

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 3

அனுசாஸன பருவம் - பொது செய்திகள்

ஆதிரா

மகாபாரத சாகரம்

நூல் - 3

அனுசாஸன பருவம் - பொது செய்திகள்

ஆதிரா

அனுசாஸன பருவம்

			பக்க எண்
1.	கௌதமி என்ற பிராமணி, வேடன், பாம்பு, மரணம் மற்றும் காலன் இவர்களிடையே நடைபெற்ற உரையாடல் -	அத்-1	14
2.	பிரஜாபதி மனுவின் வம்ச வருணனை; குடும்பஸ்தன் தர்மத்தை ஆஸ்ரயித்தல்; -	அத்-2	20
3.	இந்திரன் மற்றும் ஒரு கிளியின் உரையாடல் -	அத்-5	26
4.	லக்ஷ்மி வாசம் செய்யும், ஆண், பெண் மற்றும் இடங்கள் வாசம் செய்யாத இடங்கள் பற்றிய வருணனை -	அத்-11	28
5.	பங்காஸ்வன் வரலாறு; ஆண், பெண் சேர்க்கையின் விஷய சுகம் பற்றியது -	அத்-12	31
6.	கருடன்-ரிஷிகள் உரையாடல், நாராயண மகிமை -	அத்-13	34
7.	சிவபிரானின் மகிமைகள்; உபமன்று முனிவர் தண்டி மகரிஷி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மூலம் கூறப்பட்டவை -	அத்-14	48
8.	அஷ்டா வக்ர முனிவர் வரலாறு (சக தர்ம விளக்கம்) -	அத்-20	84
9.	பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான பாவங்கள் -	அத்-24	93
10.	பல்வேறு தீர்த்தங்களின் மகிமைகள் -	அத்-25	94
11.	ஸ்ரீ கங்கையின் மகாத்மிய வருணனை -	அத்-26	99
12.	மதங்கன் தவம் செய்து பிராமணத் தன்மை பெற்ற வரலாறு -	அத்-27	106
13.	கூடித்திரியனிலிருந்து பிராமணனாகிய வீதஹவ்ய மன்னன் வரலாறு -	அத்-30	111
14.	பூஜிக்கத் தக்க புருஷர்கள் -	அத்-31	115

15.	பிராமணனின் மகிமைகள்	-	அத்-33	118
16.	தானத்திற்குரிய உத்தம மனிதனின் இயல்புகள்	-	அத்-37	126
17.	பெண்களின் தோஷங்கள் அல்லது குற்றங்கள்	-	அத்-38	128
18.	ப்ருகு வம்சத்து விபுலன் குருபத்தினியைக் காப்பாற்றிய வரலாறு	-	அத்-40	131
19.	நான்கு வர்ணங்களின் தாய் பாக விதிகள்	-	அத்-47	140
20.	இனக்கலப்பு சந்ததியினர் பற்றிய செய்திகள்	-	அத்-48	145
21.	பலவகைப் புதல்வர்கள்	-	அத்-49	151
22.	ச்யவன முனிவர் மூலம் பசுக்களின் மகிமை	-	அத்-50	154
23.	குஷிக மன்னரின் வம்சம் பிராமணத் தன்மை பெற்ற வரலாறு	-	அத்-52	159
24.	தவம் மற்றும் தானத்தால் பெறும் பலன்கள்	-	அத்-57	172
25.	நீர் நிலை அமைத்தல் மற்றும் தோட்டம் போடுதலின் பலன்	-	அத்-58	175

தானங்கள் பற்றிய செய்திகள் (26-43)

26.	உத்தம தானம், உத்தம பிராமணர்களின் புகழ்ச்சியும் உபசரிப்பும்	-	அத்-59	178
27.	யாசகம் கேட்காதவன், தர்மாத்மா, ஏழை, குணவான் ஆகியோருக்கு தானமளிப்பதின் பலன்	-	அத்-60	181
28.	மன்னன் யாகம், தானம் இவற்றைச் செய்தலும் மக்களைக் காத்தலும்	-	அத்-61	183
29.	பூமி தானத்தின் மகிமை	-	அத்-62	187

30.	அன்னதானத்தின் சிறப்பும், பெருமையும் -	அத்-63	194
31.	பல்வேறு நகரத்திராங்களின் யோகத்தில் வெவ்வேறு பொருட்கள் தானம் செய்யப்படுவதன் மகிமை -	அத்-64	198
32.	சுவர்ணம், நீர் மற்றும் பல்வேறு வஸ்துக்களின் தான மகிமை -	அத்-65	201
33.	செருப்பு, வண்டி, எள், பூமி, பசு மற்றும் அன்னதானத்தின் மகிமை -	அத்-66,67	203
34.	எள், நீர், தீபம், ரத்தினம் முதலியவற்றின் தானங்களின் சிறப்பு -	அத்-68	208
35.	கோதானத்தின் மகிமை, பசு மற்றும் பிராமணர்களைக் காப்பதால் கிடைக்கும் புண்ணியம் -	அத்-69	211
36.	பிராமணரின் பசுவை எடுத்துக் கொண்டதால் ந்ருக மன்னன் ஓணானான வரலாறு -	அத்-70	214
37.	நாசிகேதன் யமராஜனிடம் சென்று கோதானச் சிறப்பின் உபதேசத்தைப் பெறுதல் -	அத்-71	218
38.	பிரம்மா இந்திரனிடம் கோலோகம் மற்றும் கோதான மகிமையைக் கூறுதல் -	அத்-72, 73	225
39.	கோதான முறை, பசுக்களிடம் பிரார்த்தனை செய்தல், பசுக்களின் விலை மதிப்பு, கோதானம் செய்த மன்னர்களின் பெயர்கள் -	அத்-76	232
40.	கபிலா பசுக்களின் உற்பத்தியும் மகிமையும் -	அத்-77	236
41.	வசிஷ்ட மகரிஷி சௌதாச மன்னனுக்குக் கோதான விதி மகிமையைக் கூறுதல் -	அத்-78, 79, 80	239

42.	வியாசர் சுகதேவருக்குப் பசு, கோலோகம், கோதான மகிமையை வருணித்தல்	-	அத்-81	245
43.	பிரம்மா, இந்திரனிடம் கோலோகம் மற்றும் பசுக்களின் மேன்மையைக் கூறுதல்; பசுக்களுக்கு வரமளித்தல்	-	அத்-83	249
44.	தங்கம் தோன்றியதும் அதன் தான மகிமையும்; பிரம்ம தரிசனம்; சொர்ணம் மற்றும் கார்த்திகேயன் தோற்றம்-வசிஷ்டர், பரசுராமர் உரையாடல்	-	அத்-84, 85	252
45.	கார்த்திகேயன் தோற்றம்; தேவ சேனாபதியாக அபிஷேகம் தாரகாசுர வதம்	-	அத்-86	267
சிராத்தம் பற்றிய செய்திகள் (46-49)				
46.	பல்வேறு தீதிகளில் சிராத்தம் செய்வதன் பலன் மற்றும் சிராத்தத்தில் பித்ருக்கள் திருப்தியடைதல்	-	அத்-87, 88	269
47.	பல்வேறு நஷுத்திரங்களில் சிராத்தம் செய்வதன் பலன்	-	அத்-89	271
48.	சிராத்தத்தில் போஜனம் செய்யும் பிராமணர்கள் பற்றிய விரிவான செய்திகள்	-	அத்-90	273
49.	சிராத்தம் தோன்றிய வரலாறு; பித்ருக்களின் ஆசீர்வாதம்	-	அத்-91, 92	278
50.	தானம் பெறுவதன் குற்றத்தை விளக்கும் வ்ருஷா தாபி மற்றும் சப்தரிஷிகளின் கதை	-	அத்-93	282
51.	பிரம்மரிஷிகள் மற்றும் ராஜரிஷிகளின் தர்மோபதேசம்	-	அத்-94	294

52.	குடை மற்றும் செருப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்ட வரலாறு	-	அத்-95, 96	300
53.	கூத்திரர்களுக்குரிய தர்மம், வர்ண தர்மங்கள், சந்யாச தர்மம் பரமகதி பற்றிப் பராசரர் கூறியது	-	அத்-96	303
54.	குளம் வெட்டுதல், மரம் நடுதல் இவற்றின் பயன்கள்	-	அத்-96	312
55.	இல்லற தர்மம்; பஞ்சயக்ஞம்; பூமி தேவி - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரையாடல்	-	அத்-97	314
56.	மலர், தூபம், தீபம் இவற்றின் தானம்; சுவர்ணன்-மனு உரையாடல்	-	அத்-98	316
57.	நகுஷன் ரிஷிகளுக்குக் கொடுமை செய்தது; ப்ருகுவின் மூலம் நகுஷனின் வீழ்ச்சி	-	அத்-99,100	321
58.	பிராமணர்களின் செல்வத்தை அபகரிப்பதால் ஏற்படும் குற்றங்கள்	-	அத்-101	325
59.	வெவ்வேறு கர்மங்களுக்கேற்ப பெறப்படும் வெவ்வேறு உலக ப்ராப்தி	-	அத்-102	328
60.	உபவாச விரதத்தின் மகிமை	-	அத்-103	336
61.	ஆயுள் குறைவது, அதிகரிப்பது இவற்றிற்கான சுப, அசுப கர்மங்கள், கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தின் கடமைகள்	-	அத்-104	340
62.	சகோதரர்களுக்கிடையேயான பரஸ்பர நடத்தையும் பெரியவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய கௌரவமும்	-	அத்-105	351
63.	மாசம், பசுஷம், தீதிகளில் கடைப்பிடிக்கப்படும் விரத உபவாச பலன்கள்	-	அத்-106	353
64.	யாகங்களுக்கு ஈடான பலனளிக்கும் உபவாச விரதங்கள்	-	அத்-108	357

			பக்க எண்
65.	மானஸ மற்றும் பவித்ர தீர்த்தங்களின் மகிமை	- அத்-108	364
66.	மாத துவாதசி விரதம்; மற்றும் விஷ்ணு பகவானைப் பூஜிப்பதன் மகிமை	- அத்-109	366
67.	மார்கழி மாதத்தின் சந்திர விரத பலன்	- அத்-110	368
68.	பிராணிகளின் ஜன்மங்கள்; பாவங்களின் பலனான நரகம் பசு-பசுவி பிறவிகளில் பிறப்பது முதலியன	- அத்-111	369
69.	பாவத்திலிருந்து விடுபடும் உபாயம்; அன்னதானத்தின் சிறப்பு; அகிம்சை மற்றும் தர்மத்தின் மகிமை	- அத்-112, 113	376
70.	ஹிம்சை செய்தல்; மாமிசம் உண்பதன் நிந்தை; மாமிசம் உண்பதால் ஏற்படும் குற்றம்; அவற்றைத் துறப்பதன் மகிமையும், பலனும்	- அத்-114,115,116	379
71.	ஒரு புழு வியாசரை தரிசித்துப் பிரம்மலோகம் அடைந்த வரலாறு	- அத்-117, 118	387
72.	வியாசர்-மைத்ரேயர் உரையாடல்; தானம், தவம் இவற்றின் சிறப்பு	- அத்-120,121,122	392
73.	பதிவிரதைப் பெண்களின் நன்னடத்தை. சாண்டிலி தேவி - சுமனா இடையிலான உரையாடல்	- அத்-123	397
74.	புண்டரீகன் என்னும் பிராமணன் நாராயணனை ஆராதித்துப் பரமபதம் அடைதல்; சாம குணத்தால் ஒரு பிராமணன் அரக்கனிடமிருந்து விடுபடுதல்	- அத்-124	399
75.	சிராத்த விஷயத்தில் பிண்டங்கள் அளிக்கப்படும் முறை - அதன் விளக்கம் பசு-பசுவிகளை இம்சிப்பதால் ஏற்படும் பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுதல் தர்மத்தில் ஏற்படும் குற்றங்களை விலக்கும் வழி. பித்ருக்கள் திருப்தி அடைவது பற்றிய விளக்கம்; அதன் பலன்கள்	- அத்-125	405

76.	பகவான் விஷ்ணு, பலதேவர், தேவகணங்கள், மகாதேவன், ஸ்கந்தன் மற்றும் பல தேவர்கள் ரிஷிகள் மூலம் வருணிக்கப்படும் தருமத்தின் ரகசியம்	- அத்-126,134	410
77.	ஏற்கத் தக்க அன்னம், ஏற்கத் தகாத அன்னம் பற்றிய விஷயங்கள்	- அத்-135	424
78.	தானம் பெறுதல், உசிதமற்ற போஜனம் செய்தல் ஆகியவற்றிற்கான பிராயச்சித்தம்	- அத்-136	426
79.	ஐந்து வகை தானம், தானத்தின் சிறப்பு; தானத்தால் சொர்க்கம் பெற்ற மன்னர்கள்	- அத்-137,138	428
80.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மூலம் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சிகளின் வருணனை	- அத்-139	431
81.	நாரதர் இமயமலையில் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சியை வருணித்தல்; உமாதேவி - சிவபிரான் உரையாடல்	- அத்-140	434
82.	சிவன் பினாகம் என்னும் வில் தரித்தது; மயான பூமியில் வாழ்தல் ரௌத்ரமான உருவைத் தரித்ததற்கான காரணம்; தர்மத்தின் இலக்கணம்; நான்கு வர்ணங்கள்; நான்கு ஆஸ்ரமவாசிகளின் தர்மங்கள்	- அத்-141	
83.	வானப்ரஸ்த தர்மத்தின் விதிகள் அல்லது நியமங்கள்	- அத்-142	454
84.	மனிதன் வர்ணங்களை அடைவதில் சுப-அசுப கர்மங்களின் முக்கியத்தன்மை	- அத்-143	460
85.	உடல், வாக்கு, மனம் இவற்றின் மூலம் செய்யப்படும் சுப-அசுப கர்மங்கள்	- அத்-144	465
86.1			
1.	சொர்க்கம், நரகம், உத்தம குலப்பிறப்பு அளிக்கும் கர்மங்களின் வருணனை	- அத்-145	469
2.	ராஜதர்மம்; போர் வீரர்களின் தர்மம்		473

	பக்க எண்
3. அகிம்சை மற்றும் புலனடக்கத்தின் சிறப்பு	480
4. திரிவர்க்க நிரூபணம்; நன்மை செய்யும் ஆசாரங்கள்	481
5. செல்வத்தைப் பயன்படுத்தும் விதிகள்	483
6. மனிதனுக்கு நன்மை தரும் ஆசாரங்கள்	484
86.2 உமாதேவி விடுத்த பல்வேறு வினாக்களும் மகேஸ்வரன் அளித்த விடைகளும்; பல்வேறு வகையான கர்ம பலன்கள்	485-558
1. போகம் உடையவன் தரித்திரன் ஆவதற்கான காரணம்	
2. போகங்கள் இருந்தும் அவற்றை அனுபவிக்காததற்குக் காரணம்	
3. செல்வம் இல்லாதபோதும் போகம் உடையவனாவதற்கான காரணம்	
4. மூன்று வகை மனிதர்கள்; முயற்சியின்றி போகத்தை அனுபவிப்பவன், முயன்று அனுபவிப்பன்; முயன்றாலும் கிடைக்கப் பெறாதவன் - இதற்கான காரணம்	
5. முதுமைக் காலத்தில் போகங்களைப் பெறுவதற்குக் காரணம்	
6. இளமையில் செல்வம் இருந்தும் ரோகத்தால் அனுபவிக்க முடியாததன் காரணம்	
7. அழகிய தோற்றம் பெறுவதற்கான கர்மங்கள்; காரணம்	
8. அழகற்ற குரூரத் தோற்றத்திற்கான காரணம்	
9. அழகும், போகமும் இல்லை என்றாலும் மனைவியின் அன்பைப் பெறுவதற்கான காரணம்	
10. போகங்கள் நிரம்பியிருந்தாலும் துர்ப்பாக்கியத்துடன் இருப்பதற்கான காரணம்	
11. ஞான-விஞ்ஞான அறிவுள்ளவர்களும் ஏழையாக இருப்பதன் காரணம்	
12. முட்டாள், ஜடம், ஞானமற்றவனும் செழிப்புற்றவனாவதற்குக் காரணம்	

13. சில மனிதர்கள் நினைவாற்றலுடன் இருப்பதற்கான காரணம்
14. சில மனிதர்கள் முயற்சி செய்தாலும் சாஸ்திர ஞானம் மற்றும் அறிவின்றி இருப்பதற்கான காரணம்
15. மனிதன் கல்யாண குணங்களுடன் ஐஸ்வர்யம் நிரம்பப் பெறுவதன் காரணம்
16. துர்கதியுடன் தானம், போகம் இன்றி, ரோக-போக பயத்துடன் மனைவியால் தீரஸ்கரிக்கப்படுவதற்கான காரணம் (புறக்கணிக்கப்படுதல்)
17. மனிதன் குருடனாகப் பிறப்பதற்கும், கண் நோய் பெறுவதற்கான காரணம்
18. முகத்தின் உறுப்புகளுக்கு ஏற்படும் வியாதிக்குக் காரணமான கர்மங்கள்
19. வயிறு தொடர்பான நோய்களுக்குக் காரணமான கர்மங்கள்
20. பிரமேக அல்லது சிறுநீரகம் தொடர்பான நோய்களுக்குக் காரணமான கர்மங்கள்
21. வறட்சி ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுவதற்கான காரணங்கள்
22. பல்வேறு குஷ்ட ரோகங்கள் சூழ்வதற்கான கர்ம வினைகள்
23. மனிதர்கள் முடவர்களாகவும், அங்கஹீனர்களாகவும் ஆவதற்கான காரணம்
24. வாதரோகம், யானைக்கால் முதலிய ரோகங்களுக்குக் காரணமான கர்மங்கள்
25. கால்களில் வியாதி ஏற்படுவதற்குக் காரணமான கர்ம பலன்கள்
26. ஜன்னி, மற்றும் பல ரோகங்களுக்கு காரணமான கர்மங்கள்
27. கூனார், குள்ளர், முடவராகப் பிறப்பதற்குக் காரணமான கர்மங்கள்
28. மனிதர்கள் உன்மத்தராவதற்குக் காரணமான கர்மங்கள்
29. குழந்தைப் பேறினமைக்குக் காரணமான முன்வினைக் கர்மங்கள்
30. தடைகள் நிறைந்த, ஆவேசம் நிரம்பிய, தீய சூழலுடைய தேசத்தில் பிறப்பதற்கான காரணங்கள்

31. மனிதன் கோழையாகவும், அலியாகவும் பிறப்பதற்கான காரணம் பல்வேறு ஐயங்களுக்கான விளக்கம்
32. பெண்கள் விதவைகளாவதற்கான கர்ம வினைகள்
33. தாசபாவத்துடன் அடிமைப் பணி செய்பவர்களின் அந்த நிலைக்குக் காரணம்
34. மன்னனின் தண்டனையால் பாவங்கள் அழிகின்றனவா என்பதன் விளக்கம்
35. பாவகர்மத்தைப் பிராயச்சித்தம் மூலம் விலக்க முடியுமா என்பதன் விளக்கம்
36. மரணம் நிகழ்வதற்கான காரணம்
37. மனிதன் நீண்ட அல்லது அற்ப ஆயுள் பெறுவதற்கான காரணம்
38. ஆத்மா ஆண், பெண் வேறுபாடுடையதா என்பதன் விளக்கம்
39. கர்மம் ஆத்மாவால் அல்ல; வேறு யாரால் செய்யப்படுகிறது என்ற விளக்கம்
40. சரீரம் ஆயுதத்தால் கொல்லப்படும்போது ஆத்மா சென்று விடுவதற்கான விளக்கம்
41. பிறருக்குத் துன்பம் அளித்தும் சுப பலன் பெறுவதன் விளக்கம்
42. நான்கு வகைப் பிராணிகளும், ஞானம் பெறும் உபாயமும்
43. முற்பிறவி நினைவிற்கான காரணம்
44. இறந்த பிறகும் அதே சரீரத்தில் திரும்பி வருவதற்கான காரணம்
45. கனவு தோன்றுவதன் காரணம்
46. கர்மங்கள் தெய்வம், மனிதன் இருவராலும் நிகழ்வது என்பதற்கான விளக்கம்
47. பரலோக சித்திக்கான சாதனம்; நாஸ்திக வாதத்தின் தீமை
48. யமலோகம், அதன் வழிகள், நரகத் துன்பங்கள், கர்மத்திற்கேற்ற பிறப்பு
49. சுப-அசுப கர்ம விளக்கம்; வடிவம்; பலன்

50. மது அருந்துவதால் ஏற்படும் குற்றங்கள்
51. புண்ணியத்தின் வருணனை
52. விரதத்தின் விளக்கம்
53. ஆகாரத் தூய்மையின் விளக்கம்
54. உண்ணத் தகுந்ததும், தகாததும்
55. குருஜனங்கள் யார்? குருஜனங்களைப் பூஜித்தல்
56. உபவாச விதிகள்
57. பிரம்மச்சரியத்தின் சிறப்பு
58. தீர்த்தங்களின் விளக்கமும் சிறப்பும்
59. தானம் என்பதன் ஆறு சிறந்த குணங்கள்
60. தேச-கால விளக்கம்
61. தானம் பயனின்றிப் போவதன் காரணம்
62. தானமளிக்கப்படும் பொருட்கள்; அவற்றின் தான பலன்கள்
63. தேவ பூஜை; லௌகிக பூஜை; விளக்கமும் பலனும்
64. சிராத்தம் - விதிகள் - தானங்கள் - பலன்கள் முதலியன
65. அசுப தானத்தின் பலன் சுபமாதல்
66. தர்மத்தின் வேறுபாடுகள்
67. பிராணிகளின் சுப-அசுப கதியைத் தீர்மானிக்கும் அடையாளங்கள்
68. இருவகை மரணங்கள்; மரண முயற்சியின் வகைகள்; மரண சடங்குகள்; மரணத்திற்கான உத்தம காலம்
69. மோக்ஷ தர்மத்தின் சிறப்பு; மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில் வைராக்கியத்தின் முக்கியம்
70. மரணம் விலக்க முடியாதது என்பது; வைராக்கியம் கொள்ளுதல்
71. சாங்க்ய ஞானம்; அவ்யக்தம் முதலிய 24 தத்துவங்களின் தோற்றம், வருணனை

72.	ஆத்மா உண்மையா? என்பதற்கான விளக்கம்		
73.	யோக தர்மத்தின் வருணனை		
74.	பாசுபத யோக வருணனை; சிவலிங்க பூஜையின் மகிமையும், பலனும் (உமா-சிவன் உரையாடல் முற்றுப் பெற்றது)		
87.	உமாதேவி உரைத்த ஸ்திரீ தர்ம வர்ணனை	- அத்-146	559
88.	சிவபிரான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமையையும், வம்ச பரம்பரையையும் ரிஷிகளிடம் விளக்கிக் கூறியது	- அத்-147	565
89.	கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரிடமிருந்து வரங்கள் பெறுதல்; வாயுதேவன் பல எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் பிராமணர்களின் மகிமையை விளக்குதல்	- அத்-152-157	571
90.	பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமை	- அத்-158	584
91.	ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ப்ரத்யும்னனிடம் பிராமணர்களின் மகிமையைக் கூறுமுகமாக தூர்வாச முனிவரிடம் தான் பெற்ற அனுபவத்தை உரைத்தல்	- அத்-159	589
92.	மகேஸ்வரனின் மகிமைகள்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது	- அத்-160,161	594

அனுசாஸன பருவம்

1. பீஷ்மர் கௌதமி என்ற பிராமணி, வேடன், பாம்பு, மரணம் மற்றும் காலன் இவர்களிடையே நடைபெற்ற உரையாடல் மூலம் யுதிஷ்டிரருக்கு ஆறுதல் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-1

முன் ஒரு காலத்தில் ‘கௌதமி’ என்ற வயதான பிராமணப் பெண் அமைதியாக சாதனத்தில் ஈடுபட்டு வாழ்ந்து வந்தாள். ஒருநாள் அவளது ஒரே மகன் பாம்பு தீண்டி இறந்துவிட்டான். இதனைக் கண்ட ‘அர்ஜுனகன்’ என்ற வேடன் பாம்பை நரம்பு வலையில் சிக்க வைத்துக் கட்டி அதனைச் சினத்துடன் அந்தப் பெண்ணிடம் எடுத்து வந்தான். அவன், கௌதமியிடம், “பாக்கியவதியே! இதுவே உன் புதல்வனைக் கொன்ற பாம்பாகும். இதை எவ்வாறு நான் கொல்வது என்பதைக் கூறு; தீயில் போடவா? அல்லது துண்டாக வெட்டிவிடவா? சிறுவனைக் கொன்ற இந்தப் பாவியான பாம்பு அதிக காலம் உயிர் வாழத் தகுந்ததல்ல” என்றான். கௌதமிக்கும் வேடனுக்கும் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

கௌதமி: அர்ஜுனகா! இந்தப் பாம்பை விட்டுவிடு. நீ இன்னும் அறியாதவன். இந்தப் பாம்பைக் கொல்ல வேண்டாம். நடக்க வேண்டியதையாரும் தடுக்க முடியாது என்பதை அறிந்தும், அவனைக் கொன்று யார் பாவச் சமையைச் சுமப்பார்? இதனைக் கொல்வதால் என் புதல்வன் உயிர் பிழைக்க முடியாது என்னும்போது இது உயிரோடு இருப்பதால் உனக்கு என்ன நஷ்டம்? இவ்வாறு இருக்கும்போது உயிருள்ள இதைக் கொன்று, யார் யமனுலகு செல்வது?

வேடன்: தேவி! பெரியவர்கள் யார் கஷ்டப்பட்டாலும் இவ்வாறு துயரம் கொள்ளுவார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் இந்த உபதேசம் நலமோடு இருப்பவருக்குத்தான். ஆகவே நான் இந்தப் பாம்பை அவசியம் கொல்லப் போகிறேன். அமைதியை விரும்புவவர்கள் காலத்தின் செயல் எனக் கூறுகிறார்கள். அர்த்தம் (நீதி) அறிந்தவர்கள் பழிவாங்க விரும்புகிறார்கள். இந்தப் பகைவனான பாம்பைக் கொன்றதும் நீ உன் சோகத்திலிருந்து மீண்டுவிடு.

கௌதமி: அர்ஜுனகா! என் போன்றவர்கள் எந்த நஷ்டத்தாலும் ஒருபோதும் துன்பமடைவதில்லை. நல்லவர்களான தர்மாத்மாக்கள் எப்போதும் தர்மத்திலேயே ஈடுபடுகிறார்கள். எனது இந்த மகன் இறக்க

வேண்டியவன். நான் இந்தப் பாம்பைக் கொல்லும் திறனற்றவன். பிராமணர்களுக்குச் சினம் உண்டாவதில்லை என்னும்போது சினத்தால் மற்றவர்களை எவ்வாறு துன்புறுத்த முடியும்? ஆகவே, நீயும் மென்மையைக் கடைப்பிடித்து இந்தப் பாம்பின் குற்றத்தை மன்னித்து இதை விட்டுவிடு.

வேடன்: தேவி! இந்த பாம்பைக் கொல்வதால் பலருக்கு நன்மை உண்டாகும். இதுவே சிறந்த லாபம் ஆகும். பலம் மிகுந்தவரிடமிருந்து பலவந்தமாக லாபம் அடைவதே உத்தமமானது. காலத்தால் உண்டாகும் லாபம் இயல்பானது. இந்தத் துச்சப்பாம்பு உயிர் வாழ்வதால், உனக்குப் புகழ் எதுவும் கிடைக்காது.

கௌதமி: அர்ஜுனகா! பகைவனைப் பிடித்து அவனைக் கொல்வதால் என்ன பயன்? பகைவனைக் கைது செய்து, விடாதபோது எந்த மனவிருப்பம் நிறைவேறும் இந்தப் பாம்பின் குற்றத்தை மன்னிக்கக்கூடாது என்பதற்கு எனக்கு என்ன காரணம் உள்ளது? எந்தக் காரணத்தினால் இதனை விடுதலை செய்யக்கூடாது?

வேடன்: கௌதமி! இந்த ஒரு பாம்பிடமிருந்து பலரின் வாழ்க்கையைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பலரின் உயிரை எடுத்து ஒருவனைக் காப்பது சிறந்ததல்ல. தர்மம் அறிந்தவர்கள் குற்றவாளியைக் காப்பாற்றுவதில்லை. ஆகவே நீயும் இந்தப் பாம்பைக் கொன்றுவிடு.

கௌதமி: வேடனே! இந்தப் பாம்பு கொல்லப்பட்டால் என் மகன் உயிர் பிழைப்பான் என்பது ஆகாது. இதைக் கொல்வதால் வேறு எந்த லாபமும் இல்லை. ஆகவே நீ இதை உயிருடன் விட்டுவிடு.

வேடன்: தேவி! விருத்தாசுரனை வதம் செய்து, இந்திரன் சிறந்த பதவியை அடைந்தார். திரிகுலதாரி சிவன் தக்ஷனின் யாகத்தை அழித்து, அதில் தன் பாகத்தைப் பெற்றார். தேவர்களின் அந்த நடத்தையை நீ கற்றுக்கொள். இந்தப் பாம்பை விரைந்து கொன்றுவிடு; இதில் ஐயமோ, பயமோ வேண்டாம்.

வேடன் பலமுறை இவ்வாறு கௌதமியிடம் கூறியும், கௌதமி பாம்பைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. அப்போது கட்டுக்குள் சிக்கி, கஷ்டத்துடன் மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்த அந்தப்பாம்பு, மனிதக்குரலில் ஈனஸ்வரத்தில் பேசியது.

பாம்பு கூறியது: அறியாத அர்ஜுனகா! இதில் என் குற்றம் என்ன உள்ளது? நான் பராதினன். மரணமே என்னை நிர்ப்பந்தித்து இந்தக்

காரியத்திற்காகத் தூண்டியது. அது கூறியதாலேயே நான் இந்தச் சிறுவனைக் கொத்தினேன். கோபத்தாலோ, ஆசையாலோ அல்ல. இதில் என் குற்றம் ஏதும் இல்லை. குற்றம் இருப்பின் அது மரணத்தினுடையதேயாகும்.

வேடன்: வேடன் மீண்டும் கூறினான்; ஏ பாம்பே! நீ மற்றவருக்குக் கட்டுப்பட்டு இந்த பாவத்தைச் செய்தாய் என்றாலும் நீயும் காரணமாவாய் நீயும் குற்றவாளியாவாய். மண்பாண்டம் செய்யும்போது தண்டம், குயவனின் சக்கரம் ஆகியவையும் அதன் காரணமாகக் கருதப்படுகின்றன. அதுபோல இந்தப் பாலகனின் வதத்தில் நீயும் காரணமாவாய். பாம்பே! குற்றவாளி யாரானாலும் என்னைப் பொறுத்தவரை அவன் வதம் செய்யப்பட வேண்டியவன்தான்! பாம்பே! நீயும் குற்றவாளிதான். ஏன் எனில் நீ தானாகவே வந்து இவன் வதத்திற்குக் காரணம் கூறுகிறாய்.

பாம்பு: வேடனே! மண்பாண்டம் செய்வதில் தண்டம், சக்கரம் ஆகிய காரணங்கள் பராதினமானவை, என்பதுபோல் நானும் மரணத்திற்கு அதீனமானவன். ஆகவே நீ என் மீது குற்றம் சாட்டுவது சரியல்ல. அல்லது நீ கூறுவதுபோல் தண்டம், சக்கரம் முதலியவையும் ஒன்று மற்றொன்றின் பிரயோஜனத்திற்குக் காரணம் என்னும்போது, காரிய-காரண நிர்ணயத்தில் ஐயம் ஏற்படுகிறது. அத்தகைய நிலையில் என்னுடையை குற்றம் ஏதுமில்லை. நான் வதத்திற்குரியவனோ, குற்றவாளியோ அல்ல. எல்லாக் காரணங்களும் குற்றத்திற்குக் காரணமானவையே.

வேடன்: சர்ப்பமே! நீ குற்றத்தின் காரணமும் அல்ல, கர்த்தாவும் அல்ல என்று கூறினாலும் மரணம் உன்னாலேயே நிகழ்ந்துள்ளது. ஆகவே நீ வதம் செய்யத் தகுந்தவனே. நீ கூறுவதுபோல, துஷ்டத்தனமான காரியத்தைச் செய்தவன். அந்தக் குற்றத்தால் தண்டிக்கப்படாவிட்டால், திருடன் முதலியோரை வதம் செய்யும் ராஜா முதலியோரைக் குற்றவாளி அல்லது குற்றத்தின் பங்காளி என்று கருதக்கூடாது பாம்பே! நீ ஏன் அதிகமாக உளறுகிறாய்?

பாம்பு: வேடனே! தூண்டுபவன் கர்த்தாவோ இல்லையோ, ஒருவனால் ஏவப்படாத செயல் கிடையாது. எனவே, இங்கு நானும், மரணமும் சமமான காரணமானாலும், பயனளிப்பதால் மரணத்தின் மீதே இந்தக் குற்றம் சாட்டப்பட வேண்டும். நீ தவறாக இந்தப் பாலகனின் மரணத்திற்கு நான் காரணம் என்று கூறுகிறாய். உண்மையாக சிந்தித்தால், தூண்டப்பட்டே ஒருவன் குற்றவாளியாகிறான். எனவே தூண்டுவிப்பவனே உண்மையான குற்றவாளியாவான். ஏன் எனில் அவனே பிராணிகளின் அழிவிற்குக் காரணமான குற்றவாளியாவான்.

வேடன்: கீழ்த்தரமான பாம்பே! குழந்தைக் கொலை என்ற குருரமான காரியத்தைச் செய்த நீ என்னால் வதைக்கத் தகுந்தவன். அப்படி இருக்கும்போது நிரபராதி என நிரூபிப்பதற்காக ஏன் அதிகம் பேசுகிறாய்?

பாம்பு: வேடனே! யஜமானர்கள் செய்யும் யாகத்தில் ரித்விஜர்கள் அக்னியில் ஆஹுதி அளிக்கின்றனர். ஆனால் அதன் பலன் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது இல்லை. அதுபோல், இந்தக் குற்றத்தின் பலன் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடாது.

இச்சமயம் மரணத்தின் தூண்டுதலால் சிறுவனைத் தீண்டிய பாம்பு தன்னைக் குற்றமற்றதாகவும், மரணத்தைக் குற்றவாளியாகவும் கூறிய நிலையில் மரண தேவனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். பாம்பிடம் இவ்வாறு கூறினான்.

மரணதேவன்: பாம்பே! காலத்தால் தூண்டப்பட்டே நான் உனக்கு இந்தப் பாலகனைத் தீண்டும்படித் தூண்டுவித்தேன். ஆகவே இப்பாலகனின் மரணத்திற்கு நீயும் காரணமல்ல; நானும் காரணமல்ல, பாம்பே! காற்று மேகத்தை இங்கும் அங்கும் அலைக்கழிப்பதைப்போல் நானும் காலத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவன். சாத்வீக, ராஜஸ, தாமசம் என்ற பாவனைகள் அனைத்தும் காலத்திற்கு வசமானவை. காலத்தின் தூண்டுதலாலேயே அவை பிராணிகளை அடைகின்றன.

பாம்பே! பூமியில் உள்ள, சுவர்க்கத்தில் உள்ள ஸ்தாவர-ஜங்கமப் பொருட்கள் அனைத்தும் காலத்திற்கு அதீனமானவை. இந்த உலகம் முழுவதுமே கால ஸ்வரூபமானது. இவ்வுலகில் எத்தனை வகை லௌகிக-துறவறம் அவற்றின் பலன்கள் உள்ளனவோ அவையனைத்துமே காலத்தின் ஸ்வரூபமாகும்.

சர்ப்பமே! சூரிய-சந்திரன், நீர், வாயு, இந்திரன், அக்னி, ஆகாயம், பூமி, மித்ரன், பர்ஜயன், வசு, அதிதி, நதி, கடல், பாவம், பாவமில்லாதது அனைத்தும் காலத்தின் மூலமே அமைக்கப்படுகின்றன. இதை அறிந்தும் நீ எவ்வாறு என்னைக் குற்றவாளியாகக் கருதுகிறாய்? என் மீது குற்றம் சுமத்தப்படுமானால், நீயும் குற்றவாளியே ஆவாய்.

பாம்பு கூறியது: மரணமே! நான் உன்னைக் குற்றவாளி என்றோ குற்றம் அற்றவன் என்றோ கூறவில்லை. இந்த பாலகனைத் தீண்டுவதற்கு என்னைத் தூண்டினாய் என்று மட்டுமே நான் கூறுகிறேன். இந்த விஷயத்தில் காலத்திற்குக் குற்றம் இருக்கிறதா அல்லது குற்றம் இல்லையா என்று

பரிசீலிக்க வேண்டியது இல்லை. அதற்கு எனக்கு அதிகாரம் கிடையாது. ஆனால் என் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றத்தை விலக்கிக் கொள்ள நான் ஏதேனும் செய்ய வேண்டும். மரணத்தின் மீது குற்றம் நிரூபணமாக வேண்டும் என்றும் நான் கூறவில்லை.

பிறகு பாம்பு அர்ஜுனகனிடம், நீ மரணத்தின் பேச்சைக் கேட்டாய் அல்லவா? இனி நிரபராதியான என்னைக் கட்டிவைப்பது உனக்கு ஏற்றதல்ல என்று கூறியது. வேடன் இப்போது பேசினான்.

வேடன்: நாகமே! நான் உன் பேச்சையும் கேட்டேன். மரணத்தின் பேச்சையும் கேட்டேன். ஆனால் இதனால் உன் குற்றமற்ற தன்மை நிரூபணமாகவில்லை. இந்த பாலகனின் அழிவில் நீ மரணம் இருவருமே காரணமாவீர்கள். ஆகவே நான் உங்கள் இருவரையுமே காரணம் அல்லது குற்றவாளி என்று கருதுகிறேன். எந்த ஒருவனையும் குற்றவாளி என்றோ நிரபராதி என்றோ கருதவில்லை. சிறந்தவர்களுக்குத் துயரம் அளிக்கும் இந்த குரூரமான மரணத்திற்குத் திக்காரம். நீயும் இந்தப் பாவத்திற்குக் காரணம்தான். ஆகவே, பாவியான உன்னை நான் அவசியம் வதம் செய்வேன்.

மரணம்: வேடா! நாங்கள் இருவரும் காலத்திற்கு அதீனமானதால் வகையற்றவர்கள். நாங்கள் அதன் ஆணையை நிறைவேற்ற மட்டுமே செய்கிறோம். நன்கு ஆலோசிப்பாயாகில் எங்கள் மீது குற்றம் கூறமாட்டாய்.

வேடன்: மரணமே! பாம்பே! நீங்கள் இருவரும் காலத்திற்கு அதீனம் என்றால், நடுநிலையாளனான எனக்கு மற்றவர்களுக்கு அபகாரம் செய்யும் உங்களிடம் கோபம் உண்டாகிறது.

மரணம்: வேடனே! உலகில் நடக்கும் செயலனைத்தும் காலத்தில் தூண்டுதலால்தான் நடக்கிறது என்பதை முதலிலேயே உன்னிடம் கூறினேன். ஆகவே நாங்கள் காலத்தின் கட்டளையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் என்று கருதி நீ எங்கள் மீது குற்றம் கூறக்கூடாது.

தார்மீக விஷயத்தில் ஐயம் உண்டானதால் காலனும் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். பாம்பு, மரணம், அர்ஜுனக வேடன் மூவரிடமும் இவ்வாறு கூறினான்.

காலன்: வேடனே! இந்த ஜீவனின் மரணத்திற்கு நானும் குற்றவாளியல்ல; மரணமும், பாம்பும் குற்றவாளி அல்ல. நாங்கள் ஒருவரது மரணத்தைத் தூண்டுபவரோ அல்லது பலனுடையவரோ இல்லை. அர்ஜுனகா! இந்த

பாலகன் செய்த கர்மமே இவனுடைய மரணத்திற்குத் தூண்டுதல் ஆயிற்று. வேறு யாரும் இவனுடைய அழிவிற்குக் காரணமல்ல ஜீவன் தன் கர்மத்தால் இறக்கிறது. இந்த பாலகன் செய்த கர்மத்தால் அவன் மரணமடைந்தான். இவனுடைய கர்மமே இவனுடைய மரணத்திற்குக் காரணம். நாங்கள் அனைவரும் கர்மத்திற்கு அதீனமானவர்கள்.

உலகில் கர்மமே மனிதனைப் புதல்வர்கள், பேரர்களைப்போலப் பின் தொடர்கிறது. கர்மமே சுக-துக்கத் தொடர்பை அறிவிப்பதாகும். இந்த உலகில் கர்மமே பரஸ்பரம் தூண்டுவிப்பதுபோல் நாங்களும் கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டவர்கள். குயவன் மண் உருண்டையால் என்ன பாண்டத்தைச் செய்ய விரும்புகிறானோ அதையே செய்கிறான். அதுபோல மனிதன் தான் செய்த கர்மத்திற்கேற்பவே அனைத்தையும் பெறுகிறான். வெயிலும் நிழலும் எப்போதும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து இருப்பது போலக் கர்மம் கர்த்தா இரண்டும் தன்னுடைய கர்மத்திற்கேற்ப ஒன்று மற்றொன்றோடு இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் யோசிப்பதால் நானோ, மரணமோ, பாம்போ, வேடனான நீயோ இந்த கிழ பிராமணப் பெண்ணோ இந்த சிறுவனின் மரணத்திற்குக் காரணமல்ல. இந்த சிசு தன் கர்மத்திற்கேற்ப, தானே தன் மரணத்திற்குக் காரணமாகிறது” காலம் இவ்வாறு கூறியதும், கௌதமி அனைவருக்கும் கர்மத்திற்கேற்ற பலனே உண்டாகிறது என்ற தீர்மானத்தைப் பெற்றாள். அவள் அர்ஜுனகனிடம் கூறினாள்;

கௌதமி: வேடனே! இந்தக் காலமோ, சர்ப்பமோ, மரணமோ இங்கு காரணமல்ல. இந்த பாலகன் தன் கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டு காலத்தின் மூலம் அழிந்துள்ளான். அர்ஜுனகா! நானும் என் மகன் இறக்கும்படியான கர்மத்தைச் செய்துள்ளேன். ஆகவே காலனும், மரணமும் தங்கள் இடத்திற்குச் செல்லட்டும். நீ இந்தப் பாம்பை விட்டுவிடு.

கௌதமி அவ்வாறு கூறியதும் காலன், மரணம், பாம்பு அனைவரும் வந்தபடியே சென்றனர். அர்ஜுனகனும், கௌதமியும் துயரம் விலகப் பெற்றனர்.

2. பிரஜாபதி மனுவின் வம்ச வருணனை;
குடும்பஸ்தன் தர்மத்தை ஆஸ்ரயித்தல்;
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது.

அனுசாஸன பருவம் அத்-2

பிரஜாபதி மனுவின் வம்சத்தில் துரியோதனன் என்ற மன்னன் தோன்றுதல்

பிரஜாபதியான மனுவிற்கு ஒரு புதல்வன் இருந்தான். அவன் பெயர் இக்ஷ்வாகு. இக்ஷ்வாகு மன்னன் சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ்வி. அவருக்கு 100 புதல்வர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் பத்தாவது புதல்வனின் பெயர் தஸாஸ்வன். அவனது மாகிஷ்மதிபுரியில் அரசாண்டு வந்தான். தஸாஸ்வன் சத்ய பராக்ரமி; தர்மாத்மா. தஸாஸ்வனுடைய புதல்வனும் தர்மாத்மா ஆவான். அவன் பெயர் மதிராஸ்வன். மதிராஸ்வனின் புதல்வனின் பெயர் த்யுதிமான். த்யுதிமானின் புதல்வன் எல்லா உலகங்களிலும் புகழ் பெற்ற தர்மாத்மா சுவீரன். பெரும் செல்வமுடையவன்.

சுவீரனின் புதல்வன் துர்ஜயன்: போர்களில் பகைவரால் வெல்ல முடியாதவன். இந்திரனைப் போன்ற சரீரமுடைய துர்ஜயனுக்கு அஸ்வினி குமாரர்களைப் போன்ற ஒளிமிக்க ஒரு குமாரன் இருந்தான். அவன் பெயர் துரியோதனன். அவன் ராஜரிஷிகளில் சிறந்த மன்னன். இந்திரனைப்போன்ற பராக்ரமி; போரில் புறமுதுகிடாதவன். அவனுடைய ராஜ்யத்தில் இந்திரன் எப்போதும் சரியான சமயத்தில் உசிதமான அளவு மழை பொழிந்து வந்தார். துரியோதனனுடைய ராஜ்யம், ரத்தினம், செல்வம், பசு, பலவகை தான்யங்கள் அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தது.

அவருடைய ராஜ்யத்தில் கருமியும், கெட்டவனும், பிணியுற்றவனும், பலமற்றவனும் காணப்படவில்லை. துரியோதனன் பிறரிடம் குற்றம் காணாதவன்; புலன்களை வென்றவன்; இனிய சொல் பேசுபவன்; இரக்கம் உடையவன், பராக்ரமி; தற்புகழ்ச்சியற்றவன். வேத வேதாங்கங்களில் சிறந்தவன். வித்வான்; யாகம் செய்பவன்; சத்யப்பிரதிக்குள், அனைவருக்கும் தானமளித்தவன். குளிர்ந்த நீருள்ள புனிதமான தேவநதி நர்மதா துரியோதனனை இதய பூர்வமாக நேசித்து அவன் மனைவியானாள். அவருடைய கர்ப்பத்தில் மன்னன் மூலம் அழகான கன்னிகை தோன்றினாள்; அவள் பெயர் சுதர்சனா.

அக்னி தேவன் சுதர்சனாவை விரும்பி மணத்தல்; சுதர்சனனின் இல்லற தர்மம்

நிகரற்ற ரூபவதியான சுதர்சனாவை அக்னிதேவன் மணக்க விருப்பம் கொண்டார். அவர் பிராமண உருவம் தரித்து வந்து மன்னனிடம் அந்தக் கன்னிகையைக் கேட்டார். கூடித்திரிய வர்ணத்தினான துரியோதன மன்னன் பிராமண வர்ணத்தினான செல்வமற்றவனுக்குத் தன் மகளை அளிக்க விரும்பவில்லை. அதனால் அக்னிதேவன் சினம் கொண்டார். மன்னன் தொடங்கிய யாகத்திலிருந்து விலகிவிட்டார். யாகத் தீ மறைந்துபோனதால் மன்னன் மிகுந்த துயரம் கொண்டார்.

அவர் பிராமணர்களிடம், “தீயவர்களுக்கு செய்த உபகாரத்தைப்போல அக்னிதேவன் மறைந்துவிட்டார். இதற்கு என்ன காரணம்? என்ன தீயகாரியம் செய்யப்பட்டது. இந்தக்குற்றம் உங்களுடையதா? என்னுடையதா? என்பதை ஆலோசியுங்கள்” என்றார். மன்னனின் சொற்களைக் கேட்ட அந்த பிராமணர்களும் சௌசம் முதலிய கர்மங்களைக் கடைப்பிடித்து, மௌனமாக அக்னி தேவனைச் சரணடைந்தனர். அக்னிதேவன் இரவில், தன் ஒளிமிக்க ரூபத்தை வெளிப்படுத்தி, அவர்களிடம், “நான் துரியோதனனின் மகளை எனக்கு வரிக்கிறேன்” என்று கூறினார்.

அக்னிதேவனின் சொற்களைக் கேட்டு வியப்படைந்த பிராமணர்கள், காலையில் அக்னிதேவன் கூறியதை மன்னரிடம் தெரிவித்தனர். இதனை அறிந்த மன்னன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டார். அவர் அக்னிதேவனின் பிரஸ்தாபத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் தன் கன்னிகைக்கு சுல்கமாக அக்னி பகவானிடம், “சித்ரபானோ! “நீங்கள் இந்த நகரத்தில் எப்போதும் வாசம்புரிய வேண்டும் என்று யாசித்தார். அக்னிபகவானும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டார். அன்று முதல் இன்று வரை மாகிஷ்மதி நகரத்தில் அக்னிதேவனின் வாசம் தொடர்ந்துள்ளது. சுகதேவன் தென்திசையை வெற்றி கொள்ளும்போது அங்கு அக்னிதேவனைப் பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசனம் செய்தார்.

அக்னிதேவன் மன்னனது நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொண்டதும், துரியோதனன் தன் மகளை ஆடை அணிகளோடு அலங்கரித்து, அக்னியின் கையில் ஒப்படைத்தார். சுதர்சனாவின் அழகு, சீலம், குலம், உடல், உருவம் மற்றும் ஒளியைக் கண்டு அக்னிதேவன் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவளுக்குக் கர்ப்பதானம் அளிக்க யோசித்தார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அவர் கர்ப்பத்திலிருந்து அக்னிக்கு சுதர்சன் என்னும் பெயருடைய மகன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சிறுவயதிலேயே, சனாதன பிரம்மஞானம் உண்டாயிற்று.

அப்போது, ந்ருக மன்னரின் பிதாமகன் ஓகவான் என்பவர் இருந்தார். அவருக்கு ஓகவதி என்ற புதல்வியும், ஓகரதன் என்ற பெயருடைய

புதல்வனும் இருந்தனர். ஓகவான் தன் புதல்வி ஓகவதியை சுதர்சனனுக்கு மனைவியாக்கினார். சுதர்சன் ஓகவதியோடு இல்லற தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து குருக்ஷேத்திரத்தில் வசித்து வந்தார். சிறந்த தேஜஸும் அறிவும் உடைய சுதர்சனன் நான் இல்லற தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தே மரணத்தை வென்றுவிடுவேன் என்று சபதம் மேற்கொண்டார். அவர் தன் மனைவியிடம் இவ்வாறு கூறினார்.

“நீ அதிதிக்குப் பிரதிகூலமாக எந்த வகையிலும், எந்தக் காரியமும் செய்யக்கூடாது. எந்தெந்தப் பொருட்களால் அதிதி திருப்தியடைவாரோ அவற்றை எப்போதும் அவருக்கு அளிக்க வேண்டும். அதிதியின் திருப்திக்காக ஒருக்கால் நீ உன் சரீரத்தையே அளிக்க நேர்ந்தாலும், மனத்தில் வேறு வகையாக யோசிக்காதே அதிதி சேவையின் இந்த விரதம் என் மனத்தில் எப்போதும் நிலைத்துள்ளது. இல்லறத்தானுக்கு அதிதி சேவையைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு சிறந்த தர்மம் கிடையாது. கல்யாணி! நீ என்னை முன் மாதிரியாகக் கருதுவாயானால், நான் வீட்டில் இருந்தாலும், வெகுதூரம் சென்றிருந்தாலும், எந்த வகையிலும் அதிதிக்கு அவமரியாதை செய்யக்கூடாது” என்று கூறினார்.

தன் கணவனின் சொற்களைக் கேட்ட ஓகவதி, இரு கைகளையும் குவித்து தலைமீது வைத்து, “நான் உங்கள் ஆணையை, எந்த காரணத்தாலும் செய்யாமல் இருப்பது ஒருபோதும் இயலாது” என்று கூறினாள். இதேசமயம் இல்லற தர்மத்தில் ஈடுபட்டிருந்த சுதர்சனனின் பலவீனத்தை எதிர்பார்த்தவாறு மரணம் அவரை எப்போதும் பின் தொடர்ந்தது. ஒருநாள் அக்கனி புத்திரன் சுதர்சனன் சமிதை கொண்டு வருவதற்காக வெளியே சென்றிருந்தார். அப்போது, அவரது வீட்டிற்கு தேஜஸ்வியான ஒரு பிராமண அதிதி வந்தார்.

அதிதி ஓகவதியிடம் விருந்துபசாரம் வேண்டுதல்; ஓகவதியின் தர்மம்

அந்த அதிதியான பிராமணன் ஓகவதியிடம், “பெண்ணே! நீ இல்லற தர்மத்தை மதிப்பிற்குரியதாக எண்ணினால், இன்று நான், உன் மூலம் செய்யப்படும் விருந்துபசாரத்தை ஏற்க விரும்புகிறேன்” என்றார். பிராமணன் அவ்வாறு கூறியதும், ராஜகுமாரி ஓகவதி வேதம் கூறிய முறையில் அதிதி பிராமணனை பூஜித்தாள். அவருக்கு நீரும் ஆசனமும் அளித்தாள். “பிராமணரே! உங்களுக்கு எந்தப் பொருள் தேவை? நான் உங்கள் சேவைக்கு எதை அர்ப்பணிக்கட்டும்? என்று கேட்டாள்.

அப்போது அந்த பிராமணன், பேரழகோடு திகழ்ந்த அரசுகுமாரி ஓகவதியிடம், “கல்யாணி, எனக்கு உன்னிடமே விருப்பம் உள்ளது. நீ

என்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்று. உனக்கு இல்லற தர்மம் மதிப்பிற்கு உரியதென்று தோன்றினால், எனக்கு உன்னுடைய சரீரத்தைக் கொடுத்து, எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்” என்று கூறினான். ஓகவதி அந்த அதிதியிடம் வேறு ஒரு விருப்பமான பொருளைக் கேட்குமாறு பலமுறை வேண்டினாள். ஆனால் அந்த பிராமணன் அவளுடைய சரீர தானத்தைத் தவிர வேறு எதையும் ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

ஆகவே, ராஜகுமாரி, தன் கணவன் தன்னிடம் முன்பு கூறியதை நினைத்து, பிராமணனிடம், அவனுடைய ஆணையை ஏற்பதாகக் கூறினாள். அவள் சரி என்று கூறியதும், அந்த பிராமண ரிஷி சிரித்தவாறு ஓகவதியுடன் வீட்டிற்குள்ளே பிரவேசித்தான்.

சுதர்சனன் வீடு திரும்புதல்; அதிதி பிராமணனுடன் உரையாடுதல்

இதற்குள் அக்னி குமாரன் சுதர்சனன் சமித்தை சேகரித்துக் கொண்டு திரும்பி வந்தார். மரணமும் கொடிய எண்ணத்தோடு அவருடைய அன்பான உறவினனைப்போலவே அவரைப் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஆசிரமத்தை அடைந்த அக்னி புத்ரன் சுதர்சனன் தன் மனைவி ஓகவதியைப் பலமுறை கூவி அழைத்தார். அதிதி பிராமணனால் தீண்டப்பட்டுவிட்டதால், தன்னைக் களங்கப்பட்டவளாகக் கருதிய ஓகவதி வெட்கம் கொண்டு, பதில் அளிக்கவில்லை. சுதர்சனன், “என்னுடைய பதிவிரதையான மனைவி எங்கே? அந்த நல்ல நடத்தையுள்ளவள் எங்கே சென்றாள்? என்னுடைய சேவையைக் காட்டிலும் வேறு எந்தப் பெரிய காரியத்தில் அவள் ஈடுபட்டுள்ளாள்” என்று கேட்டார்.

மேலும், “அவள் பதிவிரதை; சத்தியம் பேசுபவள்; எப்போதும் எளிமையான வாழ்க்கையை உடையவள்; முன்புபோல சிரித்தபடி அவள் ஏன் என்னை வரவேற்கவில்லை?” என்று கூறி கூவலானார். அதனைக்கேட்ட ஆஸ்ரமத்திற்குள் இருந்த அதிதி பிராமணன், “அக்னி குமாரா! நான் உன் வீட்டிற்கு வந்துள்ள அதிதி பிராமணன். உன் இந்த மனைவி விருந்துபசாரத்தின் மூலம் என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக வாக்கு அளித்தாள். நான் இவளை வரித்துவிட்டேன். இந்த விதிப்படி இவள் என் சேவைக்கு வந்துள்ளாள். இப்போது உனக்கு வேறு எது உசிதமாகத் தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்யலாம்” என்று கூறினான்.

இதேசமயம், மரணம் கையில் இரும்புத் தடியை எடுத்துக் கொண்டு, சுதர்சனனுக்குப் பின்னால் வந்து நின்று கொண்டது. இவன் இப்போது தன்னுடைய சபதத்தை மீறப் போகிறான். எனவே இவனை நான்

கொன்றுவிடுவேன் என்று யோசித்தது. ஆனால் சுதர்சனன் மனம், வாக்கு, செயலால் அசுவையும, கோபத்தையும் துறந்தவர். அவர் சிரித்தபடி பிராமணனிடம் கூறலானார்; “பிராமணரே! உங்களுடைய பிரேமையின் விருப்பம் நிறைவேறட்டும். இதனால் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி. ஏன் எனில் வீட்டிற்கு வந்த அதிதியைப் பூஜிப்பது குடும்பஸ்தனுக்கு எல்லாவற்றையும் விட பெரிய தர்மமாகும்.

எந்தக் குடும்பஸ்தனின் வீட்டிற்கு வந்த அதிதி பூஜிக்கப்பட்டுத் திரும்புகிறானோ, அவனுக்கு அதைவிடச் சிறந்த தர்மம் வேறெதுவும் கிடையாது. என் உயிர், என்னுடைய பத்தினி மற்றும் என்னிடம் உள்ள செல்வம் அனைத்தும் என்னால் அதிதிகளுக்காகத் தியாகம் செய்யப்பட்டது என்று நான் விரதம் எடுத்துள்ளேன். இந்த விஷயத்தில் ஐயம் வேண்டாம். இதனை நிரூபிப்பதற்காக, நான் என் சரீரத்தின் மீது சபதம் செய்கிறேன். பிராமணனே! பூமி, வாயு, நீர், ஆகாயம், கண், அறிவு, ஆத்மா, மனம், காலம், திசைகள் என்னும் பத்து குணங்கள் எப்போதும் பிராணிகளின் சரீரத்திலிருந்து அவர்களின் புண்ணிய, பாவ கர்மங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நான் கூறிய இந்த வாக்கு பொய் இல்லை என்றால், இந்த சத்தியத்தின் செல்வாக்கினால் தேவர்கள் என்னைக் காப்பாற்றட்டும், அல்லது பொய்யானால் என்னை எரித்துச் சாம்பலாக்கட்டும்” என்று கூறினார். சுதர்சன் இவ்வாறு கூறியதும் திசைகள் பக்கமிருந்து, உன் சொல் சத்தியமானது, பொய் சிறிதளவும் இல்லாதது, என்ற குரல் ஒலித்தது. அதன்பின் அதிதியின் பிராமணன் ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியே வந்தான். அவன் தன் சரீரத்தால் வாயுவைப்போலப் பூமியையும் ஆகாயத்தையும் வியாபித்து நின்றான்.

கல்விக்கு அனுகூலமான குரலால் மூன்று லோகங்களையும் எதிரொலிக்கச் செய்தவாறு, அந்த பிராமணன் தர்மமறிந்த சுதர்சனனை அழைத்து அவனிடம் இவ்வாறு கூறினான்; “பாவமற்ற சுதர்சனா! உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும். நான் தர்மம். உன்னைப் பரீட்சிப்பதற்காக இங்கு வந்துள்ளேன். உன்னிடம் சத்தியம் இருக்கிறது என்பதை அறிந்து நான் உன்னிடம் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எப்போதும் உன்னுடைய பலவீனத்தைத் தேடி உன் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த இந்த மரணத்தை வென்றுவிட்டாய். நீ உன் தைரியத்தால் மரணத்தை வசப்படுத்திவிட்டாய்.

புருஷோத்தமா! மூவுலகிலும் உன்னுடைய இந்தப் பதிவிரதையான பத்தினியின் பக்கம் களங்கப் பாவனையுடன் கண்களை நிமிர்த்திப்

பார்க்கவும். யாருக்கும் சக்தி கிடையாது. இவள் உன்னுடைய குணங்களாலும், தன்னுடைய பதிவிரதா குணங்களாலும் எப்போதும் காக்கப்படுகிறாள். யாரும் இவளை தோற்கச் செய்ய முடியாது. இவள் கூறுவது அனைத்தும் சத்தியமாகும். தவ பலமுடைய இந்த பிரம்மவாதினியான பெண்மணி உலகைப் புனிதப்படுத்துவதற்காகத் தன்னுடைய பாதி சரீரத்தால் ஓகவதி என்னும் சிறந்த நதியாவாள். பாதி சரீரத்துடன் உன்னுடைய சேவையில் இருப்பாள். யோகம் எப்போதும் இவள் வசத்தில் இருப்பாள். நீயும், இவளும் தவத்தால் பெற்ற சனாதன லோகங்களுக்குச் செல்வீர்கள். அங்கிருந்து மீண்டும் திரும்ப நேராது.

நீ இதே சரீரத்தோடு அந்த திவ்யலோகங்களுக்குச் செல்வாய். ஏன் எனில் நீ மரணத்தை வென்றவன். இல்லற தர்மத்திலிருந்தே நீ காமக்ரோதத்தை வென்றுவிட்டாய். ராஜகுமாரி ஓகவதியும் உன் சேவையின் பலத்தால் சோம்பல், மோகம், துரோகம் முதலிய குற்றங்களை வென்றுவிட்டாள். “என்றார். பிறகு, இந்திரன் வெண்மை வண்ணமுடைய ஆயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட உத்தமமான தேரை எடுத்துக் கொண்டு அவரைச் சந்திக்க வந்தார். இவ்விதம் சுதர்சனன் விருந்து உபசாரத்தின் புண்ணியத்தால் மரணத்தையும், ஆத்மாவையும், உலகம், பஞ்சபூதம், அறிவு, காலம், மனம், ஆகாயம், காமம் மற்றும் க்ரோதத்தை வென்றுவிட்டார்.

3. இந்திரன் மற்றும் ஒரு கிளியின் உரையாடல் பீஷ்மர், யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-5

வேடனின் அம்பால் மரம் உலர்ந்தது; நன்றி மறவாத கிளி

காசிராஜன் ராஜ்யத்தில் ஒரு வேடன் விஷம் தோய்த்த அம்புகளுடன் வேட்டைக்காக மானைத் தேடிப் புறப்பட்டான். ஒரு பெரும் காட்டில் சில மான்களைக் கண்டு அவற்றின் மீது பாணத்தைச் செலுத்தினான். ஆனால் குறி தவறிய அந்தப் பாணம் ஒரு பெரிய மரத்தைத் துளைத்துவிட்டது. அந்தப் பாணத்தின் விஷம் பரவி மெல்ல, மெல்ல அது உலரலாயிற்று. அந்த மரத்தின் ஒரு பொந்தில் நீண்ட நாட்களாக ஒரு கிளி வசித்து வந்தது. அது அந்த மரத்திடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருந்தது. அதனால் மரம் உலர்ந்தும், கிளி அந்த மரத்தை விட்டுச் செல்லவில்லை. தர்மாத்மாவும், நன்றி உடையதுமான அந்தக்கிளி தானியம் தேடிச் செல்வதையும் விட்டுவிட்டு, மரத்திலேயே இருந்தது. அதனால் கிளியும் மிகவும் தளர்ந்துவிட்டது. அதனால் பேசவும் முடியவில்லை. அது தைரியத்துடன் இருந்தது.

இந்திரன் கிளியைக் கண்டு அதனிடம் கூறுதல்

சுக-துக்கத்தில் சமமாக இருந்த அதனுடைய அற்புதமான செயலைக் கண்டு இந்திரனுக்கு மிகுந்த வியப்பு ஏற்பட்டது. பறவைப் பிறப்பில் இத்தகைய அற்புதமான இரக்கம் தோன்றுவது நிச்சயமாக நிகழ முடியாது. அல்லது எல்லாப் பிராணிகளிடமும் எல்லா வகையான விஷயங்களும் பார்க்கக் கிடைக்கின்றன என்று எண்ணிய இந்திரன் அமைதியடைந்தார். பிறகு பிராமண ரூபம் தரித்துப் பூமியில் இறங்கி அந்தக் கிளியிடம் வந்தார்.

அந்தப் பறவையிடம், “சிறந்த கிளியே! உன்னைப் பெற்று தகூனின் பேத்தியாகிய சுகி உத்தம சந்தானத்தை அடைந்துவிட்டாள். உலர்ந்துவிட்ட இந்த மரத்தை நீ ஏன் விடவில்லை என்று உன்னைக் கேட்கிறேன்” என்றார். அவர் இவ்வாறு கேட்டதும் கிளி தலைவணங்கிக் கூறியது. “தேவராஜா! உங்களுக்கு நல்வரவு. நான் தவத்தின் பலத்தால் உங்களைப் புரிந்து கொண்டேன்.” என்றது. அதனைக் கேட்ட தேவேந்திரன் அதனுடைய அறிவை மனத்திற்குள் பாராட்டினார். அவர் கிளியிடம் கேட்டார்.

கிளியே! இந்த மரத்தின் இலைகள் உதிர்ந்துவிட்டன. காய்கனிகளும் இல்லை. உலர்ந்துவிட்ட இது பறவைகள் கூடு கட்டவும், வசிக்கத் தகுந்ததாகவும் இல்லை. இந்த பெரிய வனத்தில் பல மரங்கள் இருக்கும்போது

நீ இந்த மொட்டை மரத்தை ஏன் பயன்படுத்துகிறாய்? இதனுடைய ஆயுள் முடிந்துவிட்டது. இதனுடைய சக்தி அழிந்து, சாரம் குறைந்துவிட்டது. இவற்றையெல்லாம் உன் அறிவைக் கொண்டு யோசித்து இந்த முதிர்ந்த மரத்தை விட்டுவிடு. இந்திரனின் பேச்சைக் கேட்ட தர்மாத்மாவான கிளி பெருமூச்சுவிட்டுப் பேசத் தொடங்கியது.

“தேவராஜா! தெய்வத்தை மீற முடியாது. தாங்கள் வினா விடுத்த விஷயமாக என் பதிலைக் கேளுங்கள். நான் இதே மரத்தில் பிறந்தேன். இங்கு வாழ்ந்தே மிக நல்ல குணங்களைக் கற்றுக் கொண்டேன். இந்த மரம் தன் பாலகனைப்போல என்னைப் பாதுகாத்தது. பகைவரின் தாக்குதல் உண்டாக விடவில்லை. இந்தக் காரணங்களால் இந்த மரத்திடம் எனக்குப் பக்தி உள்ளது. நான் இரக்கம் என்னும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளேன். இங்கிருந்து வேறு இடத்திற்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. இந்த நிலையில் தாங்கள் என்னுடைய இரக்க குணத்தை வீணாக்க ஏன் முயற்சிக்கிறீர்கள்?

மற்றவர்கள் மீது கருணை காட்டுவதே சிறந்த புருஷர்களுக்குப் பெரும் தர்மமாகும். அது அவர்களுக்கு எப்போதும் ஆனந்தம் அளிக்கிறது. தர்ம விஷயத்தில் தேவர்கள் உங்களிடமே தங்கள் ஐயத்தைக் கேட்கிறார்கள். ஆதலால் தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவரான பதவியில் தாங்கள் நிலைபெற்றுள்ளீர்கள். தேவேந்திரா! தாங்கள் இந்த மரத்தை என்னிடம் இருந்து விலக்க முயற்சிக்காதீர்கள். இது செழிப்பாக இருந்தபோது நான் இதனிடத்தில் தங்கியே உயிர் வாழ்ந்துள்ளேன். இன்று இது சக்தி இழந்ததும் இதை விட்டு எவ்வாறு செல்ல முடியும்?” என்று கூறியது.

கிளியின் இந்த இனிய சொற்களைக் கேட்ட இந்திரன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். கிளியின் இரக்க குணத்தால் திருப்தியுற்று, அதனிடம், “கிளியே! நீ என்னிடம் ஏதேனும் வரம் கேள்” என்று கூறினார். இரக்கமுடைய அந்தக்கிளி இந்திரனிடம் “இந்த மரம் முன்பு இருந்ததைப்போலப் பசுமையாக வேண்டும்” என்ற வரத்தைக் கேட்டது. கிளியின் உறுதியான பக்தியையும், சீல செல்வத்தையும் அறிந்த இந்திரன் மேலும் மகிழ்ந்தார். அவர் அந்த மரத்தில் உடனே அமுதத்தைப் பாய்ச்சினார். அதில் புதிய இலைகளும், காய்கனிகளும், அழகிய கிளைகளும் தோன்றின. கிளியின் உறுதியான பக்தியால் அந்த மரம் பழையபடி செழிப்பானதாக ஆயிற்று.

அந்தக்கிளி ஆயுள் முடிந்ததும், தன்னுடைய இரக்கம் மிக்க நடத்தையின் காரணமாக இந்திரலோகத்தை அடைந்தது.

4. லக்ஷ்மி வாசம் செய்யும், ஆண், பெண் மற்றும் இடங்கள்;
வாசம் செய்யாத இடங்கள் பற்றிய வருணனை
லக்ஷ்மி தேவி ருக்மணி தேவிக்குக் கூறியதைப் பீஷ்மர்
யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-11

நாராயணனிடம் அமர்ந்திருந்த தாமரை போன்ற ஒளிமிக்க லக்ஷ்மி தேவி தன் ஒளியால் பிரகாசிப்பதைக் கண்ட பிரத்யும்னனுடைய தாயான ருக்மிணி தேவி, மகிழ்ச்சியுடன் லக்ஷ்மியிடம் கேட்டாள்; “மகரிஷி ப்ருகுவின் புதல்வியும் மூவுலகத் தலைவன் நாராயணனின் மனைவியுமான தேவி! நீ இந்த உலகில் யாரிடம் அருள் செய்து அவர்கள் வீட்டில் வசிக்கிறாய்? ருக்மிணி இவ்வாறு கேட்டதும் லக்ஷ்மி தேவி மகிழ்ச்சியடைந்து, கருடக் கொடியோனுக்கு எதிரிலேயே இனிய சொற்களால் கூறினார்.

லக்ஷ்மி தான் வாசம் செய்யும் இடங்களை விவரித்தல்

தேவி! நான் செளபாக்யசாலியும், பயமில்லாதவனும், காரியத்தில் சிறந்தவனும், கர்மபராயணனும், கோபமற்றவனும், தெய்வத்தை ஆராதிப்பவனும், நன்றி உள்ளவனும், புலன்களை வென்றவனும், சத்வ குணங்கள் நிறைந்தவனும் ஆகிய புருஷனிடம் வாசம் புரிகிறேன். கடமையைச் செய்யாதவன், நாஸ்திகன், இனக்கலப்பு செய்தவன், நன்றியற்றவன், தீய நடத்தை உடையவன், திருடன், பெரியவர்களிடம் குற்றம் காண்பவன் இவர்களிடம் வசிப்பதில்லை.

தேஜஸ், பலம், சத்வம், கௌரவம் இவை குறைவானவன், எல்லா விஷயங்களுக்கும் வருந்துபவன், உள் ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று கூறுபவன் ஆகியவர்களிடம் நான் வசிப்பதில்லை. தனக்காக எதையும் விரும்பாதவன், மூடத்தன்மை இல்லாதவன், சிறிது கிடைத்தாலும் திருப்தி அடைபவன் இவர்களிடம் நான் நித்ய நிவாசம் புரிகிறேன். இயல்பாகவே சுவதர்மபராயணன் ஆனவன், தர்மம் அறிந்தவன், பெரியவர்களுக்குச் சேவை செய்பவன், புலன்களையும், மனத்தையும் வென்றவன், பொறுமை உடையவன், திறமை உடையவன் ஆகிய ஆண்களிடம் நான் வாசம்புரிகிறேன்.

பெண்களில், பொறுமையும், புலனடக்கமும் உள்ளவர்கள், இயல்பாகவே உண்மை பேசுகிறவர்கள், எளிமையானவர்கள், தேவர்களையும் பிராமணர்களையும் பூஜிக்கிறவர்கள் ஆகியவர்களிடம் நான் வாசம் புரிகிறேன். தன் நேரத்தை வீணாகக் கழிக்காதவர்கள், எப்போதும் தானம் அளிப்பவர்கள், தூய நடத்தை உடையவர்கள் தேவர்கள், பிராமணர்களின்

சேவையில் ஈடுபடுபவர்கள், வீட்டுப் பொருட்களையும் பாத்திரங்களையும் தூய்மையாக வைப்பவர்கள், பசு பராமரிப்பு, தான்யங்களை சேகரித்தல் ஆகியவற்றில் ஈடுபடும் பெண்களிடமும் நான் நித்யவாசம் புரிகிறேன்.

வீட்டுப் பாத்திரங்களை உரிய இடங்களில் வைக்காமல் இங்கும் அங்கும் சிதறி வைப்பவர்கள். யோசிக்காமல் வேலை செய்பவர்கள், எப்போதும் கணவனுக்கு எதிராகப் பேசுபவர்கள், மற்றவர்கள் வீட்டில் பேசித் திரிபவர்கள், வெட்கம் சிறிதும் இல்லாதவர்களை நான் விட்டு விலகி விடுகிறேன். இரக்கம் இன்றி பாவச் செயலில் ஈடுபடுபவன், தூய்மையற்றவன், கலகம் செய்பவன், கட்டிலிலேயே கிடந்து உறங்குபவன் இவர்களிடம் நான் எப்போதும் இருப்பதில்லை.

உண்மை பேசுபவர்கள், அழகான ஆடை அணிகலன் அணிந்து பார்ப்பதற்குப் பிரியமாக இருப்பவர்கள், சௌபாக்க்யவதிகள், சற்குணவதிகள், பதிவிரதைகள் மங்களமான எண்ணமும், நடத்தையும் உடையவர்கள், எப்போதும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆடைகளுடன் இருப்பவர்கள், ஆகிய பெண்களிடம் நான் வாசம் புரிகிறேன். அழகிய சவாரிகளிலும், கன்னிப் பெண்களிடமும், ஆபரணங்களிலும், யாகங்களிலும், மலர்ந்த தாமரைகளிலும், சரத்ருதுவின் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த மாலை வேளைகளிலும், யானை, பசு கொட்டகைகளிலும், அழகிய ஆசனங்களிலும், தாமரையும் உத்பலமும் மலர்ந்திருக்கும் குளங்களிலும் நான் வாசம்புரிகிறேன்.

அன்னங்களின் இனிய ஒலியும், கிரௌஞ்சபட்சியின் குரலும், கரையில் மரங்களின் வரிசையும், தபஸ்விகளும், சித்தர்களும், பிராமணர்களும் வசிக்கும் கரைப்பகுதியையும் பெற்று, ஜலம் நிரம்பியுள்ள, யானையும், சிங்கமும் மூழ்கி எழும் நதிகளிலும் நான் வாசம் புரிகிறேன்.

மதங்கொண்ட யானை, காளை, மன்னன், அரியணை மற்றும் சத்புருஷர்களிடம் எனது நித்ய நிவாசம் உள்ளது. அக்னியில் ஆஹுதி அளிக்கும் வீடுகளிலும், பசு-பிராமணன் மற்றும் தேவர்களைப் பூஜிப்பவர்கள் இல்லத்திலும் மலர்களால் தேவர்களை வழிபடும் வீடுகளிலும் நான் எப்போதும் வாசம் புரிகிறேன். எப்போதும் வேதம் ஓதும் பிராமணர்களிடமும், ஸ்வதர்மபராயண கூடித்திரியர்களிடமும், விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட வைசியர்களிடமும், நித்திய பராயணர்களான சூத்திரர்களிடமும் நான் எப்போதும் வசிக்கிறேன்.

நான் உருவெடுத்து நாராயணனிடம் வாசம் புரிகிறேன். ஏன் எனில் அவரிடம் பெரும் தர்மம் உள்ளது; பிராமணரிடம் அவர் அன்பு கொண்டவர்; எல்லோருக்கும் பிரியமானவராக இருக்கும் குணம் உள்ளது. தேவி! நான்

நாராயணனைத் தவிர வேறு எங்கும் சரீரத்துடன் வாசம் புரிவதில்லை. இதே உருவத்தில் நான் எல்லா இடத்திலும் வாசம் புரிவதில்லை. யாரிடம் பாவனை மூலம் வாசம் புரிகிறேனோ, அவன் தர்மம், புகழ், செல்வம் நிரம்பியவனாகி எப்போதும் வளர்ச்சியடைகிறான்.” இவ்வாறு லக்ஷ்மி தேவி ருக்மணி தேவியிடம் தான் வசிக்கும் அல்லது வசிக்காத இடங்களைப் பற்றி விரிவாக விளக்கிக் கூறினாள்.

5. பங்காஸ்வன் வரலாறு; ஆண், பெண் சேர்க்கையின் விஷய சுகம் பற்றியது. பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-12

இந்திரன் பங்காஸ்வன் இடையில் பகை தோன்றுவது, மன்னன் பெண்ணாதல்

பழைய காலத்தில், பங்காஸ்வன் என்னும் பெயருடைய ராஜரிஷி இருந்தார். அவருக்குப் புதல்வன் இல்லை. எனவே புதல்வனைப் பெற யாகம் செய்ய எண்ணி, ‘அக்னிஷ்டுத’ என்னும் யாகத்தைத் தொடங்கினார். அதில் இந்திரனுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. புதல்வரைப் பெறுவதற்காக செய்யப்படும் இந்த யாகத்தில் தனக்கு மதிப்பளிக்கப்படவில்லை என்பதால் இந்திரன் பங்காஸ்வனிடம் த்வேஷம் கொண்டார்.

இந்திரன் பங்காஸ்வனிடம் பலவீனத்தைத் தேடி அவருக்குத் துன்பம் தர எண்ணினார். மிகவும் தேடியும் எந்த பலஹீனமும் தென்படவில்லை. சிறிது காலத்திற்குப் பின் வேட்டையாட, பங்காஸ்வன் காட்டிற்குச் சென்றார். இதுவே பழிவாங்க சரியான சமயம் என இந்திரன் தீர்மானித்தார். மன்னனை மோகத்தில் ஆழ்த்தி பங்காஸ்வ மன்னன் திசை தெரியாமல் தடுமாறினார். பசியாலும், தாகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்ட அவர் நீர் நிரம்பிய ஒரு குளத்தைப் பார்த்தார்.

குதிரையை அதில் நீர் அருந்த வைத்து ஒரு மரத்தில் கட்டினார். பின் தானும் அந்த நீரில் இறங்கினார். அதில் நீராடியதுமே பங்காஸ்வ மன்னன் பெண்ணாகிவிட்டார். தான் பெண்ணுரு பெற்றதும் அந்த மன்னன் மிகவும் வெட்கமும் கவலையும் கொண்டார். அவர் ‘இப்போது நான் எப்படி குதிரை மீது ஏறுவேன் எவ்வாறு நகரத்திற்குச் செல்லுவேன்? அக்னிஷ்டுத யாகத்தின் பலனாகப் பெற்ற என்னுடைய நூறு புதல்வர்களிடமும் என்ன சொல்வேன்? என் மனைவியரையும் நகர மக்களையும் எவ்வாறு பார்ப்பேன்? கடுமையான உழைப்பும், பலமும் பராக்கிரமும் ஆணின் குணங்கள். ஏதோ அறியாத காரணத்தால் மென்மையான, மெலிந்த உடலைக் கொண்ட பெண்ணாகிவிட்டேன். இந்தக் குதிரை மீது எவ்வாறு ஏறுவேன்’ என்று பலவாறாகச் சிந்தித்தார்.

பெண்ணாக பங்காஸ்வ மன்னன் காட்டில் தவசியிடம் வாழ்தல்

இவ்வாறு யோசித்த மன்னன் பெரும் முயற்சி செய்து குதிரை மீது ஏறித் தன் நகரத்திற்கு வந்தார். மன்னரின் மனைவியர், புதல்வர்கள், சேவகர் மற்றும் நாட்டு மக்கள் அவரைக் கண்டு வியப்படைந்தனர். பங்காஸ்வன்

அவர்களிடம் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறினார். தன் மனைவியரிடமும், மந்திரிகளிடமும் தன் பெயரையும், கோத்திரத்தையும் கூறித் தான் மன்னன் என்பதை நிரூபித்தார். பிறகு தன்னுடைய நூறு புதல்வர்களிடமும் ராஜ்யத்தை ஒப்படைத்தார். அன்போடு ராஜ்யத்தை ஆளுமாறு கூறி, தான் வனத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். பெண்ணாகிக் காட்டிற்கு வந்த பங்காஸ்வன் ஒரு தவசியின் நிழலில் வாழ்ந்தார். அங்கு தவசியின் மூலம் பெண்ணான அவருக்கு நூறு புதல்வர்கள் தோன்றினர்.

தவசியின் புதல்வர்களும், மன்னனின் புதல்வர்களும் ராஜ்யத்தை ஆளுதல்

பங்காஸ்வனான பெண் தவசி மூலம் தோன்றிய நூறு புதல்வர்களுடன் தன் ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பினாள். ஆணாக இருந்தபோது பிறந்து நூறு புதல்வர்களிடம் இந்த நூறு புதல்வர்களையும் சேர்த்தாள். அனைவரும் ஒன்றாக இருந்து ராஜ்யத்தை அனுபவிக்கும்படி கூறினாள். அவர்களும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டனர். அனைவரும் ஒற்றுமையாக ராஜ்யத்தைப் பயன்படுத்தினர்.

இந்திரன் பகையை ஏற்படுத்தி பங்காஸ்வனின் 200 புதல்வர்களையும் கொல்வித்தல்

இந்திரன் இதனைக் கண்டு சினம் கொண்டார். நான் “இந்த மன்னனுக்கு உபகாரம்தான் செய்துள்ளேன்; அபகாரம் செய்யவில்லையே” என்று எண்ணினார். பிராமண ரூபம் தரித்து அந்த நகரத்திற்குச் சென்று அந்த ராஜகுமாரர்களிடம் விரோதத்தை உண்டாக்கினார். தேவர்கள், அசுரர்கள் இருவரும் கச்யபருடைய புதல்வர்கள் என்றாலும் பரஸ்பரம் போரிடுகிறார்கள்; நீங்கள் பங்காஸ்வனின் புதல்வர்கள் நூறு பேர்; தவசியின் புதல்வர்கள் நூறு பேர்; நீங்கள் எவ்வாறு ஒற்றுமையாக இருக்க முடியும்? உங்கள் தந்தை வழி ராஜ்யத்தைத் தவசியின் புதல்வர்கள் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கூறிப் பகை ஏற்படுத்தினார். அதனால் அவர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டு ஒருவரை ஒருவர் கொன்றுவிட்டனர்.

இதைக்கேட்ட பெண்ணான பங்காஸ்வன் விம்மி விம்மி அழுதார். அப்போது பிராமணன் உருவில் இந்திரன் மீண்டும் வந்தார். ‘நீ ஏன் அழுகிறாய் என்று அவளிடம் கேட்டார். அந்தப் பெண்’ என்னுடைய 200 புதல்வர்கள் கொல்லப்பட்டனர். மன்னனாக இருந்தபோது பிறந்த நூறு புதல்வர்களும், பெண்ணாக மாறிய பின் தவசி மூலம் பிறந்த நூறு புதல்வர்களும் ஒன்றாக ராஜ்யத்தை அனுபவித்தனர். காலத்தின் தூண்டுதலால் தூண்டப்பட்டுத் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டு அவர்கள் அழிந்துவிட்டனர். இதனால் நான் சோகத்தில் மூழ்கியுள்ளேன்” என்று கூறினாள்.

இந்திரன் கடுமையாக அவளிடம் பேசினார்; “முன்பு மன்னனாக இருந்தபோது, என்னிடம் பகையுள்ள யாகத்தை நீ செய்தாய். தீய அறிவுடைய பெண்ணே! நான் அதே இந்திரன். நான் உன்னிடம் என் பகையைத் தீர்த்துக் கொண்டேன்” என்றார். அந்த பெண்ணுருவ ராஜரிஷி இந்திரனிடம், “நான் புதல்வர்களை விரும்பி அந்த யாகம் செய்தேன். அதனால் என்னை மன்னித்து விடுங்கள்” என்று கூறிக் கால்களில் பணிந்தார். அதனால் இந்திரன் மகிழ்ந்து, “நான் வரமளிக்க விரும்புகிறேன். நீ எந்தப் புதல்வர்களை மீண்டும் பெற விரும்புகிறாய்? ஆணாக இருந்து பெற்றவர்களையா? பெண்ணாக இருந்து பெற்றவர்களையா” எனக் கேட்டார்.

ராஜரிஷி, பெண்ணான பிறகு பெற்ற புதல்வர்களையே நான் விரும்புகிறேன் என்றார். இந்திரன் அதற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். ராஜரிஷியான பெண், பெண்ணுக்கே புதல்வர்களிடம் அன்பு இருக்கிறது. அத்தகைய அன்பு ஆணிடமில்லை. எனவே நான் பெண்ணாக இருந்த புதல்வர்களையே விரும்புகிறேன் என்றார். இந்திரன் மகிழ்ந்து அவளுடைய எல்லாப் புதல்வர்களும் உயிர் பெறும் வரத்தையளித்தார். மேலும் மறுபடி நீ ஆணாக விரும்பினால் அதற்கான வரமளிக்கிறேன் என்றார். ஆனால் பங்காஸ்வன் பெண் தன்மையையே விரும்புகிறேன் என்றார். இந்திரன் காரணம் கேட்டார். மன்னன் “பெண்ணுருவிலேயே தான் அதிக விஷய சுகத்தை அனுபவித்தேன். அதனால் பெண்ணாக இருக்கவே விரும்புகிறேன் என்றார். இந்திரனும் அவ்வாறே வரமருளினார். இவ்வாறு விஷய போகத்தில் பெண் ஆணைவிட அதிக சுகம் பெறுவதாகக் கூறப்படுகிறது.

6. கருடன்-ரிஷிகள் உரையாடல், நாராயண மகிமை
கருடன் ரிஷிகளிடம் கூறியதை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-13

தேவாசுரப் போரில் தோற்ற தேவர்களுடன் பிரம்மா விஷ்ணுவைச் சரணடைதல்

ஒருசமயம் அமுதம் தோன்றியதும் அதை அடைவதற்காகத் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் இடையே 60 ஆயிரம் ஆண்டு வரை தேவாசுரப் போர் என்னும் பிரசித்தமான போர் நடைபெற்றது. அப்போரில் தேவர்கள் அசுரர்களால் அடிக்கப்பட்டுப் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர். பிரம்மா தேவர்களுடன் விஷ்ணு பகவானைச் சரணடைந்து அவரைத் துதிக்கலானார்.

“பிரபோ! உங்களைச் சிந்திப்பதாலும், நாம ஸ்மரணம் செய்வதாலும், ஜபம் செய்வதாலும், பூஜை செய்வதாலும், தவம், யோகம் முதலியவற்றாலும் நல்லோர்கள் நன்மையை அடைகிறார்கள். பக்தவத்ஸலா! தாமரைக் கண்ணா! பரமேஸ்வரா! ஆதிபுருஷா! நாராயணா! உலகங்களின் ஆதிகாரணமே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். பிரபோ! தாங்கள் தேவர்களுக்கும் தேவர். எல்லா வித்தைகளுக்கும் ஆஸ்ரயமானவர். உலகிற்குச் சிறந்த காரணமானவர். இந்த தேவர்கள் தானவ தைத்யரால் மிகவும் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். தாங்கள் இவர்களைக் காப்பாற்றுங்கள்.

வெற்றி பெறுபவரில் அனைவரிலும் சிறந்த நாராயணா! தேவா! தாங்கள் உலகங்களையும், லோக பாலகர்களையும், ரிஷிகளையும் காப்பாற்றுங்கள். எல்லா அங்கங்களோடும், உபநிஷதங்களோடும், வேதம், அதன் ரகசியம், சங்க்ரஹம், ஓங்காரம், வஷ்ட்காரம் அனைத்தும் உங்களையே உத்தம யக்ஞ சொரூபரென்று கூறுகின்றன. நீங்கள் புனிதமானவற்றிற்கெல்லாம் புனிதமானவர். மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களமானவர்; தவசிகளின் தவம், தேவர்களின் தெய்வம் என்று துதித்தார். அப்போதும் மேகம் போன்ற கம்பீரமான குரலில் அசரீரி ஒலித்தது. “தேவர்களே, நீங்கள் போரில் என்னோடு இருந்து தானவர்களை நிச்சயம் வென்றுவிடுவீர்கள்” என்றது.

பிரம்மா கருடனுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலான பழைய வரலாற்றைத் தேவர்களுக்குக் கூறியது

இவ்வாறு அசரீரி ஒலித்தபின், பரஸ்பரம் போரிட்ட தேவ-அசுரர் இடையே சங்கு, சக்ர, கதாதாரியான பகவான் விஷ்ணு தோன்றினார். அவர்

கருடனின் முதுகில் அமர்ந்தவாறு தன் புஜங்களின் தேஜஸாலும், வைபவத்தாலும் தானவர்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்தார். தானவர்கள் பகவானோடு மோதி விட்டில் பூச்சி தீயில் வீழ்வதுபோல் அழிந்துவிட்டனர். அசுரர்களையும், தானவர்களையும் வென்ற விஷ்ணுபகவான் தேவர்கள் பார்க்கும்போதே அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். அளவற்ற தேஜஸ்வியான விஷ்ணு பகவான் மறைந்ததைக் கண்டு வியந்த தேவர்கள், பிரம்மாவிடம், “எந்த திவ்யாத்மா எங்களைக் காப்பதற்காக வந்து, பேசாமலே திரும்பினார்” என்பதைக் கூறுங்கள் எனக் கேட்டனர்.

பிரம்மா அவர்களிடம், “தேவர்களே! இந்தப் பகவான் எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைவராவார். இவரை உலகில் யாராலும் உண்மையான உருவில் அறிய முடியாது. நிர்குண பரமாத்மாவான இவருடைய மகிமையை யாராலும் முழுவதுமாக வருணிக்க முடியாது. தேவர்களே! இது விஷயமாகக் கருடனுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் நடந்த உரையாடலான பழைய வரலாற்றைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்” என்று சொல்லிக் கூறலானார்.

கருடன் பிரம்ம ரிஷிகளிடம் வருதல்; ரிஷிகள் கருடனிடம் கேட்ட விஷயம்

முன்பு ஒருசமயம் இமயத்தின் சிகரத்தில், பிரம்ம ரிஷிகளும், சித்தர்களும் ஜகதீஸ்வரனான ஸ்ரீ ஹரியைச் சரணடைந்து அவர் விஷயமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது சக்ர கதாதரனான விஷ்ணுவின் வாகனமாகிய பக்ஷிராஜன் கருடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். கருடனை ரிஷிகள் வரவேற்றுப் பூஜித்தனர். அவர்களுடைய பூஜையை ஏற்றுக் கொண்ட கருடன் தம் பெரும் உடலுடன் பூமியில் அமர்ந்தார். அவரிடம் ரிஷிகள் “எங்கள் இதயத்தில் தோன்றியுள்ள மகிழ்ச்சியான ஒரு வினாவிற்குத் தாங்கள் விடையளிக்க வேண்டும்” என்று வேண்டினர். கருடனும் அவர்களின் வினாவிற்கு விடையளிப்பதாகப் பதிலளித்தார்.

ரிஷிகள் கருடனிடம் இவ்வாறு கேட்டனர்; “கருடனே! ரோக-சோகமற்ற தேவாதி தேவன் நாராயணனை நீங்கள் உபாசிக்கிறீர்கள். அவர் தோற்றம் எங்கிருந்து உண்டாயிற்று? அவர் எங்கிருந்து தோன்றினார்? அவர் உண்மையில் யார்? அவருடைய இயல்பு எத்தகையது? அவருடைய இருப்பு எங்கிருக்கிறது?

கச்யப குமாரா! நாராயணன் பக்தர்களுக்குப் பிரியமானவர்; பக்தர்களும் அவருக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள். நீங்களும் அவருக்கு மிகவும் பிரியமான பக்தர். அவருடைய திருமேனி புலன்களால் நேருக்கு நேர் காணக்கூடியதல்ல. அவர் எல்லோருடைய கண்களையும், மனத்தையும் திருடி விடுவதுபோல் இருக்கிறார். அவருக்கு முதலும், நடுவும், முடிவும்

இல்லை. இவர் எங்கிருந்து தோன்றினார் என்று நாங்கள் அறிய முடியவில்லை. வேதங்கள் விஸ்வாத்மா என்று இவருடைய மகிமையைக் கூறுகிறது. பூமி, வாயு, ஆகாயம், நீர், தீ என்னும் ஐந்து பூதங்கள் இவற்றின் குணங்கள், சாத்வீக, ராஜஸ, தாமஸ குணங்கள், மனம், அறிவு, தேஜஸ் இவை அறிவுக்கு எட்டியவை. இவையனைத்தும் ஸ்ரீ ஹரியிடமிருந்து தோன்றியவை. இவையனைத்திலும் அவர் வியாபித்துள்ளார். எங்கள் அறிவின் மூலம் பலவகையான விசாரம் செய்தாலும் எங்களால் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வர முடியவில்லை. ஆகவே தாங்கள் உண்மை உருவில் அவருடைய தத்துவத்தைக் கூறுங்கள்” என்றனர்.

கருடன் ரிஷிகளிடம் கூறுதல்

கருடன் அவர்களிடம் கூறினார்; “மகாத்மாக்களே! ஸ்தூல சொரூபமான பகவான் மூவுலகங்களையும் காப்பதற்காக, அதே காரணமான தன் சொரூபத்தில் மக்களுக்கு முன் தோன்றுகிறார். நான் பழைய காலத்தில் சனாதன தேவனான ஸ்ரீ ஹரியின் விஷயத்தில் ஒரு வியப்பிற்குரிய விஷயத்தைக் கண்டேன். அதைக் கூறுகிறேன். நானோ, நீங்களோ, யாருமோ, எந்த வகையிலும் பகவானுடைய உண்மை சொரூபத்தை அறிய முடியாது. பகவான் தானே தன் விஷயத்தில் என்னிடம் கூறியதை, கூறியவாறு உங்களிடம் கூறுகிறேன்; கேளுங்கள்.

முனிவர்களே! தேவர்கள் பார்க்கும்போதே நான் அவர்களுடைய பாதுகாப்பு யந்திரத்தைப் பிளந்து கொண்டு அமுதத்தின் காவலர்களை விரட்டியடித்தேன். பிறகு போரில் இந்திரனை, மருத் கணங்களோடும், தேவர்களோடும் தோற்கச் செய்து அமுதத்தை அபகரித்தேன். என்னுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டு அசரீரி கூறியது. “வினதாவின் புதல்வனே! உன்னுடைய இந்த பராக்கிரமத்தைக் கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஆகவே நான் உன்னுடைய எந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்றட்டும் என்று கூறு” என்றது.

ரிஷிகளே! அந்த அசரீரி வாக்கைக் கேட்ட நான், “முதலில் தாங்கள் யார் என்பதைத் தெரிவித்துப் பிறகு எனக்கு வரமளியுங்கள்” என்றேன். அப்போது பகவான் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்து, “சமயம் வரும்போது என் விஷயம் அனைத்தையும் நீ அறிந்து கொள்வாய். பறவைகளில் சிறந்த கருடனே! நான் உனக்கு உத்தமமான வரமளிக்கிறேன். தேவரோ, தானவரோ, யாரும் இவ்வுலகில் உனக்குச் சமமான பராக்கிரமமாக மாட்டார்கள். நீ என்னுடைய நல்ல வாகனமாகி, என்னுடைய நண்பன் என்னும் நிலையைப் பெற்று, எப்போதும் வெல்ல முடியாதவனாகவே இருப்பாய்” என்று கூறினார்.

நான் அந்த அரீரி ஒலிக்குக் காரணமான பகவானை நினைத்துக் கைகுவித்து வணங்கினேன். “மகாபாஹோ! நீங்கள் கூறியது சரி. அனைத்தும் உங்கள் ஆணைப்படியே நடக்கும். தாங்கள் ஆணையிட்டவாறு நான் உங்களுக்கு வாகனமாவேன். நீங்கள் தேரில் எழுந்தருளும் சமயத்தில் நான் உங்கள் கொடியில் இருப்பேன். இதில் ஐயம் சிறிதும் இல்லை” என்று பதில் அளித்தேன். பகவானும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று கூறிச் சென்றுவிட்டார். வாக்குக்கு எட்டாத தேவனோடு உரையாடியதால் மிகுந்த குதூஹலத்தோடு என் தந்தை கச்யபரிடம் சென்றேன். அவரை வணங்கி நடந்தது அனைத்தையும் அப்படியே அவரிடம் கூறினேன்.

கச்யபர் கருடனுக்குக் கூறிய உத்தமமான விஷயம்

நான் கூறியதைக் கேட்ட என் தந்தை தியானத்தில் ஆழ்ந்தார். சிறிது நேரம் தியானத்தில் இருந்து பிறகு என்னிடம் கூறினார்; “குழந்தாய்! நான் பகவானின் அருளுக்குப் பாத்திரமானேன். என் புதல்வனாகிய நீ ரகசியமான பரமாத்மாவோடு உரையாடினாய். நான் மன ஒருமைப்பாட்டுடன், தீவிர தவத்தின் மூலம் அந்த தேஜஸ்வியான தவநிதி ஸ்ரீ ஹரியைத் திருப்தி செய்தேன். மகனே, அப்போது பகவான் ஸ்ரீ ஹரி எனக்கு தரிசனம் அளித்தார். அவருடைய பல்வேறு அங்கங்களின் காந்தி வெண்மை, மஞ்சள், செம்மை, சாம்பல் நிறம் மற்றும் பிங்கள வண்ணமானது. அவர் சிவப்பு, நீலம், கருமை நிறங்களிலும் காட்சியளிக்கிறார். அவருக்கு ஆயிரக்கணக்கான வயிறுகளும் கைகளும் இருந்தன. அவருக்கு 2000 முகங்கள் காணப்பட்டன. அவர் ஒரு கண்ணுடையவராகவும், 100 கண்கள் கொண்டவராகவும் காட்சியளித்தார்.

அந்த விஸ்வாத்மாவைக் கண்டு நான் தலை வணங்கினேன். ரிக், யஜுர், சாம மந்திரங்களால் அவரைத் துதித்தேன். சரணாகத வத்ஸலனான அந்த தேவனைச் சரணடைந்தேன். மகனே கருடா! அனைவருக்கும் நன்மையை விரும்பும் விஸ்வரூப, அந்தர்யாமி பரமாத்மாவோடு நீ உரையாடினாய். அவரை விரைந்து ஆராதனை செய். அவரை ஆராதித்தால் நீ ஒருபோதும் கஷ்டப்படமாட்டாய்” என்று கூறினார்.

கருடன் பத்ரி விஷால் தீர்த்தத்தில் கோவிந்தனைத் தரிசித்தல்

பிரம்மரிஷிகளே! இவ்வாறு என் தந்தை கூறியதும், என் தந்தையை வணங்கி விடைபெற்று என் வீட்டிற்கு வந்தேன். பிறகு பரமாத்மாவைச் சிந்தித்து அவருடைய தியானத்தில் ஈடுபட்டேன். அவரை நினைத்து நினைத்து என் உள்ளம் அவர் மயமாகவே ஆகிவிட்டது. இதனால் அவரை தரிசிக்கும் விருப்பம் கொண்டேன். நான் காற்றைப்போல் வேகமாக பத்ரிவிஷால் தீர்த்தத்தில் நாராயண ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தேன். அங்கு

உலக உற்பத்திக்குக் காரணமான எங்கும் நிறைந்த தாமரைக் கண்ணன் ஸ்ரீ கோவிந்தன் ஸ்ரீ ஹரியைத் தரிசனம் செய்து, அவரை வணங்கினேன். வேத மந்திரங்களால் அவரைத் துதித்தேன்.

மனத்திற்குள் அந்த சனாதன தேவனைச் சரணடைந்தேன். கைகுவித்து வணங்கி, அவரிடம், “பகவன்! எதிர்காலத்திற்கும், கடந்த காலத்திற்கும் தலைவனே! நிகழ்காலத்தை அமைப்பவரே! பகைவரை அடக்குபவரே! அழிவற்றவரே! நான் உங்களைச் சரணடைகிறேன். தாங்கள் என்னைக் காக்க வேண்டும். நான், நீங்கள் யார், யாருடையவர், எங்கிருக்கிறீர்கள்? என்னும் விஷயத்தைத் தத்துவத்தால் அறிய விரும்பி உங்களைச் சரணடைகிறேன். தேவா! தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்” என்று வேண்டினேன்.

பகவான் கருடனுக்கு அபயமளித்தல்; கருடன் அவரைப் பின்பற்றுவதல்

பகவான் என்னிடம் கூறினார்; “கருடா! நீ என் தத்துவத்தை உண்மையாகக் காண முயற்சி செய். இந்த விஷயம் நான் முன்பே அறிந்தது. உன் தந்தை என் விஷயமாக உனக்கு ஞானம் அளித்ததை நான் அறிவேன். வினதையின் புதல்வா! யாரும், எந்த வகையிலும் என்னுடைய எந்த சொருபத்தின் முழு ஞானத்தையும் அறிய முடியாது. ஞான நிஷ்டர்களே என் விஷயமாக சிறிதளவு அறிய முடியும். மமதையும், அகங்காரமும் அற்றவர்களாக, பந்தனத்தில் இருந்து விடுபட்டவர்களாக இருப்பவர்களே என்னை அறிய முடியும். கருடா! நீ என் பக்தன். எப்போதும் என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்துள்ளாய். ஆகவே, உலகின் காரண சொருபத்தில் உள்ள என் ஸ்தூல வடிவை நீ அறிவாய்” என்றார்.

சிறந்த ரிஷிகளே! பகவான் இவ்வாறு அபயமளித்ததும் என்னுடைய துயரமும் களைப்பும் அழிந்துவிட்டன. அப்போது பகவான் மெல்லச் சென்று கொண்டிருந்தார். நான் பெரும் வேகத்துடன் அவரைப் பின்பற்றினேன். அளவற்ற தேஜஸ்வியான, ஆத்ம தத்துவ ஞானியான பகவான் ஸ்ரீ ஹரி வானத்தில் வெகுதூரம் கடந்து மனம் செல்ல முடியாத இடத்தை அடைந்தார். பின் என்னை மோகமடையச் செய்து அங்கேயே நொடிப் பொழுதில் மறைந்துவிட்டார். அங்கு கம்பீரமான குரலில் “போ:” என்ற ஒலி எதிரொலித்தது. கருடா இது நான் என்ற குரல் கேட்டது.

நான் அந்த ஒலியைப் பின்பற்றியவாறு, அந்த இடத்தினை அடைந்தேன். அங்கு அழகிய அன்னங்கள் சோபையுற்ற ஒரு குளத்தைப் பார்த்தேன். நாராயணன் அந்த குளத்திற்கு அருகில் சென்று “போ” என்னும் கம்பீர ஸ்வரத்தால் என்னை அழைத்துத் தான் சயனிக்கும் இடமான மேருவில்

புகுந்துவிட்டார். ஸ்ரீ பகவான், கருடா! நீயும் நீரினுள் பிரவேசி; நாம் இருவரும் இங்கு சுகமாக வாழ்வேம்” என்று கூறினார். ரிஷிகளே! நான் ஸ்ரீ ஹரியோடு அந்தக் குளத்தில் நுழைந்தேன்.

கருடன் கண்ட அற்புதக் காட்சி

சிறந்த ரிஷிகளே! நான் அங்கு மிக அற்புதமான காட்சியைக் கண்டேன். பல்வேறு இடங்களில் முறைப்படி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அக்னி அங்கு விறகின்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. நெய்யின்றியே நெய்யின் ஆஊதியைப் பெற்றதுபோல அந்த ஒளியின் பிரகாசம் இருந்தது. அங்கு சென்றும் வரமளிக்கும் தெய்வமான அந்த நாராயணனின் தரிசனம் எனக்குக் கிட்டவில்லை. ஆயிரம் இடங்களில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த அந்த அக்னிறோத்திரங்களுக்கு இடையில் சென்று அற்புதமான, அவினாசி ஸ்ரீ ஹரியைத் தேடலானேன். அந்த அக்னிக்கு அருகில், மறைவாக இருந்து ரிக், வேத, சாம மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் வேத வித்வான்களின் இனிய வாக்கை நான் கேட்டேன். நான் மிக வேகமாக அங்கிருந்த ஆயிரக்கணக்கான வீடுகளில் நுழைந்து பார்த்தும் என்னுடைய ஆராதனைக்குரிய தெய்வத்தைக் காணாமல் துயரமடைந்தேன்.

தூய ஜ்வாலையோடு கூடிய அந்த அக்னி ஹோத்திரங்கள் பழையபடியே பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் அருகிலும் சனாதன ஸ்ரீ ஹரி தென்படவில்லை. நான் அந்த அக்னி ஹோத்திரங்களை வலம் வந்து களைத்துவிட்டேன். என் புலன்கள் அனைத்தும் வேதனையுற்றன. என்னை அங்கு வரும்படித் தூண்டிய பகவானின் தரிசனமும் தோன்றவில்லை. இதனால் கவலையில் ஆழ்ந்த நான் பகவானைத் தியானிக்கலானேன். பணிவுடன் தலைவணங்கி முதலும் முடிவுமற்ற பரமாத்மா நாராயணனைத் துதிக்கத் தொடங்கினேன்.

கருடன் பகவானைத் துதி செய்தல்

தூய, சனாதன, உறுதியான, முக்காலங்களின் ஸ்வாமியும், சிவ சொரூப மூர்த்தியும், சிவனுக்கும் ஆதிகாரணமும், சிவனுக்கும் பூஜைக்குரியவருமான நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். கல்பத்தை முடிப்பதற்காகக் கோரூபம் தரிப்பவரும், விஸ்வரூபமும், விஸ்வேதேவனும், விஸ்வேஸ்வரரும் ஆன பரமாத்மா ஸ்ரீ ஹரிக்கு நமஸ்காரம். ஆயிரக்கணக்கான வயிறுகளும், ஆயிரக்கணக்கான கால்களும், ஆயிரக்கணக்கான கண்களும் உடைய பகவான் விஷ்ணுவிற்கு நமஸ்காரம். பவித்ரமான புகழ் உடைய, பருவ காலமும், ஆண்டும் ஆக இருக்கும் பகவான் ஸ்ரீ ஹரிக்கு நமஸ்காரம்.

ரிக், யஜூர், சாம வேதங்களை வாயாகவும், அதர்வண வேதத்தைத் தலையாகவும் கொண்ட அந்த நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தும், சச்சிதானந்த ரூபமுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பிரம்மன், ருத்ரன், இந்திரன், கருடன், வராஹ ரூபம் கொண்ட பகவான் விஷ்ணுவிற்கு நமஸ்காரம். ஒளியால் வியாபித்தவர், சத்யர், ஹரி, மயிலிறகு அணிந்த சிகண்டி, ஹவிஸை ஏற்கும் அக்னி, ஊர்த்வமுகன், ருத்ரனின் சேனை, சாது, கடல், கடலில் மழை பெய்யச் செய்பவர், தேவநதியாக விளங்கும் பகவான் விஷ்ணுவிற்கு நமஸ்காரம்.

கருட ரூபம் தரித்தவர், ருத்ர ரூபம் கொண்டவர், உத்தம தாமம் உடையவர், வருஷாவ்ருஷர், தர்மத்தைக் காப்பவர், அனைவரின் சக்ரவர்த்தி, உக்ரரூபம் கொண்டவர், ரஜோகுணமற்றவர், அனைவரின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவரும் ஆன ஸ்ரீ ஹரிக்கு நமஸ்காரம். விரும்பும் பொருட்களைப் பொழிபவர், தர்ம சொரூபர், பூலோகம், புவர்லோக மயமானவர், யக்ஞ ரூபர், உறுதியுடையவர் ஆகிய பகவானுக்கு நமஸ்காரம். தன் மகிமையிலிருந்து விலகாத, பனியைப்போலக் குளிர்ந்த, வீரரான, எங்கும் இருக்கும், வெற்றி உடைய, இந்திர ரூபரான, மிகச் சிறந்த வசிஷ்டரான பகவானுக்கு நமஸ்காரம்.

சத்திய ஸ்வரூபர், தேவர்களின் சுவாமி, வசுரூபர், உலகைப் படைத்தவர் என்று அழைக்கப்படும் விஷ்ணு பகவானுக்கு நமஸ்காரம். கிரீடம் அணிந்தவரும், அழகிய கேசமுடையவரும், வசுதேவரின் மகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரூபமும், சியாம சொரூபமும் அழகிய சேனை உடையவரும், வருஷப ரூபம் ஆனவரும், துந்துபி என்னும் வாத்திய விசேஷம் உடையவருமான பகவானுக்கு நமஸ்காரம். இவ்வுலகில் ஜீவன்களின் சகாவாக, வியாபக ரூபராக, சூரியனின் உருவில் கிரணங்களை உடையவராக, சிறந்த புருஷர்களின் தலைவராக, நாபியில் கமலங்களைத் தோற்றுவிப்பவராக விளங்கும் நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். புனர்வசு நட்சத்திரத்தால் வளர்க்கப்பட்டவரும், வஷ்ட்காரம், சுவாஹா, ஸ்வதா என்ற பெயர்களைக் கொண்டவரும், ரிக், யஜூர், சாம வேத சொரூபமான, முவுலகின் தலைவர் விஷ்ணு பகவானுக்கு என்னுடைய நமஸ்காரம்.

அழகிய தாமரையைக் கையில் ஏந்தியவரும், தனக்குத்தானே சமமானவரும், தரிப்பவரும், தரிக்கச் செய்பவரும், பரமபுருஷரும், அழகிய உருவமும் மனமும் உடையவரான ஸ்ரீ ஹரிக்கு நமஸ்காரம். விஸ்வரூபமும், அழகிய உலகை அமைத்தவரும், விஸ்வரூபத்தை ஏற்றவரும், கிரணமாகிய கேசங்களை உடையவரும், மிகுந்த பலசாலியுமான விஷ்ணு பகவானுக்கு நமஸ்காரம். ஹிரண்யகர்ப்பர், அழகர், நாராயணன், இந்திரன், வஜ்ரம்

தரித்தவர், தர்மாத்மா, வ்ருஷசேனன், தர்மசேனன், பற்றற்றவன் ஆகிய பகவான் ஸ்ரீ ஹரிக்கு நமஸ்காரம்.

ஜ்வரம் முதலிய வியாதியற்றவரும், ஜ்வரத்திற்குத் தலைவரும், கண்கள் இல்லாதவரும் அல்லது மூன்று கண்கள் உடையவரும், பிங்கள வண்ணமானவரும், மக்கள் என்னும் அலைகளை உற்பத்தி செய்யும் கடலுக்குச் சமமானவரும் ஆகிய விஷ்ணு பகவானுக்கு நமஸ்காரம். தவத்திற்கும், வேதத்திற்கும் நிதியானவரும், மாறி மாறி யுகங்களை அமைப்பவரும், அனைவருக்கும் சரணமளிப்பவரும், சரணாகத வத்ஸலரும், உலகனைத்தின் தலைவரும், முக்கால சொரூபரும் ஆகிய பகவான் நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்.

தேவ-தேவேஸ்வரா! தாங்கள் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். சனாதன பரமாத்மாவே! தாங்கள் வாக்குக்கு எட்டாதவர்; பிறப்பற்றவர். பிராமணர்களுக்கு சரணமளிப்பவர். நான் இந்த சங்கடத்தில் ஆழ்ந்து உங்களுையே சரணமடைகிறேன்” என்று நான் துதித்ததும் என் துயரமனைத்தும் அழிந்துவிட்டது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத சக்தியின் மூலம் மங்களமயமான வாக்கு கூறப்பட்டது. அந்த வாக்கு என்னிடம், “கருடா! நீ பயம் கொள்ளாதே. நீ மனத்தையும், புலன்களையும் வென்றுவிட்டாய். நீ மீண்டும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு உன் வீட்டிற்குச் சென்று புதல்வர்களையும் உற்றார் உறவினர்களையும் காண்பாய்” என்று கூறியது.

கருடன் நாராயண ஆஸ்ரமத்தில் பகவானைத் தரிசனம் செய்தல்

முனிவர்களே! அக்கணமே மிக ஒளிமிக்க நாராயணன் திடீரென என் முன் மிக அருகில் தென்பட்டார். மங்களமயமான அந்த பரமாத்மாவைச் சந்தித்து எனக்கு மிக மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அந்த சனாதன தேவன் மீண்டும் நர-நாராயண ஆஸ்ரமத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அங்கு ரிஷிகள் யாகம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். தேவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். முனிவர்கள் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். யோக, சித்த, நைஷ்டிக பிரம்மசாரிகள் ஜபத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். குடும்பஸ்தர்கள் யாக அனுஷ்டானத்தை மேற்கொண்டிருந்தனர்.

நர-நாராயண ஆஸ்ரமம் நறுமணப் புகையோடும், விளக்கோடும் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு எல்லாப் பக்கமும் மலர்கள் குவியல் குவியலாக சிதறிக் கிடந்தன. பெருக்கி, மெழுகி, தூய்மை செய்யப்பட்டிருந்த அந்த ஆஸ்ரமம் அனைவருக்கும் நன்மை தருவதாக இருந்தது. அந்த ஆஸ்ரமத்தின் அற்புதக் காட்சியைக் கண்டு நான் வியப்படைந்தேன். ஒன்றுபட்ட மனத்தோடு தலைவணங்கி நான் பகவானைச் சரணடைந்தேன்.

அந்த அற்புதமான காட்சிகளனைத்தும் என்ன என்பதைப் பலமுறை யோசித்தும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அனைவரின் உற்பத்திக்குக் காரணமான பரமாத்மாவின் சிறந்த திவ்ய-பாவத்தை என்னால் அறியவோ, புரிந்து கொள்ளவோ முடியவில்லை. வெல்ல முடியாத அந்த பரமாத்மாவை அடிக்கடி வணங்கினேன்.

நான் தலைமீது கைகளைக் குவித்து, சர்வேஸ்வரரான புருஷோத்தமனிடம் இவ்வாறு கூறினேன். “முக்காலங்களின் சுவாமியான நாராயண தேவா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தேவா! நான் உங்களை ஆஸ்ரயித்த அற்புதமான காட்சிகளைக் கண்டேன். முதலும் நடுவும் இல்லாத இந்தக் காட்சிகள் அனைத்தும் என்ன என்பதைக் கூறியருள வேண்டும். தாங்கள் என்னைத் தங்களுடைய பக்தனாகக் கருதினால், என்னிடம் உங்களுக்கு அருள் இருக்குமானால், இவற்றை நான் கேட்கும் தகுதியுடையவன் எனக் கருதினால் முழுமையாகக் கூறியருளுங்கள். உங்களுடைய இயல்பும், தோற்றமும் அறிந்து கொள்ள இயலாதவையாகும்.

முக்காலங்களின் தலைவரான நாராயணா! தாங்கள் முற்றிலும் கடக்க முடியாதவர். அந்த அக்னியின் நாற்புறமும் காணப்பட்டது என்ன? என்பதைக் கூறியருளுங்கள். அந்த அக்னிஹோத்திரங்கள் யார்? எப்போதும் வேதங்களைப் படிக்கும் மறைந்திருக்கும் அந்த மகாத்மாக்கள் யார்? நான் யாருடைய ஒலியைக் கேட்டேன்? பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! இவை அனைத்தையும் எனக்கு முழுமையாகக் கூறுங்கள். அக்னிக்கருகில் வேதங்களைப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்த அந்த பிராமணர்களாகிய மகாத்மாக்கள் யார்? என்று கூறுங்கள்” எனக் கேட்டேன். பகவான் ஸ்ரீ ஹரி என்னுடைய கேள்விக்குக் கருணையுடன் பதில் உரைக்கலானார்; பகவான் கூறியதை நீங்கள் கேளுங்கள்” என்று சொல்லிக் கருடன் தொடர்ந்து சொல்லலானார்.

பகவான் தான் யார் என்பதைக் கருடனுக்கு உரைத்தல்

பகவான் ஸ்ரீ ஹரி கூறலானார்; “கருடா! என்னைத் தேவர்களும் தத்துவத்தால் அறிவதில்லை. கந்தர்வ, பிசாச, ராக்ஷஸரும் அறிய முடியாது. நான் எல்லாத் தத்துவங்களிலும் அவற்றின் சூக்ஷ்ம ஆத்மாவாக இருக்கிறேன். உலகங்களின் நன்மைக்காக நான் என்னை நான்கு உருவங்களில் பகுத்துக் கொண்டுள்ளேன். முக்காலங்களும் நானேயாவேன்; எனக்கு முதல் எதுவும் இல்லை. நானே எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய படைப்பவனாவேன்.

பஞ்ச பூதங்கள், மனம், அறிவு, அகங்காரம், சத்வ, ரஜ, தமோ குணங்கள், ப்ரக்ருதி-விக்ருதி, வித்தை-அவித்தை, சுபம்-அசுபம்

இவையனைத்தும் என்னிடமிருந்தே தோன்றின. நான் இவற்றிடமிருந்து தோன்றியவனல்ல; மனிதன் மங்களமான எண்ணங்களுடன் தீர்மானிக்கும் புனிதமான தர்மம் அனைத்தும் பரமேஸ்வரனான நானேயாவேன். தத்துவ வாதிக்களால் பல்வேறு காரணங்கள் மூலம் காணப்படும் முதலும், நடுவும், முடிவுமற்ற சனாதன புருஷன் நானேயாவேன்.

சூட்சுமமான அர்த்தத்தைப் பார்த்தும், அறிந்தும் கொள்ளும் ஞானிகள் ஏற்றுக் கொள்ளும் ரகசியமான ரூபத்தை உடைய சனாதன பரமாத்மா நானேயாவேன். இந்த உலகம் முழுவதும் வியாபித்துள்ள மிக ரகசியமான சர்வ சத்வ ரூபமான பரமாத்மா நானேயாவேன். நானே அனைவரின் அழியாத காரணம். பூதங்கள் அனைத்தும் என்னிடமிருந்தே தோன்றி என் மூலமாகவே எப்போதும் உயிர் தரிக்கின்றன. பிரளய சமயத்தில் அவை அனைத்தும் என்னிடமே லயித்து விடுகின்றது கச்யபா? யார் என்னை எவ்வாறு அறிகிறானோ, அவனுக்கு நான் அத்தகையவனாவேன். நான் எல்லோருடைய மனத்திலும் அறிவிலும் இருந்து அனைவருக்கும் நன்மை செய்கிறேன். நீ என் தத்துவத்தை அறிய விரும்பினாய். ஆகவே, நான் யார்? எங்கிருந்து வந்துள்ளேன்? எந்த உத்தேசம் வெற்றி பெற முயற்சிக்கிறேன் என்பது அனைத்தையும் கூறுகிறேன் கேள்.

தம் மனத்தை வசப்படுத்தி மூவகை அக்னிகளையும் உபாசிக்கும் பிராமணர்கள் தினமும் அக்னி ஹோத்திரத்தில் ஈடுபட்டு, ஜபத்தில் ஆழ்பவர்கள், நியமத்துடன் இருந்து, புலன்களை அடக்கத்துடன் தனக்குத்தானே, தன்னிலேயே அக்னிகளை ஸ்தாபித்துக் கொள்பவர்கள், வேறு சிந்தனை இன்றி என்னையே உபாசிப்பவர்கள், முழுக் கட்டுப்பாட்டுடன் ஜபம், யாகம் மற்றும் மானசயாகம் மூலம் என்னை ஆராதிப்பவர்கள், வேறு காரியத்தில் ஈடுபடாமல் தூய சிந்தனையுடன் எப்போதும் அக்னியை வணங்குபவர்கள் ஆகிய, பக்தி பாவமுடையவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள்.

நிஷ்காம பாவத்தின் மூலம் தன்னுடைய எல்லா சங்கல்பங்களையும் நஷ்டம் செய்பவர்கள். எப்போதும் ஞானத்திலேயே உள்ளத்தை ஒருமுகப்படுத்தியவர்கள், அக்னிகளை தன் ஆத்மாவில் ஸ்தாபித்து ஆகாரத்தையும், ஆசைகளையும் தியாகம் செய்பவர்கள், எல்லா வகையான பந்தங்களில் இருந்தும் விடுபட்டவர்கள், ஞான திருஷ்டி உடையவர்கள், ஆகிய இயல்பான நித்யபராயணராக என்னையே சிந்திக்கும் தீர புருஷர்கள் என்னை அடைகிறார்கள்.

கருடா! நீ ஆகாயத்தில் தாமரை நிறைந்த அழகிய குளத்தைக் கண்டாய். அதன் அருகில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அக்னிகள் விறகின்றிப் பிரகாசிப்பதைக் கண்டாய். ஞானத்தின் பிரகாசத்தால் நிர்மலமான உள்ளம்

உடையவர்கள், சந்திரனின் கிரணங்களைப்போல் ஒளியுடையவர்கள் ஆகியவர்களே அங்கு தெளிவாக அக்ஷரங்களை உச்சரித்து, வேத மந்திரங்களுடன் அக்னிகளை உபாசிக்கிறார்கள். பறவையே! அவர்கள் பவித்திரமான பாவனையோடு இருந்து அந்த அக்னிகளுக்குப் பணிவிடை செய்கிறார்கள்.

என்னைச் சிந்திப்பதால் தூய்மையடைந்த உள்ளத்தோடு எப்போதும் என்னையே உபாசிப்பவர்கள் ரோக-சோகமின்றி ஒளி உருவமாகி என்னையே உபாசனை செய்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் ஒழுங்கு முறையிலிருந்து ஒருபோதும் பிறழாமல் வைராக்கியமான இதயத்தோடு எப்போதும் அங்கு வாழ்வார்கள். அவர்களுடைய உடல் ஒளி சந்திர கிரணங்களைப்போல் வெண்மையானது. அவர்கள் ஆகாரம் ஏற்காதவர்கள். வியர்வைத் துளியற்றவர்கள், நிரம்லமானவர்கள், அகங்காரமற்றவர்கள், விருப்பங்களைத் துறந்தவர்கள்.

அவர்கள் எப்போதும் என்னிடம் பக்தி கொண்டவர்கள். நானும் அவர்களுடைய பக்தனாவேன். நான் என்னை நான்கு சொருபங்களில் பகுத்துக் கொண்டு உலகின் நன்மைக்கான சாதனத்தில் ஈடுபட்டுச் சஞ்சரிக்கிறேன். உலகனைத்தும் உயிரோடு பாதுகாப்பாக இருப்பதற்காக நான் சட்டங்களை அமைக்கிறேன். இவை அனைத்தையும் நீ உண்மையாகக் கேட்கும் அதிகாரம் பெற்றுள்ளாய்.

என்னுடைய ஒரு நிர்குண உருவம் பரமயோகத்தை ஆஸ்ரயித்துள்ளது. இன்னொன்று சராசர பிராணி சமுதாயங்களின் சிருஷ்டியைச் செய்யும் மூர்த்தியாகும். மூன்றாவது, ஸ்தாவர ஜங்கம உலகத்தைச் சம்ஹாரம் செய்கிறது. நான்காவது மூர்த்தி ஆத்ம நிஷ்டமானது. அது ஆசூரி (அசுர) சக்திகளை மாயையால் மோகிக்கச் செய்து அவற்றை அழித்துவிடுகிறது. அந்த ஆத்ம நிஷ்ட மகாமூர்த்தி நியமத்தோடிருந்து உலகின் விஸ்தரிப்பையும், பாதுகாப்பையும் செய்கிறது. கருடா! அதுவே நானாவேன்.

நான் உலகம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளேன். உலகம் முழுவதும் என்னிடத்திலேயே நிலை பெற்றுள்ளது. நானே உலகனைத்தின் பீஜம் (விதை) ஆவேன். என்னுடைய கதி எல்லா இடங்களிலும் செல்லும். நான் அழிவற்றவன். பறவையே! நீ பார்த்த அக்னி ஹோத்திரங்கள், சந்திரனின் குவியல் போன்ற ஒளியுள்ள புருஷர்களால் பாதுகாக்கப்படுபவை. அவர்கள் அந்த அக்னிகளுக்கு அருகில் அமர்ந்து எப்போதும் தேவபாடம் செய்து வருகிறார்கள். அவர்கள் ஞானம் நிரம்பியவர்கள். சுகமாக, கிரமப்படி என்னை அடைகிறார்கள். நானே அவர்களுடைய பெரும் தவம் ஆவேன்; மொத்தமாகச் சேகரித்த தேஜஸாவேன். அவர்கள் எப்போதும் என்னில்

திகழ்கிறார்கள். நான் அவர்களில் கவனத்துடன் இருக்கிறேன்.

சிறிதும் பற்றற்றவர்கள், என்னில் அனன்ய பாவத்தோடு உள்ளத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஞான திருஷ்டியால் என்னை நேருக்கு நேர் காண்கிறார்கள். துறவறத்தை ஆஸ்ரயித்து வேறு பாவமின்றி என்னுடைய தியானத்தில் ஈடுபடுகிறவர்கள் என்னை அடைகிறார்கள். சத்வ குணமுடைய, அறிவுடைய ஆத்ம தத்துவத்தைச் சிந்திப்பவர்களுமான அவர்கள் தன் ஆத்ம ரூபமான அவினாசி பரமாத்மாவைத் தரிசனம் செய்கிறார்கள். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அவர்கள் அஹிம்சை பாவத்துடன் இருக்கின்றனர். எளிமை என்ற நல்ல குணம் இருக்கிறது. இந்த குணங்களை உடைய யார் உள்ளத்தைப் பரமாத்மாவிடம் என்னிடம் கலக்கச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் பிறப்பற்ற பரமேஸ்வரரான என்னை அடைகிறார்கள். மிகவும் ரகசியமான, அற்புத ஆக்யானமும் ஆன இதை முழுமையாக உள்ளவாறு கேள்.

அக்னி ஹோத்திரத்தில் ஈடுபட்டு, ஜப, யக்ஞ பராயணர்களாக, எப்போதும் என்னை உபாசித்துக் கொண்டிருப்பவர்களையே நீ பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசித்தாய். சாஸ்திரம் கூறும் விதிப்படி பற்றற்ற பாவத்துடன் நல்ல கர்மங்களை யார் செய்கிறார்களோ, ஒருபோதும் சாஸ்திரத்திற்கு எதிரான அசத் காரியத்தில் ஈடுபடுவதில்லையோ அவர்கள் மூலமே நான் அறியப்படுவேன். என்னுடைய அழிவற்ற பரம தத்துவத்தை அவர்களே அறிய முடியும்.

ஆகவே, தூய ஞானத்தின் மூலம் நிர்மலமான உள்ளமுடைய, புனிதமான, ஆத்ம தத்துவத்தை அறிந்த ஞானியே அந்த பிரம்மத்தை அடைகிறான். அங்கு சென்று யாரும் துயரமடைவதில்லை. தூய குலத்தில் தோன்றிய, சிறந்த த்விஜர்கள், சிரத்தையோடு என்னைப் பூஜிப்பவர்கள், என் பக்தியின் மூலம் சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள். அறிவிற்கு எட்டாத மறைக்கப்பட வேண்டிய ரகசியமான, எந்த உருவத்திலும் ஏற்கப்படாத, அனுபவத்தில் வராத அந்த சூக்ஷ்ம பரப்பிரம்மத்தை, தத்துவ தர்சியான துறவி பிராமணன் சாக்ஷாத்காரம் செய்கிறான். அங்கு இந்த காற்று வீசுவதில்லை; கிரக, நக்ஷத்திரங்கள் அதை அடைய முடியாது. பஞ்ச பூதங்களும், மனத்தின் வேகமும் எட்ட முடியாது.

பறவையே! அந்த பிரம்மத்திலிருந்து இந்தப் பொருட்கள் அனைத்தும் தோன்றுகின்றன. எங்கும் நிறைந்த அந்த பரமாத்மா அவை அனைத்தின் மூலமே அனைவரையும் தோற்றுவிப்பதில் வல்லவராகிறார். நீ கண்ட என்னுடைய இந்த ஸ்தூல சொரூபமே, என்னுடைய சூக்ஷ்ம சொரூபத்தில் பிரவேசிக்கும் வாசலாகும். எல்லாக் காரியங்களுக்கும் நானே காரணமாவேன். அளவற்ற பராக்ரமியான கருடா! அதனாலேயே நீ அந்தக் குளத்தில்

என்னை தரிசித்தாய். யக்கும் அறிந்தவர்கள் என்னை யாகம் என்று கூறுகிறார்கள். வேதவித்வான்கள் என்னையே வேதமென்று சொல்லுகிறார்கள்.

முனிவர்கள் என்னையே ஜப யக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். நானே வக்தா (பேசுபவன்), மனனம் செய்பவன், ரஸம் அனுபவிப்பவன், முகர்பவன் பார்ப்பவன்; காட்டுபவன்; அறிபவன், அறிவிப்பவன்; சொல்பவனும், கேட்பவனுமான சேதன ஆத்மா ஆவேன். என்னை யஜனம் செய்தே யஜமானன் சொர்க்கத்திற்கு வருகிறான்; பெரும் பதவியை அடைகிறான். நான் பிராமணர்களின் தேஜஸ் ஆவேன்; பிராமணர்கள் என்னுடைய தேஜஸ் ஆவார்கள். என்னுடைய தேஜஸில் இருந்து வெளிப்பட்ட உருவமே அக்னியாகும். நானே சரீரத்தில் உயிரைக் காப்பவன்; பிறவிகளில் ஈஸ்வரன்; சாங்க்யர்களின் தத்துவமும் ஆவேன்.

இந்த உலகம் முழுவதும் என்னிலேயே நிலைத்துள்ளது. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோகூம், எளிமை, ஜபம், சத்வ-தம-ரஜோ குணம், கர்மத்தால் ஏற்படும் பிறப்பு-இறப்பு அனைத்தும் என்னுடைய சொருபமாகும். நீ சனாதன புருஷனான என்னுடைய அதே ரூபத்தைத் தரிசித்தாய். அதைவிட மேலான என்னுடைய சொருபத்தை நீ சமயத்திற்கேற்ப அறிந்து கொள்வாய். என்னுடைய சிறந்த ரகசியமான, சாஸ்வதமான ஞானத்தையும் சமயத்திற்கேற்ப நீ பெறுவாய்.

இவ்வாறு நாராயணனான நான், ஸ்ரீ ஹரி என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்ற பரமேஸ்வரனான நான் மிகவும் ரகசியமானவனாகக் கருதப்படுகிறேன். லௌகிக மேன்மையில் பற்றுள்ளவர்கள் என்னுடைய அந்த சொருபத்தை அடைய முடியாது. கர்மத்தை விட்டுவிட்டவர்கள், ஆசை என்னும் பந்தனத்திலிருந்து விடுபட்ட யதிகளே அந்த சனாதன பரமாத்மாவை அடைகிறார்கள். கருடா! இவ்வாறு நீ என்னுடைய ஸ்தூல சொருபத்தை தரிசனம் செய்தாய். ஆனால் உன்னைத் தவிர வேறு யாரும் இந்த சொருபத்தைக் கூட அறியார்கள். நீ எப்போதும் என்னுடைய பக்தியில் ஈடுபடு. இதனால் உனக்கு என் சொருபத்தின் உண்மையான அறிவு உண்டாகும். இது தேவர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் கூட ரகசியமான விஷயமாகும். இதுவே மோகூத்தை விரும்பும் மனிதனின் வழி என்று அறிந்து கொள்” என்று கூறிய பகவான் அங்கேயே மறைந்துவிட்டார்.

ரிஷிகளே! இவ்வாறு நான் முன்பு அப்ரமேய அச்சுதனின் மகிமையை நேராகக் கண்டு அனுபவித்துள்ளேன். அதனையே உங்களுக்கும் கூறினேன் என்றார் கருடன். ரிஷிகள், “தாங்கள் இந்த அற்புதமான கதையைக் கூறினீர்கள். இது ஆயுள் மற்றும் சொர்க்கத்தை அளிப்பது; மங்களம் அருள்வது. ஞானிகள் அறிய வேண்டியது. இதுவே உத்தமமான கதியாகும்”

என்று கருடனிடம் கூறிய ரிஷிகள் கருடனைப் பூஜித்துப் பின் தத்தம்
ஆஸ்ரமங்களுக்குச் சென்றனர்.

7. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரரிடம் மகாதேவனின் மகிமையை உரைத்தல்

அனுசாஸன பருவம் அத்-14

பீஷ்மர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் மகாதேவனின் மகிமையை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறுமாறு வேண்டதல்

யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம், “விராட விஸ்வருபதாரியும், அவ்யக்தத்திற்குக் காரணமானவருமான சராசர குரு சங்கரனின் மகிமையை உள்ளவாறு வர்ணியுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

பீஷ்மர் அவரிடம், “மன்னா! நான் மகாதேவனின் குணங்களை வர்ணிக்கும் திறமையற்றவன். பிரம்மா, இந்திரன், விஷ்ணுவையும் படைத்த பிரபு அவர். பிரம்மா முதலிய தேவர்களில் இருந்து பிசாசுகள் முதலிய அனைவராலும் உபாசிக்கப்படுபவர். பிரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவர். யோக வேதா ரிஷிகளால் சிந்திக்கப்படுபவர். அவிநாசி பரப்பிரம்மமானவர். தன் தேஜஸால் ப்ருக்ருதியையும், புருஷனையும் கலக்கிப் பிரம்மாவைச் சிருஷ்டித்தவர். அந்த தேஜஸ்வி மகாதேவனின் குணங்களை பிறப்பு, முதுமை, மரணம் ஆகியவற்றை உடைய எந்த மனிதன் வர்ணிக்க முடியும்?

சங்கு, சக்கர கதாதாரியான பகவான் நாராயணனைத் தவிர என்போன்றோர் பரமேஸ்வரனான சிவனின் தத்துவத்தை அறிய முடியாது. பகவான் விஷ்ணு எல்லாம் அறிந்தவர். குணங்களால் அனைவரிலும் மேம்பட்டவர். வெல்ல முடியாதவர். திவ்ய திருஷ்டியால் எல்லாவற்றையும் பார்ப்பவர். பாரதா! ருத்ரனிடம் கொண்ட பக்தி காரணமாகவே, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உலகனைத்தையும் வியாபித்து வைத்துள்ளார். பழைய காலத்தில் பத்ரிகாஸ்ரமத்தில் மகாதேவனை மகிழ்வித்து அவரிடமிருந்து சிறந்த விருப்பங்கள் நிறைவேறும் வரத்தைப் பெற்றார். முன்பு ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரை சிவனை நோக்கி அவர் தவம் புரிந்தார்.

ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மகேஸ்வரனைத் திருப்தி செய்துள்ளார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் சிறந்த பக்தியால் மகேஸ்வரன் எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார். புதல்வனை வேண்டித் தவம் செய்த இந்த அச்சுதன் ஸ்ரீ ஹரி சிவனின் ஐஸ்வர்யத்தை நேருக்கு நேர் கண்டுள்ளார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் தவிர மகாதேவனின் நாமங்களை முழுமையாக எடுத்து விளக்கக்கூடிய வேறு யாரையும் நான் காணவில்லை. மன்னா! மகாபாஹுவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே மகேஸ்வரனின் குணங்களையும் ஐஸ்வர்யத்தையும் முழுமையாக வர்ணிக்கும் திறமை உடையவர்” என்று கூறினார்.

பின்னர் பீஷ்மர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம், “விஸ்வரூப சிவனின் மகிமையைக் கூறும் தகுதியுடையவர் தாங்களேயாவீர். பழைய காலத்தில் பிரம்மாவின் புதல்வரான தண்டி முனிவர் பிரம்மலோகத்தில், பிரம்மாவிற்கு முன்னால் வர்ணித்த சிவ சஹஸ்ரநாமத்தைத் தாங்கள் வருணியுங்கள். உத்தம விரதம் மேற்கொள்ளும் வியாசர் முதலிய தபோதனர்களும், புலன்களை வென்ற மகரிஷிகளும் உங்கள் வாயால் இதை கேட்கட்டும். மாறுதலற்றவரும், ஆனந்த மயமானவரும், ஹோதாவும், போக்தாவும், விஸ்வசிரஷ்டாவும், காருகபத்யம் முதலிய அக்னியும், முண்டியும், கபர்த்தியுமான சங்கரனின் சௌபாக்யத்தைத் தாங்கள் வர்ணியுங்கள்” என வேண்டினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சிவனின் குணங்களை வர்ணித்தல்

பீஷ்மர் தன்னை வேண்டிக் கொண்டதும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறத் தொடங்கினார். “சங்கரனின் கர்மங்களின் கதிகளின் யதார்த்தமான ஞானம் ஏற்படுவது சக்திக்கு மீறியதாகும். பிரம்மா முதலிய மகரிஷிகளும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், சூக்ஷ்ம தர்சிகளான ஆதித்யர்களும் யாருடைய இருப்பிடத்தை அறிய முடியாதோ அந்த சிவனின் தத்துவஞானம் மனிதனுக்கு எவ்வாறு உண்டாக முடியும்? ஆகவே, நான் அசுரரை அழித்த விரதேஸ்வரர் சங்கரனின் சில குணங்களை உங்கள் முன் உள்ளவாறு வர்ணிக்கிறேன்” என்று கூறிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் புனிதமாகி ஆசமனம் செய்தார். பின்னர் சிவனின் குணங்களை வர்ணிக்கத் தொடங்கினார்.

இங்குள்ள பிராமண சிரோமணிகளே! கேளுங்கள்; யுதிஷ்டிரா! கங்கையின் மைந்தன் பீஷ்மரே! நீங்களும் இங்கு சங்கரனின் பெயர்களைக் காதால் கேளுங்கள். பழைய காலத்தில் சாம்பனைப் புதல்வனாகப் பெறுவதற்காக கடுமையான தவம் செய்து, கிடைத்தற்கரிய பெயர்களின் ஞானத்தைப் பெற்றேன் சமாதியின் மூலம் சங்கரனின் உண்மையான உருவைத் தரிசித்தேன். அந்த சந்தர்ப்பத்தைக் கூறுகிறேன்; கேளுங்கள்.

யுதிஷ்டிரா! பழைய காலத்தில் ருக்மிணியின் புதல்வன் பிரத்யும்னன் சம்பாசுரனை வதம் செய்து துவாரகை வந்தார். 12 ஆண்டுகள் கழிந்த பின் ருக்மிணியின் புதல்வர்களான பிரத்யும்னன், சாருதேஷ்ணன் முதலியவர்களைக் கண்டு, ஜாம்பவதியும் புதல்வர்களைப் பெற விரும்பி, என்னிடம் இவ்வாறு கூறினாள்.

ஜாம்பவதி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் புதல்வனை அளிக்க வேண்டுதல்

அச்சுதா! தாங்கள் எனக்கு உங்களுக்குச் சமமான சூரவீரனும், பலசாலியும், அழகிய உருவுடையவனும், பாவமற்றவனுமான புதல்வனைத் தாமதமின்றி அளியுங்கள். யதுகுல பூஷணா! உங்களுக்கு முவுலகிலும்

கிடைக்காத பொருள் இல்லை. நீங்கள் விரும்பினால் மற்ற உலகங்களையே படைக்க முடியும். தாங்கள் 12 ஆண்டுகள் விரதத்தை மேற்கொண்டு, உடலை உலர்த்திப் பசுபதியை ஆராதனை செய்தீர்கள். ருக்மிணி தேவியின் கர்ப்பத்திலிருந்து பல தேவர்களைத் தோற்றுவித்தீர்கள். மதுசூதனா! சாருதேஷணன், அசாரு, சாருவேஷன், யசோதரன், சாருஸ்ரவா, சாருயஷா, பிரத்யும்னன், சம்பு என்னும் அழகிய பராக்ரமி புதல்வர்களை ருக்மிணியின் கர்ப்பத்தில் இருந்து தோற்றுவித்ததுபோல் எனக்கும் புதல்வர்களை அளியுங்கள்” என்று வேண்டினார்.

ஜாம்பவதி இவ்வாறு கூறியதும் நான் அவளிடம் தவம் மேற்கொள்ளச் செல்வதற்கு அனுமதியளிக்கக் கேட்டேன். அவளுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற தவத்தில் ஈடுபட நான் விரும்பினேன்; அவளும், யதுநந்தனா! பிரம்மன், சிவன், கச்யபர், நதிகள், தேவர்கள்,க்ஷேத்ரம், ஔஷதிகள், மந்திரம், சப்தம், ரிஷிகள், யாகம், கடல், தக்ஷிணை, சாமகான மந்திரங்களின் ஒலி, நக்ஷத்திரம், பித்ருக்கள், கிரஹம், தேவ பத்தினிகள், தேவ கன்னிகைகள், தேவமாதாக்கள், மன்வந்த்ரம், பசு, சந்திர-சூரியர், இந்திரன், சாவித்திரி, பிரம்மவித்தை, ருது, வர்ஷம், ஷணம், முகூர்த்தம், லவம், நிமிஷம், யுகம் இவை அனைத்தும் உங்களைக் காப்பாற்றட்டும். நீங்கள் தங்கள் வழியில் இடையூறின்றி யாத்திரை செய்யுங்கள். தாங்கள் எப்போதும் கவனமாக இருங்கள் என்று கூறி எனக்கு விடையளித்தாள்.

ஜாம்பவதி மூலம் ஸ்வஸ்திவாசனம் செய்யப்பெற்று, அவளிடம் விடைபெற்று, தந்தை வசுதேவர், தாய் தேவகிமாதா, உக்ரசேன மன்னர் ஆகியோரிடம் ஜாம்பவதி என்னிடம் பிரார்த்தனை செய்த விஷயத்தைக் கூறி, தவத்திற்குச் செல்ல அனுமதி பெற்றேன். கதனிடமும், பலராமரிடமும் விடை பெற்றேன். அவ்விருவரும் என் தவம் இடையூறின்றி நிறைவேற வாழ்த்தினர். பெரியவர்களிடம் அனுமதி பெற்ற நான் கருடனைச் சந்தித்தேன். கருடன் என்னை இமயத்தில் சேர்த்தபின் அவனுக்கு விடையளித்தேன். சிறந்த மலையான இமயம் அற்புதமாக, உத்தமமானதாக, சிறந்தக்ஷேத்திரமாகச் சோபையுடன் திகழ்ந்தது.

வியாக்ரபாதரின் புதல்வர் உபமன்யுவின் தீவ்ய ஆஸ்ரம வருணனை

அங்கு வியாக்ரபாதரின் புதல்வர் உபமன்யுவின் தீவ்ய ஆஸ்ரமம் பிரம்மசோபையுடன், தேவர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும் மதிக்கப்பட்டுத் திகழ்ந்தது. தவம், கருபம், கதம்பம், தென்னை, குரவஹம், தாழை, நாகம், பாதிரி, சூல்வருணகம், வில்வம், வத்ஸநாபம், சரளம், பிரியாளம், சாலம், பனை, விளாமரம், இலந்தை, குந்தை, புன்னாகம், அசோகம், மா, அதிமுக்தம், கோவிதாரம், சம்பா, பலா ஆகிய பல மலர்களும், கனிகளும்

நிறைந்த மரங்கள் அந்த ஆஸ்ரமத்திற்கு அழகூட்டின. வாழை அதற்கு மேலும் பொலிவுட்டியது. அங்கு பலவகை பறவைகள் உண்ணத்தக்க பழங்கள் நிறைந்திருந்தன.

ருரு என்ற மான், வானரம், புலி, சிங்கம், சிறுத்தை, மயில், பூனை, எருமை, கரடி இவற்றுடன் பலவகையான விலங்குகள் நிறைந்த காடு அந்த ஆசிரமத்திற்கு அருகில் வியாபித்திருந்தது. மத தாரை பொழியும் யானைக் கூட்டங்கள் அந்த வனத்தின் அழகை அதிகரித்தன. பலவகை மலர்களின் மகரந்த வாசனையும், யானைகளின் மதவாசனையும் நிறைந்த இனிய காற்று அங்கு வீசியது. தெய்வ மகளிரின் இனிய இசையும், மலையிலிருந்து விழும் அருவிகளின் ஓசையும், பறவைகளின் பேச்சும், யானைகளின் பிளிறலும், கின்னரர்களின் சங்கீதமும், சாமகானமும் அந்த வனப் பிரதேசத்தை மங்களமயமாக்கி இருந்தன.

மனத்தால் யோசிக்க முடியாத அழகு நிரம்பிய அந்த வனப் பகுதியில் குளங்கள் நிறைந்திருந்தன. பெரும் அக்னி சாலைகள் ஒளிவீசின. புண்ணிய நதியான ஜானவி அந்த வனப்பகுதியின் சோபையை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு அக்னியைப் போன்ற தேஜஸ் உடைய, தர்மாத்மாக்களில் சிறந்த மகாத்மாக்களான பிராமணர்கள் வசித்தனர்.

அவர்களில் சிலர் காற்றை மட்டும் பருகியும், சிலர் நீரை மட்டுமே குடித்தும் உயிர் வாழ்ந்தனர். சிலர் எப்போதும் ஜபத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சிலர் மைதிரி, முதிதா முதலிய சாதனங்கள் மூலம் தம் உள்ளத்தைத் தேடினர். சில யோகிகள் தியானத்தில் இருந்தனர். சிலர் அக்னி ஹோத்திரப் புகையையும், சிலர் சூரிய கிரணங்களையும் சிலர் பாலையும் பருகி வாழ்ந்தனர். சிலர் பசு சேவை விரதமேற்றிருந்தனர். சிலர் உணவுப் பொருட்களைக் கல்லால் அரைத்துச் சாப்பிட்டனர். சிலர் கிரணங்களையும், நுரையையும் பருகினர். பல ரிஷிகள் மான்களுடனேயே சஞ்சரித்து வந்தனர்.

சிலர் அரச மரத்தின் பழத்தை உண்டு வாழ்ந்தனர்; சிலர் நீரில் தூங்கினர், சிலர் மரவுரி, மான்தோல் தரித்தனர். மிகவும் கஷ்டமான நியமங்களை ஏற்று வாழ்ந்த முனிவர்களையும், ரிஷிகளையும் தரிசனம் செய்து நான் அந்தப் பெரும் ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசித்தேன். பாரதா! மகாத்மாவும், புண்ணியகர்மாவமான சிவன் முதலிய தேவர்களுடன் அந்த ஆஸ்ரமம் சந்திர மண்டலத்தைப்போல பொலிந்தது. அங்கு கீரியும் பாம்பும் விளையாடின; மானும் புலியும் நட்புடன் இருந்தன.

புகழ் பெற்ற மகரிஷிகள் நிரம்பி, எல்லாப் பிராணிகளின் மனத்தைக் கவருவதுமான அந்த சிறந்த ஆஸ்ரமத்தில் பிரவேசித்தேன். அங்கு ஜடை

மரவுரி தரித்த, தேஜஸாலும் தவத்தாலும் அக்னியைப் போலப் பிரகாசித்த இளைஞரான பிராமண சிரோமணி உபமன்யு சிஷ்யர்கள் சூழ அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். அவருக்குத் தலை வணங்கினேன். உபமன்யு என்னை வரவேற்றார். “புண்டரீகாஷா! தங்களுக்கு நல்வரவு. தாங்கள் பூஜைக்குரியவராக இருந்து என்னைப் பூஜை செய்கிறீர்கள். தாங்கள் என்னைத் தரிசிக்க விரும்புகிறீர்கள். இதனால் எங்களுடைய தவம் பலன் பெற்றது.” என்றார்.

உபமன்யு ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் எட்டு நாட்கள் சிவனின் மகிமையைக் கூறியது

என்னை வரவேற்ற உபமன்யுவிடம் ஆஸ்ரமத்தின் பசு-பசுவி, அக்னிஹோத்ரம், தர்ம நடத்தை மற்றும் சிஷ்யர்களின் நலத்தைக் கேட்டேன். உபமன்யு இனிய சொற்களால், “ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! தாங்கள் ஐயமின்றி உங்களுக்குச் சமமான புதல்வனைப் பெறுவீர்கள். தாங்கள் பெரும் தவத்தை மேற்கொண்டு, இங்கு சர்வேஸ்வரனான சிவனைச் சந்தோஷப்படுத்துங்கள் என்றார். மேலும் அவர் என்னிடம் வருணித்தவற்றைக் கேளுங்கள். உபமன்யு கூறலானார்.

ஜனார்த்தனா! இங்கு தேவரில் சிறந்த மகாதேவனை தவத்தாலும், பிரம்மச்சரியத்தாலும், சத்தியத்தாலும், புலனடக்கத்தாலும் திருப்தி செய்து பல தேவர்களும், மகரிஷிகளும் தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறப் பெற்றனர். தேஜஸும், தவத்தின் நிதியும் நிரம்பப் பெற்ற சங்கரன், இங்கு சமம் முதலிய சுப பாவங்களைச் சிருஷ்டித்து, காமம் முதலிய அசுப பாவங்களை அழித்து எப்போதும் பார்வதியுடன் காட்சியளிக்கிறார்.

முன்பு மேருமலையை அசைத்த ஹிரண்ய கசிபு என்னும் தானவன், தவத்தால் சங்கரனின் அருள் பெற்று 10 கோடி ஆண்டுகள் தேவர்கள் அனைவரின் ஐஸ்வர்யத்தையும் பெற்றான். அவனுடைய புதல்வன் மந்தாரன் என்பவன் சிவனிடம் வரம்பெற்று பத்து கோடி ஆண்டுகள் இந்திரனோடு போர் புரிந்தார். இந்திரனின் வஜ்ரமும், விஷ்ணுவின் சக்கரமும் கூட பழைய துரும்பைப்போல் பலமிழந்துவிட்டன. உங்களுடைய சக்கரத்தை நீருக்குள் வாழ்ந்த அரக்கனைக் கொன்று சிவனே உங்களுக்கு அளித்தார். அந்த ஒளிமிக்க சக்ராயுதம் வருஷத்வஜனாலேயே உண்டாக்கப்பட்டது. அந்த சக்கராயுதத்தைப் பினாகபாணியான சங்கரனைத் தவிர வேறு யாரும் பார்க்க முடியாது, அப்போது பகவான் இந்த ஆயுதம் சுதர்சனமாக, பார்க்கச் சுகமானதாக ஆகட்டும் என்று வரமளித்ததாலேயே ‘சுதர்சனம்’ எனப் பெயர் பெற்றது. அத்தகைய ஆயுதமும் அவனை வெற்றி பெற முடியாதவாறு சிவன் அவனுக்கு வரம் அளித்திருந்தார். அவன் தேவர்களைத் தொல்லை செய்தபோது, தேவர்கள் சங்கரனின் வரம் பெற்று அசுரேந்திரனை அடித்தனர்.

இதேபோல வித்யுத்ப்ரபன் என்னும் தைத்யனின் தவத்தால் அவனிடம் மகிழ்ச்சி கொண்ட ருத்ரன் அவனுக்கு முவுலக ஆதிபத்தியத்தை அளித்தார். அவன் லக்ஷம் ஆண்டுகள் எல்லா உலகங்களின் தலைவனாக இருந்தான். அவனைத் தன் நித்ய பார்ஷதனாகும் வரத்தையும் சிவன் அளித்தார். அவன் அரசாள குசத்வீபத்தை அளித்து, அவனுக்குக் கோடி புதல்வர்களை அளித்தார். அத்துடன் பிரம்மா ஒரு சமயம் சதமுகன் என்னும் பெரிய அசுரனைப் படைத்தார். அவன் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வரை தன்னுடைய உடலை ஆஹுதியாக அளித்தான். அவனிடம் திருப்தி கொண்ட சங்கரன் அவனுக்கு வரமளிக்க விரும்பினார். சதமுகன் அற்புதமான யோகசக்தியையும், மிகுந்த பலத்தையும் அளியுங்கள் எனக் கேட்டான். சிவனும் அவ்வாறே அவனுக்கு வரமளித்தார்.

முன்பு ஸ்வாயம்பு மனுவின் புதல்வர் க்ரதுவிற்கும் சிவன் அவரைப் போன்ற ஆயிரம் புதல்வர்களை அளித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! தேவர்களால் புகழப்படும் மகிமையை உடைய யோகேஸ்வரன் சிவனை தாங்கள் நன்கு அறிவீர்கள். யாக்கு வல்கியர் என்னும் பெயரில் புகழ்பெற்ற ரிஷி மகாத்மா மகாதேவனை ஆராதித்து உவமையற்ற புகழை அடைந்தார். பராசரரின் புதல்வர் வேத வியாசரும் யோக சொருபமானவர்; அவர் சிவனை ஆராதித்து இணையற்ற புகழைப் பெற்றார்.

பழைய காலத்தில் பாலகில்யர் என்ற ரிஷிகளை இந்திரன் அவமதித்ததால் அவர்கள் சினம் கொண்டனர். சிவனை நோக்கித் தவம் புரிந்தனர். சிவன் அவர்களிடம் “நீங்கள் உங்கள் தவத்தின் பலத்தால் கருடனைத் தோற்றுவிப்பீர்கள். அவன் இந்திரனிடமிருந்து அமுதத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வருவான்” என வரமளிக்க, அது அவ்வாறே நிகழ்ந்தது.

முன்பு சிவனின் சினத்தால், நீர் நஷ்டமாகிவிட்டது. தேவர்கள் ருத்ரனை நோக்கி, கபாலயாகம் செய்து அதன்மூலம் வேறு நீர் தோன்றப் பெற்றனர். இவ்வாறு முக்கண்ணன் சிவன் மகிழ்ச்சி அடைந்ததாலேயே பூமியில் நீர் உண்டாயிற்று. அத்திரி முனிவரின் மனைவி அனுசயாதேவி ஒரு சமயம் சினம் கொண்டு, மறுபடி அத்திரி முனிவரிடம் வரமாட்டேன் என்று சங்கல்பம் செய்து மகாதேவனைச் சரணடைந்தார். அனுசயா, அத்ரி முனிவரிடம் பயம் கொண்டு 300 ஆண்டுகள் ஆகாரமின்றி உலக்கையின் மீது தூங்கினார். சிவனை நோக்கி தவம் செய்த அவருக்கு, கணவனின் சேர்க்கையின்றி, யாகம் செய்த சருவின் திரவத்தைப் பருகிப் புதல்வனைப் பெறும் வரமளித்தார். அந்த புதல்வன் உன்னுடைய வம்சத்தில் உன் பெயராலேயே புகழ் பெறுவான் என்றும் உறுதியளித்தார்.

மதுகுதனா! ஐஸ்வர்யசாலியான விகர்ணன் மகாதேவனை மகிழ்வித்து

மனம் விரும்பிய சித்தியை அடைந்தான். சாகல்ய ரிஷி மனோமயமான யாகத்தின் மூலம் சிவனை 100 ஆண்டுகள் ஆராதித்தார். சிவன் அவரிடம், “குழந்தாய் நீ நூலாசிரியனாவாய்; மூவுலகிலும் உன்னுடைய அளவற்ற கீர்த்தி பரவும். உன்னுடைய குலம் மகரிஷிகளால் அக்ஷயமின்றிப் பெருகும். உன் புதல்வன் ஒரு சிறந்த பிராமணனாகவும், சூத்ரகாரனாகவும் ஆவான்” என்று வரமளித்தார்.

சத்ய யுகத்தில் இருந்த புகழ்பெற்ற ‘சாவர்னி’ என்ற ரிஷி 6 ஆயிரம் ஆண்டுகள் சிவனை நோக்கித் தவம் புரிந்தார். மகிழ்ச்சியுற்ற சிவன் அவருக்குத் தரிசனமளித்தார். அவரிடம், “பாவமற்றவனே! நான் உன்னிடம் திருப்தியுற்றேன். நீ உலகப் புகழ்பெற்ற நூலாசிரியனாகவும், முதுமையும், மரணமும் அற்றவனாகவும் ஆவாய்” என்று வரமளித்தார். முன்பு இந்திரன் பக்தியுடன் காசியில் விபூதி அணிந்த திகம்பரரான சிவனை ஆராதித்தே தேவராஜ பதவியைப் பெற்றார்.

தேவரிஷி நாரதரும் சிவனைப் பக்தியுடன் ஆராதித்தார். அதனால் திருப்தியுற்ற மகாதேவன், “தேஜஸிலும், தவத்திலும், கீர்த்தியிலும் யாரும் உனக்குச் சமமானவர்கள் ஆகார். நீ கீதம் மற்றும் வீணை இசைப்பதின் மூலம் எப்போதும் என்னைப் பின்பற்றுவாய்” என்று வரமளித்தார்.

உபமன்யு முனிவர் தான் பசுபதியைத் தரிசித்த வரலாற்றைக் கூறுதல்

இவ்வாறு சிவனின் மகிமைகளை விவரித்த ‘உபமன்யு’ தான் சாக்ஷாத் பசுபதியைத் தரிசித்த வரலாற்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறலானார். “பிரபோ! மாதவா! நான் முன்பு எவ்வாறு சிவனைத் திருப்தி செய்தேன் என்பதைக் கேளுங்கள். பழைய காலத்தில் நான் சிவனிடமிருந்து பெற்ற அனைத்தையும் முழுமையாக உங்களிடம் கூறுகிறேன். சத்ய யுகத்தில் ‘வ்யாக்ரபாதர்’ என்ற புகழ் பெற்ற, வேத வேதாங்கங்களில் சிறந்த ரிஷி இருந்தார். நான் அவருடைய புதல்வனாவேன்; என் தம்பி ‘தௌமயன்’ ஆவான்.

மாதவா! ஒரு சமயம் நான் தௌமயனோடு விளையாடியவாறு புனித ஆத்மாக்களாகிய முனிவர்களின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தேன். அங்கு ஒரு கறவைப் பசுவிடமிருந்து பால் கறப்பதைக் கண்டேன். அமுதம் போன்ற ருசிமிக்க பாலை விரும்பி, சிறுவனின் இயல்புடன் என் தாயிடம் சாப்பிட பால் சாதம் கேட்டேன். வீட்டில் பால் இல்லை; சிறு பிள்ளையான உன்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்ற முடியாமல் துயரம் கொண்ட என் தாய், நீரில் ஆடா மாவைக் கரைத்து அதை எங்கள் இருவருக்கும் பால் என்று கூறி பருகுவதற்கு அளித்தாள். முன்பு ஒருசமயம் ஒரு பெரிய செல்வந்தரின் யாக சமயத்தில் என் தந்தை எனக்குப் பசும்பாலை குடிப்பதற்குக் கொண்டு

வந்து கொடுத்திருந்தார். எனவே, நான் பாலின் சுவையையும் அது எங்கிருந்து கிடைக்கிறது என்பதையும் அறிந்திருந்தேன். ஆகவே என் தாய் கொடுத்த மாவு நீர் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. “என் தாயிடம் நீ எனக்குக் கொடுத்தது பால் சாதமல்ல” என்று கூறினேன்.

உபமன்யுவின் தாய் அவரிடம் மகாதேவனைச் சரணடையக் கூறுதல்

என் தாய் சோகத்திலும், துயரத்திலும் மூழ்கிவிட்டாள்; பிள்ளைப் பாசத்தால் என்னை மார்போடு அணைத்து, உச்சி முகந்து என்னிடம், “மகனே! எப்போதும் காட்டில் வசித்துக் கிழங்குகளையும், வேர்ககளையும், பழங்களையும் உண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யும் முனிவர்களுக்குப் பால் சாதம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? பாலகில்ய ரிஷிகள் பயன்படுத்தும் திவ்யமான கங்கை நதியின் உதவியோடு மலைகளிலும், காடுகளிலும் வாழும் முனிவர்களுக்குப் பால் எங்கிருந்து கிடைக்கும்?

காட்டிலுள்ள பொருட்களை உண்டு, ஆஸ்ரமங்களில் வாழ்ந்து, வனத்தில் கிடைக்கும் பழங்களையும், கிழங்குகளையும் போஜனம் செய்பவர்களுக்குப் பால் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? மகனே! இங்கு சுரபி பசுவின் சந்தானம் ஏதுமில்லை. ஆகவே, இந்தக் காட்டில் பால் முற்றிலும் கிடைக்காத பொருளாகும். நதி, குகை, மலைகள் மற்றும் பலவகை தீர்த்தங்களில் தவத்துடன் ஐபத்தில் ஈடுபடும் ரிஷிகளாகிய நமக்குச் சங்கரனே சிறந்த ஆஸ்ரமமாவார். குழந்தாய்! அனைவருக்கும் வரம் தருபவரும், எப்போதும் நிலைத்திருப்பவரும் அழிவற்ற ஈஸ்வரனுமான விருபாக்ஷ பகவானை மகிழ்விக்காமல் பால் சோறும், சுகமளிக்கும் ஆடையும் எங்கிருந்து வரும்? மகனே! எப்போதும் அந்த பகவானைச் சரணடைந்து அவர் அருளாலேயே விருப்பமான பலனைப் பெற முடியும்” என்று கூறினாள்.

என் தாயின் பேச்சைக் கேட்டு அவரை வணங்கி, அவரிடம், “அம்மா! மகாதேவன் யார்? அவர் எங்கு வசிக்கிறார்? எவ்வாறு மகிழ்வார்? எவ்வாறு அவரைத் தரிசனம் செய்ய முடியும்? அவருடைய ரூபம் எத்தகையது? அவர் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியடைவார்? அவரை எவ்விதம் அடைவது என்பதைக் கூறு” எனக் கேட்டேன். நான் இவ்வாறு கேட்டதும் என் தாயின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது. கோவிந்தா! மதுகுதனா! என் தாய் என்னை உச்சி முகர்ந்து அங்கங்களைக் கையால் வருடி தீனமாகி இவ்வாறு கூறலானாள்.

உபமன்யுவின் தாய் சிவனின் ரூபங்களையும், மகிமைகளையும் வருணித்தல்

“மகனே! தன் மனத்தை வசப்படுத்தாதவர்களுக்கு மகாதேவனின்

ஞானம் உண்டாவது கடினமாகும். அவரை மனத்தில் நினைப்பது கடினமாகும். அவரை அடையும் வழியில் மிகப்பெரிய தடைகள் உள்ளன. இடையூறுகள் உள்ளன. அவரைத் தரிசிப்பதும் மிகவும் கடினமாகும். சிந்தனையாளர்கள் சங்கரனுக்குப் பல உருவங்கள் உண்டு என்று கூறுகிறார்கள்.

அவர் வசிப்பதற்குப் பல விசித்திரமான இடங்கள் உள்ளன. அவருடைய அருளும் பல உருவங்களில் வெளிப்படுகிறது. பழங்காலத்தில் மகாதேவன் தரித்த ரூபங்களையும், அவருடைய சுப சரித்திரத்தையும் யார் உண்மையாக அறிய முடியும்? அவர் எவ்வாறு விளையாடுகிறார்? எவ்வாறு மகிழ்ச்சியடைகிறார் என்பதை யார் அறிய முடியும்? எல்லாப் பிராணிகளின் இதயங்களிலும் திகழும் மகேஸ்வரன் பக்தர்களுக்கு அருள் செய்வதற்காக எவ்வாறு தரிசனம் அளிக்கிறார் என்பதை முனிவர்கள் கூறக் கேட்டுள்ளேன். அதை அவ்வாறே உனக்குக் கூறுகிறேன். குழந்தாய்! அவர் பிராமணர்களுக்கு அருள்புரிவதற்காக எந்தெந்த ரூபங்களை ஏற்றுள்ளார் என்பதைச் சுருக்கமாகக் கேள்.

மகனே? சிவனானவர், பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், ருத்ரன், ஆதித்யர், அஸ்வினி குமாரர் மற்ற தேவரனைவரின் உடலையும் தரிக்கிறார். அவர் புருஷர், தேவமகளிர், பிரேதம், பிசாசம், கிராதர், சபரர், பல நீர்ப் பிராணிகள் காட்டுபீல் இவற்றின் உருவத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார். கூர்மம், மத்ஸ்யம், சங்கம், வசந்தருதுவாகவும் தோன்றுகிறார். யக்ஷ, ராக்ஷஸ, சர்ப்ப, தைத்ய, தானவ மற்றும் பாதாளவாசிகளின் உருவங்களையும் தரித்துக் கொள்ளுகிறார்.

அவர் சிங்கம், புலி, மான், கரடி, ஆந்தை, நாய், பறவை, நரி ஆகிய ரூபமும் எடுக்கிறார். அன்னம், காகம், மயில், ஸாரஸம், கொக்கு, ஓணான், கழுகு, சக்ராங்கம் போன்ற உருவங்களையும் தரிக்கிறார். மலை, பசு, யானை, குதிரை, ஒட்டகம், கழுதை போன்ற பல மிருக ரூபங்களையும், பல பறவை உருவங்களையும் தரிக்கிறார். அவர் த்விஜர்களின் சின்னமான தண்டம், குடை, கமண்டலம் ஆகியவற்றையும் தரிக்கிறார். சிலசமயம் ஆறுமுகமும், சிலசமயம் பலமுகமும் உள்ளவராகிறார். முக்கண்ணனாகிறார் பல தலைகளைக் கொண்டுள்ளார். பல கால்களும், இடுப்புகளும், வயிறுகளும் கொண்டவர். பலவகை பார்ஷதர்களால் எல்லாப் பக்கமும் சூழப்பட்டுள்ளார்.

அவர் ரிஷி, கந்தர்வ உருவத்தினர்; சித்த சாரணர்களின் உருவும் தரிக்கிறார். உடல் முழுவதும் சாம்பல் பூசி வெண்மையாகக் காணப்படுகிறார். அவர் நெற்றியில் பாதி சந்திரனை அணிந்துள்ளார். பலவகை துதிகளால்

கௌரவிக்கப்படுகிறார். எல்லாப் பிராணிகளையும் சம்ஹாரம் செய்கிறார். தானே ஸர்வ ஸ்வரூபராவார். எல்லோருடைய அந்தராத்மாவாக உலகம் முழுவதிலும் நிலைபெற்றுள்ளார். அவர் உலகனைத்தின் அந்தராத்மா. சர்வவியாபி.

யார் எதை விரும்பினாலும், அவரை அர்ச்சித்தாலும் அவை அனைத்தையும் சிவன் அறிகிறார். ஆகவே, நீ எதையாவது பெற விரும்பினால் அவரையே சரணடைவாயாக. அவர் சிலசமயம் ஆனந்தமாகி, ஆனந்தம் அளிக்கிறார். சிலசமயம் சினம் கொண்டு கோபப்படுகிறார். ஹுங்காரம் செய்கிறார். கையில் சூலம், சக்கரம், கதை, கத்தி, உலக்கை, பட்டிசம் போன்றவற்றைத் தரிக்கிறார். அவர் புவியைத் தாங்கும் சேஷநாக வடிவினர். பாம்பு மேகலையும், சர்ப்ப குண்டலமும் அணிகிறார். பாம்பு யக்ஞோபவீதமும், பாம்புத் தோல் உத்தரீயமும் தரிக்கிறார்.

அவர் தன் கணங்களுடன் சிரிக்கிறார், பாடுகிறார். மனங்கவரும் நடனம் செய்கிறார். விசித்திரமான இசைக்கருவிகளை இசைக்கிறார். எழும்பிக் குதிக்கிறார். அழுகிறார்; அழ வைக்கிறார். பித்தனைப்போல் பேசுகிறார். சிலசமயம் இனிய குரலில் உத்தமமான சொற்களைச் சொல்லுகிறார். பயங்கர ரூபம் தரிக்கிறார். தன் கண்களால் உலகிற்கு ஆபத்தை உண்டாக்கி அட்டகாசம் செய்கிறார். கண் விழிக்கிறார்; உறங்குகிறார்; சோம்பல் முறிக்கிறார். ஜபம் செய்கிறார். அவரே பிறரால் ஜபிக்கப்படுகிறார். தவம் புரிகிறார். அவரை நோக்கித் தவம் செய்யப்படுகிறது. அவர் தானம் அளிக்கிறார்; தானம் பெறுகிறார். யோகம், தியானம் இவற்றில் ஈடுபடுகிறார்.

யாகத்தின் வேதியில், யூபத்தில், மாட்டுத் தொழுவத்தில், கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயில் அவர் காணப்படுகிறார். சிறுவன், கிழவன், இளைஞனாகத் தரிசனம் தருகிறார். அவர் ரிஷிகளின் கன்னிகைகளுடனும், முனிவர்களின் பத்தினிகளிடமும் விளையாடுகிறார். சிலசமயம் மகாலிங்கமாகவும், சிலசமயம் ஆடையின்றி நிர்வாணமாகவும், தோற்றமளிக்கிறார். சிலசமயம் கருப்பாகவும், சிலநேரம் வெண்மையாகவும், புகை வண்ணத்திலும், சிவந்த நிறத்திலும் காணப்படுகிறார். சிலசமயம் விருபாக்ஷனாகிறார். சிலசமயம் திகம்பரராகவும், சிலசமயம் பலவகை ஆடைகளணிந்தும் தோற்றமளிக்கிறார்.

சிவன் உருவமற்றவர்; அவரது ஸ்வரூபமே அனைவருக்கும் ஆதி காரணமாகும். முதலில் தோன்றிய நீர் அவருடைய உருவமாகும். பிறவியற்ற மகாதேவன் முதலும் முடிவும் அற்றவர். அதை யாரால் சரியாக அறிய முடியும்? பிராணிகளின் இதயத்தில் பிராணன், மனம், மற்றும் ஜீவாத்மாவான

உருவத்தில் திகழ்கிறார். அவரே யோகஸ்வரூப், யோகி, தியானம் மற்றும் பரமாத்மா ஆவார். மகேஸ்வரன் பக்தி பாவத்திலேயே ஈர்க்கப்படுகிறார். அவர் ஒருமுகம், இருமுகம், மற்றும் அநேக முகமுடையவர். மகனே! நீ அவருடைய பக்தனாகி அவரையே ஆதாரம் ஆக்கிக் கொள். அவரையே சரணடைந்து பூஜித்தால் நீ மனம் விரும்பும் பொருளைப் பெறலாம்” என்று எனக்கு என் தாய் உபதேசித்தார்.

உபமன்யு சிவனை நோக்கி தவம் மேற்கொள்ளுதல்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! “என் தாயின் உபதேசத்தைக் கேட்டு அப்போதிலிருந்தே சிவபிரானிடம் எனக்கு உறுதியான பக்தி ஏற்பட்டது. பிறகு நான் சிவபிரானை நோக்கித் தவத்தில் ஈடுபட்டேன். ஆயிரம் ஆண்டுகள் இடதுகால் கட்டை விரல் நுனியின் பலத்தாலேயே நின்று தவம் புரிந்தேன். முதல் நூறு ஆண்டுகள் பழங்களையும், இரண்டாவது நூறாண்டில் உதிர்ந்த இலைகளையுமே உணவாகக் கொண்டேன். மூன்றாவது நூறாண்டில் நீரை மட்டுமே பருகினேன். எஞ்சிய 700 ஆண்டுகள் காற்றை மட்டுமே பருகினேன். இவ்வாறு ஆயிரம் ஆண்டுகள் தவம் புரிந்த பின், உலகின் சுவாமியான மகாதேவன் என்னைத் தன் பக்தனாகக் கருதித் திருப்தியுற்றார். என்னைப் பரீட்சிக்க விரும்பி இந்திரன் உருவில் வந்தார்.

சிவன் இந்திரன் உருவில் வந்து வரம் தர விரும்புதல்; உபமன்யு சிவனிடமே வரம் பெற விரும்புதல்

இந்திரன் உருவில் ஆயிரம் கண்களோடு, வஜ்ராயுதம் ஏந்தியவாறு, நான்கு தந்தங்கள் கொண்ட மதம் நிரம்பிய ஐராவதத்தின் மீது அமர்ந்து அவர் வந்தார். அவரது தலைமீது மகுடமும், கழுத்தில் ஹாரமும், கைகளில் ஹேயுரமும் அழகுடன் திகழ்ந்தன. தலைமீது வெண்கொற்றக் குடை விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்சரசுகள் அவருக்குச் சேவை புரிந்தனர். கந்தர்வர்களின் இசை எங்கும் எதிரொலித்தது. இவ்வாறு தேவர்கள் புடைசூழ என்னிடம் வந்த இந்திரன், என்னிடம் “த்விஜ்சிரேஷ்டனே! நான் உன்னிடம் மகிழ்ந்தேன்; வரமளிக்க விரும்புகிறேன்; நீ விரும்பும் வரத்தை என்னிடம் கேள்” என்றார்.

இந்திரனின் சொற்களைக் கேட்டு நான் மகிழ்ச்சியடையவில்லை. நான் மேலுக்கு மகிழ்ச்சியைக் காட்டி அவரிடம் கூறினேன்; “தேவா! நான் மகாதேவனைத் தவிர, உன்னிடமிருந்தோ, மற்ற தேவர்களிடமிருந்தோ வரம் பெற விரும்பவில்லை. நான் கூறுவது சத்தியமானது; தீர்மானமானது. எனக்கு மகாதேவனைத் தவிர வேறு எந்த விஷயமும் பிடிக்கவில்லை. சிவன் கூறினால் அக்கணமே பல கிளைகளையுடைய மரமாகவும் நான்

மாறுவேன். ஆனால் வேறு யாருடைய வரத்தாலும் மூவுலக ராஜ்ய வைபவத்தையும் விரும்பவில்லை. சிவனுடைய பாதார விந்தங்களில் பணியும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் நன் சண்டாளப் பிறவியையும் ஏற்பேன். ஆனால் சிவனின் அனன்ய பக்தி இன்றி இந்திரபவனத்தில் இடம் பெறவும் விரும்பவில்லை.

ஒருவன் நீரும், காற்றும் பருகித் தவம் மேற்கொண்டாலும் விஸ்வநாதனிடம் பக்தி இன்றி அவனுடைய துயரங்கள் எவ்வாறு அழியும்? ஒரு வினாடி நேரம் கூட சிவனின் திருவடிகளில் ஸ்மரணம் இன்றி இருப்பது பிடிக்காதவனுக்கு மற்றைய தர்மங்கள் வீணாகும். தீய கலிகாலத்திலும் எல்லோரும் தம் மனத்தைச் சிவபிரானின் திருவடிகளில் ஈடுபடுத்த வேண்டும். சிவபக்தி என்னும் ரசாயனத்தைக் குடித்துவிட்டால் சம்சாரம் என்னும் வியாதியின் பயம் இருக்காது.

சிவபிரானுடைய கிருபை இன்றி, ஒருநாள், அரைநாள், ஒரு முகூர்த்தம், ஒரு கூடிணம், ஒரு லவம் கூடச் சிவனிடம் பக்தி தோன்றாது. அவருடைய கிருபையாலேயே அவரிடம் பக்தி செலுத்த முடியும். நான் சிவனின் ஆணைப்படி புழு-பூச்சியாகவும் ஆவேன். ஆனால் நீ அளிக்கும் மூவுலக ராஜ்யத்தைப் பெற விரும்பவில்லை. அவர் கூறினால் நான் நாயாகவும் ஆவேன். ஆனால் அவரைத் தவிர வேறு எந்த தேவதையிடமிருந்தும் எந்த வரம் பெறவும் எனக்கு விருப்பமில்லை. நான் சொர்க்கத்தையும் விரும்பவில்லை; தேவர்களின் ராஜ்யத்தையும் பெற விரும்பவில்லை. பிரம்மலோகத்தையும், நிர்குண பிரம்மத்தின் சாயுஜ்ய பதவியையும், வேறு எந்த விருப்பத்தையும் நான் நிறைவேற்றிக் கொள்ள விரும்பவில்லை. சிவபிரானுக்குத் தாசனாக இருப்பதையே வேண்டுகிறேன்.

தலையில் அர்த்த சந்திரனைச் சூடிய, நிர்மலமான மகுடம் தரித்த என் சுவாமி பசுபதி மகிழ்ச்சி அடையாதவரை, நான் முதுமையையும், மரணத்தையும், பிறவியின் நூற்றுக்கணக்கான அடிகளையும் தாங்கிக் கொண்டு பாரம் சுமக்கத் தயாராவேன் தன் கண்களாகிய சூரிய-சந்திரன், அக்னியின் பிரபாவத்தால் பிரகாசிப்பவரும், மூவுலகின் சாரருபமானவரும், சிறந்த சார தத்துவமானவரும், உலகிற்கு ஆதிகாரணமானவரும், இணையற்றவரும் ஆகிய அந்த ருத்ரனைப் பக்தியோடு மகிழ்ச் செய்யாமல் யார் உலகில் அமைதி பெற முடியும்? என்னுடைய குற்றங்களால் அடிக்கடி இவ்வுலகில் பிறக்க வேண்டும் என்றாலும், ஒவ்வொரு பிறவியிலும் சிவனிடம் குறையாத பக்தி இருக்க வேண்டும் என்பதே என்னுடைய விருப்பமாகும்” என்று நான் இந்திரனிடம் வரம் பெற விரும்பாததைத் தெரிவித்தேன்.

இந்திரனின் வினாவும், உபமன்யுவின் பதிலும்

இந்திரன் வடிவில் வந்த சிவன் உபமன்யுவிடம், “பிரம்மன்! காரணத்திற்கும் காரணமான சிவனின் இருப்புக்கு என்ன சான்றுள்ளது? நீ எதனால் சிவனைத் தவிர வேறு யாருடைய அருளையும் ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை?” என்று கேட்டார். உபமன்யு அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

தேவராஜா! பிரம்மவாதி மகாத்மாக்கள் ஒரு மனத்தோடு சத்-அசத், வியக்த, அவ்யக்த, நித்ய, ஏக, அனேக என்று மகாதேவனைக் கூறுகிறார்கள் அவருக்கு முதலும், நடுவும், முடிவும் இல்லை. அவருடைய ஞானமும், ஐஸ்வர்யமும் சிந்தனையின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது. அதனாலேயே பரமாத்மா என்று அழைக்கப்படுகிறது. யோகிகள் அவருடைய ஐஸ்வர்யம் நித்ய சித்தமானது, அழிவில்லாதது என்று கூறுகிறார்கள். அவர் காரணமற்றவர், அவரிடமிருந்தே காரியங்கள் அனைத்தும் தோன்றின. அத்தகைய மகிமையுடையவர் ஆதலால் அவரிடமே நான் வரம் பெறுவேன்.

அறியாமையாகிய இருளுக்கு அப்பாற்பட்டவரும், சின்மயமான பரஞ்ஜோதி சொருபரும், தவசிகளின் பெருந்தவமும், ஞானிகள் ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு இடமுமான சிவனிடமிருந்தே நான் வரம் பெறுவேன். புரந்தரா! யார் எல்லா பூதங்களையும் தோற்றுவிப்பவரோ, அவற்றின் உள்ளக் கருத்துக்களை அறிபவரோ, பிராணிகள் அனைத்தின் லயத்திற்கும் இடமானவரோ, எங்கும் நிறைந்தவரோ, அனைத்தையும் அளிக்க வல்லவரோ அந்த மகாதேவனையே நான் பூஜை செய்கிறேன். யூக வாதத்திற்கு அப்பாற்பட்டவரும், பக்தர்களுக்கு சாங்க்ய மற்றும் யோகத்தின் பிரயோஜனத்தை அளிப்பவரும், தத்துவவாதிகளால் உபாசிக்கப்படுபவருமான மகாதேவனிடமிருந்தே வரம் பெற வேண்டுகிறேன் இந்திரா! ஞானிகள் யாரை தேவேஸ்வர இந்திரருபன், பூதங்களின் குரு வடிவமானவன் என்று கூறுகிறார்களோ அவரிடமிருந்தே நான் வரம் பெற விரும்புகிறேன்.

பழைய காலத்தில் ஆகாயத்தில் வியாபித்த பிரம்மாண்டத்தைப் படைப்பவனாகிய பிரம்மாவையும் தோற்றுவித்த மகாதேவனிடமிருந்தே நான் வரம் பெற விரும்புகிறேன். தேவராஜா! யார் அக்னி, வாயு, நீர், தீ, ஆகாயம், மனம், அறிவு. அகங்காரம் ஆகிய அனைத்தையும் படைத்தவரோ, அந்த பரமேஸ்வரனைத் தவிர, வேறு யார் புருஷன் என்று கூறுங்கள் பார்க்கலாம்? இந்திரா! மனம், அறிவு, அகங்காரம், பஞ்சதன்மாத்திரை, பத்து புலன்கள் இவையனைத்தையும் படைக்க முடிந்தவன் யார்? சிவனைக் காட்டிலும், வேறானவனோ, சிறந்தவனோ வேறு யார் கூறு பார்க்கலாம்?

ஞானிகள் பிரம்மாவை உலகத்தைப் படைத்தவர் என்று கூறுகிறார்கள்.

ஆனால் மகாதேவனை ஆராதனை செய்தே பெரும் ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுகிறார்கள். பிரம்மா, விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் சிறந்த ஐஸ்வர்யம் மகாதேவனைக் காட்டிலும் வேறு யார் கூறுங்கள் பார்க்கலாம்? தைத்ய-தானவர்களில் முன்னால் வீரனான ஹிரண்யகசிபு மூவுலகங்களிலும் அதிகாரம் ஸ்தாபித்து தன் பகைவரை நசுக்கிவிட்டதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அந்த மகாதேவனைத் தவிர, திதியின் புதல்வர்களுக்கு இத்தகைய உவமையற்ற ஐஸ்வர்யத்தை அளிக்கக்கூடிய வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

திசை, காலம், சூரியன், அக்னி மற்ற கிரஹங்கள், வாயு, சந்திரன், நக்சத்திரங்கள் அனைத்தும் மகாதேவனின் அருளாலேயே ஆளுமை உடையவை ஆயின. இதை நீ அறிவாய். ஆகவே மகாதேவனைத் தவிர வேறு யார் சிந்திக்க இயலாத சக்தி என்று கூறு பார்க்கலாம். யாகத்தின் உற்பத்தியும், திரிபுரத்தின் அழிவும் அவர் மூலமே நடைபெற்றது. முக்கியமான தைத்ய, தானவர்களுக்கு அவரே அதிகாரம் அளித்தவர் ஆவார். தேவர் தலைவா! இங்கு பல உபாயங்களோடு கூறுவதால் என்ன பயன்? தாங்கள் ஆயிரம் கண்கள் கொண்டவர். சித்த, கந்தர்வ, தேவ, ரிஷிகள் அனைவராலும் மதிக்கப்படுபவர். இவை அனைத்தும் மகாதேவனின் அருளால்தானே நடக்கிறது?

இந்திரா! சேதன, அசேதன பொருட்கள் அனைத்தும், அவ்யக்தரும், சர்வ வியாபியுமான மகாதேவனின் பிரபாவத்தால் தோன்றியவையாகும். ஆகவே, அனைத்தும் மகாதேவனிடமிருந்தே தோன்றின என்பதை அறிந்து கொள். தேவராஜா! பூலோகம் முதல் மஹர்லோகம் வரை எல்லா லோகாந்தரங்களிலும், மலைகளின் நடுவிலும், தீவுகளிலும், மேரு மலையின் அழகிய பிரதேசங்களிலும், எல்லா இடத்திலும் தத்துவதர்சிகள் மகாதேவனின் இருப்பைக் கூறுகிறார்கள். தேவர்கள் அசுரர்கள் மூலம் மதிக்கப்படும்போது சிவனையே சரணடைகிறார்கள்.

தேவ, யகூஷ, நாக, ராகூஸர்களிடையே போர் உண்டாகும்போது ஒருவரை ஒருவர் அழிக்க முனைகிறார்கள். அப்போது அவர்களுக்கு இடமும், ஐஸ்வர்யமும் அளிப்பது சிவனேயாவார். அந்தகன், சுக்ரன், துந்துபி, மகிஷன், குபேரனின் சேனையிலுள்ள அரக்கர்களை, நிவாதகவசர் என்னும் தானவர்கள் ஆகியோரை அழிப்பதிலும், அவர்களுக்கு வரமளிப்பதிலும் சிவனைத் தவிர வேறு யார் திறமையுடையவராவார்? பழைய காலத்தில் மகாதேவனைத் தவிர வேறு யாருக்கு தேவ, அசுர குருக்களால் அக்னியில் ஆஹூதி அளிக்கப்பட்டது? யார் மூலம் தங்கமயமான மேரு நிர்மாணிக்கப்பட்டது? சிவனைத் தவிர வேறு யார் திகம்பரன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்?

உலகில் வேறு யார் ஊர்த்வ வேத்தா ஆவார்? வேறு யாருடைய பாதி சரீரத்தில் தர்மபத்தினி இருக்கிறாள்? யார் காமதேவனைத் தோற்கடித்தது? யாருடைய இடம் தேவர்களால் புகழப்படுகிறது? யாருடைய விளையாட்டு இடம் மயான பூமியாக உள்ளது? தாண்டவ நடனத்தில் அனைவருக்கும் மேலானவர் யார்? சங்கரனைப்போல் வேறு யாருடைய ஐஸ்வர்யம் உள்ளது? யார் பூதங்களோடு விளையாடுவது? யாருடைய பார்ஷத கணங்கள் தங்கள் ஸ்வாமியைப் போலவே பலமுள்ளவர்களாகத் திகழ்கிறார்கள்? யாருடைய இடம் பூஜிக்கப்படுவதாகவும், மாறாததாகவும் கூறப்படுகிறது? சிவனைத் தவிர வேறு யார் மழை பொழிவது? யார் தாபமளிப்பது?

யார் தன் தேஜஸால் பிரகாசிப்பது? யாரிடமிருந்து விவசாயமும், செல்வமும் வளருகிறது? யார் செல்வத்தைத் தாரண போஷணம் செய்வது? யார் சராசர பிராணிகளோடு மூவுலகிலும் விருப்பப்படி விளையாடுவது? யாருக்கு யோகிகள் ஞானம், சித்தி மற்றும் கிரியா யோகத்தால் சேவை செய்கிறார்கள்? ரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும், சித்தர்களும் அவரை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவரும், அசுரரும் கர்மம், யாகம் மற்றும் கிரியாயோகத்தின் மூலம் மகாதேவனுக்கே சேவை செய்கிறார்கள். அவருடைய பரமபதம் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம உவமையற்றது. புலன்கள் மூலம் அடைய முடியாதது. சகுணமானது; நிர்குணமானது; குணங்களை நியமிப்பது.

இந்திரா! உலகனைத்தின் தலைவர், ப்ரக்ருதியின் நியாமகர், உலகின் சிருஷ்டி, சம்ஹாரத்திற்குக் காரணமானவர், முக்காலங்களின் சொரூபம், எல்லாவற்றின் தோற்றத்திற்குக் காரணம், கூடர, அகூடர, அவ்யக்த, வித்யா-அவித்யா, க்ருத-அக்ருத, தர்ம-அதர்ம அனைத்தின் தோற்றத்திற்கும் இடமானவர் ஆகிய சிவனே அனைத்திற்கும் காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். படைப்புக்கும், அழிவிற்கும் காரணமான ருத்ரன் பக அடையாளமிட்ட லிங்க மூர்த்தியை தரிப்பவர். அவரைத் தாங்கள் இங்கு ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம். இது அவருடைய காரண சொரூபத்தின் அடையாளமாகும்.

இந்திரா! என் தாய் லோகரூபமான காரியத்திற்கு மகாதேவனைத் தவிர வேறு யாரும் காரணமல்ல என்று கூறியிருக்கிறார். ஆகவே நீ விரும்பும் பொருளை பெற சங்கரனைச் சரணடைவாயாக! சுரேஸ்வரா! பிரம்மா முதலிய பிரஜாபத்திகளின் சங்கல்பத்தால் தோன்றிய இந்த பக்த, முக்த ஜீவன்களுடைய மூவுலகம் பகம் மற்றும் லிங்கத்திலிருந்து தோன்றியவை என்பது உனக்குத் தெரியும். ஆசைகள் கொண்ட மனிதர்கள், பிரம்மா, இந்திரன், அக்னி மற்றும் விஷ்ணுவுடன், தேவ தைத்யர்கள்

அனைவரும் மகாதேவனைக் காட்டிலும் சிறந்த வேறு எந்த தெய்வத்தைக் கூறுகிறார்கள்?

வேதத்தால் புகழப்பெற்ற உத்தமமான தத்துவம் ஆகிய சங்கரனையே நான் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள வரிக்கிறேன். மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி சத்ய முக்திக்காக அவரிடம் பிரார்த்திக்கிறேன். மற்ற கரணங்களைக் கூறுவதால் என்ன பயன்? தேவர்கள் மூலம் வேறு யாருடைய லிங்கமும் பூஜிக்கப்பட்டதாகக் கேட்டதில்லை. பிரம்மா, விஷ்ணு, தேவர்களுடன் நீயும், அனைவரும் சிவலிங்கத்தையே பூஜை செய்கிறீர்கள். ஆகவே சிவபிரானே எல்லோரையும் விடச் சிறந்த தெய்வமாகும்.

மக்களுடைய சரீரத்தில் தாமரைச் சின்னம், சக்கரச் சின்னம், வஜ்ரசின்னம் எதுவுமில்லை. மக்கள் அனைவரும் லிங்க, பகச்சின்னமுடையவர்களே. ஆகவே எல்லா மக்களும் அவரிடமிருந்தே தோன்றியவர்கள் என்பது நிரூபணமாகிறது. பார்வதி தேவியின் காரண சொரூபத்தால் தோன்றியுள்ளதால் உலகில் பெண்கள் அனைவரும் பக சின்னத்தால் பதிக்கப்பட்டுள்ளனர். பகவான் சிவனிடம் இருந்து தோன்றியதால் ஆண்கள் லிங்க சின்னத்துடன் உள்ளனர். இத்தகைய நிலையில் மக்களின் அடையாளத்திற்குச் சிவ, பார்வதியைத் தவிர வேறு யாரை காரணமாகக் கூற முடியும்? ஆண் பால் அனைவரும் சிவசொரூபம்; பெண் பால் அனைத்தும் உமாதேவி என்று அறிந்துகொள். மகேஸ்வரன்-உமா என்னும் இரு சரீரங்களில் இருந்தே சராசரம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளது.

சூரியனும், சந்திரனும், அக்னியும் யாருக்குக் கண்களோ, யார் முவுலகின் சாரதத்துவமோ, எல்லையற்றவரோ, ஈஸ்வரனோ, எல்லோருக்கும் ஆதி காரணமோ அந்த ருத்ரனை மகிழ்விக்காமல் உலகில் யார் அமைதி அடைய முடியும்? ஆகவே, கௌசிகா! நான் சங்கரனிடமிருந்தே வரம் அல்லது மரணம் பெற விரும்புகிறேன். இந்திரா! நீ போ, அல்லது நில்; அல்லது விருப்பப்படி செய். எனக்கு மகேஸ்வரனிடமிருந்து வரமோ, அல்லது சாபமே கிடைத்தாலும் சரி, ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் வேறு எந்த தெய்வத்திடம் இருந்தும் விரும்பியது அனைத்தும் கிடைத்தாலும் அதை ஏற்க விரும்பவில்லை” என்று நான் இந்திரனிடம் தெளிவாகக் கூறினேன்.

உபமன்யு சிவதரிசனம் பெறுதல்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! இந்திரனிடம் இவ்வாறு கூறிய நான் துயருற்றேன். மகாதேவர் எந்தக் காரணத்தால் என்னிடம் மகிழ்ச்சியடையவில்லை; எனக்குத் தரிசனம் அளிக்கவில்லை என்று நான் யோசித்தேன். அந்த

கணத்திலேயே ஐராவத யானை வ்ருஷப ரூபம் தரித்து நிற்பதைக் கண்டேன். அந்த ரிஷபத்தின் வண்ணம் அன்னத்தையும், சந்திரனையும்போல வெண்மையாக இருந்தது. அது வெள்ளியைப்போல ஒளியுடன் பிரகாசித்தது. சாக்ஷாத் பாற்கடலே வ்ருஷப ரூபம் தரித்து நிற்பதைப்போல் இருந்தது. கருப்பான வால், பெரிய சரீரம், பிங்கள வண்ணக் கண்களுடனும், வஜ்ரம் போன்ற கொம்புகளுடனும் அந்த வ்ருஷபம் சோபையுற்றது.

கொம்புகள் கூர்மையான முனைகளுடன், மென்மையாகவும், சிவப்பாகவும், பூமியைப் பிளந்துவிடுவது போலவும் இருந்தது. அதன் உடல் ஜாம்பூநதத் தங்கத்தின் ஜாலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன், வாய், குளம்பு, மூக்கு, காது, இடுப்பு அனைத்தும் அழகுடன் மனத்தைக் கவரும் வண்ணம் இருந்தது. அதன் கழுத்தும் திமிலும் உயரமாக இருந்தன. இமயத்தின் சிகரத்தைப்போலக் காணப்பட்ட அந்த நந்திகேஸ்வரன் மீது சிவன் பார்வதி தேவியோடு அமர்ந்து, பௌர்ணமி நிலவைப் போலச் சோபையுற்றார். அவருடைய தேஜஸ் ஆகாயம் முழுவதும் பரவி ஆயிரக்கணக்கான சூரியர்களைப்போல பிரகாசித்தது.

மகாதேஜஸ்வியான ஈஸ்வரன் கல்பாந்த காலத்தில் பூதங்கள் அனைத்தையும் எரிக்கத் தயாரான பிரளய காலத்து அக்னியைப்போலப் பிரகாசித்தார். அவரைப் பார்ப்பதே மிகவும் கடினமாகி இருந்தது. அதனால் கலக்கமடைந்த நான் இது என்ன? என்று கவலை கொண்டேன். ஒரு முகூர்த்த நேரத்திற்குப் பின் அவருடைய தேஜஸ் திசைகளிடம் பரவி அமைதியடைந்தது. அப்போது மகேஸ்வரன் உறுதியாக நின்றிருப்பதைக் கண்டேன். அவர் கழுத்தில் நீல நிற அடையாளம் பொலிந்தது. அவர் பற்றற்றவர். ஒளிநிதி போலக் காணப்பட்டார். அவருக்கு 18 புஜங்கள் இருந்தன. அந்த ஸ்தாணுபகவான் ஆபூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தார். அவர் வெண்மையான ஆடை அணிந்திருந்தார். திருமேனியில் வெண் சந்தனம் பூசியிருந்தார். வெள்ளை நிறக் கொடியைக் கொண்டிருந்தார். தனக்குச் சமமான பிரபாவம் உடைய திவ்ய பார்ஷதர்களால் சூழப் பட்டிருந்தார். அவர்கள் ஆடிப்பாடி இசைக் கருவிகளை இசைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிவனின் தலையில் பாலசந்திரன் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. அவருடைய மூன்று கண்களும் மூன்று சூரியன்களைப்போல ஒளிக்குவியல்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. எல்லா வித்தைகளுக்கும் தலைவரும், சரத்காலச் சந்திரனைப் போன்றவரும், கண்களுக்கு ஆனந்தமளிப்பவரும், சௌபாக்கியம் தருபவருமான மகாதேவனின் மனம் கவரும் உருவத்தை நான் கண்டேன். அவருடைய ஒளிவீசும் வெண்மையான

திருமேனியில் தங்கத் தாமரைகள் தொடுத்த ரத்தினமாலை சோபையுற்றது.

கோவிந்தா! நான் மகாதேவனின் ஆயுதங்கள் அனைத்தும் உருவெடுத்து, அவருடைய சேவையில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்டேன். அவருடைய பிணாகம் என்னும் வில் ஏழு படங்கள் கொண்ட பெரிய பாம்பின் உருவைப் பெற்றிருந்தது. கூர்மையான கடைவாய்ப் பற்களுடன், தீவிரமான விஷத்தால் மதங்கொண்டு ஆண் சரீரம் தரித்து அது நின்றது. அதன் கழுத்து நாணால் சுற்றப்பட்டிருந்தது. பகவானுடைய அம்பு சூரியனையும், பிரளயகால அக்னியையும் போலப் பிரகாசித்தது. இதுவே பயங்கரமான, திவ்யமான பாசபதாஸ்திரம். அதற்கு இணையான மற்றும் ஒரு ஆயுதம் கிடையாது. பாம்பைப் போலவே அதுவும் காணப்பட்டது. அதன் வாயில் இருந்து நெருப்புப் பொறிகளோடு தீ பொழியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அஸ்திரத்திற்கு ஒரு கால், மிகப்பெரிய கடைவாய்ப் பற்கள், ஆயிரக்கணக்கான தலைகள், வயிறுகள், கைகள், ஆயிரக்கணக்கான நாக்குகள் மற்றும் கண்கள் இருந்தன. அது எல்லா அஸ்திரங்களையும் அழிக்க வல்லது. அந்த பாசபதாஸ்திரம், பிரம்மா, நாராயணன் ஐந்திர, ஆக்னேய, வாருண அஸ்திரங்களைக் காட்டிலும் சிறந்த சக்தி உடையது. கோவிந்தா! அதன் மூலமே சிவன் ஒரே பாணத்தால், விளையாட்டாகவே, தைத்யர்களின் மூன்று நகரங்களை எரித்துச் சாம்பலாக்கினார். அந்த அஸ்திரத்தினால், பிரம்மா, விஷ்ணு உள்ளிட்ட பிற தேவர்களும் வதம் செய்யப்பட முடியாதவர் அல்ல.

மிக உத்தமமான அந்த பாசபதாஸ்திரத்தை நான் இங்கு பிரத்யட்சமாகப் பார்த்தேன். அந்த சிறந்த ஆயுதம் ரகசியமானது. இதற்கு இணையாக வேறு ஒரு அஸ்திரம் கிடையாது. சங்கரனுடைய திரிகூலம் என்னும் ஆயுதம் சங்கரன் மூலம் செலுத்தப்பட்டால், உலகனைத்தையும் பிளந்துவிடும். பெருங்கடலையும் வற்றச் செய்யும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! பழைய காலத்தில் மூவுலகையும் வென்ற, பலசாலியும், இந்திரனுக்கு நிகரானவரும் ஆன மாந்தாதா சக்ரவர்த்தி, லவணாசுரன் செலுத்திய திரிகூலத்தாலேயே சேனையுடன் அழிந்துவிட்டார். கோவிந்தா! அந்த கருப்பு திரிகூலம், புகையற்ற நெருப்பின் ஜீவாலையோடு பிரளயகால சூரியனைப்போலவும், சக்திசாலியான பாசம் ஏந்திய யமராஜனைப் போலவும் காணப்பட்டது. ருத்ரனிடம் நான் அதைத் தரிசித்தேன். அந்த திரிகூலம் கூர்மையான முனைகளுடன் மிகப் பயங்கரமாகவும் மெய்சிலிர்க்க வைப்பதாகவும் காணப்பட்டது.

பின்னர், பழைய காலத்தில் மகாதேவன் பரசுராமருக்குத் தானம் அளித்த பரசுவை அவர் அருகில் பார்த்தேன். அதன் மூலமே

கார்த்தவீர்யார்ஜுனனும் கூடித்திரியர்களும் பரசுராமரால் கொல்லப்பட்டனர். அந்த பரசுவின் மூலமே பரசுராமர் 21 தலைமுறை இப்புவினயை கூடித்திரியர் இல்லாததாகச் செய்தார். அந்தப்பரசு பாம்பணிந்த மகாதேவனின் கழுத்தின் முன்புறம் இருந்தது. அது ஜோலிக்கும் அக்னியைப்போல் ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! மகேஸ்வரனுக்குப் பல திவ்யாஸ்திரங்கள் உள்ளன. நான் முக்கியமானவற்றையே வர்ணித்தேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! அப்போது மகாதேவனின் வலப்பக்கம் லோக பிதாமகரான பிரம்மா அன்னத்தின் மீது அமர்ந்து காட்சியளித்தார். இடதுபக்கம் சங்கு, சக்ரதாரியான நாராயணன் கருடன் மீது அமர்ந்து காட்சியளித்தார். ஸ்கந்தன் மயில் மீது ஏறிக் கையில் சக்தியையும், மணியையும் தாங்கிப் பார்வதிக்கு அருகில் நின்றிருந்தார். அவர் மற்றொரு அக்னியைப் போலப் பிரகாசித்தார். மகேஸ்வரனுக்கு முன்னால் நந்திகேஸ்வரன் சூலத்தைத் தாங்கியவாறு நின்று இருந்தார். ஸ்வாயம்பு முதலிய மனுக்கள், ப்ருகு முதலிய ரிஷிகள், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அனைவரும் அங்கு வந்தனர். பூத கணங்களும், பலவகை மாந்தருக்களும் சிவனின் நாற்புறமும் சூழ்ந்து அவரைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பிரம்மா ரதந்தர சாமத்தை உச்சரித்தும், நாராயணன் ஜ்யேஷ்ட சாமத்தின் மூலமும், இந்திரன் உத்தமமான சதருத்ரியத்தை ஸ்வரத்தோடு படித்தும் சிவனின் மகிமையைப் புகழ்ந்தனர். பிரம்மா, நாராயணன், இந்திரன் ஆகிய மூன்று மகாத்மாக்களும் மூன்று அக்னிகளைப்போல ஒளிர்ந்தனர். இவர்களுக்கிடையில் இருந்த சிவபிரான், சரத்ருதுவில் மேகங்களின் திரையிலிருந்து வெளிப்பட்ட சூரிய தேவனைப்போலப் பிரகாசித்தார். அப்போது நான் ஆகாயத்தில் ஆயிரக்கணக்கான சூரிய சந்திரர்களைப் பார்த்தேன். உலகைக் காக்கும் மகாதேவனைத் துதிக்கலானேன்.

உபமன்யு சிவனை வருணித்துத் துதி செய்தல்

நான் சிவனை, “பிரபோ! தாங்கள் தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவர், உங்களுக்கு நமஸ்காரம்! நீங்களே பெரிய தெய்வம்; இந்திரன் உங்கள் உருவம் இந்திரனின் உருவத்தில் தாங்களே கையில் வஜ்ரத்தை ஏந்துகிறீர்கள். தாங்கள் பிங்களமும், செம்மையும் கலந்த வண்ணத்தினர்; உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உங்கள் கையில் பினாகம் சோபையுறுகிறது. தாங்கள் எப்போதும் சங்கமும் திரிசூலமும் தரிக்கிறீர்கள். கருப்பான மான் தோலை ஆடையாக அணிகிறீர்கள். சுருண்ட கருங்குழலைக் கொண்டுள்ளீர்கள். கிருஷ்ணாஷ்டமி விரதத்தில் ஈடுபடுகிறீர்கள். உங்களுடைய வண்ணம் வெண்மையாகும் வண்ணம் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். சிலசமயம் நீங்கள் சிவந்த வண்ணமுடையவர் ஆகிவிடுகிறீர்கள்.

உங்களுடைய கொடியும் அப்போது சிவப்பாகவே உள்ளது.

அச்சமயம் சிவப்பு மலர்மாலை அணிந்து உங்கள் திருமேனியில் சிவப்பு சந்தனத்தைப் பூசிக் கொள்ளுகிறீர்கள். சிலசமயம் உங்கள் சரீரம் மஞ்சள் வண்ணமாக உள்ளது. அப்போது பீதாம்பரம் அணிகிறீர்கள். தாங்கள் அழகிய கிரீடமும் தரித்துள்ளீர்கள். அர்த்தநாரி சொருபத்தில் பாதி அங்கத்தில் ஹாரமும், பாதியில் கேயூரமும், காதில் குண்டலமும் சோபையுறுகிறது. நீங்கள் காற்றைப்போல வேகமுடையவர்; என்னுடைய ஆராதனைக்கு உரியவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்! நீங்களே சுரேந்திரர், முனீந்திரர் மற்றும் மகேந்திரர் ஆவீர்.

உங்கள் பாதி அங்கத்தில் தாமரை மலரும், பாதி அங்கத்தில் உத்பல மலரையும் அணிகிறீர்கள். பாதி சரீரத்தில் சந்தனப்பூச்சம், பாதி சரீரத்தில் மலர்களின் நறுமணப் பூச்சையும் தரிக்கிறீர்கள். அத்தகைய அர்த்தநாரீஸ்வர ரூபத்தில் உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உங்களுடைய முகம் சூரியனைப்போல தேஜஸ் உடையது. உங்கள் கண்கள் சூரியன். உங்களுடைய உடலின் ஒளியும் சூரியனைப் போன்றது. இந்த ஒற்றுமை காரணமாக நீங்கள் சூரியனின் பிம்பமாகக் காணப்படுகிறீர்கள். நீங்களே சோம சொரூபமானவர்.

உங்களுடைய உருவம் மிகவும் அழகானது. நீங்கள் அழகான முகம் கொண்டவர். நீங்கள் அழகிய பல் வரிசை கொண்டவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்கள் ஹரிஹர சொரூபத்தினர். ஆகவே பாதி சரீரம் கருப்பாகவும், பாதி வெள்ளையாகவும் இருப்பவர். பாதி உடலில் பீதாம்பரத்தையும் பாதி உடலில் வெள்ளை வஸ்திரத்தையும் அணிகிறீர்கள். நீங்கள் பாதி உடலில் பெண்ணின் அவயங்களுடனும், பாதி உடலில் ஆணின் அவயங்களையும் கொண்டு ஆண்-பெண் உருவில் இருக்கிறீர்கள். சிலசமயம் காளை மீதும், சிலசமயம் யானை மீதும் ஏறுகிறீர்கள்.

உங்களுடைய கதி மற்றவர்களால் அடைய முடியாதது. உங்களுக்கு நமஸ்காரம். பிரமத கணங்கள் உங்கள் மகிமையைப் பாடுகின்றன. தாங்கள் தங்களுடைய பார்ஷத மண்டலியில் அன்போடு காணப்படுகிறீர்கள். உங்களுடைய ஒவ்வொரு வழியிலும் பிரமத கணங்கள் உங்களைப் பின் தொடருகின்றன. கணங்கள் உங்களின் சேவையையே நித்ய விரதமாகக் கொண்டுள்ளன. உங்களுக்கு அநேக நமஸ்காரம். உங்கள் ஒளி வெண்முகிலைப் போன்றும், மாலைநேர அருணைப் போலவும் திகழ்கிறது. உங்களுக்கு நிச்சயமான பெயர் கிடையாது. உங்களுக்கு நமஸ்காரம். சிவப்பு வண்ண ஆடையாலும், சிவப்பு சூத்திரத்தாலும், சிவப்பு வண்ண மாலையாலும் உங்களுக்கு விசித்திர சோபை உண்டாகிறது. அத்தகைய செம்மையான நுத்ர தேவனாகிய உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

உங்கள் தலையில் அழகிய மணிகள் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. நெற்றியில் அர்த்த சந்திர ஆபரணத்தைத் தரிக்கிறீர்கள். தலையில் எட்டு வகையான மலர்களைச் சூடுகிறீர்கள். உங்கள் முகமும், கண்களும் அக்னியின் வாழ்விடமாகும். ஆயிரக்கணக்கான சந்திரர்களைப்போல உங்கள் கண்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அக்னி சொரூபராக, அழகான திருமேனி உடையவராக, கடக்க முடியாத வனசொருபமான உங்களுக்கு நமஸ்காரம். ஆகாயத்தில், சந்திர, சூரிய ரூபத்தில் உள்ள தேவனாகிய உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

தாங்கள் பசுக்கள் மேயும் இடத்தை மிகவும் விரும்புகிறீர்கள். நீங்கள் பூமியில் சஞ்சரிப்பவர். மூவுலக ரூபமானவர்; அனந்தர்; சிவசொருபர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்கள் அனைவரின் இருப்பிடமானவர். உலகம் முழுவதும் உங்களிடமே வாசம் புரிகின்றது. உங்களுக்கு சித்திகளின் சுகம் எளிதாகும். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தலையில் மகுடமும், புஜங்களில் கேயூரமும், கழுத்தில் நாகாபரணமும் பல விசித்திர மணிகளும் அணிந்து சோபையுறுகிறீர்கள். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்.

சூரியன், சந்திரன், அக்னி மூன்றையும் கண்களாகக் கொண்டு, முக்கண்ணனாகி உள்ளீர்கள். உங்களுக்கு லக்ஷக்கணக்கான கண்கள் உள்ளன. நீங்கள் ஆண், பெண் மற்றும் அலியும் ஆவீர். நீங்களே சாங்க்யமறிந்தவர்; யோகி; யாகத்தை முடிக்கும் சமயு, என்னும் தேவனின் பிரசாதரூபம் ஆனவர். அதர்வ வேத சொரூபமானவர்; உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் எல்லோருடைய துன்பத்தையும், துயரத்தையும் அழிப்பவர். மேகத்தைப் போன்று கம்பீர நாதம் செய்பவர். எண்ணற்ற மாயைகளுக்கு ஆதாரமானவர். பீஜத்தையும், சேஷத்திரத்தையும் காப்பாற்றுகிறவர். உலகைப் படைப்பவர்; சிவபிரானே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்கள் தேவ, அசுரர்களின் தலைவர்; உலகனைத்தின் ஈஸ்வரர் உங்களுக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்.

நீங்கள் காற்றைப்போல் வேகமுடையவர்; வாயு ரூபமானவர்; தங்க மாலை அணிந்து மலைச் சிகரங்களில் விஹாரம் செய்பவர். தேவர்களின் பகைவர்களுடைய தலை மாலையைத் தரித்தவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். பிரம்மாவின் தலையைக் கிள்ளி மகிஷனை அழித்த உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்கள் பெண்ணுருவம் தரிப்பவர்; யாகத்தை அழிப்பவர். அசுரர்களின் மூன்று நகரங்களை அழித்து, தக்ஷயாகத்தையும் அழித்த உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தாங்கள் காமனை அழித்தவர்; கால தண்டத்தைத் தரித்தவர்; ஸ்கந்தன் மற்றும் விசாக சொரூபமானவர். பிரம்ம தண்ட சொரூபமானவர். தோற்றம், அழிவு உருவானவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்;

நமஸ்காரம்.

தாங்கள் விஸ்வரூபம் தரித்தவர்; அனைவருக்கும் ஈஸ்வரன்; சம்சார பந்தனத்தை அழிப்பவர்; அந்தகாசரனைக் கொன்றவர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நீங்கள் மாயைகளின் உருவமானவர்; சிந்திக்க வேண்டியவர், சிந்தனைக்கு எட்டாதவர்; உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்.

நீங்களே எங்களுடைய கதி, எங்களுடைய இதயம். நீங்கள் தேவர்களில் பிரம்மா, ருத்ரர்களில் நீல லோகிதன், எல்லாப் பிராணிகளின் ஆத்மா. சாங்க்ய சாஸ்திரத்தில் புருஷன் என்று கூறப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் புனிதர்களில் ரிஷபன்; யோகிகளில் சிவரூபன்; ஆஸ்ரமிகளில் கிருகஸ்தர், ஈஸ்வரர்களில் மகேஸ்வரர், யக்ஷர்களில் குபேரன், யாகங்களில் விஷ்ணு என்று கூறப்படுகிறீர்கள் மலைகளில் மேரு, நக்ஷத்திரங்களில் சந்திரன், ரிஷிகளில் வசிஷ்டர், கிரணங்களில் சூரியன் எனப்படுகிறீர்கள்.

நீங்கள் காட்டு விலங்குகளில் சிங்கம், வீட்டுப் பிராணிகளில் மதிப்புமிக்க காளை. ஆதித்யர்களில் விஷ்ணு; வசுக்களில் அக்னி; பறவைகளில் கருடன்; பாம்புகளில் சேஷநாகம்; வேதங்களில் சாம வேதம்; யஜுர் வேத மந்திரங்களில் சதருத்ரியம். யோகிகளில் சனாதுமாரச் சாங்க்ய வேதாங்கங்களில் கபிலர்; மருத் கணங்களில் இந்திரன்; பித்ருக்களில் ஹவ்யவாகனமான அக்னி, லோகங்களில் பிரம்மலோகம், கதிகளில் மோக்ஷம் என்று அழைக்கப்படுகிறீர்கள்.

நீங்கள் கடல்களில் பாற்கடல்; மலைகளில் இமயம், வர்ணங்களில் பிராமணன். பிராமணர்களில் தீக்ஷித பிராமணன்; நீங்களே உலகின் முதல்; அழிக்கும் காலன். உலகின் ஒளிமிக்க பொருட்கள் அனைத்தும் நீங்களேயாவீர். பகவான் தேவா! பக்தவத்ஸலா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். யோகேஸ்வரா! உலகின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவரே! சனாதன பரமேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தீனானன் என் மீது மகிழ்ச்சி அடையுங்கள். நான் ஐஸ்வர்யம் அற்றவன். நீங்களே எனக்கு ஆஸ்ரேயம் அளிப்பவர். பரமேஸ்வரா! நான் அறியாமையால் குற்றங்கள் செய்திருந்தால் மன்னித்துவிடுங்கள். என்னை உங்கள் பக்தன் என்று கருதுங்கள். தேவேஸ்வரா! நீங்கள் உங்கள் உருவத்தை மாற்றி என்னை மோகத்தில் ஆழ்த்தினீர்கள். அதனால் நான் உங்களுக்கு அர்க்யமும் அளிக்கவில்லை; பாத்யமும் சமர்ப்பிக்கவில்லை.” என்று அவரைத் துதித்தேன்.

பக்தி பாவத்துடன் அர்க்ய பாத்யம் சமர்ப்பித்தேன். பிறகு கைகுவித்து வணங்கி அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தேன். என் தலைமீது குளிர்ந்த நீருடன் நறுமண மலர்களின் மழை பொழிந்தது. தேவ-கிங்கரர்கள் அச்சமயம்

துந்துபியை இசைத்தனர். நறுமணத்துடன் கூடிய இனிய காற்று வீசியது.

சிவபெருமான் உபமன்யுவிடம் மகிழ்ச்சி அடைதல்

அப்போது மகிழ்ச்சியுற்ற மகாதேவன் அங்கிருந்த தேவர்களிடம், “தேவர்களே! நீங்கள் அனைவரும் உபமன்யுவிற்கு என்னிடமுள்ள ஏகாந்தமான உத்தம பக்தியைப் பாருங்கள்” என்றார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! சூலபாணி சிவன் இவ்வாறு கூறியதும், தேவர்கள் அனைவரும் சிவனை வணங்கி, “பகவன் லோகநாதா! ஜகத்பதே! தேவதேவா! பிராமணர்களில் சிறந்த இந்த உபமன்யு உங்களிடமிருந்து தன் விருப்பங்களுக்கேற்ற சிறந்த பலனைப் பெறட்டும்” என்று கேட்டனர். தேவர்கள் இவ்வாறு கூறியதும், நன்மையருளும் ஈஸ்வரன் என்னிடம் சிரித்தபடி கூறினார்;

“குழந்தாய்! உபமன்யு! நான் உன்னிடம் திருப்தியடைந்தேன். முனிபுங்கவா! நீ என்னைப்பார். என்னிடம் உனக்கு உறுதியான பக்தி உள்ளது. நான் உன்னைப் பரீகூடி செய்தேன். உன்னுடைய பக்தியால் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. ஆகவே, நான் இன்று உன் மனவிருப்பங்களை நிறைவேற்றுவேன்” என்றார்.

உபமன்யு சிவனிடம் வரம் வேண்டதல்

கோவிந்தா! மகாதேவன் இவ்வாறு கூறியதும் என் கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. மேனி சிலிர்த்தது. நான் தரைமீது முழங்காலிட்டுப் பகவானை வணங்கினேன். ஆனந்தத்தில் குரல் தழுதழுக்க மகாதேவனிடம் இவ்வாறு கூறினேன்;

தேவா! இன்றே நான் உண்மையில் பிறந்தேன். என்னுடைய பிறவி, பயன் அடைந்தது. ஏன் எனில் என்முன் தேவ-அசுர குருவான தாங்கள் சாக்ஷாத்தாக நிற்கிறீர்கள். தேவர்களும் எளிதாகக் காணமுடியாத அளவற்ற பராக்கர்மியான ஈஸ்வரனின் பிரத்யட்ச தரிசனம் கிடைக்கப்பெற்ற என்னை விட தன்யமானவன் வேறு யார் இருக்க முடியும்? பிறப்பும் அழிவும் அற்ற ஞானமயமானவரும், சனாதன தத்துவமும் ஆன ஈஸ்வரனை ஞானிகள் இதே உருவில் தியானம் செய்கிறார்கள். எல்லாப் பிராணிகளின் ஆதி காரணமும் அழிவற்றவரும், எல்லாத் தத்துவங்களின் விதியை அறிந்தவரும், பரம புருஷருமான தாங்களே மகாதேவன்.

நீங்களே தங்கள் வலதுபுறத்திலிருந்து உலகைப் படைக்கும் பிரம்மாவையும், இடதுபுறத்திலிருந்து உலகைக் காக்கும் விஷ்ணுவையும் தோற்றுவித்தீர்கள். பிரளய காலம் வரும்போது தாங்களே ருத்ரனாகி சராசர ஜகத்தை அழித்துவிடுகிறீர்கள். கல்பத்தின் முடிவில் நீங்களே காலனாகி

பிராணிகள் அனைத்தையும் தன் கவளமாக்கி, பிரளயகால அக்னியைப்போல நிலைக்கிறீர்கள் மகாதேவனே! சராசர உலகைப் படைத்துக் கல்பத்தின் முடிவில் அனைத்தையும் அழித்து நிலைக்கிறீர்கள். நீங்களே எல்லா இடத்திற்கும் செல்லக்கூடியவர். அனைத்துப் பிராணிகளின் ஆத்மா. பூதங்களின் பிறப்பிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமானவர்.

பிரபு! தாங்கள் என்னிடம் திருப்தியடைந்து வரமளிக்க விரும்பினால், தங்களிடம் என்னுடைய பக்தி எப்போதும் நிலைத்திருக்க வேண்டும். உங்களின் அருளால் நான் மூன்று காலங்களையும் அறிய வேண்டும். என்னுடைய உற்றார், உறவினருடன் குறையாத பாலன்னத்தைப் போஜனமாகப் பெற வேண்டும். இந்த ஆஸ்ரமத்தில் எப்போதும் உங்களுடைய நிவாசம் இருக்க வேண்டும்” என்று வரம் கேட்டேன்.

சிவபிரான் உபமன்யுனிற்கு வரமளித்தல்; உபமன்யு ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறுதல்

சிவபிரான் என்னிடம் கூறினார்; “நீ துயரமின்றி, அஜர-அமரனாவாய். புகழும் தேஜஸும் திவ்ய ஞானமும் நிரம்பப் பெற்றவனாவாய். என் அருளால் ரிஷிகளால் மதிக்கப் பெறுவாய். சீலம், குணம், எல்லாம் அறியும் அறிவு, பிரியதரிசனம் ஆகியவற்றைப் பெறுவாய். அக்ஷயமான யௌவனமும், அக்னிக்குச் சமமான தேஜஸும் உனக்குக் கிடைக்கட்டும். உனக்குப் பாற்கடல் எளிதாகட்டும். நீ விரும்பும் பொருள் அனைத்தும் உனக்குச் சலபமாகும்; பாற்கடலின் சான்னித்யம் கிடைக்கும். நீ உற்றார் உறவினரோடு ஒரு கல்பம் வரை அமுதத்துடன் பால் சாதத்தைப் போஜனமாகப் பெறுவாய். பிறகு என்னை அடைவாய். உன்னுடைய குலமும், கோத்திரமும் எப்போதும் அக்ஷயமாக இருக்கும்.

பிராமணனே! என்னிடம் உனக்கு எப்போதும் உறுதியான பக்தி இருக்கும். உன்னுடைய இந்த ஆஸ்ரமத்திற்கருகில் நான் எப்போதும் பிறர் காணாத உருவில் வாசம் புரிவேன். மகனே! நீ உன் விருப்பப்படி இங்கு இரு. ஒருபோதும் எந்த விஷயத்திற்கும் கவலைப்படாதே. நீ நினைத்தால் நான் மறுபடி உனக்குத் தரிசனம் அளிப்பேன்” என்று வரமளித்த அவர் அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். இவ்விதம் நான் சமாதியில் நிலைத்து சங்கரனை நேருக்கு நேர் தரிசித்தேன். அந்த மகாதேவன் கூறியது அனைத்தும் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! இவையனைத்தையும் நீங்கள் நேராகப் பாருங்கள்.

இங்கு, சித்த, மகரிஷி, வித்யாதர, யக்ஷ, கந்தர்வ, அப்சரஸ்கள் இருக்கின்றனர். இங்குள்ள மரங்களும், கொடிகளும் எல்லா வகைப்

பழங்களையும், மலர்களையும் அளிக்கின்றன. எல்லாப் பருவத்து மலர்களும் நிறைந்து சுகமளிக்கும் நறுமணம் வீசுவதைப் பாருங்கள். தேவர்களுக்கும் தேவனான, அனைவரின் ஈஸ்வரனான சிவனின் பிரசாதத்தாலேயே இவை அனைத்தும் தெய்வீகமாகக் காணப்படுகின்றன” என்று உபமன்யு கூறினார்.

வாசுதேவன் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறுதல்

யுதிஷ்டிர மன்னா! இவ்வாறு தவம் மேற்கொள்ள உபமன்யுவின் ஆஸ்ரமத்தை அடைந்த நான், அவர் சிவனின் தரிசனம் பெற்றதையும், சிவனின் மகிமைகளைக் கூறியதையும் கேட்டேன். நான் அந்த முனிவரிடம், “பிராமணரே! உங்களை விடச் சிறந்த புண்ணியாத்மா வேறு யார் உள்ளார்? உங்களுடைய ஆஸ்ரமத்தில் சாக்ஷாத் மகாதேவனே வாசம் புரிகிறார். நன்மையருளும் சிவன் எனக்கும் இதேபோலத் தரிசனம் அளிப்பாரா? எனக்கு அருள்புரிபவரா?” என்று கேட்டேன்.

உபமன்யு ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்குக் கூறிய உறுதியான சொற்கள்

இவ்வாறு கேட்டதும் உபமன்யு என்னிடம் கூறினார்; “தாமரைக்கண்ணா, நான் பகவானைத் தரிசித்ததுபோலவே நீங்களும் சிறிது காலத்திலேயே ஈஸ்வரனின் தரிசனத்தைப் பெறுவீர்கள், என்பதில் ஐயமில்லை. புருஷோத்தமா! நான் திவ்ய திருஷ்டியால் பார்க்கிறேன்; தாங்கள் இன்றிலிருந்து ஆறாவது மாதத்தில் மகாதேவனைத் தரிசிப்பீர்கள். பத்தினியோடு மகாதேவனிடமிருந்து தாங்கள் 16-ம், 8-ம் வரங்களைப் பெறுவீர்கள். நான் உங்களிடம் உண்மையையே கூறுகிறேன். மகாதேவனின் அருளால் எனக்கு முக்காலங்களின் ஞானம் கிடைத்துள்ளது.

மாதவா! சிவபிரான் இங்கு வாழும் ஆயிரக்கணக்கான முனிவர்களுக்கு இதயப்பூர்வமாக அருள் புரிந்துள்ளார் என்றால் உங்களுக்கு ஏன் அருள்பாலிக்க மாட்டார்? உங்களைப் போன்ற பிராமண பக்தன், மென்மையான இயல்புடையவர், சிரத்தாளு, சிரத்தாளுவின் சேர்க்கை தேவர்களுக்கும் புகழுடையதாகும். நான் உங்களுக்கு ஜபிக்கத் தகுந்த மந்திர உபதேசம் அளிப்பேன்; அதன்மூலம் நீங்கள் சங்கரனைத் தரிசிப்பீர்கள்” என்றார். அப்போது நான் அவரிடம், “பிரம்மன்! நான் உங்கள் அருளால் தைத்யர்களை அழிக்கும் மகாதேவனின் தரிசனத்தை அவசியம் பெறுவேன் என்று கூறினேன். இவ்வாறு மகாதேவனின் மகிமைகளை எட்டு நாட்கள் உபமன்யு முனிவர் எனக்குக் கூறினார். அந்த நாட்கள் ஒரு முகூர்த்தத்தைப் போலக் கழிந்தன.

உபமன்யு ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு தீக்ஷையளித்தல்; வாசுதேவன் தவம் மேற்கொள்ளுதல்

உபமன்யு என் தலையை மொட்டையடித்தார். என் உடலில் நெய்யைத் தடவினார், தண்டம், குசம், வஸ்திரம் மற்றும் மேகலையை தரிக்கச் செய்தார். எட்டாவது நாளில் உபமன்யு முறைப்படி எனக்குத் தீக்ஷையளித்தார். சிவனை நோக்கித் தவத்தில் ஈடுபட்ட நான் ஒரு மாதம் வரை பழங்களையே ஏற்றேன். இரண்டாவது மாதம் நீரை மட்டுமே பருகினேன். மூன்று, நான்கு, ஐந்தாவது மாதங்களில் நான் இரு கைகளையும் மேலே தூக்கி ஒரு காலால் நின்றேன். காற்றை மட்டுமே பருகினேன். சோம்பல் என்னை நெருங்கவில்லை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சிவனின் தரிசனம் பெறுதல்; தேவர்கள் சிவனைத் துதி செய்தல்

பாரதா! ஆறாவது மாதம் வானத்தில் எனக்கு ஆயிரக்கணக்கான சூரியன்களின் ஒளி தென்பட்டது. அந்த ஒளிக்குவியலுள் இன்னொரு தேஜோ மண்டலம் காணப்பட்டது. இந்திர வில்லால் சூழப்பட்டிருந்த அதில் மின்னல் தோன்றியது. அந்த ஒளி நீல பர்வத மலையைப் போலப் பிரகாசித்தது. அந்த நீல ஒளிக்குள் சிவபிரான் தவமும், தேஜஸும், காந்தியும் உடையவராய் தன் பத்தினி உமாதேவியோடு காட்சியளித்தார். அவர், உமாவோடு கருமுகிலுக்குள் சூரியன் சந்திரனோடு இருப்பதுபோல் சோபையுற்றார். தேவ சமுதாயத்தின் கதியும், அனைவரின் துன்பத்தை விலக்குபவருமான ஹரனைக் கண்டதும் என் மேனி சிலிர்த்தது. என் கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன.

சிவபிரானின் கைகளில் தண்டமும், திரிகூலமும், கதையும் காட்சியளித்தன. அவர் தலையில் முகுடம் சூடியிருந்தார். தலையில் ஜடையுடனும், புலித்தோல் ஆடையுடனும் அவர் காட்சியளித்தார். பிளாகமும், வஜ்ரமும் கூட அவர் அழகை அதிகரித்தன. பாம்பினையே யக்ஞோபவீதமாக அணிந்திருந்தார். முழங்கால் வரை தாழ்ந்திருந்த மலர்மாலை அணிந்திருந்தார். பிரமத கணங்களால் சூழப்பட்ட தேஜஸ்வியான மகாதேவன் வட்டத்தால் சூழப்பட்ட சர்த்கால சூரியனைப்போல கஷ்டப்பட்டுப் பார்க்கும்படி இருந்தார். 1100 ருத்ரர்களால் சூழப்பட்டிருந்த மகாதேவனைத் தரிசனம் செய்து நான் துதித்தேன். 12 ஆதித்யர், அஷ்டவசுக்கள், சாத்யகணங்கள், விஸ்வேதேவர்கள், அஸ்வினி குமாரர்கள் அனைவரும் அவரைத் துதித்தனர்.

இந்திரனும், வாமன ரூபதாரி விஷ்ணுவும் இரண்டு அதிதி குமாரர்களும், பிரம்மாவும், சிவனுக்கு அருகில் ரதந்திர சாமத்தைக் கானம் செய்தனர். பல

யோகீஸ்வரர்களும், பிரம்ம ரிஷிகளும், தேவரிஷிகளும் யோக சித்தியருளும் குருருப மகாதேவனைத் துதி செய்தனர். மகாபூதம், சந்தம், பிரஜாபதி, யாகம், நதி, கடல், நாகம், கந்தர்வர், அப்சரஸ்கள், வித்யாதரர் அனைவரும் இசை வாத்தியம், நடனம் மூலம் ஒளிக்குவியலான சிவனை பூஜித்து அர்ச்சனை செய்தனர். மன்னா! பூமி, வானம், நகூத்திரம், கிரகம், மாசம், பகூதம், ருது ராத்திரி, வருஷம் கூடினம், முகூர்த்தம், நிமிஷம், திவ்ய சக்கரம், திவ்ய வித்தைகள் அனைத்தும் சிவனை வணங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

யுதிஷ்டிரா! சனத்குமாரர், தேவகணங்கள், இதிகாசம், மரீசி, அங்கிரா, அத்ரி, புலஸ்திய, புலஹ, க்ரது, ஏழு மனு, சோமன், அதர்வா, ப்ருகஸ்பதி, ப்ருகு, தகூன், கச்யபர், வசிஷ்டர், சந்தம், தீகூஷ, யக்ஞம், தகூஷிணை, அக்னி, ஹவிஸ்யம், யக்ஞத்திற்கான திரவியங்கள், மக்களைக் காக்கும் கணங்கள், நதி, மலை, தேவமாதாக்கள், தேவ பத்தினிகள், தேவ கன்னிகைகள் ஆயிரக்கணக்கான மகரிஷிகள், திசைகள், அனைத்தும் அமைதியோடு சிவனை வணங்கிக் கொண்டிருந்தன. கீத, வாத்யக் கலையில் தேர்ந்த கந்தர்வ, அப்சரஸ்கள் திவ்ய தாளத்துடன் பாடி, அற்புத சக்தி உடைய சிவனைத் துதித்தனர். வித்யாதர, தானவ, யகூஷ, ராகூஷ, சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் மனம், வாக்கு செயலால் சிவனை வணங்கினர். சிவன் என் முன் நின்றிருந்தார்.

பாரதா! அவர் என் முன் நிற்பதைக் கண்டு பிரஜாபதிகளும், இந்திரனும் உலகமும் என் பக்கம் பார்த்தன. ஆனால் சிவனைக் காண என்னிடம் சக்தி இல்லை. சிவன் என்னிடம், அப்போது “ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! என்னைப்பார். என்னோடு பேசு. நீ முன்பும் ஆயிரக்கணக்கான முறை என்னை ஆராதித்துள்ளாய். முவுலகிலும் உன்னைப்போல எனக்குப் பிரியமானவன் வேறு யாரும் கிடையாது.” என்றார் நான் அவரை வணங்கினேன். உமாதேவி என்னிடம் மகிழ்ச்சியடைந்தார். தேவர்களால் புகழப்பட்ட மகேஸ்வரனிடம் நான் இவ்வாறு கூறலானேன்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மகாதேவனைத் துதி செய்தல்: மகாதேவன் வரமளிக்க விரும்புதல்

எல்லோருக்கும் காரணமான சனாதன பரமேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். ரிஷிகள் உங்களைப் பிரம்மாவிற்கும் தலைவன் என்று கூறுகிறார்கள். சாதுக்கள் உங்களைத் தவ வடிவம் என்றும் முக்குணமாகவும் கூறுகிறார்கள். நீங்களே பிரம்மா, ருத்ரன், வருணன், அக்னி, மனு, சிவன், தாதா, விதாதா மற்றும் த்வஷ்டா ஆவீர். தாங்களே எல்லாப் பக்கமும் முகமுடைய பரமேஸ்வரன். சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் உங்களிடமிருந்தே தோன்றின.

நீங்களே ஸ்தாவர-ஐங்கம பிராணிகளோடு மூவுலகையும் படைத்தீர்கள். நீங்கள், புலன்கள், மனம், வாயு, ஏழு அக்னிகள், துதிக்குரிய தேவதைகள் அனைவருக்கும் அப்பாற்பட்டவர். வேதம், யாகம், சோமன், தக்ஷிணை, அக்னி, ஹவிஸ்யம் மற்றும் யாகத்தில் பயன்படும் பொருட்களும் ஐயமின்றி நீங்களே ஆவீர்கள்.

யாகம், தானம், அத்யயனம், விரதம், நியமம், வெட்கம், கீர்த்தி, ஸ்ரீ, த்யுதி, துஷ்டி, சித்தி இவையனைத்தும் உங்களை அடைவிப்பனவாகும். பகவன்! காம-க்ரோதம், பய-லோபம், மத-மாச்சர்யம், ஆதி-வியாதி அனைத்தும் உங்களுடைய சரீரமாகும். மாறுபட்ட செயல்கள் அன்பு, பிரதானம், அழிவற்ற விதை, மனத்தின் சிறந்த காரணம். சனாதன பிரபாவம் அனைத்தும் உங்களுடைய சொருபங்களாகும். அவ்யக்தம், பாவனம், அசிந்த்யம், ஹிரண்மய சூரிய சொருபமான நீங்களே எல்லா கணங்களுக்கும் ஆதிகாரணம்; வாழ்க்கையின் ஆதாரம்.

மகான், ஆத்மா, அறிவு, பிரம்மா, உலகம், சம்பு, ஸ்வயம்பூ, புத்தி, பேரறிவு, கிடைத்தல், புகழ், தைரியம், நினைவு, சம்வித் என்னும் 14 சொற்கள் மூலம் பரமாத்மாவான தாங்களே பிரகாசிக்கிறீர்கள். வேதத்தால் உங்களைப் போற்றும், பிரம்மஞானி பிராமணர்கள் போதத்தைப் பெற்று, மோகத்தை முற்றிலும் அழித்து விடுகிறார்கள். ரிஷிகளால் புகழப்படும் நீங்களே பூதங்களின் இதயத்தில் இருக்கும் கேஷத்ரக்குள் ஆவீர்கள். உங்களுக்கு எல்லாத் திசைகளிலும் கை-கால்கள், தலை, முகம், கண்கள் அனைத்தும் உள்ளன. எல்லாப் பக்கமும் காதுகளும் உள்ளன.

ஜீவன் கண்களை மூடுவது முதல் திறப்பது வரை உள்ள கர்மங்களின் பலன் நீங்களேயாவீர். அவிநாசியான நீங்களே சூரியனின் ஒளி, அக்னியின் ஜ்வாலை, எல்லோருடைய இதயத்திலும் ஆத்மாவாக நிலைத்தவர். அணிமா, மகிமா, பிராப்தி முதலிய சித்திகளும், ஜோதிகளும் தாங்களேயாவீர். உங்களைச் சரணடைபவர்கள் முற்றிலும் உங்களையே ஆதாரமாகக் கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் தர்ம பராயணராக நித்ய யோகமுடையவர்களாக, சத்ய சங்கல்பர்களாக, புலன்களை வென்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

உங்களைத் தன் இதயத்திலுள்ள ஆத்மா பிரபு, புராண புருஷன், உருவெடுத்த பரப்ரம்மம், ஹிரண்மய புருஷன், அறிவாளிகளின் சிறந்த கதி என்னும் தீர்மானத்தோடு அறிபவர்கள், லௌகிகத்தைத் தாண்டி பரமாத்ம பாவத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். மகத் தத்துவம், அகங்காரம், பஞ்சதன்மாத்திரை என்னும் 7 சூக்ஷ்ம தத்துவங்களை அறிந்து, உங்களுடைய சொருபத்தின் ஆறு அங்கங்களின் ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள், முக்கிய விதி யோகத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு உங்களுக்குள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.”

பார்த்தா! நான் அனைவரின் துன்பத்தை அழிக்கும் மகாதேவனை இவ்வாறு துதித்தும், சராசர உலகம் சிம்மநாதம் செய்தது. பிராமண சமூகம், தேவர், அசுரர், நாகர், பிசாசர், பித்ருக்கள், பறவை ராக்ஷஸ், பூத கணங்கள் மகரிஷிகள் அனைவரும் சிவபிரானை வணங்கினர். என் தலைமீது குவியல் குவியலாக தெய்வீக மலர் மாரி பொழிந்தது; சுகமான காற்று வீசியது. உலகிற்கு நன்மை செய்யும் சங்கரன் உமாதேவியைப் பார்த்தார்; இந்திரனைப் பார்த்தார்; பிறகு என்னிடம் கூறினார்; “ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! என்னிடம் உனக்குப் பக்தி இருப்பதை அனைவரும் அறிவார்கள். உன்னிடம் எனக்கு விசேஷமான அன்பு உள்ளது. நல்லவர்களில் சிறந்தவனே! யதுகுல சிம்மமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! நான் உனக்கு எட்டு வரமளிக்கிறேன். நீ மிகச்சிறந்த கிடைத்தற்கரிய வரங்களைக் கேள்” என்றார்.

சிவபிரானும் பார்வதியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு வரமளித்தல்

பார்த்தா! சிவன் இவ்வாறு கூறியதும், ஒளிக்குவியலின் இடையில் இருந்த மகாதேவனை நான் தலை வணங்கினேன். மகிழ்ச்சியுடன் அவரிடம் தர்மத்தில் உறுதியான நிலை, போரில் பகைவரை அழிக்கும் ஆற்றல், சிறந்த புகழ் மற்றும் உத்தமபலம், யோகபலம், அனைவருக்கும் பிரியமானவனாக இருத்தல், சிவனின் சாந்நித்யம், பத்தாயிரம் புதல்வர்களைப் பெறுதல் ஆகிய எட்டு வரங்களையும் கேட்டேன். நான் இவ்வாறு கூறியதும், சங்கரன் அவ்வாறே அந்த எட்டு வரங்களையும் அளித்தார்.

அச்சமயம், அனைவரையும் காத்து ரக்ஷிக்கும், ருத்ரரின் பத்தினி, ஐகதம்பா உமாதேவி, என்னிடம், “சியாமசுந்தரா! பகவான் உனக்கு சாம்பன் என்னும் புதல்வனை அளித்துள்ளார். என்னிடமிருந்தும் விருப்பமான வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்” என்றார். நான் அவருடைய திருவடிகளை வணங்கி, அவரிடம் “பிராமணர்களிடம் நான் சினம் கொள்ளக்கூடாது; என் தந்தை என்னிடம் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க வேண்டும்; நூற்றுக்கணக்கான புதல்வர்கள் கிடைக்க வேண்டும்; எங்கள் குலத்தில் எப்போதும் மகிழ்ச்சி நிலவ வேண்டும்; என் தாயும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்க வேண்டும்; எனக்கு அமைதி கிடைக்க வேண்டும்; ஒவ்வொரு காரியத்திலும் சிறப்புத் தன்மையோடு கிடைக்க வேண்டும்” என்னும் வரங்களைக் கேட்டேன்.

பகவதி உமாதேவி என்னிடம், “பிரபவசாலியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! நீ விரும்பியவாறே ஆகும். உனக்கு 16 ஆயிரம் ராணிகள் இருப்பார்கள். உன்னிடம் அவர்கள் அன்புடன் இருப்பார்கள். உனக்குக் குறையாத தனதான்யம் கிடைக்கும். உற்றார் உறவினரும் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பர்; உன்னுடைய சரீரம் எப்போதும் அழகாக இருக்கும். உன்னுடைய வீட்டில் 7000 அதிதிகள் ஒவ்வொரு நாளும் உணவருந்துவார்கள்” என்று நான்

கேட்ட வரங்களுடன் தான் மேலும் பல வரங்களைத் தானே அளித்தார்.

யுதிஷ்டிர மன்னா! இவ்விதம் மகாதேவனும், பார்வதியும் எனக்கு வரமளித்து, தம் கணங்களோடு அக்கணமே மறைந்துவிட்டனர். இந்த அற்புதமான விஷயத்தை நான் உபமன்யு ரிஷியிடம் முதலில் கூறினேன். உபமன்யு மகாதேவனை நமஸ்கரித்து என்னிடம் கூறினார்; “மகாதேவனைப் போன்ற ஒரு தெய்வம் கிடையாது. அவருக்குச் சமமான ஒரு கதியும் கிடையாது. தானத்தில் சிவனுக்குச் சமமானவர் யாரும் கிடையாது. போரிலும் அவருக்கு ஈடான வீரன் யாரும் கிடையாது” என்றார்.

உபமன்யு தண்டிரிஷியின் வரலாற்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்குக் கூறுதல்

இவ்வாறு கூறிய உபமன்யு ரிஷி சத்ய யுகத்தில் இருந்த தண்டிரிஷி பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் மகாதேவனை நோக்கித் தவம் செய்து பெற்ற பலனையும், தண்டி சிவனைத் தரிசித்துக் கூறிய சிவபிரானின் மகிமைகளையும் என்னிடம் விவரித்தார். பாரதா! நீ அவற்றைக் கேள் என்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உபமன்யு தண்டிரிஷி பற்றிக் கூறியவற்றை யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறலானார்.

“சத்ய யுகத்தில் இருந்த தண்டி என்னும் ரிஷி பத்தாயிரம் ஆண்டுகள் சிவனை நோக்கித் தவம் புரிந்தார். மகாதேவன் அவருக்குத் தரிசனம் அளித்தார். தண்டி தோத்திரங்களால் அவரைத் துதித்தார். “மிகச்சிறந்த பரமேஸ்வரா! நீங்கள் பவித்ரங்களில் பவித்ரம்; கதியுடைய பிராணிகளின் உத்தம கதி; ஒளிகளில் மிகச்சிறந்த ஒளி; தவத்தின் மேலான தவமும் நீங்களேயாவீர். கந்தர்வராஜன், விஸ்வாவசு, தைத்யராஜன், ஹிரண்யாக்ஷன், தேவராஜன் இந்திரன் அனைவரும் உங்களை வணங்குகிறார்கள். பிரபோ! நீங்கள் சிறந்த சத்தியமாவீர். உங்களுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜன்மம், மரணத்திலிருந்தும், சம்சார பந்தத்திலிருந்தும் விடுபட முயற்சிக்கும் யதிகளுக்கு மோக்ஷமளிப்பவர் நீங்களேயாவீர். நீங்களே சூரியனாகி வெப்பமளிக்கிறீர். சுகத்தின் ஆஸ்ரயருபமான மகேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், விஸ்வேதேவர் மற்றும் மகரிஷிகளும் உங்களை உள்ளவாறு அறிய முடிவதில்லை என்னும்போது நான் எவ்வாறு அறிவேன். தாங்களே அனைவரையும் படைப்பவர்; உங்களிடமே இந்த உலகம் நிலைத்துள்ளது. காலம், புருஷன், பிரம்மம் என்ற மூன்று பெயர்களாலும் நீங்களே உரைக்கப்படுகிறீர்கள்.

புராணம் அறிந்த தேவரிஷிகள் உங்களுக்கு மூன்று உருவங்களைக் கூறியுள்ளனர். ஆதிபௌருஷம், அத்யாத்மம், அதிபுதம், அதிதைவதம், அதிலோகம், அதிவிஞ்ஞானம் மற்றும் அதியக்கும் தாங்களேயாவீர். நீங்கள் தேவர்களுக்கும் அறிய முடியாதவர். வித்வான்கள் உங்களைத் தங்கள்

உடலில் உள்ள அந்தர்யாமி ஆத்மாவின் உருவில் அறிகிறார்கள். அதனால் சம்சார பந்தத்தில் இருந்து விடுபட்டுப் பிணியும், துயரமும் நீங்கப் பெறுகிறார்கள். பிரபோ! தாங்கள் அருள்புரிந்து ஜீவனை உத்தாரம் செய்ய விரும்பாதபோது, அதற்கு அடிக்கடி மரணமும், பிறவியும் உண்டாகின்றன. நீங்களே சொர்க்க, மோகூடங்களின் வாயில்கள் ஆவீர்கள்.

நீங்களே அவற்றை அளிக்கிறீர்கள். நீங்களே சொர்க்கமும், மோகூடமும் நீங்களே காம-க்ரோதம்; நீங்களே சத்வ-ரஜ-தமம். அதிலோகம், ஊர்தவ லோகமும் நீங்களே. பிரம்மா-விஷ்ணு-சிவன், ஸ்கந்தன், இந்திரன், சூரியன், யமன், வருணன், சந்திரன், மனு, தாதா, விதாதா, குபேரன் அனைவரும் தாங்களே. பூமி, வாயு, நீர், தீ, ஆகாயம், அறிவு, இருப்பு, கர்மம், சத்தியம், அசத்தியம், அஸ்தி-நாஸ்தியும் தாங்களே.

நீங்கள் புலன்களும் அவற்றின் விஷயங்களும் ஆவீர். ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவர், சலனமற்றவர், அவிநாசி தத்துவம், தாங்களே விஸ்வம், அவிஸ்வம் இரண்டிற்கும் மேலான அலாதியானவர். சிந்தனைக்குரியவர். சிந்திக்க முடியாதவர். பரப்பிரம்மம்; பரமபதம்; சாங்க்ய வேத யோகிகளின் கதியும் ஆவீர். ஞானிகள் விரும்பும் கதியை இன்று நாங்கள் பெற்றுவிட்டோம். இன்று நாங்கள் கிருதார்த்தரானோம். அறியாமை காரணமாக நீண்ட காலம் மோகத்தில் ஆழ்ந்திருந்த நாங்கள் பல பிறவிகளின் முயற்சியால் உங்களிடம் பக்தியைப் பெற்றுவிட்டோம். தாங்கள் பக்தர்களுக்கு அருளும் பெரும் தெய்வம் என்பதையறிந்தே ஞானிகள் மோகூடடைகிறார்கள்.

தேவ, அசுர, மனிதர்களுக்கு ரகசியமானதும், மனனசீல முனிவர்களுக்கும் அறிய முடியாத சனாதன பிரம்மமே இந்த பகவான். இவரே அனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கும் தேவன். இவர் சர்வாத்மா, சர்வதர்சி, சர்வவியாபி மற்றும் சர்வக்ஞர். சரீரத்தை நிர்மாணிப்பவர்; சரீரதாரி. அதனால் தாங்கள் தேஹி என்று கூறப்படுகிறீர்கள். தேஹத்தின் போக்தாவும், தேஹதாரிகளின் பரமகதியும் தாங்களே; தாங்களே உயிர்களைத் தோற்றுவிப்பவர்; உயிர் தரிப்பவர், பிராணி; பிராணன் அளிப்பவர், பிராணிகளின் கதியும் ஆவீர்.

தியானம் செய்யும் பக்தர்களின் அத்யாத்ம கதியும், மறுபிறவியில் விருப்பமற்ற ஆத்ம ஞானிகளின் கதியும் நீங்களேயாவீர், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சுப, அசுப பலன்களை அளிப்பவர், பிராணிகளுக்குப் பிறவியும், மரணமும் அளிப்பவர். மோகூடத்தை அடைய விரும்பும் மனிதர்களின் பரமகதி. தேவர்களுடன், 'பூ' முதலிய எல்லா உலகங்களையும் தோற்றுவித்து எட்டு திரு உருவங்களால் அவற்றைத் தரித்துப் போஷிப்பவரும் தாங்களேயாவீர். இவரிடமே உலகம் நிலைத்துள்ளது; இவரிடமே அனைத்தும்

லயமடைகின்றன. இவரே, ஓரே சனாதன புருஷன்; சத்தியத்தை விரும்பும் நல்லவர்களுக்கு சத்திய லோகமும் ஆவார்.

இவரே முக்தர்களின் மோகூஷம்; ஆத்ம ஞானிகளின் கைவல்யம். தேவ, அசுர, மனிதர்கள் இவரை அறிய முடிவதில்லை. பக்தி யோகத்தை மேற்கொண்டு அவரைச் சரணடைபவர்களுக்கு அவர்களின் இதயக்கோவிலில் மறைந்திருக்கும் இந்த பகவான் தானாகவே தரிசனம் அளிக்கிறார். இந்த பகவான் பரமேஸ்வரனை அறிந்த பிறகு பிறப்பு-இறப்பு பந்தனம் இருப்பதில்லை. இவருடைய ஞானம் கிடைத்த பிறகு அறிய வேண்டிய வேறு எந்தத் தத்துவமும் மீதமிருப்பதில்லை. இவரை அடைந்த வித்வான்கள் வேறு எதையும் பெரிய லாபமாகக் கருதுவதில்லை. இந்த சூக்ஷ்ம பொருளைப் பெற்றே ஞானிகள் அழிவற்ற பரமபதத்தை அடைந்து விடுகிறார்கள். சாங்க்ய யோகிகள் இவரின் சூக்ஷ்ம தத்துவத்தை அறிந்தே சம்சாரக் கடலைக் கடந்து விடுகிறார்கள்; எல்லாவித பந்தனங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறார்கள். இவரே பிராணயாம பராயண வேத வேத்தாக்களால் அறியத் தகுந்தவர். இவரே நித்ய தத்துவம். இவரே அவர்களின் தியானமும் ஐபமும்; இவரிடமே அவர்கள் பிரவேசிக்கிறார்கள்.

ஓங்காரம் என்னும் தேரில் ஏறி சித்த புருஷர்கள் இவரிடமே பிரவேசிக்கிறார்கள். இவரே தேவயான வாசலின் உருவமான சூரியன்; இவரே பித்ரு வழியின் வாசலான சந்திரன்; இவரே காஷ்டை, திசை, ஆண்டு, யுகம் ஆவார். தேவலோக சுகம், இகலோக சுகம், மோகூஷ சுகம், உத்தராயணம், தக்ஷிணாயணம் அனைத்தும் ஆவார். முற்காலத்தில் பிரஜாபதி இந்த நீல லோகிதனாகிய பகவானை ஆராதித்தே மக்களைச் சிருஷ்டிக்கும் வரம் பெற்றார். ரிக் வேத மந்திரங்கள் இவருடைய மகிமையையே பாடுகின்றன. யஜுர் வேதத்தால் மூவகை அக்னியில் மகாதேவனின் உத்தேசத்துடனேயே ஆஹுதிகள் அளிக்கப்படுகின்றன. சாம மந்திரங்கள் இவரையே துதித்துப் பாடுகின்றன. அதர்வ வேத பிராமணர்கள் ருத், சத்தியம், பரப்பிரம்மம் என்று இவரையே துதிக்கிறார்கள். இவரே யாகத்தின் காரணம்; யாகங்களின் மிகச்சிறந்த தலைவருமாவார்.

இரவும் பகலும் இவருடைய காதுகளும், கண்களுமாகும். பக்ஷமும், மாசமும் இவருடைய தலையும், புஜங்களுமாகும். ருது வீர்யம்; தவம் இவரின் தைரியம், வர்ஷம், குஹ்ய இந்திரியம் (ரகசிய உறுப்பு) தொடை கால்களாகும். மரணம், யமன், அக்னி, அழிக்கும் காலன், காலனுக்குக் காரணம், மற்றும் சனாதன காலமும் இந்த மகாதேவனையாவார்.

சந்திரன், சூரியன், நக்ஷத்திரங்கள், கிரஹம், வாயு, துருவம், சப்தரிஷிகள், ஏழு உலகங்கள், மூலப்ரக்ருதி, மகத் தத்துவம்,

மாறுதல்களுடைய தத்துவங்கள், பிரம்மா முதல் புழு வரையில் உள்ள உலகத்திலுள்ள அனைத்து பூதங்கள் சத்-அசத், எட்டு பரக்ருதிகள், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட புருஷன் இவர்கள் அனைவரது உருவிலும் மகாதேவனே இருக்கிறார். இவருடைய அம்சத்தில் தோன்றி எப்போதும் சக்கரம் போலச் சென்று கொண்டிருக்கும் உலகமும் இவரேயாவார். இவர் பரமானந்த சொரூபர்; சாஸ்வதமான பிரம்மம்; விரக்தர்களின் கதியும், நல்லோர்கள் விரும்புவதும் இவரேயாவார். இவர் பரமபதம்; சனாதன பிரம்மம்.

சாஸ்திரம் வேதாங்கங்களையும் அறிந்தவர்கள் தியானம் செய்யும் பரமபதம். இவரே பராகாஷ்டை; இவரே சிறந்த கலை, பரமசித்தி, பரமகதி, பரமசாந்தி, பரமானந்தமும் இவரே யாவார். இவரை அடைந்து யோகிகள் தங்களைக் க்ருதக் க்ருத்யர்களாகக் கருதுகிறார்கள். துஷ்டி, சித்தி, ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, பக்தர்களின் அத்யாத்மகதி, ஞானிகளின் அக்ஷயப் ப்ராப்தி அனைத்தும் இவரேயாவார். பலனை விரும்பி தக்ஷிணையுடன் யாகம் செய்பவர்களின் கதியும் இவரேயாவார்.

உத்தமமான யோகம், ஜபம், சரீரத்தை உலர்த்தும் நியமங்கள் மூலம் கிடைக்கும் அமைதி, தவம் செய்பவர் பெறும் தெய்வீக கதி அனைத்தும் இவரேயாவார். சனாதன தேவா! கர்ம சந்யாசிகளுக்கும், விரக்தர்களுக்கும் பிரம்ம லோகத்தில் கிடைக்கும் உத்தம கதியும் இவரேயாவார். மோக்ஷத்தை விரும்பி வைராக்கிய வழியில் செல்பவர்களும், ப்ரக்ருதியில் லயமடைபவர்களும் பெறும் கதி இவரேயாவார். ஞான, விஞ்ஞானமுடைய புருஷர்கள் அடையும் சாரூப்யம் முதலிய நாமமற்ற கைவல்ய ரூபமான பரமகதியும் இவரேயாவார். வேத, சாஸ்திர புராணங்களில் கூறப்படும் ஐந்து கதிகளும் இவராலேயே, இவருடைய அருளாலேயே கிடைக்கின்றன” இவ்வாறு தவநிதியான தாண்டன் (தண்டி) தன் மனத்தால் மகாதேவனைத் துதித்தார். பழைய காலத்தில் பிரம்மா பாடிய ப்ரம்மஸ்வரூப தோத்திரத்தைப் பாடினார்.

தண்டியின் துதியால் மகிழ்ந்த மகாதேவன் பார்வதியோடு அவருக்குத் தரிசனம் அளித்தார். தண்டி தன் துதியில், பிரம்மா, விஷ்ணு, இந்திரன், விஸ்வேதேவன், மகரிஷிகள் கூட உங்களை யதார்த்த ரூபத்தில் அறிவதில்லை என்று கூறியதால் சிவபிரான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். தண்டியிடம் “பிரம்மன்! நீ குறையாத, மாறுதலற்ற, துயரமற்ற, புகழும், தேஜஸும் நிறைந்த திவ்ய ஞானம் நிரம்பப் பெறுவாய். என் அருளால் உனக்கு வித்வானான மகன் தோன்றுவான். அவனிடம் ரிஷிகளும் கல்வி பெற வருவார்கள். அவன் கல்ப சூத்திரத்தை நிர்மாணம் செய்வான்.

குழந்தாய்! நான் உனக்கு எந்த விருப்பமான வரத்தை அளிக்கட்டும்? நீ என்ன விரும்புகிறாய்” எனக் கேட்டார்.

தண்டி சிவபிரானை வணங்கி, “பிரபோ! உங்களுடைய திருவடித் தாமரையில் என்னுடைய உறுதியான பக்தி இருக்க வேண்டும்” என்ற வரத்தையே கேட்டார். தண்டி விரும்பிய வரமளித்தபின் மகாதேவன் மறைந்துவிட்டார். பிறகு தண்டி முனிவர் உபமன்யுவின் ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து, அனைத்து விஷயங்களையும் உபமன்யுவிடம் கூறினார். தண்டி முனிவர் வருணித்த சிவனின் பிரசித்தமான பெயர்களை உபமன்யு என்னிடம் கூறினார். இந்த நாமங்கள் சித்தியளிப்பவை.

சிவசகஸ்ர நாமம் உரைக்கப்பட்ட வரலாறு

“யுதிஷ்டிர மன்னா! பிதாமகரான பிரம்மா பழைய காலத்தில் தேவர்களிடம் 10000 நாமங்களைக் கூறினார். சாஸ்திரங்களிலும் சிவனுக்கு சஹஸ்ரநாமம் கூறப்பட்டுள்ளது. முன்பு பிரம்மா, மகாத்மா தண்டியிடம் வர்ணித்த, தண்டி உபமன்யுவிற்கு உரைத்த, மகாதேவனின் அந்த ரகசியமான நாமங்கள் அனைத்தையும் உபமன்யு என்னிடம் எடுத்துக் கூறினார். யுதிஷ்டிரா! பிரம்மரிஷி உபமன்யு மனத்தையும், புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி, புனிதமாகி, கைகுவித்து என் எதிரில் கூறத் தொடங்கினார். அவர் கூறியதை கூறியவாறே நீ கேள்.”

உபமன்யு மகரிஷி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறிய சிவசகஸ்ர நாமத்தின் சிறப்பு

உபமன்யு என்னிடம் கூறினார்; “பிரம்மா கூறியதும், ரிஷிகள் கூறியதும் வேத வேதாங்கங்களில் தோன்றியதுமான நாமங்களால் எல்லா உலகிலும் புகழ் பெற்ற துதிக்கத் தகுந்தவருமான பகவானை துதிக்கப் போகிறேன். இந்தப் பெயர்கள் அனைத்தையும் மகாபுருஷர்கள் கண்டுபிடித்தனர். மகரிஷி தண்டி பக்தியோடு இவற்றைச் சேகரித்தார். இந்தப் பெயர்கள் அனைத்தும் சத்தியமானவை விருப்பங்களை நிறைவேற்றுபவை. சிறந்த புருஷர்களும், சர்வதர்சி முனிவர்களும் இந்தப் பெயர்கள் அனைத்தையும் விளக்கியுள்ளனர். தண்டி மகரிஷி பிரம்மலோகத்திலிருந்து மண்ணுலகிற்கு இந்தப் பெயர்களைக் கொண்டு வந்துள்ளார். எனவே இவை உலகில் மதிப்போடு கேட்கப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! பிரம்மா கூறிய இந்த சனாதன சிவ ஸ்தோத்திரம் மற்ற ஸ்தோத்திரங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தது. வேதமயமானது; எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் இதற்கு முதல் இடம் உண்டு. இது சொர்க்கத்தை அளிப்பது. பூதங்கள் அனைத்திற்கும் நன்மையையும், சுபத்தையும் செய்வது, நீங்கள் பரமேஸ்வரனின் பக்தர். ஆகவே, சிவ சொருபமான இந்த

ஸ்தோத்திரத்தை வரியுங்கள். சிவபக்தன் ஆனதால், நான் இந்த சனாதன வேத சொரூப ஸ்தோத்திரத்தை உங்களுக்குக் கூறுகிறேன். மகாதேவனின் இந்த நாமங்களை முழுமையாக, விஸ்தாரமாக யாராலும் வர்ணனை செய்ய முடியாது.

யோகம் உடையவனாலும், சிவனின் வைபவங்களை 100 ஆண்டுகளிலும் கூறி முடிக்க முடியாது. மாதவா! முதல், நடு, முடிவைப் பற்றித் தேவர்களும் அறிய முடியாதோ, அவருடைய குணங்களை முழுமையாக எவ்வாறு வருணிக்க முடியும்? நான் என் சக்திக்கேற்றவாறு, மகாதேவனின் அருளாலேயே சுருக்கமாக பொருள், பதம், அக்ஷரங்களுடைய அவருடைய சரித்திரத்தையும் ஸ்தோத்திரத்தையும் வர்ணிக்கிறேன். அவருடைய ஆணை கிடைக்காமல் மகேஸ்வரனைத் துதிக்க முடியாது. அவருடைய ஆணை கிடைக்கப் பெற்றே அவரை நான் துதித்தேன்.

ஆதி-அந்தம் அற்றவரும், உலகின் காரணபூதரும், அவ்யக்தருமான சிவனின் பெயர்களின் சுருக்கமான சங்க்ரகத்தை நான் கூறுகிறேன். வரமளிப்பவரும், மிகச் சிறந்தவரும், விஸ்வரூபரும், அறிவாளியும் ஆன பகவான் சிவனை தாமரையில் தோன்றிய பிதாமகர் பிரம்மா 10 ஆயிரம் நாமங்களால் வருணித்தார். அதில் இருந்தே மனம் என்னும் மத்தால் கடையப்பட்டு, தயிரில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட நெய்யைப்போல இந்த சிவ சகஸ்ர நாம ஸ்தோத்திரம் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மலையின் சாரம் தங்கம், மலரின் சாரம் தேன், நெய்யின் சாரம் மண்டம், என்பதுபோல, பத்தாயிரம் நாமங்களின் சாரம் இதில் எடுத்தளிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆயிரம் பெயர்கள் பாவங்கள் அனைத்தையும் அழிக்கக்கூடியது. நான்கு வேதங்களின் சேர்க்கை உடையது. மனத்தை வசப்படுத்தி முயற்சியோடு இதன் ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். எப்போதும் தன் மனத்தில் இதைத் தரிக்க வேண்டும். இது மங்களம் தருவது; புஷ்டியளிப்பது; அரக்கர்களை அழிப்பது; மிகவும் புனிதமானது. எவன் பக்தனோ, சிரத்தை உடையவனோ, ஆஸ்திகனோ, அவனுக்கே இதை உபதேசிக்க வேண்டும். சிரத்தையற்றவனும், நாஸ்திகனும் ஆனவனுக்கு இதை உபதேசிக்கக்கூடாது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! உலகின் காரண ரூபமான மகாதேவனிடம் குற்றப் பார்வை வைப்பவன் முன்னோர்களுடனும், வாரிசுகளுடனும் நரகத்தில் வீழ்கிறான். இந்த சஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம் தியானம்; இதுவே யோகம்; இதுவே த்யேயம்; இதுவே ஜபிக்க வேண்டிய மந்திரம்; இதுவே ஞானம்; உத்தமமான ரகசியமும் ஆகும். இறுதிக் காலத்தில் அறிந்து கொள்வதால் மனிதன் சிறந்த கதியை அடையச் செய்யும் இந்த சஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம்

புனிதமானது. மங்களம் தருவது, அறிவை வளர்ப்பது; கல்யாண மயமானது, உத்தமமானது.

லோக பிதாமகர் பிரம்மா முன்பு இந்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து, இதை, எல்லா ஸ்தோத்திரங்களின் அரச பதவியில் நிலைக்கச் செய்தார். அப்போது இருந்து தேவர்களால் பூஜிக்கப்படும் இந்த மகாதேவனின் ஸ்தோத்திரம் உலகில் “ஸ்தவராஜம்” என்னும் பெயரில் புகழ்பெற்றது. பிரம்மலோகத்தில் இருந்து இந்த ‘ஸ்தவராஜம்’ சொர்க்கலோகத்திற்கு இறக்கப்பட்டது. முதலில் இதைத் தண்டி முனிவர் பெற்றார். ஆதலால் இது தண்டி செய்த சஹஸ்ரநாம ஸ்தவராஜம் என்னும் பெயரில் பிரசித்தமாயிற்று.

தண்டி இதைச் சொர்க்கத்திலிருந்து பூமிக்குக் கொண்டு வந்தார். இது மங்களங்கள் அனைத்திற்கும் மங்களமானது. எல்லா பாவங்களையும் அழிப்பது எல்லா ஸ்தோத்திரங்களிலும் உத்தமமான இந்த சஹஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரத்தை நான் உங்களிடம் வருணிக்கிறேன்.

யார் வேதங்களுக்கெல்லாம் வேதமோ, உத்தம வஸ்துக்களில் பரம உத்தமமோ, தேஜஸிற்கும் தேஜஸோ, தவத்திற்கும் தவமோ, சாந்தர்களின் பரம சாந்தமோ ஒளியின் ஒளியோ, புலன்களை வென்றவர்களின் புலன்களை வென்றவரோ அறிவுள்ளவர்களின் அறிவோ, தேவர்களுக்கும் தேவனோ, ரிஷிகளுக்கும் ரிஷியோ யாகங்களின் யாகமோ, நன்மைக்கு நன்மையோ, ருத்ரர்களின் ருத்ரனோ, ஈஸ்வரனின் ஐஸ்வர்யமோ, யோகியரின் யோகியோ, காரணங்களுக்கும் காரணமானவரோ, யாரிடம் எல்லா உலகமும் தோன்றியதோ, யாரிடம் லயமாகிறதோ, யார் பூதங்கள் அனைத்தின் ஆத்மாவோ, அந்த அளவற்ற தேஜஸ்வியான சிவபிரானின் சகஸ்ரநாம வருணனையைக் கேளுங்கள். இதைக் காதால் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே நீங்கள் உங்களுடைய விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுவீர்கள்”

இவ்வாறு கூறிய உபமன்யு மகரிஷி சிவபிரானின் அந்த உவமையற்ற சஹஸ்ர நாமங்களையும் வருணித்தார். (சிவ சகஸ்ரநாம ஸ்தோத்திரம் பொருளுடன் ‘துதிகள்’ என்னும் தலைப்பில் தனியாகத் தரப்பட்டுள்ளது) இவ்விதம் உபமன்யு, தண்டி இவர்கள் மூலம் சிவனின் மகிமைகளைக் கேட்டுத் தானும் தவம் மேற்கொண்டு வரம்பெற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், யுதிஷ்டிரருக்கு அனைத்தையும் விவரித்து, யுதிஷ்டிரரிடம் சிவனிடம் சரணடையுமாறு கூறினார்.

8. அஷ்டாவக்ர முனிவர் வரலாறு (சக தர்ம விளக்கம்)
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-20

அஷ்டாவக்ர முனிவர் மணம் புரிய விரும்பி வதான்ய ரிஷியை அணுகுதல்

பழைய காலத்தில் மகாதபஸ்வியான அஷ்டாவக்ரர் மணம் புரிய விரும்பினார். அவர் வதான்ய முனிவரை அணுகி அவருடைய மகளைக் கேட்டார். அப்பெண்ணின் பெயர் சுப்ரபா. நிகரற்ற அழகுடையவள். குணம், பிரபாவம், சீலம், நடத்தை அனைத்திலும் நிகரற்றவள். வதான்ய ரிஷி அஷ்டாவக்ரரிடம் “பிராமணரே! வேறு ஒரு மனைவியும் இல்லாத, பரதேசத்தில் வாழாத, வித்வானும், இனிமையாகப் பேசுவனும், மதிப்புடையவனும், போகங்கள் அனுபவிப்பவனும், வல்லவனும், அழகனுமான ஒருவனுக்கே நான் என் மகளை மணம் செய்து கொடுப்பேன். என் மகளை மணப்பவன் மனைவியின் அனுமதியோடு யாகம் செய்பவனாகவும், மனைவியோடு இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் ஆனந்தம் அனுபவிப்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும். நான் உனக்கு என் மகளை மணம் செய்விப்பேன். ஆனால் அதற்கு முன் வடதிசை நோக்கிச் செல்; அங்கு உனக்கு தரிசனம் கிடைக்கும்” என்று கூறினார்.

வதான்ய ரிஷியிடம், அஷ்டாவக்ரர் வடதிசையில் யாரைத் தரிசிக்க வேண்டும் எனக் கேட்டது

அஷ்டாவக்ரர் வதான்யரிடம், “மகரிஷியே! வடதிசை சென்று நான் யாரைக் காண வேண்டும்? அப்போது, எதை எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்” எனக் கேட்டார். வதான்ய ரிஷி அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

“குழந்தாய்! நீ குபேரனின் அழகாபுரியையும், இமயத்தையும் தாண்டி சென்றால் சித்த-சாரணர்கள் வணங்கும் ருத்ரனின் இருப்பிடமான கைலாசப் பர்வதத்தைத் தரிசனம் செய்வாய். அங்கு பலவகையான முகமுடைய பிசாசுகளும், பூத வேதாளங்களுமான சிவனின் பார்ஷதர்கள், நறுமணப் பூச்சு பூசிக் கொண்டு உல்லாசமாக நடனமாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் சிவபிரானுக்குச் சேவை செய்பவர்கள் ஆவர். இமயத்தின் அந்த தெய்வீகமான பிரதேசம் சிவனுக்கு மிகவும் பிரியமானது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் அங்கு பார்வதிதேவி சிவனை அடைவதற்காக மிகக் கடினமான தவம் புரிந்தார். அதனாலேயே சிவனுக்கும் பார்வதிக்கும் அந்த இடம் மிகப் பிரியமானது எனக் கூறப்படுகிறது.

அந்தப் பிரதேசத்திற்குக் கிழக்கிலும், வடக்கிலும் ‘மகாபார்ஸ்வம்’

என்னும் மலை இருக்கிறது. அங்கு ருது, காலராத்திரி, திவ்யம், மனுஷபாவம் அனைத்தும் உருவெடுத்து மகாதேவரை உபாசிக்கின்றன. அதைத் தாண்டி நீ மேலே செல்ல அங்கு மேகங்களைப் போல நீளமான காட்டுப் பிரதேசம் தென்படும். மிக அழகான அந்தக் காட்டில் சௌபாக்யவதியும், தபஸ்வினியும், முதியவளும். தீக்ஷ பெற்றவளுமான ஒரு பெண்ணைப் பார்ப்பாய். நீ முயற்சியுடன் அவளைத் தரிசித்துப் பூஜை செய். அவளைக் கண்டு திரும்பியதும் நீ என் மகளைக் கைப்பற்றலாம். இந்த நிபந்தனையை ஏற்றுக் கொள்வதானால் இப்போதே யாத்திரையைத் தொடங்கு” என்று வதான்ய ரிஷி அஷ்டாவக்ரரிடம் கூறினார்.

அஷ்டாவக்கிரரும் “அவ்வாறே ஆகட்டும்; நான் உங்கள் நிபந்தனையை நிறைவேற்றுவேன்” என்று கூறி வடதிசை நோக்கிப் பயணமானார்.

வடதிசை நோக்கிச் சென்ற அஷ்டாவக்ரர் குபேரனால் உபசரிக்கப்படுதல்

வடதிசை நோக்கிச் சென்ற அஷ்டாவக்ரர் சித்த-சாரணர்கள் வாழும் இமயத்தை அடைந்தார். அங்கு பாஹுதா நதிக்கரையில் இருந்த அசோக தீர்த்தத்தில் நீராடி, தேவர்களுக்குத் தர்ப்பணம் அளித்து குசப்பாயில் இரவு சுகமாக உறங்கினார். காலையில் எழுந்து நீராடி அக்னி தேவனைப் பூஜித்து, வேத மந்திரங்களால் துதித்தார். பிறகு ருத்ராணி, ருத்ரம் என்னும் தீர்த்தத்தைத் தரிசித்துக் கைலாசத்தை நோக்கிச் சென்றார். சிறிது தூரம் சென்றபின் குபேரனுடைய அழகாபுரியின் தங்கத்தாலான நுழைவாயிலைக் கண்டார். அருகிலேயே குபேரனுடைய தாமரை மலர்கள் நிறைந்திருந்த கங்கை நதியின் நீரினால் ஆன மந்தாகினி என்னும் குளத்தைக் கண்டார்.

அங்கு அந்த தாமரை மலர்ந்த புஷ்கரணியைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்த ‘மணிபத்ரன்’ முதலிய அரக்கர்களைக் கண்டார். அவர்கள் முனிவருக்கு மரியாதை செய்து வரவேற்றனர். முனிவர் தன் வருகையைக் குபேரனிடம் அறிவிக்குமாறு கூறினார். அவர்கள் குபேர மன்னர் முனிவரை வரவேற்பதற்காக அங்கு வந்து கொண்டிருப்பதைத் தெரிவித்தனர். அஷ்டாவக்ரரின் வருகையைக் குபேரன் தெரிந்து கொண்டதால் அவரை வரவேற்க அங்கு வந்து சேர்ந்தார். குபேரன் அஷ்டாவக்ரரிடம் முறைப்படி நலம் விசாரித்தார். “என்னால் எந்தக் காரிய சித்தியை எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? நீங்கள் கூறும் அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவேன் என் மானிகைக்கு வந்து என் உபசரிப்பை ஏற்ற பின் தடையின்றி யாத்திரை செய்யுங்கள்” என்று கூறி அவரைத் தன் மானிகைக்கு அழைத்துச் சென்று அவருக்கு பாத்யம், அர்க்யம், ஆசனம் ஆகியவை அளித்து உபசரித்தார்.

பிறகு குபேரனுடன், முனிவர் ஓய்வாக அமர்ந்ததும் பணியாட்களும்

அவர்கள் அருகே அமர்ந்தனர். குபேரன், “தாங்கள் விரும்பினால் அப்சரஸ்கள் நடனமாட்டும். ஏன் எனில் உங்களுக்கு விருந்துபசார சேவை செய்வது எங்களுடைய கடமையாகும்” என்று முனிவரிடம் கூறினார். முனிவரும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றார். பிறகு ஊர்வசி, மிஸ்ரகேசி, ரம்பா, சித்ரா, சித்ராங்கதா ருசி, மனோகரா, ஹாஸினி, பிரபா, வித்யுதா, ரதி உள்ளிட்ட அழகிய அப்சரஸ்கள் நடனமாடினர். கந்தர்வர்கள் பல இசைக்கருவிகளை இசைத்தனர். அஷ்டாவக்கிரரும் ஆனந்தமாக, குபேரனின் உபசரிப்பை ஏற்று ஒரு தேவ வர்ஷம் அங்கு கழித்துவிட்டார். பிறகு குபேரன் அவரிடம், நீங்கள் இங்கு வந்து ஓராண்டிற்கும் மேல் ஆகிவிட்டது. ‘காந்தர்வம்’ எனப்படும் இந்த நடனமும், பாட்டும் மனத்தைக் கவருவனவாகும். நீங்கள் விரும்பினால் இது தொடர்ந்து நடக்கும். நீங்கள் என்னுடைய அதிதி. நீங்கள் தயக்கமின்றி எங்களுக்கு ஆணையிடுங்கள். நாங்கள் உங்கள் ஆணையை நிறைவேற்றுவோம்” என்றார்.

அஷ்டாவக்ரர் குபேரனிடம் விடைபெற்று வடதிசை நோக்கி முன்னேறுதல்

குபேரனின் சொற்களைக் கேட்ட முனிவர் மகிழ்ச்சியுடன், “நிதித்தலைவா! தாங்கள் என்னை மிகவும் கௌரவித்தீர்கள். நான் மிகவும் மகிழ்ந்துள்ளேன் உங்களுடைய நடத்தை உங்களுக்கு ஏற்றார்போல் உள்ளது. தாங்கள் அனுமதி அளித்தால், உங்கள் அருளுடன் வதானிய முனிவரின் ஆணைப்படி மேலே செல்லப் போகிறேன். நீங்கள் உன்னதமும், செழுமையும் பெறுவீர்கள்” என்று ஆசியளித்தார். பின்னர் குபேரனிடம் விடைபெற்று வடதிசை நோக்கிச் சென்றார்.

கைலாசம், மந்த்ராசலம், இமயம் மூன்று மலைகளிலும் சஞ்சரித்தார். மிகப்பெரிய மலைகளைத் தாண்டி, மகாதேவனின் உத்தமமான இடத்தை வலம் வந்து வணங்கினார். பின்னர் மலையிலிருந்து இறங்கி, கிழக்குத் திசையில் சமவெளிப் பூமியில் யாத்திரை செய்து, ஒரு அழகிய வனப்பிரதேசத்தைக் கண்டார். அப்பிரதேசம் எல்லா ருதுக்களுக்கும் உரிய மலர்கள், கனிகள், கிழங்குகள் நிறைந்து பறவைகள் ஒலியுடன் மனத்தைக் கவருவதாக இருந்தது.

அஷ்டாவக்ரர் ஒரு அழகிய ஆஸ்ரமத்தை அடைதல்

அங்கு அஷ்டாவக்ரர் ஒரு திவ்யமான ஆஸ்ரமத்தைப் பார்த்தார். அதன் நாற்புறங்களிலும் ரத்தினங்கள் ஒளிவீசும் மலைகள் இருந்தன. அங்கு பல குளங்கள் காணப்பட்டன. பல அழகிய காட்சிகள் நிறைந்த அந்த இடத்தில் அஷ்டாவக்ரர் ஒரு சொர்ணமயமான மாளிகையைக் கண்டார். மந்தாகினி நதி ஓடிக்கொண்டிருந்த அந்த பூமி வைரங்கள் நிறைந்து ஒளி

வீசியது. அந்த ஆஸ்ரமத்தில் பார்ப்பவர் மனம் கவரும் முத்துத் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பல அழகிய மாளிகைகள் இருந்தன. அஷ்டாவக்ரர் இவை அனைத்தையும் பார்த்தார். பின் எங்கு தங்குவது என்று யோசித்தார்.

அவர் ஒரு முக்கியமான மாளிகையின் வாசலுக்குச் சென்று “நான் ஒரு அதிதி வந்திருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். அவர் இவ்வாறு கூறியதுமே அந்த வீட்டிலிருந்து ஏழு கன்னிகைகள் ஒன்றாக வெளியே வந்தனர். அவர்கள் மிக அழகிய பெண்களாக இருந்தனர். எவ்வளவு முயன்றும் முனிவரால் தன் மனத்தை அடக்க முடியவில்லை. அவர் அந்தப் பெண்களின் அழகால் மனம் தளர்ந்துவிட்டார். பிறகு ஒருவாறு தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார். அந்தப் பெண்கள் ஒன்றாக, “பகவன்! தாங்கள் வீட்டிற்குள் வாருங்கள்” என்று வரவேற்றனர். முனிவருடைய மனத்தில் அந்தப் பெண்கள் மட்டும் உள்ள வீட்டின் விஷயத்தில் குதூஹலம் உண்டாகி இருந்தது. எனவே அவர் அந்த வீட்டிற்குள் பிரவேசித்தார்.

அஷ்டாவக்ரர் முதிய பெண்ணைச் சந்தித்து உரையாடுதல்

வீட்டிற்குள் அவர் வயதான முதிய பெண்மணியைக் கண்டார். அவள் தூய ஆடை அணிந்து, அணிகலன்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அஷ்டாவக்ரர் அவளை ஆசீர்வதித்தார். அந்தப்பெண் அவரை வரவேற்றுக் கட்டிலில் அமருமாறு கூறினாள். அஷ்டாவக்ரர் அவளிடம் “பெண்கள் அனைவரும் அவரவர் வீட்டிற்குச் செல்லட்டும். ஒரு பெண் மட்டுமே என்னுடன் இருக்கட்டும். ஞானமுடைய, புலன்களை வென்று அமைதியடைந்தவளாகிய பெண் மட்டுமே இங்கு இருக்கட்டும்” என்றார்.

அவருடைய சொற்களைக் கேட்டு, அந்தப் பெண்கள் முனிவரை வலம் வந்து வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தனர். அந்த முதியவள் மட்டுமே அங்கு தங்கினாள். பிறகு நல்ல வெண்மையான படுக்கையில் படுத்து உறங்க முற்பட்ட ரிஷி, அந்தப் பெண்ணிடம், “நீயும் தூங்கு; இரவு அதிகம் கழிந்துவிட்டது” என்று கூறினார். அவளும் ஒரு கட்டிலில் படுத்துத் தூங்கினாள். சிறிது நேரத்திலேயே அவள் குளிர் எடுத்ததாகப் பாசாங்கு செய்து, நடுநடுங்கியவாறு முனிவரின் படுக்கைக்கு வந்துவிட்டாள். முனிவர், “வாருங்கள்; நல்வரவு!” என்று அவளுக்கு மரியாதை அளித்தார்.

அவள் மிகுந்த அன்புடன் முனிவரை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டாள். ஆனால் அஷ்டாவக்ரர் எந்த மாறுதலும் இன்றி உலர்ந்த கட்டையைப்போல் மாறுதலின்றி இருப்பதைக் கண்டாள். முனிவர் அவ்வாறு இருப்பதைக்

கண்டு அவள் துயருற்றாள். அவர் முனிவரிடம், “பிரம்மன்! நான் காமத்தால் மோகம் கொண்டு உங்கள் சேவைக்கு வந்துள்ளேன். தாங்கள் என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். பிரம்மரிஷியே! தாங்கள் மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள். என்னோடு சேருங்கள். என்னை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுங்கள். தர்மாத்மாவே, இது உங்களுடைய தவத்தின் பலனாகும்.

நான் உங்களைப் பார்த்ததுமே உங்களிடம் பிரேமை கொண்டுவிட்டேன். ஆகவே, என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். எனக்கும் நீங்களே ஸ்வாமியாவீர், என்னுடைய செல்வம் முழுவதையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான் உங்களுடைய விருப்பங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவேன். பிரம்மன்! மனம் விரும்பும் இந்தக் காட்டில் நான் உங்களுக்கு அதீனமாக வாழ்வேன். தாங்கள் என்னோடு ரமணம் செய்யுங்கள். நாம் இங்கு திவ்யமானதும் மனிதலோக சம்பந்தமானதுமான போகங்கள் அனைத்தையும் அனுபவிப்போம். பெண்கள் ஆணின் அருகாமையையே மிகப் பிரியமானதாகக் கருதுகிறார்கள். இதுவே எனக்கு மிகச்சிறந்த பலனாகும்.” என்றாள்.

அஷ்டாவக்ரர் அவளுடைய வேண்டுகோளை நிராகரித்தார்; “அழகியே! நான் வேறு எந்த பெண்ணுடனும் சேரமாட்டேன். ஏன் எனில் தர்மசாஸ்திர வித்வான்கள் அயலார் மனைவியின் சேர்க்கையை நிந்தித்துள்ளனர். நான் என் மனம் விரும்பிய முனிகுமாரியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் சுகபோக அறிமுகம் அற்றவன். தருமத்திற்காக வாரிசைப் பெற விரும்பியே திருமணத்தை உத்தேசித்துள்ளேன். அவ்வாறானால் நான் புதல்வர்களுடன் உத்தம லோகத்தை அடைவேன். அழகியே! நீ தர்மத்தை அறிந்து கொள். இதை அறிந்து உன் விருப்பத்திலிருந்து விலகு” என்றார்.

அந்தப் பெண்ணோ மீண்டும் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுமாறு வற்புறுத்திக் கூறினாள்; “பிரம்மன்! பெண்களுக்கு தேவர்களும் கூட காமத்தைப் போலப் பிரியமானவர்கள் அல்ல. ஏன் எனில் பெண்கள் இயல்பாகவே ரதி சுகத்தை விரும்புகின்றவர்கள். எங்காவது ஒரு பெண்ணே, லக்ஷக்கணக்கானவர்களில் ஒருத்தி மட்டுமே பதிவிரதையாக இருப்பாள். இந்தப் பெண்கள் தந்தையையும், தாயையும் அறிவதில்லை. குலத்தையும் கருதுவதில்லை. சகோதரர்களைப் பற்றியும் யோசிப்பதில்லை. கணவன், புதல்வன், மைத்துனன் யாரையும் பொருட்படுத்துவதில்லை. தங்களுடைய ரதி சுகத்தை விரும்பி இவர்கள் குலமரியாதையை அழித்துவிடுகிறார்கள். பெரிய நதிகள் கரைகளை உடைப்பதுபோல இவர்கள் குலமரியாதையைச் சிதைத்துவிடுகிறார்கள். இதை அறிந்தே பிரம்மா பெண்கள் விஷயத்தில்

மேற்கூறிய சொற்களைக் கூறியுள்ளார்” என்றாள்.

அஷ்டாவக்ரர், அவளிடம் “பேசாதே” என்றார். ஒருமுகப்பட்ட மனம் கொண்ட அவர், அவளிடம், “மனத்தில் போக விருப்பம் உண்டானதும், தான்தோன்றித்தனம் உண்டாகிறது. எனக்கு விருப்பமில்லை; “வேறு ஏதாவது இருக்கும் என்றால் கூறு” என அவளுடைய சொற்களைப் புறம் தள்ளினார். அவளோ, “மகானே! தேசகாலத்திற்கேற்றவாறு உங்களுக்கு அனுபவம் உண்டாகிவிடும். நீங்கள் இங்கிருந்து காரியம் கைகூடப் பெறுங்கள்” என்றாள்.

அஷ்டாவக்ரர் “நான் விரும்பும் வரை இங்கே உன்னோடு இருப்பேன்,” என்று கூறி, அவளுடைய முதுமையைக் கண்டு, விரக்தி அடைந்தார். இந்த வீட்டிற்கு உரியவளான இவள் ஏன் இவ்வளவு அழகற்று இருக்கிறாள்? இவளுக்கு யாருடைய சாபமாவது இருக்குமா? ஆனால் இதற்கான காரணத்தை அறிய விரும்புவது எனக்கு ஏற்றதல்ல.” என்று யோசித்தார். இவ்வாறு அன்றைய பகல் முழுவதும் கழிந்துவிட்டது. அந்தப்பெண் அவளிடம், “பகவன்! மாலை வந்துவிட்டது. இப்போது நான் உங்களுக்கு எந்தப்பொருளை அளிக்கட்டும் என்று கேட்டாள். முனிவர், “நான் நீராடுவதற்கு நீர் கொண்டுவா; நீராடிய பின் நான் மௌனமாக, புலன்களை அடக்கி, சந்தி உபாசனை செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அந்தப் பெண்ணும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று கூறி, நீராடுவதற்கு உரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தாள். அவருடைய உடல் முழுவதும் எண்ணெய் பூசித் தேய்த்தாள். பிறகு குளிக்கும் இடத்தில் அவர் அமர்ந்ததும், மென்மையான ஸ்பரிசுத்தால் அவருடைய சரீரத்தைத் தொட்டு நீராட்டலானாள். சிறிது வெப்பமுடைய நீரால் சுகமாக நீராடிய முனிவர் இரவு எவ்வாறு கழிந்தது என்றே தெரியாமல் ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்துவிட்டார். கிழக்கில் சூரியன் உதித்ததைக் கண்டு, இது என்னுடைய மயக்கமா? அல்லது உண்மையிலேயே சூரியன் தோன்றிவிட்டதா? என்று சிந்தித்தார். பிறகு நீராடி சந்தியோபாசனை செய்தார். அந்தப் பெண்ணிடம் இப்போது என்ன செய்யட்டும் என்று கேட்டார்.

அந்தப்பெண் அவருக்கு அமுதம் போன்ற இனிய அன்னத்தைப் பரிமாறினாள். அதன் ருசியால் வயிறு நிறைந்துவிட்டது என்று கூட முனிவரால் சொல்ல முடியவில்லை. இப்படியே பகல் கழிந்து இரவு வந்தது. மீண்டும் அந்தப்பெண் தனக்கும், முனிவருக்கும் தனித்தனியாக இரண்டு படுக்கைகளை விரித்தாள். தனித்தனியே அவர்கள் உறங்கினர். பாதி இரவில் அந்தப் பெண் முனிவரின் படுக்கையில் வந்து அமர்ந்தாள்.

அஷ்டாவக்ரர், அவளிடம், “என் மணம் அயல் பெண்களிடம் பற்றுக் கொள்வதில்லை. நீ இங்கிருந்து எழுந்திரு. இந்த பாவத்திலிருந்து விலகு” என்றார். அவளோ, “நான் சுதந்திரமானவள், என்னோடு சேர்வதால் உங்களுடைய தர்மம் களங்கப்படாது” என்றாள். அஷ்டாவக்ரர் அவளிடம், “பெண்கள் சுதந்திரமற்றவர்கள். அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு அதீனமானவர்கள். பெண் சுதந்திரமாக இருக்கத் தகுந்தவள் அல்ல” என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார்” என அவளை மறுத்தார். அவளோ, “எனக்குச் சேரும் பசி தொல்லை செய்கிறது. நீங்கள் என்னைத் திருப்தி செய்யாவிடில் பாவத்திற்கு ஆளாவீர்கள்” என்றாள்.

அஷ்டாவக்ரர், அவளிடம், “பெண்ணே! நான் தைரியத்தின் மூலம் என் மனத்தையும், புலன்களையும் கட்டுப்படுத்தியுள்ளேன். ஆகவே! நீ உன் படுக்கைக்குச் செல்” என்றார். அவள் மீண்டும் அவரிடம், “எனக்குக் கருணை காட்டுங்கள்; எனக்குச் சரணளியுங்கள்; அயல் பெண்ணோடு சேருவது குற்றம் என்று கருதினால், நான் என்னைத் தானம் செய்கிறேன். தாங்கள் என்னை மணந்து கொள்ளுங்கள். இதனால் ஏற்படும் பாவம் எனக்கே கிடைக்கட்டும். என்னை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று மன்றாடினாள்.

அஷ்டாவக்ரர் அவளிடம் மீண்டும் கூறினார்; “பெண்ணே! நீ எவ்வாறு சுதந்திரமாக இருக்க முடியும்? மூவுலகிலும் சுதந்திரமாக இருக்கத் தகுந்த பெண் யாரும் கிடையாது. கன்னிப்பருவத்தில் தந்தை அவளைக் காப்பாற்றுகிறார். யௌவனத்தில் அவள் கணவனின் பாதுகாப்பிலும், முதுமையில் புதல்வனின் பாதுகாப்பிலும் இருக்கிறாள். இவ்வாறு பெண்ணுக்குச் சுதந்திரம் என்பது கிடையாது” என்றார். அந்தப்பெண் தான் சிறுவயது முதலே பிரம்மச்சாரினியானதால், தான் கன்னி என்றும் தன்னைப் பத்தினியாக்கிக் கொள்ளுமாறும் மீண்டும் வற்புறுத்தினாள்.

அஷ்டாவக்ரர் அவளிடம் கூறினார்; “உன்னுடைய நிலையே என்னுடைய நிலையாகும். என் நிலையே உன்னுடைய நிலையாகும்” என்றார். பிறகு மனதிற்குள் யோசித்தார். இது வதான்ய ரிஷியினால் தனக்கு ஏற்படும் பரீகஷயா? அல்லது உண்மையில் தன் விவாகத்திற்கு ஒரு தடையா? என்று நினைத்தார். இந்தப் பெண் முன்பு கிழவியாக இருந்து இப்போது கன்னிகை உருவில் என்னுடைய சேவைக்காக வந்துள்ளாள். இது எவ்வாறு நிகழ்ந்தது? இவளுடைய முதுமை எவ்வாறு மாறியது? இப்போது நான் என்ன செய்வது? என்னிடம் காமத்தை அடக்கும் சக்தி உள்ளது. நான் விரும்பிய முனி கன்னிகையை அடையும் தைரியமும் இருக்கிறது. எனவே, நான் சஞ்சலப்படமாட்டேன். தர்மத்தை மீற நான் விரும்பவில்லை. நான்

சத்தியத்தின் உதவியாலேயே மனைவியை அடைவேன் எனத் தீர்மானித்தார்.

பிறகு அஷ்டாவக்ர முனிவர் அந்தப் பெண்ணிடம், “நீ உன் உருவை ஏன் மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாய் என்று கூறு. என் போன்ற பிராமணனிடம் பொய் சொல்லாதே என்றார். அவள் கூறலானாள்; பிராமண சிரோமணி! சொர்க்கலோகமோ, பூவுலகமோ அங்கு ஆணும், பெண்ணும் வாழ்கிறார்கள். அங்கு அவர்களிடம் பரஸ்பரம் சேரும் இந்த விருப்பம் எப்போது இருக்கிறது. நான் உருமாறிய லீலையின் காரணத்தைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேளுங்கள்.

குற்றமற்ற பிராமணரே! உங்களை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, உங்களைப் பரீகூடி செய்யும் உத்தேசத்தோடு நான் இந்தக் காரியத்தைச் செய்தேன். நீங்கள் உங்கள் தர்மத்திலிருந்து விலகாமல் புண்ணிய லோகங்கள் அனைத்தையும் வென்றுவிட்டீர்கள். நான் வடதிசையாவேன். பெண்ணிடம் உள்ள சபலத் தன்மை பற்றித் தாங்கள் நேருக்கு நேர் கண்டீர்கள். கிழப் பெண்ணும் ஆணோடு சேரும் விருப்பம் கொண்டிருக்கிறாள். எந்த தீய பழக்கத்திலும் சிக்காத, எதிலும் பற்று வைக்காத நல்ல நடத்தையுடையவனே பெண்ணோடு சேர்ந்து சுகம் அனுபவிக்கிறான்.

இன்று உங்களிடம் பிரம்மாவும், இந்திரனும், தேவர்களும் திருப்தி அடைந்துள்ளார்கள். தாங்கள் இங்கு வந்த காரியம் பலனடைந்தது. வதான்ய ரிஷி என்னிடம் உங்களுக்கு உபதேசம் அளிக்கும்படிக் கூறினார். அதை நான் செய்துவிட்டேன்.

பிராமணரே! நீங்கள் நலமாக வீட்டிற்குச் செல்லுங்கள். வழியில் உங்களுக்கு எந்தத் துன்பமும் நேராது. நீங்கள் மனத்தால் விரித்த கன்னிகையைப் பெறுவீர்கள். உங்களிடம் அவள் மகனைப் பெறுவாள். நீங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டியதை நான் கூறிவிட்டேன். ஏன் எனில் மூவுலகங்களிலும் பிராமணனின் ஆணையை மறுக்க முடியாது. தாங்கள் இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறீர்கள்? வதான்ய முனிவரிடம் கொண்ட மதிப்பின் காரணமாகவே நான் இந்த விஷயங்களை உங்களிடம் கூறினேன்” என்றாள்.

அஷ்டாவக்ரர் தன் இடம் தீரும்புதல்; வதான்யரின் மகளை மணம் புரிதல்

அந்தப் பெண்ணின் சொற்களைக் கேட்டு, அஷ்டாவக்ர முனிவர் அவளை வணங்கி, அவளிடம் அனுமதி பெற்றுத் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். ஓய்வெடுத்த பின் தன் மக்களிடம் அனுமதி பெற்று வதான்ய ரிஷியிடம் சென்றார். தான் வடக்கு நோக்கிச் சென்று, கந்தமாதன மலையின் வடக்குத் திசையில் ஒரு தேவியின் தரிசனம் பெற்றதையும், அவள் தன்னைப் பரீகூடி

செய்ததையும், வதான்ய ரிஷி கூறியவாறே தான் நடந்து கொண்டதாகவும் கூறியதையும், வதான்ய ரிஷியிடம் தெரிவித்தான்.

வதான்ய ரிஷியும் அஷ்டாவக்ரரிடம் மகிழ்ச்சியடைந்து, உத்தமமான நாளில், முறைப்படி தன் மகளை அஷ்டாவக்ரருக்கு மணமுடித்து வைத்தார். அஷ்டாவக்ரரும், பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தார். கவலைகள் இன்றித் தன் ஆஸ்ரமத்தில் அப்பெண்ணோடு மகிழ்ச்சியாக வாழலானார்.

9. பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான பாவங்கள்

அனுசாஸன பருவம் அத்-24

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

பிராமண இம்சை இல்லாவிட்டாலும் மனிதன் வேறு எந்த செயல்களின் மூலம் பிரம்மஹத்திக்கு இணையான பாவங்களை அடைகிறான் என்பதைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறினார். இது வியாசரிடமிருந்து பீஷ்மர் கேட்டறிந்ததாகும்.

1. பிழைப்பு வீணான பிராமணனுக்கு, பிசுஷ அளிப்பதாகத் தானே அழைத்து பின்னால் கொடுக்க மறுப்பவன்;

2. நடுநிலையில் இருக்கும் வித்வானான பிராமணனின் பிழைப்பைப் பிடுங்கிக் கொள்பவன்;

3. தாகத்தால் வருந்தும் பசு நீர் குடிப்பதில் தடை செய்பவன்;

4. உத்தம கர்மங்களுக்கான விதிமுறைகளைக் கூறும் ஸ்ருதிகள், ரிஷிகளால் இயற்றப்பட்ட சாஸ்திரங்கள் மீது அவற்றை அறியாமலே குற்றம் சாட்டுகிறவன்;

5. தன்னுடைய அழகிய கன்னிகைக்கு அதிக வயதான பின்பும் உரிய வரனோடு விவாகம் செய்து வைக்காதவன்

6. பிராமணர்களுக்குக் காரணமின்றியே மர்மத்தைப் பிளக்கும் சோகம் அளிப்பவன்

7. குருடன், முடவன் மற்றும் ஊமை மனிதர்களின் அனைத்தையும் அபகரித்துக் கொள்பவன்;

8. மோகத்திற்கு ஆட்பட்டு, ஆஸ்ரமம், வனம், கிராமம், அல்லது நகரத்தில் தீ வைப்பவன்;

ஆகிய இவர்களின் செயல்கள் பிரம்மஹத்திக்குச் சமமான பாவங்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

10. பல்வேறு தீர்த்தங்களின் மகிமைகள்
அங்கிரா முனிவர் கௌதம மகரிஷிக்குக் கூறியதைப் பீஷ்மர்
யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தல்

அனுசாஸன பருவம் அத்-25

அங்கிரா கௌதம மகரிஷியிடம் கூறினார்

மனிதன் உபவாசம் இருந்து 1) சந்திரபாகா மற்றும் ஜீலம் நதியில் ஏழு நாட்கள் நீராடினால் முனிவர்களுக்குச் சமமாக நிர்மலமாகிறான். 2) காஷ்மீர் தேசத்தின் எந்தெந்த நதிகள் சிந்துவில் கலக்கின்றனவோ அவற்றிலும் சிந்து நதியிலும் நீராடி சீலம் மிகுந்த மனிதன் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கம் செல்கிறான் 3) புஷ்கரம், 4) பிரபாசம், 5) நைமிசாரண்யம், 6) கடல் நீர், 7) தேவிகா, 8) இந்திர மார்க்கம் மற்றும் 9) சொர்ணபிந்து என்னும் தீர்த்தங்களில் நீராடும் மனிதர்கள் விமானத்தில் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். அப்சரஸ்களால் துதிக்கப்படுகிறார்கள்.

10) மனத்தையும் புலன்களையும் கட்டுப்படுத்தி ஹிரண்யபிந்து தீர்த்தத்தில் நீராடி அங்குள்ள முக்கியமான தீர்த்தம் 11) குஷேசயரை வணங்குபவனின் பாவங்கள் அனைத்தும் கழுவப்படுகின்றன. கந்தமாதன மலையின் அருகில் 12) ‘இந்திரதோயா’ நதியிலும், குரங்க ஷேத்திரத்திற்குள்ளே 13) “கரதோயா” நதியிலும், உள்ளக்கட்டுப்பாட்டுடனும், தூய சிந்தனையோடும் நீராடி மூன்று இரவுகள் உபவாசம் இருப்பவன் அஸ்வமேத யாகப் பலனை அடைகிறான். 14) கங்காத்வாரம், 15) குஷாவர்த்தம், 16) வில்வக தீர்த்தம், 17) நீலபர்வதம் மற்றும் 18) கன்கலில் நீராடி பாவம் நீங்கப் பெற்றவன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான்.

ஒருவன் கோபம் இல்லாமல், சத்திய பிரதிஞ்ஞாக, இம்சை செய்யாதவனாக பிரம்மச்சரிய பாலனத்தோடு 19) சலிலமடு என்னும் தீர்த்தத்தில் மூழ்கி எழுந்தால் அவன் அஸ்வமேத யாகப் பலனைப் பெறுகிறான். வடதிசையில் பாகீரதி கங்கா விழும் இடத்தில் அதன் ஊற்று மூன்று பாகங்களில் பிரிகிறது. அது மகேஸ்வரனின் 20) த்ரிஸ்தானம் என்னும் தீர்த்தமாகும். ஒரு மாதம் வரை ஆகாரமின்றி அங்கு நீராடும் மனிதன் தேவர்களின் பிரத்யட்ச தரிசனத்தைப் பெறுகிறான். 21) சப்தகா 22) த்ரிகங்க மற்றும் 23) இந்திரமார்க்கத்தில் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்யும் மனிதன் மறுபிறவி எடுத்தால் அவனுக்கு அமுத போஜனம் கிடைக்கிறது.

24) மகாசிரம தீர்த்தத்தில் நீராடி, புனிதமான பாவத்தோடு

அக்னிஹோத்திரம் செய்து ஒரு மாதம் உபவாசம் செய்பவன் சித்தனாகிறான். லோபத்தைத் தியாகம் செய்து ப்ருகுதுங்கக்ஷேத்திரத்தில் 25) மகாமடு என்னும் தீர்த்தத்தில் நீராடுபவர் மூன்று இரவுகள் போஜனத்தைத் துறப்பவன் பிரம்மஹத்தி பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் 26) கன்யா கூபத்தில் நீராடி 27) பலாகா தீர்த்தத்தில் தர்ப்பணம் செய்யும் மனிதன் தேவர்களில் கீர்த்தி பெறுகிறான்; புகழ் பெறுகிறான். 28) தேவிகாவில் நீராடி, 29) சுந்தரிகா குண்டத்திலும், 30) அஸ்வினி தீர்த்தத்திலும் நீராடினால் மறுபிறவியில் மனிதன் அழகும் தேஜஸும் கிடைக்கப் பெறுகிறான்.

31) மகாகங்கா மற்றும் 32) கிருத்திகாங்காரக தீர்த்தத்தில் நீராடி ஒரு பக்ஷம் வரை ஆகாரமின்றி இருக்கும் மனிதன், தூயவனாகி, பாவமின்றி சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறான் 33) வைமானிகம் மற்றும் 34) கிங்கினிகாஸ்ரம தீர்த்தத்தில் நீராடுபவன் அப்சரஸ்களின் திவ்யலோகத்திற்குச் சென்று மரியாதை பெறுகிறான்; விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கிறான். 35) காளிகாஸ்ரமத்தில் நீராடி பியாஸ் நதியில் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்பவன். கோபத்தை வென்று பிரம்மச்சரிய பாலனத்துடன் மூன்று இரவுகள் அங்கு வாசம் புரிபவன் பிறப்பு இறப்பு பந்தனத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

36) கிருத்திகாஸ்ரமத்தில் நீராடி, பித்ரு தர்ப்பணம் செய்து மகாதேவனைத் திருப்தி செய்பவன், பாவம் நீங்கி சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறான். 37) மகாபுர தீர்த்தத்தில் நீராடி, புனிதமாக மூன்று இரவுகள் உபவாசம் இருப்பவன் சராசர பிராணிகளிடமும், மனிதர்களிடமும் பயமின்றி இருக்கிறான். 38) தேவதாரு வனத்தில் நீராடி தர்ப்பணம் செய்பவனின் பாவங்கள் அனைத்தும் கரைந்துவிடுகின்றன. அங்கு ஏழு இரவுகள் வாசம்புரிபவன் மரணத்திற்குப்பின் தேவலோகத்தை அடைகிறான்.

39) சரஸ்தம்ப, 40) குசஸ்தம்ப, 41) துரோணசர்மபத அருவியில் நீராடுபவன் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தில் அப்சரஸ்களால் கொண்டாடப்படுகிறான். 42) சித்ரகூடத்தில் மந்தாகினி நீரிலும் 43) ஜனஸ்தானத்தில் கோதாவரி நீரிலும் நீராடி உபவாசம் இருப்பவன் ராஜ்ய லக்ஷ்மியைப் பெறுகிறான். 44) சியாமாஸ்ரத்திற்குச் சென்று அங்கு நீராடி, ஒரு பக்ஷம் வாசம்புரிந்து உபவாசம் மேற்கொள்பவன் அந்தர் தியானத்தின் பலனை அடைகிறான். 45) கௌசிக நதியில் நீராடி, ஆசையைத் துறந்து 21 இரவுகள் காற்றை மட்டுமே பருகி வாழ்பவன் சொர்க்கத்தை அடைகிறான்.

46) மதங்கவாபி தீர்த்தத்தில் நீராடுபவன் ஒரு இரவிலேயே சித்தி பெறுகிறான். 47) அனாலம்ப, 48) அந்தக, 49) சனாதன தீர்த்தங்களில் மூழ்கி, 50) நைமி சாரண்யத்தின் சொர்க்க தீர்த்தத்தில் நீராடி, புலனடக்கத்துடன்

ஒரு மாதம் பித்ருக்களுக்கு நீரஞ்சலி அளிப்பவன் ‘புருஷமேத’ யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். கங்கை மடு மற்றும் 51) உத்பலாவன தீர்த்தத்தில் நீராடி ஒரு மாதம் அங்கு பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்பவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். கங்கை யமுனையின் 52) சங்கம தீர்த்தத்திலும், 53) காலஞ்சர தீர்த்தத்திலும் ஒரு மாதம் ஸ்நானமும், தர்ப்பணமும் செய்பவன் 10 அஸ்வமேத யாகங்களின் பலனைப் பெறுகிறான்.

54) சஷ்டிமடு என்னும் தீர்த்தத்தில் நீராடுவதால் அன்னதானத்தைக் காட்டிலும் அதிக பலன் கிடைக்கிறது. மாசி மாத அமாவாசையன்று 55) பிரயாகராஜத்தில் மற்ற மூன்று கோடி பத்தாயிரம் தீர்த்தங்களின் சேர்க்கை உண்டாகிறது. அன்றைய தினம், நியமத்துடன் உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடித்துப் பிரயாகையில் நீராடுபவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான். புனித பாவத்துடன், 56) மருத்கண தீர்த்தம், 57) பித்ருக்களின் ஆஸ்ரமம் மற்றும் 58) வைவஸ்த தீர்த்தத்தில் நீராடுபவன் தானே தீர்த்த ரூபமாகிவிடுகிறான். 59) பிரம்மசரோவரமான புஷ்கர தீர்த்தத்திலும், 60) பாகீரதி கங்காவிலும் நீராடி, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து அங்கு ஒரு மாதம் ஆகாரமின்றி இருப்பவன் சந்திரலோகத்தைப் பெறுகிறான்.

61) உத்பாதக தீர்த்தத்தில் ஸ்நானமும், 62) அஷ்டாவக்ர தீர்த்தத்தில் தர்ப்பணமும் செய்து 12 நாட்கள் ஆகாரமின்றி இருப்பதால் நரமேத யாகத்தின் பலன் கிடைக்கிறது. 63) கையயில் அஷ்டமப்ருஷ்ட பித்ருக்களுக்குப் (பிரேத சிலை) பிண்டம் அளிப்பதால் முதலாவது, நிரவிந்த மலை மீது பிண்டதானம் செய்வதால் இரண்டாவது, 64) க்ரௌஞ்சபதி என்னும் தீர்த்தத்தில் பிண்டம் அர்ப்பணிப்பதால் மூன்றாவதுமான பிரம்மஹத்தியை விலக்கி மனிதன் முற்றிலும் தூய்மையடைகிறான். 65) களவிங்க தீர்த்தத்தில் நீராடுவதால் பல தீர்த்தங்களில் மூழ்கி எழுந்த பலன் கிடைக்கிறது.

66) அக்னிபுர தீர்த்தத்தில் நீராடுவதால் அக்னி கன்யாபுரத்தின் நிவாசம் கிடைக்கிறது. 67) கரவீர புரத்தில் நீராடி, விசாலாவில் தர்ப்பணம் செய்து, 68) தேவமடுவில் மூழ்கி எழுவதால் மனிதன் பிரம்மரூபமாகிவிடுகிறான். எல்லா வகை இம்சையையும் துறந்து, புலனடக்கத்துடன் 69) ஆவர்த்த நந்தா மற்றும் 70) மகாநந்தா தீர்த்தங்களில் நீராடுபவன் சொர்க்கமடைந்து அங்கு நந்தனவனங்களில் அப்சரஸ்களின் சேவையைப் பெறுகிறான்.

கார்த்திகைப் பௌர்ணமியன்று, கிருத்திகையின் யோகம் உண்டானதும் ஒருமுகப்பட்ட மனத்துடன் 71) ஊர்வசி தீர்த்தத்திலும், 72) லௌகித்ய தீர்த்தத்திலும் முறைப்படி நீராடுபவன் புண்டரீக யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். 73) பரசுராம குண்டத்தில் ஸ்நானமும், பியாஸ் நதியில்

தர்ப்பணமும் செய்து 12 நாட்கள் உபவாசம் இருப்பவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். 75) மகாமடுவில் நீராடி, தூய உள்ளத்தோடு அங்கு ஒரு மாதம் ஆகாரமின்றி இருப்பவன் ஜமதக்னிக்ஞ்சு சமமான நல்ல கதியைப் பெறுகிறான்.

இம்சையைத் துறந்து, சத்யப் பிரதிக்குனாகி, 76) விந்திய மலையில் தன் சரீரத்திற்குக் கஷ்டமளித்து வினயத்தோடு தவத்தை மேற்கொள்பவன் ஒரு மாதத்தில் சித்தி பெற்றுவிடுகிறான். 77) நர்மதா நதியிலும், 78) சூர்ப்பாரக சேஷத்திர நீரிலும் நீராடி ஒரு பசும் ஆகாரம் இன்றி இருப்பவன் மறுபிறவியில் அரச குமாரனாகிறான். சாதாரண பாவத்துடன் மூன்று மாதங்களும், புலனடக்கத்துடன் ஒன்றிய உள்ளத்துடன் ஒருநாள் 79) ஜம்பு மார்க்கத்தில் நீராடுவதாலுமே மனிதன் சித்தியைப் பெற்று விடுகிறான்.

80) கோகாமுக தீர்த்தத்தில் நீராடி, 81) அஞ்சலிகாஸ்ரம தீர்த்தத்திற்குச் சென்று மரவுரி தரித்து, காய்கறியைப் போஜனம் செய்து சிறிதுகாலம் வாசம்புரிபவன் பத்துமுறை கன்யாகுமரி தீர்த்தத்தில் நீராடிய பலனைப் பெறுகிறான். அவன் ஒருபோதும் யமராஜனிடம் செல்ல நேருவதில்லை. 82) கன்யாகுமரி தீர்த்தத்தில் வாசம்புரிபவன் மரணத்திற்குப் பின் தேவலோகத்தை அடைகிறான். அமாவாசையன்று பிரபாச தீர்த்தத்தைப் பயன்படுத்துபவன் ஒரே இரவில் சித்தி பெற்றுவிடுகிறான். மரணத்திற்குப் பின் தேவனாகிறான்.

83) உஜ்ஜானக தீர்த்தத்தில் நீராடி, 84) ஆர்ஷ்டிசேனரின் ஆஸ்ரமத்திலும், 85) பிங்காவின் ஆஸ்ரமத்திலும் மூழ்கி எழுவதால் மனிதன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலை அடைகிறான். 86) குல்யாவில் நீராடி, அகமர்ஷண மந்திர ஜபம் செய்து, உபவாசம் மேற்கொண்டு மூன்று இரவு வரை அங்கு இருப்பவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். 87) பிண்டாரக தீர்த்தத்தில் நீராடி, ஓர் இரவு அங்கு வாசம் புரிபவன், பொழுது விடிந்ததுமே, அக்னிஷ்டோம யாகத்தின் பலனைப் பெற்று விடுகிறான். 88) தர்மாரண்யத்தின் பிரம்மசர தீர்த்தத்திற்குச் சென்று நீராடி புனிதம் அடைபவன் புண்டரீக யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான்.

89) மைனாக மலை மீது ஒரு மாதம் நீராடி சந்தியோபாசனை செய்பவன் காமத்தை வென்று எல்லா யாகங்களின் பலனையும் பெற்றுவிடுகிறான். 100 யோஜனை தூரத்திலிருந்து வந்து 90) காலோதக, 91) நந்திகுண்ட, 91) உத்தரமானச தீர்த்தத்தில் நீராடும் மனிதன் கருச்சிதைவு பாவத்தைச் செய்திருந்தாலும் அதில் இருந்து விடுபடுகிறான். அங்கு நந்தீஸ்வரரின் உருவத்தைத் தரிசித்து எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். சொர்க்க மார்க்கத்தில் நீராடுவதால் அவன் பிரம்மலோகத்திற்குச் செல்கிறான்.

சிவபிரானின் மாமனார் இமயமலை மிகவும் புனிதமானது; உலகில் புகழ் பெற்றது; எல்லா ரத்தினங்களின் சுரங்கமும் கொண்டது; சித்த சாரணர்களால் சேவிக்கப்படுகிறது. வேதாந்தம் அறிந்த எந்த பிராமணன் இந்த வாழ்க்கை அழிவுடையது எனக்கருதி இமயத்தில் வாழ்ந்து தேவர்களுக்குப் பூஜையும், முனிவர்களுக்கு வணக்கமும் செய்து, முறைப்படி உபவாசத்தின் மூலம் உயிர்த்தியாகம் செய்கிறானோ, அவன் சித்தனாகி சனாதன பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான்.

காம, க்ரோத, லோபங்களை வென்று தீர்த்தங்களில் நீராடும் புண்ணியத்தால் ஒருவனுக்குக் கிடைத்தற்கரியது எதுவுமில்லை. எல்லா தீர்த்தங்களுக்கும் சரீரத்தால் செல்ல முடியாது என்றாலும், அவற்றைத் தரிசிக்க விரும்புகிறவன் மனத்தால் யாத்திரை செய்கிறான். தீர்த்தங்களைப் பயன்படுத்துவது புனிதமானது, புண்ணியம் அளிப்பது; சொர்க்கத்தை அடையும் சாதனம்; வேதங்களின் மறைவான ரகசியமும் ஆகும். இதனைப் படிப்பவன் சொர்க்கம் அடைகிறான். கேட்பவன் உத்தம குலப்பிறப்பு பெறுகிறான். முற்பிறவி விஷயங்களை நினைக்க வல்லவன் ஆகிறான்.

11. ஸ்ரீ கங்கையின் மகாத்மிய வருணனை
உஞ்சவ்ருத்தி பிராமணனுக்கு சித்தபுருஷன் கூறிய வரலாற்றைப்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு வருணித்தது.

அனுசாஸன பருவம் அத்-26

கங்கையின் மகிமை:

எவற்றின் இடையிலிருந்து நதிகளில் உத்தமமான பாகீரதி கங்கா பெருகுகிறாளோ, அந்த தேசம், கிராமம், ஆஸ்ரமம் மற்றும் மலைகள் புண்ணியத்தின் பார்வையில் மிகச் சிறந்தவையாகும். கங்கையைப் பயன்படுத்துவதால் ஜீவன் பெறும் உத்தம கதியை, அதே ஜீவன் தவம், பிரம்மசரியம், யாகம் மற்றும் தியாகத்தாலும் அடைய முடியாது. கங்கை நீரால் நனைந்த தேகதாரிகள், இறந்த பின் எலும்புகள் கங்கையில் போடப்படும் மனிதர்கள் ஒருபோதும் சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே விழுவதில்லை.

எல்லாக் காரியங்களும் கங்கை நீரால் நிறைவேறப் பெறும் மனிதர்கள் இறந்த பிறகு சொர்க்கத்தில் திகழ்கிறார்கள். வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில் பாவ கர்மங்களைச் செய்து, பின்னால் கங்கையைப் பயன்படுத்துபவர்களும் உத்தம கதியையே அடைகிறார்கள். கங்கையின் புனித நீரில் நீராடி, தூய்மையான உள்ளம் பெற்ற புருஷர்கள் அடையும் புண்ணியம், நூற்றுக்கணக்கான யாகங்கள் செய்வதாலும் கிடைப்பதில்லை. ஒரு மனிதனின் எலும்பு எவ்வளவு காலம் கங்கை நீரில் கிடக்கிறதோ, அவ்வளவு காலம் அவன் சொர்க்கத்தில் மரியாதை பெறுகிறான்.

உதய காலத்தில் சூரியன் இருளை அழித்துப் பிரகாசிப்பதுபோல், கங்கை நீரில் ஸ்நானம் செய்பவன் தன் பாவங்களை அழித்துச் சோபையுறுகிறான். நிலவில்லாத இரவும், மலர்கள் இல்லாத மரமும் சோபையுறாததைப்போல கங்கையின் மங்களமான நீர் பெறாத தேசங்களும் சோபையும், சௌபாக்கியமும் இல்லாதவைகளாகும். தர்மமும், ஞானமும் இல்லாத எல்லா வர்ணங்களும் ஆஸ்ரமங்களும் சோபை பெறாததைப் போலவும், சோமரஸம் இல்லாத யாகத்தைப் போலவும் கங்கையின்றி உலகிற்குச் சோபை கிடையாது.

சூரியன் இல்லாத வானம், மலைகள் இல்லாத பூமி, காற்று இல்லாத ஆகாயத்தைப்போல கங்கை இல்லாத தேசமும், திசைகளும் சோபையற்றவையாகும். கங்கையின் சுபமான நீரால் தர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட முவுலகின் பிராணிகளும் திருப்தி அடைகின்றன. ஆயிரம் சாந்த்ராயன

விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவன், கங்கை நீரை மட்டுமே பருகுகிறவன் இருவரில் கங்கையைப் பருகுவவனே சிறந்தவனாவான். ஒரு ஆயிரம் யுகங்கள் ஒரு காலால் நின்று தவம் புரிபவனைக் காட்டிலும், ஒரு மாதம் கங்கைக் கரையில் வாசம் புரிபவன் மேலானவன். பத்தாயிரம் யுகங்கள் தலைகீழாக மரங்களில் தொங்கிக் கொண்டிருப்பவனைக் காட்டிலும், விரும்பி கங்கைக் கரையில் வாசம்புரிபவன் சிறந்தவனாகிறான்.

தீயில் போடப்பட்ட பஞ்சு உடனே எரிந்து சாம்பலாவதுபோல கங்கையில் நீராடும் மனிதனின் பாவங்கள் அனைத்தும் உடனே அழிந்துவிடுகின்றன. இவ்வுலகில் துயரத்தால் கவலை கொண்டு, தனக்காக ஒரு ஆஸ்ரயத்தைத் தேடுபவர்களுக்கு, கங்கைக்குச் சமமாக ஆதரவளிப்பவர் யாருமில்லை. கருடனைப் பார்த்ததுமே, பாம்புகளின் விஷம் உதிர்ந்து விடுவதுபோல கங்கையின் தரிசனம் பெற்ற மாத்திரத்திலேயே மனிதனின் எல்லாப் பாவங்களும் விலகிவிடுகின்றன. உலகில் எந்த ஆதாரமும் இல்லாதவர்களுக்கு சரணமளிப்பவர் கங்கையே ஆவார். அவரே அவனுக்கு நன்மை அளிக்கிறார். கவசத்தைப்போலப் பாதுகாக்கிறார்.

மிகப்பெரிய அமங்கலம் அளிக்கும் பாவ கர்மங்களால் பீடிக்கப்பட்டு, நரகத்தில் வாழும் மனிதர்களையும், சரணம் அடைந்துவிட்டால், அவர்கள் இறந்த பிறகு கங்கை உத்தாரம் செய்துவிடுகிறார். யார் எப்போதும் கங்கைக்கு யாத்திரை செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு நிச்சயம் இந்திரனும், தேவர்களும், முனிவர்களும் தனித்தனியே அருள் செய்ய வருகிறார்கள். விநயமும், நன்னடத்தையும் இல்லாத அமங்கலமான நீசமனிதனும் கூட கங்கையைச் சரணடைந்துவிட்டால் கல்யாண சொரூபனாகி விடுகிறான். தேவர்களை அமுதமும், பித்ருக்களை ஸ்வதாவும், நாகங்களை சுதாவும் திருப்தி செய்வதைப்போல மனிதர்களை கங்கை நீரே முழு திருப்தியடையச் செய்கிறது.

பசியால் பீடிக்கப்பட்ட குழந்தை தாயிடம் செல்வதுபோல், நன்மையை விரும்புவன் இவ்வுலகில் கங்கையையே உபாசிக்கின்றான். எல்லா உலகங்களிலும் பிரம்மலோகம் சிறந்தது என்று கூறப்படுவதைப்போல, நீராடுபவர்களுக்கு எல்லா நதிகளிலும் கங்கையே சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பசுவின் சொரூபமான பூமி உபஜீவி தேவர் முதலியவர்களுக்கு மரியாதைக்குரியது என்பதுபோல இவ்வுலகில் கங்கை எல்லா உபஜீவி பிராணிகளுக்கும் மரியாதைக்கு உரியதாகும். தேவர்கள் சத்ரம் முதலிய யாகங்களால் சந்திரனிலும், சூரியனிலும் உள்ள அமுதத்தால் வாழ்க்கை நடத்துவதுபோல உலகில் மனிதர்கள் கங்கை நீரின் உதவியைப் பெறுகிறார்கள்.

கங்கைக் கரையின் மண் துகள்கள் படிந்த ஞானிகளின் சரீரம், சொர்க்கலோகத்தில் இருப்பதுபோல சோபையுறுகிறது. கங்கைக் கரையின் மண்ணைத் தலைமீது தரிப்பவனின் அறியாமை என்னும் இருள் அழிந்துவிடுகிறது. கங்கையின் நீரால் நனைந்து வீசும் காற்று மனிதனின் சரீரத்தில் படும்போது அவனுடைய பாவங்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடுகின்றன. தீய பழக்கங்களால் துன்பப்படும் மனிதனும் கங்கையைத் தரிசிக்கும்போது, அவனுடைய எல்லா துன்பமும் அக்கணமே அழிந்துவிடுகிறது. ஹம்சங்களின் இனிய வாக்கு, சக்ர வாகப் பறவைகளின் இனிய சப்தம், பல்வேறு பறவைகளின் குரல் ஒலி இவற்றால் கங்கை கந்தர்வர்களோடு போட்டியிடுகிறாள். தன்னுடைய உயரமான கரைகள் மூலம் மலைகளோடு போட்டியிடுகிறாள்.

ஹம்சம் முதலிய எண்ணற்ற பறவைகளும், பசுக்களின் கூட்டமும் நிறைந்த கங்கையைப் பார்த்த மனிதன் சொர்க்கத்தைக் கூட மறந்துவிடுகிறான். கங்கைக் கரையில் வாசம்புரியும் மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் எல்லையற்ற ஆனந்தம், சொர்க்கத்தில் எல்லாப் போகங்களையும் அனுபவிக்கும் புருஷனுக்கு கூடக் கிடைப்பதில்லை. மனம், வாக்கு, செயல்களால் உண்டாகும் பாவங்களால் பீடிக்கப்பட்ட மனிதன் கூட, கங்கையின் தரிசனத்தால் ஐயமின்றிப் புனிதம் அடைந்துவிடுகிறான்.

கங்கையின் தரிசனம், கங்கை நீரின் ஸ்பரிசம், அந்த நீரினுள் நீராடி மனிதன், தன் ஏழு தலைமுறை முன்னோர்கள், இனி உண்டாகும் ஏழு தலைமுறை சந்தானங்களையும் உத்தாரம் செய்கிறான். கங்கையின் மகாத்மியத்தை கேட்பவன், அவருடைய கரைக்குச் செல்ல விரும்புகிறவன், அவரைத் தரிசிப்பவன் அவருடைய நீரைப் பருகுவவன், நீரை ஸ்பரிசம் செய்பவன், அவருக்குள் மூழ்கி எழுபவன் ஆகியோரைப் பகவதி கங்கா சிறந்த முறையில் உத்தாரம் செய்து விடுகிறாள்.

கங்கை தன் தரிசனம், ஸ்பரிசம், ஜலபானம், மற்றும் தன் கங்கா நாம கீர்த்தனத்தால் ஆயிரக்கணக்கான பாவிங்களையும் கடைத்தேற்றி விடுகிறாள். தன் பிறவி, வாழ்க்கை, வேதம் ஓதுதல் இவற்றைப் பயன் உடையதாக்க விரும்புவவன் கங்கைக்கருகில் சென்று அவருடைய நீரால், தேவர்களுக்கும், பித்ருகளுக்கும் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். கங்கா ஸ்நானம் செய்து பெறும் அக்ஷய பலனை, மனிதன் புதல்வர்களாலும், செல்வத்தாலும் எந்தக் கர்மத்தாலும் கூடப் பெற முடியாது.

திறமையிருந்தும் புனித நீருடைய கல்யாண மயமான கங்கையைத் தரிசிக்காதவர்கள், பிறவிக்குருடர்கள், முடவர்கள், மற்றும் இறந்தவர்களுக்குச் சமமானவர்கள் ஆவார்கள். முக்காலங்களையும் அறிந்த மகரிஷிகளும்,

இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் உபாசிக்கும் கங்கையை யார் தான் ஆஸ்ரயிக்க மாட்டார்கள்? பிரம்மசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், சந்யாசி மற்றும் வித்வான்கள் சரணடையும் கங்கையை எந்த மனிதன் ஆஸ்ரயிக்க மாட்டான்? சாது புருஷர்களால் மதிக்கப்படும், அடக்கமான மனிதன், உயிர் பிரியும்போது மனத்தில் கங்கையை நினைத்தால், உத்தம கதியை அடைகிறான்.

உலகில் வாழ்நாள் முழுவதும் கங்கையை உபாசனை செய்பவன், பயன் தரும் பொருட்களிடமும், பாவங்கள் மற்றும் மன்னரிடத்திலும் கூட பயம் கொள்வதில்லை. ஆகாயத்தில் இருந்து விழும் மிகப் புனிதமான கங்கையை மகேஸ்வரன் தலையில் தரித்துக் கொண்டார். சொர்க்கத்திலும் கங்கையையே அவர் பயன்படுத்துகிறார். மூன்று தூய்மையான வழிகள் மூலம் ஆகாயம், பாதாளம், பூமி இந்த மூன்று லோகங்களுக்கும் அலங்காரமானவளான கங்கையை ஆராதிப்பவன் காரியம் கைகூடப் பெறுகிறான்.

சொர்க்கவாசி தேவர்களில் சூரியனும், பித்ருக்களில் சந்திரனும், மனிதர்களில் ராஜாதிராஜனும் சிறந்தவர்களாக இருப்பதைப்போல எல்லா நதிகளிலும் கங்கை உத்தமமானது. கங்கையைப் பிரிந்ததால் ஏற்படும் துன்பத்தைப்போல தாய்-தந்தை, புதல்வன், மனைவி-மக்கள், சிறந்த செல்வத்தைப் பிரிந்தாலும் துன்பம் உண்டாவதில்லை. அதேபோல, கங்கையின் தரிசனத்தால் அடையும் மகிழ்ச்சியைப் போன்ற மகிழ்ச்சி புதல்வர்களாலோ, செல்வத்தினாலோ கிடைப்பதில்லை. முழு நிலவைப் பார்த்து மனிதர்கள் எவ்வாறு மகிழ்ச்சி அடைகிறார்களோ, அதேபோல மூன்றாகப் பிரியும் கங்கையின் தரிசனத்தால் மனிதனின் கண்கள் ஆனந்தத்தால் மலர்கின்றன.

கங்கையிடம் சிரத்தை வைத்து, மனத்தை அவரிடத்தில் ஈடுபடுத்தி, அவர் அருகில் இருந்து, அவரையே ஆஸ்ரயித்து, பக்தி-பாவத்தோடு அவரைப் பின்பற்றும் மனிதன் பகவதி பாகீரதியின் அன்பிற்குப் பாத்திரமாகிறான். பூமி, ஆகாயம் மற்றும் சொர்க்கத்தில் வாழும் சிறிய, பெரிய எல்லாப் பிராணிகளும் எப்போதும் கங்கையில் நீராட வேண்டும். இதுவே நல்லவர்களின் உத்தமமான காரியம் ஆகும்.

எல்லா உலகங்களிலும் மிகப் புனிதமாக இருப்பதால், கங்கையின் புகழ் சிறந்தது ஆகும். ஏன் எனில் அவர் சாம்பலாகிக் கிடந்த சகர புத்திரர்களுக்கு சொர்க்கத்தை அளித்தவராவார். காற்றால் எழும்பும் கங்கையின் உயரமான அலைகளில் நீராடும் உத்தம மனிதன் பரலோகத்தில் சூரியனைப்போல் தேஜஸ்வியாகிறான். பாலைப்போல் வெண்மையானதும்,

நெய்யைப்போல நனைந்த ஜலம் நிரம்பியதும், உதாரமானதும், செழிப்புடையதும், தேகமுடையதும், ஆழமான ஜலமுடையதுமான கங்கையின் அருகில் தன் உடலைத் தியாகம் செய்யும் தீர்புருஷன் தேவர்களுக்குச் சமமாகிறான். இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், முனிவர்களும், மனிதர்களும் எப்போதும் ஆஸ்ரயிக்கும் கங்காதேவி தன்னைச் சரணடைந்த குருடர்களுக்கும், ஜடங்களுக்கும், தரித்திரர்களுக்கும் கூட மனம் விரும்பும் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிவிடுகிறார்.

கங்கை ஓஜஸ்வினி, புண்ணியமயமானவர், இனிய ஜலம் நிரம்பியவர். புவி, ஆகாயம், பாதாளம் ஆகிய மூன்று வழியிலும் சஞ்சரிப்பவர். இவ்விதம் மூவுலகையும் காக்கும் கங்கையைச் சரணடைபவர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறார்கள். கங்கையின் கரையில் வாசம் செய்து அவரைத் தரிசிப்பவனுக்கு எல்லா தேவர்களும் சுகமளிக்கிறார்கள். கங்கையின் ஸ்பரிசும் மற்றும் தரிசனத்தால், பவித்ரமாகிறார்கள், தேவர்களால் விரும்பிய கதியைப் பெறுகிறார்கள்.

கங்கா உலகை உத்தாரம் செய்யும் திறமை உடையவர். பகவான் ப்ருஷ்ணி கர்ப்பரின் தாய் ப்ருஷ்ணியைப் போன்றவர்; அவருக்குச் சமமானவர். விசாலமானவர். அனைவரிலும் உன்னதமானவர். மங்களம் அருளுபவர். புண்ணிய ராசியால் சம்ருத்தியானவர். சிவன் தலையில் தரிப்பதால் சௌபாக்யசாலியாவார். பக்தர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அளிப்பவர். பாவங்களை அழிப்பதால் காலராத்திரியைப் போன்றவர். எல்லாப் பிராணிகளின் ஆஸ்ரயமானவர். கங்கையைச் சரணடைபவர்கள் சொர்க்கம் அடைந்துவிடுகிறார்கள். ஆகாயம், சொர்க்கம், பூமி, திசை மற்றும் எங்கும் புகழ் பரவியுள்ள பகவதி பாகீரதி நதியின் நீரை ஆராதித்து எல்லா மனிதர்களும் காரியம் கை கூடியவராகிறார்கள்.

இவள்தான் கங்கை என்று கூறி மற்றவர்களுக்கு அவரைத் தரிசனம் செய்விப்பவனுக்கு, பகவதி பாகீரதி நிச்சயமாக அஷ்யபதம் அளிக்கிறார். அவர் கார்த்திகேயன் மற்றும் சொர்ணத்தைத் தன் கர்ப்பத்தில் தரிப்பவர். புனித, பவித்ர, நீர்த் தாரையைப் பெருக்குபவர். பாவத்தை விலக்குபவர். கங்கை ஆகாயத்திலிருந்து பூமிக்கு இறங்கியுள்ளார். அவருடைய நீர் எல்லா உலகிற்கும் பருகத் தகுந்தது ஆகும். காலை நேரத்தில் கங்கையில் நீராடுவதால் தர்ம அர்த்த-காமம் மூன்றும் சித்தியடைகின்றன. கங்கா பழைய காலத்தில் அவிநாசி பகவான் நாராயணனிடம் இருந்து தோன்றியவர். அவர் பகவான் விஷ்ணுவினுடைய சரணம், சுகமார சக்கரம், த்ருவம், சோமன், சூரியன் மற்றும் மேரு ரூபமான விஷ்ணுவிடமிருந்து அவதரித்து, பகவான் சிவனுடைய தலைமீது வந்து, அங்கிருந்து இமயத்தின் மீது விழுந்தார்.

கங்கை கிரிராஜ குமாரன் இமவானின் புதல்வி. பகவான் சங்கரனின் பத்தினி. சொர்க்கம் மற்றும் பூமியின் அழகும் ஆவாள். அவர் பூமண்டலத்தில் வாசம் செய்யும் பிராணிகளுக்கு நன்மையளிப்பவர். சிறந்த சௌபாக்யவதி. மூவுலகங்களுக்கும் புண்ணியம் அளிப்பவர். பாகீரதி மற்றும் மதுவின் அருவியாவார். புனித நீர்த் தாரையைப் பெருக்குபவர். நெய் ஜ்வாலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் வெண்மையானவர். தன்னுடைய உயர்ந்த அலைகளாலும், நீரில் ஸ்நானம் செய்து சந்தியோபாசனை செய்யும் பிராமணர்களாலும் பொலிவு பெறுபவர். கங்கை சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே இறங்கும்போது பகவான் சிவன் அவரைத் தரித்தார். பிறகு இமயத்தின் நிலைக்கு வந்து அங்கிருந்து பூமிக்கு இறங்கினார்.

கங்கை சொர்க்கத்தின் தாய்; எல்லோருக்கும் காரணம்; எல்லோரிலும் சிறந்தவர்; ரஜோகுணமற்றவர்; சிறந்த பிராணிகளுக்கு சுகமளிக்கும் படுக்கையானவர். தீவிர வேகத்தோடு செல்பவர்; புனித நீரைக் கொண்டவர்; யக்கும் அளிப்பவர் உலகைக் காப்பாற்றுபவர்; சத்திய சொரூபர்; விருப்பத்தை நிறைவேற்றுபவர்; தன்னில் நீராடுபவர்களுக்கு சொர்க்கத்தின் வழியானவர். பொறுமை, காத்தல், தாங்குவது ஆகியவற்றில் பூமி போன்றவர்; அக்னி மற்றும் சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ் உடையவர்; பிராமண ஜாதியின் மீது எப்போதும் அருள் செய்பவர்.

கார்த்திகேயன் மற்றும் பிராமணர்களுக்குப் பிரியமானவர். மதிக்கப்படுபவர். ரிஷிகளால் துதிக்கப்படும் பகவான் விஷ்ணுவின் திருவடிகளில் தோன்றிய பழமையான புனித நீருடையவர். மனத்தால் சரணடைபவர்களை பிரம்மலோகத்தில் சேர்ப்பவர். தாய் தன் புதல்வர்களை அன்புடைய பார்வையால் பார்த்துக் காப்பதுபோல, கங்கை சர்வாத்ம பாவத்தோடு தன்னை ஆஸ்ரயித்த சர்வகுண சம்பன்ன மக்களை அருட்பார்வையால் பார்த்துக் காப்பாற்றுகிறாள் பிரம்மலோகத்திற்குச் செல்ல விரும்புகிறவர்கள் தன் மனத்தை வசப்படுத்தி எப்போதும் தாயாகக் கருதி, கங்கையை உபாசிக்க வேண்டும்.

கங்கை அமுதமயமான பால் அளிப்பவர்; பசுவைப்போல அனைவரையும் புஷ்டியாக்குபவர்; அனைத்தையும் பார்ப்பவர்; அனைத்துலகிற்கும் பயன்படுபவர்; அன்னம் அளிப்பவர்; மலைகளைத் தரிப்பவர்; பிரம்மாவினாலும் பெற விரும்புபவர்; அமுத ஸ்வரூபர்; சித்தி பெற அனைவரும் அந்த பகவதி கங்கையை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும். பகீரத மன்னன் தன் தீவிரமான தவத்தால் சிவபிரானையும், தேவர்களையும் மகிழ்வித்து கங்கையை இப்புவிக்கு அழைத்து வந்தார். அவரைச் சரணடையும் மனிதர்களுக்கு இக-பரலோக பயம் கிடையாது.

இவை கங்கையின் குணங்களில் ஓரளவேயாகும். அவருடைய எல்லா குணங்களையும் வருணிக்க எவருக்கும் சக்தி கிடையாது. மேருவின் மண்துகள்களையும், கடலின் நீர்த்துளிகளையும் எண்ணினாலும், கங்கையின் குணங்களை எண்ணுவதோ, வருணிப்பதோ முற்றிலும் முடியாததாகும். கங்கையின் குணங்களை மனம், வாக்கு, செயலால் பக்தியோடும் சிரத்தையோடும் எப்போதும் ஆராதிப்பவர்கள் உத்தம சித்தி பெறுவார்கள். கங்கையின் சேவையால் விரும்பியவாறு கிடைத்த லோகங்களில் சஞ்சரிப்பார்கள். ஸ்ரீ கங்கை மிகுந்த பக்தவத்ஸலா; அவர் உலகில் தன் பக்தர்களைச் சுகமாக வைக்கிறார். 'த்ரிபதகா' என்ற பெயரைப் பெற்றவர்.

கங்கையோடு கூடிய இந்தப் புனித வரலாற்றைப் படிப்பவனும், கேட்பவனும் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுவான்.

12. மதங்கள் தவம் செய்து பிராமணத் தன்மை பெற்ற வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-27

மதங்கள், கர்த்மி (கழுதை) உரையாடல்:

பழைய காலத்தில் ஒரு பிராமணனுக்கு மதங்கள் என்னும் பெயருடைய ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் நற்குணங்கள் நிரம்பியவனாக இருந்தான். ஒருநாள் அவனுடைய தந்தை ஒரு யஜமானனுடைய யாகத்தைச் செய்வதற்கு அவனை அனுப்பினான். மதங்கள் கழுதைகள் பூட்டிய ஒரு தேரில் அமர்ந்து யாகத்திற்காகச் சென்றான். அப்போது தேரில் பூட்டப்பட்ட ஒரு சிறிய வயதுள்ள கழுதையை அதன் தாய்க்கு அருகிலேயே அடிக்கடி சாட்டையால் அடித்ததால் அதன் மூக்கில் காயப்படுத்திவிட்டான். மகன் தன் கண் முன்னே அடிக்கப்பட்டதால் தாய்க் கழுதை வருந்தியது.

அது தன் மகனுக்கு ஆறுதல் அளிக்க விரும்பிக் கூறியது; “மகனே! துயரப்படாதே, உன் மீது ஏறியிருப்பவன் பிராமணன் அல்ல; சண்டாளன் பிராமணன் இவ்வளவு குரூரத் தன்மையுடன் இருப்பதில்லை. எல்லாப் பிராமணிகளுக்கும் உபதேசம் அளிக்கும் பிராமணன் எவ்வாறு மற்றவரை அடிப்பான்? இவன் இயல்பாகவே பாவி. எனவே மற்றவர்களின் குழந்தை மீது இரக்கம் காட்டுவதில்லை. தன்னுடைய இந்தத் தீய செயலால் இவன் தன்னுடைய சண்டாளப் பிறவியின் கௌரவத்தை அதிகரிக்கிறான். ஜாதி இயல்பே மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.” என்றது.

கழுதை கூறிய இந்த பயங்கரமான சொற்களைக் கேட்ட மதங்கள் தேரிலிருந்து கீழே இறங்கினான். “கழுதையே! நீ என்னை எவ்வாறு சண்டாளன் என்று கூறுகிறாய்? என் தாய் யாரால் களங்கமுற்றாள்? நான் சண்டாளன் என்பது உனக்கு எவ்வாறு தெரியும்? எந்தக் கர்மத்தால் என்னுடைய பிராமணத் தன்மை அழிந்தது? நீ மிகவும் அறிவுள்ளவள். ஆகவே எல்லா விஷயங்களையும் எனக்குச் சரியாகக் கூறு” எனக் கேட்டான்.

கழுதை அவனுக்குப் பதில் கூறியது; “மதங்கா! நீ, யௌவனத்தின் மதத்தால் பித்து கொண்ட ஒரு பிராமணியின் வயிற்றிலிருந்து குத்ர ஜாதியான நாவிதன் மூலம் பெறப்பட்டவன். ஆதலால் நீ சண்டாளன். உன் தாயின் இந்த விபசார கர்மத்தால் உன்னுடைய பிராமணத் தன்மை அழிந்துவிட்டது” எனப் பதிலளித்தது. கழுதையின் சொற்களைக் கேட்ட மதங்கள் யாகத்திற்குச் செல்லாமல் தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். மகன் திரும்பி வந்ததைக் கண்ட மதங்களின் தந்தை யாகம் செய்விக்கும் பெரும்

காரியத்திலிருந்து நீ ஏன் திரும்பிவிட்டாய்? நீ நலமாக இருக்கிறாயா? எனக் கேட்டான்.

மதங்கள் தவம் புரியச் செல்லுதல்; இந்திரன் மதங்கள் உரையாடல்

மதங்கள் தன் தந்தையிடம் கூறினான்; தந்தையே! சண்டாளப் பிறவியில் அல்லது அதைவிடக் கீழான பிறவியில் தோன்றியவன் எவ்வாறு நலமாக இருக்க முடியும்? அத்தகைய தாய்க்குப் பிறந்த மகன் எப்படி நலமாக இருக்க முடியும்? இந்த மனிதருக்குக் கீழ்ப்பட்ட பிறவியில் தோன்றிய கழுதை என்னைப் பிராமணியின் கர்ப்பத்தில் சூத்திரன் மூலம் தோன்றியவன் என்று கூறியது. ஆகவே நான் இப்போது பெரும் தவத்தில் ஈடுபடப் போகிறேன்” என்று சொன்னான்.

பிறகு மதங்கள் தவம் மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்து, ஒரு பெரிய காட்டிற்குச் சென்று தவம் புரியலானான். தவத்தில் ஈடுபட்ட மதங்கள் தேவர்களுக்குத் தாபமளித்தான். பிராமணத் தன்மையென்னும் சிறப்பைப் பெற விரும்பினான். அவன் தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்ட இந்திரன் மதங்களிடம் வந்தார். அவனிடம், “மதங்கா! நீ மனிதர்களின் போகங்களைத் தியாகம் செய்துவிட்டு ஏன் தவம் புரிகிறாய்? நான் உனக்கு வரமளிக்கிறேன். நீ விரும்புவதை மகிழ்ச்சியுடன் கேள்” என்றார்.

மதங்கள், “நான் பிராமணத் தன்மையைப் பெற தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளேன். அதைப்பெற்றே இங்கிருந்து செல்ல வேண்டும் என்பதே நான் கேட்கும் வரமாகும்” என்றான். இந்திரன், “மதங்கா! நீ கேட்கும் பிராமணத் தன்மை உனக்குக் கிடைத்தற்கரியது. யாருடைய உள்ளம் தூய்மையானது அல்லவோ, யார் புண்ணியம் செய்யவில்லையோ, அவர்கள் பிராமணத் தன்மையை அடைய இயலாது. நீ பிராமணத் தன்மையைக் கேட்டு இறந்துவிடுவாயே தவிர, அதைப்பெற முடியாது. ஆகவே, நீ இந்த வீண் பிடிவாதத்தில் இருந்து விரைந்து விலகிவிடு. எல்லாப் பூதங்களிலும் சிறந்தது பிராமணத் தன்மை. இதுவே நீ விரும்புவது. ஆனால் உன் தவம் உன் விருப்பத்தை வெற்றியடையச் செய்யாது. இந்த சிறந்த பதவியை விரும்பிய நீ விரைவில் அழிந்துவிடுவாய். தேவ, அசுர, மனிதர்களில் மிகப் புனிதமாகக் கருதப்படும் பிராமணத் தன்மையைச் சண்டாளப் பிறவியில் தோன்றிய மனிதன் எந்த வகையிலும் பெற முடியாது” என்று கூறினார்.

மதங்களின் பிடிவாதம்; இந்திரன் மதங்களை வேறு வரம் கேட்கக் கூறுதல்

இந்திரன் இவ்வாறு கூறியதும், மதங்களின் மனம் மேலும் உறுதியாகிவிட்டது. அவன் அடக்கத்தோடும், தைரியத்தோடும் தவத்தில்

ஈடுபடலானான். 100 ஆண்டுகள் ஒரு காலால் நின்று தவம் மேற்கொண்டான். இந்திரன் மீண்டும் மதங்கனிடம் வந்தார். அவனிடம், “பிராமணத் தன்மை கிடைத்தற்கரியது. அதை நீ கேட்டாலும் தரமுடியாது. அந்த சிறந்த இடத்தைக் கேட்டு கேட்டு நீ இறந்துவிடுவாய். அசட்டுத் துணிச்சலுடன் இதைச் செய்யாதே. உன்னுடைய தர்மத்தின் வழி இதுவல்ல. நீ இந்தப் பிறவியில் பிராமணத் தன்மை பெற முடியாது. கிடைக்காத பொருளுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்து, காலனின் கவளமாகப் போகிறாய். மதங்கா! நான் உன்னைப் பலமுறை தடுத்தாலும் நீ தவத்தின் மூலம் மிகச்சிறந்த இடத்தைப் பெற விரும்புகிறாய். இதனால் உன் இருப்பிடம் முற்றிலும் அழிந்துவிடும்.

பசு, பசுதி பிறவியில் உள்ள பிராணிகள் எப்போதாவது மனிதப் பிறவியைப் பெறும்போது சண்டாளன் உருவில் பிறக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. மதங்கா! இங்குள்ள பாவப் பிறவியில் மனிதன் நீண்டகாலம் அத்தகைய பிறவிகளிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆயிரம் ஆண்டுகள் கழிந்ததும் அவன் சண்டாளனாகவோ, சூத்திரனாகவோ பிறக்கிறான், அதில் பல பிறவிகள் வரை சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். அதன்பின் மூன்று மடங்கு சமயம் கழிந்ததும் வைசியப் பிறவியைப் பெற்று நீண்டகாலம் அதிலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். அதன்பின் 60 மடங்கு சமயம் கழிந்ததும் அவன் கூடித்திரியனாகப் பிறக்கிறான். கூடித்திரியப் பிறவியில் 60 மடங்கு சமயம் கழிந்ததும் அவன் பிறழ்ந்த பிராமணனுடைய வீட்டில் பிறக்கிறான்.

நீண்டகாலம் அதமனான பிராமணனாக இருந்து நிலைமாறும்போது அவன் ஆயுதங்களால் வாழ்க்கை நடத்தும் பிராமணனுடைய வீட்டில் பிறக்கிறான். நீண்டகாலம் அதே பிறவியில் பிறந்து, 300 ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு காயத்ரி மந்திரம் ஐபிக்கும் பிராமணனுடைய வீட்டில் பிறக்கிறான். அந்தப் பிறப்பிலேயே பிறப்பதும் இறப்பதுமாக 400 ஆண்டுகள் கழிந்ததும், அவன் வேதம் ஓதும் பிராமணனுடைய குலத்தில் பிறக்கிறான். அதே குலத்தில் நீண்டகாலம் வருவதும் போவதுமாக இருக்கிறான். அப்போது தோன்றும் துயரம்-மகிழ்ச்சி; விருப்பு-வெறுப்பு; அதிமானம்-அதிவாதம் முதலிய குற்றங்களை வென்றுவிட்டால் அவன் நல்ல கதியை அடைகிறான். மேற்கூறிய குற்றங்களாகிய பகைவர்கள் அவனை வென்றுவிட்டால், பனை மரத்தில் மேலிருந்து விழும் பழத்தைப் போலக் கீழே விழுந்துவிடுகிறான்.

மதங்கா! இதை யோசித்தே நான் உன்னை வேறு வரம் கேட்குமாறு கூறினேன்; ஏன் எனில் பிராமணத் தன்மை என்பது மிக மிக அரிதாகும்” என்று இந்திரன் மதங்கனிடம் கூறினார்.

மதங்களின் தவறும், இந்திரன் அவனுக்கு வரமளித்தலும்

இந்திரன் இவ்வாறு கூறியதும் மதங்கன் பிராமணத் தன்மை பெற மேலும் உறுதி பூண்டான். ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒற்றைக் காலில் நின்று தவம் புரிந்தான். மீண்டும் இந்திரன் மதங்கனிடம் வந்தார். முன்பு கூறிய விஷயத்தையே கூறினார். மதங்கன் அவரிடம், ‘நான் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்து மனஒருமைப்பாட்டுடன், ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஒற்றைக் காலால் நின்று தவம் புரிந்துள்ளேன். அப்படியும் எனக்கு எவ்வாறு பிராமணத் தன்மை கிடைக்காமல் போகும்’ என இந்திரனிடம் கேட்டான். இந்திரன் அவனிடம், “சண்டாளப் பிறவியில் உள்ளவனுக்கு எந்த வகையிலும் பிராமணத் தன்மை கிடைக்க முடியாது. ஆதலால் நீ வேறு வரத்தைக் கேள்” என்றார்.

அவர் சொற்களைக் கேட்டு துயரமடைந்த மதங்கன் கால் கட்டை விரலில் நின்று யோகத்தை அனுஷ்டித்து 100 ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தான். அவன் சரீரம் தளர்ந்தது; நாடி, நரம்புகள் மறைந்து வெறும் தோலால் மூடப்பட்ட எலும்பு உருவமானான். அந்த நிலையில் நிற்க முடியாமல் அவன் விழுந்துவிடும்போது வரமளிப்பதில் வல்ல இந்திரன் ஓடிவந்து அவனைப் பிடித்துக் கொண்டார். அவர் மதங்கனிடம் கூறினார்;

“மதங்கா! இந்தப் பிறவியில் உனக்குப் பிராமணத் தன்மை கிடைப்பது இயலாதது. பிராமணத் தன்மை மிக அரிது. அத்துடன் காம-க்ரோதம் என்னும் கொள்ளையர்களால் சூழப்பட்டுள்ளது. பிராமணனை மதிப்பவன் சுகம் பெறுகிறான். அவமதிப்பவன் துயரமடைகிறான். பிராமணன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் யோக, க்ஷமத்தை அடையச் செய்பவன். பிராமணர்கள் திருப்தி அடைந்தால் தேவர்களும் பிராணிகளும் கூட திருப்தி அடைகிறார்கள். பிராமணன் எல்லாரிலும் மிகச் சிறந்தவன். பிராமணன் எதை எவ்வாறு செய்ய விரும்புகிறானோ அதை அவ்வாறே தன் தவப்பிரபாவத்தால் செய்கிறான். ஜீவன் பல பிறவிகளில் அலைந்து, அலைந்து ஏதேனும் ஒரு சமயம் பிராமணத் தன்மை பெறுகிறது. மனம் வசப்படாதவர்களுக்கு கிடைக்க முடியாத பிராமணத் தன்மையைப் பெறும் பிடிவாதத்தை விட்டு, வேறு வரம் கேள்” என்றார்.

மதங்கன் அவரிடம் கூறினான், “தேவராஜா! துன்பத்தில் வேதனைப்படும் என்னை நீயும் ஏன் துன்புறுத்துகிறாய்? செத்தவனைப் போன்ற என்னை ஏன் கொல்கிறாய். நான் பிறப்பில் பிராமணத்தன்மை பெற்றும் அதை ஏற்காத உன்னைப் பார்த்து நான் துயரப்படுகிறேன். இந்திரா! கூடித்திரியன் முதலிய மூன்று வர்ணத்தினரும் பிராமணத் தன்மையைப் பெறுவது அரிது என்றால் அதைப் பெற்ற பிராமணன் ஏன் தன் பிறவிக்குரிய சம-தமத்தை

அனுஷ்டிக்கவில்லை? அவன் பாவிகளிலும் பெரும் பாவி. அரிய செல்வமான பிராமணத் தன்மையைப் பெற்று அதன் மகத்துவத்தை அறியாதவன் அதமன். கிடைத்தற்கரிய இதனைப் பெற்றும் பலர் அதனைக் காப்பாற்றுவதில்லை.

இந்திரா! நான் தனிமையில் ஆனந்தமாக இருக்கிறேன். இருமையில் இருந்தும் பிராமணத்திலிருந்தும் விலகியுள்ளேன். அஹிம்சையையும், தவத்தையும் பாலனம் செய்துள்ளேன். பின் நான் ஏன் பிராமணத் தன்மையைப் பெறத் தகுந்தவனல்ல? நான் தர்மம் அறிந்தவன். தாயின் குற்றத்தால் மட்டுமே இந்த நிலையை அடைந்துள்ளேன் இது என்னுடைய துர்பாக்கியம். எனக்கு ஏதேனும் சிறிதளவு புண்ணியம் இருந்தாலும் உங்களுடைய அருளுக்குப் பாத்திரமானாலும் எனக்கு வரமளியுங்கள்” என்று வேண்டினான்.

இந்திரனும் வரமளிக்க உடன்பட்டார். மதங்கன் அவரிடம், “நான் என் விருப்பம்போல் சஞ்சரிக்கவும், விரும்பும் உருவம் தரிக்கவும், வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் தேவனாகவும் எனக்கு வரமளியுங்கள். பிராமண, கூத்திரிய விரோதமின்றி எல்லா இடங்களிலும் நான் பூஜையும் மதிப்பும் பெற வரமளியுங்கள்” என்று வேண்டினான்.

இந்திரன் அவனிடம், “நீ பெண்களால் பூஜிக்கப்படுபவனாவாய். ‘சந்தோதேவன்’ என்ற பெயரில் புகழ்பெற்று மூவுலகிலும் கீர்த்தியடைவாய்” என வரமளித்து மறைந்தார். மதங்கனும் உயிர் துறந்து பிரம்மலோகம் அடைந்தான். இவ்வாறு பிராமணத் தன்மையைப் பெற்றான்.

13. கூடித்திரியனிலிருந்து பிராமணனாகிய வீதஹவ்ய மன்னன் வரலாறு. பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-30

வீதஹவ்ய மன்னனின் புதல்வர்கள் காசி மன்னனுடன் போர் புரிதல்

பழைய காலத்தில் தர்மத்துடன் மக்களைக் காப்பாற்றிய தைரியமிக்க மன்னன் மனுவிற்கு ‘சர்யாதி’ என்னும் பெயர் கொண்ட தர்மாத்மா புதல்வன் தோன்றினான். சர்யாதி வம்சத்து வத்ஸ மன்னனுக்கு ஹைஹயன், தாளஜங்கன் என்னும் இரண்டு புகழ்பெற்ற புதல்வர்கள் இருந்தனர். இவர்களின் ஹைஹய மன்னனுக்கு 10 மனைவியர் இருந்தனர். அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் இருந்து 100 வீர புதல்வர்கள் தோன்றினர். அவர்கள் பலமுடையவர்கள்; போரில் சோபையுறுபவர்கள். வேதம், தனுர் வேதம் அனைத்திலும் சிறந்தவர்கள். அந்த சமயம் காசியில் ‘ஹர்யஸ்வன்’ என்ற மன்னர் ஆண்டு வந்தார். அவர் வெற்றி வீரர்களில் சிறந்தவர். திவோதாஸ் மன்னனின் பிதாமகர்.

ஹைஹய மன்னன் வீதஹவ்யனுடைய புதல்வர்கள் ஹர்யஸ்வனின் காசி ராஜ்யத்தின் மீது படையெடுத்தனர். ஹர்யஸ்வ மன்னனை கங்கையுமுனை நதிகளுக்கிடையில் நடைபெற்ற போரில் கொன்று வீழ்த்தினர். பிறகு தங்கள் நகருக்குத் திரும்பினர். ஹர்யஸ்வ மன்னனின் புதல்வன் ‘சுதேவன்’ தந்தை கொல்லப்பட்டதால் காசி மன்னன் பதவியில் அமர்ந்தார். அவர் தேவர்களுக்கு சமமான தேஜஸ்வி. மற்றொரு தர்மராஜனைப் போன்ற நியாய சீலர். தர்மாத்மாவான சுதேவன் தர்மத்தோடு தன் ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்தார்.

வீதஹவ்யனின் புதல்வர்கள் மீண்டும் காசியின் மீது போர் தொடுத்து ஹர்யஸ்வ மன்னனின் புதல்வன் ‘சுதேவனையும்’ போரில் வென்றுவிட்டனர். தங்கள் நகருக்குத் திரும்பிவிட்டனர். பின்னர் சுதேவனுடைய புதல்வன் ‘திவோதாஸ்’ காசி மன்னனாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டார். திவோதாஸ் மிக தேஜஸ்வியான மன்னன். அவர் வீதஹவ்யனுடைய புதல்வர்களின் பராக்கிரமத்தை யோசித்து, இந்திரனுடைய ஆணைப்படி ‘வாராணசி’ என்னும் நகரை அமைத்தார்.

‘திவோதாஸ்’ போரில் தோல்வியடைதல்; ப்ரதர்தன் என்ற புதல்வனைப் பெறுதல்

திவோதாஸ் அமைத்த ‘வாராணசி’ நகரம் கங்கையின் வடக்குக் கரை வரையிலும், கோமதியின் தெற்குக் கரை வரையிலும் பரவியிருந்தது. அந்த

நகரம் பிராமணர்கள் முதலிய நால் வர்ணத்தாராலும் நிரம்பப் பெற்றது எல்லா வகைப் பொருட்களும் அங்கு கிடைத்தன. அதில் கடைவீதிகளும், சந்தைகளும், கடைகளும் தன் வைபவத்தால் நிரம்பியிருந்தன. இந்திரனுடைய அமராவதி நகருக்கு ஈடாக ‘வாராணசி’ நகரம் திகழ்ந்தது. அந்த நகரில் வாழ்ந்த திவோதாஸ் மன்னன் மீது வீதஹவ்யனின் புதல்வர்கள் மீண்டும் படை எடுத்தனர்.

தேஜஸும், பலமும் மிகுந்த திவோதாஸ் மன்னன் நகருக்கு வெளியே வந்து அவர்களுடன் போர் புரிந்தார். அந்தப்போர் தேவாசுரப் போருக்கு இணையாக இருந்தது. திவோதாஸ் 1000 நாட்கள் ஹைஹய ராஜகுமாரர்களோடு போரிட்டார். இந்தப் போரில் அவருடைய படைவீரர்களும், யானை, குதிரை போன்ற வாகனங்களும் கொல்லப்பட்டன. அவருடைய நிதி அழிந்துவிட்டது. வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்த காசி மன்னன் தன் தலைநகரைவிட்டு ஓடிவிட்டார். அவர் பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்தை அடைந்தார். பரத்வாஜருடைய அடிகளைப் பணிந்து அவரைச் சரணடைந்தார்.

பிருகஸ்பதியின் மூத்த புதல்வனான பரத்வாஜர் சீலம் மிகுந்தவர்; திவோதாஸின் புரோகிதர். அவர் மன்னன் தன்னிடம் வந்ததைக் கண்டு, அவர் அங்கு வந்ததிற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். மன்னனின் காரியங்களை நடத்திக் கொடுப்பதாகவும் உறுதியளித்தார். மன்னன் அவரிடம், “பகவன்! போரில் வீதஹவ்யனுடைய புதல்வர்கள் என்னுடைய குலத்தையே அழித்துவிட்டனர். நான் தனியாக உங்களைச் சரணடைந்துள்ளேன். நான் உங்கள் சிஷ்யன், குருவாகிய நீங்கள் சீடனிடம் குருவிற்குள்ள இயல்பான அன்பினால் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். என் பகைவர்கள் என் குலத்தில் என்னை மட்டுமே மீதமாக விட்டு வைத்துள்ளனர்” என்றார்.

பரத்வாஜ மகரிஷி, திவோதாஸின் சொற்களைக் கேட்டு ஆறுதல் அளித்துக் கூறினார். “சுதேவனின் மைந்தா! நீ பயப்படாதே. பயத்தை விடு. உனக்கு மகன் கிடைக்க ஒரு யாகம் செய்வேன். அதன் உதவியால் நீ ஆயிரக்கணக்கான வீதஹவ்ய புதல்வர்களைக் கொன்று வீழ்த்துவாய்” என்றார். ரிஷி மன்னன் மூலம் புத்ரேஷ்டி யாகத்தைச் செய்வித்தார். யாகத்தின் பலனாக திவோதாஸ் மன்னனுக்கு ‘ப்ரதர்தன்’ என்ற பெயர் பெற்ற மகன் தோன்றினான். அவன் பிறந்ததுமே 13 வயது பாலகனைப்போல வளர்ந்துவிட்டான். அதேசமயம் தன் வாயால் எல்லா வேதங்களையும், தனுர் வேதத்தையும் இசைக்கலானான்.

பரத்வாஜர் அவனை யோக சக்தியால் நிரப்பினார். அவனுடைய சரீரத்தில் உலகனைத்தின் தேஜஸையும் நிரப்பிவிட்டார். அரசகுமாரன்

ப்ரதர்தன் உடலில் கவசமணிந்து வில்லைக் கையில் எடுத்தான். ரிஷி கணங்கள் அவன் புகழைப் பாடினர். வந்திகள் சேவித்தனர். அவன் புதிதாக உதித்த சூரியனைப் போலப் பிரகாசித்தான். தேரில் அமர்ந்து இடுப்பில் வாளைக் கட்டிக் கொண்டான். கேடயம், வாள் மற்றும் வில்லுடன் டங்காரம் செய்தபடி போருக்குப் புறப்பட்டான். அவனைக் கண்டு திவோதாஸ் மிகுந்த ஆனந்தம் கொண்டார். ப்ரதர்தனை யுவராஜனாக அபிஷேகம் செய்து, வீதஹ்வயனின் புதல்வர்களை வதம் செய்வதற்காக அனுப்பினார்.

தந்தையின் ஆணைப்படி ப்ரதர்தன் போருக்குச் செல்லுதல்; வெற்றி பெறுதல்

தந்தை ஆணையிட்டவாறு, ப்ரதர்தன் பகைவர்களை வெல்ல விரும்பித் தேரில் ஏறிக் கங்கையைக் கடந்து, வீதஹ்வயனின் தலைநகரை அடைந்தான். ப்ரதர்தன் தேரில் போருக்கு வந்தததைக் கண்டு ஹைஹய ராஜகுமாரர்களும் நகரத்தைப் போன்ற பெரிய தேர்களில் வந்து ப்ரதர்தனோடு போரிட்டனர். மேகம் மழை பொழிவது போல ப்ரதர்தன் மீது ஹைஹயர்கள் பலவகை ஆயுதங்களை மழையாகப் பொழிந்தனர். பெரும் வீரனான ப்ரதர்தன் தன் ஆயுதங்களால் பகைவர்களின் ஆயுதங்களை விலக்கிவிட்டான். வஜரத்தையும், அக்னியையும் போன்ற பாணங்களால் வீதஹ்வயன் புதல்வர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிட்டான்.

வீதஹ்வயன் ப்ருகு மகரிஷியைச் சரணடைதல்; ப்ரதர்தன் பின் தொடருதல்

தன் புதல்வர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டதும், வீதஹ்வய மன்னன் தன் நகரத்தை விட்டு, ப்ருகு மகரிஷியின் ஆசிரமத்திற்கு ஓடி அவரைச் சரணடைந்தார். ப்ருகு மன்னனுக்கு அபயம் அளித்தார். இதற்குள் மன்னரைப் பின் தொடர்ந்த திவோதாஸின் குமாரன் ப்ரதர்தன் விரைவாக ஆஸ்ரமத்தை அடைந்தான். அங்கு சென்றதும், அங்கிருந்தவர்களிடம், “சகோதரர்களே! இந்த ஆஸ்ரமத்தில் ப்ருகுவினுடைய சிஷ்யர்கள் யார் யார் உள்ளனர்? நான் முனிவரை தரிசிக்க விரும்புகிறேன். என்னுடைய வரவை அவருக்கு அறிவியுங்கள்” என்று கூறினான்.

அவனுடைய வரவை அறிந்த ப்ருகு மகரிஷி ஆஸ்ரமத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். அவர் ப்ரதர்தனை முறைப்படி வரவேற்றார். பிறகு, “மன்னா! என்னால் உங்களுக்கு என்ன காரியம் ஆக வேண்டும்” என்று கேட்டார். ப்ரதர்தன் அவரிடம் கூறினான்; “பிரம்மன்! வீதஹ்வய மன்னனைத் தாங்கள் இங்கிருந்து வெளியேற்றுங்கள். இவருடைய புதல்வர்கள் என் குலம் முழுவதையும் அழிவிட்டனர்; அத்துடன் காசி ராஜ்யம் முழுவதையும் பாழாக்கிவிட்டனர். ரத்தினங்களைக் கொள்ளையிட்டனர். இந்த மன்னருடைய

100 புதல்வர்களை நான் கொன்றுவிட்டேன். இவர் மட்டுமே மீதமுள்ளார், இவரையும் வதம் செய்து, என் தந்தையின் கடனிலிருந்து நான் ருணமற்றவனாவேன்” என்றான்.

ப்ருகு அளித்த பதில்; வீதஹவ்ய மன்னன் பிரம்மவாதியாதல்

தர்மாத்மாக்களில் சிறந்த ப்ருகு மகரிஷி இரக்கத்துடன், அவனிடம் “மன்னா! இங்கு கூத்திரியர் யாருமில்லை. இவர்கள் அனைவரும் பிராமணர்கள்” என்று பதிலுரைத்தார். அவர் கூறியதைக் கேட்ட ப்ரதர்தன் மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றான். மெல்ல அவரது திருவடிகளைத் தொட்டு, “விஷயம் அவ்வாறென்றால் நான் காரியம் கைகூடியவனாவேன். ஏன் எனில் இந்த மன்னனை நான் என் பராக்கிரமத்தால் தன்னுடைய ஜாதியைத் துறக்கும்படி வற்புறுத்தினேன். ப்ருகு வம்சத்து மகரிஷியே! நான் இந்த மன்னனிடமிருந்து தன் ஜாதியைத் தியாகம் செய்வித்தேன்; பிரம்மன் நான் செல்ல அனுமதியளிப்புங்கள் என்று கூறி ப்ரதர்தன் வந்ததுபோலவே திரும்பிவிட்டான். வீதஹவ்யன் மன்னனோ, ப்ருகு கூறியதாலேயே பிரம்மரிஷியாகவும், பிரம்மவாதியாகவும் ஆகிவிட்டார்.

வீதஹவ்யனின் புதல்வர் ‘க்ருத்சமது’ உருவத்தில் இந்திரனைப் போன்றவர். ஒருசமயம் தைத்யர்கள் அவரை இந்திரன் என்று தவறாகக் கருதிப் பிடித்துக் கொண்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. ரிக் வேதத்தில் ‘க்ருத்சமது’ வின் சிறந்த ச்ருதி உள்ளது. பிராமணர்கள் அவருக்கு மிகுந்த மரியாதை அளிக்கிறார்கள். க்ருத்சமது தேஜஸ்வி; பிரம்மச்சாரியாக இருந்தவர். க்ருத்சமதுவின் புதல்வன் ‘சுசேதா’. சுசேதாவின் புதல்வன், வர்ச்சா, வர்ச்சாவின் புதல்வன் விஹவ்யன். விஹவ்யனின் புதல்வன் விதத்யன்.

பின்னர் இந்த வம்சம் பரம்பரை பரம்பரையாக தொடர்ந்தது. விதத்யன் புதல்வன் சந்த்யன்; சந்த்யன் புதல்வன் சந்த்; அவன் புதல்வன் மகரிஷி ச்ரவா, ச்ரவாவின் புதல்வன் தம; தமவின் புதல்வன் பிரகாசன், அவன் புதல்வன் வாகீந்த்ரன்; அவன் புதல்வன் பிரமிதி; இவன் வேத வேதாங்கங்களில் சிறந்த வித்வானாவான். பிரமிதிக்கு க்ருதாசி என்னும் அப்ரசஸிடம் ‘ருரு’ என்னும் புதல்வன் தோன்றினான். ருருவால் பரமத்வராவின் கர்ப்பத்திலிருந்து சுனக பிரம்மரிஷி பிறந்தார். சுனகருடைய புதல்வன் ‘சௌனக மகரிஷி’ யாவார்.

இவ்வாறு வீதஹவ்யன் கூத்திரியனாக இருந்தும், ப்ருகுவின் அருளால் பிராமணனாகி விட்டான். இதில் க்ருதசமனுடைய வம்ச விஸ்தாரம் கூறப்பட்டது.

14. பூஜிக்கத் தக்க புருஷர்களைப் பற்றி நாரதர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறியது. பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் எடுத்துரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-31

ஒரு சமயம் தேவரிஷி நாரதர் கை குவித்து வணங்கி உத்தம பிராமணர்களைப் பூஜித்துக் கொண்டிருந்தார். அதைக்கண்ட பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவரிடம், “தாங்கள் யாருக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறீர்கள்? தர்மாத்மாக்களில் சிறந்தவரே! நீங்கள் யாரிடம் மிகுந்த மரியாதை கொண்டிருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் பூஜிக்கும் அவர்களை என்னிடம் அறிமுகம் செய்யுங்கள்” என்று கேட்டார். நாரதர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் கூறினார். “கோவிந்தா! நான் பூஜிப்பவர்களை அறிமுகம் செய்ய இவ்வுலகில் உங்களை விடச் சிறந்த வேறு எந்த மனிதன் அதிகாரியாக முடியும்?

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! வருணன், வாயு, ஆதித்யன், பர்ஜன்யன், அக்னி, ருத்ரன், கார்த்திகேயன், லக்ஷ்மி, விஷ்ணு, பிரம்மா, பிருகஸ்பதி, சந்திரன், நீர், பூமி மற்றும் சரஸ்வதியை யார் எப்போதும் வணங்குகிறார்களோ, அந்த பூஜிக்கத்தக்க புருஷர்களையே நான் வணங்குகிறேன். தவத்தையே தனமாகக் கொண்டவர்களையும், வேதங்களை அறிந்தவர்களையும், வேதம் கூறும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர்களையும் நான் எப்போதும் பூஜிக்கிறேன்.

உணவு உண்ணும் முன் தேவர்களைப் பூஜிப்பவர்கள், தன்னுடைய பெருமையைக் கூறாதவர்கள், திருப்தியும், பொறுமையும் உடையவர்கள் இவர்களையே நான் வணங்குகிறேன். முறைப்படி யாகங்களைச் செய்பவர்கள், பொறுமை உடையவர்கள், மனத்தையும் புலனையும் வென்றவர்கள், சத்தியம், தர்மம், பூமி மற்றும் பசுவைப் பூஜிப்பவர்களுக்கே நான் கை குவிக்கிறேன். காட்டில் பழமும், கிழங்கும் உண்டு தவத்தில் ஈடுபடுபவர்கள், பொருள் சேர்க்காதவர்கள், கடமையில் ஈடுபடுபவர்களையே நான் வணங்குகிறேன்.

யார் தாய், தந்தை, குடும்பத்து மக்கள், பணியாட்கள் முதலிய காக்கப்பட வேண்டியவர்களைப் பராமரிக்கிறார்களோ, அத்தி சேவையை விரதமாகக் கொண்டவர்களோ, தேவயக்ஞத்தில் மிகுந்த அன்னத்தை உண்பவர்களோ அவர்களையே நான் வணங்குகிறேன். வேதம் ஓதுபவர்கள், பிரம்மச்சரிய விரதிகள், வேதம் கற்பிப்பதிலும், யாகம் செய்வதிலும் ஈடுபடுபவர்கள் இவர்களையே நான் வணங்குகிறேன். பிராணிகளிடம் அன்பு செலுத்துபவர்கள், வேதப் பயிற்சியில் காலை முதல் பிற்பகல் வரை ஈடுபடுபவர்கள், முயற்சியோடு வேதம் ஓதுபவர்கள், குருவை மகிழ்விப்பவர்கள், முயற்சியுடையவர்கள், பெரியோர்களுக்குச் சேவை

செய்பவர்கள், யாரிடமும் குற்றம் காணாதவர்கள் ஆகியவர்களையே நான் வணங்குகிறேன்.

யதுகுல நந்தனா! உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள், மனனசீலர்கள், சத்யப் பிரதிஞ்ஞர்கள், ஹவ்ய, கவ்யத்தை நன்கு செய்யும் பிராமணர்கள், குருகுலத்திலிருந்து பிசுஷ்யால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்பவர்கள், தவத்தால் மெலிந்தவர்கள், செல்வத்தையும், சுகத்தையும் சிந்திக்காதவர்கள் இவர்களை நான் வணங்குகிறேன். பற்றில்லாதவர், எதிரிகள் இல்லாதவர், வெட்கமுடையவர், யாரிடமும் பிரயோஜனம் எதிர்பார்க்காதவர், வேதஞான பலம் பெற்றவர்கள், பிரம்மவாதிகள், அஹிம்சையால் ஈடுபட்டு சத்தியம் பேசுகிறவர்கள், மனம், புலன்களை அடக்கும் சாதனையில் ஈடுபட்டவர்கள் இவர்களை நான் வணங்குகிறேன்.

கேசவா! எப்போதும் கபோத வருத்தியில் இருந்து தேவ அதிதி பூஜையில் ஈடுபடும் பிராமணன், தர்ம-அர்த்த-காமத்துடன் காரியம் ஆற்றுபவர்கள், எதற்கும் ஹானியின்றி சிஷ்டாசாரத்தைப் பாலனம் செய்பவர்கள், வேத சாஸ்திர ஞானத்தில் சிறந்தவர்கள், பேராசையற்றவர்கள், புண்ணியாத்மாக்கள் ஆகியோரை நான் வணங்குகிறேன். பலவித விரதங்களைக் கடைப்பிடித்து, நீரையும் காற்றையும் மட்டுமே பருகி, யாக சேஷ அன்னத்தை மட்டுமே போஜனம் செய்பவர்களை நான் வணங்குகிறேன்.

பிரம்மச்சரிய பாலனம் செய்பவர்கள், அக்னி ஹோத்ரம் உடையவர்கள், வேதத்தைத் தரிப்பவர்கள், பிராணிகளின் ஆத்ம சொரூபரான பரமாத்மாவையே அனைத்திற்கும் காரணமாகக் கருதுபவர்கள் முதலியோரை நான் வணங்குகிறேன். ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! உலகங்களைச் சிருஷ்டி செய்பவர்களும், உலகில் எல்லோரிலும் சிறந்தவர்களும், உத்தம குலத்தில் தோன்றியவர்களும், அறியாமையை அழிப்பவர்களான, சூரியனைப்போல உலகிற்கு ஞானமென்னும் ஒளியளிக்கும் ரிஷிகளை நான் எப்போதும் வணங்குகிறேன்.

வார்ஷணேயா! நீங்களும் எப்போதும் பிராமணர்களைப் பூஜியுங்கள். பூஜிக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் தங்கள் ஆசியால் உங்களுக்கு சுகம் அளிப்பார்கள். பிராமணர்கள் எப்போதும், இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகமளித்தவாறு சஞ்சரிக்கிறார்கள். இவர்கள் மதிப்புடன் பூஜிக்கப்பட்டால் கட்டாயம் உங்களுக்கு சுகமளிப்பார்கள்.

பூஜிப்பதால் ஏற்படும் பலன்கள்

எல்லோருக்கும் விருந்துபசாரம் செய்கிறவர்களும், பசு, பிராமணன், சத்தியம் இவற்றிடம் அன்பு வைப்பவர்களும் மிகப்பெரிய சங்கடங்களைக்

கடந்துவிடுகிறார்கள். எப்போதும் மனத்தை வசப்படுத்துபவர்களும், மற்றவர் குற்றத்தைப் பார்க்காதவர்கள், ஒவ்வொரு நாளும் வேத சாஸ்திரத்தைப் படிப்பவர்களும் கடுமையான விபத்தைக் கடந்துவிடுகிறார்கள். எல்லா தேவர்களையும் வணங்குபவர்கள், வேதத்தை மட்டுமே ஆஸ்யிப்பவர்கள், சிரத்தை வைப்பவர்கள், புலன்களை வசப்படுத்துபவர்கள் ஆகியோரும் கடுமையான விபத்தைக் கடந்து விடுகிறார்கள்.

நியமத்தோடு விரதங்களைப் பாலனம் செய்பவர்களும், பிராமணர்களை வணங்கி தானமளிப்பவர்களும் கடுமையான விபத்தைக் கடந்துவிடுகிறார்கள். யார் தபஸ்வியோ, பிரம்மசாரியோ தவத்தில் தூய உள்ளம் கொண்டவர்களோ, அவர்கள் கடுமையான விபத்தைக் கடந்து விடுகிறார்கள். தேவர், அதிதி, காக்கப்பட வேண்டியவர்கள், பித்ருக்கள் ஆகியோரைப் பூஜிப்பவர்கள், யாகத்தில் மீதமான அன்னத்தைச் சாப்பிடுபவர்கள் ஆகியோரும் கடுமையான விபத்தைக் கடந்து விடுகிறார்கள்.

விதிப்படி அக்னியை ஸ்தாபித்து அக்னியை உபாசித்து, வந்தனம் செய்து காப்பாற்றுபவர்களும், அதில் சோமரஸ ஆஹுதியை அளிப்பவர்களும் கடுமையான விபத்தைக் கடந்து விடுகிறார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! யார் உங்களைப் போலவே தாய்-தந்தை மற்றும் குருவிடம் முழுமையான நியாயத்தோடு நடந்து கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்களும் கடுமையான விபத்தினைக் கடந்துவிடுகிறார்கள்” என்று நாரதர் கூறினார்.

இவ்வாறு பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள் யார், யார், அவர்களை வணங்குவதால் பெறும் நன்மைகள் என்ன என்பதை நாரதர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானுக்கு விவரித்தார்.

15. பிராமணனின் மகிமைகள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-33

மன்னன் பிராமணர்களிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறை

அரியணையில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, அரசாட்சி செய்யும் மன்னன் தன் முதல் கடமையாக, பிராமணர்களுக்கு சேவையும், பூஜையும் செய்ய வேண்டும். மன்னன் வேதமறிந்த பிராமணர்களையும், முதியவர்களையும் எப்போதும் மதிக்க வேண்டும். கிராமத்திலும், நகரத்திலும் வாழும் வேதியர்களை இனிய வாக்காலும், உத்தம போகங்களை அளித்தும் தலை வணங்கியும் மரியாதை செய்ய வேண்டும். மன்னன் தன்னையும், தன்னுடைய புதல்வர்களையும் காப்பாற்றுவதுபோல பிராமணர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும். பிராமணர்களையும், பூஜிக்கத் தக்க புருஷர்களையும் உறுதியான உள்ளத்தோடு பூஜிக்க வேண்டும். அவர்கள் அமைதியாக இருந்தால்தான் ராஜ்யம் முழுவதும் அமைதியாகவும், சுகமாகவும் இருக்க முடியும். மன்னனுக்கு, பிராமணன் தந்தையைப் போல் வணங்கத்தக்கவன்; பூஜிக்கத் தகுந்தவன்; மதிக்கத்தக்கவனுமாவான்.

பிராமணிகளின் வாழ்க்கை மழையை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதைப்போல, உலகின் வாழ்க்கை யாத்திரை பிராமணர்களை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. சத்திய பராக்ரமி பிராமணர்கள் சினங்கொண்டு தீவிர ரூபம் தரித்தால், அபிசாரம் அல்லது மற்ற உபாயங்களின் மூலம், சங்கல்பத்தாலேயே பகைவர்களை எரித்துச் சாம்பலாக்க முடியும். சர்வ நாசம் செய்ய முடியும்.

பிராமணர்களின் ஆற்றலும், குணமும்

பிராமணர்களுக்கு முடிவு தென்படவில்லை; இவர்களுக்கு எந்தத்திசையின் வாசலும் மூடப்பட்டதல்ல; கோபம் கொள்ளும்போது, இவர்கள் காட்டுத் தீக்கு சமமாகி எரிக்கும் பார்வை கொள்ளுகிறார்கள். மிகப்பெரிய தைரியசாலிகளும் இவர்களிடம் பயப்படுகிறார்கள். ஏன் எனில் இவர்களிடம் குணமே அதிகம் உண்டு. சிலர் தங்களுடைய தேஜஸை மறைத்து வைத்துள்ளார்கள். சிலர் தூய வானத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கிறார்கள். சிலர் பிடிவாதக்காரர்களாகவும், சிலர் பஞ்சைப்போல் மென்மையாகவும் இருக்கிறார்கள்.

சிறந்த பிராமணர்களையே மதிக்க வேண்டும். ஆனால் சிறப்பற்றவர்களை நிந்திக்கக்கூடாது. பிராமணர்களில் சிலர் போக்கிரிகள்;

சிலர் பொல்லாதவர்கள் சிலர் பெரும் தவசிகள். சிலர் விவசாயம் மற்றும் பசு பராமரிப்பினால் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். சிலர் பிசைஷ் மேற்கொண்டே வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறார்கள். பலர் திருடுகிறார்கள்; பொய்யும் சொல்கிறார்கள். பலர் நடிக்கவும் நாட்டியம் ஆடவும் செய்கிறார்கள். பலர் மன்னர் அல்லது மற்றவர்களிடம் எல்லா வகைக் காரியங்களும் செய்வதில் வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

பல பிராமணர்கள் பல உருவம் தரிக்கிறார்கள். தர்மம் அறிந்த சத்புருஷர்களான பிராமணர்களை எப்போதும் புகழ் வேண்டும். பழைய காலத்தில் இருந்தே பாக்கியவான்களான பிராமணர்கள் வேத, பித்ரு, மனித, நாக மற்றும் அரக்கர்களால் பூஜிக்கத் தக்கவராகின்றனர். இந்த பிராமணர்கள் தேவர்களாலும், பித்ருக்கள், கந்தர்வர்கள், அரக்கர்கள், அசுரர்கள் மற்றும் பிசாசுகளாலும் வெல்ல முடியாதவர்கள். இவர்கள் விரும்பினால், தேவர் அல்லாதவரை தேவராக்க முடியும். தேவர்களையும் தேவலோகத்திலிருந்து வீழ்த்த முடியும். யாரை மன்னனாக்க விரும்புகிறார்களோ, அவனையே மன்னனாக்க முடியும். யாரை மன்னனாகக் காண விரும்பவில்லையோ அவன் தோல்வியடையுமாறு செய்ய முடியும்.

பிராமணர்களை நிந்திப்பவன் அழிந்து விடுகிறான். நிந்தையிலும், புகழிலும், நிபுணர்களான பிராமணர்கள் மக்களின் இகழ்ச்சியையும், புகழ்ச்சியையும் அதிகரிப்பதில் வல்லவர்கள். தன்னைத் தவேஷிப்பவர்களிடம் இவர்கள் சினம் கொள்கிறார்கள். பிராமணனால் புகழப்படுபவன் மேன்மையடைகிறான். சபிக்கப்படுபவன் ஒரு கணத்தில் தோற்றுவிடுகிறான். முன்பு கூடித்திரியர்களாக இருந்த சக, யவன, காம்போஜ இனங்கள் பிராமணர்களின் அருட்பார்வை இல்லாததால் தாழ்ந்த இனமாக நேர்ந்தது. திராவிட, கலிங்க, புளிந்த உஷ்னர், கோலிசர்ப்ப, மாகிசக கூடித்திரிய ஜாதிகளும் பிராமணர்களின் அருட்பார்வை கிடைக்கப் பெறாமலேயே சூத்திரர்களாகிவிட்டனர். பிராமணர்களிடம் தோல்வியை ஏற்றுக் கொள்வதே நலம் தரும். அவர்களைத் தோற்கச் செய்வது நல்லதல்ல.

இந்த உலகனைத்தையும், கொல்லுபவனை விட பிராமணனை வதம் செய்பவனின் பாவம் பெரியது. பிரம்மஹத்யா பெரும் தோஷம் என்பது மகரிஷிகளின் கூற்று, எந்த வகையிலும் பிராமணனை நிந்திக்கக்கூடாது. பிராமண நிந்தை நிகழும் இடத்தில் தலைகுனிந்து பேசாமல் இருக்க வேண்டும். அல்லது பேசாமல் அங்கிருந்து எழுந்து சென்றுவிட வேண்டும்.

இவ்வுலகில் பிராமணனை விரோதித்து, சுகமாக வாழத்துணியும் மனிதன் பூமியில் பிறக்கவுமில்லை; இனி பிறக்கப் போவதும் இல்லை. காற்றை உள்ளங்கையில் பிடிப்பது, சந்திரனைக் கையால் தொடுவது,

பூமியைத் தூக்குவது போன்றவை இயலாத காரியம் என்பதைப்போல பிராமணர்களை வெல்வதும் இயலாததாகும்.

பீஷ்மர் சிறந்த பிராமணர்களைப் புகழ்ந்து கூறுதல்

யுதிஷ்டிரா! பிராமணர்களை எப்போதும் நன்கு பூஜிக்க வேண்டும். சந்திரன் பிராமணர்களின் மன்னனாவார். இவர்கள் மனிதனுக்கு சுக, துக்கம் அளிப்பதில் சமர்த்தர்கள். பிராமணர்களால் கேட்கப்பட்ட சிறந்த உணவு, அணிகலன்கள் முதலிய அவர்கள் விரும்பும் பொருளை, மன்னன் அளிக்க வேண்டும். தந்தையைப்போல் அவர்களைக் கவனமுடன் காப்பாற்ற வேண்டும். அப்போதுதான் பிராமணர்களால் ராஜ்யத்தில் அமைதி நிலவும். இந்திரனால் மழையைப் பெற்று பிராணிகள் சுகமும், சாந்தியும் பெறுவதுபோல், பிராமணர்களால் ராஜ்யத்திற்கு அமைதி கிடைக்கும்.

எல்லா தேசங்களிலும் மன்னர்கள், பிரம்ம தேஜஸ் நிரம்பிய புனிதமான பிராமணர்களும், பகைவர்களுக்கு தாபமளிக்கும் மகாரதிகளான கூடித்திரியர்களும் தோன்ற வேண்டும் என்று விரும்ப வேண்டும். தூய ஜாதியுடைய, தீக்ஷிண விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் தர்மம் அறிந்த பிராமணனைத் தன் வீட்டில் தங்க வைக்க வேண்டும். பிராமணர்களுக்கு அளிக்கும் ஹவிஸை தேவர்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஏன் எனில் பிராமணன் எல்லாப் பிராணிகளின் தந்தையாவான். அவனை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு பிராணி கிடையாது.

சூரியன், சந்திரன், வாயு, நீர், பூமி, ஆகாயம், திசைகள் இவையனைத்தின் அதிஷ்டாதாவான தேவர் பிராமணர்களுடைய சரீரத்தில் பிரவேசித்து அன்னத்தைப் போஜனம் செய்கிறார்கள். பிராமணன் ஏற்காத அன்னத்தைப் பித்ருக்களும் ஏற்பதில்லை. பிராமண துரோகியான பாவியின் அன்னத்தைத் தேவர்கள் ஒருபோதும் ஏற்பதில்லை. பிராமணன் திருப்தியடைந்தால் பித்ருக்களும், தேவர்களும் மகிழ்ச்சியோடு இருக்கிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. பிராமணர்களுக்குப் பயன்படும் ஹவிஸை அளித்த யஜமானனும் சந்தோஷம் அடைகிறான். அத்தகையவர்கள் மரணத்திற்குப் பின் உத்தம கதியை அடைகிறார்.

எந்தெந்த யாக பதார்த்தத்தால் மனிதன் பிராமணனைத் திருப்தி செய்கிறானோ, அதனாலேயே தேவர்களும், பித்ருக்களும் திருப்தி அடைகிறார்கள். சந்தானம் உண்டாகும் யாகம் முதலிய கர்மங்கள் பிராமணர்களாலேயே நடத்தி முடிக்கப்படுகின்றன. ஜீவன் எங்கிருந்து தோன்றுகிறது? மரணத்திற்குப் பின் எங்கு செல்கிறது? என்ற தத்துவத்தையும், சொர்க்க-நரகத்தின் வழியையும் பிராமணனே அறிவான்.

பிராமணன் மனிதர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவன். தன் தர்மத்தை அறிந்து அதன்படி நடப்பவனே, உண்மையான பிராமணன் ஆவான். பிராமணர்களைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு ஒருபோதும் தோல்வி உண்டாவதில்லை. மரணத்திற்குப் பின் வீழ்ச்சி ஏற்படுவதில்லை; அவர்களுக்கு அவமானமும் உண்டாவதில்லை பிராமணனின் வாயிலிருந்து வரும் வாக்கைத் தலைமீது தரிக்கும், பூதங்கள் அனைத்தையும் ஆத்ம பாவத்தோடு பார்க்கும் மகாத்மாக்கள் ஒருபோதும் துயரமடைவதில்லை; தோற்பதுமில்லை.

தன்னுடைய தேஜஸாலும், பலத்தாலும் பிரகாசிக்கும் கூஷத்திரியர்களின் தேஜஸும், பலமும் பிராமணர்களுக்கு முன்னால் அமைதியாகிவிடுகின்றன. ப்ருகு வம்சத்துப் பிராமணர்கள் தாளஜங்கரர்களையும், அங்கிராவின் புதல்வர்கள் நீபவம்சத்து மன்னர்களையும், பரத்வாஜர் ஹைஹயர்களையும், இலாவின் புதல்வர்களையும் தோற்கச் செய்தனர். கூஷத்திரியர்களிடம் பல விசித்திரமான ஆயுதங்கள் இருந்தபோதும் மான்தோல் தரித்த இந்த பிராமணர்கள் அவர்களைத் தோற்கச் செய்தனர்.

கூஷத்திரியர்கள் பிராமணனுக்கு நீர் நிறைந்த கலசத்தைத் தானமளித்து, தெய்வீக காரியங்களைத் தொடங்க வேண்டும். உலகில் எது கூறப்படுகிறதோ, கேட்கப்படுகிறதோ, படிக்கப்படுகிறதோ, அவை அனைத்தும் மரக்கட்டையில் தீ மறைந்திருப்பதைப்போல் பிராமணர்களிடம் நிலை பெற்றுள்ளது. இவ்விஷயத்தில் அறிஞர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், பூமி தேவியோடு உரையாடிய பழைய விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டாகக் கூறுகிறார்கள்.

ஒருமுறை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பூமி தேவியிடம் கேட்டார்; “சுபமானவனே! நீ பூதங்கள் அனைத்தின் தாயாவாய். ஆகவே, நான் உன்னிடம் ஒரு ஐயத்தைக் கேட்கிறேன். இல்லறத்தில் உள்ள மனிதன் எந்த கர்மத்தைச் செய்வதால் தன் பாவத்தை அழிக்க முடியும்?” என வினவினார்.

பூமி தேவி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு இவ்வாறு பதிலளித்தாள்; “பகவன்! இதற்கு மனிதன் பிராமண சேவை செய்ய வேண்டும். இதுவே எல்லாவற்றிலும் புனிதமான, உத்தமமான காரியமாகும். பிராமண சேவை செய்யும் மனிதனின் ரஜோ குணங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன. இதனாலேயே ஐஸ்வர்யமும் புகழும், சிறந்த அறிவும் கிடைக்கிறது. பகைவர்களை வருத்தும் மகாரதி கூஷத்திரியர்கள், எப்போதும், எல்லா வகை செழுமைக்காகவும் தோன்ற விரும்ப வேண்டும் என்று நாரதர் என்னிடம் கூறியுள்ளார்.

உத்தம ஜாதியுடைய, தர்மமறிந்த, விரதங்களை உறுதியோடு கடைப்பிடிக்கும் பிராமணர்கள் தோன்றுவதற்கும் விரும்ப வேண்டும் என்றும்

கூறியுள்ளார். எல்லா மனிதர்களிலும் பெரியவர் யாரோ, அவரை விடப் பிராமணர்களைப் பெரியவர்களாகக் கருத வேண்டும். அத்தகைய பிராமணர்களால் புகழப்படுபவர்கள் வளர்ச்சியடைகிறார்கள். பிராமணனை நிந்திப்பவன் தோல்வியடைகிறான். பெரும் கடலில் வீசிய மண் உருண்டை கரைந்துவிடுவதைப்போல, பிராமணனுடைய சங்கம் கிடைத்துமே தீயகாரியங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன.

பிராமணர்கள் பிரபாவம் மிக்கவர்கள். அவர்கள் சந்திரனில் களங்கம் உண்டாக்கினார்கள். கடல் நீரை உவர்ப்பாக்கினார்கள். இந்திரனின் உடலில் ஆயிரம் ஆண்குறிகளை உண்டாக்கினார்கள். அவர்களே அவற்றை கண்கள் உருவில் மாற்றினர். அதனாலேயே ஆயிரம் யாகங்களைச் செய்த இந்திரன் ‘சஹஸ்ராசூன்’ எனப் பெயர் பெற்றார். மதுசூதனா! கீர்த்தி, ஐஸ்வர்யம் மற்றும் உத்தமலோகங்களைப் பெற விரும்பும் மனிதன் மனத்தை வசப்படுத்திய புனிதமான பிராமணர்களின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று பூமி தேவி கூறினாள். பூமியின் இந்த சொல்லைக் கேட்ட கேசவன் ‘நீ நல்ல விஷயத்தைக் கூறினாய்’ எனப் பாராட்டினார்.

பிரம்மாவின் மூலம் பிராமணர்களின் மகிமை கூறப்படுதல்

பிராமணர்களைப் பற்றி பிரம்மா பாடியுள்ள பாடலை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தார்; “பிராமணர்கள் பிறப்பிலிருந்தே பாக்கியசாலிகள் எல்லாப் பிராணிகளின் வந்தனைக்கும் உரியவர்கள். முதலில் உணவு பெற அதிகாரிகளாவர். பிராமணர்கள் எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றச் செய்பவர்கள். அனைவருக்கும் நண்பர்கள். தேவர்களின் வாயாவார்கள். அவர்கள் பூஜிக்கப்பட்டால், மங்களமயமான வாக்கால் மனிதனின் நன்மைக்காக ஆசியளிக்கிறார்கள். நம்முடைய பகைவர்களிடம் சினம் கொண்ட பிராமணர்கள் கடுமையான வாக்கு மூலம் சாபத்தால் அழித்து விடுகிறார்கள்.

பிரஜாபதி, பிராமணன், கூஷ்த்திரியன், வைசியன் ஆகியோரைத் தோற்றுவித்த பின் இவ்வாறு கூறினார்; ‘நீங்கள் முறைப்படி தன் தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்துப் பிராமண சேவை செய்யுங்கள். இதைத்தவிர வேறு கடமை இல்லை. பிராமணர்கள் காப்பாற்றப்பட்டால், தன் ரகூகர்களை அவர்கள் காப்பாற்றி விடுவார்கள். பிராமண சேவையால் உங்களுக்கு சிறந்த நன்மை உண்டாகும். பிராமணனைக் காப்பாற்றும் கடமையை நிறைவேற்றுவதாலேயே பிராஹ்மி, லக்ஷ்மி உங்களுக்குக் கிடைத்துவிடுவாள்.

வித்வானான பிராமணன் சூத்திரனுக்கு உசிதமான கர்மத்தைச் செய்யக்கூடாது. அதனால் அவனுடைய தர்மம் அழிந்துவிடும். ஸ்வதர்மத்தை

கடைப்பிடிப்பதால் லக்ஷ்மி, அறிவு, தேஜஸ், ஐஸ்வர்யம் அனைத்தும் கிடைக்கிறது. பிராமணர்கள் ஆஹவனீய அக்னியில் உள்ள தேவ கணங்களை ஆஹுதியால் திருப்தி செய்கிறார்கள். பிராஹ்மி வித்தையால் உத்தம பாத்திரமாகி சிறுவர்களுக்கும் முன்னால் போஜனம் பெறும் அதிகாரிகளாகின்றனர். பிராமணர்களே! நீங்கள் எந்தப் பிராணியிடமும் துரோகம் செய்யாமல், சிரத்தையுடனும், புலனடக்கத்துடனும் ஸ்வாத்யாயத்தில் ஈடுபடுவீர்களாகில் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெறுவீர்கள். மனிதலோகத்திலும், தேவலோகத்திலும் உள்ள அனுபவிக்கத் தகுந்த பொருட்கள் அனைத்தும் ஞானம், தவம் மற்றும் நியமத்தால் கிடைக்கின்றன.

உங்களை மதித்துப் புனிதமடைந்த கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திர இனத்தவர் இக-பரலோகங்களில் அன்பையும் சுகத்தையும் பெறுகிறார்கள். உங்களால் காக்கப்படாதவர்கள் அழிவை அடைகின்றனர். உங்கள் தேஜஸாலேயே உலகம் முழுவதும் நிலைத்துள்ளது. ஆகவே நீங்கள் மூன்று உலகங்களையும் காப்பாற்றுங்கள்.” பிரம்மா பிராமணர்களுக்கு அருள்புரிந்து இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

பிராமணர்களுடைய பலம் தபஸ்வியான மன்னனுக்குச் சமமானது. அவர்கள் வெல்ல முடியாதவர்கள்; தீவிரமானவர்கள்; வேகமுடையவர்கள்; விரைந்து செயல்படுபவர்கள். பிராமணர்களில் சிலர் சிங்கத்தைப் போன்ற சக்தி உடையவர்கள்; சிலர் புலியைப் போன்றவர்கள்; பலர் வராஹத்திற்கும், மானுக்கும் சமமான சக்தி உடையவர்கள். சிலர் ஜலஜந்துக்களுக்குச் சமமானவர்கள். சிலருடைய ஸ்பரிசும் பாம்பைப் போன்றது. சிலர் சாபமளித்துக் கொல்கிறார்கள் என்றால் சிலர் சினத்துடன் பார்த்தே பொசுக்கிவிடுகிறார்கள். சில பிராமணர்கள் விஷப்பாம்பு போன்று பயங்கரமானவர்கள்; சிலர் மந்த சுபாவத்தினர்.

இவ்வுலகில் பிராமணர்களின் இயல்பும், ஆசார விவகாரங்களும் பலவகையானது. மேகல, திராவிட, லாட, பௌண்ட்ர, கான்வஷிர, செளண்டிக, தரத, தார்வ, செளர, சபர, பர்பர, கிராத, யவனர் ஆகிய அனைவரும் முன்பு கூத்திரியர்களாக இருந்து, பிராமணர்களோடு அகூயை கொண்டு நீசர்களாயினர். பிராமணர்கள் திரஸ்கரித்ததாலேயே அசுரர்கள் கடலில் இருக்க நேர்ந்தது. பிராமணர்களுடைய அருளாலேயே தேவர்கள் சொர்க்கத்தில் வாழ்கிறார்கள்.

ஆகாயத்தைத் தொடுவது, இமயத்தை அசைப்பது, அணை கட்டி கங்கையின் பிரவாகத்தைத் தடுப்பது இயலாதது என்பதுபோலப் புவியில் பிராமணர்களை வெல்வது என்பது முற்றிலும் முடியாததாகும்.

பிராமணர்களிடம் விரோதம் செய்து புவியில் அரசாள முடியாது. ஏன் எனில் மகாத்மாக்களான பிராமணர்கள் தேவர்களுக்கும் தேவராவர். பூமியின் ராஜ்யத்தை அனுபவிக்க விரும்பும் மன்னன் தானம் மற்றும் சேவையின் மூலம் எப்போதும் பிராமணர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். தானம் ஏற்கும் பிராமணர்களின் தேஜஸ் சாந்தமாகிறது. ஆதலால் தானம் பெற விரும்பாத பிராமணர்களால் மன்னன் தன் குலத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வாறு பிராமணர்களின் மகிமை பிரம்மாவினால் கூறப்பட்டுள்ளது.

பிராமணனின் புகழ்ச்சி குறித்து இந்திர-சம்பாசுரனின் உரையாடல்

ஒருமுறை இந்திரன் ஐடாதாரி தபஸ்வியாக உருவெடுத்து பெரிய தேரிலேறி சம்பாசுரனிடம் சென்றார். அவர் சம்பாசுரனிடம் “எந்த நடத்தையால் உன்னுடைய இனமக்களை ஆள்கிறாய்? அவர்கள் எந்த காரணத்தால் உன்னைச் சிறந்தவன் என்று கருதுகிறார்கள் என்பதைக் கூறு” எனக் கேட்டார். சம்பாசுரன் அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

“நான் பிராமணர்களை எப்போதும் மதிப்புடன் நடத்துகிறேன். அவர்களிடம் ஒருபோதும் குற்றம் காண்பதில்லை. அவர்களுடைய கருத்தையே ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இயன்ற வரை அவர்களுக்கு சுகமளிக்க முயற்சிக்கிறேன். அவர்களுடைய சொல்லை அவமதிப்பதில்லை. அவர்களிடம் குற்றம் செய்வதில்லை. அவர்களைப் பூஜித்து நலம் விசாரிக்கிறேன். அறிவுள்ள பிராமணர்களின் கால்களைப் பற்றுகிறேன்.

பிராமணர்கள் மிகவும் நம்பிக்கையுடன் என்னுடன் உரையாடுகிறார்கள். என் நலத்தைக் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் கவனமின்றி இருந்தால் நான் கவனத்தோடு இருக்கிறேன். அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் நான் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னை சாஸ்திரத்தின் வழியில் செல்பவன், பிராமண பக்தன், குற்றம் பாராதவன் என்று பிராமணர்கள் அறிகிறார்கள். உபதேசமளிக்கும் அவர்கள் தங்களுடைய நல்லுபதேசத்தால், அமுதம் போன்ற சொற்களால், தேனீக்கள் தேனடையை நிரப்புவதுபோல் என்னை நனைக்கிறார்கள். திருப்தியடைந்த அவர்கள் என்னிடம் கூறுவதை நான் என் அறிவால் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

அவர்களிடம் எப்போதும் நிஷ்டை வைத்துள்ளேன். அவர்களுடைய வாக்கிலிருந்து பிரவகிக்கும் இனிய ரசம் என்னும் உபதேசத்தை நான் பருகிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆகவே, நகூத்திரங்களுக்கிடையே சந்திரனைப்போல நான் என் இனத்தை ஆட்சி செய்கிறேன். பிராமணர்கள் மூலம் சாஸ்திர உபதேசத்தைக் கேட்டு, வாழ்க்கையில் அதன்படி நடந்து கொள்வதே பூமியில் மிக உத்தமமானதாகும். இதையறிந்து பழைய

காலத்தில் தேவாசுரப் போரில் இருந்த என் தந்தை வியப்பும், மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார். மகாத்மாக்களான பிராமணர்களின் மகிமையைக் கண்டு அவர் சந்திரனிடம், ‘பிராமணர்களுக்கு எவ்வாறு சித்தி கிடைத்துள்ளது’ என்று கேட்டார்.

சந்திரன் என் தந்தையிடம் பிராமணர்கள் எவ்வாறு சித்தி பெற்றனர் என்பதைக் கூறினார். “பிராமணர்கள் அனைவரும் தவத்தால் சித்தி பெற்றவர்கள். இவர்களுடைய பலம் இவர்களுடைய வாக்கில் உள்ளது. மன்னர்களின் பலம் அவர்களின் கைகள்; பிராமணர்களின் பலம் அவர்களுடைய வாக்கு ஆகும். பிராமணர்கள் முதலில் குருவின் வீட்டில் பிரம்மச்சரியம் மேற்கொண்டு துன்பங்களைச் சகித்து, வாசம் புரிந்து பிரணவத்தோடு, வேதத்தை அத்யயனம் செய்ய வேண்டும். கடைசியில் கோபத்தைத் துறந்து அமைதியோடு துறவறத்தை ஏற்க வேண்டும் சந்யாசியான பிறகு எல்லா இடத்திலும் சமமான பார்வை வைக்க வேண்டும்.

எல்லா வேதங்களையும் தந்தையின் வீட்டிலிருந்தே படித்து ஞானமும், புகழும் பெற்றிருந்தாலும் வித்வான்கள் அவனைப் பாமரன் என்றே கருதுகிறார்கள். குருவின் வீட்டில் துன்பங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு வேதங்களைக் கற்பதே சிறந்ததாகும். பாம்பு, புற்றில் இருக்கும் ஜீவன்களை விழுங்கி விடுவதுபோல, போரிடாத கூடித்திரியனையும், வித்தைக்காக குருவிடம் செல்லாத பிராமணனையும் இந்த பூமி விழுங்கி விடுகிறது.

மந்த புத்தியுள்ளவனிடம் உள்ள அபிமானம் அவனுடைய லக்ஷ்மியை அழித்துவிடுகிறது. கர்ப்பம் தரிக்கும் கன்னிகை குற்றமுடையவளாவதுபோல, எப்போதும் வீட்டில் வாழும் பிராமணனும் குற்றமுடையவனாகக் கருதப்படுகிறான். இக, பர உலகங்களைத் திருத்திக் கொள்ள விரும்புவவர்கள் வித்வானும், லௌகிக விஷயங்களை அறிந்தவனும், தபஸ்வியும், சக்திசாலியுமான பிராமணனை எப்போதும் பூஜிக்க வேண்டும்; வணங்க வேண்டும்.” இவ்வாறு சந்திரன் கூறியதைக் கேட்டு என் தந்தை பெரும் விரததாரிகளான பிராமணர்களைப் பூஜித்தார்; நானும் அவ்வாறே செய்கிறேன் என்று சம்பாசுரன் இந்திரனிடம் தான் சிறந்தவனாகக் கருதப்படுவதற்கான காரணத்தைக் கூறினார்.

இந்திரனும் இந்த விஷயங்களை அறிந்து கொண்டு பிராமணர்களைப் பூஜித்தார். அதனால் மகேந்திர பதவியைப் பெற்றார்.

16. தானத்திற்குரிய உத்தம மனிதனின் இயல்புகள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-37

தானம் அளிப்பதற்குரிய உத்தம பாத்திரமாகும் மனிதன் யார் என யுதிஷ்டிரர் கேட்டபோது, பீஷ்மர் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்.

பல யாசகர்கள் யாகம், குருதகூழிணை மற்றும் குடும்பத்தைப் போஷிப்பது இவற்றிற்காகவே யாசிக்கிறார்கள். எந்தெந்த யாசகர்கள் எந்தெந்த பொருட்களை யாசிக்கிறார்களோ, அவர்கள் அனைவருக்கும் அளிக்கிறோம் என்றே கூற வேண்டும். ஆனால் தன்னால் காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களுக்கு கஷ்டம் அளிக்காமல், அவர்களுடைய தேவைகளை நிறைவேற்றிய பின்னரே தானம் அளிக்க வேண்டும். காப்பாற்ற வேண்டியவர்களுக்குக் கஷ்டமளித்தோ, பசியால் இறக்கவிட்டோ தானம் செய்பவன் தன்னைத் தானே கீழே வீழ்த்துகிறான்.

அறிமுகமற்றவர்கள், நீண்ட நாட்களாக உடன் இருப்பவர்கள், அல்லது தூர தேசத்திலிருந்து வந்தவர்கள் ஆகியோர் தானத்திற்குப் பாத்திரமானவார்கள். ரித்விக், புரோகிதன், ஆசாரியன், சிஷ்யன், சம்பந்தி, பாந்தவன், வித்வான், குற்றப் பார்வையற்றவன் ஆகிய அனைவரும் பூஜிக்கவும், மதிக்கவும் வேண்டியவர்களாவர். இவர்களைத் தவிர வேறாக நடப்பவர்கள் மதிப்பிற்குரியவர்களல்ல. ஆகவே, ஒருமுகப்பட்ட மனத்தோடு ஒவ்வொரு நாளும் நல்ல தகுதியுடையவர்களைப் பரீகைஷ செய்ய வேண்டும்.

சினமின்மை, உண்மை பேசுதல், அஹிம்சை, புலனடக்கம், எளிமை, துரோகமின்மை, கர்வமின்மை, பொறுமை, தமம், மன அடக்கம் ஆகிய குணங்களை இயல்பாகவே பெற்றவர்கள், தர்மத்திற்கு விரோதமாகக் காரியம் செய்யாதவர்கள் ஆகியோரே தானத்திற்கு உத்தமமான பாத்திரங்கள்; மதிப்பிற்குரியவர்கள் ஆவர்.

தன்னோடு பல காலம் வாழ்கிறவன், வேறு எங்கிருந்தாவது வந்தவன் அறிமுகமானவன் அல்லது அறிமுகமற்றவன் ஆகியோர் தானத்திற்குப் பாத்திரமாவார்கள். வேதங்களைச் சான்றாகக் கருதாமை, சாஸ்திரத்தின் ஆணையை மீறுதல், எல்லா இடங்களிலும் முறைகேட்டைப் பரப்புதல் ஆகிய அனைத்தும் தன்னையே அழித்துவிடும். எந்த பிராமணன் தன் பாண்டியத்தில் வீண் கர்வம் கொண்டு, தர்க்கத்தின் மூலம் வேதங்களை நிந்திக்கிறானோ, பொருளற்ற தர்க்க வித்யையில் ஈடுபடுகிறானோ, நல்லவர்களின் சபையில் வீண் தர்க்க வாதங்கள் செய்து வெற்றி

பெறுகிறானோ, சாஸ்திரத்திற்கு அனுகூலமான உபாயங்களை விளக்காமல் அட்டகாசம் செய்கிறானோ, பிராமணர்களிடம் ஒழுங்கு மீறிப் பேசுகிறானோ, எல்லோரிடமும் ஐயம் கொள்கிறானோ, சிறுவர்களையும், முட்டாள்களையும்போல நடந்து கொள்கிறானோ, கடுமையான சொற்களைப் பேசுகிறானோ, அத்தகைய மனிதனை தீண்டத்தகாதவனாகக் கருத வேண்டும். வித்வான்கள் அத்தகைய மனிதனை நாய் என்றே கருதுகிறார்கள்.

நாய் குரைப்பதற்காகவும், கடிப்பதற்காகவும் அருகில் வருவதைப்போல அவன் பாசாங்கு செய்யவும், சாஸ்திரங்களைக் கண்டனம் செய்யவும் இங்கும் அங்கும் ஓடித்திரிகிறான். மனிதன் உலக விவகாரத்தைப் பார்வையிட வேண்டும். தர்மம் மற்றும் தன் நன்மைக்கான வழிகளையும் யோசிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவன் எப்போதும் மேன்மை அடைகிறான்.

யாகம் செய்து தேவ ருணத்திலிருந்தும், வேதம் ஒதி ரிஷிகளின் ருணத்திலிருந்தும், சிறந்த புதல்வர்களைப் பெற்று சிராத்த காரியம் செய்து பித்ருக்களின் ருணத்திலிருந்தும், விருந்தினரை உபசரித்து அதிதி ருணத்தில் இருந்தும் விடுபட்டு, தூய, வினயமுடைய முயற்சியால் சாஸ்திரம் கூறும் கர்மங்களை செய்யும் இல்லறத்தான் ஒருபோதும் தர்மத்திலிருந்து பிறழ்வதில்லை.

17. பெண்களின் தோஷங்கள் அல்லது குற்றங்கள்
'பஞ்சசூடா' என்னும் அப்சரஸ் மற்றும் நாரதர் இடையே நடந்த
உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு மேற்கோள் காட்டிக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-38

நாரதர் பஞ்சசூடாவிடம் தன் ஐயத்தைக் கேட்டல்

முன்பு நடந்த விஷயம். ஒரு சமயம் எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரிக்கும் தேவரிஷி நாரதர் ஒருநாள் பிரம்மலோகத்தின் நிந்திக்கத் தகாத அழகி அப்சரஸ் 'பஞ்சசூடா' வைப் பார்த்தார். அவளிடத்தில் முனிவர், “அழகியே! என் உள்ளத்தில் ஒரு பெரும் ஐயம் உள்ளது. அந்த ஐயம் தொடர்பான உண்மையைக் கூறு” எனக் கேட்டார். பஞ்சசூடா, அவரிடம் உங்கள் வினாவிற்கு விடையளிக்கத் தகுந்தவளாக என்னைக் கருதினால், அது கூறத் தக்கதாக இருக்குமானால் அவசியம் கூறுவேன்” என்று பதிலளித்தாள்.

நாரதர் அவளிடம், கூறத்தகாத எந்த விஷயத்தையும் நான் கூறும்படி சொல்ல மாட்டேன். நான் உன் வாயால் பெண்களின் இயல்பைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார். பஞ்சசூடா அவரிடம், “தேவரிஷியே! நான் பெண்ணாக இருந்து, பெண்களை எவ்வாறு நிந்திக்க முடியும்? உலகில் எத்தகைய பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய இயல்பு என்ன? என்பது அனைத்தையும் தாங்கள் அறிவீர்கள். ஆகவே, என்னிடம் இதைக் கேட்காதீர்கள்” என்றாள். தேவரிஷி அவளிடம், “நீ உண்மையைக் கூறு. பொய் சொன்னால்தான் குற்றம் உண்டாகும். உண்மையைக் கூறினால் குற்றம் உண்டாகாது” என்றார். அவர் அவ்வாறு கேட்டதும், பஞ்சசூடா, பெண்களின் உண்மையான, இயல்பான குற்றங்களைக் கூறத் தொடங்கினாள்.

பஞ்சசூடா விவரித்த பெண்களின் குற்றங்கள்

நாரதரே! நல்ல குலத்தில் தோன்றிய அழகிய நாதனுடைய யுவதிகள் (மனைவிகள்) கூட மரியாதைக்கு உட்பட்டு இருப்பதில்லை. இது பெண்களின் குற்றமாகும். பெண்களைக் காட்டிலும் அதிக பாவம் செய்பவர்கள் வேறு யாரும் கிடையாது. பெண்கள் எல்லாக் குற்றங்களுக்கும் வேர் என்பதை நீங்களும் நன்றாக அறிவீர்கள். பெண்களுக்கு மற்றவர்களைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் பெறும்போது, அவர்கள் நற்குணங்கள் உடைய, செல்வம் நிறைந்த, உவமையற்ற, அழகுடைய, தன் வசத்தில் இருப்பவர்களான கணவர்களைக் கூட நினைப்பது இல்லை. பெண்களுடைய மிகப்பெரிய பாவம் என்ன என்றால், மிகப் பாவியானவனைக் கூட வெட்கத்தை விற்று ஏற்றுக் கொள்வதுதான்.

யார் ஒரு பெண்ணை விரும்புகிறானோ, அவன் அவள் அருகில் வந்து அவளுக்குச் சிறிதளவு சேவை செய்கிறான். அவனை அந்த யுவதிகள் விரும்பத் தொடங்குகிறார்கள். பெண்களுக்குத் தன்னை விரும்பும் ஒருவன் கிடைக்காவிட்டாலோ, உறவினரின் பலம் இருந்தாலோ, கணவன் அருகில் இருந்தாலோதான் அவர்கள் தங்கள் மரியாதைக்குள் இருக்கிறார்கள். இவர்களால் பெற முடியாத எந்த ஆணும் கிடையாது. எந்த வயதினன் என்றும் அவர்கள் நினைப்பதில்லை. ஒருவன் அழகனோ, அழகற்றவனோ, ஆண் என்று மட்டுமே அறிந்து அவனைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். பயத்தாலோ, இரக்கத்தாலோ, செல்வ ஆசையாலோ, ஜாதியாலோ, குல சம்பந்தத்தாலோ கணவனிடம் தங்குவதில்லை.

வாலிபனான, அழகிய ஆடையணிகள் அணிந்தவனிடம் தன்னிச்சையாக நடந்து கொள்ளும் பெண்களைப் பார்த்து, பலகுலப் பெண்களும் அதேபோல் ஆக விரும்புகிறார்கள். மிகவும் மதிப்பிற்குரிய, கணவனுக்கு அன்பான, மிகவும் நன்றாகக் காக்கப்படும் பெண்கள் கூட வீட்டிற்கு வரும் கூனன், குருடன், ஊமை, குள்ளனிடம் கூட சிக்கிவிடுகிறார்கள். தேவரிஷியே! முடமானவன் மற்றும் அருவருக்கத்தக்கவனிடம் கூட பெண்கள் பற்று கொண்டு விடுகிறார்கள். இவ்வுலகில் பெண்களுக்கு அடைய முடியாதவன் இல்லை. ஒருக்கால் பெண்களுக்குப் புருஷன் கிடைக்கவில்லை என்றாலோ, கணவன் தூரத்தில் சென்றுவிட்டாலோ, அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே செயற்கை உபாயங்களால் சேர்ந்துவிடுகிறார்கள்.

ஆண் கிடைக்காதபோது, வீட்டில் மற்றவர்களிடம் பயந்தோ, அல்லது வதை செய்யப்படுவதற்குப் பயந்தோதான் பாதுகாப்புடன் இருக்கிறார்கள். பெண்களின் இயல்பு சஞ்சலமானது; அவர்களிடம் பழகுவது மிகவும் கடினம்; அவர்களுடைய கருத்தும் விரைவில் யாருக்கும் புரியாது. மிகவும் கற்ற வித்வான்களுடைய வாக்கு அறிந்து கொள்ள முடியாததுபோல, பெண்களுடைய கருத்தும் அறிய முடியாதது. அக்னி விறகால் திருப்தி அடைவதில்லை; கடல் ஒருபோதும் நதிகளால் திருப்தி அடைவதில்லை. மரணம் எல்லா உயிர்களையும் ஒன்றாகப் பெற்றாலும் திருப்தி அடைவதில்லை என்பது போலப் பெண்கள் ஆண்களால் எப்போதும் திருப்தியடைவதில்லை.

தேவரிஷியே! எல்லாப் பெண்களின் சம்பந்தமாக இன்னொரு ரகசியமான விஷயம் உள்ளது. ஒரு அழகிய புருஷனைக் கண்டதும் பெண்ணின் பிறவி ஈரமாகிவிடுகிறது. எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் கணவன் அவளைக் காப்பாற்றத் தயாராக இருந்தாலும், அவள் தன் கணவனின் ஆளுமையைச் சகித்துக் கொள்வதில்லை. அவர்கள்

போகப் பொருட்களையோல நல்ல நகைகளையோ, அழகிய சிறந்த வீடுகளையோ, ரதி சுகத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட அருளைக் காட்டிலும் அதிகப் பெருமையுடையதாகக் கருதுவதில்லை.

யமராஜன், வாயு, மரணம், பாதாளம், படவாளம், கத்தியின் முனை, விஷம், சர்ப்பம், அக்னி இந்த அழிவிற்குக் காரணமான பொருட்கள் அனைத்தும் ஒரு பக்கமும், பெண்கள் தனியாக இன்னொரு பக்கமும் சமமானவர்கள் ஆவர். நாரதரே! எங்கிருந்து ஐம்பெரும் பூதங்களும் தோன்றினவோ, எங்கிருந்து இறைவன் உலகனைத்தையும் படைத்தாரோ, எங்கிருந்து ஆண்-பெண்களின் நிர்மாணம் உண்டாயிற்றோ, அங்கிருந்தே பெண்களுக்கு இந்தக் குற்றங்களும் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன.” இவ்வாறு ‘பஞ்சசூடா’ பெண்களின் குற்றங்களையும், அவை எவ்வாறு இயற்கையாகவே பிரம்மாவினால் அளிக்கப்பட்டது என்பதையும் கூறினாள்.

18. ப்ருகு வம்சத்து விபுலன் குருபத்தினியைக் காப்பாற்றிய வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-40

பிரம்மன் பெண்களைப் படைத்ததற்கான காரணம்

முன்பு, பழைய காலத்தில் மக்கள் அனைவரும் தார்மீகர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் தாங்களே தேவத் தன்மையை அடைந்து வந்தனர். அதனால் தேவர்கள் மிகுந்த பயம் கொண்டனர். பிரம்மாவிடம் சென்று தங்கள் கவலையைக் கூறினர். தேவர்கள் மனக் கருத்தை அறிந்த பிரம்மா ஏவல் என்னும் பெண்களைச் சிருஷ்டித்தார். சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் எல்லாப் பெண்களும் பதிவிரதையாக இருந்தனர். பிசாசு போன்ற துஷ்டப் பெண்கள் பிரம்மாவின் புதிய படைப்பில் தோன்றினர். பிரம்மா அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கேற்ற காம பாவத்தை அளித்தார். அதனால் காமத்தை அதிகம் விரும்பிய பெண்கள் ஆண்களுக்கு எப்போதும் தடை உண்டாக்குகிறார்கள்.

தேவசர்மா தன் பத்தினியைக் காப்பாற்றுமாறு தன் சீடன் விபுலனிடம் கூறுதல்

முன்பு ‘தேவசர்மா’ என்னும் ரிஷி இருந்தார். அவருக்கு உலகில் இணையற்ற அழகியான ‘ருசி’ என்னும் பெயருடைய மனைவி இருந்தாள். அவளுடைய அழகைக் கண்டு, தேவ, தானவ, கந்தர்வர்களும் பித்தம் கொண்டனர். இந்திரனும் அவள் மீது பற்றுக் கொண்டார். தேவசர்மா, பெண்களின் இயல்பினை நன்கறிந்தவர். எனவே முடிந்த வரை உற்சாகத்துடன் அவளைக் காப்பாற்றி வந்தார். இந்திரன் மாற்றான் மனைவியை விரும்புவர் என்பதை அறிந்திருந்த தேவசர்மா, ருசியை அவரிடமிருந்து முயற்சியோடு காப்பாற்றி வந்தார்.

ஒருசமயம் தேவசர்மா யாகம் செய்ய நினைத்தார். தான் யாகத்தில் ஈடுபட்டால், தன் மனைவியை எவ்வாறு காப்பது? என யோசித்தார். பிறகு தன் சீடன் விபுலனை அழைத்துக் கூறினார்; “குழந்தாய்! நான் யாகம் செய்யப் போகிறேன். நீ என் மனைவி ருசியை முயற்சியோடு காப்பாற்று. ஏன் எனில் தேவராஜன் இந்திரன் இவளை அடைய எப்போதும் முயற்சிக்கிறான். நீ பல உருவங்களைத் தரிக்கக்கூடிய இந்திரனிடம் கவனமாக இருக்க வேண்டும்” என்றார்.

குரு இவ்வாறு கூறியதும், ஒளி மிக்கவனும், புலன்களை வென்றவனுமான விபுலன் அவரது ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டான். குரு

புறப்படும்போது விபுலன், “முனிவரே! இந்திரன் என்னென்ன ரூபங்களைத் தரித்து வருவான்? அவனுடைய சரீரமும், தேஜஸும் எவ்வாறு இருக்கும்? இதைத் தெளிவாகக் கூறியருளுங்கள்” என்று விபுலன் கேட்டார். தேவசர்மா விபுலனிடம் இந்திரனுடைய மாயைகளை உள்ளவாறு கூறத் தொடங்கினார்.

இந்திரன் தரிக்கும் உருவங்களைப் பற்றிக் கூறலானார்.”

இந்திரன் தரிக்கும் உருவங்களைத் தேவசர்மா கூறுதல்; விபுலன் யோசனை

“பிரம்மரிஷியே! பாகசாசனான இந்திரன் பல மாயைகளை அறிந்தவர். அடிக்கடி அவர் உருவங்களை மாற்றிக் கொள்கிறார். அவர் சிலசமயம், மகுடம், கிரீடம், காதுக்குக் குண்டலம், கைகளில் வஜ்ரம், வில் ஆகியவற்றைத் தரிக்கிறார். பின் ஒரே முகூர்த்த நேரத்திலேயே சண்டாளனைப்போல் காட்சியளிக்கிறார். பிறகு குடுமி, ஜடை, மரவுரி தரித்து ரிஷியாகிவிடுகிறார். சிலசமயம் குடுமி, ஜடை, மரவுரி ஆகியவற்றைத் தரித்துக் கொள்கிறார். சிலசமயம் புஷ்டியான சரீரம் தரிக்கிறார். சிலசமயம் பலமின்றிக் கந்தலைச் சுற்றிக் கொள்கிறார். சிலசமயம் வெண்மையாகவும், சிலசமயம் கருநீலமாகவும், சிலசமயம், கருப்பு நிறத்திலும் மாற்றிக் கொள்கிறார்.

இந்திரன் ஒரே கூணத்தில் குருபனாகவும், அடுத்த கூணத்தில் அழகனாகவும் ஆகிறார். சிலசமயம் வாலிபனாகவும், சிலசமயம் கிழவனாகவும் உருக் கொள்கிறார். சிலசமயம் பிராமண உரு தரிக்கிறார். சிலசமயம் கூடித்திரிய, வைசிய, சூத்திர ரூபத்தையும் ஏற்கிறார். சிலசமயம் அனுலோமனாகவும், சிலசமயம் விலோமனாகவும் மாறுகிறார். கிளி, காக்கை, அன்னம், குயில் ஆகியவற்றின் உருவை எடுக்கிறார். சிங்கம், புலி, யானையின் உருவையும் ஏற்கிறார். தேவ, தைத்ய மன்னர்களின் சரீரத்தையும் தரிப்பார். சிலசமயம் புஷ்டியாகவும், சிலசமயம் வாதரோகத்தினால் பங்கப்பட்ட சரீரத்தையும் கொள்கிறார். பறவை நாலுகால் பிராணியாகவும், பாமரனாகவும் கூட காட்சியளிக்கிறார். ஈ,கொசு முதலிய ரூபத்தையும் அவர் தரிப்பார்.

விபுலா! யாராலும் இந்திரனைப் பிடிக்க முடியாது. இந்த உலகைப் படைத்த பிரம்மாவே அவரைத் தன் வசத்தில் வைக்க முடியாது என்னும்போது, மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன கூறுவது? ஞான திருஷ்டியால் மட்டுமே உருமாறிய இந்திரனைப் பார்க்க முடியும். வாயு ரூபத்திலிருந்து உடனே தேவராஜனாக அவர் வெளிப்படுவார். இவ்வாறு இந்திரன் எப்போதும் புதுப்புது உருவங்களைத் தரித்து மாற்றிக் கொண்டே இருப்பார். ப்ருகு சத்தமா! ஆதலால் நீ முயற்சியோடு இந்த அழகி ருசியைக் காப்பாற்று. உன்னால் தீயவரான இந்திரன் யாகத்தின் ஹவிஸை உண்ணும் நாயைப்போல

என் பத்தினி ருசியை ஸ்பரிசிக்காமல் இருக்கட்டும்” என்று கூறிய தேவசர்மாயாகம் செய்யச் சென்றுவிட்டார்.

குருவின் பேச்சைக் கேட்ட விபுலன் பெரும் கவலையில் ஆழ்ந்துவிட்டார். பலமிகுந்த தேவராஜனிடமிருந்து அந்தப் பெண்ணைக் காத்து வரலானார். மனத்திற்குள் குருபத்தினியைக் காப்பாற்ற என்ன செய்வது என யோசித்தார்.

“மாயாவிமான தேவராஜன் தடுக்க முடியாதவர். குடிலையோ, ஆசிரம வாயிலையோ மூடினாலும் இந்திரன் வருவதைத் தடுக்க முடியாது. அவர் எந்த உருவிலும் வருவார். வாயு ரூபத்தில் வந்து குருபத்தினியைக் களங்கப்படுத்த முடியும். ஆகவே நான் இன்று ருசியின் சரீரத்தில் பிரவேசித்து அதிலேயே இருப்பேன். யோக பலத்தினாலேயே இந்திரனிடமிருந்து இவளைக் காப்பாற்றுவேன். என் எல்லா அங்கங்களோடும், இவளுடைய எல்லா அங்கங்களிலும் உறைந்துவிடுவேன். ஒருக்கால் எனது குரு இதனைக் கண்டால் ஐயமின்றிச் சாபம் அளிப்பார். ஏன் எனில் மகா தபஸ்வியான அவர் திவ்ய ஞானம் உடையவர்.

இங்கு குரு அளித்த ஆணையை நான் அவசியம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் அது ஒரு வியப்புண்டாக்கும் காரியமாகும். ஆகவே, நான் குருபத்தினியின் உடலில் யோக பலத்தால் பிரவேசிக்க வேண்டும். தாமரையின் இலையில்பட்ட நீர்த்துளிகள் அதில் பற்றற்ற பாவத்துடன் இருப்பதுபோல, நானும் குரு பத்தினிக்குள் வாசம் புரிவேன். நான் ரஜோ குணத்திலிருந்து விடுபட்டவன். ஆகவே என் மூலம் எந்தக் குற்றமும் ஏற்படாது. வழியில் செல்லும் யாத்ரீகன் எப்போதாவது ஒரு சூன்யமான சத்திரத்தில் தங்குவதுபோல இன்று நான் எச்சரிக்கையோடு குருபத்தினியின் சரீரத்தில் வாசம்புரிவேன்” என்று விபுலன் யோசித்துத் தீர்மானித்தான்.

விபுலன் குருபத்தினியின் சரீரத்தில் பிரவேசித்தல்; இந்திரனின் வருகை

இவ்வாறு தர்மத்தைப் பார்த்து, வேத சாஸ்திரங்கள் அனைத்தையும் யோசித்த விபுலன், தன்னுடையதும், குருவினுடையதுமான தவத்தை நினைத்து தன் மனத்தால் இந்த உபாயத்தை நினைத்தான். பின் அதற்காகத் தன் முயற்சியை மேற்கொண்டான். விபுலன் குருபத்தினியின் அருகில் அமர்ந்து, ருசிக்குப் பலவகை கதைகளைக் கூறித் தன் சொற்களால் கவரத் தொடங்கினான். பிறகு தன் பார்வையை அவள் பார்வையோடு இணைத்து, முயற்சியோடு அவள் சரீரத்திற்குள் பிரவேசித்து குருபத்தினியின் சரீரத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தார். ருசிக்கு தன் உடலில் அவர் பிரவேசித்த விவரம் தெரியாது. இவ்வாறு விபுலன் குருபத்தினியைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

தேவராஜன் இந்திரன் தேவசர்மா யாகத்திற்குச் சென்றதை அறிந்து இதுவே ரிஷி பத்தினியை அடைய நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று யோசித்து, திவ்ய ரூபத்தையும், உடலையும் தரித்து அந்த ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்தார். இந்திரன் மனம் கவரும் ரூபம் தரித்து ஆசிரமத்திற்குள் பிரவேசித்தார். உள்ளே வந்தபோது விபுலனின் உடல் செயலற்றுக் கிடப்பதையும், கண்கள் நிலைத்துவிட்டதையும் கண்டார். மற்றொருபுறம் பெரும் நகில்களும், தாமரை இதழ் போன்ற பெரிய கண்களுடனும், அழகிய பார்வையுடனும் முழு நிலவைப் போன்ற முகத்துடன் ருசி அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டார்.

இந்திரன் ருசியை அழைத்தல்; விபுலனின் கூற்று

அழகிய ரூபம் தரித்த இந்திரனைக் கண்டதும் ருசி அவரை வரவேற்க எழுந்தாள். அவர் யார் என்று கேட்க விரும்பினாள். அவள் எழுந்திருக்க நினைத்ததுமே, விபுலன் அவளுடைய உடலைச் செயலற்றதாக ஆக்கிவிட்டார். அதனால் அவள் அசைய முடியவில்லை. தேவராஜன் அவளிடம், “இனிய குரலில் தேவி! நான் தேவர்களின் மன்னன் இந்திரன்; உனக்காகவே இங்கு வந்துள்ளேன். உன்னை நினைப்பதால், காமம் என்னைத் தொல்லை செய்கிறது. நீ தாமதிக்காமல் என் அருகில் வா” என்று அழைத்தார்.

இந்திரனின் அழைப்பை ருசியின் உடலில் பிரவேசித்திருந்த விபுலன் கேட்டார்; இந்திரனையும் பார்த்தார். அழகி ருசி விபுலன் மூலம் ஸ்தம்பித்திருந்ததால் அவளால் எழவும், பதிலளிக்கவும் முடியவில்லை. குருபத்தினி இந்திரனை விரும்பும் மனக்கருத்தை அறிந்த விபுலன், யோக சக்தியின் மூலம் அவளை பலமாகக் கட்டுப்படுத்தியிருந்தார். அவர் ருசியின் குணங்களையும், செயல்களையும் யோக பந்தனத்தால் கட்டிவிட்டதால், ருசி செயலற்றவளாக இருந்தாள். அதனால் வெட்கமடைந்த இந்திரன் ‘அழகியே வா’ என அழைத்தார்.

அவருடைய அழைப்பைக் கேட்டு, அவள் இந்திரனுக்குப் பதிலளிக்க விரும்பினாள். அதை அறிந்த விபுலன், அவள் கூற விரும்பிய வார்த்தையை மாற்றிவிட்டார். அவள் வாயிலிருந்து “நீங்கள் இங்கு வரக் காரணமென்ன?” என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. ருசி பராதீனமாக இருந்து அவ்வாறு கூறியதற்காக வெட்கப்பட்டாள். இந்திரனும் அவள் அவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டுத் துயரமடைந்தார். அவளுடைய கருத்தும், எண்ணமும் மாறியதைப் பார்த்து, இந்திரன் அவளைத் திவ்ய திருஷ்டியால் பார்த்தார்.

அவள் உடலுக்குள் யோகத்தின் மூலம் விபுலன் பிரவேசித்திருந்ததை இந்திரன் பார்த்தார். கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பதுபோல் விபுலன்

குருபத்தினியின் சரீரத்தில் காணப்பட்டார். பெரும் தவசியான விபுல முனிவரைப் பார்த்ததுமே இந்திரன் சாபத்தின் பயத்தால் துன்பமுற்று நடுங்கலானான். அதேசமயம் பெரும் தவசியான விபுலன் குருபத்தினியை விட்டுவிட்டுத் தன் உடலுக்குள் வந்துவிட்டார்; பின்னர் பயந்திருந்த இந்திரனிடம் கூறலானார்.

விபுலன் இந்திரனிடம் கூறுதல்; இந்திரன் மறைதல்

“பாவி புரந்தரா! உன் அறிவு மிகவும் தீயது. நீ எப்போதும் புலன்களுக்கு அடிமையாகிறாய். இதே நிலை தொடர்ந்தால், இனி தேவர்களும், மனிதர்களும் அதிக காலம் உன்னைப் பூஜிக்கமாட்டார்கள். இந்திரா! நீ கௌதம மகரிஷி உன் உடல் முழுவதும் பக சின்னங்களை அமைத்து உன்னை உயிரோடு விட்டதை மறந்துவிட்டாயா? நீ முட்டாள்தான்; சஞ்சல அறிவுடையவன்; உன் மனம் வசத்தில் இல்லை என்பதை நான் அறிவேன். இந்தப்பெண் என்னால் காக்கப்படுபவள். நீ திரும்பிச் செல். மூடனே! நான் என் தேஜஸால் உன்னை எரித்துச் சாம்பலாக்க முடியும். இரக்கத்தால் அதைச் செய்யவில்லை. என் குரு பயங்கரமானவர். அவர் பாவியான உன்னைப் பார்த்ததுமே எரித்துவிடுவார்.

இந்திரா! இன்றையிலிருந்து இத்தகைய காரியத்தைச் செய்யாதே. நீ பிராமணர்களை மதிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால், நீ பிரம்ம தேஜஸால் வேதனைப்பட்டு, புதல்வர்களோடும், மந்திரிகளோடும் காலத்திற்குக் கவளமாக நேரும். நான் அமரன் என்று எண்ணி தன்னிச்சையாகச் செயல்படாதே. ஒரு தவசிக்கு அவமானம் செய்யாதே. ஏன் எனில் தவத்தால் சாதிக்க முடியாத காரியம் எதுவுமில்லை” என்று விபுலன் கூறினார். மகாத்மாவான விபுலனின் சொற்களைக் கேட்டு வெட்கமுற்ற இந்திரன் பதிலேதும் கூறாமல் உடனே மறைந்துவிட்டார்.

தேவசர்மா ஆசிரமம் திரும்புதல்; விபுலனுக்கு வரமளித்தல்

இந்திரன் சென்ற ஒரு முகூர்த்த நேரத்திலேயே தேவசர்மா யாகம் நடத்தி முடித்துவிட்டு ஆஸ்ரமத்திற்குத் திரும்பினார். குரு வந்ததும் விபுலன் தன்னால் காப்பாற்றப்பட்ட குரு பத்தினியை அவரிடம் ஒப்படைத்தார். அமைதியான உள்ளம் கொண்ட குரு பிரேமி விபுலன் குருவை வணங்கி முன்போலவே அவருக்குச் சேவை செய்யலானார். குரு ஓய்வு எடுத்துத் தன் மனைவியுடன் அமர்ந்த பின் விபுலன் இந்திரனின் செயலை அவரிடம் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட முனிவர் தேவசர்மா, விபுலனின் சீலம், நன்னடத்தை, தவம் மற்றும் நியமத்தால் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். விபுலனின்

குருசேவை, குருபக்தி மற்றும் உறுதியான தர்மம் இவற்றைக் கண்டு குரு அவரைப் புகழ்ந்தார். விபுலனுக்கு வரம் அளிக்க விரும்பினார். விபுலன் குருவிடம் 'எனக்கு எப்போதும் தர்மத்தில் உறுதியான நிலை இருக்க வேண்டும்' என்ற வரத்தையே கேட்டார். குருவிடம் அனுமதி பெற்று மிகச்சிறந்த தவத்தைத் தொடங்கினார். தேவசர்மாவும் இந்திரனின் பயமின்றி மனைவியுடன் அந்தக் காட்டில் சுகமாக சஞ்சரிக்கலானார்.

விபுலன் குருவின் ஆணைப்படி தெய்வீக மலர்களைக் கொண்டு வந்து அளித்தல்

விபுலன் குருவின் ஆணைப்படி மிகக் கடுமையான தவம் செய்தார். அதனால், அவருடைய சக்தி அதிகரித்துவிட்டது. தன்னை மிகப்பெரும் தவசியாகக் கருதி, கர்வம் கொண்டு மற்றவர்களோடு போட்டியிடலானார். அவருக்குக் குருவால் புகழும், வரமும் கிடைத்துவிட்டது. அதனால் மகிழ்ச்சி கொண்டார். சக்தி மிகுந்த விபுலன், குருபத்தினியைக் காப்பாற்றிய செயலாலும், தவத்தாலும் 'நான் இக-பரலோகங்களை வென்றுவிட்டேன் என்று கருதலானார்.

சிறிது காலம் கழிந்தது. குருபத்தினி ருசியின் மூத்த சகோதரியின் வீட்டில் ஒரு திருமண விழா நடக்க இருந்தது. அச்சமயம் ஒரு இந்திரலோக பெண் மனங்கவரும் உருவத்தோடு வான வீதியில் சென்று கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய உடலில் இருந்து தெய்வீக மணம் வீசும் திவ்யமான மலர்கள் தேவசர்மாவின் ஆசிரமத்தில் விழுந்தன. குருபத்தினி ருசி அந்த மலர்களை எடுத்துக் கொண்டாள். அப்போது அவளது மூத்த சகோதரி பிரபாவதி அந்தகராஜன் புதல்வனை மணந்தவள் வீட்டிலிருந்து ருசிக்கு திருமண அழைப்பு வந்தது. தான் சேகரித்த திவ்யமான மலர்களைக் கேசத்தில் சூடி, ருசி அந்தகராஜன் வீட்டிற்குச் சென்றாள்.

ருசியின் சகோதரி பிரபாவதி அந்த மலர்களைப் பார்த்தாள். தனக்கும் அத்தகைய மலர்களை வரவழைத்துத் தருமாறு ருசியிடம் வற்புறுத்தினாள். ருசி தன் ஆசிரமம் திரும்பி, தன் கணவரிடம் சகோதரிக்காக மலர்களைப் பெற வேண்டினாள். முனிவரும் ருசியின் வேண்டுகோளை ஏற்று, விபுலனை அழைத்து, அந்த தேவலோக மலர்களைக் கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டார். தவசி விபுலன் மிகவும் நல்லது எனக்கூறி, அந்த மலர்கள் விழுந்த இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கு மேலும் பல மலர்கள் விடாமல் கிடந்தன.

அந்த மலர்களைக் கண்ட விபுலன் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அந்த மலர்களை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பும் வழியில், மக்கள் இல்லாத ஒரு காட்டில், அவர் ஒருவர் கையை ஒருவர் பற்றியவாறு, குயவனின்

சக்கரத்தைப் போலச் சுழன்று கொண்டிருந்த ஒரு ஆண்-பெண் ஜோடியைக் கண்டார். அவர்களில் ஆண் தன் வேதத்தை அதிகரித்தான். பெண் அவ்வாறு செய்யவில்லை. இதனால் இருவருக்கும் இடையில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டு, பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டனர். அப்போது அவர்கள், “எங்களில் யார் பொய் சொல்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு பரலோகத்தின் பிராமணனான விபுலனுக்கு குறிக்கப்பட்ட அதே கதி உண்டாகட்டும்” என்று கூறினார்கள்.

அந்த சொல்லைக் கேட்ட விபுலன் மிகுந்த துயரமடைந்தார். இத்தனை காலம் கடும் தவம் செய்தும் எனக்குத் துர்க்கதி உண்டாகும் என்றால், என்னுடைய எந்தப்பாவம் இந்த துர்க்கதிக்குக் காரணமாகும் என்று யோசித்தார். “எந்தப் பிராணிக்கும் விருப்பம் இல்லாத, இவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய துர்க்கதியை இவர்கள் ஏன் என் முன் கூறுகிறார்கள்?” என்று சிந்தித்தார். மேலும் அவர் நடந்து வந்தபோது வழியில் ஆறு பேர் சூதாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார். அவர்கள் விபுலனைக் கண்டதும், “எவன் பேராசைப்பட்டு, நாணயமற்று நடக்கிறானோ, அவனுக்கு பரலோகத்தில் விபுலனுக்குக் கிடைக்கும் கதியே கிடைக்கும்” என்று கூறினார்கள்.

அந்த சமயம் விபுலன் தான் பிறந்ததிலிருந்து, அந்தச் சமயம் வரையிலான தன்னுடைய கர்மங்களை நினைத்துப் பார்த்தான். ஆனால் எந்த செயலிலும் பாவம் கலந்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதே நிலையில் விபுலன் தன் காரியங்களை யோசிக்கலானார். அப்படிப் பல நாட்கள் கழிந்தன. அப்போது தான் குருபத்தினியைக் காப்பாற்ற விரும்பி, அவளுடைய உடலில் சூக்ஷ்ம முறையில் பிரவேசித்ததை நினைத்தார். அப்போது தன் பார்வையைக் குருவின் மனைவி பார்வையில் வைத்ததையும், முகத்தோடு முகம் சேர்த்ததையும் நினைவு கூர்ந்தார். அத்தகைய உசிதமற்ற காரியங்களைக் குருவிடம் கூறவில்லை என்பதை யோசித்தார். இதுவே பாவம் என்று அவர் மனம் கூறியது. உண்மையும் அதுதான். விபுலன் தன் குருவான தேவசர்மாவிடம் திரும்பிச் சென்று மலர்களைக் குருவிடம் அர்ப்பணித்தார். குருவை பூஜித்தார்.

விபுலன் காட்டில் தன் அனுபவத்தைக் கூறுதல்; தேவசர்மா விபுலன் குற்றம் அற்றவன் எனல்

தேவசர்மா விபுலனிடம், “என் அன்பு சீடனே! நீ அந்தக் காட்டில் என்ன பார்த்தாய்? அவர்கள் உன்னை அறிவார்கள். என் மனைவி ருசியையும் அறிவார்கள்” என்றார். விபுலன் தன் குருவிடம், “பிரம்மரிஷியே நான் பார்த்த ஆண்-பெண் ஜோடி யார்? அந்த ஆறு புருஷர்கள் யார்? அவர்கள்

என்னை நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். நீங்களும் அவர்களைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்” என்று கூறினார்.

தேவசர்மா விபுலனுக்குப் பதில் அளித்தார். “விபுலா! நீ கண்ட ஆண் பெண் ஜோடி இரவும் பகலும் ஆவார்கள். சக்கரத்தைப் போல் சுழன்று கொண்டிருந்த அவர்களுக்கு உன் கருத்து தெரியும். மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு சூதாடிக் கொண்டிருந்த ஆறு புருஷர்களும் ஆறு ருது என்பதை அறிந்து கொள். அவர்களும் உன் பாவத்தை அறிவார்கள். பிரம்மன்! பாவம் செய்த மனிதன் தனிமையில் பாவம் செய்து, அதனை மற்றவர்கள் அறிய மாட்டார்கள் என்று நம்பக்கூடாது. தனிமையில் பாவம் செய்பவனை இரவும்-பகலும் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நீ என் மனைவியைக் காப்பாற்றுவதற்காக செய்த பாவ கர்மத்தை என்னிடம் கூறவில்லை. ஆகவே, உனக்கு அத்தகைய பாவம் செய்தவர்களின் உலகம் கிடைக்கலாம்.

குருவிடம் தன் பாவச் செயலைக் கூறாமல் மகிழ்ச்சியுடன் நீ இருப்பதைக் கண்டு, உன்னுடைய கர்மத்தை நினைவுபடுத்தியவாறு நீ கேட்ட விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பாவியிடம் உள்ள பாவ கர்மம், சுப கர்மம் செய்தவர்களின் சுபகாரியம் ஆகியவற்றை இரவும்-பகலும், ருதுக்களும் எப்போதும் அறிகிறார்கள். நீ என்னிடம் விபசார தோஷத்தால் பயங்கரமான உன் காரியத்தைக் கூறவில்லை. அவர்கள் அறிவார்கள். ஆதலால் அவர்கள் உனக்குக் கூறினார்கள்.

பாவம் செய்து அதைக் கூறாத மனிதர்களுக்கு அத்தகைய உலகங்களே கிடைக்கின்றன. பிரம்மன்! யௌவன மதத்தில் உன்மத்தமாக இருந்த அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்றுவது உன் வசத்தில் இருந்த விஷயமல்ல. ஆகவே நீ பாவம் ஏதும் செய்யவில்லை. ஆதலால் நான் என்னிடம் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மானசீகக் குற்றமற்றவன் பாவியல்ல. இதேவிஷயம் உன் விஷயத்திலும் நடந்துள்ளது. தன் மனைவியை ஆலிங்கனம் செய்வது வேறு பாவனை தன் மகளை வாத்ஸல்யத்தோடு அணைத்துக் கொள்வது வேறு பாவனையாகும். நீ முற்றிலும் தூய்மையானவன் ஆதலால் ருசியின் உடலில் பிரவேசித்தும் களங்கப்படவில்லை.

பெண்கள் ஆண்களிடம் பற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆண்களுக்கும் அதே பாவனை உண்டாகிறது. அவளைக் காப்பாற்றுவதற்கு எதிராக உன் பாவனை இருந்திருந்தால் உனக்கு அவசியம் பாவம் கிட்டியிருக்கும். என் கருத்துப்படி நான் உனக்கு சாபம் அளிக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். மகனே! நீ இயன்ற வரை என் மனைவியைக் காப்பாற்றினாய். இந்த விஷயத்தை என்னிடம் கூறினாய். ஆகவே, நான் என்னிடம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நீ நலமோடு சொர்க்கம் செல்வாய்” என்று கூறினார்.

விபுலனிடம் இவ்வாறு கூறி மகிழ்ந்த தேவசர்மா தன் மனைவியோடும் சீடனும் சொர்க்கத்திற்குச் சென்று சுகத்தை அனுபவிக்கலானார்.

19. நான்கு வர்ணங்களின் தாய பாக விதிகள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் விவரித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-47

பிராமணனுக்கு நான்கு மனைவிகள் விதிக்கப்பட்டவர்கள். பிராமணப் பெண், கூடித்திரியப் பெண், வைசியப் பெண் மற்றும் சூத்திரப் பெண். இவர்களில் சூத்திரப் பெண் ரதி விருப்பமுடைய புருஷனுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்பட்டவளாவாள். இவர்கள் அனைவருடைய கர்ப்பத்தில் உண்டான புதல்வர்கள் தந்தையின் சொத்தில் எந்தெந்த பாகத்தைப் பெறுவார் என்ற விளக்கம் (அல்லது) விதி இவ்வாறு கூறப்படுகிறது.

பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் ஆகிய மூன்று வர்ணத்தினரும் தவிஜாதி என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆகவே இந்த மூன்று வர்ணங்களிலும் பிராமணனுடைய விவாஹம் தர்மப்படி விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அநியாயமாகவோ, பேராசையாலோ, காமத்தாலோ சூத்திரஜாதி கன்னிகையும் பிராமணனுக்கு மனைவியாகலாம். ஆனால் சாஸ்திரங்களில் இதற்கு விதி இல்லை. சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணைத் தன் படுக்கைக்கு அழைப்பவன் அதோகதியாகிறான். அத்துடன் அவன் சாஸ்திர விதிப்படி பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டியவனாகிறான்.

சூத்திரப் பெண்ணின் கர்ப்பத்திலிருந்து வாரிசு தோன்றியதும், பிராமணனுக்கு இருமடங்கு பாவம் உண்டாகிறது. அவன் அதை இருமடங்கு பிராயச்சித்தத்தால் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

பிராமணனுக்கு பிராமண மனைவியிடம் உண்டாகும் புதல்வன் உத்தம லக்ஷணங்களுடன் நிறைந்த வீடு, மாடு, சவாரி மற்றும்முள்ள சிறந்த பொருட்களை, தந்தையின் செல்வத்தில் முக்கியமானவற்றை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பிறகு, பிராமணனுடைய மீதமுள்ள செல்வத்தை பத்து பங்காக்க வேண்டும். அந்த பத்து பங்கில், நான்கினை பிராமணப் புதல்வனே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். கூடித்திரியப் பெண்ணின் புதல்வனும் பிராமணனே ஆகிறான். அவன் தாயின் சிறப்பின் காரணமாக தந்தையின் செல்வத்தில் பத்தில் மூன்று பகுதியைப் பெறும் உரிமையுடையவனாவான்.

மூன்றாவது வர்ணத்தைச் சேர்ந்த வைசியப் பெண்ணுக்கும், பிராமணனுக்கும் பிறந்த புதல்வன் பத்தில் இரண்டு பாகத்தை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சூத்திரப் பெண்ணுக்கு உண்டாகும் புதல்வனுக்கு செல்வம் பெறுவதற்கான உரிமை இல்லை. என்றாலும் தந்தையின் சொத்தில் பத்தில் ஒரு பங்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். பிராமணன் மூலம் சூத்திரப்

பெண் பெறும் புதல்வன் பிராமணனாகக் கருதப்படுவதில்லை. ஏன் எனில் அவனிடம் பிராமணனுக்கு உசிதமான நிபுணத்தன்மை காணப்படுவதில்லை. மற்ற மூன்று வர்ணத்துப் பெண்கள் மூலம் பிராமணனுக்கு உண்டாகும் புதல்வன் பிராமணன் ஆகிறான்.

சூத்திரப் பெண்ணின் புதல்வன் பிராமணத் தந்தையின் சொத்திலிருந்து பத்தில் ஒரு பங்கைப் பெற முடியும். தந்தை அளித்தால் சொத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். தந்தை அளிக்காவிட்டால் எடுத்துக் கொள்ள அதிகாரம் கிடையாது. ஆனால் சூத்திரப் பெண்ணின் புதல்வனுக்கும் தந்தையின் செல்வத்தில் பகுதி அவசியம் அளிக்க வேண்டும். தயை என்பது எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தர்மமாகும். இதனாலேயே அவனுக்கு செல்வம் அளிக்கப்படுகிறது. தயை என்பது எங்கு தோன்றினாலும் அது குணமுள்ளதேயாகும்.

பிராமணனுடைய மற்ற வர்ணத்துப் பெண்களிடமிருந்து அவனுக்குப் புத்திரர்கள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அவன் சூத்திரப் பெண்ணின் புதல்வனுக்குப் பத்தில் ஒரு பங்கு செல்வத்தை விட அதிகம் அளிக்கக்கூடாது. பிராமணன் தன்னிடம் மூன்று ஆண்டுகளுக்கான வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்குரிய செல்வத்தையே வைத்திருக்க வேண்டும். அதிக செல்வம் சேர்ந்து விட்டால் அவன் யாகம் செய்ய வேண்டும். செல்வத்தை வீணாகச் சேர்க்கக்கூடாது.

பெண்ணிற்கு மூவாயிரத்திற்கு அதிகமாகச் செல்வம் அளிக்கக்கூடாது. கணவன் அளிக்கும் செல்வத்தையே அவள் உசிதமான முறையில் பயன்படுத்தலாம். கணவன் அளிக்கும் சீதனத்தில் புதல்வர் முதலியவர்களுக்கு எதுவும் அளிக்கக்கூடாது. பிராமணப் பெண்ணிற்கு அவள் தந்தையிடமிருந்து கிடைக்கும் செல்வத்தை அவளுடைய புதல்வி எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஏன் எனில் புதல்வியும் புதல்வனைப்போல அவனுக்குச் சமமானவள் என்று சாஸ்திரங்களின் விதியாகும். இதுவே செல்வத்தை தர்மத்திற்கேற்றவாறு பங்கிடும் முறையாகும்.

இங்கு ஒரு ஐயம் எழுப்பப்படுகிறது. பிராமணனிடமிருந்து சூத்திரப் பெண்ணுக்குத் தோன்றிய புதல்வன் செல்வம் அளிக்கத் தகுதியற்றவன் என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் அவனுக்கு ஏன் பத்தில் ஒரு பங்கு செல்வம் மட்டுமே உரியதாகிறது? பிராமணனுக்கு கூடித்திரிய, வைசியப் பெண்களின் கர்ப்பத்திலிருந்து தோன்றிய புதல்வர்களும் பிராமணர்களே எனும்போது அவர்கள் தந்தையின் செல்வத்தில் ஏன் சமபாகம் பெறுவதில்லை?

இந்த வினாவிற்கான விளக்கம் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. உலகில் எல்லாப் பெண்களையும் 'தாரா' என்ற பெயரிலேயே கூறுகின்றனர். இந்தப்

பெயரால் நான்கு வர்ணங்களின் பெண்களிடமிருந்தும் தோன்றிய புதல்வர்களில் பெரும் வேறுபாடு உண்டாகிறது. பிராமணன் முதலில் மூன்று வர்ணத்துப் பெண்களையும் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்த பிறகு, பிராமணக் கன்னிகையை விவாகம் செய்வானேயாகில் அவளே மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிக மதிப்புடையவள்; சிறப்பு கௌரவம் பெற்ற அதிகாரியாவாள்.

பிராமணப் பெண்ணின் கடமைகள்; அவள் மதிக்கப்படுவதற்கான காரணம்

கணவனை நீராட்டுதல், அவனுக்கு அலங்காரப் பொருட்களை அளித்தல் பல் துலக்கக் குச்சியையும், நீரையும் அளித்தல், கணவனுடைய கண்களில் மை மட்டும் சுரமா இடுதல், ஒவ்வொரு நாளும் ஹவன பூஜை சமயத்தில் ஹவ்ய கவ்ய பொருட்களைச் சேர்த்தல், வீட்டிலுள்ள மற்ற தார்மீகச் செயல்களை நடத்தி முடிப்பதில் உதவியளித்தல் ஆகிய எல்லாக் காரியங்களையும், பிராமணனுக்குப் பிராமணப் பெண்ணே செய்ய வேண்டும். அவள் இருக்கும்போது வேறு எந்த வர்ணப் பெண்ணும் இவற்றைச் செய்ய அதிகாரியாக மாட்டாள்.

கணவனுக்கு அன்னபானம், மாலை, ஆடையணி அனைத்துப் பொருட்கள் பிராமணப் பெண்ணே சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் அவளே, அவனுக்கு எல்லா வர்ணப் பெண்களையும் விட அதிக கௌரவத்திற்கு உரிமையுடையவர் மனு கூறிய தர்மசாஸ்திரத்தில் இதே சனாதன தர்மம் காணப்படுகிறது. காமத்திற்கு வசமாகி, பிராமணன் இந்த சாஸ்திர முறைக்கு விபரீதமாக நடந்து கொண்டால் அந்த பிராமணன் சண்டாளனாகக் கருதப்படுகிறான்.

பிராமணனுக்குச் சமமாக உள்ள கூடித்திரியப் பெண்ணின் புதல்வனிடமும் இரு வர்ண சம்பந்தமான வேறுபாடு இருக்கத்தான் செய்கிறது. கூடித்திரியப் பெண், உலகில் பிராமணக் கன்னிகைக்குச் சமமாக முடியாது. இதேபோல பிராமணப் பெண்ணிற்குப் பிறந்த புதல்வன், கூடித்திரியப் பெண்ணிற்குப் பிறந்த புதல்வனை விட முதல்வனாகவும், மூத்தவனாகவும் ஆகிறான். ஆகவே பிராமணப் பெண்ணின் புதல்வனுக்கு தந்தையின் செல்வத்தில் அதிகப் பாகம் அளிக்க வேண்டும். கூடித்திரியப் பெண் பிராமணப் பெண்ணிற்குச் சமமாக மாட்டாள் என்பதைப்போல, வைசியப் பெண் கூடித்திரியப் பெண்ணிற்கு இணையாக மாட்டாள்.

கூடித்திரியர்களின் சிறப்பு

லக்ஷ்மி, ராஜ்யம், நிதி ஆகிய அனைத்தும் சாஸ்திரத்தில்

கூத்திரியர்களுக்காகவே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கூத்திரியன் தன் தர்மத்தின்படி கடல் வரையிலுள்ள பூமியையும், மிகப்பெரும் செல்வத்தையும் பெறுகிறான். மன்னன் தண்டம் தரிப்பவனாகிறான். கூத்திரியனைத் தவிர வேறு யாராலும் காக்கும் காரியம் நடைபெறாது. பிராமணர்கள் தேவர்களுக்கும் தேவராவர். ஆகவே அவர்களை விதிப்படி பூஜித்து, மதித்து, அவர்களிடம் பணிவாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். ரிஷிகள் கூறிய அழியாத சனாதன தர்மம் மறைவதை அறிந்து கூத்திரியன் தன் தர்மத்தின்படி அதைக் காப்பாற்றுகிறான்.

கொள்ளையர்களால் கொள்ளையிடப்படும் செல்வம் மற்றும் பெண்களுக்கு மன்னனே ரகசகனாகிறான். இந்த எல்லாப் பார்வைகளாலும் கூத்திரியப் பெண்ணின் புதல்வன் வைசியப் பெண்ணின் புதல்வனைக் காட்டிலும் சிறந்தவன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால், மீதமுள்ள தந்தையின் செல்வத்தில் அவனும் ஒரு பாகத்தைப் பெற வேண்டும்.

பிற வர்ணங்களின் செல்வங்களுடைய பங்கீடு

கூத்திரியனுக்கும் இரண்டு வர்ணங்களின் மனைவிகள் சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளனர். சூத்திரப் பெண்ணும் அவனுக்கு மனைவியாக முடியும். என்றாலும் சாஸ்திரம் அதை ஆமோதிப்பதில்லை.கூத்திரியனுடைய செல்வத்திற்கும் பங்கீட்டிற்கான கிரமம் உள்ளது. கூத்திரியனுடைய செல்வம் எட்டு பாகமாகப் பிரிக்கப்பட வேண்டும். இதில் நான்கு பகுதியை கூத்திரியப் பெண்ணின் புதல்வன் பெற்றுக் கொள்ளலாம். தந்தையின் போர்க்கருவிகளும் அவனுக்குரியவையே. எஞ்சிய நான்கு பகுதியில், மூன்று பங்கு வைசியப் பெண்ணின் புதல்வனுக்கும் ஒரு பங்கு சூத்திரப் பெண்ணின் புதல்வனும் பெறலாம். அதையும் தந்தை அளித்தால் மட்டுமே பெற முடியும்.

வைசியனுக்கு வைசியப் பெண் மட்டுமே மனைவியாவாள். சூத்திரப் பெண்ணும் இருக்கலாம் என்றாலும் சாஸ்திரம் அதனை அனுமதிப்பதில்லை. வைசியனின் வைசிய மனைவி, சூத்திர மனைவி இருவருக்கும் புதல்வர்கள் இருந்தால் அவனுடைய செல்வத்தை ஐந்தாகப் பிரித்து, நான்கு பங்கினை வைசியப் பெண்ணின் புதல்வனும் ஒரு பங்கை சூத்திரப் பெண்ணின் புதல்வனும் பெற வேண்டும். தந்தை அளித்தால் மட்டுமே சூத்திரப் பெண்ணின் புதல்வனுக்கு இதற்கு உரிமை உண்டு.

மூன்று வர்ணங்களிலும் தோன்றிய சூத்திரன் எப்போதும் செல்வம் பெறுவதற்குத் தகுந்தவன் அல்ல. சூத்திரன் தன் இனப்பெண்ணையே மணக்க வேண்டும். அவனுக்கு நூறு புதல்வர்கள் இருந்தாலும் அனைவரும்

தந்தையின் செல்வத்தில் சமமான பங்கு பெறுகிறார்கள். அவர்களில் மூத்த புதல்வனின் பாகம் முதலாவது ஆகும். அவன் முக்கியமான அம்சத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். பழைய காலத்தில் ஸ்வாயம்புவான பிரம்மா தந்தை வழிச் சொத்தின் பிரிவினையில் இந்த விதியை அமைத்துள்ளார்.

சமமான வர்ணத்துப் பெண்களை மணம் செய்து தோன்றும் புதல்வர்களிடமும் ஒரு சிறப்புத் தன்மை கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கதாகும். திருமணத்தின் சிறப்பு காரணமாக இந்த சிறப்பு கூறப்படுகிறது. அதாவது முதல் மனைவியின் புதல்வன் சிறந்தவனாகவும், இரண்டாவது மனைவியிடம் தோன்றிய புதல்வன் இரண்டாவதாகவும் ஆகிறான்.

சமமான வர்ணத்துப் பெண்களிடம் தோன்றிய அந்தப் புதல்வர்களில், மூத்தவன் மூத்த அம்சத்தைப் பெறுகிறான். நடுப்புதல்வனுக்கு நடுப்பக்கமும், கனிஷ்ட புதல்வனுக்கு கனிஷ்ட பாகமும் கிடைக்க வேண்டும். இவ்வாறு எல்லா ஜாதிகளிலும் சமமான வர்ணத்துப் பெண்களிடம் தோன்றிய புதல்வர்களே சிறந்தவர்கள் ஆகிறார்கள். மரீசியின் புதல்வரான கச்யப மகரிஷியும் இவ்வாறே கூறியுள்ளார்.

20. இனக்கலப்பு சந்ததியினர் பற்றிய செய்திகள் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-48

இனக்கலப்பிற்கான காரணங்கள்

செல்வத்தைப் பெற்றோ, பேராசை காரணமாகவோ, அல்லது காம வசப்பட்டோ, உயர்ந்த இனப்பெண் நீச வர்ண புருஷனோடு சம்பந்தம் செய்து கொள்ளும்போது இனக்கலப்பு வாரிசு தோன்றுகிறது. இன்னார் இன்ன வர்ணத்தினர் என்ற தீர்மானமான ஞானம் இல்லாதபோதும் இனக்கலப்பு உற்பத்தி தோன்றுகிறது.

வர்ணக் கலப்பில் தோன்றிய சந்ததியினரும், அவர்களுக்குரிய தர்மங்களும்

பழைய காலத்தில் பிரஜாபதி யாகத்திற்காக நான்கு வர்ணங்களையும் அவற்றின் தனித்தனி கர்மங்களையும் மட்டுமே படைத்தார். பிராமணனின் மனைவியரில் பிராமணப்பெண், கூடித்திரியப் பெண் ஆகியோரின் கர்ப்பத்திலிருந்து பிறக்கும் புதல்வன் பிராமணனாகவே கருதப்படுவான். மற்ற, வைசிய, சூத்திர ஜாதிப் பெண்களுக்குப் பிராமணன் மூலம் தோன்றும் புதல்வர்கள் பிராமணத் தன்மையின்றி தாயின் ஜாதியினராகவே கூறப்படுகிறார்கள்.

சூத்திரப் பெண்ணின் கர்ப்பத்திலிருந்து தோன்றிய பிராமணனின் புதல்வன் சூத்திரனை விடச் சிறிது சிறந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். அவனை ரிஷிகள் “பாரஷவ” என்று கூறுகின்றனர். அவன் தன் குலத்திற்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். அதிலிருந்து விலகக்கூடாது. சூத்திரப் புதல்வன் வயதில் முத்தவனாக இருந்தாலும், பிராமண, கூடித்திரிய, வைசியரைக் காட்டிலும் சிறியவனாகவே கருதப்படுகிறான். ஆகவே அவன் மற்ற மூன்று வர்ணங்களுக்கும் சேவை செய்து, தான பராயணனாக வேண்டும்.

கூடித்திரியனுடைய மனைவியரில், கூடித்திரியப் பெண்ணுக்கும், வைசியப் பெண்ணுக்கும் பிறக்கும் அவனுடைய புதல்வன் கூடித்திரியனாகிறான். சூத்திரப் பெண்ணின் கர்ப்பத்திலிருந்து சூத்திரனே தோன்றுகிறான். தர்ம சாஸ்திரம் அவனை ‘உக்ரன்’ என்று கூறுகிறது.

வைசியனுக்கு வைசியப் பெண், சூத்திரப் பெண் ஆகிய இருமனைவியாரும் கர்ப்பத்தில் தோன்றும், புதல்வன் வைசியனாகவே கருதப்படுகிறான். சூத்திரனுக்கு சூத்திரப் பெண்ணே மனைவியாகிறாள். அவள் சூத்திரனையே பெறுகிறாள்.

வர்ணங்களில் இறுதியானதாகக் கருதப்படும் சூத்திரன் மேலான வர்ணப் பெண்களோடு, பிராமண, வைசிய, கூத்திரியப் பெண்களோடு சேர்ந்து பிறப்பளிக்கும் புதல்வன் நான்கு வர்ணத்தாராலும் நிந்திக்கப்படும் வர்ண பகிஷ்காரம் செய்யும் சண்டாளனுக்குப் பிறப்பளிக்கிறான்.

கூத்திரியன் பிராமணப் பெண்ணோடு சேர்ந்து பெறும் புதல்வன் ‘சூத ஜாதி’ யாகக் கூறப்படுகிறான். அவன் துதிக்காரியம் செய்பவனாவான். அவன் தேரும் ஓட்டுகிறான். வைசியன் பிராமணப் பெண்ணோடு சேர்ந்து பெறும் புதல்வன் ‘வைதேஹக ஜாதி’ யினன் ஆகிறான். அவன் அந்தப்புரத்துக் காவல் முதலிய பணிகளையும் செய்கிறான். எனவே, “மௌத்கல்யன்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். இதேபோல சூத்திரன் பிராமணப் பெண்ணோடு சேர்ந்து பெறும் புதல்வன் மிகப் பயங்கரமான சண்டாளனாகக் கருதப்படுகிறான். அவன் கிராமத்திற்கு வெளியே வாழ்கிறான். வதம் செய்ய வேண்டிய புருஷர்களுக்கு, பிராண தண்டனை அளிக்கும் கர்மத்தைச் செய்கிறான்.

பிராமணப் பெண்ணோடு நீசர்களின் சேர்க்கை நடைபெறும்போது, அவர்கள் குலத்திற்குத் தீயைப் போன்ற புதல்வர்களைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள். வர்ணக் கலப்பை செய்கிறார்கள். வைசியன் மூலம் கூத்திரியப் பெண்ணின் கர்ப்பத்திலிருந்து தோன்றும் புதல்வன் ‘வந்தி’ என்றும் ‘மாகதன்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறான். அவன் மக்களைப் புகழ்ந்து பாடி வாழ்க்கை நடத்துகிறான்.

சூத்திரன் கூத்திரியப் பெண்ணோடு பிரதிலோம சமாகமம் செய்யும்போது அவனிடமிருந்து மீனைக் கொல்லும் வேட ஜாதி தோன்றுகிறது. சூத்திரன் வைசிய ஜாதிப் பெண்ணோடு சேரும்போது ‘ஆயோகவ’ இனப் புதல்வன் தோன்றுகிறான். அவன் தச்சனின் வேலை செய்து சம்பாதித்த பொருளால் வாழ்க்கையை நிர்வகிக்கிறான்.

பிராமணன் இவர்களிடம் தானம் பெறக்கூடாது. இந்த வர்ணக் கலப்பினரும், தன்னுடைய ஜாதிப் பெண்ணோடு சேரும்போது, தன்னைப் போன்ற வர்ணமுடைய புதல்வர்களைப் பெறுகிறார்கள். தன்னை விடத் தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண்ணோடு சேரும்போது தாழ்ந்த வாரிசுகளைத் தோற்றுவிக்கிறார்கள். இந்தக் குழந்தைகள் அனைவரும் தன் தாயின் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களாகவே கருதப்படுவார்கள்.

நான்கு வர்ணங்களிலும், தன்னிடமிருந்தும், தன்னை விட ஒரு வர்ணம் தாழ்ந்த பெண்ணிடமும் தோற்றுவிக்கும் புதல்வன் தன்னுடைய வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனாகவே கருதப்படுவான். ஒரு வர்ணத்தின் இடைவெளி விட்டு,

தாழ்ந்த வர்ணத்துப் பெண்களிடம் தோன்றும் புதல்வர்கள் தாயின் ஜாதியை உடையவர்களாகிறார்கள்.

அம்பஷ்டன், பாரசவன், உக்ரன், சூதன், வைதேகதன், சண்டாளன், மாகதன், நிஷாதன் (வேடன்) ஆயோகவன் ஆகிய ஒன்பது கலப்பு வர்ணத்தவரும் தன் ஜாதியிலும், தன்னை விடத் தாழ்ந்த ஜாதியிலும் வாரிசைத் தோற்றுவிக்கும்போது அந்த வாரிசு தந்தையின் ஜாதியைப் பெறுகிறது. ஒரு ஜாதியின் இடைவெளி விட்டுக் கீழ் ஜாதியில் சந்தானத்தைத் தோற்றுவிக்கும்போது அது தந்தையின் ஜாதியிலிருந்து தாழ்ந்த தாயின் ஜாதியாகிறது. இவ்வாறு இனக் கலப்பினனும், சமமான ஜாதிப் பெண்களில், தனக்குச் சமமாக வர்ணப் புதல்வர்களைப் பெறுகின்றனர். பல்வேறு ஜாதிப் பெண்களோடு சம்பந்தம் கொள்ளும்போது, தன்னைக் காட்டிலும் நிந்தைக்குரிய வாரிசுகளையே பெறுகிறார்கள்.

சூத்திரன் பிராமணப் பெண்ணிடம் சண்டாளன் என்னும் தாழ்ந்த இனப் புதல்வனைப் பெறுவதுபோல, இனக்கலப்பு சந்ததியினரும், பிராமணன் முதலிய நான்கு வர்ணங்கள் மற்றும் மிகத் தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது, தன்னைக் காட்டிலும் நீசஜாதிப் புதல்வனைப் பெறுகிறான். இவ்வாறு இனக்கலப்பால் பகிஷ்கரிக்கப்பட்டவன், அதை விடத் தாழ்ந்த ஜாதிப் பெண்ணோடு தொடர்பு கொள்ளும்போது, பிரதிலோம இனக்கலப்பின் சிருஷ்டி அதிகரிக்கிறது. இதனால் வரிசையாக மிகத் தாழ்ந்த ஜாதிப் பாலகர்கள் பிறக்கத் தொடங்குகிறார்கள். இந்த இனக்கலப்பின் எண்ணிக்கை பொதுவாக 15 ஆகும்.

மாகத இன சைரந்திரிப் பெண்களோடு இனப் பகிஷ்கிருத புருஷனின் தொடர்பு உண்டாகும்போது பிறக்கும் புதல்வன், மன்னன் முதலியவர்களை அலங்காரம் செய்யவும், அவர்களின் உடல்களில் அங்கப் பூச்சினைப் பூசுவதுமான சேவையைச் செய்கிறான். பணியாள் ஆகாமலேயே, பணி செய்து வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறான்.

மாகதர்களின் ஆவாந்தர பேதம், சைரந்திரி இனப் பெண்ணோடு, “ஆயோகவ” இன ஆண் சேருவானாகில், அவன் “ஆயோகவ” ஜாதிப் புதல்வனை தோற்றுவிக்கிறான். இவன் காடுகளில் வலைவிரித்துப் பசுக்களைப் பிடிக்கும் காரியம் செய்து வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறான். அதே இனப் பெண்ணோடு வைதேஹக இனப்புருஷன் சேரும்போது அவன் மது தயாரிக்கும் ‘மைரேயக’ ஜாதிப் புதல்வனுக்குப் பிறப்பளிக்கிறான்.

‘நிஷாதனின்’ வீரியத்தால் ‘மாகத’ சைரந்திரியிடம் தோன்றும் புதல்வன் ‘மதுகுரு’ இனத்தவனாவான். இவன் தாஸன் என்றும் கூறப்படுகிறான்.

இவன் படகு செலுத்தி வாழ்க்கை நடத்துகிறான். சண்டாளன் மற்றும் மாகத சைரந்திரியிடம் தோன்றுபவன் “ஸ்வபாகன்” என்னும் அதம சண்டாளன் ஆவான். அன் பிணங்களைக் காக்கும் காரியத்தைச் செய்கிறான். இவ்வாறு மாகத இன சைரந்திரியோடு ஆயோகவன், வைதேஹகன், நிஷாதன், சண்டாளன் ஆகிய நான்கு இன புருஷர்கள் சேரும்போது மேற்கூறிய ஆயோகவ, மைரேயக, மதுகுரு, ஸ்வபாகன் என்னும் நான்கு வகை கொடிய புதல்வர்கள் தோன்றுகின்றனர். மாகத இனச் சைரந்திரன் மற்றும் சைரந்திரி இவர்களுக்கு, மாமிச, ஸ்வாதுகர, கூஷத்ர, செளகந்த என்ற நான்கு பெயர்களைக் கொண்ட புதல்வர்கள் தோன்றுகின்றனர்.

ஆயோகவ இனப் பெண் வைதேக இன ஆணைச் சேர்ந்து மிகக் குருமான மாயாஜீவி புதல்வனைத் தோற்றுவிக்கிறாள். அவளே நிஷாதனின் சேர்க்கையில் ‘மத்ரநாபன்’ என்னும் ஜாதிக்குப் பிறப்பளிக்கிறாள். அவன் கழுதை சவாரி செய்பவனாவான். ஆயோகவ இனப் பெண் சண்டாளர்களோடு சேர்ந்து ‘புல்கச’ இனத்திற்குப் பிறப்பளிக்கிறாள். புல்கசர்கள் கழுதை குதிரை மற்றும் யானையின் மாமிசத்தை உண்பவர்கள். அவர்கள் பிணத்தின் மீது போர்த்தப்பட்ட ஆடையை எடுத்து அணிந்து கொள்பவர்கள். உடைந்த பாத்திரத்தில் போஜனம் செய்பவர்கள். இவ்வாறு மாயாஜீவி, மத்ரநாபன், புல்கசன் என்ற இந்த மூன்று கீழ் ஜாதியினர் ஆயோகவியின் சந்தானங்களாவார்.

அடுத்து நிஷாத இனப் பெண் வைதேஹக இன ஆணோடு சேர்ந்து ‘கூஷத்ர’, “அந்த்ர”, “காராவர” என்று அழைக்கப்படும் புதல்வர்களைத் தோற்றுவிக்கிறாள். இவர்களில் கூஷத்ர, அந்த்ர இரு ஜாதியினரும் கிராமங்களுக்கு வெளியே வாழ்கிறார்கள். காட்டு மிருகங்களை இம்சை செய்து வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். காராவர்கள் இறந்த மிருகங்களின் தோலை வியாபாரம் செய்வதால், ‘சக்கிலி’ என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். நிஷாத இனப் பெண்ணும் சண்டாள புருஷனும் சேர்ந்து, “பாண்டு செளபாக” என்னும் இனத்தைப் பிறப்பளிக்கிறார்கள். அந்த இனம் மூங்கில் கூடை முதலியவற்றைச் செய்து பிழைப்பு நடத்துகிறது.

வைதேஹக இனப் பெண்ணோடு சண்டாளன் இணைவதால் பிறக்கும் இனம் ‘அந்தேவசாகி’ ஆகும். இந்த ஜாதி மக்கள் எப்போதும் மயானத்திலேயே வாழ்கிறார்கள். நிஷாதன் முதலிய வர்ண பகிஷ்க்ருத மக்களும் இந்த இனத்தவரை பகிஷ்க்ருதராகக் (தீண்டத்தகாதவர்) கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் தாய்-தந்தையின் வெவ்வேறு வர்ணக்கலப்பால் இந்த இனக்கலப்பு ஜாதிகள் தோன்றுகின்றன. இவற்றில் சிலரின் ஜாதி வெளிப்படையாக உள்ளன. சிலரது மறைமுகமாக உள்ளன. இவர்களுடைய

இந்தக் கர்மங்களாலேயே அவர்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். சாஸ்திரங்களில் நான்கு வர்ணங்களின் தர்மங்கள் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றவர்களுக்கு இல்லை. தர்மம் இல்லாத இனக்கலப்பு ஜாதிகளில் யாருடைய வர்ண சம்பந்தமான வித்யாசங்களும் இங்கு ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையில் இல்லை.

ஜாதியை யோசிக்காமல் தன்னிச்சையாக வேறு இனப் பெண்களோடு சேருகிறவர்களும், யாகங்களின் அதிகாரத்தில் இருந்தும் சாது புருஷர்களிடமிருந்தும் பகிஷ்கரிக்கப்பட்டவர்களும் ஆகியவர்களாலேயே இனக்கலப்பு வாரிசுகள் தோன்றுகின்றன. அவர்கள் தாங்கள் விரும்பியவாறு காரியம் செய்து, வெவ்வேறு வகைத் தொழிலை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இத்தகைய மக்கள் எப்போதும் இரும்பாலான அணிகளை அணிந்து மலைகள் மீதும், மயானத்திலும் வாசம் புரிகிறார்கள்.

இவர்கள் அணிகளையும், மற்ற பொருட்களையும் செய்ய வேண்டும். தன்னுடைய முயற்சியால் தொழில் செய்து வெளிப்படையாக வாழ வேண்டும். இவர்கள் பசு, மற்றும் பிராமணர்களுக்கு உதவி செய்து, கொடுமையான காரியங்களை விட்டு விட்டு எல்லோரிடமும் இரக்கம் காட்டி, உண்மை பேசி, மற்றவர்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து, தன் உடலைக் கஷ்டப்படுத்தி மற்றவர்களைக் காப்பாற்றினால் இந்த இனக்கலப்பு மனிதர்களும் ஐயமின்றிப் பாரமார்த்திக உன்னதத்தைப் பெறலாம்.

ரிஷி முனிவர்கள் உபதேசித்தவாறு, இனம் மற்றும் இனப் பகிஷ்க்ருதப் பெண்ணிடம், நன்கு யோசித்து, தன் நன்மை தீமையைச் சிந்தித்தே அறிவுள்ளவன் தன் வாரிசைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் தாழ்ந்த பிறவியில் தோன்றிய புதல்வன். பவக் கடலைக் கடக்க விரும்பும் தந்தையைக் கழுத்தில் பாறையைக் கட்டிக் கொண்டும் நீந்தும் மனிதனை நீர் ஆழத்தில் ஆழ்த்துவதுபோல மூழ்கச் செய்துவிடுகிறான்.

உலகில் ஒருவன் முட்டாளோ; அறிவாளியோ, காம-க்ரோத வசப்பட்ட மனிதனைப் பெண்களே தீயவழியில் சேர்க்கிறார்கள். இவ்வுலகில் மனிதனைக் களங்கப்படுத்துவது பெண்களின் இயல்பாகும். ஆகவே, விவேகியான புருஷன் யுவதியான பெண்களிடம் அதிகப் பற்று வைப்பதில்லை.

இனக்கலப்பு மனிதனை அடையாளம் காணுதல்

நான்கு வர்ணங்களில் இருந்தும் வெளியேற்றப்பட்ட இனக்கலப்பு மனிதனிடமிருந்து தோன்றினாலும், நாகரீகமற்றவனாக இருந்தாலும், நாகரீகமுடையவனாக தோற்றமளிப்பவனை எவ்வாறு அறிந்து கொள்வது?

என்ற வினா எழுகிறது. அதற்கான விளக்கமும் இவ்வாறு அளிக்கப்படுகிறது.

களங்கமான பிறவியில் தோன்றியவன் நல்லோர்களின் நடத்தைக்கு எதிரான பலவகைச் செயல்களை உடையவனாவான். ஆகவே அவனுடைய செயல்களிலிருந்தே அவனைப் புரிந்து கொள்ளலாம். அதேபோல நல்லவனுக்கு உரிய நடத்தையினாலேயே பிறப்பின் தூய்மையான அறிவு வெளிப்படுகிறது. இவ்வுலகில் அநாகரீகம், அநாசாரம், கொடுமை, காரியம் செய்யாமை முதலிய குற்றங்கள் மனிதனைக் களங்கமான பிறவியிலிருந்து தோன்றியவன் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

இனக்கலப்பில் தோன்றியவன் தன் தாய் தந்தை அல்லது இருவரின் இயல்பைப் பின்பற்றுகிறான். அவன் எந்த வகையிலும் தன்னுடைய இயல்பை மறைக்க முடியாது. குலமும், வீரியமும் ரகசியமாக இருந்தாலும், யார் எந்த குலத்தில் யாருடைய வீரியத்தால் தோன்றினான் என்னும் விஷயம் வெளிப்படையாகத் தெரியாவிட்டாலும், இனக்கலப்பில் தோன்றிய மனிதன் பெருமளவில் தன் தந்தையின் இயல்பைச் சார்ந்திருக்கிறான். செயற்கையாக, சிறந்த புருஷர்களைப்போல நடந்து கொள்பவனை, அவன் தூய வர்ணத்தவனா, இனக்கலப்பில் தோன்றியவனா, தங்கமா, கண்ணாடியா என்பதை அவனுடைய இயல்பே காட்டிவிடுகிறது.

உலகப் பிராணிகள் பலவகை ஆசாரங்களை மேற்கொண்டுள்ளன. பல்வேறு கர்மங்களில் முனைந்துள்ளன. ஆகவே, நடத்தையைத் தவிர, ஜன்மத்தின் ரகசியத்தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும் பொருள் ஏதும் இல்லை. இனக்கலப்பினர் தூய சாஸ்திரிய அறிவு பெற்றாலும், அது அவன் சரீரத்தை இயல்பிலிருந்து விலக்க முடியாது. உத்தம, மத்திம, தாழ்ந்த ஆகிய எந்த வகை சபாவத்தால் அதன் சரீரம் நிர்மாணிக்கப்பட்டதோ, அத்தகைய இயல்பே அதற்கு ஆனந்தம் அளிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. உயர்ந்த ஜாதியினனும் உத்தம சீலம் மற்றும் நடத்தையில் தாழ்ந்துவிட்டால் அவனுக்கு மதிப்பளிக்கக்கூடாது. சூத்திரன் ஆனாலும் தர்மம் அறிந்தவனாக, நன்னடத்தை உடையவனாக ஆவான் ஆகில் அவனைச் சிறப்பாக மதிக்க வேண்டும்.

மனிதன் தன் சுப-அசுப கர்மம், சீலம், நடத்தை மற்றும் குலத்தின் மூலமே தன்னை அறிமுகப்படுத்துகிறான். அவனுடைய குலம் அழிந்துவிட்டாலும், அவன் தன் கர்மங்களின் மூலம் மறுபடி அதை விரைவாக வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகிறான். மேலே கூறிய எல்லா தாழ்ந்த இனத்திலும், மற்ற தாழ்ந்த ஜாதிகளிலும் கூட வித்வான்கள் வாரிசைத் தோற்றுவிக்கக்கூடாது. அவற்றை முற்றிலுமாகத் துறந்துவிடுவதே ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாகும்.

21. பலவகைப் புதல்வர்கள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-49

ஜாதியின் சம்பந்தமாக, தனித்தனியே பெண்களின் கர்ப்பத்தில் தோன்றும் புதல்வர்கள் பல்வேறு வகையாக அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

புருஷன், தன்னுடைய வீரியத்தில் தோன்றிய புதல்வனையே தன்னுடைய ஆத்மாவாகக் கருத வேண்டும். அத்தகைய புதல்வன் ‘அனந்தரஜ்’, அல்லது ‘ஒளரஸ புதல்வன்’ எனப்படுகிறான். இரண்டாவது புதல்வன் ‘நிருக்தஜன்’ ஆவான். மூன்றாவது ‘ப்ரஸ்ருதஜன்’ ஆவான். பதித புருஷன் தன் மனைவியின் கர்ப்பத்திலிருந்து தானே தோற்றுவித்த புதல்வன் நான்காவது வகுப்பினன் ஆவான்.

இவ்வாறு நான்கு வர்ணத்தவரின் புதல்வர்களுடன், தத்து எடுக்கப்பட்ட புதல்வன் “தத்தகன்” என்றும், விலைக்கு வாங்கிய புதல்வன் “க்ரீதன்” என்றும் கூறப்படுகிறார்கள். இந்த ஆறுவகைப் புதல்வர்களுடன் திருமணத்திற்கு முன் கர்ப்பத்தில் உருவான புதல்வன் “அத்யூடன்” ஏழாவது ஆவான். எட்டாவது, திருமணத்திற்குப் பின் உருவான புதல்வன் “கானீகன்” எனப்படுவான்.

இவர்களைத் தவிர ஆறு “அபத்வம்சஜ” (அனுலோம) புதல்வர்கள் உள்ளனர். ஆறு “அபசத்” (பிரதிலோம) புதல்வர்கள் உள்ளனர். இவ்வாறு புதல்வர்களிடம் பேதம் மொத்தம் இருபது ஆகும்.

பிராமணனுக்கு கூடித்திரிய, வைசிய, சூத்திர ஆகிய மூன்று வகைப் பெண்களிடம் பிறப்பவர்களும், கூடித்திரியன் வைசிய, சூத்திர ஜாதிப் பெண்களிடம் பெறுபவர்களும், வைசியன் சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணிடம் தோற்றுவிப்பவனும் ஆகிய ஆறுவகைப் புதல்வர்களும் ‘அபத்வம்சஜன்’ எனப்படுவான். இவ்வாறு பிராமணன் முதலிய முதல் மூன்று வர்ணத்தவருக்கும் தமக்கு அடுத்த கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களிடம் தோன்றுபவர்கள் அனுலோம வாரிசுகள்.

இதற்கு எதிரானது பிரதிலோம வாரிசுகள். இவர்கள் ‘அபசத்ர்கள்’ எனப்படுவர். சூத்திரனுக்கு பிராமண, கூடித்திரிய, வைசிய இனப் பெண்ணிடம் தோன்றும் புதல்வர்கள் சண்டாளன், வ்ராத்யன், வைத்யன் எனப்படுவர் வைசியன் மூலம், பிராமண, கூடித்திரிய இனப் பெண்களிடம் தோன்றுபவர்கள் ‘மாகத்’, ‘வாமக’ என்னும் இருவகை அபசத்ர்கள் ஆவர். கூடித்திரியனுக்குப் பிராமணப் பெண்ணிடம் தோன்றிய ஒரே ‘அபசத்’ புதல்வன் ‘சூதன்’ எனப்படுவான்.

தன் மனைவியின் கர்ப்பத்திலிருந்து தோன்றிய எந்தவகைப் புதல்வனையும் சிலர் தன் புதல்வனாகவே கருதுகின்றனர். சிலர் தன்னுடைய வீரியத்திலிருந்து தோன்றிய புதல்வனையே மகனாகக் கருதுகிறார்கள். இவர்கள் சமமான தரத்தினரா? இவர்கள் மீது யாருக்கு அதிகாரம் உள்ளது? இவர்களுக்குப் பிறப்பளிக்கும் பெண்ணின் கணவனுக்கா? அல்லது கர்ப்பாதானம் செய்யும் புருஷனுக்கா? என்ற வினா எழுகிறது.

இதற்கான விளக்கமும் அளிக்கப்படுகிறது. தன் வீரியத்திலிருந்து தோன்றியது சொந்தப் புதல்வன். கேஷத்திரத்திலிருந்து (மனைவி) தோன்றும் புதல்வனும், கர்ப்பாதானம் அளிக்கும் தந்தை மூலம் விடப்படுவானாகில் அவனும் தன்னுடைய புதல்வன். இதே விஷயம் சமயத்தை அறிந்து 'அத்யூட்' புத்திரனின் (திருமணத்திற்கு முன் கருவில் உருவானவன்) விஷயத்திலும் கூறப்படுகிறது. வீரியம் அளிக்கும் மனிதன் தன்னுடைய உரிமையை விலக்கிக் கொண்டால், பெண்களின் கேஷத்திரத்தில் (சரீரம்) பிறந்தவனும், அத்யூட் புத்திரனும் கேஷத்ரபதியாகக் கருதப்படுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் மீது வீரியம் அளித்தவனுக்கே உரிமை உண்டு.

மனிதனின் வீரியத்தால் தோன்றிய புதல்வனே புதல்வனாவான். வீரியம் இன்றி கேஷத்திரத்தில் தோன்றிய புதல்வனையும், அத்யூடனையும் எவ்வாறு புதல்வனாகக் கருத முடியும் என்ற வினா இங்கு எழுகிறது. அதற்கும் உரிய விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது.

தன் வீரியத்திலிருந்து புதல்வனைத் தோற்றுவித்துப் பல்வேறு காரணங்களால் அவனைத் துறந்துவிடுபவனுக்கு வீரிய ஸ்தாபனத்தால் மட்டும் அதிகாரம் இருப்பதில்லை. அந்தப் புதல்வன் அந்த கேஷத்திரத்தின் சுவாமியாகிறான். புதல்வனை விரும்பி, புதல்வனுக்காக, கர்ப்பவதியான கன்னிகையை மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்பவன், அவளுடைய கேஷத்ரஜ புத்திரனைத் தன்னுடையவனாகவே கருதுகிறான். கர்ப்பாதானம் செய்பவனுக்கு அங்கு அதிகாரம் இல்லை.

மற்றவரின் கேஷத்திரத்தில் தோன்றிய புதல்வன் பல்வேறு லக்ஷணங்களால் இவன் யாருடைய புதல்வன் என்று தெரிந்து கொள்ளப்படுகிறான். யாரும் தன்னுடைய உண்மை உருவை மறைக்க முடியாது. அது தானாகவே நேருக்கு நேர் தெரிகிறது. சில இடங்களில் செயற்கையான புதல்வன் காணப்படுகிறான். அவன் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதாலோ, அல்லது தன்னுடையவன் என்று கருதப்படுவதாலோ, தன்னுடைய புதல்வன் ஆகிவிடுகிறான். அங்கு வீரியமோ, கேஷத்திரமோ எதுவும் அவனுடைய புதல்வன் தன்மையைத் தீர்மானிப்பத்தில் காரணம் ஆவதில்லை.

வீரியம் அல்லது கேஷத்திரம் காரணமாக இல்லாமல் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதால் மட்டுமே புதல்வனாகக் காணப்படும் புதல்வன் எவ்வாறு இருக்கிறான்? என்ற ஐயம் இங்கு தோன்றுகிறது. இதற்கான விளக்கமும் கூறப்படுகிறது. தாய்-தந்தையரால் துறக்கப்பட்டவன், விவரம் தெரிந்த பின்னும் தாய்-தந்தையர் பற்றிய அறிவு இல்லாதவன் ஆகிய பாலகர்களைக் காப்பாற்றுபவர்களே அவனுடைய தாய்-தந்தையராகக் கருதப்படுவர். அனாதைக் குழந்தைகளை வளர்த்துப் போஷிப்பவனின் வர்ணமே அந்தச் சிறுவனின் வர்ணமாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் அத்தகைய புதல்வனுக்கு சம்ஸ்காரம் எவ்வாறு எந்த ஜாதிக் கேற்பச் செய்ய வேண்டும். அவன் எந்த வர்ணத்தினன் என எவ்வாறு அறிவது? எந்த ஜாதிக் கன்னிகையுடன் அவனுக்கு விவாஹம் செய்ய வேண்டும் என்பதும் கூறப்படுகிறது.

தாய்-தந்தையரால் துறக்கப்பட்டவன் தன்னை வளர்க்கும் தந்தையின் வர்ணத்தை அடைகிறான். எனவே, அவனை வளர்த்துக் காப்பாற்றுபவன் தன்னுடைய வர்ணத்திற்கேற்றவாறு அவனுக்கு சம்ஸ்காரங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதே வர்ணத்துக் கன்னிகையோடு அவனுக்கு மணம் செய்விக்க வேண்டும்.

அந்தப் புதல்வனுக்குத் தாயின் வர்ணமும், கோத்திரமும், உறுதியாகத் தெரிந்தால் அவனுடைய சம்ஸ்காரங்களில் தாயின் வர்ணமும், கோத்திரமும் ஏற்கப்பட வேண்டும். “கானீன்” மற்றும் “அத்யூடஜ” ஆகிய இருவகை புதல்வர்களும் தாழ்ந்த வகுப்பினர் என்று கருதத் தகுந்தவர்கள். இந்த இருவகையான புதல்வர்களுக்கும் தனக்குச் சமமான சம்ஸ்காரங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்பது சாஸ்திரங்களின் தீர்மானமாகும்.

பிராமணன் முதலியவர்கள் கேஷத்ரஜன், அபசதன், அத்யூடன் ஆகிய அனைவரின் புதல்வர்களுக்கும் தனக்குச் சமமான சம்ஸ்காரங்களைச் செய்ய வேண்டும். வர்ணங்களின் சம்ஸ்காரங்களின் சம்பந்தமாக தர்மசாஸ்திரங்களில் இத்தகைய தீர்மானமே கூறப்படுகிறது.

22. ச்யவன முனிவர் மூலம் பசுக்களின் மகிமை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-50

பசுக்களின் மகிமையை விளக்க ச்யவன மகரிஷி மற்றும் நகுஷ மன்னருக்கு இடையில் நடைபெற்ற நிகழ்வும், உரையாடலும் கூறப்படுகின்றன.

பழைய காலத்தில் ப்ருகுவின் புதல்வரான ச்யவன மகரிஷி பெரும் விரதத்தை மேற்கொண்டு, நீருக்குள் வாழத் தொடங்கினார். அவர் அபிமானத்தையும், கோபத்தையும், மகிழ்ச்சியையும், துயரத்தையும் துறந்து உறுதியுடன் விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து 12 ஆண்டுகள் வரை நீருக்குள் வாழ்ந்தார். நீர் வாழ் ஜீவன்கள் அனைத்தும் அவரிடம் மிகவும் நம்பிக்கை வைத்திருந்தன. ஒருசமயம் அவர் தேவர்களை வணங்கி கங்கை யமுனை சங்கமத்தில் நீருக்குள் புகுந்து கட்டையைப்போல் அசையாமல் தவம் மேற்கொண்டார்.

அங்கு கங்கை யமுனையின் வேகம் மிகத் தீவிரமாக இருந்தது. பயங்கர ஓசையுடன், வாயுவைக் காட்டிலும் வேகமாக இருந்த நீர்ப்பிரவாகத்தின் தாக்குதல் தன் தலைமீது ஏற்பட்டபோதும் முனிவர் அதனைச் சகித்துக் கொண்டார். கங்கை, யமுனை நதிகளும் அவருக்குக் கஷ்டம் அளிக்காமல் அவரை வலம் வந்து சென்றன. ச்யவன மகரிஷி நீரினுள்ளே கட்டையைப் போலத் தூங்கினார். சிலசமயம் அதன்மீது நின்று கொண்டார். அவர் நீரில் வாழும் ஜீவன்களுக்குப் பிரியமானவரானார். இவ்வாறு நாட்கள் கழிந்தன.

ஒரு நாள் மீனவர்கள் பெரிய, உறுதியான, புதிய வலையை எடுத்துக் கொண்டு மீன் பிடிப்பதற்காக அங்கு வந்தனர். உழைப்பாளிகளும், பலமுடையவர்களும், வீரம் மிகுந்தவர்களுமான அவர்கள் கங்கை யமுனை நீரின் மீது வலையை விரித்தனர். சிறிது நேரம் சென்றபின் அனைவரும் சேர்ந்து வலையை இழுத்தனர். வலையில் சிக்கிய மீன்கள் மற்றும் ஜலஜந்துக்களுடன் தெய்வாதீனமாகச் ச்யவன மகரிஷியையும் இழுத்துவிட்டனர்.

ச்யவனரின் சரீரம் முழுவதும் பாசியால் பூசப்பட்டிருந்தது. அவருடைய ஜடாமுடியும், தாடி, மீசையும் பச்சை வண்ணமாகிவிட்டிருந்தன. அவருடைய உடலில் சங்குகளும், நீர் வாழ் பிராணிகளின் தடயங்களும் பட்டு, சித்திரம்போல் காணப்பட்டது. வலைக்குள் மகரிஷியைக் கண்ட மீனவர்கள் தலைவணங்கி கைகுவித்துப் பூமியில் வீழ்ந்து பணிந்தனர். நீரிலிருந்து

வெளியே வலைக்குள் சிக்கிப் பல மீன்கள் இறந்துவிட்டதைப் பார்த்த ச்யவனர் மிகவும் இரக்கம் கொண்டு பெருமூச்சு விட்டார்.

வேடர்கள் தாங்கள் தெரியாமல் செய்துவிட்ட பாவச் செயலுக்காக முனிவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டனர். உங்களுக்குப் பிரியமான எந்த காரியத்தைச் செய்யட்டும் என்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு கூறியதும் மீன்களுக்கு இடையில் இருந்த முனிவர், “படகோட்டிகளே! நான் இந்த மீன்களுடன் வெகுநாட்கள் நீரில் வாழ்ந்துள்ளேன். இந்த மீன்களுடன் நானும் உயிர்த்தியாகம் செய்வேன். அல்லது இவற்றுடனேயே என்னையும் காப்பாற்றிக் கொள்வேன். இவற்றை விட முடியாது என்றார். முனிவரின் பேச்சைக் கேட்ட படகோட்டிகள் மிகுந்த பயம் கொண்டனர். முகம் வெளிறிப் பயத்தால் கடகடவென்று நடுங்கினர். நகுஷ மன்னரிடம் சென்று இந்த செய்தி அனைத்தையும் நிவேதனம் செய்தனர்.

நகுஷ மன்னன், ச்யவன மகரிஷியின் உரையாடல்

மீனின் வலையில் அகப்பட்டுச் ச்யவன மகரிஷி தன் நகருக்கருகில் வந்ததை அறிந்து கொண்ட நகுஷ மன்னன் தன் புரோகிதர்களுடனும், மந்திரிகளுடனும் விரைவாக அவரிடம் வந்து சேர்ந்தார். கைகுவித்து வணங்கி மகரிஷியிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். மன்னரின் புரோகிதர், தேவருக்குச் சமமான மகாத்மா தேஜஸ்வி ச்யவன மகரிஷியை முறைப்படி பூஜித்தார். பின்னர் நகுஷ மன்னனுக்கும் ச்யவனருக்கும் இடையில் உரையாடல் நடந்தது.

நகுஷன்: சிறந்த பிராமணரே! நான் உங்களுடைய எந்தப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுங்கள். உங்கள் ஆணையால் எவ்வளவு கடினமானதாக இருந்தாலும் நான் அதை நிறைவேற்றுவேன்.

ச்யவனர்: மன்னா! மீன்களால் பிழைப்பு நடத்தும் மீனவர்கள் இன்று மிக முயற்சியோடு என்னை வலையில் சிக்கவிட்டு வெளியே எடுத்துள்ளார்கள். எனவே தாங்கள் இவர்களுக்கு இந்த மீன்களுடன் என்னுடைய விலையையும் அளித்துவிடுங்கள்.

நகுஷன்: புரோகிதரே! ச்யவனர் கூறியவாறு, மகரிஷியின் விலைமதிப்பாக மீனவர்களுக்கு ஆயிரம் தங்க நாணயங்களை அளித்துவிடுங்கள்.

ச்யவனர்: மன்னா! நான் ஆயிரம் தங்க நாணயங்களுக்கு விற்கத் தகுந்தவன் அல்ல. என்னுடைய விலைமதிப்பு இவ்வளவுதான் என்று கருதுகிறீர்களா? எனக்குத் தகுந்த விலையை அறிவால் நன்றாக யோசித்துத் தீர்மானியுங்கள்.

நகுஷன்: புரோகிதரே! இந்த மீனவர்களுக்கு லக்ஷம் தங்க நாணயங்களை அளியுங்கள். முனிவரே! இது உங்களுக்கு ஏற்ற விலையாகுமா? அல்லது இன்னும் அதிகம் அளிக்க விரும்புகிறீர்களா?

ச்யவனர்: மன்னா! என்னை லக்ஷம் நாணய விலைக்குள் எல்லைப்படுத்தாதீர்கள். மந்திரிகளோடு ஆலோசித்து உசிதமான விலையை அளியுங்கள்.

நகுஷன்: புரோகிதரே! முனிவர் கூறியவாறு கோடி தங்க நாணயங்களை அளியுங்கள். இதுவும் சரியில்லை என்றால் இன்னும் அதிகம் அளியுங்கள்.

ச்யவனர்: மன்னா! நான் கோடி அல்லது அதைவிட அதிகமான தங்க நாணயங்களுக்கு விற்கத் தகுந்தவனல்ல. இது விஷயமாக பிராமணர்களை ஆலோசித்து உசிதமான விலையை அளியுங்கள்.

நகுஷன்: அவ்வாறென்றால் இந்த மீனவர்கள் எனது பாதி ராஜ்யத்தையோ, அல்லது முழு ராஜ்யத்தையுமோ பெறட்டும். இதுவே தங்களுக்கு உசிதமான விஷயமென்று நான் கருதுகிறேன். தாங்கள் இதைத்தவிர வேறு எதை விரும்புகிறீர்கள்.

ச்யவனர்: பார்த்திபா! உங்களுடைய பாதி ராஜ்யமோ, ராஜ்யம் முழுவதுமோ கூட எனக்குச் சரியானதல்ல. உசிதமான விலை தங்களுக்குத் தெரியவில்லை என்றால் ரிஷிகளோடு ஆலோசியுங்கள்.

நகுஷ மன்னனின் துயரம்; வனவாசியான இன்னொரு முனிவரிடம் ஆலோசனை செய்தல்

மகரிஷியின் சொல்லைக் கேட்ட நகுஷன் துயரமடைந்தார். பயங்கொண்டு மந்திரிகளோடும், புரோகிதர்களோடும் ஆலோசனை செய்தார். இச்சமயம் வனவாசியான, பழம், கிழங்குகளையும் உண்ணும் பசவிற்குப் பிறந்த ஒரு முனிவர் நகுஷ மன்னனிடம் வந்தார். அவர் மன்னனிடம், “மன்னா! இந்த முனிவர் எவ்வாறு திருப்தியடைவார் என்பதை நான் அறிவேன். நான் இதை விளையாட்டாகக்கூட பொய் சொன்னதில்லை. இந்த சமயத்தில் எவ்வாறு பொய் கூறுவேன்? நான் உங்களிடம் கூறுவதை நீங்கள் ஐயமின்றிச் செய்ய வேண்டும்.” என்றார்.

நகுஷன் அவரிடம், “பகவன்! எனக்குப் ப்ருகுவின் புதல்வரான ச்யவனரின் தகுந்த விலைமதிப்பைக் கூறுங்கள். அவ்வாறு செய்து, என்னையும், எனது குலத்தையும், ராஜ்யம் முழுவதையும் சங்கடத்திலிருந்து காப்பாற்றுங்கள். ச்யவன முனிவர் கோபம் கொண்டால், மூவுலகங்களையும்

எரித்துச் சாம்பலாக்கி விட முடியும். அவ்வாறெனில் என் போன்ற தபோ பலமற்ற பாஹுபலத்தையே நம்பும் மன்னனை அழிப்பது இவருக்குப் பெரிய விஷயமல்ல. முனிவரே! நான் மந்திரிகளோடும், புரோகிதரோடும் சங்கடம் என்னும் ஆழமான கடலில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். இவருக்குத் தகுந்த விலையை நிர்ணயம் செய்யுங்கள். தாங்கள் படகாகி என்னைக் கரையேற்றுங்கள்” என்று வேண்டினார்.

ச்யவன மகரிஷிக்கு விலையாக பசு நிர்ணயிக்கப்படுதல்; ச்யவனர் திருப்தியடைதல்

நகுஷ மன்னரின் பேச்சைக் கேட்ட பசுவின் வயிற்றிலிருந்து தோன்றிய அந்த மகரிஷி இவ்வாறு கூறினார்; “மகாராஜா! பிராமணர் மற்றும் பசுக்களின் குலம் ஒன்றாகும். ஆனால் இவர்கள் இரு உருவங்களில் பிரிந்துள்ளார்கள். ஒரு இடத்தில் மந்திரங்கள் நிலைத்துள்ளன. மற்றொரு இடத்தில் ஹவிஸ்யம் உள்ளது. பிராமணன் எல்லா வர்ணங்களிலும் உத்தமமானவர். அவருக்கும் பசுக்களுக்கும் யாரும் விலை நிர்ணயிக்க முடியாது. ஆதலால் தாங்கள் இவரின் விலை மதிப்பாக ஒரு பசுவை அளியுங்கள்” என்றார். மகரிஷியின் சொல்லைக் கேட்டு, மந்திரிகளோடும், புரோகிதர்களோடும் நகுஷ மன்னன் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் கடின விரததாரியான ச்யவனரிடம் சென்று கூறலானார்.

“தர்மாத்மாக்களில் சிறந்த பிரம்மரிஷியே! நான் ஒரு பசுவை அளித்து உங்களை வாங்கிவிட்டேன். ஆகவே எழுந்திருங்கள். நான் இதையே உங்களுக்கு உசிதமான விலையாகக் கருதுகிறேன்” என்றார். ச்யவன முனிவர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். நகுஷ மன்னனிடம், “பாவமற்ற ராஜேந்திரா! நான் எழுந்திருக்கிறேன். தாங்கள் உசிதமான விலை கொடுத்து என்னை வாங்கியுள்ளீர்கள்.” என்றார். மேலும் மன்னனிடம் பசுக்களின் சிறப்பினைக் கூறலானார்.

ச்யவனர் பசுக்களின் மகிமையை நகுஷ மன்னனுக்குக் கூறுதல்

“தன் ஒழுங்கிலிருந்து விலகாத மன்னா! நான் இவ்வுலகில் பசுக்களுக்கு ஈடான வேறு ஒரு செல்வத்தைக் காணவில்லை. மன்னா! பசுக்களின் பெயர் மற்றும் குணங்களைக் கீர்த்தனமும், ச்ரவணமும் செய்வது, பசுக்களைத் தானம் அளிப்பது, அவற்றைத் தரிசனம் செய்வது ஆகியவை சாஸ்திரங்களில் மிகவும் புகழப்பட்டுள்ளன. இந்தச் செயல்கள் எல்லாப் பாவங்களையும் விலக்கி நன்மை அளிப்பனவாகும். பசுக்கள் எப்போதும் லக்ஷ்மிக்கு நிகரானவை. அவற்றில் சிறிதும் பாவம் கிடையாது.

பசுக்களே மனிதர்களுக்கு எப்போதும் அன்னமும், தேவர்களுக்கு

ஹவிஸ்யமும் அளிப்பவையாகும். ஸ்வாஹாவும், வஷ்ட்காரமும் எப்போதும் பசுக்களிலேயே நிலை பெற்றுள்ளன. பசுக்களே யாகத்தை நடத்துபவை. யாகத்தின் வாயும் ஆகும். கறக்கும்போது திவ்ய அமுதத்தையே அளிக்கின்றன. அவை அமுதத்திற்கு ஆதாரமானவை. உலகம் முழுவதும் அதன்முன் தலை வணங்குகிறது.

இந்தப் புவியில் பசுக்கள் தன் சரீரத்தாலும், ஒளியாலும் அக்னிக்குச் சமமானவை. அவை பெரும் ஒளிக்குவியல்கள். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சுகம் அளிப்பவை. பசுக்களின் கூட்டம் பயமின்றி வாழும் இடம் சோபை பெறுகிறது. அங்குள்ள பாவத்தைப் போக்கிவிடுகிறது. பசுக்கள் சொர்க்கத்தின் படிகள். அவை சொர்க்கத்திலும் பூஜிக்கப்படுகின்றன. அவை எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றும் தேவிகளாகும். அவற்றை விடச் சிறந்த வேறெதுவும் கிடையாது. மன்னா! நான் பசுக்களின் மகிமையைக் கூறியுள்ளேன். அவற்றின் குணங்களைக் கோடி காட்டியுள்ளேன். பசுக்களின் எல்லா குணங்களையும் யாரும் வர்ணிக்க முடியாது.” என்று சொன்னார்.

மீனவர்கள் சொர்க்கம் சேருதல்; நகுஷன் வரம் பெறுதல்

மீனவர்கள் ச்யவனரை வணங்கி அருள்புரிய வேண்டினர். மகரிஷியும் நீரில் பிறந்த மீன்களுடன் சொர்க்கம் செல்லும் வரத்தை அளித்தார். பின்னர் பசுவிடம் பிறந்த மகரிஷியும், ச்யவனரும் நகுஷனுக்கு வரமளிக்க விரும்பினர். நகுஷன் தங்கள் க்ருபையே போதும் என்று கூறினார். ஆனால் மகரிஷிகள் பிடிவாதத்துடன் வரம் கேட்குமாறு நகுஷ மன்னனிடம் கூறினர். மன்னர் எப்போதும் தர்மத்தில் நிலைத்திருக்கும் வரத்தையே விரும்பிப் பெற்றார். தன் தலைநகரம் திரும்பினார். தீக்ஷ முடிந்த ச்யவனரும், பசுவிடம் தோன்றிய முனிவரும் தத்தம் ஆஸ்ரமம் திரும்பினர்.

23. குஷிக் மன்னரின் வம்சம் பிராமணத் தன்மை பெற்ற வரலாறு.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது.

அனுசாஸன பருவம் அத்-52

பழைய காலத்தில் ப்ருகுவின் புதல்வரான ச்யவனருக்கு நம்முடைய வம்சத்தில் குஷிக் வம்சத்து கூடித்திரிய கன்னிகையின் சம்பந்தத்தால் பெரும் குற்றம் ஏற்படப் போகிறது என்ற விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. அதை அறிந்த முனிவர் மனத்திற்குள் எல்லா குணதோஷங்களையும், பலம்-பலவீனத்தையும் ஆலோசித்தார். பின் குஷிகரின் குலம் முழுவதையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கும் விருப்பத்துடன் குஷிகரிடம் சென்றார். மன்னரிடம், “மன்னா! என் மனத்தில் சிலகாலம் உன்னோடு சேர்ந்து வாழ விருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது” என்றார்.

குஷிகர் ச்யவனரிடம் கூறினார்; “பகவன்! அநிதி சேவை உருவிலான சுகதர்மத்தை வித்வான்கள் இங்கு எப்போதும் ஏற்கிறார்கள். கன்னிகைகளின் திருமண சமயத்தில் இதைப் பின்பற்றுமாறு உபதேசிக்கிறார்கள். இதுவரை இந்த தர்மம் பாலனம் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் இப்போது உங்களுடைய சகயோகத்தாலும் அருளாலும் இதைப் பாலனம் செய்வேன். ஆகவே தாங்கள் உங்களுக்கு என்ன சேவை செய்ய வேண்டும் என்று ஆணையிடுங்கள் என்றார்.

பின்னர் குஷிக் மன்னர் ச்யவன முனிவர் அமர ஆசனம் அளித்தார். தன் மனைவியுடன் முனிவரிடம் வந்தார். முனிவர் கால் கழுவ நீரை நிவேதனம் செய்தார். அர்க்யம் அளித்தார். தொடர்ந்து முனிவருக்கு மதுபர்க்கங்களைப் போஜனம் அளித்தார். இவ்வாறு ச்யவனருக்குக் கௌரவம் அளித்து அவரிடம் கூறினார். “பகவன்! நாங்கள் கணவன், மனைவி இருவரும் தங்களுக்கு அதீனமானவர்கள். உங்களுக்கு நாங்கள் என்ன சேவை செய்ய வேண்டும் என்று கூறுங்கள். கடும் விரதங்களை மேற்கொள்பவரே! தாங்கள் ராஜ்யம், செல்வம், பசு, யாகம் ஆகியவற்றிற்குத் தேவையான தானம் பெற விரும்பினாலும் கூறுங்கள். நான் அனைத்தையும் உங்களுக்கு அளிக்கிறேன். இந்த ராஜ்யம் ராஜதர்மத்துடன் கூடிய ராஜசிம்மாசனம் அனைத்தும் உங்களுடையவை.

தாங்களே மன்னராக இருந்து இந்தப் புவியை அரசாட்சி செய்யுங்கள். நான் எப்போதும் உங்களுடைய ஆணைக்கு அதீனமாக இருக்கும் சேவகனாவேன்” என்றார். குஷிக் மன்னர் இவ்வாறு கூறியதும், பார்க்கவரான ச்யவனர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். மன்னரிடம், “மன்னா! நான் ராஜ்யத்தையும் விரும்பவில்லை. செல்வத்தையும், பசு, ராஜ்யம், பெண்கள் அல்லது யாகத்தையும் விரும்பவில்லை. நான் ஒரு நியமத்தைத் தொடங்குவேன்.

உங்களுக்குச் சம்மதம் என்றால் கணவன்-மனைவி இருவரும் எனக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும்.” எனக் கூறினார்.

முனிவரின் சொற்களைக் கேட்ட ராஜனும் அவர் மனைவியும் வியப்படைந்தனர். அவ்வாறே முனிவருக்குச் சேவை செய்வதாக உறுதியளித்தனர். மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் சயவன மகரிஷியை தன் மாளிகைக்குள் அழைத்துச் சென்றார். அங்கு முனிவருக்கு ஒரு அழகிய அறையில் விரிக்கப்பட்டிருந்த படுக்கையைக் காட்டி “தாங்கள் இங்கு விருப்ப்படி ஓய்வெடுங்கள்” என்றார்.

இதற்குள் இரவு நெருங்கவே, மன்னன் மகரிஷி விரும்பிய அன்னத்தையும், நீரையும் எடுத்து வர ஆணையிட்டார். மகரிஷியின் கால்களில் பணிந்து “மகரிஷி தாங்கள் எத்தகைய போஜனத்தை விரும்புகிறீர்கள். உங்கள் சேவைக்கு என்னென்ன பொருட்களை எடுத்து வரட்டும்” எனக் கேட்டார். முனிவர் மன்னனிடம் “உன் வீட்டில் எந்த போஜனம் தயாராக உள்ளதோ அதையே கொண்டு வா” என்றார். அவ்வாறே முனிவருக்கு அன்னம் அளிக்கப்பட்டது. போஜனம் செய்த முனிவர் ராஜ தம்பதிகளிடம் தான் உறங்க விரும்புவதாகவும், தான் தூங்கும்போது எழுப்ப வேண்டாம் என்றும், தன் கால்களை வருடிக் கொண்டிருக்கும்படியும் ஆணையிட்டு உறங்கிவிட்டார்.

“அவ்வாறே ஆகட்டும்” என்று கூறிய மன்னரும், ராணியும் முனிவரின் கால்களை வருடிவிட்டனர். பொழுது விடிந்தும் முனிவர் உறக்கம் கலையவில்லை. ராஜ தம்பதியினர் மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்தி மகரிஷியின் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தார். 21 நாட்கள் இவ்வாறு ஒரே பக்கமாக படுத்து உறங்கிய முனிவருக்கு ராஜாவும், ராணியும் உண்ணாமலும், உறங்காமலும் மகரிஷியின் உபாசனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

22 ஆம் நாள் முனிவர் தானாக எழுந்து மன்னனிடம் எதுவும் கூறாமல் மாளிகையில் இருந்து வெளியேறினார். மன்னரும், ராணியும் உறக்கம் இன்றிப் பசியால் வருந்திப் பலவீனமாக இருந்தாலும் முனிவருக்குப் பின்னால் சென்றனர். ஆனால் அந்த முனிவர் அவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கவும் இல்லை. சயவனர் ராஜதம்பதிகள் பார்க்கும்போதே அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டார். இதனால் பெரும் துயருற்ற மன்னன் பூமியில் விழுந்துவிட்டார். பிறகு சமாளித்துக் கொண்ட அவர் மகாராணியுடன் மீண்டும் முனிவரைத் தேடப் பெரும் முயற்சி செய்தார்.

மன்னர் முனிவரைத் தேடுதல்; முனிவர் அரண்மனையில் உறங்குதல்

குஷிக மன்னர் தன் மனைவியுடன் சயவனரை எங்கு தேடியும்

காணாமல், மிகவும் களைப்புடன் அரண்மனைக்குத் திரும்பினார். மிகவும் தீன பாவத்துடன், யாரிடமும் எதுவும் பேசாமல், முனிவரைப் பற்றிச் சிந்தித்தவாறே, சூன்யமான மனத்துடன் தன் மாளிகையில் பிரவேசித்தார். அங்கு ப்ருகு குலச்யவனர் மறுபடியும் அதே படுக்கையில் உறங்குவதை மன்னரும் ராணியும் பார்த்து மிகவும் வியப்படைந்தனர். முனிவரைத் தரிசனம் செய்ததால் அவர்களுடைய களைப்பு முழுதும் விலகிவிட்டது. இம்முறை அந்த முனிவர் வேறுபக்கம் திரும்பித் தூங்கினார். ச்யவனர் மீண்டும் 21 நாட்கள் தூங்கினார். மன்னரும், அவரது பத்தினியும் அந்த நாட்களில் முனிவரின் அருகில் நின்று அவரது கால்களை வருடிக் கொண்டிருந்தனர். அவரிடம் மிகுந்த பயம் கொண்டிருந்த அவர்கள் தங்கள் மனத்தில் எந்த மாறுதலையும் வரவிடவில்லை.

முனிவர் விரும்பியவாறு மன்னர் அவரை உபசரித்தல்

22 ஆம் நாள் முனிவர் கண்விழித்தார். ராஜதம்பதியிடம் “நீங்கள் என் உடலில் எண்ணெய் தேயுங்கள்; நான் நீராடப் போகிறேன்” என்று கூறினார். பசியாலும், தாகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டுப் பலவீனமாக இருந்தாலும் முனிவர் சொற்படி, நூறுமுறை காய்ச்சித் தயாரிக்கப்பட்ட விலையுயர்ந்த நறுமண எண்ணெயை முனிவரின் உடலில் பூசிச் சேவை செய்தனர். ஆனந்தமாக அமர்ந்து கொண்ட ரிஷி, அந்த தம்பதி எண்ணெய் தேய்த்ததுபோதும் என்று கூறவில்லை அரசனும், அரசியும் எந்த மாறுதலின்றிச் சேவை செய்ததைக் கண்டு ச்யவனர் திடீரென்று எழுந்து நீராடும் இடத்திலிருந்து சென்றுவிட்டார்.

அங்கு நீராடுவதற்கு வேண்டிய அனைத்தும் முதலிலேயே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அவற்றைப் பயன்படுத்தி நீராடாமல் அவற்றை அவமதித்து மறுபடியும் மன்னரின் கண் முன்னேயே முனிவர் மறைந்துவிட்டார். ஆனாலும் கணவன் மனைவி இருவரும் அவரிடம் குற்றப் பார்வை கொள்ளவில்லை. அதன் பின்னர், சக்திசாலியான ச்யவன மகரிஷி நீராடி, சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்தவாறு மன்னனுக்கும், அரசிக்கும் காட்சி தந்தார்.

மன்னன் முனிவருக்குப் போஜனம் அளித்தல்; முனிவர் அவற்றை எரித்தல்

முனிவர் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு மன்னன், பத்தினி இருவருடைய முகமும் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. குஷிக மன்னன் மனத்தில் எந்த மாறுதலும் இன்றி, முனிவரின் அருகில் சென்று, பணிவுடன் “போஜனம் தயாராக உள்ளது” என்று நிவேதித்தார். முனிவர் மன்னனிடம் போஜனம் கொண்டு வரக் கட்டளையிட்டார். முனிவரின் ஆணைப்படி மன்னனும் அவன் மனைவியும் முனிவருக்கு முன் பலவகை உணவுப் பொருட்களைச் சமர்ப்பித்தனர்.

பலவகை பழங்கள், கீரைகள், காய்கறிகள், வ்யஞ்ஜனங்கள், பருகும் பதார்த்தங்கள், ருசியான புஆ, விசித்திரமான லட்டு, முனிவர்கள் உண்ணத் தகுந்த காட்டுக் கிழங்குகள், அதிசயமான பழங்கள், மன்னர்கள் உண்ணும் பலவகை அன்னம், இலந்தை, இங்குதம், குடும்பஸ்தர், வானப்ரஸ்தர் ஆகியோர் உண்ணும் பொருட்கள் அனைத்தையும் வரவழைத்து, முனிவர் முன் வைத்து, சாப பயத்தால் மன்னர் நின்றார். அனைத்து வகைப் பதார்த்தங்களும் முனிவர் முன்பரிமாறப்பட்டன. மகரிஷி அவையனைத்தையும், படுக்கையையும், ஆசனத்தையும் கூட அழகான துணிகளால் மூடி அவற்றிற்குத் தீ வைத்தார்.

ஆனால் அறிவுமிக்க அந்த தம்பதி முனிவரிடம் கோபம் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த முனிவர் மறுபடி மறைந்துவிட்டார். குஷிக் மன்னர் தன் மனைவியோடு இரவு முழுவதும் அதேபோலப் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தார். மறுநாள் காட்சியளித்த முனிவருக்குச் சிறந்த போஜனங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுப் பரிமாறப்பட்டன. மிக நல்ல படுக்கைகள் விரிக்கப்பட்டன. நீராட சிறந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பலவகை சிறந்த ஆடைகள் அவரது சேவையில் வைக்கப்பட்டன. சயவன மகரிஷி இந்த ஏற்பாடுகள் எதிலும் சிறிதும் கவனமின்மையைக் காண முடியவில்லை.

ப்ருகு நந்தனன் குஷிகரையும், ராணியையும் தேரில் பூட்டிச் சவாரி செய்தல்

அதனால் ப்ருகு நந்தனன் குஷிகரிடம், “நீ மனைவியோடு உன்னைத் தேரில் பூட்டிக் கொள். நான் சொல்லும் இடத்திற்கு என்னை விரைந்து அழைத்துச் செல்” என்றார். மன்னன் தயக்கமின்றி “மிகவும் நல்லது; விளையாட்டுத் தேர் தயாரிக்கப்பட்டுமா, போருக்குப் பயன்படும் தேரா?” என்று கேட்டார். மன்னன் மகிழ்ச்சியுடன் இவ்வாறு கேட்டதும், முனிவர் மிகவும் மகிழ்ந்தார். போருக்குப் பயன்படும் தேரை ஆயத்தம் செய்யக் கூறினார்; அதில் அஸ்திர, சஸ்திரங்களை நிரப்பச் சொன்னார். கொடி, சக்தி, தங்கத்தாலான தண்டம் இவற்றை வைத்து, இனிய நாதம் எழுப்பும் சிறு மணிகளையும் கட்டச் சொன்னார். தேர் தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஜாம்பூநத தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான அம்புகள் வைக்கப்பட்டும் என்று கட்டளையிட்டார்.

முனிவரின் கட்டளைப்படி குஷிக் மன்னர் ஒரு பெரும் தேரைத் தயார் செய்து கொண்டு வந்தார். அத்தேரில் இடதுபக்கம் ராணியைப் பூட்டி, வலது பக்கம் தன்னைப் பூட்டிக் கொண்டார். தேரின் மீது முனையில் மூன்று தண்டங்களுடன் கூடிய, ஊசி போன்ற முனையை உடைய ஒரு சாட்டையை வைத்தார். முனிவரிடம், “ப்ருகு நந்தனா! தேர் எங்கு செல்ல வேண்டுமென்று

கூறுங்கள். பிரம்மரிஷியே! தாங்கள் எங்கு செல்லச் சொன்னாலும் அங்கு உங்கள் தேர் செல்லும்” என்று கூறினார்.

சயவன முனிவர் குஷிக மன்னரிடம், “நீ இங்கிருந்து மிகவும் மெல்ல மெல்ல ஒவ்வொரு அடியாக வைத்துச் செல். எனக்குக் கஷ்டம் இன்றிச் சுகமாக இருக்குமாறு என்னுடைய விருப்பத்திற்கேற்பச் செல்ல வேண்டும். மக்கள் அனைவரும் பார்க்குமாறு தேரைக் கொண்டு செல்லுங்கள். வழியில் இருந்து யாரையும் விலக்கக்கூடாது. வழியில் எந்த பிராமணன் என்னிடம் எந்தப் பொருளைக் கேட்டாலும் நான் அவர்களுக்கு அதனை அளிப்பேன். இவை அனைத்திற்கான ஏற்பாட்டைச் செய். இதற்காக யோசிக்காதே” என்று கட்டளையிட்டார். மன்னரும் தன் பணியாட்களிடம் “முனிவர் எந்தப் பொருளைக் கேட்டாலும் உடனே கொண்டு வாருங்கள்” எனக் கூறினார். பணியாட்களும் மன்னரின் கட்டளைப்படியே செய்தனர்.

பலவகை ரத்தினங்கள், பெண்கள், வாகனங்கள், தங்கத்தினாலான அலங்காரப் பொருட்கள், தங்கம், மலை போன்ற யானை, அனைத்தும் முனிவருக்குப் பின் சென்றன. இப்பொருட்களுடன் மந்திரிகளும் வந்தனர். இதனைக் கண்டு நகரம் முழுவதும் துன்பம் கொண்டது. இதற்குள் சாட்டையை எடுத்துக் கொண்ட முனிவர், மன்னனையும், அவனது பத்தினியையும் பலமாக அடித்தார். நுனி கூர்மையான அந்த சாட்டையின் அடியால் இருவரின் உடலிலும் காயம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அவர்கள் எந்த மாறுதலுமின்றி இருந்தனர். 50 இரவுகள் வரை உபவாசம் செய்ததால் மிகவும் மெலிந்த சரீரத்துடன் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தபோதிலும் அந்த வீரத்தம்பதி ஏதோ ஒரு துணிவுடன் அந்தப் பெரும் தேரைச் சுமந்து சென்றனர்.

இருவரும் மிகவும் காயமடைந்துவிட்டனர். காயங்களில் இருந்து உதிரம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. இவர்களின் நிலையைக் கண்டு நகர மக்கள் சோகத்துடன் துயரமடைந்தனர். ஆனாலும் முனிவரின் சாபத்திற்குப் பயந்து யாரும் எதுவும் பேசவில்லை. தனித்தனியே இரண்டு இரண்டு பேராக நின்று தங்களுக்குள் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டனர். “சகோதரா! முனிவரின் தவ பலத்தைப் பாருங்கள். நாம் தலைநிமிர்த்தி முனிவரைக் கண்களால் பார்க்கவும் முடியாது. இவரது தவத்தின் பலம் அற்புதமானது. மன்னர், மகாராணியின் தைரியமும் அளவிட முடியாதது. இவர்கள் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இந்தத் தேரை இழுக்கின்றனர். ப்ருகு நந்தனன் இதுவரை இவர்களிடம் எந்த மாறுதலையும் காண முடியவில்லை” என்று பேசிக் கொண்டனர்.

ப்ருகு குல சிரோமணி சயவனர், இத்தனைக்குப் பிறகும், மன்னன்

ராணி இவர்களிடம் எந்த மாறுதலையும் காணவில்லை. குபேரனைப் போன்ற மன்னனின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிக்கலானார். ஆனால் இந்தக் காரியத்திலும் குஷிகர் மகிழ்ச்சியுடன் முனிவரின் கட்டளையை ஏற்றார். இதனால் மிகவும் திருப்தியடைந்த ச்யவனர் அந்த தேரிலிருந்து இறங்கி மன்னனையும், ராணியையும் பாரம் சுமக்கும் காரியத்தில் இருந்து விடுவித்தார்.

பிறகு அவ்விருவரிடமும், “நான் உங்கள் இருவருக்கும் உத்தமமான வரம் அளிக்க விரும்புகிறேன். வேண்டியதைக் கேளுங்கள் என்றார். காயம்பட்ட ராஜ தம்பதிகளின் முதுகில் அன்போடு அமுதம் போன்ற கைகளால் வருடலானார். மன்னன் முனிவரிடம், “உங்கள் பிரபாவத்தால் நாங்கள் சிறிதும் களைப்படையவில்லை. ஓய்வு சுகத்தை அனுபவிக்கிறோம்.” என்றார்.

முனிவர் மன்னனுக்கு விடையளித்து மறுநாள் வரக் கூறுதல்;

மன்னர் கூறியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்த ச்யவனர் குஷிகரிடம், “பார்த்திபா! கங்கையின் இந்தக்கரை மிகவும் அழகானது. நான் சிறிதுகாலம் இங்கு இருக்கப் போகிறேன். நீ உன் நகருக்குச் சென்று ஓய்வெடுத்து, களைப்பைப் போக்கிக் கொள். நாளைக் காலை மனைவியுடன் இங்கேயே நீ என்னைப் பார்ப்பாய். நீ துயரம் கொள்ள வேண்டாம். இப்போது உனக்கு நன்மைக்குரிய நேரம் வந்துள்ளது. உன் மனத்தில் உள்ள விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறிவிடும்” என்றார்.

முனிவர் இவ்வாறு கூறியதும் பெருமகிழ்ச்சியுற்ற குஷிக மன்னன், “பகவன்! நீங்கள் எங்களைப் புனிதனாக்கி விட்டீர். எங்கள் மனத்தில் சிறிதும் துயரமோ கோபமோ இல்லை. எங்கள் உடல் அழகாகவும், பலமுடையதாகவும் ஆகிவிட்டது. தங்களது சாட்டையின் அடியால் ஏற்பட்ட காயங்கள் எங்கள் சரீரத்தில் காணவில்லை. நாங்கள் இருவரும் பூரண நலத்துடன் இருக்கிறோம். எங்கள் இருவருக்கும் வாலிப வயதாகிவிட்டது. என் மகாராணி உத்தம காந்தியோடும், அழகோடும் அப்சரஸ்போல இருக்கிறாள். முனிவரே! இவையனைத்தும் உங்கள் அருட்பிரசாதத்தால் நிகழ்ந்தது. சத்திய பராக்கிரமியான தங்களிடம் இத்தகைய சக்தி இருப்பது வியப்பிற்குரிய விஷயமல்ல” என்று கூறினார்.

ச்யவனரும் குஷிக மன்னரிடம் “மன்னா! நாளை உன் மனைவியோடு இங்கு வா” என்று சொன்னார். மகரிஷியின் அனுமதியைப் பெற்ற குஷிகர் இந்திரனைப் போன்ற பொலிவுடைய சரீரத்தோடு, மந்திரி, புரோகிதர், சேனாபதி, நடன மங்கைகள், குடிமக்கள் சூழ ராணியுடன் தன் நகரத்தில்

பிரவேசித்தார். தன் அன்றாடக் கடமைகளை நிறைவேற்றிய மன்னன் மாளிகையில் இரவைக் கழித்தார். பதி-பத்தினி இருவரும் ரோகமின்றி தேவர்களைப் போலப் பெரும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்தனர். சரீரத்தில் புதிய இளமை பிரவேசித்ததால் அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

ச்யவனர் தன் தவ பலத்தால் கங்கைக் கரையில் காட்டிய காட்சி

இங்கு, தவச்செல்வம் மிகுந்த ப்ருகு குல ச்யவன மகரிஷி, கங்கைக் கரையில் புதிய தபோவனத்தை தன் சங்கல்பத்தின் மூலம் தோற்றுவித்தார். பலவகை ரத்தினங்களால் சோபித்த, செழிப்பான பார்வைக்கு ரம்மியமான வனம், இந்திரனது அமராவதியிலும் இல்லை.

இரவு கழிந்தது. மகாத்மாவான குஷிக மன்னர் கண் விழித்து அன்றாடக் கடன்களை முடித்து, அரசியுடன் தபோவனம் சென்றார். அங்கு மன்னர் ஒரு அழகிய மாளிகையைக் கண்டார். தங்கத்தாலான அந்த மாளிகை எங்கும் மணிகளாலான ஆயிரக்கணக்கான கம்பங்கள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. அழகுமிகுந்த அந்த மாளிகை கந்தர்வ நகரத்தைப்போல் காட்சியளித்தது.

குஷிகர் சிற்பிகளால் அமைக்கப்பட்ட மேலும் பல தெய்வீகப் பொருட்களையும் கண்டார். சில இடங்களில் வெள்ளிச் சிகரமோடு பொலிந்த மலைகளும் சில இடங்களில் தாமரைக் குளங்களும், சில இடங்களில் ஓவிய சாலைகளும் தோரணங்களும் பொலிவுடன் திகழ்ந்தன. பூமியின் மீது தங்கம் மூடிய தரையும் பசும்புல் பாத்திகளும் இருந்தன. அழகிய மாந்தோப்புகள் இருந்தன.

ஆங்காங்கு தாழை, அசோகம், கருவிலி, குந்தம், திரிசி, சண்பகம், பலா, திலக் முதலிய மரங்கள் மலர்களுடன் காணப்பட்டன. பல்வேறு இடங்களில், தமாலம், வாழை, மல்லிகைக் கொடிகள் நிறைந்திருந்தன. ராஜ தம்பதிகள் இந்த அழகிய காட்சியைத் தரிசனம் செய்தனர். தாமரையும், உத்பலமும் நிரம்பிய குளங்களும், மலையைப் போன்று உயரமான மாளிகைகளும், அங்கு விசித்திரமான ஆசனங்களும், சிறந்த படுக்கைகளும் இருந்தன.

ரத்தினம் இழைத்த கட்டில்கள், அவற்றின் மீது விலையுயர்ந்த விரிப்புகள் இருந்தன. பல்வேறு இடங்களில் அளவற்ற உணவுப் பொருட்களும், பருகும் ரசங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மனிதர்களைப் போல் மொழி பேசும் கிளிகளும் மைனாக்களும் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. வண்டு, சதபத்ரம், நாரை, மயில், குக்குபம், சேவல், பரதபக்ஷி, சகோரம், வானரம், ஹம்சம், சக்ரவாகம் போன்ற மனங்கவரும் பறவைகளும், விலங்குகளும் அங்கு ஆனந்தமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன.

சில இடங்களில் அப்சரஸ்களின் கூட்டம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. கந்தர்வ சமுதாயம் ஆனந்தமாய் துணையுடன் சகித்திருந்தது. இவை அனைத்தும் மன்னரின் கண்களுக்கு முன் சிலசமயம் தென்பட்டன. பிறகு மறைந்துவிட்டார். சிலசமயம் இனிய இசை ஒலியும், சிலசமயம் வேதங்களின் ஸ்வாத்யாயம் சிலசமயம் அன்னங்களின் இனிய குரலும் கேட்டன. இந்த அற்புதக்காட்சியைக் கண்ட மன்னர் ‘இது கனவா, அல்லது என் உள்ளத்தின் பிரமையா? இவை அனைத்தும் உண்மையா? நான் புண்ணியமயமான உத்தரகுரு அல்லது அமராவதி புரிக்கு வந்துவிட்டேனா? நான் காணும் இந்த ஆச்சரியமான விஷயம் என்னவாக இருக்கும்’ என யோசித்தார்.

அங்கு ச்யவன மகரிஷி தங்க மயமான விமானத்தினுள் விலை உயர்ந்த திவ்யமான படுக்கையில் படுத்திருந்தார். அவரைக் கண்டு குஷிக மன்னர் தன் மனைவியுடன் முனிவர் அருகில் சென்றார். இதற்குள் கட்டிலுடன் ச்யவனர் மறைந்துவிட்டார். பிறகு அவர் காட்டினுள் குசப்பாயில் அமர்ந்து ஜபம் செய்து கொண்டிருந்ததை மன்னர் கண்டார். இவ்வாறு ச்யவனர் தன் யோக சக்தியால் குஷிக மன்னரை மோகத்தில் ஆழ்த்தினார், ஒரே கணத்தில் அந்தக்காடு, அப்சரஸ்களின் சமுதாயம், கந்தர்வர், மரங்கள் அனைத்தும் மறைந்துவிட்டன. கங்கையின் அந்தக்கரை மறுபடி அமைதியானது. அங்கு முன்பு போலக் குசமும், புற்களுமே காணப்பட்டன.

குஷிகர் தவத்தின் சிறப்பைப் புகழ்தல்; ச்யவனர் அவருக்கு வரமளிக்க விரும்புதல்

மன்னனும் ராணியும் முனிவரின் அற்புத பிரபாவத்தைக் கண்டு மிகவும் வியந்தனர். மன்னர் தன் மனைவியிடம், “கல்யாணி! நாம் ப்ருகு குல திலகமான ச்யவனரின் அருளால் எத்தகைய அற்புதமான, அரிதான காட்சிகளைக் கண்டோம் பார்! தவ பலத்தைவிடச் சிறந்த பலம் வேறு என்ன இருக்கிறது? மனத்தால் கற்பனை செய்துமட்டுமே காணக்கூடியவற்றைத் தவத்தால் நேராகப் பெற்றுவிடலாம். மூவுலக ராஜ்யத்தை விடத் தவமே சிறந்ததாகும். சிறந்த தவத்தின் சக்தியால் மோகூழ்த்தையும் பெற்றுவிட முடியும். பிரம்மரிஷியான ச்யவனர் தன் தவத்தின் வலிமையால் மற்ற உலகங்களையும் சிருஷ்டி செய்துவிட முடியும்.

இப்புவிபில் பிராமணர்களே பவித்திரமான வாக்கும், பவித்திரமான அறிவும், புனிதமான கர்மமும் உடையவர்களாவர். ச்யவன மகரிஷியைத் தவிர இத்தகைய பெரும் காரியத்தைச் செய்ய வல்லவர் யார்? உலகில் மனிதர்களுக்கு ராஜ்யம் எளிதாகக் கிடைக்கலாம். ஆனால் உண்மையான பிராமணத் தன்மை கிடைத்தற்கு மிகவும் அரிது.

பிராமணத் தன்மையின் பிரபாவத்தாலேயே மகரிஷி நம்மிருவரையும் தன் வாகனத்தைப் போலத் தேரில் பூட்டினார்” என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே மகரிஷி மன்னரிடம் வந்தார். மன்னனை விரைவில் தன்னிடம் வருமாறு அழைத்தார். மன்னர் முனிவர் முன் சென்று வணங்கி நின்றார். முனிவர் மன்னனுக்கு ஆசி வழங்கி, ஆறுதல் அளித்து அமருமாறு கூறினார். பிறகு மன்னனிடம் பின்வருமாறு சொன்னார்.

“மன்னா நீ ஆறுகர்மேந்திரியங்களையும், ஆறுஞானேந்திரியங்களையும் மனத்தையும் நன்கு வென்றுவிட்டாய். அதனால் பெரும் சங்கடத்திலிருந்து விடுபட்டாய். நீ என்னை நன்கு ஆராதித்தாய். உன்னிடம் மிகச்சிறிய குற்றம் கூடத் தோன்றவில்லை. மன்னா! நீ எனக்கு விடைகொடு. ராஜேந்திரா! நான் உன்னிடம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். ஆகவே நீ ஏதேனும் வரம் கேள்” என்றார்.

குஷிகர் முனிவரிடம், “பகவன் நான் உங்கள் அருகில் பிரகாசிக்கும் அக்னியின் நடுவில் நிற்பதுபோல இருக்கிறேன். ஆனால் நான் எரிந்து சாம்பலாகவில்லை. இதுவே எனக்குப் பெரும் விஷயமாகும். ப்ருகு நந்தனா! நான் இந்தப் பெரும் வரத்தையே பெற்றுவிட்டேன். பிரம்மரிஷியே! தாங்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து என் குலம் அழிவதிலிருந்து காப்பாற்றியதே எனக்கும் பெரும் அருளாகும். என் வாழ்க்கை முழு பயன் பெற்றுவிட்டது. இதுவே என் ராஜ்யத்திற்கும் என் தவத்திற்கும் பலனாகும். சிறந்த பிராமணரே! தாங்கள் என்னிடம் அன்பு கொண்டிருந்தால் என் மனத்தில் உள்ள ஒரு ஐயத்தை விலக்கி அருளுங்கள்” என்றார்.

குஷிக மன்னர் தன் ஐயத்தை முனிவரிடம் கூறுதல்

மன்னர் இவ்வாறு கேட்டதும், ச்யவன மகரிஷி அவரிடம் “நீ என்னிடம் வரமும் பெற்றுக் கொள். உன் மனத்திலுள்ள ஐயத்தையும் கூறு” என்றார். குஷிகர் கூறினார்; “பகவன்! தாங்கள் என் வீட்டில் இத்தனை நாட்கள் ஏன் வாசம் செய்தீர்கள் என்ற காரணத்தை நான் அறிய விரும்புகிறேன். முனி புங்கவரே! 21 நாட்கள் ஒரே பக்கம் படுத்துத் தூங்குதல், பின் விழித்து, எழுந்து பேசாமல் வெளியே சென்றுவிடுதல், திடீரென மறைதல்; மீண்டும் தரிசனம் அளித்தல், மறுபடி 21 நாட்கள் மற்றொரு பக்கம் திரும்பி உறங்குதல் எழுந்ததும் எண்ணெய் தேய்க்கச் செய்து பின் மறைந்துவிடுதல், பிறகு தரிசனம் அளித்துப் பலவகை உணவுப் பொருட்களை விரும்பிப் பெற்று அவற்றைத் தீ வைத்து எரித்தல், திடீரென்று தேரில் ஏறுதல், நகரத்தில் யாத்திரை செய்தல், செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்தல், தெய்வீக வனத்தைத் தரிசனம் செய்வித்தல், அங்கு பல தங்கமானிகைகளைத் தோற்றுவித்தல், ரத்தினங்களால் ஆன கட்டிலைக் கட்டுதல், இறுதியில்

அனைத்தையும் மறைத்துவிடுதல் ஆகிய உங்களுடைய இந்தக் காரியங்களுக்கான காரணத்தை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

ப்ருகு குல ரத்தினமே! இதை யோசிக்கும்போது எனக்கு மிகவும் மோகம் ஏற்படுகிறது. தவமே செல்வமாகக் கொண்டவரே! இவற்றை யோசித்து என்னால் எந்தத் தீர்மானத்திற்கும் வர முடியவில்லை. ஆகவே இவற்றிற்கான உண்மையான காரணத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

ச்யவனர் தன்னுடைய காரியங்களுக்கான காரணத்தைக் கூறுதல்

“மன்னா! நான் செய்த காரியங்களுக்கான காரணத்தைக் கூறுகிறேன் கேள்” என்று ச்யவன மகரிஷி கூறத் தொடங்கினார்.

“மன்னா! முன் ஒரு காலத்தில் ஒருநாள் பிரம்மா தேவர்களின் சபையில் ஒரு விஷயத்தைக் கூறினார். பிரம்மா, பிராமணர், கூஷத்திரியர் இருவருக்கிடையில் விரோதம் ஏற்பட்டு, இவருடைய குலத்திலும் கலப்பு உண்டாகிவிடும். உன்னுடைய ஒரு பேரன் பிராமண தேஜஸ் நிறைந்த பராக்ரமியாவான் என்று கூறினார். இதைக்கேட்ட நான் உன்னுடைய குலத்தை அழிப்பதற்காகவே உன்னுடைய வீட்டிற்கு வந்தேன். உன் குலத்தை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுவதே என் பெரும் விருப்பம். இந்த உத்தேசத்தோடு உன்னிடம் வந்து, உன்னை எனக்குச் சேவை செய்யக் கூறினேன். ஆனால் உன் வீட்டில் வசித்தும் நான் உன்னிடம் ஒரு குற்றத்தையும் பார்க்கவில்லை.

ராஜரிஷியே! அதனாலேயே நீ உயிருடன் இருக்கிறாய். உன்னை அழிக்கும் கருத்துடன் தான் நான் 21 நாட்கள் வரை ஒரே பக்கம் படுத்துத் தூங்கினேன்.

மன்னா! நான் தூங்கும்போது மனைவியுடன் எனக்கு சேவை செய்தாய். என்னை எழுப்பவில்லை. அதனால் நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். உன் வீட்டிலிருந்து வெளியே சென்றேன். அப்போது எங்கு செல்கிறீர்கள் என்று நீ என்னிடம் கேட்டிருந்தால் நான் உனக்குச் சாபம் அளித்திருப்பேன். மீண்டும் திரும்பி வந்து 21 நாட்கள் யோக நித்திரை புரிந்தேன். பசியோடும் சேவையினாலும் களைத்திருந்தபோதும் நான் எதிர்பார்த்தவாறு நீங்கள் இருவரும் என்னை நிந்திக்கவில்லை. நீயும் உன் அரசியும் சிறிதும் சினம் கொள்ளவில்லை. இதன்பின் நான் போஜனத்தை எரித்தபோதும் நீ சினம் கொள்வாய் என நினைத்தேன். ஆனால் அதையும் நீ சகித்துக் கொண்டாய்.

இதற்குப் பின் தேரிலேறி உன் மனைவியோடு தேரை இழுக்கக் கூறினேன். இதனையும் நீ தயக்கமின்றி நிறைவேற்றினாய். இதனாலும் நான்

மிகவும் திருப்தியடைந்தேன். உன் செல்வத்தைக் கொள்ளையடித்தபோதும் நீ கோபம் கொள்ளவில்லை. இந்த விஷயங்களால் உன்னிடம் நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டேன். அதனால் உன்னைத் திருப்தி செய்வதற்காகவே இந்தக் காட்டில் சொர்க்கத்தைத் தரிசிக்கச் செய்தேன். உன்னை மீண்டும் மகிழ்விப்பதற்காகவே இதைச் செய்தேன்.

மன்னா! இந்தக் காட்டில் நீ கண்ட தெய்வீகக் காட்சிகள் சொர்க்கத்தின் ஒரு காட்சியாகும். மன்னா! நீ உன் ராணியோடு, இதே சரீரத்துடன் சிறிது நேரம் சொர்க்கத்தின் சுகத்தை அனுபவித்துள்ளாய். இவையனைத்தையும் தவம் மற்றும் தர்மத்தின் பிரபாவத்தைக் காட்டுவதற்காகவே செய்துள்ளேன். இவற்றைக் கண்டு உன் மனத்தில் உண்டான விருப்பமும் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. பார்த்திபா! நீ சக்கரவர்த்தி மற்றும் இந்திர பதவியையும் விரும்பாமல் பிராமணத் தன்மையை அடைய விரும்புகிறாய். தவம் மேற்கொள்ள விரும்புகிறாய்.

உன் மனத்தின் எழுச்சி சரியானதே. உண்மையில் பிராமணத் தன்மை கிடைத்தற்கரியது. பிராமணனாக இருந்தாலும் ரிஷியாவதும், ரிஷியாக இருந்தாலும் தபஸ்வியாவதும் மிகவும் கடினமாகும். உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறும். குஷிகன் என்ற உன்னிடமிருந்து ‘கௌசிகம்’ என்ற பிராமண வம்சம் பரவும். உன்னுடைய மூன்றாவது தலைமுறை பிராமணனாகிவிடும்.

மன்னா! ப்ருகு வம்சத்தினரின் தேஜஸாலேயே உன்னுடன் வம்சம் பிராமணத் தன்மையைப் பெறும். உன்னுடைய பேரன் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸுடன், தபஸ்வி பிராமணனாகவும் ஆவான். தன் தவத்தின் பிரபாவத்தால், தேவ, மனித, அசுர ஆகிய மூன்று உலகங்களுக்கும் பயத்தை ஏற்படுத்துவான். நான் கூறுவது சத்தியமாகும். ராஜரிஷியே! நீ இப்போது விரும்பிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொள். நான் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் செல்ல வேண்டும்” என்று ச்யவனர் குஷிகரிடம் கூறினார். குஷிகர் அவரிடம், “முனிவரே! இன்று தாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பதே என் பெரிய வரமாகும். என்னுடைய பேரன் பிராமணன் ஆகட்டும்.

என்னுடைய குலம் பிராமண குலமாக வேண்டும் என்பதே நான் விரும்பும் வரமாகும். ப்ருகு நந்தனா! நான் இந்த விஷயத்தைத் தெளிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். என் குலம் எவ்வாறு பிராமணத் தன்மையை அடையும் முதன் முதலில் பிராமணன் ஆகப்போகும் அந்தப் பேரன் யார்? என்பதை எனக்குக் கூறி அருளுங்கள்” என வேண்டினார்.

ச்யவன மகரிஷி ப்ருகு வம்சம் மற்றும் குஷிக வம்சத்தின் சம்பந்தத்திற்கான காரணத்தை குஷிகருக்குக் கூறுதல்

ச்யவனரும் மன்னன் கேட்டவாறே கூறலானார்; “நர புங்கவா! நான் எந்த உத்தேசத்தோடு உன் குலத்தை வேரோடு அழிக்க இங்கு வந்தேனோ, அதை உனக்கு அவசியம் கூற வேண்டும். மன்னா! கூடித்திரியர்கள் எப்போதும் ப்ருகு வம்சத்து பிராமணர்களின் யஜமானர்களாவார்கள். ஆனால் விதியின் காரணமாக சிறிது காலத்திற்குப் பின் அவர்களிடையே பகை தோன்றிவிட்டது. ஆகவே, அவர்கள் ப்ருகு வம்சத்தினர் அனைவரையும், கர்ப்பத்திலுள்ள குழந்தை வரை அழித்துவிடுவார்கள்.

பிறகு என் வம்சத்தில் ஊர்வன் (ஒளர்வர்) என்னும் தேஜஸ்வி பாலகன் தோன்றுவான். அவர் பார்க்கவ கோத்திரத்தை வளர்ப்பான். அவன் அக்னிக்கும் குரியனுக்கும் நிகரான தேஜஸ் பெற்றிருப்பான். அவன் கோபம் கொண்டு மூன்று உலகங்களையும் அழிப்பதற்கான அக்னியைச் சிருஷ்டிப்பான். அது காடு மலைகளுடன் பூமி முழுவதையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். சிறிது காலத்திற்கு பின் ஒளர்வர் அந்த அக்னியைக் கடலில் உள்ள படவானலில் போட்டு அணைப்பார்.

மன்னா! அந்த ஒளர்வனின் புதல்வர் ப்ருகு குல ருசிகராவார். அவருடைய சேவையில் தனுர் வேதம் அனைத்தும் உருவெடுத்து அவர் முன் வரும். அவர் கூடித்திரியர்களைச் சம்ஹாரம் செய்வதற்காகத் தெய்வாதீனமாக அதை ஏற்று, தவத்தால் தூய்மையடைந்த தன் புதல்வன் ஜமதக்னிக்குக் கற்பிப்பார். ப்ருகு சிரேஷ்டர் ஜமதக்னி அந்த தனுர் வேதத்தைத் தரிப்பார். ஜமதக்னி, உன்னுடைய குலத்தின் கன்னிகையை ருசிகர் மணந்து கொண்டதால் தோன்றும் புதல்வனாவார். உன்னுடைய பேத்தி, மற்றும் காதியின் புதல்வியே ருசிகரின் மனைவியாவாள். அவள் மூலம் ருசிகர் கூடித்திரிய தர்மமுடைய பிராமணப் புதல்வனைத் தோற்றுவிப்பார்.

குஷிக மன்னா! ருசிக முனிவர், உன்னுடைய குலத்தில் உன் மகன் காதியை ஒரு பெரும் தபஸ்வியும், தர்மாத்மாவுமான புதல்வனை அளிப்பார். அவன் பெயர் விஸ்வமித்திரனாகும். அவர் பிருகஸ்பதியைப்போல தேஜஸும், பிராமணர்களுக்கேற்ற காரியங்களைச் செய்யும் கூடித்திரியனாகவும் இருப்பார். பிரம்மாவின் தூண்டுதலால் காதியின் மனைவி, மகள் இருவரும் இந்தப்பெரும் குல மாறுதலுக்குக் காரணமாக அமைவார்கள். இது நடந்தே தீர வேண்டியது. உன்னிலிருந்து மூன்றாவது தலைமுறையில் உனக்குப் பிராமணத் தன்மை கிடைத்துவிடும். நீ ப்ருகு வம்சத்தினரின் சம்பந்தியாகி விடுவாய்” என்றார்.

குஷிக மன்னர் மகிழ்ச்சியடைதல்: ச்யவனர் விடைபெறுதல்

ச்யவனரின் சொற்களைக் கேட்ட குஷிகர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். “பகவன் அவ்வாறே ஆகட்டும்” என்றார். ச்யவனர், குஷிகரைத் தன்னிடம் வரம் கேட்கக் கூறினார். குஷிகர் “என்னுடைய குலம் பிராமண குலமாக வேண்டும். அந்தக்குலம் தர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற வரத்தையே அளியுங்கள்” என வேண்டினார். ச்யவனரும் அவ்வாறே வரமளித்து, மன்னரிடம் விடைபெற்றுத் தீர்த்த யாத்திரைக்குச் சென்றார்.

இவ்வாறு ப்ருகு மற்றும் குஷிக வம்சத்தின் பரஸ்பர சம்பந்தத்தின் காரணம் கூறப்பட்டது. குஷிக வம்சம் ‘கௌசிகம்’ என்ற பிராமண வம்சம் ஆனது. ச்யவன முனிவர் கூறியவாறே எதிர்காலத்தில் ப்ருகு குலத்தில் பரசுராமரும், குஷிக வம்சத்தில் விஸ்வமித்திரரும் பிறந்தனர்.

24. தவம் மற்றும் தானத்தால் பெறும் பலன்கள் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-57

மனிதன் இறந்த பிறகு எந்தக் கர்மத்தால் எத்தகைய பலன் கிடைக்கிறது என்பது கூறப்படுகிறது. தவத்தால் புகழ் கிடைக்கிறது; சொர்க்கம் கிடைக்கிறது. தவத்தால் நீண்ட ஆயுளும், உன்னதமான பதவியும், உத்தம போகங்களும் கிடைக்கின்றன. ஞான-விஞ்ஞானம்; ஆரோக்கியம், ரூபம், செல்வம் மற்றும் சௌபாக்கியமும் தவத்தாலேயே கிடைக்கின்றன. மனிதன் தவம் செய்வதால் செல்வத்தை அடைகிறான். மௌன விரதத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் மற்றவர்கள் மீது ஆணை செலுத்த முடிகிறது.

தானத்தால் போகங்களும், பிரம்மசரிய பாலனத்தால் நீண்ட ஆயுளும் கிடைக்கிறது. அகிம்சையின் பலன் ரூபம்; தீக்ஷையின் பலன் உத்தம குலப்பிறவி. பழத்தையும், கிழங்குகளையும் உண்டு வாழ்பவர்களுக்கு ராஜ்யமும் இலைகளை மென்று தவம் புரிபவர்களுக்கு சொர்க்கலோகமும் கிடைக்கின்றன. பாலைக்குடித்து வாழ்பவனும் சொர்க்கம் சேருகிறான். தானமளிப்பவன் செல்வந்தனாகிறான். குருவின் சேவையில் வித்தையும், தினமும் சிரார்த்தம் செய்வதால் சந்தானமும் கிடைக்கின்றன.

காய்கறிகளை உண்டு வாழும் நியமம் உடையவன் பசுச் செல்வத்தைப் பெறுகிறான். புல்லைத் தின்று வாழ்பவன் சொர்க்கம் கிடைக்கப் பெறுகிறான். மூன்று வேளையிலும் நீராடுபவன் ஏராளமான பெண்களை அடைகிறான். காற்றைப் பருகி வாழ்பவன் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். தினமும் நீராடி, இருநேரமும் காயத்ரி ஜபமும், சந்தியோபாசனையும் செய்பவன் கெட்டிக்காரனாகிறான். மண்வேதி மீது தூங்குபவர்களுக்கு வீடும், படுக்கையும் கிடைக்கின்றன. துணி அல்லது மரவுரி அணிபவன் மிகச்சிறந்த ஆடை அணிகள் கிடைக்கப் பெறுகிறான். யோகத்தில் ஈடுபடும் தபஸ்விக்குப் படுக்கையும், ஆசனமும், வாகனமும் கிடைக்கின்றன. நியமத்துடன் அக்னியில் பிரவேசிக்கும் ஜீவன் பிரம்மலோகத்தில் மதிக்கப்படுகிறது.

ரஸங்களைத் தியாகம் செய்பவன் சௌபாக்கியம் அடைகிறான். மாமிச உணவு சாப்பிடுவதைத் தவிர்ப்பதால் ஒருவனுக்கு நீண்ட ஆயுளை உடைய வாரிசு தோன்றுகிறது. நீரில் வாழ்பவன் மன்னனாகிறான். சத்தியம் பேசுபவன் சொர்க்கத்தில் தேவர்களோடு ஆனந்தமடைகிறான். தானத்தால் புகழும் அஹிம்சையால் ஆரோக்கியமும், பிராமண சேவையில் ராஜ்யமும் அதிக பிராமணத் தன்மையும் உண்டாகின்றன. தண்ணீர் தானம் செய்பவன் அழியாப் புகழ் பெறுகிறான். அன்னதானம் செய்பவன் காமம் மற்றும்

போகத்தால் முழு திருப்தியடைகிறான். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆறுதல் அளிப்பவன் எல்லாத் துயரங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். தேவர்களின் சேவையால் ராஜ்யமும், திவ்ய ரூபமும் கிடைக்கின்றன.

கோவிலில், ஆலயத்தின் விளக்கிற்கான ஒளியை (எண்ணெய் அல்லது விளக்கு) தானம் செய்வதால் மனிதனின் கண் நோய் தீருகிறது. காணத் தகுந்த பொருட்களைத் தானம் செய்வதால் மனிதன் ஸ்மரண சக்தியையும், மேதாவித் தன்மையையும் பெறுகிறான். கந்தம் (வாசனை) மற்றும் மலர் மாலை தானம் செய்வதால் பெரும் புகழ் கிடைக்கிறது. தலையில் முடி, மீசை தரிப்பவருக்குச் சிறந்த வாரிசு கிடைக்கிறது. 12 ஆண்டுகள் எல்லா போகங்களையும் துறந்து, தீக்ஷ பெற்று மூன்று வேளையும் நீராடுபவன் மிகச்சிறந்த கதியை அடைகிறான். தன் புதல்வியை பிரம்ம விவாக விதிப்படி தகுந்த வரனுக்கு தானம் அளிப்பவனுக்கு பணிப்பெண்கள், அலங்காரம் சேஷத்திரம், நல்ல வீடு அனைத்தும் கிடைக்கிறது.

யக்ஞமும் உபவாசமும் செய்வதால் மனிதன் சொர்க்கத்தை அடைகிறான். பழத்தையும், மலரையும் தானம் செய்பவன் மோக்ஷம் அளிக்கும் ஞானத்தைப் பெறுகிறான். தங்கக் கொப்பு இட்ட கொம்புகளுடன் கூடிய ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்பவன் சொர்க்கத்தை அடைகிறான். தங்கம் மூடிய கொம்புகளுடைய பசுவை, வெண்கலத்தாலான பால் கறக்கும் பாத்திரம் மற்றும் கன்றோடு தானம் செய்பவனிடம் அந்தப்பசு காமதேனுவாய் விரும்பியதை அளிக்கிறது. அந்தப் பசுவின் சரீரத்தில் எத்தனை ரோமங்கள் உள்ளனவோ அத்தனை ஆண்டுகள் கோதானத்தின் புண்ணியத்தால் அவன் சொர்க்கத்தில் வாழ்கிறான். அந்தப்பசு அவனுடைய புதல்வன், பேரன் முதலிய ஏழு தலைமுறை வரை குலம் முழுவதையும் பரலோகத்தில் சேர்க்கிறது.

தங்கத்தால் கொம்பும், திரவியத்தால் உத்தரீயமும், வெண்கலப் பாத்திரமும், தக்ஷிணையும் சேர்த்து, எள்ளால் ஆன பசுவைப் பிராமணனுக்கு தானம் செய்பவன் வசுக்களின் லோகத்தைப் பெறுகிறான். படகு காற்றின் உதவியால் கடலைக் கடப்பதுபோல, கர்மத்தில் சிக்கி கோர இருள்மயமான நரகத்தில் விழும் மனிதனைக் கோதானமே பரலோகத்தில் சேர்த்துவிடுகிறது.

பிரம்ம விதிப்படி தன் கன்னிகையைத் தானம் செய்பவன், பிராமணனுக்கு பூமிதானம் செய்பவன், முறைப்படி அன்னதானம் செய்பவன் ஆகியோர் இந்திரலோகத்தைப் பெறுகின்றனர். ஸ்வாத்யாய சீலனான, நல் நடத்தையுள்ள பிராமணனுக்கு நல்ல வீடு, படுக்கை முதலிய குடும்பத்திற்குரிய பொருட்களை அளிப்பவன் உத்தரகுரு தேசத்தில் வாசம் புரிகிறான். பாரம் சுமக்கும் காளை மற்றும் பசுக்களை தானமளிப்பவன், வசுக்களின்

லோகத்தையும், தங்க அணிகளைத் தானம் செய்பவன் சொர்க்கலோகத்தையும் பெறுகின்றனர். குடை அளிப்பதால் சிறந்த வீடும், செருப்பை தானம் செய்வதால் சவாரியும், வஸ்திரம் அளிப்பதால் அழகிய ரூபமும், கந்தம் தானம் செய்வதால் நறுமண சரீரமும் கிடைக்கிறது.

பிராமணனுக்கு, பழங்கள் மற்றும் மலர் நிறைந்த மரங்களையும் தானம் செய்பவன், ரத்தினங்கள் நிறைந்த செல்வம் மிகுந்த வீட்டைப் பெறுகிறான். அன்னம், நீர், ரஸம் ஆகியவற்றை அளிப்பவன் விருப்பப்படி எல்லா வகை ரசங்களையும் பெறுகிறான். இருக்க வீடும், போர்த்துக் கொள்ள வஸ்திரமும் அளிப்பவன் அதே பொருட்களைப் பெறுகிறான். பிராமணர்களுக்கு மலர் மாலை, தூபம், சந்தனம், வாசனைப்பூச்சு, நீராட நீர் மற்றும் மலர்களைத் தானம் செய்பவன் இவ்வுலகில் வியாதி இன்றி அழகிய உருவோடு வாழ்கின்றான். பிராமணனுக்கு அன்னமும் படுக்கையும் உள்ள வீட்டைத் தானமாக அளிப்பவன் புனிதமான ரத்தினங்கள் நிறைந்த உத்தமமான வீட்டைப் பெறுகிறான்.

பிராமணனுக்கு நறுமணமான அழகிய விரிப்பும், தலையணையும் உடைய படுக்கையை அளிப்பவன் முயற்சி இன்றியே உத்தம குலத்தில் தோன்றிய, அழகிய கேசபாசம் உடைய அழகிய மனைவியைப் பெறுகிறான். போர்க்களத்தில் வீரப் படுக்கையில் சயனிக்கும் புருஷன், பிரம்மாவிற் குச் சமமாகிவிடுகிறான். பிரம்மாவை விடச் சிறந்தது வேறு எதுவுமில்லை என்றே மகரிஷிகளும் கூறுகிறார்கள்.

25. நீர் நிலை அமைத்தல் மற்றும் தோட்டம் போடுதலின் பலன் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-58

நீர்நிலை அமைத்தலின் பலன்கள்

பார்வைக்கு அழகானதும், வளமான மண் உடையதும், அதிக அன்னம் விளைவிப்பதும், பல தாதுக்கள் நிரம்பியதும், எல்லாப் பிராணிகளும் விரும்பி வாழ்வதுமான பூமியே சிறந்ததாகும். அந்த பூமியில், சிறந்தக் கோத்திரங்களில் குளம், குட்டை, கிணறு முதலியவை அமைப்பது உத்தமமான குட்டைகள் அமைப்பவன் மூவுலகங்களிலும் புகழ் பெறுவான். குட்டைகள் அமைப்பது உபகாரமானது; நட்புக்குக் காரணமானது; புகழை விஸ்தரிப்பது. தேசம் அல்லது கிராமத்தில் ஒரு குளத்தை நிர்மாணிப்பது தர்ம-அர்த்த-காமம் மூன்றின் பலனையும் அளிக்க வல்லதாகும்.

நீர் நிலையுடைய இடம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆதரவளிக்கும் இடமாகும். குளங்கள் நான்கு வகைப் பிராணிகளுக்கும் பெரும் ஆதாரமாகும். எல்லாவகை நீர் நிலையும் உத்தம செல்வத்தை அளிப்பனவாகும். தேவர், மனிதர், கந்தர்வர், பித்ருக்கள், நாக-ராக்ஷஸர்கள் மற்றும் எல்லா ஸ்தாவரப் பிராணிகளும் நீர் நிலையை ஆஸ்ரயிக்கின்றன. ஆகவே ரிஷிகள் குளம் அமைப்பதால் கிடைக்கும் பலனையும், குளங்களால் உண்டாகும் லாபத்தையும் கூறியுள்ளனர். மழைக்காலம் முழுவதும் நீர் நிரம்பியுள்ள குளத்தை வெட்டியவன் அக்னி ஹோத்திரத்தின் பலனை பெறுகிறான்.

சரத்தாலம் வரை தண்ணீர் தங்கும் குளத்தை வெட்டியவன் மரணத்திற்குப் பின் ஆயிரம் பசுக்களை தானம் அளித்த உத்தம பலனைப் பெறுகிறான். தை மாதம் வரை தண்ணீர் இருக்கும் குளத்தை வெட்டியவன் பெரும் தங்க தக்ஷிணையோடு கூடிய பெரும் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். பங்குனி மாதம் வரை நீர் இருக்கும் குளம் வெட்டியவன் அக்னிஷ்டோம யாக பலனை அடைகிறான். வசந்தகாலம் வரை நீரைப் பெற்று தாகமுடையவர்களின் தாகம் தணிக்கும் குளத்தை வெட்டியவன் அதிராத்ர யாகப் பலனைப் பெறுகிறான். யாருடைய குளத்தில் கோடைகாலம் வரை தண்ணீர் இருக்கிறதோ அவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனை அடைகிறான்.

தான் வெட்டிய குளத்தில் எப்போதும் சாதுக்களும், பசுக்களும் நீர் பருகினால் அவன் தன் குலம் முழுவதையும் நிலைநிறுத்தி விடுகிறான். தாகமுள்ள பசுக்களும், விலங்குகள், பறவைகள் மற்றும் மனிதர்களும் நீர்

பெறும் குளத்தை வெட்டுபவன் அஸ்வமேத யாகப் பலனை அடைகிறான். ஒருவன் வெட்டிய குளத்தில் மக்கள் நீராடி, நீர் குடித்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டால் அவை அனைத்தின் புண்ணியத்தால், இறந்த பிறகு அவன் அக்ஷய சுகம் பெறுகிறான். நீர் கிடைத்தற்கரிய பொருளாகும். பரலோகத்தில் அது கிடைப்பது மேலும் அரிதாகும்.

பூமியில் தண்ணீர் தானம் செய்பவர்களே, பரலோகத்தில் அதன் புண்ணியத்தால் திருப்தியோடு இருக்கிறார்கள். மக்கள் எள்ளைத் தானம் செய்ய வேண்டும்; தண்ணீர் தானம் செய்ய வேண்டும்; தீபதானம் செய்ய வேண்டும். எப்போதும் குடும்பத்தினரோடு தர்மத்தைப் பாலனம் செய்து ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டும். மரணத்திற்குப் பிறகு இந்த காரியங்களால் பரலோகத்தில் எப்போதும் கிடைத்தற்கரிய பலன்களை அதிகமாகப் பெறலாம். தண்ணீர் தானம் எல்லாத் தானங்களிலும் பெரியது. எல்லா தானங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தது. ஆகவே தண்ணீர் தானத்தை அவசியம் செய்ய வேண்டும்.

தோட்டம் அமைத்தலின் பலன்கள்

ஸ்தாவரங்களில் ஆறு ஜாதிகள் (வகைகள்) கூறப்படுகின்றன. மரம், செடி, கொடி (மரத்தில் படருவது) வள்ளி, த்வக்சாரம் (மூங்கில், புதர்) த்ருண (புல் முதலியன) என்பவை அவை. மரம் நடும் மனிதன் இவ்வுலகில் நிலைத்த புகழைப் பெறுகிறான். இறந்த பிறகு உத்தமமான சுப பலனைப் பெறுகிறான். பரலோகத்தில் பித்ருக்கள் அவரைக் கௌரவிக்கிறார்கள். தேவலோகம் சென்ற பின்பும் அவன் பெயர் அழிவதில்லை. மரம் வைக்கும் மனிதன் இறந்த தன் முன்னோர்களையும், எதிர்காலத்தில் உண்டாகும் சந்தானங்களையும், பித்ரு குலத்தையும் உத்தாரம் செய்கிறான்.

மரம் நடுபவனுக்கு அவை புதல்வன் உருவமாகும். அதன் காரணமாகவே பரலோகம் சென்ற பிறகு அவனுக்கு சொர்க்கம் மற்றும் அக்ஷய லோகங்கள் கிடைக்கின்றன. மரங்கள் தம் மலர்களால் தேவர்களையும், பழங்களால் பித்ருக்களையும், நிழலால் அதிதிகளையும் பூஜை செய்கின்றன. கின்னர, நாக, ராஜஸ, தேவ, கந்தர்வ, மனித, ரிஷி சமுதாயங்கள் அனைத்தும் மரங்களை ஆஸ்ரயிக்கின்றன. மரத்தை தானம் செய்பவனுக்கு அந்த மரங்கள் புதல்வனைப் போலப் பரலோகத்தை அடைவிக்கின்றன.

ஆகவே, தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதன் தான் வெட்டுவித்த குளத்தின் கரையில் எப்போதும் நல்ல மரங்களை நடவேண்டும். அவற்றைப் புதல்வர்களைப் போலப் பராமரிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் அந்த மரங்கள்

தர்மத்தின் பார்வையில் புதல்வர்களாகவே கருதப்படுகின்றன. யார் குளம் அமைக்கிறானோ, மரம் நடுகிறானோ, யாகங்களை அனுஷ்டிக்கிறானோ, உண்மை பேசுகிறானோ, அந்த த்விஜன் சொர்க்கத்தில் மதிப்பை அடைகிறான். ஆதலால் மனிதன் குளம் வெட்ட வேண்டும். தோட்டங்கள் அமைக்க வேண்டும். பல யாகங்களைச் செய்ய வேண்டும்; எப்போதும் உண்மை பேச வேண்டும்.

26. உத்தம தானம், உத்தம பிராமணர்களின் புகழ்ச்சியும் உபசரிப்பும் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-59

உத்தம தானங்கள்

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபய தானம் அளித்தல்; சங்கட சமயத்தில் அவற்றிற்கு அருள் புரிதல்; யாசகன் விரும்பிய பொருளை அளித்தல்; தாகத்தால் தவிப்பவனுக்குத் தண்ணீர் அளித்தல் ஆகியவை உத்தம தானங்களாகும். தானம் அளிப்பவன் சிறிதும் மமதையின்றி இருந்தாலே பலன் பெற முடியும். சொர்ணதானம், கோதானம், பூமிதானம் என்னும் மூன்று பவித்ர தானங்கள் பாவியையும் கரை சேர்ப்பனவாகும். மேற்கூறிய புனிதமான பொருட்கள் சிறந்த புருஷர்களுக்கே தானமாக அளிக்கப்பட வேண்டும். உலகில் எந்த எந்த பொருட்கள் மிகவும் விரும்பப்படுகின்றனவோ, தன் வீட்டிலும் எது புனிதமான பொருளாகக் கருதப்படுகிறதோ அதையே தானம் அளிக்க வேண்டும்.

மற்றவர்களுக்குப் பிரியமான பொருட்களைத் தானம் அளித்தல், அவர்களுக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்தல் ஆகியவற்றைப் பின்பற்றுவவன் தான் விரும்பும் பொருட்களையே பெறுகிறான். இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் அனைவராலும் விரும்பப்படுகிறான். பற்றற்ற ஏழை யாசகனுக்கு, அகங்காரத்தின் காரணமாக தானமளிக்காதவன் இரக்கமற்றவனாவான். பகைவன் ஆனாலும் இரக்கத்திற்குரியவனாகி சரணடைந்து வீட்டிற்கு வந்துவிட்டால், சங்கட சமயத்தில் அவனிடம் இரக்கம் கொள்பவனே மனிதர்களுள் சிறந்தவனாவான். வித்வானாக இருந்தாலும், பிழைப்பில்லாத தீன துக்கியான மனிதனின் பசியை அழிப்பவனுக்குச் சமமான புண்ணியாத்மா வேறு யாரும் இல்லை.

யார் மனைவி மக்களைக் காப்பதில் திறமையின்றி அதிகக் கஷ்டப்படும் யாரிடமும் யாசிப்பதில்லையோ, எப்போதும் நற்செயல்களிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறார்களோ அந்த சிறந்தவர்களை எல்லா உபாயங்களாலும் அழைத்து உதவி செய்ய வேண்டும். தேவரிடமும், மனிதர்களிடமும் எந்தப் பொருளையும் விரும்பிக் கேட்காமல் திருப்தியாக, கிடைத்ததைக் கொண்டு வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யும் பிராமணர்களை மன்னன் தூதுவர்கள் மூலம் கண்டுபிடித்துக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவர்கள் துயரப்பட்டாலும் விஷப்பாம்பைப் போலப் பயங்கரமானவர்கள். அவர்களிடமிருந்து மன்னன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

சேவகர்களும், அவசிய பொருட்களும் நிறைந்த சுகமளிக்கும் வீட்டை அளித்து அவர்களுக்குத் தினமும் உபசாரம் செய்ய வேண்டும். மன்னன் அளிக்கும் தானம் சிரத்தையோடு, பவித்ரமாகவும், கடமை அறிவோடும் செய்யப்படுமானால் புண்ணிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் அந்த தர்மாத்மாக்கள் அந்த தானத்தை உத்தமமானதாகக் கருதி ஏற்றுக் கொள்வார்கள். வித்வான், விரதி, யாருடைய எந்தச் செல்வத்தையும் ஆஸ்ரயிக்காமல் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்பவன், தன் தவத்தையும் ஸ்வாத்யாயத்தையும் ரகசியமாக வைப்பவன், கடுமையான விரத பாலனத்தில் ஈடுபடுபவன், தூய்மையானவன், புலன்களை வென்றவன், தன் மனைவியிடமே திருப்தியாக இருப்பவன் ஆகியவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம், அளிப்பவர்களுக்கு பெரும் நன்மையைத் தரும். காலை, மாலையில் த்விஜன் முறைப்படி செய்யும் அக்னி ஹோத்ரத்தின் பலன், அடக்கமுள்ள பிராமணனுக்குத் தானம் அளிப்பதால் கிடைக்கிறது. அந்த தானம் சிரத்தையுடனும், புனிதமானதாகவும் அதிக தகூழினையுடன் கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

உத்தம பிராமணர்களின் புகழும், அவர்களை உபசரித்தலும்

மேற்கூறிய சிறந்த பிராமணர்களை தானத்தால் திருப்தி செய்து அவர்களுக்குரிய வாசமும் (வீடு) மரியாதையும் அளிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவன் தேவர் முதலியவர்களின் ருணத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ஒருபோதும் கோபம் கொள்ளாதவன், எள்ளளவும் பேராசை இல்லாதவன், பிரியமான சொற்களைப் பேசுபவன் ஆகிய பிராமணர்கள் மன்னனால் பூஜிக்கத்தக்கவர்களாவர். இவர்கள் பற்றற்று இருப்பதால் வள்ளலிடம் மரியாதை காட்டுவதில்லை. இவர்களில் பலர் செல்வம் சம்பாதிக்கும் காரியங்களில் ஈடுபடுவதே இல்லை. அத்தகைய பிராமணர்களை மகனைப் போலக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவர்கள் பக்கமிருந்து மன்னன் பயமின்றி இருக்க வேண்டும். ரித்விக், புரோகிதர், ஆசாரியார் ஆகியோர் பொதுவாக மென்மையான இயல்புடையவர்கள்; வேதங்களைத் தரிப்பவர்கள்.

கூடித்திரியனின் தேஜஸ் பிராமணனுக்கு முன் அமைதியாகிவிடுகிறது. நான் மன்னன்; பலவான்; செல்வம் உடையவன் என்று கருதி மன்னன் பிராமணர்களை அலட்சியம் செய்யக்கூடாது. மன்னன் தன்னுடைய செல்வத்தின் மூலம் பிராமணர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். அவர்களை எப்போதும் வணங்க வேண்டும். அவர்கள் மன்னனிடம் புதல்வர்களைப்போல அன்பு வைக்க வேண்டும். அவர்கள் சுகத்தோடும், ஆனந்தமாகவும் வசிப்பதற்குரிய முயற்சியை மன்னன் செய்ய வேண்டும். பிராமணர்களின்

அருள் அக்ஷயமானது. அவர்கள் காரணமின்றி அனைவருக்கும் நன்மை செய்பவர்கள். சிறிதளவிலேயே திருப்தியடைபவர்கள். பிராமணனுக்கு மன்னனைத் தவிர வேறு யாரும் பிழைப்பு அளிக்க முடியாது.

க்ஷத்திரியர்களால் கௌரவிக்கப்படாமல் பிராமணன் அவர்களிடமிருந்து விலகிவிட்டால், அந்த க்ஷத்திரியர்கள் வேதம், யாகம், உத்தமலோகம் மற்றும் பிழைப்பில் இருந்தே பிறழ்ந்து விடுவார்கள். பிராமணர்கள் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸ்விகள். அவர்களை சரீர ஸ்பரிசம் செய்து சேவை செய்யும் அதிகாரம் க்ஷத்திரியர்களுக்கும், வைசியர்களுக்கும் மட்டுமே உண்டு. இயல்பாகவே மென்மையாகவும், சத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் கடைப்பிடிப்பவர்களாகவும் இருக்கும் பிராமணர்கள் சினம் கொண்டால் விஷப் பாம்பிற்குச் சமமாகிவிடுவார்கள். ஆகவே மன்னன் எப்போதும் பிராமணர்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும். சிறியவர், பெரியவர், க்ஷத்திரிய தேஜஸால் தகிப்பவர்கள் ஆகிய அனைவரின் தேஜஸும் பிராமணரின் அருகில் சென்றதுமே அமைதியாகிவிடுகின்றன.

27. யாசகம் கேட்காதவன், தர்மாத்மா, ஏழை, குணவான்
ஆகியோருக்கு தானமளிப்பதின் பலன்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-60

உத்தம தானங்கள்

உத்தமமான நடத்தை, வித்தை மற்றும் குலத்தில் சமமாகக் காணப்படும் இரு பிராமணர்களில் ஒருவன் யாசகன்; மற்றொருவன் யாசிக்காதவன் என்றால் யாசிப்பவனைக் காட்டிலும், யாசிக்காதவனுக்கு அளிக்கும் தானமே சிறந்தது; நன்மையளிப்பதுமாகும். மக்களைக் காப்பாற்றுவதில் தைரியம் மிக்க கூடித்திரியனும், யாசிக்காததில் உறுதியோடு இருக்கும் பிராமணனும் சிறந்தவர்களாவர். தீரனாக, வித்வானாக, திருப்தி உடையவனாக இருக்கும் பிராமணன் தேவர்களைத் தன் நடத்தையால் திருப்தி செய்கிறான். தரித்திரனின் யாசனை அவனது திரஸ்காரத்திற்கு காரணமாகக் கருதப்படுகிறது. ஏன் எனில் யாசிப்பவர்கள், கொள்ளையர்களைப்போல மக்களைக் கோபம் கொள்ளச் செய்கின்றனர்.

யாசகன் இறந்துவிடுகிறான். ஆனால் அளிப்பவன் ஒருபோதும் இறப்பதில்லை. அளிப்பவன் யாசகனையும் தன்னையும் கூட உயிரோடு காப்பாற்றுகிறான். யாசகனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் தயை உருவிலான சிறந்த தர்மமாகும். ஆனால் கஷ்டப்பட்டாலும் யாசிக்காத பிராமணர்களை மன்னன் அழைத்து தானம் செய்ய வேண்டும். மன்னனின் ராஜ்யத்தில் அத்தகைய பிராமணர்கள் இருப்பார்களாகில் அவர்கள் நீறுபூத்த நெருப்பு போன்றவர்கள். மன்னன் முயற்சியோடு அத்தகைய பிராமணர்களைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

தவத்தால் பிரகாசிக்கும் அந்த பிராமணர்கள் பூஜிக்கப்படாவிட்டால் விரும்பினால் புவி முழுவதையும் எரித்துச் சாம்பலாக்க முடியும். ஆகவே, அத்தகைய பிராமணர்கள் எப்போதும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள். ஞான-விஞ்ஞானம், தவம் மற்றும் யோகமுடைய பிராமணனை மன்னன் எப்போதும் பூஜிக்க வேண்டும். யாசனை செய்யாதவனிடம் மன்னன் தானே சென்று பலவகைப் பொருட்களைத் தானம் அளிக்க வேண்டும். காலையும், மாலையும் முறைப்படி அக்னிஹோத்ரம் செய்வதால் கிடைக்கும் பலன் வேத வித்வானும், விரததாரியுமான பிராமணனுக்கு தானமளிப்பதால் கிடைத்துவிடுகிறது.

வித்தை மற்றும் வேத விரதத்தில் ஈடுபட்ட, யாருடைய நிழலிலும்

வாழ்க்கை நடத்தாத, தன்னுடைய ஸ்வாத்யாயத்தையும், தவத்தையும் ரகசியமாக வைத்திருக்கும், அத்தகைய உத்தம பிராமணர்களை மன்னன் தன் வீட்டிற்கு அழைத்து, அவர்களுக்கு அவசியமான பொருட்களையும், பணியாட்களையும், பயன்படும் பொருட்களையும் மனம் விரும்பும் வீட்டையும் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த தர்மம் அறிந்த பிராமணர்கள் சிரத்தை உடைய மன்னனுடைய தானத்தைக் கடமை அறிவுடன் செய்ததாகக் கருதி அவசியம் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். யார் வீட்டுப் பெண்கள் அன்னத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்றனரோ, பாலகர்களுக்கு உன் தந்தை இப்போது போஜனம் கொண்டு வருவார் என்று கூறுவார்களோ, அத்தகைய பிராமணனுக்கு மன்னன் போஜனம் அளிக்க வேண்டும்.

பிரம்மச்சரிய விரதத்தை நியமத்துடன் பாலனம் செய்யும் பிராமணர்கள் காலையில் வீட்டில் போஜனம் செய்தால் மூன்று அக்னிகளையும் திருப்தி செய்துவிடுகிறார்கள். பிற்பகலில் மன்னன் பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்வித்து அவர்களுக்கு பசு, தங்கம், ஆடை முதலியவற்றை அளித்தால் மன்னனிடம் இந்திரன் மகிழ்ச்சியடைவார். மூன்றாவது வேளை தேவ, பித்ரு, மற்றும் பிராமணர்களின் உத்தேசத்தோடு செய்யும் தானம் விஸ்வே தேவர்களைத் திருப்தி செய்கிறது.

எல்லாப் பிராணிகளிடமும் அகிம்சை பாவம் வைப்பது, அனைவருக்கும் உரிய பகுதியை அர்ப்பணம் செய்வது, புலனடக்கம், தியாகம், தைரியம், சத்தியம் இந்த செயல்கள் அனைத்தும் மன்னனுக்கு யாகத்தின் முடிவில் செய்யப்படும் அவப்ருத ஸ்நானத்தின் பலனை அளிக்கிறது. இவ்வாறு மன்னரின் சிரத்தையால் புனிதமும், தகூழினையும் உடைய யாகத்தின் விஸ்தாரம் உண்டாகிறது. இது எல்லா யாகங்களிலும் சிறந்தது.

28. மன்னன் யாகம், தானம் இவற்றைச் செய்தலும் மக்களைக்
காத்தலும்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-61

உத்தம தானங்கள்

தானம் மற்றும் யாக காரியம் இவ்விரண்டிலும் எது மரணத்திற்குப் பின் பெரும் பலனளிப்பது? எந்த பிராமணனுக்கு எப்போது தானமளிக்க வேண்டும். எந்த வகையில் எப்போது யாகம் செய்ய வேண்டும்? ஆகியவற்றிற்கான விளக்கங்கள் பீஷ்மரால் கூறப்படுகின்றன.

கூடித்திரியன் எப்போதும் கடுமையான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஆகவே இங்கு யாகமும் தானமும் அவனைப் புனிதமாக்கும் கர்மங்களாகின்றன. சிறந்த புருஷர்கள் பாவம் செய்யும் மன்னனின் தானத்தையும் பெறுவதில்லை. எனவே, மன்னன் போதுமான தகூழினை அளித்து யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். சிறந்த புருஷர்கள் தானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் மிகுந்த சிரத்தையோடு அவர்களுக்குத் தானம் அளிக்க வேண்டும். சிரத்தையோடு அளிக்கப்படும் தானம் ஆத்ம தூய்மையின் மிக உத்தமமான சாதனமாகும்.

மன்னன் நியமத்தோடு யாகத்தில் நல்ல சீலமும், நடத்தையும், தவமும் வேத ஞானமும், அனைவரிடமும் நட்பும், சாதுவான சபாவமும் உள்ள பிராமணனுக்கு செல்வத்தை அளித்துத் திருப்தி செய்ய வேண்டும். அவர்கள் மன்னனுடைய தானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையென்றால் மன்னனுக்கு புண்ணியம் உண்டாகாது. ஆகவே ருசியுள்ள அன்னம் மற்றும் தகூழினையோடு யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். யாகம் செய்பவர்களுக்குத் தானம் அளித்தே மன்னன் யாகம் மற்றும் தான புண்ணியத்திற்கு அதிகாரியாகக் கருதலாம். யாகம் செய்யும் பிராமணர்களை எப்போதும் மதிக்க வேண்டும். இதனால் மன்னனுக்கு யாகத்தின் பகுதியில் பலன் கிடைக்கும்.

வித்வான்களுக்குத் தானம் அளிப்பதாலும், பூஜிப்பதாலும், அளிப்பவனுக்கும், பூஜிப்பவனுக்கும் யாகத்தின் ஒருபகுதி பலன் கிடைக்கிறது. யக்ஞகர்த்தாக்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும் தானம் அளிப்பதால் அந்த தானம் உத்தம லோகங்களை அடையச் செய்கிறது. மற்றவர்களுக்கு ஞானதானம் அளிப்பவர்களுக்கும் மன்னன் அன்னத்தையும், செல்வத்தையும் தானம் அளிக்க வேண்டும். இதனால் ஞான தானத்தின் ஒரு அம்ச

புண்ணியத்தைப் பெறுகிறான்.

பலருக்கு உபகாரம் செய்பவர்கள், குழந்தை குட்டியுடைய பிராமணர்கள் இவர்களைக் காப்பாற்றுவவர்கள் அந்த சுபகர்மத்தால் பிரஜாபதிக்கு ஈடான சந்தானங்களைப் பெறுகிறார்கள். எப்போதும் நல்ல தர்மங்களைப் பிரசாரம் செய்யும் சாதுக்களை மன்னன் தன்னுடைய அனைத்தையும் அளித்துப் போஷிக்க வேண்டும். செழுமை மிக்க மன்னன் பிராமணர்களுக்கு பசு, காளை, அன்னம், குடை, செருப்பு மற்றும் வஸ்திரத்தைத் தானமாக அளிக்க வேண்டும்.

பிராமணர்கள் யாகம் செய்யும்போது அவர்களுக்கு நெய், அன்னம், குதிரை பூட்டிய தேர் முதலிய சவாரிகள், வீடு, படுக்கை முதலிய பொருட்களை அளிக்க வேண்டும். மன்னனுக்கு இவை எளிதாகச் செய்ய முடிந்த தானங்களாகும். இவை மன்னனின் செழுமையை வளர்ப்பனவாகும். நிந்தையில்லாத பிராமணர்கள் பிழைப்பின்றிக் கஷ்டப்பட்டால் அவர்களைத் தேடிச் கண்டுபிடித்து ரகசியமாகவோ, வெளிப்படையாகவோ பிழைப்பிற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்து அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டும்.

கூடித்திரியர்களுக்கு இந்தக் காரியம் ராஜசூயம் மற்றும் அஸ்வமேதத்தைக் காட்டிலும் அதிக நன்மையளிப்பதாகும். அவ்வாறு செய்யும் மன்னன் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு புனிதமாகி சொர்க்கலோகத்தை அடைவான். நிதியைச் சேகரித்து அதன் மூலம் நாட்டைக் காப்பாற்றும் மன்னன் மறுபிறவியில் செல்வத்தையும் பிராமணத் தன்மையையும் பெறுகிறான்.

மன்னன் தன்னுடையதும், மற்றவர்களுடையதுமான வாழ்க்கை நிர்வாகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். தன் சேவகர்களையும், மக்களையும் மகனைப் போலப் பராமரிக்க வேண்டும். பிராமணர்களிடம் இல்லாத பொருளை அளிப்பதும், அவர்களிடம் இருக்கும் பொருட்களைக் காப்பாற்றுவதும் மன்னனின் நித்திய கடமையாகும். மன்னனுடைய வாழ்க்கை பிராமண சேவையிலேயே ஈடுபட வேண்டும். அவர்களைக் காப்பதிலிருந்து ஒருபோதும் விலகக்கூடாது.

பிராமணர்களிடம் சேரும் அதிக செல்வம் அவர்களுடைய அனர்த்தத்திற்குக் காரணமாகிவிடுகிறது. லக்ஷ்மியின் நிரந்தர சகவாசம் அவர்களைக் கர்வத்திலும் மோகத்திலும் ஆழ்த்துகிறது. பிராமணன் மோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டால் நிச்சயம் தர்மத்தின் அழிவு ஏற்படுகிறது. தர்மம் அழியும்போது ஐயமின்றிப் பிராணிகளும் அழிந்துவிடுகின்றன.

மக்களிடமிருந்து பெற்ற வரிப்பணத்தை, நிதித்தலைவன் மூலம்

பொக்கிஷத்தில் சேர்த்து, பணியாட்கள் மூலம் யாகத்திற்காகச் செல்வத்தை வசூல் செய்து, யாகத்தின் பெயரால் மக்களைக் கொள்ளையடித்து யாகம் அனுஷ்டிக்கும் மன்னனின் அந்த யாகத்தைச் சிறந்தவர்கள் புகழ்வதில்லை.

செல்வந்தர்கள், அல்லது விரும்பி செல்வம் அளிப்பவர்கள் மூலம் பெற்ற செல்வத்தையே யாகத்திற்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும். மக்களைத் துன்புறுத்திப் பெறும் செல்வத்தினால் அல்ல. மன்னனுக்கு முறைப்படி ராஜ்யாபிஷேகம் நடந்து அரியணையில் அவன் அமரும்போது, பல தகூழிணைகளை உடைய பெரும் யாகத்தைச் செய்ய வேண்டும். கிழவன், குமரன், தீனன் மற்றும் குருடர்களின் செல்வத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மழையின்றி, கிணற்று நீரினால் மக்கள் சிறிதளவு அன்னம் உற்பத்தி செய்து வாழ்க்கை நடத்தினால் மன்னன் அந்த செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது.

துன்பத்தில் ஆழ்ந்து அழும் பெண்ணின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ஒரு ஏழையின் செல்வம் பிடுங்கிக் கொள்ளப்படுமானால் அது மன்னனின் ராஜ்யத்தையும், லக்ஷ்மியையும் அழித்து விடுகிறது. ஆகவே மன்னன் தீனர்களின் செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்ளாமல் அவர்களுக்குப் பெரும் போகம் அர்ப்பிக்க வேண்டும். சிறந்த புருஷர்களைப் பசியினால் வாடவிடக்கூடாது. ருசியான போஜனத்தைப் பார்த்து சிறு குழந்தைகள் அது கிடைக்காமல் வருந்துவதை விட அதிகமான பாவம் வேறு எதுவும் இல்லை.

மன்னனின் ராஜ்யத்தில் வித்வானான பிராமணன் பசியால் கஷ்டப்பட்டால் கருச்சிதைவின் பாவம் மன்னனுக்கு உண்டாகும். சிபி மன்னன் “யாருடைய ராஜ்யத்தில் பிராமணன் அல்லது வேறு ஒரு மனிதன் பசியால் பீடிக்கப்படுகிறானோ அவனுடைய வாழ்க்கைக்குத் திக்காரம்” என்று கூறியுள்ளார். ஸ்னாதக பிராமணர்கள் பசியால் கஷ்டப்படும் ராஜ்யத்தின் உன்னதம் தடைபட்டுவிடுகிறது. அந்த ராஜ்யம் பகைவரின் கைக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

எந்த ராஜ்யத்தில் அழுது புலம்பும் பெண்கள் பலவந்தமாக அபகரிக்கப்படுகிறார்களோ, அவர்களுடைய கணவரும் புதல்வரும் அடித்துக் கொண்டு அழுகிறார்களோ அந்த ராஜ்யத்தின் மன்னன், மன்னன் அல்ல பிணம். உயிரோடு இருந்தாலும் பிணத்திற்குச் சமமானவன். யார் மக்களைக் காப்பாற்றுவதில்லையோ, அவர்களுடைய செல்வத்தை மட்டும் கொள்ளையடிக்கிறானோ, யாரிடம் தலைமை ஏற்கும் மந்திரி இல்லையோ அவன் மன்னன் அல்ல; கலியுகம் ஆவான்.

மக்கள் அனைவரும் அத்தகைய இரக்கமற்ற மன்னனைக் கட்டிக் கொன்றுவிட வேண்டும். எந்த மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்றுவதாகக் கூறி அவர்களைக் காப்பாற்றுவதில்லையோ அவன் பித்தம் பிடித்த, வியாதியுடைய நாயைப்போல எல்லோராலும் கொல்லத் தகுதியானவன். மன்னனால் காக்கப்படாமல் மக்கள் செய்யும் பாவத்தில் நாலில் ஒரு பங்கு மன்னனுக்கும் கிடைக்கிறது. சிலர் எல்லாப்பாவமும் மன்னனுக்கே சேரும் என்றும், சிலர் பாதிபாவம் பங்கு கிடைக்கும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் மனுவின் உபதேசப்படி மன்னனுக்கு நாலில் ஒரு பங்கு பாவமே கிடைக்கிறது.

அதேபோல மன்னனால் காக்கப்பட்டு மக்கள் எந்த சுப கர்மத்தைச் செய்தாலும், அந்தப் புண்ணியத்தில் நாலில் ஒரு பங்கு மன்னனுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது. எல்லாப் பிராணிகளும் மேகத்தின் உதவியால் உயிர் தரிக்கின்றன; பறவைகள் பெரும் மரத்தின் ஆதாரத்தில் வாழ்கின்றன. அரக்கர்கள் குபேரனையும், தேவர்கள் இந்திரனையும் ஆஸ்ரயித்து வாழ்வைக் கழிப்பதுபோல் மன்னன் உயிரோடு இருக்கும்போது பிரஜைகள் அனைவரும் மன்னனாலேயே தன்னுடைய பிழைப்பை நடத்த வேண்டும். மன்னனின் நண்பர்களும், உற்றார் உறவினர்களும் மன்னனை ஆதரித்தே வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும்.

29. பூமி தானத்தின் மகிமை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் உபதேசித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-62

உத்தம தானங்கள்

எல்லா தானங்களிலும் சிறந்தது பூமி தானம் என்று கூறப்படுகிறது. பூமி அசையாதது; அக்ஷயமானது. அது இவ்வுலகில் எல்லா உத்தம போகங்களையும் அளிப்பதாகும். வஸ்திரம், ரத்தினம், பசு, தான்யம் முதலிய பலவகை அன்னத்தையும் அளிப்பது பூமியேயாகும். ஆகவே, பூமியை தானம் செய்யும் மனிதன் எப்போதும் எல்லாப் பிராணிகளிலும் மிக உயர்ந்த மேன்மை உடையவனாகிறான். இவ்வுலகில் பூமி உள்ளவரை, பூமி தானம் செய்பவன் வளமையோடு இருந்து சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். ஆகவே இங்கு பூமிதானத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு தானம் கிடையாது. சிறிதளவு பூமியைத் தானம் செய்தவர்களும் அதன் முழு பலனையும் பெற்று அனுபவிக்கிறார்கள். மனிதர்கள் இக-பரலோகங்களில் தன் கர்மத்திற்கு ஏற்பவே வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறார்கள்.

பூமி ஐஸ்வர்ய சொருபமான மகாதேவியாவார். அவள் கொடுப்பவனை தனக்குப் பிரியமாக்கிக் கொள்கிறாள். இந்த அக்ஷய பூமியைத் தானம் செய்பவன் மறுபிறவியில் பூமியின் தலைவனாகிறான். எத்தகைய தானம் அளிக்கப்படுகிறதோ அத்தகைய போகம் கிடைக்கிறது என்றே தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. போரில் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்வதும், பூமியை தானம் செய்வதும் கூத்திரியர்களுக்கு உத்தம லக்ஷ்மியை அடைவிப்பது ஆகும். தானமளித்த பூமி அளித்தவனைப் புனிதமாக்குகிறது.

பெரிய பாவ நடத்தை உடையவன், பிரம்மஹத்தி செய்தவன், பொய் கூறியவன் இவர்களின் பாவத்தைத் தானம் அளித்த பூமியே கழுவிவிடுகிறது. அவனை முற்றிலும் பாவத்திலிருந்து விடுவித்துவிடுகிறது. சிறந்த புருஷர்கள் பாவியாக மன்னர்களிடம் கூட பூமியைத் தானமாகப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் வேறு பொருளைத் தானமாகப் பெறுவதில்லை.

பூமி தாயைப் போன்று புனிதமானது. பூமி தேவியின் சனாதனமான ரகசிய பெயர் ப்ரியதத்தாவாகும். இதன் தானம் செய்தல், ஏற்றல் இரண்டும் கொடுப்பவனுக்கும் ஏற்பவனுக்கும் பிரியமானதாகும். வித்வானான பிராமணனுக்கு பூமியைத் தானம் அளிப்பவன் அந்த தானப் பிரபாவத்தால் மறுபடி ராஜ்யத்தைப் பெறுகிறான். புவியில் பூமிதானம் அனைவருக்கும் பிரியமானதாகும். ஆகவே மன்னன் பூமியின் அதிகாரம் பெற்றதுமே,

அதிலிருந்து சிறிதளவைப் பிராமணனுக்கு தானமாக அளிக்க வேண்டும்.

தகுதியற்ற பாத்திரம் பூமி தானத்தை ஏற்கக் கூடாது. தானமளித்தபின் அந்த பூமியைத் தனக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடாது. மறுபிறவியால் பூமியைப் பெற விரும்புவவர்கள் இப்பிறவியில் பூமிதானம் செய்ய வேண்டும். சபதத்தாலும், பலத்தாலும் சிறந்தவர்களின் பூமியை அபகரிப்பவனுக்கு பூமி கிடைப்பதில்லை. சிறந்தவர்களுக்குப் பூமியைத் தானம் அளிப்பதால் அளிப்பவனுக்கும் உத்தமமான பூமி கிடைக்கிறது. அவன் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பெரும் புகழ் பெறுகிறான்.

ஒரு வீடு அமைக்கும் அளவிற்குப் பூமிதானம் செய்பவன் 60 ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஊர்தவ லோகத்தில் வாசம் புரிகிறான். யார் எந்த அளவு பூமியை அபகரிக்கிறானோ, அவன் அதைவிட இருமடங்கு காலம் நரகத்தில் உழல்கிறான். பிழைப்பில்லாமல் மனிதன் கவலைப்பட்டு செய்யும் பாவம் அனைத்தும் பசுத் தோலுக்கு சமமான பூமியைத் தானம் செய்வதாலேயே கழுவப்படுகிறது. கடுமையான கர்மங்களைச் செய்து பாவபராயணனான மன்னன் தனது அந்தப்பாவத்திலிருந்து விடுபட மிகப் புனிதமான, உத்தம பூமியைத் தானம் செய்ய வேண்டும்.

எப்போதும் அஸ்வமேத யாகம் செய்பவன் அல்லது சிறந்த புருஷனுக்குப் பூமிதானம் செய்பவன் இருவருக்கும் மிகக்குறைந்த வேறுபாடே இருப்பதாக பழைய கால மக்கள் கருதுகிறார்கள். வேறு புண்ணிய கர்மத்தின் பலன் விஷயத்தில் ஐயம் ஏற்பட்டாலும், பூமிதான விஷயம் பலனின் விஷயத்தில் ஐயப்பட வேண்டாத சத்கர்மமாகும். பூமியைத் தானம் செய்பவன் தங்கம், வெள்ளி, ஆடை, மணி, முத்து, ரத்தினம் ஆகிய அனைத்தையும் தானம் செய்பவனாகிறான். பூமி தானம் செய்பவனுக்கு தவம், வித்தை, யாகம், சுசீலம், ஆசையின்மை, உண்மை பேசுதல், குரு சேவை, தெய்வ ஆராதனை ஆகிய அனைத்தின் பலனும் கிடைத்துவிடுகிறது.

ரணபூமியில் கொல்லப்பட்டு உயிர்த்தியாகம் செய்பவர்கள், சித்தனாகி பிரம்மலோகத்தை அடைபவர்கள் ஆகியோர் கூட பூமிதானம் செய்த புருஷனைத்தாண்டி மேலே செல்ல முடிவதில்லை. தாய் தன் மகனுக்கு எப்போதும் பாலாட்டி வளர்ப்பதுபோல, பூமி எல்லா வகை ரசங்களையும் அளித்து, தானம் அளிப்பவனுக்கு அருள் புரிகிறது. காலன் அனுப்பும் மரணம், தண்டம், தமோகுணம், அக்னி, மிக பயங்கரமான பாசம் ஆகியவை பூமிதானம் செய்பவனைத் தொட முடியாது.

பூமியைத் தானம் செய்பவன், பித்ருலோகத்தின் பித்ருக்களையும்

தேவலோகத்து தேவர்களையும் திருப்தி செய்துவிடுகிறான். பலமற்றவன், பிழைப்பில்லாதவன், துயருற்றவன், பசியால் இறக்கும் நிலையை அடைந்த பிராமணன் செழிப்பான பூமிதானத்தைப் பெற்று தியாகத்தின் பலனை அடைவிக்கிறான். தன் கன்றிடம் வாத்ஸல்ய பாவத்துடன் பசு தன் ஸ்தனங்களில் இருந்து பாலைப் பெருக்கி அது குடிப்பதற்காக ஓடி வருவதுபோல இந்த பூமிதானம் அளித்தவர்களுக்கு சுகம் அளிக்க ஓடுகிறது. உழுது நட்ட, பயிர் விளைந்த பூமியைத் தானம் செய்பவன், அல்லது பெரிய மாளிகையை அளிப்பவன் ஆகியோருடைய எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறுகின்றன.

நன்னடத்தை உடைய, அக்னிஹோத்ரி பிராமணனுக்கு பூமிதானம் செய்பவன் ஒருபோதும் பெரும் விபத்தால் சிக்குவதில்லை. சந்திரன் கலை ஒவ்வொரு நாளும் வளர்வதுபோல், பூமியில் எத்தனை முறை பயிர் விளைகிறதோ, அந்த அளவு பூமிதானத்தின் பலனும் அதிகரிக்கிறது. பழைய விஷயங்களை அறிந்த மக்கள் பூமி பாடிய பாடலை வர்ணிக்கிறார்கள் அந்தப்பாடலில் பூமி,

“என்னையே தானம் அளி; என்னையே பெற்றுக் கொள். என்னை அளித்துதான் என்னைப் பெற முடியும். ஏன் எனில் மனிதன் இவ்வுலகில் எதைத் தானமளிக்கிறானோ, அதுவே, இக, பரலோகங்களில் கிடைக்கிறது” என்று பாடியுள்ளது. சிராத்த காலத்தில் பூமி பாடிய தேவ சம்பந்தமான இந்தப் பாடலைப் படிக்கும் பிராமணன் பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறான். மிகவும் பலமான அழிக்கும் சக்தியால் ஏற்படும் பயம் பூமிதானத்தாலேயே அமைதிப்படுத்தப்படுகிறது. பூமிதானம் என்னும் பிராயச்சித்தத்தால் மனிதன் தனக்கு முன்னும் பின்னும் பத்து தலைமுறைகளைப் புனிதப்படுத்திவிடுகிறார்.

பூமியின் இந்தப் பாடலை அறியும் வேதவாணியும் தன் பத்து தலைமுறைகளை புனிதம் செய்துவிடுகிறான். இந்தப் பூமியே எல்லாப் பிராணிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானமாகும். இதன் அதிஷ்டாதா தேவன் அக்னியாகும். மன்னன் அரியணை மீது அபிஷேகம் செய்விக்கப்பட்டபின் அக்கணமே பூமி பாடிய இந்தப் பாடலைக் கூற வேண்டும். அதனால் அவன் பூமிதானம் செய்வான். நல்லவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பூமியைப் பிடுங்கிக் கொள்ளமாட்டான். இது முழுவதும் பிராமணன் மற்ற கூடித்திரியர்களுக்கானது. ஏன் எனில் மன்னன் தர்மத்தில் சிறந்தவனாக இருக்க வேண்டும். இதுவே மக்களின் ஐஸ்வர்யத்தை அறிவிக்கும் முதல் லக்ஷணமாகும்.

தர்மத்தை அறியாத, நாஸ்திகனை மன்னனாகப் பெற்ற மக்கள் சுகமாகத் தூங்க முடியாது; சுகமாக விழிக்கவும் முடியாது. அந்த மன்னனின் நடத்தையால் மக்கள் எப்போதும் கலக்கமடைகிறார்கள். அந்த மன்னனின்

ராஜ்யத்தில் யோகக்ஷேமம் கிடைப்பதில்லை. எந்த நாட்டு மன்னன் புத்திமானோ, தார்மீகனோ அந்த நாட்டு மக்கள் சுகமாகத் தூங்கி சுகமாக விழிக்கிறார்கள். அந்த மன்னனின் சுயராஜ்யம் மற்றும் சுபகர்மங்களால் மக்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். அந்த ராஜ்யத்தில் சமயத்தில் மழை பொழிகிறது. மக்கள் தம் சுப கர்மங்களால் செழிப்பாக இருக்கிறார்கள்.

பூமியைத் தானம் அளிப்பவனே நல்ல குலத்தில் பிறந்தவன். அவனே புருஷன்; அவனே பந்து; அவனே புண்ணியாத்மா; அவனே வள்ளல்; அவனே பராக்ரமியாவான். வேத வேத்தா பிராமணனுக்கு தன-தான்யம் நிரம்பிய பூமியைத் தானம் செய்பவன் பூமியில் தன் தேஜஸால் சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கிறான். பூமியில் நட்பு விதை பயிராக வந்து அன்னத்தை விளைவிப்பதுபோல பூமிதானம் செய்பவனின் விருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன. சூரியன், வருணன், விஷ்ணு, பிரம்மா, சந்திரன், அக்னி, சங்கரன் அனைவரும் பூமிதானம் செய்பவனைப் பாராட்டுகிறார்கள். எல்லோரும் பூமியிலேயே பிறந்து பூமியிலேயே லயமாகிறார்கள்.

அண்டஜ, ஜராயுத, ஸ்வேதஜ, உத்பிஜ என்னும் நால்வகைப் பிராணிகளும் பூமியினாலேயே தோன்றுகின்றன. இந்த பூமியே உலகின் தாயும், தந்தையுமாகும். இதற்குச் சமமான எந்த பூதமும் கிடையாது. இது தொடர்பாக அறிஞர்கள் பிருகஸ்பதிக்கும் இந்திரனுக்கும் நடந்த உரையாடலை பழைய இதிகாசம் உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது.

பூமிதானம் தொடர்பான இந்திரன்-பிருகஸ்பதி உரையாடல்

இந்திரன் பெரும் தகூழிணை உடைய 100 யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்த பிறகு வாக்கில் சிறந்த பிருகஸ்பதியிடம், “பிரம்மன்! எந்த தானத்தின் பிரபாவத்தால் அளிப்பவன் சொர்க்கத்தை விட அதிக சுகம் பெறுகிறான். எந்த தானத்தின் பலன் அக்ஷயமானது? அதிக பலனுடையது?” என்று கேட்டார்.

இந்திரன் இவ்வாறு கேட்டதும், பேசுவதில் சிறந்தவரும், தேவர்களின் புரோகிதரும், தேஜஸ்வியுமான பிருகஸ்பதி இவ்வாறு அவருக்குப் பதிலளித்தார். “விருத்தாசுரனை வதம் செய்த தேவராஜா! சொர்ணதானம், கோதானம், பூமிதானம், வித்யாதானம், கன்னியாதானம் ஆகியவை பாவத்தைப் போக்குபவையாகக் கருதப்படுகின்றன. அறிவுடையவன் இவற்றைத் தானமளித்துப் பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். இந்திரா! அறிஞர்கள் கூறுவதுபோல் நான் பூமிதானமே எல்லா தானங்களிலும் சிறந்தது எனக் கருதுகிறேன்.

பிராமணர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், தேசத்தின் அழிவு சமயத்தில்

சுவாமிக்கும், குலப் பெண்களுக்கு அவமானம் நேரும்போது அங்கு அவர்களைக் காப்பாற்றப் போரில் உயிர்த்தியாகம் செய்பவர்களே பூமிதானத்திற்குச் சமமான புண்ணியத்தைப் பெறுகிறார்கள். ரணபூமியில் கொல்லப்பட்டுச் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லும் சூர வீரர்கள் பூமிதானம் செய்தவனைத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது. மன்னனின் நன்மைக்காக போர்க்களத்தில் கொல்லப்பட்டு உயிர்த்தியாகம் செய்பவர்கள் பாவங்களில் இருந்து விடுபட்டுப் பிரம்மலோகத்தை அடைகிறார்கள். அவர்களும் பூமிதானத்தை அளித்தவனுக்கு முன்னால் செல்ல முடிவதில்லை.

இப்புவியில் பூமிதானம் செய்பவன் தன் ஐந்து தலைமுறை முன்னோர்களுடையதும், ஆறு தலைமுறை எதிர்கால வாரிசுகளுடையதுமான “தலைமுறையை உத்தாரம் செய்தவனாகிறான். ரத்தினம் உடைய பூமியைத் தானம் செய்பவன் பாவங்கள் அனைத்திலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்டுச் சொர்க்க லோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான்.

தன-தான்யம் நிரம்பிய, நல்ல குணங்கள் உடைய பூமியைத் தானம் செய்பவன் மறுபிறவியில் ராஜாதி ராஜனாகிறான். எல்லா போகங்களும் உடைய பூமியைத் தானம் செய்பவனை எல்லாப் பிராணிகளும் இவன் என்னைத் தானம் செய்கிறான் என்றே கருதுகின்றன. காமதேனு சொருபமான பூமியைத் தானம் செய்பவன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான். இங்கு பூமிதானம் செய்பவனுக்குப் பரலோகத்தில் நெய், தேன், பால் மற்றும் தயிரின் தாரையைப் பெருக்கும் நதிகள் திருப்தி செய்கின்றன. பூமிதானம் செய்யும் மன்னன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். பூமிதானத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த வேறு ஒரு தானம் கிடையாது.

கடல்வரை உள்ள பூமியை ஆயுதங்களால் வென்று தானம் அளிப்பவனின் புகழ் பூமி நிலைத்திருக்கும் வரை மக்களால் பாடப்படுகிறது. புரந்தரா! பரம புனிதமான, செழிப்பான ரசம் நிரம்பிய பூமியைத் தானம் செய்பவன் பூதான சம்பந்த குணங்களுடைய அகூடிய லோகத்தைப் பெறுகிறான். எப்போதும் ஐஸ்வர்யத்தையும், சுகத்தையும் விரும்பும் மன்னன், முறைப்படி நல்ல பாத்திரத்திற்கு பூமிதானம் அளிக்க வேண்டும்.

பாவம் செய்தும் மனிதன், பிராமணனுக்குப் பூமி தானம் செய்தால் அவன் பாம்பு பழைய தோலைத் துறப்பதுபோல் தன் பாவத்தைத் துறந்துவிடுகிறான். இந்திரா! மனிதன் பூமிதானம் செய்யும்போது, கடல், மலை, நதி, காடுகள் ஆகிய அனைத்தையும் தானம் செய்த பலனை அடைகிறான். இதுவுமில்லாமல் குளம், கிணறு, அருவி, அனைத்து ரசங்களையும் தானம் செய்த பலனை அடைகிறான். சக்தி மிகுந்த ஔஷதிகளும், கனிகள், மலர்கள் மிகுந்த மரங்களும் கூட பூமியோடு

தானம் செய்யப்படுகின்றன.

அக்னிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் யஜனம் செய்தாலும் பூமிதானம் பலன் கிடைப்பதில்லை. பூமியைத் தானம் செய்பவன் தன் பத்து தலைமுறையினரை உத்தாரம் செய்கிறான். கொடுத்துப் பிடுங்கிக் கொள்பவன் தன் பத்து தலைமுறையை நரகத்தில் வீழ்த்துகிறான். முதலில் அளித்த பூமியை அபகரிப்பவன் நரகத்திற்குச் செல்கிறான். அளிப்பதாகச் சபதம் செய்து அளிக்காதவன் பலவகைக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறான்.

தினமும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, யக்ஞ அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபடுபவர், வாழ்க்கைத் தொழில் நஷ்டமானவர்கள் ஆகிய த்விஜனுக்கு சேவை செய்பவர்களிடம் யமராஜன் வருவதில்லை. மன்னன் பிராமணர்களிடம் கடனாளியாக இருக்கக்கூடாது. அவர்களுக்குச் சேவை செய்து திருப்தியாக வைக்க வேண்டும். மற்ற வர்ணங்களிலும் தீன-துர்பலர்களை சங்கடத்திலிருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். வாழ்க்கைத் தொழில் நஷ்டமான பிராமணர்களுக்கு மற்றவர் மூலம் தானமாகக் கிடைத்த பூமியை ஒருபோதும் பிடுங்கிக் கொள்ளக்கூடாது. அதனால் துயரம் கொண்ட பிராமணன் பெருக்கும் கண்ணீர் பிடுங்கிக் கொண்டவனின் மூன்று தலைமுறைகளை அழித்துவிடுகிறது.

ராஜ்யத்தை இழந்த மன்னனை மறுபடி அரியணையில் அமர்த்துபவன் சொர்க்கலோகத்தில் வாசம்புரிகிறான். அங்கு பெரும் மதிப்பைப் பெறுகிறான். கரும்பு விளையும், கோதுமையும், பார்லியும் நிறைந்திருக்கும். காளை, குதிரை முதலிய வாகனங்கள் பெருகிய, நிதிகள் நிரம்பிய பூமியைத் தன் வீரத்தால் வென்று, மீண்டும் தானம் அளிக்கும் மன்னன் அக்ஷய லோகங்களை அடைகிறான். அந்த தானம் 'பூமி யக்கும்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. வசுதாவை தானம் செய்பவனின் பாவங்கள் அழியப்பெற்று, அவன் நல்லவர்களால் மதிக்கப் பெறுகிறான்.

இந்திரா! நீரில் விழுந்த எண்ணெய்த்துளி எல்லாப் பக்கமும் பரவுவதுபோல, தானமளித்த பூமியில் விளையும் அன்னத்தின் அளவு, அளித்தவனுடைய தானத்தின் பெருமை வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. போர் முனையில் கொல்லப்பட்ட மன்னர்கள் பிரம்மலோகத்திற்குச் செல்கின்றனர். பூமியில் உத்தம விதியோடு பூமிதானம் அளிப்பவன் சொர்க்கத்தில் தேவ மகளிரின் சேவையைப் பெற்று, தேவ, கந்தர்வரால் பூஜிக்கப்பட்டு சுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அனுபவிக்கிறான்.

பூமிதானம் செய்பவனிடம் எப்போதும் புண்ணியத்தின் பலனாக சங்கம், அரியணை, குடை, உத்தமமான குதிரைகள் சிறந்த வாகனங்கள்

அனைத்தும் வருகின்றன. பூமிதானம் செய்வதால் மனிதர், அழகிய மலர், தங்கநதி, மறுக்கப்படாத ஆணை, வெற்றியை அறிவிக்கும் சொல், பலவகையான செல்வம், ரத்தினம் அனைத்தையும் பெறுகின்றனர். சொர்க்கம், சிறந்த ஓளஷதிகள் தங்கக்குசம் புல் முடிய பூமி, அனைத்தும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. பூமிக்குச் சமமான தானம் எதுவுமில்லை; தாய்க்குச் சமமான குருவும் இல்லை. சத்தியத்திற்கு ஈடான தர்மமும் இல்லை; தானத்திற்கு இணையான நிதியும் இல்லை.” என்று பிருகஸ்பதி பூமிதானத்தின் பெருமையை இந்திரனுக்கு விவரித்தார்.

ப்ருகஸ்பதியின் வாயிலிருந்து பூமிதானத்தின் பெருமையைக் கேட்டு இந்திரன் செல்வமும், ரத்தினங்களும் நிரம்பிய இந்த பூமியை அவருக்கு தானம் அளித்தார். சிராத்த சமயத்தில் இந்த பூமிதானத்தின் மகிமையைக் கேட்பவனுடைய சிராத்த கர்மத்தில் அர்ப்பிக்கப்பட்ட பாகம் ராக்ஷஸ்-அசுரர்களால் எடுத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆகவே வித்வான்கள் சிராத்த போஜனம் செய்யும் பிராமணர்களுக்குப் பூமிதானத்தின் மகிமையை அவசியம் கூற வேண்டும்.

30. அன்னதானத்தின் சிறப்பும், பெருமையும்
நாரதர் பீஷ்மருக்குக் கூறியதை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் உபதேசித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-63

தேவர்களும், ரிஷிகளும் அன்னத்தைப் புகழ்கிறார்கள். அன்னத்தினாலேயே உலக யாத்திரையின் நிர்வாகம் நடக்கிறது. அதிலிருந்தே அறிவு சுறுசுறுப்பு அடைகிறது. அன்னத்திலேயே அனைத்தும் நிலைபெற்றுள்ளது. அன்னத்திற்கு ஈடாக எந்த தானமும் இருந்ததும் இல்லை. இருக்கப்போவதுமில்லை. ஆகவே மனிதர்கள் பெரும்பாலும் அன்னத்தையே தானம் செய்ய விரும்புகிறார்கள். உலகில் அன்னமே சரீர பலத்தை அதிகரிக்கிறது. அன்னத்தின் ஆதாரத்திலேயே உயிர் நிலைபெற்றுள்ளது.

உலகம் முழுவதையும் அன்னமே தரித்து வைத்துள்ளது. கிருகஸ்தன், வானப்ரஸ்தன், பிக்ஷு ஏற்பவன் அனைவரும் அன்னத்தாலேயே உயிர் வாழ்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் அனைவருக்கும் நேரிடையான அனுபவம் உள்ளது. ஆகவே தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதன், அன்னத்திற்காகத் துயர் உறுபவர்கள், குழந்தைகள், பிராமணர்கள், பிச்சை கேட்பவர்கள் அனைவருக்கும் அன்னதானம் செய்ய வேண்டும்.

யாசனை செய்யும் நல்ல பாத்திரனான பிராமணனுக்கு அன்னதானம் செய்பவன் பரலோகத்தில் தனக்கு ஒரு நல்ல நிதியை அமைத்துக் கொள்கிறான். தன் நன்மையை விரும்பும் கிருகஸ்தன், வழிநடைக் களைப்புடன் தன் வீட்டிற்கு வரும் முதியவனான அதிதிக்கு அன்னமளித்து உபசரிக்க வேண்டும். மனத்தில் சினம் இன்றி, அசூயையைத் துறந்து, சீல சபாவத்துடன் அன்னதானம் அளிப்பவன் இக, பரலோகத்தில் சுகமடைகிறான். தன் வீட்டிற்கு யார் அன்னம் வேண்டி வந்தாலும் அவனை ஒருபோதும் அவமானப்படுத்தவோ, வசை கூறவோ கூடாது. ஏன் எனில் சண்டாளன் அல்லது நாய்க்கு அளிக்கப்படும் அன்னதானம் கூட ஒருபோதும் வீணாவதில்லை.

பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் அன்னதானம் அக்ஷயபலனை அளிக்கிறது. சூத்திரனுக்கு அளிக்கப்படும் அன்னமும் பெரும்பலனைத் தருகிறது. யாருக்கு அளிக்கப்பட்டாலும் அன்னதானத்தின் பலன் சிறந்ததாகும். அன்னத்தை யாசிக்கும் பிராமணனிடம் அவனுடைய கோத்திரம், கிளை, வேதாத்யானம், இருப்பிடம் ஆகியவற்றைப் பற்றிக் கேட்காமல் உடனே அன்னமளிக்க வேண்டும். அன்னத்தைத் தானம் செய்யும்

மன்னனுக்கு, அன்னப் பயிர்கள் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் மனம் விரும்பும் பலனை அளிக்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

விவசாயி நல்ல மழையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பதுபோல், பித்ருக்கள் எப்போதும் நம்முடைய புதல்வன் அல்லது பேரன் நமக்காக அன்னதானம் செய்வான் என்று நம்பிக் காத்திருக்கிறார்கள். பிராமணன் ஒரு பெரிய பிராணி. அவன் தனக்கு அன்னம் அளிக்கும்படி யாசித்தால், ஒருவன் பற்றுடனோ, பற்றின்றியோ அவனுக்கு அன்னதானம் செய்து புண்ணியமடைய வேண்டும். பிராமணன் எல்லா மனிதர்களுக்கும் அதிதி; எல்லோருக்கும் முதலில் போஜனம் பெறும் அதிகாரியுமாவான். எனவே, எந்த வீட்டிற்கு எப்போதும் பிராமணன் பிஷை கேட்டுச் சென்று, மதிக்கப்பட்டுத் திரும்புகிறார்களோ, அந்த வீட்டின் செல்வம் அதிகம் பெருகுகிறது. அந்த வீட்டின் தலைவன் மரணத்திற்குப் பிறகு பெரும் சௌபாக்கியமான குலத்தில் பிறப்பெடுக்கிறான்.

இந்த உலகத்தில் எப்போதும் அன்னம், உத்தம ஸ்தானம், இனிப்புப் பண்டம் ஆகியவற்றைத் தானம் செய்பவன் தேவர்களால் மதிக்கப்பட்டுச் சொர்க்கத்தில் வாசம் புரிகிறான். அன்னமே மனிதனின் உயிர். அன்னத்திலேயே அனைத்தும் நிலைத்துள்ளன. அன்னதானம் செய்யும் மனிதன் பசு, புத்திரன், செல்வம், போகம், பலம், அழகிய உருவம் அனைத்தையும் பெறுகிறான். உலகில் அன்னதானம் செய்பவனே அனைத்தையும் அளிப்பவனாகக் கருதப்படுகிறான். அதிதி பிராமணனுக்கு முறைப்படி அன்னதானம் அளிப்பவன் பரலோகத்தில் சுகமடைகிறான். தேவர்களாலும் மதிக்கப்படுகிறான்.

பெரும் பிராணியும், உத்தமக்ஷேத்ரமுமான பிராமணனிடம் விதைக்கப்படும் அன்னதானம் என்னும் விதை பெரும் புண்ணிய பலனை அளிக்கின்றன. அன்னதானமே அளிப்பவன், ஏற்பவன் இருவரையும் பிரத்யட்ச ரூபமாக மகிழ்ச்சியும் தானமாகும். அத்துடன் எத்தனையோ மறைமுக தானங்களின் பலனும் இதிலுள்ளது. அன்னத்தாலேயே சந்தான உற்பத்தி உண்டாகிறது. அன்னத்தாலேயே ரதியின் சித்தி உண்டாகிறது. அன்னத்தாலேயே தர்ம அர்த்தத்தின் சித்தி ஏற்படுகிறது. அன்னத்தாலேயே வியாதிகள் அழிகின்றன. பழைய காலத்தில் பிரஜாபதி அன்னத்தையே அம்ருதம் என்று கூறியுள்ளார்.

பூலோகம், சொர்க்கம், ஆகாயம் அனைத்தும் அன்ன ரூபமானவை. ஏன் எனில் அன்னமே அனைத்தின் ஆதாரமாகும். அன்னம் என்னும் ஆகாரம் கிடைக்காவிடில் சரீரத்தில் உள்ள ஐந்து தத்துவங்களும், தனித்தனியாகி விடுகின்றன. அன்னம் குறையும்போது, மிகப்பெரிய பலவான்களின் பலமும்

சுநீணமாகிவிடுகிறது. அழைப்பு, திருமணம் மற்றும் யாகமும் அன்னமில்லாமல் நின்றுவிடுகின்றன. அன்னம் இல்லாவிட்டால் வேதஞானமும் மறந்துவிடுகிறது. உலகிலுள்ள ஸ்தாவர-ஜங்கமப் பிராணிகள் அனைத்தும் அன்னத்தின் ஆதாரத்திலேயே நிலைத்துள்ளன. ஆகவே, அறிவுள்ள மனிதன் மூவுலகிலும் தர்மத்திற்காக அவசியம் அன்னதானம் செய்ய வேண்டும்.

அன்னதானம் செய்பவனின் பலமும், ஐஸ்வர்யமும், புகழும் மூவுலகங்களிலும் எப்போதும் விஸ்தாரமாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. பிராணன்களின் ஸ்வாமியான காற்று மேகங்களுக்கு மேலே நிலைபெறுகிறது. மேகத்திலுள்ள நீரை இந்திரன் பூமியின் மீது பொழிகிறார். சூரியன் தன் கிரணங்களால் பூமியின் ரஸங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறார். வாயுதேவன் சூரியனிடம் இருந்து அந்த ரசங்களை எடுத்துக் கொண்டு பிறகு பூமியின் மீது பொழிகிறார். இவ்வாறு மேகத்தில் இருந்து பூமியில் நீர் விழும்போது பூமிதேவி ஈரமாகிறார். பிறகு ஈரமான பூமியிலிருந்து தானிய முளைகள் தோன்றுகின்றன. அதன் மூலமே உலக ஜீவன்களிடம் நிர்வாகம் நடைபெறுகிறது.

அன்னத்தாலேயே உடலில் மாமிசம், மேதை, எலும்பு மற்றும் வீரியம் உண்டாகிறது. அந்த வீரியத்திலிருந்தே பிராணிகள் தோன்றுகின்றன. அக்னியும், சோமனும் அந்த வீரியத்தின் சிருஷ்டியையும், புஷ்டியையும் செய்கின்றன. இவ்வாறு, சூரியன், வாயு, வீரியம் ஆகிய அனைத்தும் அன்னத்தில் இருந்தே தோன்றிய ஒரே ராசியாகும். அவற்றிலிருந்தே எல்லாப் பிராணிகளின் உற்பத்தியும் உண்டாயிற்று. வீட்டிற்கு வந்த யாசகனுக்கு அன்னம் அளிப்பவன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உயிரையும், தேஜஸையும் தானம் செய்தவனாகிறான்.

அன்னதானம் செய்பவர்கள் பெறும் சொர்க்கலோகச் சிறப்பு

அன்னதானம் செய்யும் அன்னதாதாக்களின் வீடுகள் சொர்க்கத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை நகூத்திரங்களைப்போல் பிரகாசிக்கின்றன. அவை சந்திர மண்டலங்களைப்போல வெண்மையாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் மீது சிறிய மணிகளால் ஆன ஜாலர்கள் இணைந்துள்ளன. அவற்றில் பல வீடுகள் காலை சூரியனைப்போல் சிவந்த ஒளியுடன் திகழ்கின்றன. பல விமான உருவில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றில் நூற்றுக்கணக்கான அறைகளும், மாடிகளும் உள்ளன. அந்த வீடுகளுக்குள்ளேயே ஐல ஜீவன்களோடு கூடிய நீர் நிலைகளும் உள்ளன. பல வீடுகள் வைபூரிய மயமான சூரியனைப்போல ஒளி வீசுகின்றன. அந்த வீடுகளில் விரும்பும் பலனை அளிக்கவல்ல பல மரங்கள் அழகுடன் காணப்படுகின்றன.

அந்த வீடுகளில் பலவகை குளங்கள், தெருக்கள், சபாவனங்கள், கிணறுகள், தடாகங்கள், ஆயிரக்கணக்கான கம்பீரமான ஒலி எழுப்பும் தேர்கள் முதலிய வாகனங்கள் ஆகியவை உள்ளன. உண்ணும் பொருட்கள் மலைபோல் குவிந்துள்ளது. ஆடை அணிகள் அணிவகுக்கின்றன. அங்குள்ள நதிகளில் பாலே நிரம்பியுள்ளது. அந்த மாளிகைகளில் மேகங்களைப் போன்ற கோபுரங்கள் உள்ளன. தங்கத்தால் ஆன படுக்கைகள் சோபிக்கின்றன. அந்த மாளிகைகள் அன்னதாதாக்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. இந்த புண்ணியத்தால் உண்டாகிய உலகங்கள் அனைத்தும் அன்னதானம் செய்யும் தைரியம் மிக்க புருஷர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. ஆகவே இந்த பூமியில் எல்லா மனிதர்களும் முயற்சியோடு அன்னதானம் செய்ய வேண்டும்.

31. பல்வேறு நக்சுத்திரங்களின் யோகத்தில் வெவ்வேறு பொருட்கள்
தானம் செய்யப்படுவதன் மகிமை
நாரதர் துவாரகையில் தேவகி தேவியிடம் கூறியவை
அவற்றைப் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரிடம் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-64

ஒருசமயம் தர்மாத்மா தேவரிஷி நாரதர் துவாரகைக்கு வந்தபோது
தேவகி தேவி, பல்வேறு நக்சுத்திரங்களின் யோகத்தில் தானம் செய்யப்பட
வேண்டியவற்றைப் பற்றிக் கேட்டார். அப்போது நாரத மகரிஷி அவருக்கு
விதிப்படி எல்லா விஷயங்களையும் எடுத்துக் கூறினார்.

கிருத்திகை நக்சுத்திரத்தில் நெய்யுடன் கூடிய பாயசத்தை அளித்துச்
சிறந்த பிரமணர்களைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும். இதனால் இதனை
அளிப்பவன் உத்தமமான உலகங்களுக்குச் செல்கிறான். ரோஹிணி
நக்சுத்திரத்தில் பழுத்த பழங்களின் சதைப்பற்றும், அன்னம், நெய், பால்,
பருகத் தகுந்த பொருட்கள் இவற்றையும் பிராமணர்களுக்கத் தானம் செய்ய
வேண்டும். இதனால் தானமளிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய ருணத்திலிருந்து
விடுதலை கிடைக்கிறது. மிருக சீரிஷ நக்சுத்திரத்தில் பால்தரும் பசுவைக்
கன்றுடன் தானமளிப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் உத்தம சொர்க்க லோகத்தை
அடைகிறான்.

திருவாதிரை நக்சுத்திரத்தில் உபவாசம் இருந்து எள் கலந்த கிச்சடியைத்
தானம் செய்பவன் கடக்க முடியாத பெரும் சங்கடங்களையும், கூர்மையான
சிகரங்களை உடைய மலைகளையும் கூடக் கடந்துவிடுகிறான். புனர்பூச
நக்சுத்திரத்தில் புஆ மற்றும் அன்னதானம் செய்பவன் புகழும், அழகும்,
பெரும் அன்னமும் நிறைந்த உத்தம குலத்தில் பிறப்பெடுக்கிறான். பூச
நக்சுத்திரத்தில் தங்க அணிகலன் அல்லது தங்கம் தானமளிப்பவன்
பிரகாசமற்ற உலகில் கூடச் சந்திரனைப்போலப் பிரகாசிக்கிறான்.

ஆஸ்லேஷா (ஆயில்யம்) நக்சுத்திரத்தில் தங்கம் அல்லது காளையைத்
தானம் செய்பவன், இப்பிறவியில் எல்லா பயத்திலிருந்தும் விடுபட்டு
மறுபிறவியில் உத்தம குலத்தில் பிறக்கிறான். மக நக்சுத்திரத்தில் எள்
நிரம்பிய பாத்திரங்களைத் தானம் செய்பவன் இகலோகத்தில் புதல்வர்களும்,
பசுக்களும் நிரம்பியவனாகிறான். பரலோகத்தில் ஆனந்தத்தை அடைகிறான்.
பூர்வா பால்குனி (பூரம்) நக்சுத்திரத்தில் உபவாசம் இருந்து பிராமணர்களுக்கு
வெண்ணெய் கலந்த பசுய பதார்த்தங்களை அளிப்பவன்
சௌபாக்கியசாலியாகிறான். உத்தரா பால்குனி நக்சுத்திரத்தில் விதிப்படி

நெய்யும், பாலும் நிரம்பிய இனிப்பு சாதத்தை தானம் அளிப்பவன் சொர்க்கலோகத்தில் கௌரவம் பெறுகிறான்.

உத்திர நக்ஷத்திரத்தில் மன்னன் என்னென்ன தானம் செய்தாலும் அது பெரும் பலனைத் தருகிறது. ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் உபவாசம் இருந்து, கொடி, கொடிக்கம்பம், சந்தோவா, மற்றும் சிறுமணிகள் உடைய யானை பூட்டிய தேரைத்தானம் செய்பவன், புனிதமான விருப்பங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு உத்தம லோகத்தை அடைகிறான். சித்திரை நக்ஷத்திரத்தில் புனிதப் பொருட்களையும், காளையையும் தானமளிப்பவன் அப்சரஸ்களின் லோகத்தில் சஞ்சரிக்கிறான். நந்தவனத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறான். சுவாதி நக்ஷத்திரத்தில் தனக்கு மிகவும் பிடித்த பொருளைத் தானமளிப்பவன் இந்த உலகத்தில் பெரும் புகழ் பெறுகிறான்; பின் சுபலோகங்களை அடைகிறான்.

விசாக நக்ஷத்திரத்தில் வண்டி சுமக்கும் மாடுகள், கறவைப் பசுக்கள், தான்யம், வஸ்திரம் இவற்றோடு வண்டியையும் தானம் செய்பவன் தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்கிறான். உயிர் வாழும்வரை ஒருபோதும் சங்கடத்தில் ஆழ்வதில்லை. இறந்தபின் சொர்க்கம் சேருகிறான் அக்ஷய சுகங்களைப் பெற்றுவிடுகிறான். மேற்கூறியவற்றைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்து விரும்பும் வாழ்க்கைத் தொழிலைப் பெற்றுவிடுகிறான். நரகம் போன்ற கஷ்டங்களை ஒருபோதும் அனுபவிப்பதில்லை, என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

அனுஷ நக்ஷத்திரத்தில் உபவாசம் இருந்து போர்த்திக் கொள்ளும் வஸ்திரமும் உத்தம அன்னமும் தானம் செய்பவன் நூறு யுகங்கள் வரை சொர்க்கலோகத்தில் மதிப்புடன் வாழ்கிறான். ஜேஷ்டா (கேட்டை) நக்ஷத்திரத்தில் பிராமணர்களுக்கு சமயத்திற்கேற்ற கீரையும், கிழங்கும் தானம் செய்பவன்தான் விரும்பும் செழிப்பான வாழ்க்கையையும், நல்ல கதியையும் பெறுகிறான். மூல நக்ஷத்திரத்தில் ஒன்றிய உள்ளத்தோடு பிராமணனுக்கு வேரும் கிழங்கும் தானம் அளிப்பவன் பித்ருக்களைத் திருப்தி செய்வதுடன் விரும்பும் கதியையும் அடைகிறான் பூர்வ ஆஷாட (பூராட) நக்ஷத்திரத்தில் உபவாசம் செய்து, நல்லகுலத்தில் உதித்த, நன்னடத்தை உடைய, வேதத்தில் சிறந்த வித்வானான பிராமணனுக்கு தயிர் நிறைந்த பாத்திரத்தைத் தானம் செய்பவன் மரணத்திற்குப் பின் பசுச் செல்வம் மிகுந்த குலத்தில் பிறக்கிறான்.

உத்திராட நக்ஷத்திரத்தில் நீர் நிரம்பிய கலசத்தோடு சத்துமாவால் செய்த உணவுடன், நெய் மற்றும் மிகுதியான வெண்ணெயும் தானமளிப்பவன் மனம் விரும்பும் எல்லா போகங்களையும் அடைகிறான். பிராமணர்களுக்குத்

தேனும், நெய்யும், பாலும் அளிக்கும் நித்ய தர்ம பராயண மனிதன் சொர்க்கலோகத்தில் மதிப்புப் பெறுகிறான். திருவோண நக்சத்திரத்தில் வஸ்திரத்தோடு கம்பளியைத் தானம் செய்பவன் வெண்மையான விமானத்தின் மூலம் திறந்த சொர்க்கலோகத்திற்குச் செல்கிறான். தனிஷ்டா (அவிட்டம்) நக்சத்திரத்தில், மாட்டு வண்டி, வஸ்திரங்கள் மற்றும் செல்வத்தை தானம் அளிப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் மன்னனாகி ராஜ்யத்தைப் பெறுகிறான்.

சதபிஷா (சதயம்) நக்சத்திரத்தில் அகில், சந்தானம் முதலியவற்றுடன் நறுமணப் பொருட்களைத் தானம் செய்பவன் பரலோகத்தில் அப்சரஸ்களுடன், அக்ஷயமான நறுமணத்தைப் பெறுகிறான். பூர்வாபாத்ரபதா (பூரட்டாதி) நக்சத்திர யோகத்தில் பெரிய உளுந்து அல்லது வெள்ளைப் பட்டாணியைத் தானம் செய்த மனிதன் பரலோகத்தில் எல்லா வகை உணவுப் பொருட்களும் நிரம்பியவனாகச் சுகம்பெறுகிறான். உத்திரட்டாதி நக்சத்திரத்தில் ‘ஒளரப்ர’ என்னும் சதைப்பற்று மிகுந்த பழத்தைத் தானமளிப்பவன் பித்ருக்களைத் திருப்தி செய்து பரலோகத்தில் அக்ஷய சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். ரேவதி நக்சத்திரத்தில் வெண்கல பால் பாத்திரத்துடன் பசுவைத் தானம் செய்பவனுக்கு அந்தப்பசு பரலோகத்தில் எல்லா போகங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அவனுடைய சேவைக்கு ஆஜராகிறது.

அஸ்வினி நக்சத்திரத்தில் குதிரைகள் பூட்டிய தேரைத் தானம் செய்பவன் யானை, குதிரைகள், தேர் ஆகியவை நிரம்பிய குலத்தில் தேஜஸ்வி புதல்வனாகப் பிறக்கிறான். பரணி நக்சத்திரத்தில் பிராமணர்களுக்கு எள்ளாலான பசுவைத் தானம் அளிப்பவன் இந்த உலகத்தில் பல பசுக்களையும், பரலோகத்தில் பெரும் புகழையும் அடைகிறான்.

இந்த விஷயம் நாரதர் மூலம் தேவகி தேவிக்கும், தேவகி மூலம் அவருடைய மருமகன்களுக்கும் சொல்லப்பட்டது.

**32. சுவர்ணம், நீர் மற்றும் பல்வேறு வஸ்துக்களின் தான மகிமை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது**

அனுசாஸன பருவம் அத்-65

பிரம்மாவின் புதல்வர் அத்ரி முனிவரின் சொற்கள் “யார் தங்கத்தைத் தானம் செய்கிறார்களோ அவர்கள் யாசகனின் எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றியவர்கள் ஆவார்கள்” என்று கூறுகின்றன. அரிச்சந்திர மன்னன் சுவர்ணம் பரம பவித்ரமானது. ஆயுளை அதிகரிப்பது; பித்ருக்களுக்கு அக்ஷய கதியை அளிப்பது என்று கூறியுள்ளார். மனு, தண்ணீர் தானம் எல்லா தானங்களிலும் சிறந்தது என்று கூறியுள்ளார். அதனால் கிணறுகளும் தடாகங்களும் குட்டைகளும் தோண்ட வேண்டும்.

யார் தோண்டிய கிணற்றில் நல்ல நீர் வந்து எப்போதும், எல்லோருக்கும் பயன்படுகிறதோ, அது அந்த மனிதனின் பாவகர்மத்தின் பாதிப் பகுதியை அபகரித்து விடுகிறது. யார் தோண்டிய நீர் நிலையில் பசுக்கள், பிராமணன் மற்றும் சிறந்த புருஷர்கள் எப்போதும் நீரைக் குடிக்கிறார்களோ, அந்த நீர் நிலை அந்த மனிதனின் குலம் முழுவதையும் உத்தாரம் செய்துவிடுகிறது. யார் அமைத்த குளத்தில் கோடை காலங்களில் கூட தண்ணீர் இருக்கிறதோ, குறைவதில்லையோ அந்த புருஷன் ஒருபோதும் கடினமான சங்கடங்களுக்கு ஆளாவதில்லை.

நெய்யைத் தானம் செய்வதால் பிருகஸ்பதி, பூஷா, பகன், அஸ்வினி குமாரர்கள், அக்னிதேவன் ஆகியோர் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். நெய் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த ஒளஷதம், யாகம் செய்வதற்கு எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்த பொருளாகும். அது ரசங்களில் உத்தம ரசமாகும். பலன்களில் சிறந்த பலன்களாகும். யார் எப்போதும் பலனையும், புகழையும் புஷ்டியையும் விரும்புகிறானோ அவன் புனிதமாகி மனத்தை வசப்படுத்தி த்விஜாதியருக்கு நெய் தானம் செய்ய வேண்டும். ஐப்பசி மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு நெய் தானம் செய்பவனிடம் தேவ வைத்தியர்களான அஸ்வினி குமாரர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்து அழகிய ரூபத்தை அளிக்கிறார்கள். பிராமணர்களுக்கு நெய் கலந்த பாயசத்தை அளிப்பவனுடைய வீட்டில் ஒருபோதும் அரக்கர்களின் தாக்குதல் நடைபெறாது.

நீர் நிரம்பிய கமண்டலுவைத் தானம் செய்பவன் ஒருபோதும் தாகத்தால் இறப்பதில்லை. அவன் எல்லா வகையான அவசியப் பொருட்களையும் பெறுகிறான். அவனுக்கு சங்கடங்கள் ஏற்படுவதில்லை. எப்போதும் பிராமணனிடம் மிகவும் பணிவுடனும் சிரத்தையுடனும் நடந்து

கொள்பவன் தானத்தில் ஆறாவது பங்கான புண்ணியத்தைப் பெற்று விடுகிறான்.

நன்னடத்தை நிரம்பிய பிராமணனுக்குப் போஜனம் சமைக்கவும், குளிர் காயவும் விறகுகளை அளிப்பவனின் விருப்பங்களும், காரியங்களும் எப்போதும் சித்தியடைகின்றன. அவன் பகைவர்களை வென்று பிரகாசிக்கிறான். அவனிடம் அக்னிதேவன் எப்போதும் மகிழ்ச்சியடைகிறார். அவனுடைய பசுக்கள் நஷ்டமடைவதில்லை. அவன் போரில் வெற்றி பெறுகிறான். குடையை தானமளிப்பவனுக்குப் புதல்வர்களும், லக்ஷ்மியும் கிடைக்கிறார்கள். அவன் கண்களில் ஒருபோதும் நோய் ஏற்படுவதில்லை. அவன் எப்போதும் யக்ஞத்தின் பாகத்தைப் பெறுகிறான்.

கோடை மற்றும் மழைக்காலங்களில் குடையைத் தானம் செய்பவன் ஒருபோதும் துன்பமடைவதில்லை. மிகக் கடினமான சங்கடங்களிலிருந்தும் அவன் விரைவில் விடுபட்டு விடுகிறான். “மாட்டு வண்டியின் தானம் மேற்கூறிய எல்லா தானங்களுக்கும் சமமானது” என்று மகாபாக்யவானான சாண்டில்ய மகரிஷி கூறியுள்ளார்.

33. செருப்பு, வண்டி, எள், பூமி, பசு மற்றும் அன்னதானத்தின் மகிமை

யுதிஷ்டிரர் கேட்டதற்கிணங்க பீஷ்மர் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-66, 67

முழுமனதோடு பிராமணர்களுக்கு செருப்பு தானம் செய்பவன் எல்லா வகை முட்களையும் மிதிப்பவன் ஆகிறான். கடினமான விபத்தையும் கடந்து விரிகிறான். பகைவர்களை வெற்றி கொள்கிறான். இந்த ஜன்மத்தில் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டப்பட்ட வெண்மையான தேர் கிடைக்கப் பெறுகிறான். புதிய காளைகள் பூட்டிய வண்டியைத் தானமளிப்பவன், வெள்ளியும், தங்கமும் இழைத்த தேர் கிடைக்கப் பெறுகிறான்.

எள் தானத்தின் சிறப்பு

பிரம்மாவால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட எள் பித்ருக்களின் மிகச்சிறந்த உணவுப் பொருளாகும். எனவே எள் தானம் செய்வதால் பித்ருக்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். மாசி மாதத்தில் எள் தானம் செய்பவன் நரகத்தை அடைவதில்லை. எள்ளின் மூலம் பித்ருக்களைப் பூஜிப்பவன் எல்லா யாக அனுஷ்டானங்களையும் செய்தவன் போலாகிறான். பற்றற்றவன் ஒருபோதும் எள் தானம் செய்யக்கூடாது. எள் மகரிஷி கஸ்யபரின் அங்கத்தில் இருந்து தோன்றிப் பெருகியது. ஆகவே தானத்தின் காரணமாக இது தெய்வீகத் தன்மை அடைந்துவிட்டது. எள் புஷ்டியான பதார்த்தம்; அழகான உருவை அளிக்கக்கூடியது. பாவத்தை அழிப்பது. ஆகவே எள் தானம் எல்லா தானங்களிலும் சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

மகரிஷி ஆபஸ்தம்பர், ஷங்கர், லிகிதர், கௌதமர் ஆகியோர் எள் தானம் செய்து திவ்ய லோகத்தை அடைந்துள்ளனர். அவர்கள் பெண் சேர்க்கையிலிருந்து விலகி எள்ளை ஹவனம் செய்து வந்தனர். எள் பசுவின் நெய்யைப்போல ஹவிஸிற்கு ஏற்றதாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆகவே எள் யாகங்களில் ஏற்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அவற்றின் அவசியம் உள்ளது. ஆகவே எள் தானம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்ததாகும். பழைய காலத்தில் ராஜரிஷி குஷிகர் ஹவிஸ்யம் முடிந்துவிட்டதும் எள்ளாலேயே ஹவனம் செய்து மூன்று அக்னிகளையும் திருப்தி செய்தார். இதனால் உத்தம கதியைப் பெற்றார்.

பூமி தானத்தின் மேன்மை

மிகப் பழங்காலத்தில் பூமியில் ஏதாவது ஒரு பகுதியில் யாகம் செய்து விரும்பிய தேவர்கள் பிரம்மாவிடம் சென்று ஒரு சுபமான பூமியின்

பிரதேசத்தை யாசித்தனர். பூமி, சொர்க்கம் அனைத்திற்கும் தலைவரான பிரம்மாவிடம் பூமியில் யாகம் செய்ய அனுமதி வேண்டினர். பிரம்மாவும் அவர்கள் விரும்பும் பூமியின் எந்தப் பிரதேசத்திலும் அவர்களுக்கு யாகம் செய்ய அனுமதி அளித்தார். தேவர்கள் மலையரசனான இமயத்தின் அருகில் யாகத்தைத் தொடங்கினர்.

இமயத்தின் அந்தப் பிரதேசம் முனிவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் எப்போதும் விரும்பப்பட்ட பிரதேசமாகும். அகஸ்தியர், கண்வர், ப்ருகு, அத்ரி, வ்ருஷாகபி, அசிதர், தேவலர் ஆகிய அனைவரும் தேவர்களின் யாகத்தில் தோன்றினர். தேவர்கள் யக்ஞ புருஷனான அச்சதனுடைய யஜனத்தைத் தொடங்கி யாகத்தை முறைப்படி நடத்தி முடித்தனர். அந்த யாகத்தின் ஆறாவது பாகத்தில் புண்ணியம் தரும் பூமி தானத்தையும் செய்தனர்.

தோண்டித் தோண்டிக் கொடுக்கப்படாத பிரதேசத்தை தானம் செய்பவன் ஒருபோதும் கடுமையான சங்கடங்களில் ஆழ்வதில்லை; துயரப்படுவதில்லை. குளிர், வெப்பம் மற்றும் காற்றின் வேகத்தைச் சகிக்கும் கிருக பூமியை தானம் செய்பவன் தேவலோகத்தில் வாசம்புரிகிறான். புண்ணியத்தின் போகம் முடிந்தாலும் அங்கிருந்து விலக்கப்படுவதில்லை. வீட்டைத் தானம் செய்பவனும் அந்தப் புண்ணியத்தால் இந்திரனோடு ஆனந்தமாக வாழ்கிறான். ஆசிரிய வம்சத்தில் தோன்றிய, வேதமறிந்த, புலன்களை வென்ற பிராமணர்கள் மகிழ்வுடன் வாழ வீடு அளிப்பவர்கள் சிறந்த உலகங்களைப் பெறுகிறார்கள்.

பசவிற்குக் குளிர் மற்றும் மழையிலிருந்து காத்துக் கொள்ள உறுதியான இருப்பிடங்களை அமைப்பவன் தன் ஏழு தலைமுறைகளை உத்தாரம் செய்கிறான். பயிருக்கேற்ற பூமியைத் தானமளிப்பவன் உலகில் சுபமான செல்வத்தைப் பெறுகிறான். ரத்தினத்துடன் பசுவைத் தானம் செய்பவன் தன் குலத்தின் வம்ச பரம்பரையை அதிகரிக்கிறான். தரிசான, எரிந்துபோன, மயானத்திற்கு அருகிலுள்ள பூமியைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் அளிக்கக்கூடாது. மற்றவர்கள் பூமியில் பித்ருக்களுக்குச் சிராத்தம் செய்பவனின் அந்த கர்மம் பலனின்றிப் போய்விடுகிறது.

ஆகவே, வித்வான்கள் சிறிதளவு பூமியை வாங்கியும் தானம் செய்யலாம். பூமியை வாங்கித் தன்னுடையதாக்கிக் கொண்ட பூமியில் பித்ருக்களுக்கு அளிக்கப்படும் பிண்டம் எப்போதும் நிலைத்திருக்கிறது. காடு, மலை, நதி, தீர்த்தம் ஆகிய அனைத்திடங்களும் பொதுவானவை. ஆகவே, அங்கு சிராத்தம் செய்வதற்குப் பூமியை வாங்க வேண்டியதில்லை.

கோதானத்தின் சிறப்பு

பசுக்கள் எல்லா தவசிகளையும் விடச் சிறந்தவையாகும். இதனால் பசுவான் சங்கரன் பசுக்களோடு இருந்து தவம் செய்தார். இந்தப் பசுக்கள் சந்திரனோடு, பரமகதி ரூபமுடைய, சித்த, ரிஷிகள் பெற விரும்பும் பிரம்மலோகத்தில் வாசம் புரிகின்றன. இவை தன்னுடைய பால், தயிர், நெய், சாணம், தோல், எலும்பு, கொம்பு மற்றும் முடியாலும் உலகிற்கு உபகாரம் செய்கின்றன. இவற்றிற்குக் குளிர், வெப்பம் மற்றும் மழையின் கஷ்டம் இருப்பதில்லை. எப்போதும் தன்னுடைய வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இவை பிராமணர்களோடு பரமபத சொரூபமான பிரம்மலோகத்தைச் சேர்ந்து விடுகின்றன. இதனாலேயே பசுவும், பிராமணனும் ஒன்று என்று கூறப்படுகிறார்கள்.

ரந்தி தேவ மன்னன் யாகத்தில் பசுக்களைத் தானமளிக்கத் தீர்மானித்தார். பசுக்களின் தோலால் சர்மண்வதி என்ற நதி பெருகியது. ஆகவே அவை அனைத்தும் பசுத்தன்மையிலிருந்து விடுபட்டன. தானத்திற்காகத் தீர்மானிக்கப்பட்டன. சிறந்த பிராமணர்களுக்குப் பசுவைத் தானம் அளிப்பவன் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தாலும் பெரும் விபத்திலிருந்து தப்பிவிடுகிறான். ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்பவன் இறந்த பிறகு நரகம் அடைவதில்லை. அவன் எல்லா இடங்களிலும் வெற்றி பெறுகிறான்.

பசுக்களின் பால் அமுதம் என இந்திரன் கூறியுள்ளார். அதனால் பால் தரும் பசுவைத் தானம் செய்தவன் அமுதத்தைத் தானம் செய்தவனாகிறான். பசும்பால் உருவிலான ஹவிஸ் அக்னியில் ஹவிஸை செய்யப்படும்போது அது அழிவற்ற பலனை அளிக்கிறது என்று வேத வேத்தாக்கள் கூறுவதால், பசுவைத் தானம் செய்பவன் ஹவிஸைத் தானம் செய்தவனாகிறான். காளை சொர்க்கத்தின் உருவமாகும். ஆகவே காளையை நல்ல பிராமணனுக்குத் தானம் அளிப்பவன் சொர்க்கத்தில் நிலை பெறுகிறான். பசுக்கள் பிராணிகளின் உயிர் என்று கூறப்படுவதால் பால் தரும் பசுவைத்தானம் செய்பவன் உயிர்தானம் அளிப்பவன் ஆகிறான். வேதமறிந்தவர்கள் பசுக்கள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரணளிப்பவை என்று கூறுவதால் பசு தானம் அளிப்பவன் அனைவருக்கும் சரணளிப்பவன் ஆகிறான்.

வதம் செய்வதற்காகப் பசுவைக் கேட்பவனுக்கு ஒருபோதும் பசுவை அளிக்கக்கூடாது. கசாப்புக் கடைக்காரனுக்கும், நாஸ்திகனுக்கும், பசுவால் வாழ்க்கை நடத்துபவனுக்கும், கோரசத்தை விற்பவனுக்கும், பஞ்ச யக்ஞம் செய்யாதவனுக்கும் பசுவைத் தானம் செய்யக்கூடாது. இத்தகைய பாவச் செயல்கள் புரியும் மனிதர்களுக்குப் பசுவைத் தானம் அளிப்பவன்

அழிவில்லாத நரகத்தில் விழுகிறான் என்பது மகரிஷிகளின் கூற்றாகும்.

பலமற்றது, கன்று இறந்த பசு, வியாதியுடையது, மலடானது, அங்கஹீனமானது, முதியது ஆகிய பசுக்களைப் பிராமணனுக்குத் தானம் அளிக்கக்கூடாது பத்தாயிரம் பசுக்களைத் தானம் அளிப்பவன் இந்திரனோடு இருந்து ஆனந்தம் அடைகிறான். லட்சம் பசுக்களைத் தானமளிப்பவன் அக்ஷய லோகத்தை அடைகிறான்.

மீண்டும் அன்னதானத்தின் மகிமை கூறப்படுதல்

வித்வான்கள் அன்னதானத்தை எல்லா தானங்களிலும் முக்கியமானதென்று கூறுகிறார்கள். அன்னதானம் செய்து ரந்திதேவ மன்னன் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றார். களைத்தவனுக்கும், பசியுள்ளவனுக்கும் அன்னம் அளிக்கும் மன்னன் பிரம்மாவின் பரமதாமத்திற்குச் செல்கிறான். சுவர்ணம், வஸ்திரம் முதலிய பொருட்களின் தானம் அன்னதானத்தின் பலனை அளிப்பதில்லை. அன்னம் முதல் திரவியம். அது உத்தமமான லக்ஷ்மியான சொரூபமாகக் கருதப்படுகிறது. அன்னத்தினாலேயே பிராமணன், தேஜஸ், வீரியம் மற்றும் பலம் புஷ்டியடைகிறது.

எப்போதும் யாசகனுக்கு மனமுவந்து அளிப்பவனுக்கு ஒருபோதும் சங்கடங்கள் உண்டாவதில்லை என்று பராசர முனிவர் கூறியுள்ளார். மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் சாஸ்திரம் கூறிய விதிப்படி தேவர்களைப் பூஜித்து அன்னத்தை நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். யார் எந்த அன்னத்தைப் போஜனம் செய்கிறானோ, அவனுடைய தெய்வமும் அதே அன்னத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறது. கார்த்திகை மாதத்தில் சக்லபக்ஷத்தில் அன்னதானம் செய்பவன் கடக்க முடியாத சங்கடங்களையும் கடந்து விடுகிறான். தான் பசியாக இருந்து அதிதிக்கு அன்னதானம் செய்பவன் பிரம்ம வேத்தாக்களின் உலகிற்குச் செல்லுகிறான். மிகக் கடினமான ஆபத்துக்களில் இருந்தும் கரையேறி விடுகிறான். பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு விடுகிறான். எதிர்காலத்தின் தீய கர்மங்களையும் அழித்துவிடுகிறான்.

அன்னதானம் மற்றும் நீர் தானத்தின் மகிமை மேலும் கூறப்படுதல்

அன்னம் மற்றும் நீரின் தானத்தை விடச் சிறந்த வேறு தானம் இல்லை. அன்னத்திலிருந்தே எல்லாப் பிராணிகளும் தோன்றுகின்றன; உயிர் தரிக்கின்றன. எந்த மனிதன் யாருக்காவது அன்னம் அளிக்கிறானோ, அவன் உயிர் கொடுத்தவன் போலாவான். உயிர் தானத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு தானம் இவ்வுலகில் இல்லை. சிபி மன்னர் புறாவிற்காக உயிரைத் தியாகம் செய்து அடைந்த உத்தம கதியைப் பிராமணனுக்கு அன்னமளித்துப் பெற்றுவிடலாம்.

கிரகங்களின் தலைவனான சோமபகவான் நீரிலிருந்து தோன்றியவர். அமுதம், சுவாஹா, ஸ்வதா, அன்னம், ஓளஷதி, புல், கொடிகள் அனைத்தும் நீரிலிருந்தே தோன்றியுள்ளன. எல்லா உணவுப் பொருட்களும் நீரிலிருந்தே உற்பத்தியாவதால் தண்ணீர் தானத்தை விடச் சிறந்தது வேறு ஒன்றுமில்லை. தேவர்களின் அன்னம் அமுதம்; நாகங்களின் அன்னம் சுதா; பித்ருக்களின் அன்னம் ஸ்வதா; பசுக்களின் அன்னம் புல், கொடி முதலியவையாகும்.

தண்ணீர் தானம் இவ்வுலகில் செல்வம், புகழ், ஆயுள் இவற்றை அதிகரிக்கிறது. ஜலதானம் செய்பவன் எப்போதும் தன் பகைவர்களைக் காட்டிலும் உயரத்தில் இருக்கிறான். இவ்வுலகில் விருப்பங்கள் நிறைவேறப்பட்டு, எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும், விடுபட்டு, மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தில் அக்ஷய லோகங்களில் அதிகாரம் பெறுகிறான் என்று மனு கூறியுள்ளார்.

34. எள், நீர், தீபம், ரத்தினம் முதலியவற்றின் தானங்களின் சிறப்பு
யமராஜனுக்கும், பிராமணருக்கும் நடந்த உரையாடல் மூலம்
கூறப்படுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-68

யமராஜன் ‘சமீ’ என்னும் பிராமணனை அழைத்து வர தன் தூதனிடம்
கூறுதல்

நடு தேசத்தில் கங்கை, யமுனை நதிகளுக்கிடையே, யாமுனை
மலையின் அடிவாரத்தில் ‘பர்ணசாலை’ என்று புகழப்பட்ட, பிராமணர்களின்
ஒரு பெரிய அழகான கிராமம் இருந்தது. ஒரு நாள் யமராஜன், கருப்பு
ஆடை அணிந்த கண், மூக்கு, கால் ஆகியவை காகத்தைப் போலிருந்த
தன்னுடைய ஒரு தூதனிடம் ‘பர்ணசாலை’ என்ற அந்த கிராமத்திற்குப்
போகுமாறு கூறினார்; அவனிடம் “அங்கு அகஸ்திய கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த,
“சமீ” என்னும் ‘சம்’ பராயண வித்வான், ஆசிரியனான, ஆவரணமற்ற
பிராமணனை இங்கு அழைத்து வா, அதே கிராமத்தில் சமீயின் கோத்திரத்தைச்
சேர்ந்த இன்னொரு பிராமணன் வசிக்கிறான். குணத்திலும், வேதம்
ஓதுவதிலும், நன்னடத்தையிலும், குழந்தைகளின் எண்ணிக்கையிலும் அவன்
சமீக்கு நிகரானவன். நீ அவனை அழைத்து வந்துவிடாதே. நான் கூறிய
சமீயையே அழைத்து வா” அவனை நான் பூஜிக்க வேண்டும்” என்றார்.

யமனுடைய அந்த தூதன் அங்கு சென்று யமராஜனுடைய ஆணைக்கு
எதிரான காரியத்தைச் செய்தான். யமராஜன் யாரை அழைத்து வரக்கூடாது
என்றாரோ அவரையே தாக்கி, யமனிடம் கொண்டு வந்தான். சக்திசாலியான
யமராஜன் தன் தூதன் அழைத்து வந்த பிராமணனுக்குப் பூஜை செய்தார்.
பிறகு, “இவனை நீ அழைத்துச் செல்; மற்றவனை அழைத்து வா” என்றார்.
தர்மராஜன் இவ்வாறு கட்டளையிட்டதும், அத்யயனத்தில் வெறுப்படைந்திருந்த
சமீயின் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்த பிராமணன் அவரிடம், “தர்மத்திலிருந்து
பிறழாத தேவா! என் வாழ்க்கையின் எஞ்சிய காலத்திற்கு நான் இங்கேயே
இருக்கிறேன்” என்று கூறினான்.

யமராஜன் அவனிடம், “நான் காலத்தின் சட்டத்தை அறிய மாட்டேன்
உலகில் தர்மப்படி நடப்பவனை மட்டுமே அறிவேன். தர்மத்திலிருந்து
விலகாத பிராமணா! இப்போதே நீ உன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடு. நான்
உனக்காக என்ன செய்ய வேண்டும்? நீ விரும்பியதைக் கூறு” என்றார்.
பிராமணன் அவரிடம், “எந்த கர்மத்தைச் செய்வதால் பெரும் புண்ணியம்
உண்டாகும் என்பதைக் கூறுங்கள். ஏன் எனில் மூவுலகிற்கும் தர்ம

விஷயத்தில் நீங்களே பிரமாணம் ஆவீர்கள்” என்று கேட்டான்.

யமராஜன் புண்ணியம் தரும் தானங்களைப் பற்றிக் கூறுதல்

யமராஜன் அந்த பிராமணனிடம், தானத்தின் உத்தமமான முறைகளைக் கூறலானார்; “பிரம்மரிஷியே! என் தானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். அது இங்கு அக்ஷயமான புண்ணியத்தை அளிக்கக்கூடியது தனது சக்திக்கேற்றவாறு தினமும் என் தானம் செய்பவனின் பெரிய காரியங்கள் நிறைவேறிவிடுகின்றன. என் தானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். ஆகவே, நீ சாஸ்திர விதிப்படி பிராமணர்களுக்கு என் தானம் அளித்துக் கொண்டிரு. வைசாக பெளர்ணமியன்று பிராமணர்களுக்கு என்னைத் தானம் அளிக்கவும், என்னை சாப்பிடவும் வேண்டும். எப்போதும் என் வாசனைப் பூச்சைப் பூசிக் கொள்ள வேண்டும்.

எப்போதும் மங்களத்தை விரும்புகிறவர்கள் தன் வீட்டில் என் தானம் செய்ய வேண்டும். என்னைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதேபோதும் நீரைத் தானம் செய்வதும், பருகுவதும் அவசியம். உத்தம பிராமணரே! மனிதன் குளம், குட்டை, கிணறு ஆகியவற்றைத் தோண்ட வேண்டும். இவை இவ்வுலகில் கிடைத்தற்கரிய புண்ணிய காரியங்களாகும். சிறந்த பிராமணா! நீ தினமும் தண்ணீர் தானம் செய். நீர் தானமளித்த தண்ணீர்ப் பந்தல்கள் அமைக்க வேண்டும். இது மிக உத்தமமான புண்ணிய காரியமாகும். போஜனம் செய்துவிட்டவனுக்கும் அன்னம் அளிக்க வேண்டும்” என்று யமராஜன் கூறினார்.

பின்னர் யமராஜனிடமிருந்து அவரது தூதர்கள் மூலம் பிராமணன் தன் வீட்டில் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டார். அவன் யமராஜனின் கட்டளைப்படி அவர் கூறிய புண்ணிய காரியங்கள் அனைத்தையும் செய்தான். மற்றவர் மூலமும் செய்வித்தான். பிறகு யமதூதர்கள் சமீபையும் பிடித்துக் கொண்டு யமராஜனிடம் சேர்த்தனர். தர்மராஜர் அந்த சிறந்த பிராமணனைப் பூஜித்தார். சமீக்கும் எல்லா உபதேசங்களையும் செய்தார். பரலோகத்திலிருந்து தன் வீடு திரும்பிய சமீயும் தர்மராஜர் கூறியபடி அனைத்தையும் செய்தான்.

பித்ருக்களின் நன்மைக்காக யமராஜன் தீப தானத்தைப் புகழ்ந்து கூறினார். ஆகவே ஒவ்வொரு நாளும் தீபதானம் செய்யும் மனிதன் பித்ருக்களை உத்தாரம் செய்கிறான். தேவர்கள், பித்ருக்களின் உத்தேசத்தோடு எப்போதும் தீபதானம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இதனால் தீபதானம் செய்பவனின் கண்களின் தேஜஸ் அதிகரிக்கிறது. ரத்னங்களின் தானத்திற்கும் பெரும் புண்ணியம் கூறப்படுகிறது. தானமாகப் பெற்ற ரத்தினத்தை விற்று யாகம் செய்யும் பிராமணனின் தானம் ஏற்றல் பலனளிப்பதில்லை. தான்

தானமாகப் பெற்ற ரத்தினத்தை மற்ற பிராமணனுக்கு தானம் அளிக்கும்போது, அந்த தானம் கொடுப்பவன், பெறுபவன் இருவருக்கும் குறைவற்ற புண்ணியத்தை அளிக்கிறது.

தன் தர்மத்தில் நிலைத்து, தன் நிலையிலுள்ள பிராமணனுக்குத் தானமாகக் கிடைத்த பொருளைத் தானம் அளித்தால் இருவரும் அக்ஷயமான புண்ணியத்தைப் பெறுகிறார்கள் என மனு கூறுகிறார். தன் மனைவியிடம் மட்டுமே அன்பு கொண்டவன் வஸ்திர தானம் செய்யும்போது, அழகிய ஆடை அணிகலன்களை நிரம்பப் பெறுகிறான். மனிதன் திருமணம் செய்து கொண்டு புதல்வர்களைப் பெற வேண்டும். புதல்வனின் லாபம் எல்லா லாபங்களையும் விடச் சிறந்ததாகும்.

35. கோதானத்தின் மகிமை, பசு மற்றும் பிராமணர்களைக் காப்பதால்
கிடைக்கும் புண்ணியம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-69

கூடித்திரிய மன்னர்கள் மட்டுமே யாகம் செய்யும் பிராமணனுக்குப் பூமியைத் தானம் செய்ய முடியும். அதனாலேயே பிராமணன் முறைப்படி பூமி தானத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். வேறு யாரும் பூமி தானத்தை அளிக்க முடியாது.

கோதானம், பசு, பிராமணர்களைப் பாதுகாத்துப் புண்ணியம் பெறுதல்

பசு, பூமி, சரஸ்வதி ஆகிய மூவரும் சமமான பெயர் உள்ளவர்கள். இந்த மூன்றையும் தானமளிக்க வேண்டும். இம்மூன்றின் தானத்தின் பலனும் சமமானவையாகும். இவை மனிதனின் விருப்பங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்ற வல்லவையாகும்.

தனது சீடனுக்கு தர்மத்திற்கு அனுகூலமான பிராம்மி சரஸ்வதியை (வேத வாக்கு) உபதேசிக்கும் பிராமணன் பூமிதானம், கோதானம் இரண்டிற்கும் சமமான பலனைப் பெறுகிறான். அதேபோலக் கோதானமும் சிறந்தது. கோதானத்தின் பலன் விரைவில் கிடைத்துவிடுகிறது. அந்தப் பசுக்கள் விரைவில் ஆசைப்படும் பொருளைச் சித்தி பெறச் செய்து விடுகின்றன.

பசுக்கள் எல்லாப் பிராணிகளின் தாயாகப் போற்றப்படுகின்றன. அவை அனைவருக்கும் சுகமளிப்பவை. தன் மேன்மையை விரும்பும் மனிதன் எப்போதும் பசுவை வலம் விட்டுச் செல்ல வேண்டும். பசுக்களைக் காலால் உதைக்கக்கூடாது. அதன் நடுவில் சென்று புறப்படக்கூடாது. பசுக்கள் மங்களத்திற்கு ஆதாரமான தேவிகள். ஆகவே அவற்றை எப்போதும் பூஜை செய்ய வேண்டும்.

தேவர்கள் யாகத்திற்காகப் பூமியை உழுதபொழுது காளைகளைத் தடிகளால் ஓட்டினர். ஆகவே முதலில் யாகத்திற்காகக் காளைகளைப் பூட்டுவது சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. வேறு காரியங்களுக்காகக் காளைகளை முதலில் பூட்டுவதும் தடியால் ஓட்டுவதும் நிந்தைக்குரியதாகும்.

வித்தை பயின்றவன், பசுக்கள் தன்னிச்சையாகச் சஞ்சரிக்கும்போதோ உபத்திரவம் இல்லாத இடங்களில் உட்கார்ந்திருக்கும்போதோ அவற்றை ஆவேசமடையச் செய்யக்கூடாது. பசுக்கள் தாகமடைந்து நீருக்காகத் தம்

தலைவனைப் பார்க்கும்போது அவற்றிற்குத் தண்ணீர் அளிக்காவிட்டால் அவை கோபத்தோடு பார்த்து உற்றார் உறவினரோடு அவனை அழித்துவிடுகிறது. அவற்றின் சாணத்தால் மெழுகுவதால் தேவாலயமும், பித்ருக்களின் சிராத்த இடமும் பவித்திரமாகிறது என்றால் அதைவிடப் புனிதமானது வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

ஒரு வருஷம் ஒவ்வொரு நாளும் தான் உணவருந்தும் முன் மற்றவர்களின் பசுவிற்குக் கைப்பிடியளவு புல்லைத் தருபவனின் விரதம் எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றிவிடுகிறது. அவன் புதல்வன், புகழ், செல்வம் மற்றும் சொத்து அனைத்தையும் பெறுகிறான். அவனுடைய அசுப கர்மங்களும், தீய கனவுகளும் அழிந்துவிடுகின்றன.

பசு தானம் பெறுவதற்குத் தகுந்த பிராமணன்; தகுதியில்லாத பிராமணன்

தீய நடத்தை உடையவன், பாவி, பேராசைக்காரன், பொய் பேசுபவன், தேவ யாகமும் சிராத்த காரியமும் செய்யாதவன் ஆகிய பிராமணனுக்குப் பசு தானம் அளிக்கக்கூடாது.

பல புதல்வர்களை உடைய, வேதமறிந்த அக்னி ஹோத்ரி பிராமணனாக, இருந்து பசுவை யாசிப்பவனுக்கு பசு தானம் செய்பவன் உத்தமமான உலகங்களை அடைகிறான். கோதானத்தைப் பெற்று தர்மப்படி நடப்பவனின் தர்மத்தின் ஒரு அம்சம் தானமளிப்பவனுக்குக் கிடைக்கிறது. பிறப்பளிப்பவன், பயத்தில் இருந்து காப்பாற்றுவவன், பிழைப்பளிப்பவன் மூவரும் தந்தைக்கு இணையானவர்கள். பெரியவர்களின் சேவை எல்லாப் பாவங்களையும் விலக்கிவிடுகிறது. மூன்று புதல்வர்கள் புதல்வன் இல்லாமை என்ற குற்றத்தை விலக்குகிறார்கள். பால் தரும் பத்து பசுக்கள் வாழ்க்கை நடத்த இயலாத குறையை விலக்கி விடுகின்றன.

வேதாந்த நிஷ்டன், அதிக ஞானமுடையவன், ஞான ஆனந்தத்தால் திருப்தியுற்றவன், புலன்களை வென்றவன், சிஷ்டன், மனத்தை வசப்படுத்துபவன், முயற்சியுடையவன், எல்லோரிடமும் அன்பாகப் பேசுபவன், பசிக்காக உசிதமற்ற காரியத்தைச் செய்யாதவன், மென்மையானவன், அமைதியானவன், அதிதியை நேசிப்பவன், எல்லோரையும் சமமாகக் கருதுபவன், மனைவி, மக்களுடன் குடும்பமாக இருப்பவன் ஆகிய பிராமணனின் பிழைப்பிற்கு அவசியம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

சுபமான பாத்திரத்திற்கு கோதானம் செய்வதால் ஏற்படும் லாபம், அவனது செல்வத்தை எடுத்துக் கொள்வதால் அதே அளவு பாவத்தையும் உண்டாக்குகிறது. ஆகவே, எந்த நிலையிலும் பிராமணர்களின் செல்வத்தை

அபகரிக்கக்கூடாது. அவர்களுடைய மனைவியின் சேர்க்கையையும் தூரத்திலிருந்தே விலக்கிவிட வேண்டும்.

பிராமணர்களின் செல்வமும், பெண்களும் அபகரிக்கப்படும் இடத்தில் சக்தி இருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றுபவர்களுக்கு நமஸ்காரம். அவர்களைக் காப்பாற்றாதவர்கள் பிணத்திற்குச் சமமானவர்கள். சூரிய புத்திரன் யமராஜன் அத்தகைய மக்களை வதம் செய்துவிடுகிறார். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களைத் துன்புறுத்துகிறார். திட்டி, அதட்டிப் பயமுறுத்துகிறார். ஒருபோதும் நரகத்திலிருந்து அவர்களுக்கு விடுதலை அளிப்பதில்லை.

இதேபோலப் பசுக்களைப் பாதுகாப்பதாலும், துன்புறுத்துவதாலும் சுப-அசுப பலன்கள் கிடைக்கின்றன. பிராமணர்களும் பசுக்களும் பாதுகாக்கப்பட்டால் புண்ணியமும், கொல்லப்பட்டால் பாவமும் உண்டாகிறது.

36. பிராமணரின் பசுவை எடுத்துக் கொண்டதால் ந்ருக மன்னன்
ஓணானான வரலாறு; பிராமணனுடைய செல்வத்தை
அபகரித்ததால் துன்புற்றது
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-70

ந்ருக மன்னன் கிணற்றில் ஓணானாகக் கிடந்தது

பழைய காலத்தில் துவாரகாபுரி அமைக்கப்பட்டபோது, அங்கு
கொடிகளும், புற்களும் மண்டியிருந்த ஒரு பெரிய கிணறு தென்பட்டது.
அங்கு யதுவம்ச பாலகர்கள் அந்தக் கிணற்றின் நீரைக் குடிப்பதற்காக
மிகுந்த முயற்சியோடு கொடிகளையும், புற்களையும் விலக்க முயன்றனர்.
அப்போது கிணற்றில் இருந்த நீரை மறைத்தவாறு ஒரு பெரிய உருவமுடைய
ஓணான் இருப்பதைக் கண்டனர். அந்த யதுவம்ச சிறுவர்கள் ஓணானை
வெளியில் எடுக்க முயற்சித்தனர். கயிற்றால் கட்டி அதனை இழுத்தபோதும்
அது சிறிதும் அசையவில்லை. அதனால் அந்த பாலகர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம்
சென்றனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கரம்பட்டு ஓணான் ந்ருக மன்னனின் பழைய வடிவு
பெறுதல்

அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம், “பகவன்! ஒரு மிகப்பெரிய ஓணான்
கிணற்றில் கிடக்கிறது. அதை வெளியே எடுக்க முடியவில்லை” எனக்
கூறினர். அதைக்கேட்ட பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அந்தக் கிணற்றின் அருகில்
வந்தார், அந்த ஓணானைக் கிணற்றிலிருந்து வெளியே எடுத்தால் அவருடைய
புனிதமான ஸ்பரிசம் பட்டதுமே ஓணான் ந்ருக மன்னனாக உருமாறியது. ஸ்ரீ
கிருஷ்ணர் அவரிடம் அறிமுகம் கேட்டார், அவரிடம் மன்னன் தன்னை
அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டார். முற்பிறவியில் தான் ந்ருக மன்னனாக
இருந்து ஆயிரம் யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்தேன் என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஐயம்; ந்ருக மன்னன் தான் ஓணானான காரணத்தைக்
கூறுதல்

ந்ருக மன்னனின் சொற்களைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் “நீங்கள்
எப்போதும் புண்ணிய கர்மத்தையே செய்துள்ளீர்கள்; பாவகாரியம்
செய்யவில்லை. ஆனாலும் இத்தகைய துர்கதிக்கு எவ்வாறு ஆளானீர்கள்?
பழைய காலத்தில் தாங்கள் பிராமணர்களுக்கு ஒரு லக்ஷம் பசுக்களைத்
தானம் செய்ததாக கேள்விப்பட்டுள்ளோம். இரண்டாவதாக நூறு

பசுக்களையும், மூன்றாவது முறை நூறு பசுக்களையும், நான்காவது முறை 80 லட்சம் பசுக்களை தானம் செய்யும் தொடர்ச்சியை உண்டாக்கினீர்கள். உங்களுடைய அந்த கோதானத்தின் புண்ணிய பலன் எங்கே போயிற்று?” என்று கேட்டார்.

ந்ருக மன்னர் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் தன் வரலாற்றை விவரிக்கலானார்; “பிரபோ! ஒரு அக்னிஹோத்ரி பிராமணன் வெளியூர் சென்றிருந்தபோது அவனுடைய ஒரு பசு தன்னிடத்திலிருந்து வந்து என் பசுக்கூட்டங்களுடன் கலந்துவிட்டது. அப்போது என்னுடைய இடையர்கள் தானத்திற்காக அழைத்து வந்த ஆயிரம் பசுக்களில் அதையும் எண்ணிவிட்டனர். பரலோகத்தில் மனம் விரும்பும் பலனை எதிர்பார்த்து நான் அந்தப் பசுவையும் ஒரு பிராமணனுக்குத் தானமளித்து விட்டேன்.

சில நாட்களுக்குப் பின் வெளியூரில் இருந்து திரும்பி வந்த அக்னிஹோத்ரி பிராமணன் தன்னுடைய பசுவைத் தேடலானான். தேடித் தேடி என்னிடம் தானம் பெற்ற பிராமணனிடம் அதைக் கண்டுபிடித்து அவனிடம், “இந்தப் பசு என்னுடையது” எனக் கூறினான். பசுவின் காரணமாகத் தங்களுக்குள் சண்டையிட்ட அவ்விவருவரும் மிகவும் கோபத்துடன் என்னிடம் வந்தனர். தானம் பெற்றவன் என்னிடம், “மன்னா! தாங்கள் எனக்குத் தானமாக அளித்த இந்தப் பசுவை இவன் தன்னுடையது எனக் கூறுகிறான்” என்றான். மற்றொருவன், “மகாராஜா! உண்மையில் இந்தப் பசு என்னுடையது. தாங்கள் இதைத் திருடியிருக்கிறீர்கள்” என்று கூறினான்.

நான் பசுவை என்னிடம் தானம் வாங்கிய பிராமணனிடம் இந்தப் பசுவிற்குப் பதிலாகப் பத்தாயிரம் பசுக்களை அளிப்பதாகக் கூறினேன். விநயத்தோடு நான் கேட்டபோதும் அவன் மறுத்துவிட்டான். “மகாராஜா! இந்தப்பசு தேச காலத்திற்கு ஏற்றது. நன்கு பால் கொடுக்கிறது. சாதுவானது. இரக்கமுடையது; இனிப்பான பால் தருகிறது. இது என் பாக்யத்தால் என் வீட்டிற்கு வந்துள்ளது. ஆகவே இது என்னிடமே இருக்கட்டும். இந்தப் பசு தன் பாலால் என் தாயற்ற குழந்தையைத் தினமும் வளர்க்கிறது. ஆதலால் நான் ஒருபோதும் இதைத் திருப்பித் தரமாட்டேன் எனக் கூறிப் பசவுடன் சென்றுவிட்டான்.

பின்னர் நான் இன்னொரு பிராமணனிடம், “பகவன்! தாங்கள் அந்தப் பசுவிற்குப் பதிலாக என்னிடமிருந்து லக்ஷம் பசுக்களை வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்று யாசித்தேன். அவன் நான் அளிக்க விரும்பிய தானத்தைப் பெற விரும்பவில்லை. எனக்கு விரைவில் என்னுடைய அந்தப் பசுவைக் கொடுத்து விடுங்கள் என்றே கேட்டான். நான் அவனுக்கு தங்கம்,

வெள்ளி, தேர், குதிரைகள் அனைத்தும் தர விரும்பியும் அந்த உத்தம பிராமணன் எதையும் பெறாமல் அக்கணமே பேசாமல் சென்றுவிட்டான்.

இதற்கிடையில் காலனின் தூண்டுகோலால் நான் மரணமடைந்தேன். பித்ரு லோகத்திற்குச் சென்று தர்மராஜரைச் சந்தித்தேன். யமராஜன் எனக்கு மதிப்பளித்தார். என்னிடம் “மன்னா! உன்னுடைய புண்ணிய கர்மங்கள் எண்ணில் அடங்காதவை. ஆனால் தெரியாமல் உன் மூலம் ஒரு பாவமும் நடந்துள்ளது. அந்தப் பாவத்தை நீ பின்னால் அனுபவிக்கிறாயா? முன்னால் அனுபவிக்கிறாயா? உன் விருப்பப்படி செய். நீ மக்களை எல்லா வகையிலும் காப்பதாகச் சபதமிட்டுள்ளாய். ஆனால் அந்த பிராமணனின் பசு காணாமல் போனதால் உன் சபதம் பொய்யாகிவிட்டது. இரண்டாவது விஷயம் பிராமணனுடைய செல்வத்தைத் தவறாக அபகரித்துள்ளாய். இவ்வாறு என்னிடம் இரண்டு வகையான குற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன” என்றார்.

அப்போது நான் தர்மராஜனிடம், “பிரபோ! நான் முதலில் பாவத்தின் பலனையே அனுபவிக்கிறேன். அதன்பின் புண்ணியத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறேன்” என்று கூறிய உடனேயே பூமியில் விழுந்துவிட்டேன். அப்போது யமராஜன் “ஆயிரம் திவ்ய வருஷங்கள் முடிவடைந்ததும் உன்னுடைய பாவ கர்மத்தின் போகம் முடிந்துவிடும். அப்போது ஜனார்த்தன பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வந்து உன்னை விடுவிப்பார். அதன்பின் நீ உன் புண்ணிய கர்மங்களின் பலனால் சனாதன லோகங்களுக்குச் செல்வாய்” என்று உரத்த குரலில் கூறினார்.

பூமியில் இந்தக் கிணற்றில் விழுந்ததும் நான் எனக்கு ஓணானின் உருவம் கிடைத்துள்ளதுதக் கண்டேன். என் தலை கீழ்ப்பக்கம் இருந்தது. இப்பிறவியிலும் என்னுடைய முற்பிறவி நினைவு என்னை விடவில்லை. ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! இன்று தாங்கள் என்னை உத்தாரம் செய்தீர்கள். இது உங்கள் தவபலத்தின் காரணமாக நடந்தது. எனக்கு அனுமதி அளியுங்கள். நான் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறேன் என்று கூறினார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் ந்ருக மன்னனுக்கு அனுமதி அளித்தார். மன்னர் பகவானை வணங்கி திவ்ய மார்க்கத்தைப் பின்பற்றிச் சொர்க்கம் சென்றுவிட்டார். ந்ருக மன்னன் சென்றதும், வாசுதேவ ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கீழ்க்கண்ட பொருள் தரும் பாடலைப் பாடினார்.

“அறிவுள்ள மனிதன் பிராமணனுடைய பொருளை அபகரிக்கக்கூடாது. திருடப்படும் பிராமணனின் செல்வம் திருடனை, பிராமணனுடைய பசு ந்ருக மன்னரை முழுமையாக அழித்ததுபோல அழித்துவிடும்.”

நல்லோர்களுடைய சங்கம் செய்தால், அவர்களுடைய அந்த சங்கம்

வீணாவதில்லை. சிறந்த புருஷர்களைச் சேர்ந்ததால் ந்ருக மன்னன் நரகத்தில் இருந்து உத்தாரமானான். பசுக்களைத் தானம் செய்வதால் பலன் கிடைப்பதுபோலவே, அவற்றிற்குத் துரோகம் செய்தாலும் மிகப்பெரிய தீய பலனை அனுபவிக்க நேரும். எனவே, பசுக்களுக்கு ஒருபோதும் துன்பம் விளைவிக்கக்கூடாது.

37. தந்தையின் சாபத்தால் நாசிகேதன் யமராஜனிடம் செல்லுதல்;
யமராஜன் நாசிகேதனுக்குக் கோதானத்தின் மகிமையைக் கூறுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-71

உத்தாலக முனிவர் நாசிகேதனுக்கு சாபமளித்தது

ஒரு சமயம் உத்தாலக ரிஷி தீக்ஷை ஏற்றார். தன் புதல்வன் நாசிகேதனிடம் தனக்குச் சேவை செய்யுமாறு கூறினார். அந்த யாகத்தின் நியமம் முடிந்ததும், மகரிஷி தன் புதல்வனிடம், “மகனே! நான் சமிதா, குசம், மலர், நீர்க்குடம், பெரும் உணவுப் பொருட்கள் அனைத்தையும் சேகரித்து நதிக்கரையில் வைத்துள்ளேன். நான் நீராடி வேதபாடம் செய்யத் தொடங்கினேன். பின் அவற்றை மறந்துவிட்டு இங்கு வந்துவிட்டேன். நீ போய் அவற்றை இங்கு எடுத்து வா” என்று கட்டளையிட்டார்.

நாசிகேதன் அந்தப் பொருட்களை எடுக்க நதிக்கரைக்குச் சென்றான். அவை எதுவும் அங்கு இல்லை. அப்பொருட்கள் அனைத்தும் நதி நீரில் அடித்துச் செல்லப்பட்டுவிட்டன. நாசிகேதன் தன் தந்தையிடம் திரும்பி வந்து அந்தப் பொருள்கள் எதுவும் எனக்குத் தென்படவில்லை என்று கூறினான். பசியாலும், தாகத்தாலும் துன்பத்திலிருந்த உத்தாலகர் அப்போதும் மிகவும் சினம் கொண்டு நாசிகேதனிடம் அடேய்! அவை அனைத்தும் உனக்கு ஏன் தென்படவில்லை? போ, யமராஜனைப் பார்” என்று சாபமளித்துவிட்டார். தந்தையின் சொல் என்னும் வஜ்ரத்தால் தாக்கப்பட்ட நாசிகேதன் அவரைக் கைகுவித்து வணங்கிப் பிரபோ! மகிழ்ச்சியடையுங்கள் என்று கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டான்.

நாசிகேதன் மீண்டும் உயிர் பெறுதல்; அவன் சரீரத்தில் தெய்வீக மணம் கமழுதல்

நாசிகேதன் உயிரிழந்து விழுந்ததைக் கண்ட அவரது தந்தை உத்தாலக மகரிஷியும் துயரத்தால் மூர்ச்சையுற்று, “நான் என்ன செய்துவிட்டேன்” என்று கூறியவாறு பூமியில் விழுந்துவிட்டார். துயரத்தில் மூழ்கிய மகரிஷியின் அந்த பகல் முழுவதும் கழிந்து, இரவும் வந்தது. தர்ப்பை குசத்தாலான பாயில் கிடந்த நாசிகேதன் தந்தையின் கண்ணீர்த் தாரையால் நனைந்து சிறிது அசையலானான். மழையால் நனைந்த தானியங்களுடைய வறண்ட வயல் பசுமையுற்றதுபோல் எழுந்தான்.

மகரிஷியின் அந்தப் புதல்வன் இறந்து மீண்டும், உறக்கத்திலிருந்து விழித்ததுபோலத் திரும்பி வந்தான். அவனுடைய சரீரம் தெய்வீக மணத்தால்

நிரம்பியிருந்தது. உத்தாலகர் அவனிடம், “மகனே! நீ உன் கர்மத்தால் சுபலோகங்களை வென்றாயா? என் செளபாக்கியத்தாலேயே நீ மறுபடி இங்கு திரும்பி வந்துள்ளாய். உன்னுடைய சரீரம் மனிதர்களுடையதுபோல் இல்லை. திவ்ய தன்மையைப் பெற்றுள்ளது” என்று கூறினார்.

நாசிகேதன் தான் பரலோகத்தில் யமராஜனைப் பார்த்ததைக் கூறுதல்

மகாத்மாவான தன் தந்தை இவ்வாறு கேட்டதும், பரலோகத்து விஷயங்கள் அனைத்தையும் நேருக்கு நேர் தரிசித்த நாசிகேதன் மகரிஷிகளுக்கிடையில் தந்தையிடம் அங்கு நடந்த அனைத்தையும் நிவேதித்துக் கொண்டான். அவன் கூறலானான்; “தந்தையே! நான் உங்கள் ஆணைப்படி இங்கிருந்து உடனே புறப்பட்டு மணங்கவரும் ஒளியும் பிரபாவமும் உடைய யமபுரியை அடைந்தேன். அங்கு, தங்கம் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சபையைப் பார்த்தேன்.

அந்த சபையில் இருந்த விவஸ்வானின் புதல்வன் யமராஜன் தன் பணியாட்களிடம் எனக்கு ஆசனம் அளிக்கக் கட்டளையிட்டார். அவர் தங்களுக்காக அர்க்கியம் முதலிய பூஜைப் பொருட்களின் உபசாரத்தால் தானே என்னைப் பூஜித்தார். அவர் மூலம் பூஜிக்கப்பட்டதும் நான் வைவஸ்த யமனிடம் மெதுவாக, “தர்மராஜா! நான் உங்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு வந்துள்ளேன். நான் எந்த லோகங்களுக்குச் செல்லத் தகுந்தவன்? அங்கு செல்ல எனக்கு ஆணையிடுங்கள்” எனக் கேட்டேன்.

அப்போது யமராஜன் என்னிடம், “குழந்தாய்! நீ இறக்கவில்லை. தவசியான உன் தந்தை “யமராஜனைப் பார்” என்று மட்டுமே உன்னிடம் கூறினார். பிரகாசிக்கும் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸ்வியான அவருடைய சொல் பொய்யாகாது. நீ என்னைப் பார்த்துவிட்டாய். இப்போது நீ திரும்பிச் செல்லலாம். உனக்குச் சரீரம் அளித்த உன் தந்தை துயரத்தில் ஆழ்ந்துள்ளார். குழந்தாய்! நீ எனக்குப் பிரியமான விருந்தினன். உன்னுடைய எந்த விருப்பத்தை நான் நிறைவேற்றட்டும். உனக்கு விருப்பமானவற்றைக் கேட்டுக் கொள்” என்று கூறினார்.

நான் அவரிடம், “பகவன்! திரும்பிச் செல்வது மிகவும் கடினமானதாகிய உங்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு நான் வந்துள்ளேன். நான் வரம் பெறத் தகுந்தவன் என்றால் புண்ணியாத்மா புருஷர்களுக்குக் கிடைக்கும் செழுமை மிக்க உலகங்களை நான் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்” எனப் பதிலளித்தேன். அப்போது யமராஜன் வாகனங்கள் பூட்டிய ஒளிமிக்க தேரில் என்னை அமர வைத்துப் புண்ணியாத்மாக்களுக்குக் கிடைக்கும் தன்னிடமுள்ள எல்லா உலகங்களையும் எனக்குத் தரிசனம் செய்வித்தார்.

நாசிகேதன் தான் கண்ட காட்சிகளை வருணித்தல்

அங்கு நான் தைரியமிக்க புருஷர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒளிமயமான மாளிகைகளைத் தரிசித்தேன். அவை பலவகையான வண்ணமும், உருவமும், தோற்றமும் உடையவை. அந்த மாளிகைகள் எல்லா வகையான ரத்தினங்களாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. சில மாளிகைகள் சந்திர மண்டலத்தைப்போல் வெண்மையாக இருந்தன. சிலவற்றில் சில மணிகளுடன் கூடிய ஜாலர்கள் காணப்பட்டன. அந்த மாளிகைகளில் நூற்றுக்கணக்கான அறைகளும் மாடிகளும் இருந்தன. மாளிகையினுள் நீர் நிலையும் தோட்டமும் சோபையுற்றன.

சில மாளிகைகள் நீல மணிகளாலான சூரியனைப்போல் இருந்தன. பல தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும் அமைந்திருந்தன. சில காலைச் சூரியனைப்போல் சிவப்பு நிறத்தில் இருந்தன. அவற்றில் இருந்த சில விமானங்கள் அசையாதவை; சில விரும்பியவாறு சஞ்சரிப்பவை. அந்த மாளிகைகளில் உணவுப் பொருட்கள் மலைபோலக் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. வஸ்திரங்களும், படுக்கைகளும் நிறைந்திருந்தன. மனம் விரும்பும் பழங்களை அளிக்கும் மரங்கள் பல அந்த வீடுகளுக்கு அருகில் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த திவ்ய லோகங்களில் தெருக்களும், சபாவனங்களும், நதிகளும், குளங்களும், தடாகங்களும், பூட்டப்பட்டு தயாராக இருந்த ஒளிமிக்க ஆயிரக்கணக்கான தேர்களும் எல்லாப் பக்கமும் காணப்பட்டன. பால் பெருகும் நதிகளையும், நெய் மற்றும் நிர்மலமான நீர் நிலைகளையும் மலைகளையும் கண்டேன். யமராஜனின் அனுமதியோடு முன்பு பார்த்திராத பல பிரதேசங்களையும் தரிசித்தேன்.

அவை அனைத்தையும் தரிசித்த நான் பிரபாவம் மிகுந்த தேவனான யமராஜனிடம், “பிரபோ! இங்கு பெருகும் நெய் மற்றும் பால் நதிகளின் அருவி ஒருபோதும் வற்றுவதில்லையா? இவை யாருக்குப் பயன்படுகின்றன? யாருக்குப் போஜனமாக நியமிக்கப்பட்டுள்ளன?” என்று கேட்டேன்.

யமராஜன் நாசிகேதனுக்குக் கோதானத்தின் மேன்மையைக் கூறுதல்

யமராஜன் எனக்குப் பதிலளித்தார். “பிரம்மன்! இந்த நதிகள் கோரசத்தைத் தானம் செய்யும் சிறந்த புருஷர்களின் போஜனம் ஆகும். கோதானத்தில் ஈடுபடும் புண்ணியாத்மாக்களுக்கான வேறு சனாதன லோகங்களும் உள்ளன. அவற்றில் துயரமற்ற புண்ணியாத்மாக்கள் நிறைந்துள்ளனர். பிராமணரே! இவற்றின் தானம் மட்டுமே புகழுக்குரியதல்ல;

நல்ல பாத்திரமான பிராமணன், உத்தமமான சமயம், சிறந்த பசு, தானத்தின் மிக உத்தமமான விதி இவை அனைத்தையும் அறிந்தே கோதானம் செய்ய வேண்டும்.

பசுக்களுக்குள் உள்ள தாரதம்யத்தை அறிதல் மிகக் கடினம். அக்னியையும், சூரியனையும் போன்ற தேஜஸ்வியான தான பாத்திரத்தைப் புரிந்து கொள்வதும் எளிதல்ல. வேத அத்யயனம் நிரம்பிய, மிகவும் தபஸ்வியான, யக்ஞ அனுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டுள்ள பிராமணனே பசுக்களின் தானத்திற்கு ஏற்ற உத்தமமான பாத்திரமாவான். க்ருசூர விரதத்தில் இருந்து விடுபட்டவர்கள், குடும்பத்தின் செழிப்பிற்காகக் கோதானத்தைப் பெற விரும்புவவர்களும் கோதானத்திற்கு உரிய உத்தம பாத்திரங்களாவார். இந்தத் தகுதியுள்ள பாத்திரங்களின் காரணமாகத் தானமளிக்கப்படும் சிறந்த பசுக்கள் உத்தமமாகக் கருதப்படுகின்றன.

கோதானம் அளிக்கும் முறையை யமராஜன் கூறுதல்

தானமளிப்பவன் மூன்று இரவுகள் உபவாசமிருந்து நீரை மட்டுமே பருகித் தரையில் சயனிக்க வேண்டும். பிறகு நன்கு தீனியளித்து, நீர் குடிக்கச் செய்து திருப்தி செய்யப்பட்ட பசுக்களை, போஜனம் முதலியவற்றால் திருப்தி செய்யப்பட்ட பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும். அந்தப் பசுக்கள் கன்றுகளுடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்க வேண்டும். அழகிய கன்றுகளை அளிப்பவையாக இருக்க வேண்டும். பல்வேறு அவசிய பொருட்களுடன் இத்தகைய பசுக்களைத் தானம் செய்து, மூன்று நாட்கள் வரை கோரஸ ஆகாரம் செய்து இருக்க வேண்டும்.

உத்தம சபாவமுடைய, நல்ல கன்றுடைய, ஓடாமல் பால் தரும் பசுவை, வெண்கல பால் கறக்கும் பாத்திரத்தோடு தானமளித்து, அந்தப் பசுவின் உடலில் உள்ள ரோமங்களின் எண்ணிக்கைப்படி, அத்தனை ஆண்டுகள் தானமளித்தவன் சொர்க்கலோக சுகம் பெறுகிறான். இதேபோல நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்ட, பலமுடைய, பாரம் சுமக்கக்கூடிய, இளம் வயதுடைய, விவசாயிகளுக்கு உதவக்கூடிய, நல்ல உருவமுடைய காளை மாட்டைப் பிராமணனுக்குத் தானம் அளிப்பவனும் கறவைப்பசு தானம் அளித்தவனுக்கு இணையான உத்தம லோகங்களை அனுபவிக்கிறான்.

பசுக்களிடம் பொறுமை உடையவன், அவற்றைக் கறக்கக் கூடியவன், நன்றியுள்ளவன், பிழைப்பு இல்லாதவன் ஆகிய பிராமணனே கோதானம் பெறுவதற்கு உரிய உத்தம பாத்திரமாவான். கிழவன், பிணியால் பத்திய உணவை உண்பவன், பஞ்சம் காரணமாகப் பயம் கொண்டவன், யாக அனுஷ்டானம் செய்தவன், வயல் அவசியமாக இருப்பவன், ஹோமத்தில்

ஹவிஸைப் பெற விரும்புவவன், வீட்டில் குழந்தை பெற்ற மனைவியை உடையவன், குருவிற்குத் தகூழிணை அளிப்பதற்காக அல்லது குழந்தையை வளர்க்கப் பால் தேவைப்படுபவன் போன்ற மனிதர்களுக்கு கோதானம் அளிப்பது அத்தானத்திற்குரிய காலமாகும்.

பசுக்களுள் சிறப்பான வேறுபாடுடையவை, விலைக்கு வாங்கப்பட்டவை, ஞானத்தின் பரிசாகப் பெறப்பட்டவை, பிராணிகளை மாற்றிக் கொள்வதால் வாங்கப்பட்டவை, அல்லது வென்று கொண்டு வரப்பட்டவை, வரதட்சிணையாகக் கிடைக்கப் பெற்றவை ஆகிய பசுக்கள் தானமளிக்க உத்தமமானவை.

நாசிகேதனின் கேள்வியும், யமராஜனின் பதிலும்

வைவஸ்த யமனின் சொற்களைக் கேட்ட நாசிகேதன் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டான். “பகவான்! இல்லாமை காரணமாகக் கோதானம் செய்ய முடியாதவன், கோதானம் செய்பவர்கள் செல்லும் உலகங்களுக்கு எவ்வாறு செல்ல முடியும்?” என்று கேட்டான்.

யமராஜன் கோதானத்தால் பெறும் கதியையும், கோதானத்திற்குச் சமமான பலனளிக்கும் தானங்களையும் நாசிகேதனிடம் வர்ணித்தார். பசு இல்லாமலேயே மக்கள் கோதானம் செய்த பலனைப் பெற முடியும். க்ருத (நெய்) பசுவைத் தானம் செய்பவன் நெய்யைப் பெருக்கும் நதிகளுடைய உலகத்தை அடைகிறான். நெய் இல்லாதபோது விரத நியமம் உடையவனாகி எள்ளாலான பசுவைத்தானம் செய்வதால், சங்கடங்களில் இருந்து விடுபட்டு, பால் நதியில் ஆனந்தம் அடைகிறான். எள் இல்லாதபோது, விரதசீலனாகி, நியம நிஷ்டத்துடன் ஜடமயமான பசுவைத் தானம் செய்பவன், விரும்பிய பொருட்களை அளிக்கும் குளிரந்த நதிக்கரையில் இருந்து சுகம் பெறுகிறான்.

நாசிகேதன் தன் தந்தையிடம் கூறுதல்

இவ்வாறு தனக்கும் யமராஜனுக்கும் இடையில் நடந்த விஷயங்களை நாசிகேதன் தன் தந்தையிடம் கூறினான். தந்தையிடம் அவன், “தர்மத்திலிருந்து பிறழாத தந்தையே! யமராஜன் அங்கு எனக்கு எல்லா இடங்களையும் காட்டினார். அவற்றைக் கண்டு நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அங்கு நான் சிறிது செல்வத்தாலேயே வெற்றியடையும் கோதான ரூபமான பெரும் யாகத்தைப் பெற்றேன். இங்கு கோதானம் என்னிடமிருந்து வெளிப்பட்டு எல்லா இடத்திலும் பிரசித்தியடையும். உங்கள் மூலம் எனக்குக் கிடைத்த சாபம் உண்மையில் எனக்கு அருளுவதற்கே ஆகும். அதனால்தான் நான் யமலோகத்திற்குச் சென்று யமராஜனைக் கண்டேன்.

மகாத்மன்! அங்கு தானத்தின் பலனை நேருக்கு நேர் கண்டதால் நான் தான-தர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்வேன். மகரிஷியே! தர்மராஜர் அடிக்கடி மகிழ்ச்சியுடன் என்னிடம் தானத்தால் பவித்ரமடைய விரும்புபவர்கள் சிறப்பாக கோதானம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார். “முனிகுமாரா! தர்மம் குற்றமற்ற விஷயமாகும். நீ தர்மத்தை அவமதிக்காதே. உத்தம தேசம், காலம் அமைந்ததும் நல்ல பாத்திரத்திற்குத் தானம் அளித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நீ எப்போதும் கோதானம் செய்து கொண்டிரு. இது விஷயமாக உனக்கு ஐயம் ஏதும் வேண்டாம் பழைய காலத்தில் அமைதியானவர்கள் தான வழியில் நின்று, தினமும் பசுக்களைத் தானம் செய்து வந்தனர்.

அவர்கள் தீவிர தவ விஷயத்தில், ஐயம் கொள்ளாமல் சக்திக்கேற்றவாறு தானம் செய்து வந்தனர். சிரத்தையுடைய புண்ணியாத்மாக்கள் அசுரைய இன்றி இயன்ற வரை கோதானம் செய்து பரலோகம் அடைந்தனர். தன் புண்ணியமயமான சீல சபாவத்தின் காரணமாகச் சொர்க்கலோகத்தில் பிரகாசிக்கின்றனர். நியாயமாகச் சம்பாதித்த பசுச் செல்வத்தைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்ய வேண்டும். நல்ல பாத்திரத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட பசுவை அவனுடைய வீட்டிற்குக் கொண்டு அளிக்க வேண்டும். சுப அஷ்டமியிலிருந்து தொடங்கி பத்து நாட்கள் மனிதன் கோரசம், சாணம் அல்லது கோமூத்திரத்தை ஆகாரம் செய்ய வேண்டும்.

ஒரு காளையைத் தானம் செய்பவன் தேவர்களின் சேவகனாகிறான். இரு காளைகளைத் தானம் செய்வதால் அவனுக்கு வேத வித்தை கிடைத்துவிடுகிறது. காளைகள் பூட்டப்பட்ட வண்டியைத் தானம் செய்வதால் தீர்த்தங்களில் நீராடிய பலன் கிடைக்கிறது. கபிலா பசுவைத் தானம் செய்வதால் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலை கிடைக்கிறது. கோரசத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த பொருள் வேறு ஒன்று கிடையாது. ஆகவே தான் வித்வான்கள் கோதானத்தை மகாதானம் என்று கூறுகின்றனர். பசுக்கள் பால் கொடுத்து உலகைப் பசியில் இருந்து காப்பாற்றுகின்றன. உலகில் அனைவருக்கும் அன்னத்தை விளைவிக்கின்றன.

இவற்றை எல்லாம் அறிந்தும் பசுக்களிடம் அன்பு கொள்ளாத பாவாத்மா நரகத்தில் ஆழ்கிறான். யார் ஒரு சிறந்த பிராமணனுக்கு ஆயிரம், நூறு, பத்து, அல்லது ஐந்து பசுக்களை அவற்றின் கன்றுகளுடன் தானம் செய்கிறானோ, அல்லது ஒரே பசுவைத் தானம் தருகிறானோ, அவனுக்கு அந்தப்பசு பரலோகத்தில் புனிதமான தீர்த்தமுடைய நதியாகிவிடுகிறது.

பிராப்தி, புஷ்டி மற்றும் உலகைக் காப்பதன் மூலம் பசுக்கள் பூமியில் சூரிய கிரணங்களுக்குச் சமமாகக் கருதப்படுகின்றன. “கோ” என்னும் ஒரே

சொல் பசு மற்றும் சூரிய கிரணங்களைக் குறிக்கிறது. பசுக்களிடமிருந்து சந்ததியும், போகங்களும் கிடைக்கின்றன. ஆகவே கோதானம் செய்யும் மனிதன் கிரணங்களைத் தானம் செய்யும் சூரியனுக்குச் சமமாகக் கருதப்படுகிறான்.

கோதானம் செய்யும் சிஷ்யன் அதை ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் குருவைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். குரு அந்தக் கோதானத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் சிஷ்யன் நிச்சயம் சொர்க்கலோகம் செல்கிறான். விதியை அறிந்தவர்களுக்குக் கோதானம் பெரும் தர்மமாகும். மற்ற எல்லா விதிகளும் இந்த முதல் விதியிலேயே அடங்கி விழுகின்றன. முனிகுமாரா! நீ நியாயமாகப் பசுச் செல்வத்தைப் பெற்று, பாத்திரத்தைப் பரீக்ஷை செய்த பின் சிறந்த பிராமணனாகிய உத்தம பாத்திரத்திற்கு அவற்றைத் தானம் செய்.

தானமளித்த பொருளை பிராமணனுடைய வீட்டில் கொண்டு போய் சேர்த்துவிடு. அதனால் நீ புண்ணியாத்மாவும், புண்ணிய கர்மங்களில் ஈடுபடுபவனுமாவாய். ஆகவே தேவர், மனிதர் மற்றும் நாங்கள் உன்னிடம் தர்மத்தையே எதிர்பார்க்கிறோம்” இவ்வாறு தர்மராஜர் கூறியதும் நான் தர்மாத்மாவான அந்த தேவனுக்குத் தலைவணங்கினேன். பிறகு அவரிடம் விடைபெற்று உங்கள் சரணத்திற்கு அருகில் திரும்பி வந்தேன்.” என்றான்.

இவ்வாறு நாசிகேதன் தன் தந்தை உத்தாலக மகரிஷியிடம் தான் யமலோகம் சென்று யமராஜன் மூலம் கோதானத்தின் சிறப்பை அறிந்து வந்ததை விவரித்துக் கூறினார். பூமியில் முதன் முதலாகக் கோதானத்தைத் தொடங்கினார்.

38. பிரம்மா இந்திரனிடம் கோலோகம் மற்றும் கோதான மகிமையைக் கூறுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-72, 73

இந்திரன் தன் ஐயத்தைப் பிரம்மாவிடம் கேட்டல்

இந்திரன் பிரம்மாவிடம் கேட்டார்; “பகவன்! கோலோக வாசிகள் தங்கள் தேஜஸால் சொர்க்கவாசிகளின் ஒளியைக் கூட மந்தமாக்கி அவர்களைத் தாண்டிச் செல்வதை நான் காண்கிறேன். பகவான்! பசுக்களின் உலகம் எவ்வாறு உள்ளது? கோதானம் செய்பவர்கள் எந்த உலகங்களில் வாசம் புரிகிறார்கள்? அந்த உலகங்கள் எத்தகையவை? அங்கு என்ன பலன் கிடைக்கிறது? அங்குள்ள மிகப்பெரிய சிறப்பு என்ன? கோதானம் செய்யும் மனிதர்கள் அங்கு எவ்வாறு போய்ச் சேருகிறார்கள்?

கோதானம் அளிப்பவன் கோதானத்தின் பலனை அங்கு எவ்வளவு காலம் அனுபவிக்கிறான்? பலவகை தானங்கள், அல்லது சிறிதளவு தானம் எவ்வாறு செய்யப்படுகிறது? பல பசுக்களைத் தானம் செய்தல் அல்லது சில பசுக்களைத் தானம் செய்வதன் பலன் என்ன? கோதானம் செய்யாமலேயே எவ்வாறு கோதானத்திற்குச் சமமான பலனைப் பெற இயலும் அதிக தானம் செய்பவனும் அல்ப தானம் செய்பவனும் எப்படி சமமாக ஆகிறார்கள்? கோதானத்தில் எத்தகைய தகூழினை சிறப்பானது? இவை அனைத்தையும் உண்மையாக எனக்குக் கூறியருளுங்கள்” என்றார்.

பிரம்மா கோலோகத்தின் மகிமையை வருணித்தல்

பிரம்மா இந்திரனிடம் கூறினார்; “தேவேந்திரா! கோதானம் பற்றி நீ எழுப்பிய வினா உன்னைத் தவிர இவ்வுலகில் வேறு யார் கேட்க முடியும்? கோலோகம் போன்ற பல உலகங்கள் உள்ளன. நீ அவற்றைக் காண முடியாது. நான் அவற்றைப் பார்க்கிறேன். பதிவிரதையான பெண்களும் அவ்வுலகங்களைப் பார்க்க முடியும். உத்தம விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் ரிஷிகளும், சுப அறிவுள்ள பிராமணர்களும் தங்கள் சுப கர்மங்களின் பிரபாவத்தால் அங்கு சரீரத்தோடு செல்கிறார்கள்.

சிறந்த விரதங்களைக் கடைப்பிடித்த யோகிகள் சமாதி நிலையிலே அல்லது மரண சமயத்திலோ, சரீரத்தைத் தியாகம் செய்து, தம் உள்ளத்தின் மூலம் கனவைப் போலக் காணப்படும் அந்த உலகங்களை இங்கிருந்தே தரிசிக்கிறார்கள். அந்த லோகங்கள் என்ன குணங்கள் நிரம்பியவை என்பதையும் கேள். அங்கு காலனும், முதுமையும் தாக்குவதில்லை;

அக்னியின் வேகம் செல்வதில்லை. யாரும் சிறிதளவு அமங்கலமும் அடைவது இல்லை. அந்த உலகத்தில் வியாதியும், துயரமும் இல்லை.

இந்திரா! அங்குள்ள பசுக்கள் மனத்தில் விரும்பும் பொருட்களை அடைந்துவிடுகின்றன. இதை நான் நேரில் கண்டுள்ளேன். அங்கு அவை செல்ல விரும்பும் இடத்திற்குச் செல்லுகின்றன. தாம் விரும்பியவாறே செல்லுகின்றன. சங்கல்பத்தால் எல்லா போகங்களையும் பெற்று அவற்றை அனுபவிக்கின்றன. தடாகம், குளம், நதிகள், பலவகை காடுகள், வீடு, மலைகள் முதலிய எல்லாப் பொருட்களும் அங்கு கிடைக்கின்றன. கோலோகம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மனம் கவரும் லோகமாகும். அங்குள்ள ஒவ்வொரு பொருளின் மீதும் அனைவருக்கும் சமமான அதிகாரம் உள்ளது. அவ்வளவு விசாலமான உலகம் வேறு இல்லை.

இந்திரா! அனைத்தையும் சகித்துக் கொள்பவர்கள், பொறுமை உடையவர்கள், இரக்கம் கொண்டவர்கள், பெரியோர்களின் ஆணைக்குக் கட்டுப்படுபவர்கள், அகங்காரம் அற்றவர்கள் ஆகிய சிறந்த மனிதர்களே இந்த உலகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லா வகையான மாமிச போஜனங்களையும் தியாகம் செய்கிறார்கள். எப்போதும் இறைவனின் சிந்தனையில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

தர்ம பராயணர், பெற்றோரை பூஜிப்பவர், உண்மை பேசுபவர், பிராமண சேவையில் ஈடுபட்டவர், நிந்திக்கத்தகாதவர், பசுக்களிடமும், பிராமணர்களிடமும் சினம் கொள்ளாதவர், தர்ம ஈடுபாடுடையவர், உண்மை பேசுவதையே வாழ்வில் விரதமாகக் கொண்டவர்கள், தானத்தில் ஈடுபடுபவர்கள், மற்றவர் குற்றத்தை மன்னிப்பவர்கள், மென்மையான இயல்புடையவர்கள், புலன்களை வென்றவர்கள், தெய்வ ஆராதனை செய்பவர்கள், அனைவரையும் உபசரிப்பவர்கள் ஆகிய இந்த குணங்களுடையவர்களே சனாதனமான அழியாத கோலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள்.

மாற்றான் மனைவியிடம் சேருபவன், குருவைக் கொல்பவன், பொய் கூறுபவன், ஓயாமல் உளறுபவன், பிராமணர்களிடம் பகை கொண்டவன், நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்பவன், ஏமாற்றுபவன், நன்றியில்லாதவன், போக்கிரி, கபடன், தர்மத்வேஷி, பிரம்மஹத்தி செய்தவன் ஆகிய துராத்மாக்கள் மனத்தாலும் கோலோகத்தைத் தரிசிக்க முடியாது. ஏன் எனில் அது புண்ணியாத்மாக்களின் வாழ்விடமாகும்.

கோதானம் செய்பவர்கள் பெறும் பலன்

கோலோகத்தின் மகிமையைச் சிறப்பாக வர்ணித்த பிரம்மா கோதானம்

செய்பவர்கள் பெறும் பலனை இந்திரனுக்குக் கூறலானார். “தேவராஜா! தன் தந்தை வழி சொத்தின் மூலம் கிடைத்த செல்வத்தைக் கண்டு பசக்களை வாங்கி அவற்றைத் தானம் செய்பவன் தர்மத்தால் ஈட்டிய அக்ஷய லோகங்களை அடைகிறான். சூதில் வென்ற செல்வத்தைக் கொண்டு பசக்களை வாங்கி தானம் செய்பவன் பத்தாயிரம் திவ்ய வருஷங்கள் அதன் புண்ணிய பலனை அனுபவிக்கிறான். தந்தை வழி சொத்தினால் நியாயமாகப் பெற்ற பசக்களை தானம் செய்பவன் அக்ஷய பலன்களைப் பெறுகிறான். தானமாகப் பெற்ற பசக்களையும் தூய உள்ளத்துடன் தானம் செய்பவன் அசையாத அக்ஷய லோகங்கள் கிடைக்கப் பெறுகிறான்.

பிறந்ததிலிருந்து உண்மையே பேசுபவன், புலன்களை வசப்படுத்துபவன் பெரியவர்கள் மற்றும் பிராமணர்களின் கடுமையான சொற்களைச் சகித்துக் கொள்பவன், பொறுமை உடையவன் ஆகிய அவனும் பசக்களுக்குச் சமமான கதி அடைகிறான். அவனும் கோலோகத்தை அடைகிறான். இந்திரா! பிராமணனிடம் ஒருபோதும் தீய சொற்களைப் பேசக்கூடாது. பசக்களிடம் ஒருபோதும் மனத்தாலும் துரோகபாவனை கொள்ளக்கூடாது. பசக்களைப் போல வாழ்ந்து பசக்களுக்குப் புல் முதலியவற்றை அளித்து, சத்திய தர்மத்தில் ஈடுபடும் பிராமணன் ஒரு பசுவைத் தானம் செய்தாலோ, ஆயிரம் கோதானத்தின் பலனை அடைந்துவிடுகிறான். இவ்வாறு நடந்து கொள்ளும் கூடித்திரியனுக்கும் சமமான பலன்கள் கிடைத்துவிடுகின்றன. அவனுடைய பசவும் பிராமணனுடைய பசவிற்கு ஈடாகவே பலன் தருகிறது என தர்மாத்மாக்கள் கூறுகிறார்கள்.

பிராமணனைப் போலவே மேற்கூறிய குணங்கள் உடைய வைசியனுக்கு ஒரு கோதானத்தால், ஐநூறு கோதானங்களின் பலன் கிடைக்கிறது. பணிவுள்ள சூத்திரனுக்கு 250 பசக்களைத் தானம் செய்த பலன் கிடைக்கிறது. எப்போதும் கவனத்துடன் இருந்து இந்த தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் சத்யவாதி, குருசேவை செய்பவன், பொறுமையுடையவன், தெய்வபக்தி உடையவன், அமைதியான உள்ளம் உடையவன், புனிதமானவன், தர்மாத்மா, அகங்காரமற்றவன் மேற்கூறிய விதிப்படி பிராமணனுக்குப் பசுவை தானம் செய்பவன் பெரும் பலன் பெறுகிறான்.

பிறந்ததிலிருந்து பசக்களை வணங்குபவனுக்குக் கிடைக்கும் பலன்கள்

இனிப் பசக்களைப் பூஜை செய்வதால் பெறும் பலன்களைக் கேள். பிறந்ததிலிருந்து பசக்களை வணங்குபவன் ராஜகூடியாக அனுஷ்டானம், ஏராளமான தங்கத்தை தகூறியாக அளித்துச் செய்யப்படும் யாகம் இவற்றின் பலனைப் பெறுகிறான். இது சித்தர்கள், சாது மகாத்மாக்கள் மற்றும் ரிஷிகள் கூறியதாகும். கோசேவை விரதம் மேற்கொண்டு, ஒவ்வொரு

நாளும் தான் உண்பதற்கு முன் பசுக்களுக்குப் புல்லை அர்ப்பணம் செய்து, பேராசையின்றி அமைதியுடன் சத்திய பாலனம் செய்யும் சத்திய சீலன் ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆயிரம் பசுக்களை தானம் செய்த புண்ணியத்தை அடைகிறான்.

கோசேவை விரதம் மேற்கொண்டு ஒரு வேளை மட்டும் தான் உண்டு, பசுக்களிடம் கருணையுடன் மற்றொரு வேளை போஜனத்தைப் பசுவிற்கு பத்து ஆண்டுகள் அளித்து வருபவன் அளவற்ற சுகம் பெறுகிறான். இந்திரா! ஒரு வேளை தான் போஜனம் செய்து மீதமான போஜனத்தின் செல்வத்தால் பசுவை வாங்கித் தானம் அளிப்பவன் அந்தப் பசுவின் உடலில் உள்ள ரோமங்களின் எண்ணிக்கையளவு பசுக்களை தானம் செய்த குறைவற்ற பலனைப் பெறுகிறான். இவை பிராமணன் பெறும் பலன்களாகும்.

கூத்திரியனும் ஐந்து ஆண்டுகள் இதேபோல் பசுவை ஆராதித்தால் அவனுக்கும் அதே பலன் கிடைக்கிறது. இதில் பாதி காலம் வைசியனுக்கும் அதிலும் பாதி சமயம் பசுவை ஆராதிப்பதால் சூத்திரனுக்கும் பிராமணன் பெறும் அதே பலன் கிடைக்கிறது. தன்னைத்தானே விற்றுப் பசுவை வாங்கித் தானம் அளிப்பவன் பிரம்மாண்டத்தில் பசுக்கள் இருக்கும் வரை அந்த தானத்தின் அகூடிய பலனை அனுபவிக்கிறான்.

கோவில் பசுக்களை வென்று தானம் அளிப்பவன், தன்னைத் தானே விற்று அதில் கோதானம் அளிப்பவனைப் போன்ற பலனைப் பெறுகிறான். அடக்கத்தையும், நியமத்தையும் உடையவன் பசு இல்லாதபோது எள்ளால் ஆன பசுவைத் தானம் செய்வதாலேயே சங்கடங்களைக் கடந்துவிடுகிறான் பால் பெருகும் நதிகளின் கரையிலிருந்து ஆனந்தம் அடைகிறான்.

தானத்திற்குரிய பாத்திரம், தானமளிக்கப்படும் பசு பற்றிய செய்திகள்

பிரம்மா மேலும் இந்திரனிடம் கூறினார்; “இந்திரா! பசுக்களைத் தானம் செய்வது மட்டுமே புகழ்ச்சிக்குரிய விஷயமல்ல. அதற்கு தானம் பெறும் உத்தமமான பாத்திரம், உத்தமமான சமயம், சிறப்பு மிக்க பசு, விதி மற்றும் காலத்தின் ஞானமும் அவசியமாகும். பசுக்களில் உள்ள தாரதம்மியத்தை அக்னி மற்றும் சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ்விகள் கூட அறிவது கடினமாகும்.

வேத அத்யயனும் நிறைந்தவனும், தூய குலத்தில் தோன்றியவனும், சாந்தமான இயல்புடையவனும், யக்கு பராயணனும், பாவத்திற்கு அஞ்சுபவனும் கேள்வி ஞானம் உடையவனும், பசுக்களிடம் சகிப்புத் தன்மை உடையவனும் தீவிரமான இயல்பு இல்லாதவனும், பசுக்களைக் காக்கும் திறமை உடையவனும், பிழைப்பு ஏதும் அற்றவனுமான பிராமணனே கோதானத்திற்கு உரிய உத்தமமான பாத்திரமாகக் கூறப்படுகிறான்.

யாருடைய பிழைப்பு கூழ்ணமாயிற்றோ, மிகவும் கஷ்டப்படுகிறானோ, அத்தகைய பிராமணனுக்கு சாதாரண தேச காலத்திலும் கறவைப் பசுவைத் தானம் செய்யலாம். இதைத்தவிர விவசாயத்திற்காக, ஹோமப் பொருட்களுக்காக, பிரசவித்த பெண்ணின் பராமரிப்புக்காக, குருதகூழிணைக்காக அல்லது குழந்தையை வளர்ப்பதற்காகவும் கறவைப் பசுக்களைத் தானம் செய்வது உசிதமாகும்.

கர்ப்பிணி, விலைக்கு வாங்கப்பட்டது, ஞானம் அல்லது வித்தையின் பலத்தால் பெறப்பட்டது. மற்ற பிராணிகளுக்குப் பதிலாகக் கொண்டு வரப்பட்டது. போரில் பராக்கிரமத்தை வெளியிட்டுப் பெற்றது, வரதகூழிணையாகப் பெற்ற, வளர்ப்பதில் கஷ்டம் கருதி உரிமையாளரால் தியாகம் செய்யப்பட்டது. வளர்த்து போஷிப்பதற்காகத் தன்னிடம் வந்தது போன்ற சிறந்த பசுக்கள் அந்தக் காரணங்களாலேயே தானத்திற்குப் புகழ்த் தக்கவையாகக் கருதப்படுகின்றது.

நல்ல புஷ்டியுடையதும், சாதுவும், இளமையானதும், உத்தம மணம் உடையதுமான பசுக்கள் புகழுக்குரியனவாகும். கங்கை எல்லா நதிகளிலும் சிறந்தது என்பதுபோல, கபிலா பசு, பசுக்களில் உத்தமமானதாகும்.

கோதானத்தின் முறை; கோதானத்தால் அடையும் உலகங்கள்; பலன்கள்

கோதானமளிப்பவன் மூன்று இரவுகள் உபவாசம் இருந்து நீர் மட்டுமே பருகிப் பூமியில் உறங்க வேண்டும். பசுக்களுக்குப் புல், வைக்கோல் ஆகியவை அளித்துத் திருப்தி செய்ய வேண்டும். பிறகு பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் அளித்து, அவர்கள் திருப்தியடைந்தபின் பசுதானம் அளிக்க வேண்டும். அந்தப் பசுக்களுடன் அவற்றிடம் பால் குடிக்கும் புஷ்டியான கன்றுகளும் இருக்க வேண்டும். கோதானம் செய்த பின் மூன்று நாட்கள் கோரசம் மட்டுமே பருக வேண்டும். சாதுவான, எளிதாகக் கறக்கக்கூடிய, அழகான கன்றுடைய, கட்டை அறுத்து கொண்டு ஓடாத பசுவைத் தானமளிப்பவன், அந்தப் பசுவின் உடலில் உள்ள ரோமங்களின் எண்ணிக்கையிலான ஆண்டுகள் பரலோகத்தில் சுகம் அனுபவிக்கிறான்.

பிராமணனுக்கு, பாரம் தூக்குவதில் வல்ல, இளம் வயதுடைய, பலசாலியான, பணிவுள்ள, சாதுவான, ஏர் இழுக்கக்கூடிய அதிக சக்தி உடையதுமான காளையைத் தானம் செய்பவன் பத்து பசுக்கள் தானம் செய்த லோகத்திற்குச் செல்கிறான். இந்திரா! கடக்க முடியாத காட்டில் சிக்கிய பிராமணன் மற்றும் பசுவைக் காப்பாற்றுபவன் ஒரே கணத்தில் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான்.

அவன் அஸ்வமேத யாகத்திற்குச் சமமான அக்ஷய பலனை எளிதாகப் பெறுகிறான். மரண காலத்தில் விரும்பும் நிலையை அடைகிறான். பலவகை திவ்ய லோகங்களும், மனத்தில் உள்ள விருப்பங்களும், மேற்கூறிய நல்ல காரியத்தின் பிரபாவத்திலேயே அவனுக்கு எளிதாகின்றன. அத்துடன் அவன் பசுக்களின் அருளைப் பெற்று எல்லா இடங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

காட்டில் வாழ்ந்து பசுக்களுக்குப் பின் சென்று, ஆசையின்றி, அடக்கத்தோடு புல், இலை, சாணம் இவற்றை உண்டு வாழ்க்கையைக் கழிப்பவன் அவன் மனத்தில் விருப்பம் ஏதும் இல்லை என்றாலும் என்னுடைய சத்தியலோகத்தில் தேவர்களோடு ஆனந்தமாக வாசம் புரிகிறான். அல்லது அவன் விரும்பும் உலகங்களுக்கே செல்கிறான்” என்று பிரம்மா இந்திரனுடைய வினாக்களுக்கு விடையளித்தார்.

மற்றவர்களின் பசுவைத் திருடி விற்பதால் ஏற்படும் குற்றம்: பசுவதையின் விளைவுகள்

இந்திரன் பிரம்மாவிடம் ஒருவன் தெரிந்தே மற்றவருடைய பசுவைத் திருடிப் பணப் பேராசையால் விற்றுவிடும்போது அவன் என்ன கதியை அடைகிறான் எனக் கேட்டார். பிரம்மா அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

சாப்பிடவும், விற்கவும், பிராமணனுக்குத் தானம் அளிக்கவும் பசுவைத் திருடுபவன் பெரும் பாவத்தை அடைகிறான். மாமிசத்தை விற்பதற்காகப் பசுவை இம்சிப்பவன், கோமாமிசம் சாப்பிடுபவன், பசுவைக் கொல்பவனுக்கு ஆலோசனை அளிப்பவன் அனைவரும் அந்தப் பசுவின் உடலில் உள்ள ரோமத்தின் எண்ணிக்கையிலான ஆண்டுகள் நரகத்தில் ஆழ்கிறார்கள். பிராமணனுடைய யாகத்தை அழிப்பவனுக்கு எத்தகைய பாவங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ, அத்தகைய பாவங்கள் பசுவைத் திருடியவனுக்கும் விற்பவனுக்கும் உண்டாகிறது.

மற்றவரின் பசுவைத் திருடிப் பிராமணனுக்குத் தானம் அளிப்பவன், கோதானம் செய்பவன் எத்தனை காலம் புண்ணியம் அனுபவிக்கிறானோ, அத்தனை காலம் நரகத்தில் வீழ்கிறான். கோதானத்தின்போது சிறிது தங்கமும் தக்ஷிணையாக அளிக்கும் முறை உள்ளது. தக்ஷிணைக்குத் தங்கம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது ஆகும். கோதானம் செய்பவன் தன் ஏழு தலைமுறை முன்னால் உள்ள பித்ருக்களையும், பின்வரும் ஏழு தலைமுறையினரையும் உத்தாரம் செய்கிறான். கோவுடன் தங்கமும் தக்ஷிணையாக அளிக்கப்படுமானால் அந்த தானத்தின் பலன் இருமடங்காகிறது.

தங்க தக்ஷிணை எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது. புனிதப்படுத்தும்

பொருட்களில் தங்கமே எல்லாவற்றிலும் அதிகப் புனிதமுடையதாகக் கருதப்படுகிறது. தங்கம் எல்லா குலங்களையும் புனிதமாக்குவதற்காகக் கூறப்படுகிறது” இவ்வாறு தங்கத்தைத் தக்ஷிணையாக அளிப்பதால் பலனையும் பிரம்மா இந்திரனுக்குச் சுருக்கமாகக் கூறினார்.

39. கோதான முறை, பசுக்களிடம் பிரார்த்தனை செய்தல், பசுக்களின் விலை மதிப்பு, கோதானம் செய்த மன்னர்களின் பெயர்கள் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரரிடம் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-76

கோதானத்தின் உத்தமமான விதிமுறை

பழைய காலத்தில் மாந்தாதா மன்னரிடம் ஏராளமான பசுக்கள் தானமளிப்பதாகக் கொண்டு வரப்பட்டன. அப்போது மாந்தாதா எத்தகைய பசுவைத் தானம் அளிப்பது என்ற ஐயத்தைப் பிருகஸ்பதியிடம் கேட்டார். அப்போது பிருகஸ்பதி கூறியதாவது: “கோதானம் செய்யும் மனிதன் நியமத்துடன் விரதத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். தானத்திற்குரிய பிராமணனை அழைத்து அவனுக்கு நன்கு மரியாதை செய்து, “நான் நாளைக் காலை உங்களுக்குப் பசுவைத் தானம் அளிக்கிறேன்” என்று கூற வேண்டும்.

பிறகு கோதானத்திற்குச் சிவந்த நிறமுடைய ரோஹிணி பசுவை வரவழைத்து, “சமஸ்கே பகுலே” என்று கூறிப் பசுவை அழைக்க வேண்டும். பிறகு பசுக்களின் நடுவில் பிரவேசித்து, “பசு என் தாய்; வருஷபம் என் தந்தை; அவ்விருவரும் எனக்கு சொர்க்கத்தையும், இகலோக சுகத்தையும் அளிக்கட்டும். பசுவே என்னுடைய ஆதாரம்” என்னும் ஸ்ருதியைக் கூற வேண்டும். பின்னர் பசுக்களைச் சரணடைந்து, மௌனமாக அவற்றுடனே இரவைக் கழிக்க வேண்டும். காலை கோதான சமயத்தில் மௌனம் கலைத்து பேச வேண்டும்.

இவ்வாறு பசுக்களோடு ஓர் இரவு இருந்து அவற்றிற்குச் சமமாக விரத பாலனம் செய்து அவற்றுடன் ஏகாத்ம பாவத்தை அடைவதால் மனிதன் அக்கணமே எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். சூரியன் உதிக்கும் சமயத்தில் பசுவைக் கன்றுடன் தானம் செய்ய வேண்டும். அதனால் உனக்குச் சொர்க்கம் கிடைக்கும். கோதானத்திற்குப் பிறகு அர்த்தவாத மந்திரங்களால் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும். அதனால் வெற்றி கிடைக்கும்.

பசுக்கள் உற்சாகம் நிரம்பியவை; பலமும் அறிவும் உடையவை. யாகத்திற்குப் பயன்படும் அமுத மயமான ஹவிஸ்யத்தின் உற்பத்தி ஸ்தானம். இவ்வுலகின் கௌரவம்; உலகிற்கு அடைக்கலம் அளிப்பவை. பூமியின் மீது காளைகள் மூலம் பயிரை விளைவிப்பவை. பிரம்மாவின் புத்ரியுமாகும். சூரிய சந்திரனின் அம்சத்தில் இருந்து தோன்றிய பசுக்கள்

நம்முடைய பாவங்களை அழிக்கப்படும். சொர்க்கம் முதலிய உத்தம லோகங்களை அடைவதில் நமக்கு உதவி புரியட்டும். தாயைப்போல சரணளிக்கட்டும். இந்த மந்திரம் மூலம் குறிப்பிடப்பட்ட, குறிப்பிடப்படாத விருப்பங்கள் அனைத்தும் கோமாதாவின் அருளால் எனக்கு நிறைவேறட்டும்.

பசுக்களிடம் பிரார்த்தனை செய்தல்

பசுக்களே! உங்களுக்கு சேவை செய்து ஆராதிப்பவர்களை, அந்த சேவையால் மகிழ்ந்து, கூடிய ரோகம் போன்ற வியாதிகளில் இருந்து விடுவிக்கிறீர்கள். ஞானத்தை அடையச் செய்து, தேக பந்தனத்திலிருந்து விடுவிக்கிறீர்கள். சேவை செய்பவர்களின் நன்மைக்காக சரஸ்வதி நதியைப்போல முயற்சி செய்கிறீர்கள். கோமாதாவே! நீ எங்களிடம் எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் இரு. எல்லாப் புண்ணியங்களின் மூலமும் பெறக்கூடிய சிறந்த கதியைக் கொடு.

இவ்வாறு பிரார்த்தித்து, கீழ்க்கண்ட பாதி ஸ்லோகத்தை உச்சரிக்க வேண்டும்.

“யாவையுயம் சோ s ஹமத்யைவ பாவோயுஷ்மான
தத்வா சாஹமாத்ம ப்ரதாதா”

இது “பசுக்களே! உங்களுடைய சொருபமே, என்னுடையதுமாகும். உன்னிலும் என்னிலும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. ஆகவே இன்று உன்னைத் தானமளித்து நாங்கள் எங்களுையே தானமளித்துக் கொண்டோம்” என்னும் பொருளுடையது ஆகும்.

தானம் அளிப்பவன் இவ்வாறு கூறியதும், தானம் பெறும் கோதான விதியை அறிந்த பிராமணன் மீதிப் பாதி ஸ்லோகத்தை உச்சரிக்க வேண்டும்.

“மனஸ்சயுதா மன ஏவோபபன்னா: சந்துகூத்வம்
சௌம்ய ரூ போக்ர ரூபா.”

இது, பசுக்களே! நீங்கள் அமைதியும் தீவிரமுமான ரூபம் தரிப்பவர்கள். இப்போது உங்களிடம் அளிப்பவனுக்கு உரிமையில்லை. என் அதிகாரத்திற்கு வந்துவிட்டாய். ஆகவே விரும்பிய போகத்தை அளித்து நீ என்னையும் தானம் அளித்தவனையும் மகிழ்ச்சியடையச் செய்” என்னும் பொருள் தரும்.

பசுவின் மதிப்பிற்கு அதனுடைய விலையையோ, வஸ்திரத்தையோ, அல்லது தங்கத்தையோ தானம் செய்பவனையும் கோதானம் செய்தவனாகவே கூற வேண்டும். விலை அளிப்பது ஊர்த்வாஸ்யா, வஸ்திரம் அளிப்பது பவிதவ்யா மற்றும் தங்கம் அளிப்பது வைஷ்ணவியாகும். தானத்திற்காக

சங்கல்பம் செய்யும்போது இந்தப் பெயர்களையே உச்சரிக்க வேண்டும்.

“இமாம் ஊர்த்வாஸ்யாம் இமாம் பவிதவ்யாம் இமாம் வைஷ்ணவீம் துப்யமஹம் சம்ப்ரததே த்வம் க்ருஹான்”

நான் இந்த ஊர்த்வாஸ்யா, பவிதவ்யா அல்லது வைஷ்ணவி பசுவை உங்களுக்கு அளிக்கிறேன். நீங்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறிப் பிராமணன் அதை ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தூண்ட வேண்டும்.

கோதானத்தின் பலன்களைப் பிருகஸ்பதி கூறுதல்

பசுவின் விலையை அளிப்பவன் 36 ஆயிரம் வருஷங்களும், பசவிற்கு பதிலாக வஸ்திர தானம் அளிப்பவன் 8 ஆயிரம் வருஷங்கள் வரையிலும் பசவிற்குப் பதிலாகத் தங்கத்தை அளிப்பவன் 20 ஆயிரம் ஆண்டுகளும் பரலோகத்தில் சுகம் பெறுகிறான். பசுவைத் தானம் செய்த பின் பிராமணன் தன் வீட்டை நோக்கி 8 அடி சென்றதுமே தானம் அளித்தவன் அதன் பலனைப் பெற்று விடுகிறான். சாக்ஷாத் பசுவையோ, அல்லது அதன் விலை மதிப்பையோ தானமளித்தவன் பயமற்றவனாகிறான். பசவிற்குப் பதிலாக சொர்ண தானம் செய்த மனிதன் ஒருபோதும் துயரமடைவதில்லை.

காலையில் எழுந்து நித்ய நியமங்களை அனுஷ்டானம் செய்பவன் மகாபாரத வித்வான், புகழ்மிக்க வைஷ்ணவன் அனைவரும் சந்திரலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். பசுவைத் தானமளித்த பிறகு மூன்று இரவுகள் கோவிரத பாலனம் செய்ய வேண்டும். ஓரிரவு பசுக்களோடு இருக்க வேண்டும். காமாஷ்டமி முதல் மூன்று இரவுகள் சாணம், பசும்பால் அல்லது கோரஸத்தை மட்டும் ஆகாரம் செய்ய வேண்டும்.

ஒரு காளையைத் தானம் செய்பவன் பிரம்மச்சாரியான தேவவ்ரதியாகிறான். பசுவையும், காளையையும் தானமளிப்பவன் வேதங்கள் கிடைக்கப் பெறுகிறான். முறைப்படி கோதான யக்கும் செய்பவன் உத்தம லோகங்களைப் பெறுகிறான். ஆனால் முறையை அறியாதவனுக்கு உத்தமமான பலன் கிடைப்பதில்லை. கறவைப் பசுவைத் தானமளிப்பவன் லௌகிக போகங்கள் அனைத்தையுமே தானம் செய்தவனாகிறான். ஒரு பசுவின் தான மகிமையை இவ்வாறென்றால், ஹவ்ய, கவ்யங்களுடன் சோபிக்கும் பல பசுக்களை முறைப்படி தானம் செய்வதால் எவ்வளவு அதிகப் பலன் கிடைக்கும் என்பதைக் கூற வேண்டியதில்லை. இளம் காளைகளின் தானம் அந்தப் பசுக்களைக் காட்டிலும் அதிகப் புண்ணியம் அளிப்பதாகும்.

கோதான முறையை உபதேசம் பெறத் தகுதியற்றவர்கள்

சிஷ்யன் இல்லாதவன், விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்காதவன், சிரத்தையற்றவன், கோணல் புத்திகாரன் இவர்கள் கோதான முறையின் உபதேசம் பெறத் தகுதியற்றவர்கள். ஏன் எனில் இது மிக ரகசியமான தர்மம். ஆகவே இதை எல்லா இடங்களிலும் பிரசாரம் செய்யக்கூடாது. உலகில் சிரத்தையற்றவர்கள் பலர் இருக்கின்றனர். ராக்ஷஸ சபாவமுடையவர்களில் இத்தகைய தாழ்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். பல புண்ணியமற்றவர்கள் நாஸ்திகர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அனைவருக்கும் இதை உபதேசிப்பது விரும்பத்தக்கதல்ல பதிலாக தீமை விளைவிப்பதாகும்.

கோதானம் செய்து உத்தம உலகங்களைப் பெற்ற மன்னர்கள்

பிருகஸ்பதியின் உபதேசத்தைக் கேட்டு, உஷ்னர், விஷ்வகஸ்வர், ந்ருகன், பகீரதன், யுவநாஸ்வரின் புதல்வன் மாந்தாதா, முசுருந்த மன்னர், பூரித்யும்னன், நிஷத மன்னன் நளன், சோமகன், புருரவா, பரத சக்ரவர்த்தி, பரத சக்ரவர்த்தியின் வம்சத்தில் வந்த பரதன் என்று அழைக்கப்பட்ட மன்னர்கள், தசரத குமாரன் ஸ்ரீ ராமன், புகழ்மிக்க திலீப மன்னன் மேலும் பல முறையறிந்த மன்னர்கள் கோதானம் செய்து சொர்க்கலோகத்தை அடைந்தனர்.

40. கபிலா பசுக்களின் உற்பத்தியும் மகிமையும்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-77

சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் ஸ்வாயம்புவான பிரம்மா, தகூப் பிரஜாபதிக்கு மக்களைப் படைக்குமாறு ஆணையிட்டார். ஆனால் தகூப் பிரஜாபதி மக்களின் நன்மையை விரும்பி முதன் முதல் அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காக நிர்மாணத்தைச் செய்தார். தேவர்கள் அமுதத்தை ஆஸ்ரயித்து வாழ்க்கையை நிர்வாகம் செய்வதுபோல் மக்கள் பிழைப்பை நம்பியே உயிர் வாழ்கிறார்கள்.

ஸ்தாவர பிராணிகளை விட ஜங்கம் பிராணிகள் சிறந்தவை. அவற்றை விட மனிதன் சிறந்தவன்; மனிதர்களில் பிராமணன் சிறந்தவன். ஏன் எனில் அவர்களிடம் யாகம் நிலை பெற்றுள்ளது. யாகத்தால் சோமன் அடையப்படுகிறான். அந்த யாகம் பசுக்களிடம் நிலைபெற்றுள்ளது. அதனிடமிருந்தே தேவர்கள் ஆனந்தம் அடைகிறார்கள். ஆகவே, முதலில் பிழைப்பு பிறகு தான் மன்னன். எல்லாப் பிராணிகளும் பிறந்த உடனேயே வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காகக் குழப்பம் செய்கின்றன.

பசி தாகமுள்ள சிறுவன் தன் தாயிடம் செல்வதுபோல ஜீவன்கள் அனைத்தும் பிழைப்பை அளிக்கும் தகூனிடம் சென்றன. மக்களின் நிலையை ஆலோசித்த தகூ பிரஜாபதி மக்களின் பிழைப்பிற்காக அப்போது அமுதபானம் செய்தார். அமுதம் பருகி அவர் முழுமையான திருப்தி அடைந்ததும் அவருடைய வாயிலிருந்து சுரபி கந்தம் எழுந்தது. மனங்கவரும் அந்த மணம் எழுந்ததாலேயே சுரபி என்னும் பசு தோன்றியது. பிரஜாபதி அதைத் தன் வாயில் இருந்து தோன்றிய புதல்வியாகவே பார்த்தார்.

அந்த சுரபி என்னும் பசு “சௌரபேயி” என்னும் பசுக்களைத் தோற்றுவித்தது. அவை உலகனைத்திற்கும் தாய் போலாயின. அவை தங்கம் போல் வண்ணத்துடன் பிரகாசித்தன. அந்த கபிலா பசுக்கள் மக்களின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான பாலை அளித்து வந்தன. நதிகளின் அலைகளில் இருந்து நுரை தோன்றுவதுபோல நாற்புறமும் பாலின் தாரையைப் பெருக்கின. அந்தப் பாலின் நுரை பெருகியது.

ஒருநாள் பகவான் சங்கரன் பூமியில் நின்றிருந்தார். அதேசமயம் சுரபியின் ஒரு கன்றின் வாயிலிருந்து நுரை பெருகி அவருடைய தலைமீது விழுந்தது. இதனால் அவர் சினம் கொண்டு தன் நெற்றிக் கண்ணால் ரோஹிணியை எரித்துச் சாம்பலாக்குவது போலப் பார்த்தார். ருத்ரனின்

பயங்கரமான தேஜஸ் எந்தெந்த கபிலாக்களின் மீது பட்டதோ அவற்றின் வண்ணம் பலவாகிவிட்டன. சூரியன் மேகங்களைத் தன் கிரணங்களைப் பல வண்ணமாக்கி விடுவதைப்போல சங்கரனின் தேஜஸ் அவை அனைத்தையும் பல வண்ணமுடையதாக்கிவிட்டன.

அங்கிருந்து ஓடிய பசுக்கள் சந்திரனைச் சரணடைந்தன. அவை மட்டும் தோன்றியது போலவே இருந்துவிட்டன. அவற்றின் நிறம் மாறவில்லை. அப்போது சினத்துடனிருந்த மகாதேவனிடம், தகூ பிரஜாபதி கூறினார்;

“உங்கள் மேல் அமுதத்தின் துளிகள் பட்டுள்ளன. பசுக்களின் பால் கன்றுகள் குடிப்பதால் எச்சில் ஆவதில்லை. சந்திரன் அமுதத்தைச் சேகரித்துப் பின் அதைப் பொழிவதுபோல, இந்த ரோஹிணி பசுக்கள் அமுதத்தில் இருந்து தோன்றிய பாலை அளிக்கின்றன. வாயு, அக்னி, சொர்ணம், கடல், தேவர்கள் பருகிய அமுதம் எச்சில் ஆகாதது போலக் கன்றுகள் குடித்த பாலும் எச்சில் ஆவதில்லை. பசுக்கள் தங்கள் பாலாலும், நெய்யாலும் உலகனைத்தையும் காக்கப் போகின்றன. இந்தப் பசுக்களிடம் மங்களம் தரும் அமுதமயமான பாலாகிய செல்வம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று மக்கள் விரும்புகிறார்கள்” என்றார்.

தகூன் இவ்வாறு கூறி மகாதேவனுக்குப் பல பசுக்களையும் ஒரு காளையையும் பரிசாக அளித்தார். மகாதேவன் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ரிஷபத்தைத் தன் வாகனமாக்கிக் கொண்டார். அதன் உருவைத் தன் கொடியில் அடையாளமிட்டு “ரிஷபத்வஜன்” என்ற பெயரையும் பெற்றார். பிறகு தேவர்கள் மகேஸ்வரனைப் பசுக்களின் தலைவராக்கினார்கள். பசுக்களிடையில் அவருடைய பெயர் “வ்ருஷ்பாங்கர்” என்றாயிற்று. இவ்விதம் கபிலா பசுக்கள் ஒளிமிக்கவை ஆயின. அதனால் தான விஷயத்தில் மற்ற பசுக்களை விட முதலிடம் அளிக்கப்படுகின்றன.

பசுக்கள் உலகில் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்தவை. இவை உலகிற்கு உயிரளிக்கும் காரியத்தில் ஈடுபட்டுள்ளன. சிவபிரான் எப்போதும் அவற்றுடன் இருக்கிறார். அவை சந்திரனிடமிருந்து தோன்றிய அமுதத்தில் இருந்து உற்பத்தியாயின. அவை சாந்தமானவை; புனிதமானவை; விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவவை; உலகிற்கு உயிர் தானமளிப்பவை.

ஆகவே கோதானம் செய்யும் மனிதன் எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுவனாகிறான். பசுக்களின் உற்பத்தி பற்றிய இந்தக் கதையைப் படிப்பவன் புனிதமற்றவனாயினும் மங்களமுடையவன் ஆகிறான். கலியுகத்தின் அனைத்துக் குற்றங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். அத்துடன் அவனுக்கு புதல்வன், லக்ஷ்மி, செல்வம், பசு ஆகிய அனைத்தும்

கிடைக்கின்றன.

கோதானம் செய்பவன் ஹவ்ய, கவ்ய, தர்ப்பண மற்றும் சாந்தி கர்மத்தின் பலனையும், வாகனம், வஸ்திரம் அனைத்தையும் பெறுகிறான். சிறியவருக்கும், முதியவருக்கும் சந்தோஷம் அனைத்தும் கிடைக்கின்றன. இவையனைத்தும் கோதானத்தின் குணங்களாகும். கோதானமளிப்பவன் இவை அனைத்தையும் பெறுகிறான்.

இவ்வாறு கபிலா பசுவின் உற்பத்தி பற்றிய செய்தி பீஷ்மரால் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறப்பட்டது.

41. வசிஷ்ட மகரிஷி சௌதாச மன்னனுக்குக் கோதான விதி
மகிமையைக் கூறுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-78, 79, 80

ஒருசமயம் இஷ்வாகு வம்சத்து சௌதாச மன்னன், வைதிக ஞான நிதியும், சனாதன சித்தமுனி சிரேஷ்டருமான வசிஷ்ட மகரிஷியிடம் இவ்வாறு கேட்டார். “பகவன்! மூவுலகங்களிலும் பெயரைக் கூறிய மாத்திரத்திலேயே உத்தம புண்ணியம் கிடைக்கும்படியான புனிதப் பொருள் எது?” என்றார். தன்னைப் பணிந்த சௌதாச மன்னனுக்கு கவோபநிஷத் வித்வானான மகரிஷி வசிஷ்டர் பசுவை வணங்கிக் கூறலானார்.

வசிஷ்டர் கூறிய பசுக்களின் மகிமையும், கோதானச் சிறப்பும்

மன்னா! பசுக்களின் சரீரத்திலிருந்து பலவகை மணம் விரும்பும் மணம் வெளிப்படுகிறது. பல பசுக்களிடம் குங்குலிய வாசனை உண்டாகிறது. பசுக்கள் எல்லாப் பிராணிகளின் ஆதாரமாகும். பசுக்களே அவற்றிற்கு மங்கள நிதியாகும். பசுக்களே இறந்த காலமும் எதிர்காலமுமாகும். பசுக்களே எப்போதும் இருக்கும் செழிப்புக்கும், லக்ஷ்மிக்கும் காரணமும் வேருமாகும். பசுக்களுக்கு எது அளிக்கப்பட்டாலும் அதன் புண்ணியம் ஒருபோதும் அழிவதில்லை. பசுக்களே மிக உத்தமமான அன்னம் கிடைக்கக் காரணம் ஆகும். அவையே உத்தமமான ஹவிஸை அளிக்கின்றன.

ஸ்வாஹா காரம், வஷ்ட்காரம் ஆகிய இரண்டு கர்மங்களும் எப்போதும் பசுக்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. பசுக்களே எப்போதும் யாகத்தின் பலனை அளிப்பவை; அவற்றிடமே யாகத்தின் கௌரவம் உள்ளது. காலையும் மாலையும் எப்போதும் ஹோம சமயத்தில் ரிஷிகளுக்கு பசுக்களே ஹவனத்திற்குப் பொருட்களை அளிக்கின்றன.

மன்னா! புதிதாகக் கன்று ஈன்ற பசுவைத் தானம் செய்பவன், எத்தகைய கடக்க முடியாத சங்கடம் வந்தாலும் அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறான். தான் செய்த தீய கர்மங்களில் இருந்தும், பாவங்களில் இருந்தும் கரையேறி விடுகிறார்கள். பத்து பசுக்கள் உடையவன் பத்து பசுக்களைத் தானம் செய்ய வேண்டும். 1000 பசுக்கள் உடையவன் 100 பசுக்களைத் தானம் செய்ய வேண்டும். இவையனைத்தும் சமமான பலனையே அளிக்கின்றன.

100 பசுக்களைப் பெற்றிருந்தும் அக்னிஹோத்ரம் செய்யாதவன், ஆயிரம் பசுக்களை வைத்துக் கொண்டும் யாகம் செய்யாதவன் செல்வந்தனாக இருந்தும் கருமியாக இருப்பவன் ஆகிய இந்த மூவரும்

மதிப்பளிக்கத் தகுந்தவர்கள் அல்ல. உத்தம லக்ஷணங்களுடைய கபிலா பசுவிற்கு வஸ்திரம் போர்த்திக் கன்றுடனும், பால் கறக்கும் பாத்திரத்துடனும் தானம் அளிப்பவர்கள் இகலோகத்தையும், பரலோகத்தையும் வென்று விடுவார்கள்.

இளமையான, 100 பசுக்களுடன் இருக்கும் ரிஷபத்தை அலங்கரித்து அவை அனைத்தையும் வேதமறிந்த பிராமணனுக்குத் தானம் செய்பவர்கள் இவ்வுலகில் பிறக்கும் போதெல்லாம் பெரும் ஐஸ்வர்யம் பெறுகிறார்கள். பசுக்களின் நாமகீர்த்தனம் செய்யாமல் தூங்கக்கூடாது. அதை நினைத்துக் கொண்டே எழுந்திருக்க வேண்டும். காலையும், மாலையும் அவற்றை நமஸ்கரிக்க வேண்டும். இதனால் மனிதன் பலமும், செழிப்பும் பெறுகிறான்.

பசுக்களின் மூத்திரத்தையும், சாணத்தையும் கண்டு வெறுப்புக் கொள்ளக்கூடாது. அவற்றின் மாமிசத்தை உண்ணக்கூடாது. இதனால் மனிதன் செழிப்பு வளம் பெறுகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் பசுக்களின் பெயரைச் சொல்ல வேண்டும். அவற்றை அவமதிக்கக்கூடாது. தீய கனவு காண்பவன் கோமாதாவின் பெயரைக் கூற வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் சரீரத்தில் சாணத்தைப் பூசி நீராட வேண்டும். உலர்ந்த சாணத்தின் மீது அமர வேண்டும். அதன்மீது துப்பவும், மல மூத்திரம் விடவும் செய்யக்கூடாது.

பசுக்களின் திரஸ்காரத்திலிருந்து தப்பிக்க வேண்டும். நனைந்த பசுத்தோலின் மீது அமர்ந்து போஜனம் செய்ய வேண்டும். மேற்குத் திசையைப் பார்க்க வேண்டும். பூமியில் அமர்ந்து நெய்யைச் சாப்பிட வேண்டும். இதனால் எப்போதும் பசுக்கள் விருத்தியடையவும், புஷ்டியடையவும் செய்கின்றன. எல்லா வகை ரத்தினங்களுடன் எள்ளாலான பசுவை, “கோமா அக்னேவிமா அஸ்வி” முதலிய கோமதி மந்திர உச்சாடனம் செய்து பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்பவன் தான் செய்யும் சுப-அசுப காரியங்களுக்காகக் கவலையடைவதில்லை.

“நதிகள் கடலை நோக்கிச் செல்வது போலத் தங்கத்தால் மூடப்பட்ட கொம்புடைய கறவைப் பசுக்களும், செளரபேயி பசுக்களும் என்னருகில் வரட்டும். நான் எப்போதும் பசுக்களைத் தரிசிக்க வேண்டும். பசுக்கள் என் மீது அருட் பார்வை பார்க்கட்டும். பசுக்கள் நம்முடையவை. நாம் பசுக்களுடையவர்கள்; பசுக்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே நாமும் இருப்போம்” என்றும் இரவிலும், பகலிலும், சமநிலையிலும், விஷமமான நேரத்திலும், மிகப்பெரிய பயம் வந்தபோதும் கோமாதாவை நாமகீர்த்தனம் செய்பவன் பயத்தில் இருந்து விடுபடுகிறான்.

பசுக்கள் தவத்தின் மூலம் விரும்பிய வரம் பெறுதல்

பழைய காலத்தில் பசுக்களின் சிருஷ்டி உண்டானபோது அவை லக்ஷம் ஆண்டுகள் மிகக் கடுமையாகத் தவம் புரிந்தன. “நாம் சிறப்புத் தன்மை அடைய வேண்டும்; இப்புவிமீது லக்ஷமியை அளிக்கக்கூடிய தகுந்த பொருட்கள் அனைத்திலும் நாம் உத்தமமாகக் கருதப்பட வேண்டும். எந்தக் குற்றத்தாலும் பற்றப்படக்கூடாது. நம்முடைய சாணத்தால் ஸ்நாதனம் செய்து எல்லோரும் புனிதமடைய வேண்டும். தேவர்களும், மனிதர்களும் புனிதத் தன்மைக்கு எப்போதும் நம்முடைய சாணத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் நம்முடைய சாணத்தால் புனிதமடைய வேண்டும். நம்மைத் தானம் அளிக்கும் மனிதன் நம்முடைய லோகத்திற்கே செல்ல வேண்டும்” என்ற உத்தேசத்துடன் அவை தவம் மேற்கொண்டன. அவற்றின் தவம் முடிந்ததும் பிரம்மா அவற்றிற்கு “பசுக்களே அவ்வாறே ஆகும். உங்கள் மனத்திலுள்ள சங்கல்பம் நிறைவேறும்; நீங்கள் உலக ஜீவன்கள் அனைத்தையும் உத்தாரம் செய்வீர்கள்” என்று வரமளித்தார்.

பல்வேறு வகை பசுக்களைத் தானமளிப்பதன் பலன்கள்

இவ்வாறு வரம் பெற்றதும் பசுக்கள் தவத்தில் இருந்து எழுந்தன. தவம் முடிந்ததும் பசுக்கள் உலகம் முழுவதற்கும் ஆதாரமாயின. அதனால் பசுக்கள் மிகப் புனிதமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை எல்லாப் பிராணிகளின் வணக்கத்திற்கும் உரியவையாகும்.

பால் தரும் நல்ல லக்ஷணமுடைய கபிலா பசுவை ஆடையால் போர்த்திக் கன்றுடன் தானமளிப்பவன் பிரம்மலோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான். சிவப்பு வண்ணப் பசுவை வஸ்திரத்தால் போர்த்தி சிவப்பு வண்ணக் கன்றுடன் தானமளிப்பவன் சூரிய லோகம் செல்கிறான். இதேபோல பல வண்ணமுடைய பசுவை ஆடையால் போர்த்தி அதே நிறக் கன்றுடன் தானமளிப்பவன் சந்திரலோகம் சேருகிறான். வெண்மையான பசுவை வஸ்திரத்தால் மூடி வெண்மை நிறக் கன்றுடன் தானம் தருபவன் இந்திரலோகம் அடைகிறான். கிருஷ்ண வண்ணப் பசுவை, வஸ்திரத்துடனும், கிருஷ்ண வண்ணக் கன்றுடனும் தானம் அளிப்பவன் அக்னிலோகத்தில் நிலைபெறுகிறான்.

நல்ல லக்ஷணமான புகை வண்ணப் பசுவை ஆடையால் போர்த்திப் புகை வண்ணக் கன்றுடன் தானமளிப்பவன் யமலோகத்தில் மதிக்கப்படுகிறான். நீரின் நுரை போன்ற பசுவை வஸ்திரத்தால் மூடி, கன்றுடனும் பால் கறக்கும்

வெண்கலப் பாத்திரத்துடனும் தானம் செய்பவன் வருண லோகம், செல்கிறான். காற்றில் பறக்கும் மண்ணின் நிறமுடைய பசுவை ஆடையால் போர்த்திக் கன்றோடும் கறக்கும் பாத்திரத்தோடும் தானம் அளிப்பவன் வாயுலோகத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறான்.

தங்கம் போன்ற நிறமும், மங்கள வண்ணக் கண்ணும் உடைய பசுவை வஸ்திரத்துடனும், கன்றுடனும், கறக்கும் வெண்கல பாத்திரத்தோடும் தானம் செய்பவன் குபேர உலகத்தை அடைகிறான். வைக்கோல் புகை போன்ற வண்ணமுடைய பசுவை ஆடையால் போர்த்தி வெண்கல கறக்கும் பாத்திரத்துடன் தானம் தருபவன் பித்ருலோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான். கழுத்துக் கம்பளத்துடன், கன்றினையும், பசுவையையும் அலங்கரித்துப் பிராமணனுக்குத் தானம் செய்பவன் தடையின்றி விஸ்வேதேவர்களின் சிறந்த உலகை அடைகிறான்.

நல்ல லக்ஷணங்களுடைய வெண்மையான பசுவை அதே வண்ணக் கன்றுடன் தானம் அளிப்பவன் வசுக்களின் உலகைச் சேருகிறான். வெள்ளைக் கம்பளம் போன்ற நிறமுடைய பசுவைக் கன்றுடன் வஸ்திரம் அணிவித்து, வெண்கலப் பால் கறக்கும் பாத்திரத்துடன் தானம் செய்பவன் சாத்யர்களின் லோகத்திற்குச் செல்கிறான். விசாலமான பின் பகுதியை உடைய காளையை ரத்தினங்களால் அலங்கரித்துத் தானம் செய்பவன் மருத் கணங்களின் உலகைச் சேருகிறான்.

யௌவனமான அழகிய காளையை ரத்தினங்களால் அலங்கரித்துத் தானம் தருபவன் கந்தர்வ அப்சரஸ்களின் லோகம் செல்கிறான். தொங்கும் கழுத்துக் கம்பளத்துடன், வண்டி பாரத்தைச் சுமக்கும் திறனுடைய காளையை ரத்தினங்களால் அலங்கரித்து பிராமணனுக்குத் தானம் அளிப்பவன் சோகம் சிறிதுமின்றிப் பிரஜாபதியின் உலகினை அடைகிறான்.

கோதானத்தில் விருப்பத்துடன் ஈடுபடுபவன், சூரியனைப் போன்ற பிரகாசமான விமானத்தில் அமர்ந்து சொர்க்கத்தில் சென்று மகிழ்ச்சியடைகிறான். கோதான பராயணனான அவனுக்கு, அழகுடைய ஆயிரக்கணக்கான தேவ மகளிர் சேவை செய்கின்றனர். அவன் வீணையின் இனிய இசையையும் மான்விழி மங்கையரின் நூபுர ஒலியையும், நையாண்டிச் சொற்களையும் கேட்டுக் கண் விழிக்கிறான்.

கோதானம் செய்பவன் பசுக்களின் உடலில் உள்ள ரோமத்தின் எண்ணிக்கை அளவு சொர்க்கத்தில் வாசம் புரிகிறான். புண்ணியம் குறைந்ததும், சொர்க்கத்திலிருந்து இறங்கும்போது மனித லோகத்திற்கு வந்து செல்வச் செழிப்புற்ற, வீட்டில் மீண்டும் பிறப்பெடுக்கிறான்.

பசுக்களை வணங்கும் முறை

வசிஷ்டர் மேலும் சௌதாச மன்னனிடம் கூறினார்; “மன்னா! மனிதன் எப்போதும் காலையும் மாலையும் ஆசமனம் செய்து பின்வருமாறு ஜபம் செய்ய வேண்டும். “நெய்யும் பாலும் அளிப்பவளும், நெய்யின் உற்பத்தி ஸ்தானமும் நெய்யை வெளிப்படுத்துபவளும், நெய் நதியும், நெய்யின் சூழல் உருவமான பசுக்கள் எப்போதும் என் வீட்டில் வசிக்க வேண்டும். பசுவின் நெய் என் இதயத்தில் எப்போதும் இருக்க வேண்டும். நெய் என் நாயியில் நிலைபெற வேண்டும். நெய் என் அங்கம் முழுவதிலும் வியாபிக்க வேண்டும். பசுக்கள் எனக்கு முன்னாலும், பின்னாலும், நாற்புறமும் இருக்க வேண்டும். நான் பசுக்களின் இடையில் வாசம் புரிய வேண்டும்” என்று ஜபம் செய்பவன் நாள் முழுவதும் செய்யும் பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்.

கோதானத்தின் மகிமையை வசிஷ்டர் கூறுதல்

மன்னா! ஆயிரம் பசுக்களைத் தானமளிப்பவன் தங்க மாளிகைகள் நிரம்பிய, ஆகாய கங்கை ஓடுவதும், கந்தர்வ, அப்சரஸ்கள் வாசம் புரிவதுமான சொர்க்கலோகம் செல்லுகிறான். பாலால் நிரம்பிய, தயிராகிய பாசியால் வியாபித்த, வெண்ணெய் என்னும் சேறு உடைய நதி பெருகும் இடத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள். லக்ஷம் பசுக்களை விதிப்படி தானம் செய்பவன் மிகவும் உன்னதத்துடன் சொர்க்கத்தில் மரியாதை செய்யப்படுகிறான். தன் முன்னோர்களின் பத்து பத்து தலைமுறையைப் புனிதமாக்கிப் புண்ணிய லோகங்களுக்கு அனுப்புகிறான். தன் குலத்தை புனிதமாக்குகிறான்.

பசு எல்லாவற்றிலும் மிகவும் புனிதமானது; உலகின் ஆதாரமானது. தேவர்களின் தாயாரும், அதன் மகிமை அப்ரமேயமானது. அதை மரியாதையோடு ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். அதை உலமாக வைத்துச் செல்ல வேண்டும். உத்தம சமயத்தில் நல்ல பாத்திரமான பிராமணனுக்கு அதைத் தானம் செய்ய வேண்டும். பெரிய கொம்புகளுடைய கபிலா பசுவை ஆடை போர்த்திக் கன்றுகளுடனும், கறக்கும் வெண்கலப் பாத்திரத்துடனும் பிராமணனுக்குத் தானம் செய்பவன் செல்ல முடியாத யமராஜனின் சபையில் பயமின்றிப் பிரவேசிக்கிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் அழகிய பல வண்ண ரூபமுடையதுமான விஸ்வ ரூபினியான கோமாதாக்கள் எப்போதும் என்னருகில் வர வேண்டுமென்று பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும். கோதானத்தைக் காட்டிலும் புனிதமான வேறு தானமும், கோதானப் பலனை விடச் சிறந்த வேறு பலனும் கிடையாது. உலகில் பசுவை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு மேன்மையான பிராணியும்

கிடையாது. தோல், ரோமம், கொம்பு, வால், முடி, பால், மேதை முதலியவற்றுடன் பசு யாகத்தை நிர்வாகம் செய்கிறது. ஆகவே அதைவிடச் சிறந்த வேறு எந்தப் பொருளும் இல்லை.

மன்னா! சராசர உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்துள்ள, நிகழ்காலத்திற்கும், எதிர்காலத்திற்கும் தாயான பசுவை நான் தலைகுனிந்து வணங்குகிறேன். நான் உன்னிடம் பசுவின் குண வர்ணனை தொடர்பான சாகித்தியத்தின் ஒரு சிறு அம்சத்தை மட்டுமே கூறியுள்ளேன்; கோடி காட்டியுள்ளேன். பசுவின் தானத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த வேறு தானமும், அதற்கு சமமான மற்றொரு ஆஸ்ரயமும் கிடையாது” என்று கூறினார்.

வசிஷ்ட மகரிஷியின் சொற்களைக் கேட்ட பூமிதானம் செய்யும் சௌதாச மன்னன் இது மிகவும் உத்தமமான புண்ணிய காரியம் எனக் கருதிப் பிராமணர்களுக்கு ஏராளமான பசுக்களை அளித்தார். அதனால் உத்தமலோகங்களைப் பெற்றார்.

42. வியாசர் சுகதேவருக்குப் பசு, கோலோகம், கோதான மகிமையை
வருணித்தல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-81

சுகதேவர் வியாசரிடம் வினா விடுத்தல்

ஒரு சமயம் பேரறிஞரான சுகதேவர், நித்ய கர்மானுஷ்டானம் செய்து புனிதமாகி, தூய்மையான உள்ளத்துடன், உலகின் முக்காலங்களையும் பிரத்யக்ஷமாகக் காண்பவரும், ரிஷிகளில் சிறந்தவருமான தன் தந்தை க்ருஷ்ணத்வைபாயனர் வியாசரை வணங்கி அவரிடம் கேட்டார்; “தந்தையே எல்லா யாகங்களிலும் எது மிகச் சிறந்தது? சிந்தனையாளர்கள் எந்தக் கர்மத்தைச் செய்து உத்தமமான ஸ்தானத்தை அடைகிறார்கள்? எந்தப் புனிதமான காரியத்தால் தேவர்கள் சொர்க்கலோகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்?

யாகத் தன்மை என்பது என்ன? யாகம் யாரிடம் நிலைத்துள்ளது? தேவர்களுக்கு எந்தப் பொருள் உத்தமமானது? இதைவிடச் சிறந்த யாகம் எது? புனிதத்திலும் புனிதமானது எது? இந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றார்.

வியாசர், பிரம்மா பசுக்களுக்கு வரமளித்ததைக் கூறுதல்

வியாசர் சுகதேவருக்குப் பதிலுரைத்தார்; “மகனே! பசுக்கள் எல்லாப் பூதங்களின் இருப்பிடம்; அவை சிறந்த ஆஸ்ரயம் அளிப்பவை; புண்ணியமானவை; புனிதமானவை. பசுக்கள் முதலில் கொம்பு இல்லாமல் இருந்தது என நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அவை கொம்பை வேண்டி அழிவற்ற பிரம்மாவை உபாசித்தன. பிரம்மா அவை பிரயோபவேசனம் (இறக்கும் வரை உண்ணாவிருதம் இருத்தல்) இருப்பதைக் கண்டார். ஒவ்வொன்றிற்கும் அவை விரும்பிய பொருளை அளித்தார்.

வரத்தைப் பெற்ற பிறகு பசுக்களுக்குக் கொம்புகள் தோன்றின. எந்தப் பசு எத்தகைய கொம்பை விரும்பியதோ, அதற்கு அத்தகைய கொம்பு உண்டாயிற்று. பலவகை வண்ணமும், உருவமும், கொம்புகளும் தோன்றிய பசுக்களின் பொலிவு அதிகரித்தது. பிரம்மாவிடம் வரம் பெற்ற பசுக்கள் மங்களமயமாயின; ஹவ்ய கவ்யத்தை அளித்தன; புண்ணியம் தந்தன; புனிதமானவை ஆயின; சௌபாக்யவதிகளாக, திவ்ய அங்கங்களோடும், லக்ஷணங்களோடும் நிரம்பித் திகழ்ந்தன. அவற்றின் தானம் புகழப்படுகிறது. வெறுப்பின்றிப் பசுக்களைத் தானம் அளிக்கும் சத்புருஷன் புண்ணியாத்மா என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

வியாசர் கோலோகத்தை வருணித்தல்

சுகதேவா! கோலோகத்தில் உள்ள எல்லா மரங்களும் இனிப்பும் ருசியுமுள்ள பழங்களை அளிப்பவையாகும். அவை தெய்வீக மலர்களாலும், பழங்களாலும் நிரம்பியுள்ளன. அந்த மரங்களின் மலர்கள் தெய்வத் தன்மை உடையவை. மணங்கவரும் நறுமணம் உடையவை.

அங்குள்ள பூமி மணிமயமானது; தங்கப் பொடிகளே அங்கு மணல் உருவில் காணப்படுகின்றன. எல்லா ருதுக்களிலும் அந்த பூமி சுகம் தருகிறது. அங்கு மண் அல்லது சேறு எங்கும் இல்லை. அங்குள்ள நீர் நிலைகள் செந்தாமரை மலர்களால் நிரம்பியுள்ளன. மணியிழைத்த தங்கப்படிக்கட்டுகள் கொண்டவை. பல குளங்கள் அங்கு உள்ளன. அந்தக் குளங்களில் நீலோத்பல மலர்கள் மலர்ந்துள்ளன. அவற்றின் இதழ்கள் உயர்ந்த மணிமயமானவை. அவற்றின் மகரந்தம் தங்கமயமான ஒளியால் பிரகாசிக்கின்றது.

கோலோகத்தில் பொன்னரளி மலர்கள் நிரம்பிய வனங்களும், பாரிஜாத மலர்கள் நிரம்பிய வனங்களும், மற்றும் பல மரங்களும் வரிசையாகக் காணப்படும் கரைகளையுடைய பல நதிகள் உள்ளன. அந்த நதிக்கரைகளில் மாசற்ற முத்தும் ஒளிமிக்க மணிகளும், ரத்தினமும், தங்கமும் உண்டாகின்றன. பல உத்தம மரங்களின் வேர்கள் நதிகளின் நீரில் படர்ந்துள்ளன. பல மரங்கள் தங்கமயமாக உள்ளன. பல ஜொலிக்கும் அக்னியைப்போலப் பிரகாசிக்கின்றன. தங்க மலைகளும், மணி மற்றும் ரத்தின மலைகளும் அங்கு உள்ளன. அவை மனம் கவரும் தன்மையுடையன.

சுகதேவா! அங்குள்ள மரங்களில் எப்போதும் மலர்களும், பழங்களும் உண்டாகின்றன. அவை பறவைகளால் நிறைந்துள்ளன. அவற்றின் மலர்களிலும், கனிகளிலும் தெய்வீக ரசமும், திவ்ய நறுமணமும் உள்ளன. அங்கு எப்போதும் புண்ணியாத்மாக்களே வசிக்கின்றனர். கோலோக வாசிகள் சோகமும், க்ரோதமும் இன்றி விருப்பம் நிறைவேறியவர்களாக உள்ளனர். அங்குள்ள புகழ் மிக்க புண்ணியாத்மாக்கள், விசித்திரமான, அழகிய விமானங்களில் அமர்ந்து விருப்பப்படி சஞ்சரித்து ஆனந்தம் அடைகின்றனர். அவர்களுடன் அப்சரஸ்கள் விளையாடுகின்றனர்.

கோதானத்தின் மகிமையை வியாசர் கூறுதல்

கோதானம் செய்யும் மனிதர்கள் இத்தகைய உலகங்களையே அடைகின்றனர். சக்தி மிக்க சூரிய மண்டலம், பலம் மிக்க வாயு மண்டலம், வருணனின் ஐஸ்வர்ய லோகம் இவற்றை மனிதன் கோதானம் செய்தே பெற்றுவிடுகிறான். பசுக்கள் யுகந்தரா, அழகிய பல உருவமுடையவை,

விஸ்வரூபமானவை, அனைவருக்கும் தாயானவை.

சுகதேவா! மனிதன் அடக்கத்துடன் இருந்து, பிரம்மா கூறிய பசுக்களின் நாமங்களைத் தினமும் ஜபிக்க வேண்டும். பசுவிற்குச் சேவை செய்து, அதைப் பின்பற்றுவவனிடம் திருப்தியடையும் பசுக்கள் அவனுக்கு மிக அரிதான வரங்களை அளிக்கின்றன. பசுக்களுக்கு மனத்தாலும் துரோகம் செய்யக்கூடாது. எப்போதும் சுகமளிக்க வேண்டும். நமஸ்கரிக்க வேண்டும். உரிய முறையில் பூஜிக்க வேண்டும். புலன்களை வென்று மகிழ்ச்சியுடன் தினமும் பசுக்களுக்குச் சேவை செய்பவன் செழிப்பு அடைகிறான். ஒரு மனிதன் மூன்று நாட்கள் சூடான கோமூத்திரம் பருக வேண்டும். பிறகு மூன்று நாட்கள் சூடான பசும்பாலைக் குடித்து இருக்க வேண்டும். அதன்பின் பசு நெய்யை மூன்று நாட்கள் சூடாகப் பருக வேண்டும். அதன்பின் மூன்று நாட்கள் காற்றை மட்டுமே பருகி இருக்க வேண்டும்.

எந்தப் புனிதமான நெய்யின் பிரபாவத்தால் தேவர்கள் உத்தம லோகங்களைப் பராமரிக்கிறார்களோ, எது புனிதமானவற்றுள் புனிதமானதே அந்த நெய்யைத் தலையில் தாங்க வேண்டும். பசுவின் நெய் மூலம் அக்னியில் ஆஹுதி அளிக்க வேண்டும். நெய்யைத் தகூறியாக அளித்துப் பிராமணர்கள் மூலம் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்விக்க வேண்டும். நெய்யைப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். பசு நெய்யைத் தானம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவன் பசுக்களின் செழுமையையும், தன்னுடைய புஷ்டியையும் உணர்கிறான்.

பசுக்களின் சாணத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட பார்லியை ஒரு மாதம் உண்ண வேண்டும். இதனால் பிரம்மஹத்தி போன்ற பாவத்தில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். தைத்யர்கள் தேவர்களைத் தோற்கச் செய்தபோது, தேவர்கள் இந்தப் பிராயச்சித்தத்தையே செய்தார்கள். இழந்த தேவத்தன்மையைப் பெற்றார்கள். அதனால் பெரும் பலசாலிகளாகவும், சிறந்த சித்தர்களாகவும் ஆனார்கள்.

கோமதி மந்திரத்தின் சிறப்பு

சுகதேவா! பசுக்கள் மிகப் புனிதமானவை; பாவனமானவை; புண்ணிய சொரூபமுடையவை; பெரும் தெய்வங்கள். அவற்றைப் பிராமணர்களுக்கு அளித்து மனிதன் சொர்க்க சுகத்தைப் பெறுகிறான். புனிதமான நீரால் ஆசமனம் செய்து, பவித்ரமாகி, பசுக்களிடையே கோமதி மந்திரத்தை மனத்திற்குள் ஜபிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால், அவன் மிகவும் தூயவனாகிறான். வித்தை மற்றும் வேத விரதத்தில் இருக்கும் பிராமணன், அக்னி மற்றும் பசுக்களின் நடுவிலும், பிராமணர்களின் சபையிலும்

சிஷ்யர்களுக்கு யாகத்திற்குச் சமமான கோமதி மந்திரத்தைக் கற்பிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு மூன்று இரவுகள் உபவாசம் செய்து, கோமதி மந்திரத்தை ஜபம் செய்பவன் பசுக்களிடம் வரம் பெறுகிறான். அதனால் புதல்வனை விரும்புவன் புதல்வனையும், செல்வத்தை விரும்புவன் செல்வத்தையும் அடைகிறான். பெண் அனுசூலமான கணவனைப் பெறுகிறாள். பசுக்களை ஆராதிப்பவன் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெறுகிறான் என்பதே இதன் சாரமாகும். பசுக்கள் மனிதர்களால் சேவிக்கப்பட்டுத் திருப்தியுற்று அவர்களுக்கு ஐயமின்றி அனைத்தையும் அளித்துவிடுகின்றன.

மகாபாக்யசாலியான பசுக்கள் யாகத்தின் முக்கிய அங்கங்களாகும். அனைவருடைய விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுபவை; இவற்றை விடச் சிறந்தது வேறு எதுவும் கிடையாது” என வியாச மகரிஷி தன் புதல்வன் சுகதேவருடைய வினாக்களுக்கு விடையளித்து அவருடைய ஐயங்களைத் தீர்த்தார்.

43. பிரம்மா, இந்திரனிடம் கோலோகம் மற்றும் பசுக்களின் மேன்மையைக் கூறுதல்; பசுக்களுக்கு வரமளித்தல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-83

தேவர்கள் அனைவரும் பிரம்மாவை உபாசித்தல்

பழைய காலத்தில் தேவர்களிடம் தைத்யர்கள் தோல்வி அடைந்ததும் முவுலகங்களுக்கும் இந்திரன் தலைவரானார். அனைவரும் மகிழ்ச்சியுடன் சத்தியத்திலும், தர்மத்திலும் ஈடுபடலாயினர். ஒரு நாள் ரிஷி, கந்தர்வர், கின்னரர், நாகர், அரக்கர், தேவர், அசுரர், கருடர், பிரஜாபதிகள் அனைவரும் பிரம்மாவின் சேவைக்கு வந்திருந்தனர். நாரதர், பர்வதர், விஸ்வாவசு, ஹாஹா, ஹுஹு ஆகிய கந்தர்வர்கள் அனைவரும் தெய்வீக இசையுடன் பாடி பிரம்மாவை வழிபட்டனர்.

அச்சமயம் தெய்வீக மலர்களின் மணம் வீசியது. பல்வேறு ருதுக்களில் மலரும் அழகிய மலர்களும் மணம் பரப்பின. தேவர்கள் சமுதாயம் அங்கு ஒன்றாகக் கூடியிருந்தது. எல்லாப் பிராணிகளும் வந்திருந்தன. தெய்வீக இசைக் கருவிகள் மனம் கவரும் இசையைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. அச்சமயம் இந்திரன் பிரம்மாவை வணங்கி, “பகவன்! கோலோகம் எல்லா தேவருலகிற்கும், லோக பாலகர்களுக்கும் மேல் இருப்பதற்கான காரணம் என்ன? என்ன தவம் செய்து, ரஜோ குணமின்றித் தேவர்களைக் காட்டிலும், மேலான இடத்தில் சுகமாக வசிக்கின்றன? என்று கேட்டார்.

பசுக்கள் தேவர்களுக்கும் மேலான இடத்தில் வசிக்கும் காரணம், அவை பெற்ற வரங்கள் பற்றிப் பிரம்மா இந்திரனிடத்தில் விவரித்தல்

பிரம்மா இந்திரனிடம் கூறலானார்; “தேவேந்திரா! நீ எப்போதும் பசுக்களை அவமதிக்கிறாய். ஆதலால் நீ இவற்றின் மகிமையை அறியவில்லை பசுக்களின் பெரும் பிரபாவத்தையும், மகிமையையும் கூறுகிறேன். கேள். வாசவா! பசுக்களை யக்ஞத்தின் அங்கம், சாக்ஷாத் யக்ஞ ரூபம் என்று கூறுகிறார்கள். ஏன் எனில் இவற்றின் பால், தயிர் மற்றும் நெய் இன்றி யாக காரியம் நிறைவடைவதில்லை. இவை தன் பாலாலும், நெய்யாலும் மக்களை வளர்த்துப் போஷிக்கின்றன.

பசுக்களின் புதல்வர்களான காளைகள் விவசாயத்திற்குப் பயன்படுகின்றன. பல தானியங்களையும், விதைகளையும் உண்டாக்குகின்றன. அவற்றின் மூலமே யாகங்கள் நடக்கின்றன. ஹவ்ய, கவ்யத்தின் நிர்வாகம் நடக்கிறது. இந்தப் பசுக்களிடமிருந்தே பால், தயிர் மற்றும் நெய்யைப்

பெறுகிறோம். காளையகல் பசியால் துன்புற்றாலும் பலவகை பாரத்தைச் சுமக்கின்றன. இவ்வாறு பசுக்கள் தம் கர்மத்தால் ரிஷிகளையும், மக்களையும் பராமரிக்கின்றன. இவற்றின் நடத்தையில் மாயை இல்லை. இவை எப்போதும் நல்ல காரியத்திலேயே ஈடுபட்டுள்ளதால், நம் அனைவருக்கும் மேல் உள்ள இடத்தில் வசிக்கின்றன.

பசுக்கள் புவிக்கு வந்துள்ள உத்தேசத்தைப் பிரம்மா கூறுதல்

நான் பசுக்கள் தேவர்களுக்கும் மேலான இடத்தில் வாசம் புரியும் காரணத்தைக் கூறினேன். இதைத் தவிரப் பசுக்கள் வரமும் பெற்றுள்ளன. அவை மகிழ்ச்சியடையும்போது மற்றவர்களுக்கு வரமளிக்கும் சக்தி உடையவை. சுரபி பசுக்கள் புண்ணிய கர்மம் செய்பவை; சுப லக்ஷணம் உடையவை. அவை புவிக்கு வந்த உபதேசத்தைக் கேள்.

தேவேந்திரா! முன்பு சத்திய யுகத்தில் தேவேஸ்வர கணங்கள் மூவுலகங்களிலும் ஆட்சி செய்து வந்தனர். அச்சமயம் அதிதி தேவி புதல்வனைப் பெறுவதற்காக ஒரு காலால் நின்றபடி கடுந்தவம் புரிந்தார். அதனால் திருப்தியடைந்த பகவான் விஷ்ணு அவருடைய கர்ப்பத்தில் எழுந்தருளினார். அதிதி தேவி பெரும் தவம் செய்வதைக் கண்ட தக்ஷனின் தர்மபராயண புதல்வியான சுரபி தேவியும் கடும் தவத்தைத் தொடங்கினாள்.

கைலாசத்தின் அழகிய சிகரத்தில் 11 ஆயிரம் ஆண்டுள் யோகத்தை மேற்கொண்டு ஒரு காலால் நின்றார். அவருடைய கடும் தவத்தால் தேவர்களும், முனிவரும் மிகப்பெரிய நாகங்களும் தாபமடைந்தன. அவர்கள் அனைவருடனும் நானும் தபஸ்வியான சுரபி தேவியிடம் சென்று நின்றோம். நான் அவரிடம், “சதி சாத்தி தேவி! நீ எதற்காக இந்தக் கோரதவம் செய்கிறாய்? நான் உன் தவத்தால் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். நீ உன் விருப்பப்படி வரம் கேள்” என்றேன்.

சுரபி பிரம்மாவிடம், “லோக பிதாமகரே! எனக்கு வரம் பெறும் அவசியம் ஏதுமில்லை. தாங்கள் என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொண்டதே எனக்கு மிகப்பெரிய வரம்” என்று பதில் கூறினார். சுரபி இவ்வாறு கூறியதும் “தேவி! நீ லோபத்தையும், ஆசையையும் தியாகம் செய்தவள். உன்னுடைய இந்த நிஷ்காம தவத்தால் நான் மகிழ்ந்துள்ளேன். ஆகவே, உனக்கு அமரத் தன்மையை வரமாக அளிக்கிறேன். என் அருளால் நீ மூவுலகங்களுக்கும் மேலே வாசம் செய்வாய். உன்னுடைய அந்தத் தாமம் கோலோகம் என்ற பெயரில் புகழ் பெறும்.

பாக்யவதியே! உன்னுடைய சுபமான சந்தானங்கள் ஆண்-பெண் அனைத்தும் மனித உலகில் தகுந்த காரியத்தைச் செய்தவாறு வாசம்

புரிவார்கள். தேவி! உன் மனத்தால் சிந்திக்கும் திவ்ய போகங்களும், சொர்க்கத்தின் சுகமும் உனக்குத் தானாகவே கிடைத்துவிடும்.” என்றேன் இந்திரா! சுரபி வாசம்புரியும் கோலோகத்தில் எல்லோருடைய எல்லா ஆசைகளும் தாமாகவே நிறைவேறுகின்றன. அங்கு மரணமும், முதுமையும் செல்வதில்லை. அக்னியின் வேகமும் இல்லை; அங்கு தூர்பாக்கியவனோ, சுபமற்றவனோ கிடையாது. அங்கு அழகிய வனங்களும், பவனங்களும், விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கும் விமானங்களும் உள்ளன.

இந்திரா! பிரம்மசரியம், தவம், முயற்சி, புலனடக்கம், பலவகை தானம், புண்ணியம், தீர்த்த சேவனம், பெரும் தவம் மற்றும் பலவேறு சுப கர்மங்களைச் செய்வதாலேயே கோலோகம் கிடைக்கும். நீ கேட்டதால் நான் கோலோகத்தில் மேன்மையைக் கூறினேன். நீ பசுக்களை ஒருபோதும் திரஸ்காரம் செய்யக்கூடாது” என்று பிரம்மா இந்திரனிடம் கூறினார். பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்ட இந்திரன் நாள்தோறும் பசுக்களை பூஜிக்கலானார்.

44. தங்கம் தோன்றியதும் அதன் தான மகிமையும் - வசிஷ்டர்,
பரசுராமர் உரையாடல் பிரம்ம தரிசனம்; சொர்ணம் மற்றும்
கார்த்திகேயன் தோற்றம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-84, 85

இந்த பழைய வரலாறு ஜமதக்னியின் புதல்வரான பரசுராமரோடு சம்பந்தம் உடையது. இந்தக் கதை செல்வத்தையும் ஆயுளையும் அதிகரிக்க வல்லது. ஜமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமர் தீவிர கோபம் கொண்டு 21 தலைமுறை பூமியை கூடித்திரியர்கள் இல்லாமல் செய்துவிட்டார். பூமி முழுவதையும் வென்று பிராமணர்களாலும் கூடித்திரியர்களாலும் கௌரவிக்கப்பட்ட பின், விருப்பங்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றுவதான அஸ்வமேத யாகத்தைச் செய்தார். அஸ்வமேத யாகம் அனைவரையும் புனிதமாக்கக்கூடியது; தேஜஸையும், காந்தியையும் அதிகரிக்கக் கூடியது என்றாலும் அந்த யாகத்தின் பலனால் அவரால் முற்றிலும் பாவத்திலிருந்து விடுபட முடியவில்லை. அவர் தன் குறையை உணர்ந்தார்.

பிறகு அவர் தன்னிரக்கம் கொண்டு சாஸ்திரம் அறிந்த ரிஷிகளிடமும் தேவர்களிடமும் சென்று, “மகாபாக்யவான்களான மகாத்மாக்களே! உக்ர கர்மத்தில் ஈடுபட்ட மனிதனுக்கு பாவனமான பொருள் எதுவோ அதைக் கூறுங்கள் எனக் கேட்டார். அவர் இவ்வாறு கேட்டதும் வேத சாஸ்திரமறிந்த மகரிஷிகள் “பரசுராமா! நீ வேதங்களின் பிரமாணிகத் தன்மையில் பார்வை வைத்து பிராமணர்களைக் கௌரவப்படுத்து. பிறகு பிரம்மரிஷிகளிடம் மறுபடி இந்த வினாவைக் கேள். அந்த மகாஞானிகளான மகரிஷிகள் கூறும் விஷயத்தையே மகிழ்ச்சியோடு பாலனம் செய்” என்றனர்.

பரசுராமர், வசிஷ்டர், நாரதர், அகஸ்தியர் மற்றும் காசியபரிடம் சென்று, “பிராமணர்களில் சிறந்தவர்களே! நான் புனிதமடைய விரும்புகிறேன். எந்த கர்ம அனுஷ்டானம், அல்லது எந்த தானத்தால் நான் புனிதமடைய முடியும். தபோதனர்களே! நீங்கள் எனக்கு அருள்புரிய விரும்பினால் என்னைப் புனிதப்படுத்தும் சாதனம் எது? என்று கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

ரிஷிகள் அவரிடம், “ப்ருகு நந்தனா! பாவம் செய்யும் மனிதன் இங்கு பசுவையும், பூமியையும், செல்வத்தையும் தானமளித்துப் புனிதமாகிறான் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இன்னொரு பொருளும் உள்ளது. அது எல்லாவற்றையும் விடப் புனிதமானது. மிக அற்புதமான உருவுடையது; திவ்யமானது; அது தீயிலிருந்து தோன்றியதாகும். அந்தப் பொருளின் பெயர் சுவர்ணம். பழைய காலத்தில் அக்னி எல்லா உலகத்தையும் எரித்துச்

சாம்பலாக்கித் தன் வீரியத்திலிருந்து சுவர்ணத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் அதைத் தானமளிப்பதால் உனக்கு சித்தி கிடைக்கும்” என்றனர்.

வசிஷ்டர் சுவர்ணத்தின் தோற்றம் பற்றிக் கூறுதல்

பின்னர் கடும் விரததாரியான வசிஷ்டர் பரசுராமரிடம் கூறினார். “பரசுராமா! அக்னிக்கு நிகராகப் பிரகாசிக்கும் சுவர்ணம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதைக் கேள். சுவர்ணதானம் உனக்கு உத்தமமான பலனளிக்கும், ஏன் எனில் அது தானத்திற்கு மிக உத்தமமானதாகக் கூறப்படுகிறது. சொர்ணத்தின் சொரூபம் என்ன? எதிலிருந்து தோன்றியது? எவ்விதம் சிறப்பான குணமுடையது ஆகிய அனைத்தையும் நான் கூறுகிறேன். அதனைக் கேள்.

சுவர்ணமானது அக்னி மற்றும் சோமரூபமாகும். ஆடு, அக்னி, செம்மறி ஆடு, வருணன், குதிரை இவை சூரியனின் அம்சமாகும். யானையும், மாண்களும் நாகங்களின் அம்சமாகும். எருமைகள் அசுரர்களின் அம்சம். சேவலும், பன்றியும் அரக்கர்களின் அம்சம். பசு, பால், சோமன் ஆகியவை பூமி ரூபமானவை என்று ஸ்மிருதி கூறுகிறது. உலகம் முழுவதையும் கடைந்து அதிலிருந்து பெற்ற ஒளிக்குவியலே தங்கமாகும்.

ஆகவே, இது இன்று எல்லாப் பொருட்களிலும் சிறந்ததாக, உத்தம ரத்தினமாக உள்ளது. எனவே, தேவ, கந்தர்வர்களும், நாக, ராக்ஷஸ், பிசாசு, மனிதர் அனைவரும் முயற்சியுடன் சுவர்ணத்தைத் தரிக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கத்தாலான மகுடம், தோள்வளை, பலவகை அணிகலன்களை அணிகின்றனர்; அதனால் சோபையுறுகின்றனர். ஆகவே, உலகத்திலுள்ள பூமி, பசு, ரத்தினம் முதலிய எல்லா புனிதப் பொருட்களிலும் தங்கமே புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

பூமி, பசு, மற்றும் எந்தப்பொருள் தானமளிக்கப்பட்டாலும் அவை அனைத்திலும் சிறந்தது சொர்ண தானமாகும். தேஜஸ்வியான பரசுராமா! சுவர்ணம் அக்ஷயமானது; பாவனமானது. ஆகவே நீ சிறந்த பிராமணர்களுக்கு இதனைத் தானம் செய். சுவர்ண தானத்திற்கும் விதிமுறை உள்ளது. சுவர்ண தானம் செய்பவர்கள் எல்லாவற்றையும் தானம் செய்தவர்களாகிறார்கள். தங்கம் அளிப்பவர் தேவர்களுக்கு தானமளிப்பவராவார். ஏன் எனில் சுவர்ணம் சர்வ தேவமயமான அக்னியின் சொரூபமாகும். ஆகவே சுவர்ண தானம் செய்பவன் எல்லா தேவர்களையும் தானம் செய்ததாகக் கருதப்படுகிறான்.

சிவன் உமாதேவியிடம் தேவர்கள் வேண்டதல்; பார்வதி தேவர்களுக்குச்

சாபமளித்தல்

வசிஷ்டர் மேலும் பரசுராமரிடம் கூறலானார்; “ப்ருகு நந்தனா! நான் கூறும் விஷயம் இமயத்தில் பகவான் ருத்ரன் உமாதேவியை மணம் புரிந்தபோது நடந்தது. இது முன்பு பிரம்மா கூறியது. பகவான் சிவனுக்கு பார்வதி தேவியிடம் சமாகம சுகம் கிடைத்தது. அப்போது தேவர்கள் கலங்கி, கைலாசபதியான ருத்ரன் மற்றும் வரமளிக்கும் உமாதேவியிடம் வந்தனர். அவர்கள் அந்த தேவதேவி இருவரின் கால்களையும் பணிந்து வேண்டினர்.

“பாவமற்ற மகாதேவா! பார்வதி தேவியோடு உங்களுக்கு உண்டான சமாகமம் ஒரு தவசி தபஸ்வினியோடும், தேஜஸ்வி தேஜஸ்வினியோடும் சேர்ந்ததாகும். ருத்ரதேவா! உங்களுடைய தேஜஸ் அமோகமானது. உமாதேவியும் அத்தகைய மகா தேஜஸ்வினியாவார். உங்கள் இருவருக்கும் உண்டாகும் சந்தானம் மிகவும் பலமுடையதாக இருக்கும். நிச்சயம் அது மூவுலகிலும் யாரையும் மீதம் இருக்கச் செய்யாது. லோகேஸ்வரா! நாங்கள் தேவர்கள் அனைவரும் உங்கள் பாதங்களில் பணிகிறோம். நீங்கள் மூவுலக நன்மைக்காக எங்களுக்கு வரமளியுங்கள். பிரபோ! சந்தானத்திற்காகத் தோன்றி உங்கள் உத்தமமான தேஜஸை நீங்கள் உங்களுக்குள்ளேயே தடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் இருவரும் மூவுலக சாரபூதமானவர்கள். ஆகவே உங்களிடமிருந்து தோன்றும் புதல்வன் நிச்சயம் தேவர்களைத் தோற்கச் செய்வான்.

ப்ருத்வி தேவி, ஆகாயம், சொர்க்கம் இவையும் கூட உங்களுடைய தேஜஸைத் தரிக்க முடியாது என்பது எங்களுடைய நம்பிக்கை. இந்த உலகம் முழுவதும் உங்களுடைய தேஜஸின் பிரபாவத்தால் எரிந்து சாம்பலாகிவிடும். ஆகவே, பகவன்! எங்களுக்கு அருள்புரியுங்கள். சுரசத்தமா! பார்வதியின் கர்ப்பத்திலிருந்து உங்களுக்குப் புதல்வன் உண்டாகக்கூடாது என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். நீங்கள் ஜொலிக்கும் உங்கள் தேஜஸை உங்களுக்குள்ளே தடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று வேண்டினார்கள். தேவர்கள் இவ்வாறு வேண்டிக் கொண்டதும் ரிஷபத்வஜன் அவர்களிடம் “அவ்வாறே ஆகட்டும்” என்று கூறினார். பிறகு சங்கர பகவான் தன் வீரியத்தை மேலே வைத்துவிட்டார். அப்போதிலிருந்து அவர் “ஊர்த்வரேதா” என்ற பெயரில் பிரசித்தி பெற்றார்.

தேவர்கள் என்னுடைய எதிர்கால சந்ததியை அழித்துவிட்டனர் என்று உமாதேவி மிகவும் கோபம் கொண்டார். பெண்ணின் இயல்புடன் அவர் பேசினார். தேவர்களிடம், “தேவர்களே! என் கணவர் என்னிடமிருந்து சந்தானத்தைத் தோற்றுவிக்க விரும்பினார். ஆனால் அவரை நீங்கள் தடுத்து

விட்டீர்கள். ஆகவே தேவர்களாகிய நீங்கள் அனைவரும் வம்சம் இல்லாமல் போய்விடுவீர்கள். வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் தேவர்களே! இன்று நீங்கள் அனைவரும் சேர்ந்து என்னுடைய சந்ததியை அழித்துவிட்டீர்கள். ஆகவே உங்களுக்கும் சந்தானம் இருக்காது” என்ற கடும் சொல்லைக் கூறினார்.

பார்வதி தேவி இவ்வாறு சாபமளித்தபோது அக்னிதேவன் அங்கு இல்லை அதனால் அவருக்கு இந்த சாபம் உண்டாகவில்லை. மற்ற தேவர் அனைவரும் தேவியின் சாபத்தால் சந்தானமற்றவர்களாயினர். ருத்ரன் தன் ஒப்பற்ற வீரியத்தைத் தடுத்துக் கொண்டாலும் சிறிதளவு வழுவி அங்கேயே பூமியில் விழுந்துவிட்டது. அந்த அற்புதமான தேஜஸ் அக்னியில் பட்டு வளர்ந்து, மேலே எழும்பி, தேஜஸுடைய ஒரு சுயம்புவான புருஷன் உருவில் வெளிப்படத் தொடங்கியது.

இதேசமயம் தாரகன் என்னும் ஒரு அசுரன் தோன்றினான். அவன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களை மிகவும் துன்புறுத்தினான். ஆதித்யர், ருத்ரர், வசுக்கள், அஸ்வினி குமாரர்கள், மருத் கணங்கள், சாத்யர்கள் ஆகிய அனைத்து தேவர்களும் அசுரர்களின் பராக்ரமத்தால் துன்புற்றனர். தேவர்களுடைய இடம், விமானம், நகரம், ரிஷிகளின் ஆஸ்ரமம் அனைத்தையும் அசுரர்கள் பிடுங்கிக் கொண்டனர். தேவர்களும், ரிஷிகளும் தீனர்களாய் அஜர அமரரும், சர்வ வியாபியுமான பிரம்ம தேவனைச் சரணடைந்தனர்.

தேவர்கள் முறையிடுதல்; பிரம்மாவின் ஆறுதல்

பிரம்மனிடம் தேவர்கள் முறையிட்டனர்; “பிரபோ! தங்களிடம் வரம் பெற்ற தாரகன் என்னும் அசுரன் தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும் மிகவும் துன்பம் அளிக்கிறான். அந்த அசுரனிடமிருந்து எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள் அவனுடைய வதத்திற்கான உபாயம் செய்யுங்கள். எங்களுக்கு வேறு கதி இல்லை” எனக் கூறினார்.

பிரம்மா தேவர்களிடம் கூறினார்; “தேவர்களே! எனக்கு எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமான நோக்கு உள்ளது என்றாலும் நான் அதர்மத்தை விரும்புவதில்லை. வேதங்களும், தர்மங்களும் அழியக்கூடாது. நான் அதற்கான உபாயத்தை முதலிலேயே செய்துள்ளேன். ஆகவே உங்களுடைய கவலையை விலக்கிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார். தேவர்கள் அவரிடம் “பகவன்! உங்கள் வரத்தினாலேயே அவன் பலத்துடனும் கர்வத்துடனும் இருக்கிறான். தேவர்களாகிய எங்களால் அவனைக் கொல்ல முடியாது. அவன், தங்களிடம் தேவ, அசுர, அரக்கர்களால் கொல்லப்படக்கூடாது என்ற வரத்தைப் பெற்றுள்ளான். பழைய காலத்தில் நாங்கள் உமாதேவியின்

சந்ததியை அழித்தோம். அப்போது அவர் தேவர்கள் அனைவருக்கும் சந்தானம் இருக்காது” என்ற சாபத்தை அளித்துவிட்டார்” என்றனர்.

பிரம்மா அவர்களிடம் மேலும் கூறினார்; “தேவர்களே! உமாதேவி சாபமளித்த சமயத்தில் அங்கு அக்னிதேவன் இல்லை. எனவே தேவத்ரோஹிகளை வதம் செய்ய அவரே சந்தானத்தைத் தோற்றுவிப்பார். அந்த வாரிசே தன் அஸ்திர சக்தியின் மூலம் அந்த அசுரனை வதம் செய்வான். மற்ற தேவர்களின் பகைவர்களையும் அவன் சம்ஹாரம் செய்வான். சனாதனமான சங்கல்பமே காமம் என்று கூறப்படுகிறது. அதே காமத்தால் ஸ்கலிதமாகி விழுந்த ருத்ரனின் தேஜஸை அக்னி வைத்துள்ளார். தன்னில் விழுந்த அந்த தேஜஸைக் கங்கையில் ஸ்தாபித்துப் பாலகன் உருவில் தோற்றுவிப்பார்.

அக்னிக்குத் தோன்றும் புதல்வன் உங்களுடைய பயம் அனைத்தையும் விலக்கிவிடுவான். நீங்கள் அக்னியைத் தேடுங்கள். அவரை இன்றே இந்தக் காரியத்தில் நியமியுங்கள். தேவர்களே! தாரகாசுரனின் வதத்திற்கான உபாயத்தைக் கூறிவிட்டேன். தேஜஸ்வி புருஷர்களின் சாபம் தேஜஸ்விகள் மீது பலனளிப்பதில்லை. சாதாரணமானவனே பலசாலியின் சாபத்தால் துன்புறுகிறான். தவசிகளின் காமம் சங்கல்பம் மற்றும் அபிருசியின் பெயரில் பிரசித்தமானது. அது சனாதனமானது. எப்போதும் நிலைத்திருப்பது. வரம் பெற்ற வதம் செய்ய முடியாதவனையும் அது வதம் செய்துவிடுகிறது.

அக்னிதேவன் இந்த உலகத்தைக் காப்பவர். வாக்குக்கு எட்டாதவர். எங்கும் நிறைந்தவர். எல்லா உலகையும் தோற்றுவிப்பவர். எல்லாப் பிராணிகளின் இதயத்திலும் நிலைத்திருப்பவர். எல்லாம் வல்லவர். ருத்ரனுக்கும் மூத்தவராவார். ஒளிக்குவியலான அக்னிதேவனை நீங்கள் அனைவரும் விரைவில் தேடுங்கள். அவர் உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவார்” என்று பிரம்மா கூறினார்.

தேவர்கள் அக்னியைத் தேடுதல், தவளை, யானை, கிளிக்கு வரமளித்தல்

பிரம்மாவின் சொற்களைக் கேட்டு விருப்பம் நிறைவேறிய தேவர்கள் ரிஷிகளுடன் சேர்ந்து மூவுலகிலும் அக்னியைத் தேடலாயினர். எல்லா உலகில் உத்தம தவசிகளும், புகழ் பெற்ற சித்தர்களும் தேவர்களும் அக்னியைத் தேடியபோதும், அவர் மறைந்து தனக்குள்ளேயே லயமடைந்திருந்ததால் அவர் அருகில் செல்ல முடியவில்லை.

அக்னியைத் தரிசிக்க முயன்ற தேவர்களிடம், அக்னியின் தேஜஸால் தகிக்கப்பட்ட ஒரு தவளை ரஸாதலத்திலிருந்து மேலே வந்தது. அது அக்னி ரஸாதலத்தில் வாசம்புரிகிறார். நான் அக்னியின் தாபத்திற்குப் பயந்தே

இங்கு வந்தேன் என்று கூறியது. “தேவர்களே! அக்னி பகவான் தன் தேஜஸோடு நீரை இணைத்து நீரிலேயே தூங்குகிறார். உங்களுடைய காரியத்திற்காக நீங்கள் அக்னிதேவனைத் தரிசிக்க விரும்பினால் அங்கேயே சென்று அவரைச் சந்தியுங்கள். நாங்களும் அக்னியின் பயத்தால் வேறு இடம் செல்லப் போகிறோம்” என்றது.

தவளை தன்னைப் பற்றித் தேவர்களிடம் கூறிவிட்டதை அக்னிதேவன் அறிந்து கொண்டார். அவர் தவளைக்கு “உனக்கு ரஸத்தின் (சுவையின்) அனுபவம் உண்டாகாது” எனச் சாபம் அளித்துவிட்டார். பிறகு நீரிலிருந்து வேறு இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். அப்போது தேவர்கள் தவளையிடம், அக்னிதேவனின் சாபத்தால் உங்களுக்கு நாக்கு இருக்காது; சுவையை அறிய மாட்டீர்கள் என்றாலும், எங்கள் அருளால் பலவகை வாக்கை உச்சரிக்க முடியும். புற்றில் இருந்தாலும், ஆகாரம் இன்றி உணர்வின்றி உலர்ந்து போனாலும் பூமி உங்களைத் தரிக்கும். மழைநீர் கிடைத்ததும் மீண்டும் உயிர் பெற்று விடுவீர்கள்” என்று வரமளித்தனர்.

பிறகு தேவர்கள் மறுபடி அக்னியைத் தேடிப் பூமியில் சஞ்சரித்தார்கள். ஆனால் அவர்களால் அக்னியை எங்கும் காண முடியவில்லை. அவர்களிடம் ஒரு ஐராவதம் போன்ற யானை அஸ்வத்தம் அக்னி ரூபமானது என அக்னி அரச மரத்தில் இருப்பதைக் கூறிவிட்டது. அதனையறிந்த அக்னிதேவன் சினம் கொண்டு யானைகள் அனைத்திற்கும் “உங்களுடைய நாக்கு மாறிவிடும்” எனச் சாபமளித்தார். அரச மரத்திலிருந்து வெளியேறி சமி மரத்திற்குள் பிரவேசித்துவிட்டார்.

யானை அக்னியிடம் சாபம் பெற்றதை அறிந்த தேவர்கள், “யானையே! நீ உன்னுடைய மாறிய நாக்காலும் எல்லா வகையான ஆகாரத்தையும் ஏற்றுக் கொள்வாய். உரத்த குரலில் வாக்கை உச்சரிப்பாய்; ஆனால் அதிலிருந்து எந்த அக்ஷரமும் வெளிப்படாது என வரமளித்தனர். அவ்வாறு கூறிய தேவர்கள் மறுபடியும் அக்னியைப் பின் தொடர்ந்தனர். சமி மரத்திற்குள் அக்னி இருப்பதைத் தெரிந்து கொண்ட கிளிகள் தேவர்களிடம் அக்னி சமி மரத்தினுள் இருப்பதைக் கூறிவிட்டன. தேவர்கள் சமி வருஷத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அதனைக் கண்ட அக்னி “கிளிக்கு நீ வாக்கு இல்லாமல் போவாய்” எனச் சாபமளித்து விட்டார்.

தேவர்கள் கிளியிடம் இரக்கம் கொண்டு, “நீ கிளி பிறவியில் இருந்தாலும் முற்றிலும் வாக்கற்றவனாக மாட்டாய். சிறிது சிறிது பிறழினாலும் உன்னுடைய சொல் மிகவும் அழகாகவும், இனிமையாகவும் இருக்கும். உன்னுடைய பேச்சு அனைவருக்கும் பிரியமானதாகும்” என வரமளித்தனர். பிறகு சமி மரத்தின் கர்ப்பத்தில் அக்னி தேவனைத் தரிசித்தனர். எல்லாக்

கர்மங்களுக்காகவும் சமியிடம் அக்னியின் புனித ஸ்தானத்தை ஸ்தாபித்தனர். அப்போதிருந்த அக்னி சமிக்குள் காணப்படலானார்.

தேவர்கள் அக்னியைச் சந்தித்தல்; தங்களுடைய காரியத்தைக் கூறுதல்

மனிதர்கள் சமியைக் கடைந்து (வன்னிமரம்) அக்னியை வெளிப்படுத்தும் உபாயத்தை அறிந்தனர். அக்னி ரசாதலத்தில் ஸ்பரிசித்த நீர் மலை அருவிகளில் அக்னி தேவனின் தேஜை வெளிப்படுத்தி வெப்பத்தை வெளியிடுகிறது.

அக்னி தேவன் தேவர்களைக் கண்டு கவலையடைந்தார். “எந்த உத்தேசத்தோடு உங்களின் வருகை உண்டானது?” எனக் கேட்டார். அச்சமயம், தேவர்களும், ரிஷிகளும் அக்னியிடம், “நாங்கள் உன்னை ஒரு காரியத்தில் நியமிக்கப் போகிறோம். அதை நீ செய்ய வேண்டும். அக்காரியத்தை நடத்தி முடித்தால் உனக்குப் பெரும் லாபம் உண்டாகும்” எனக் கூறினர். அக்னிதேவனும் தேவர்கள் ஆணையை நிறைவேற்றுவதாக உறுதியளித்தார்.

தேவர்கள் அக்னியிடம் கூறலானார்கள்; “அக்னிதேவா! பிரம்மாவிடம் வரம் பெற்ற தாரகாசுரன் என்னும் அரக்கன் மதங்கொண்டு தன்னுடைய பராக்ரமத்தால் எங்களைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். நீ அவனுடைய வதத்திற்கான உபாயத்தைச் செய். பாக்க்யவானே! தேவர்களையும், பிரஜாபதிகளையும், ரிஷிகளையும் காப்பாற்று. ஹவ்ய வாஹனா! நீ ஒரு தேஜஸ்வியான மகாவீரனை உண்டாக்கு. அவன் அந்த அசுரனால் எங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பயத்தை அழிக்கட்டும். பார்வதி தேவி எங்கள் அனைவருக்கும் சந்தானம் உண்டாகாது எனச் சாபமளித்துவிட்டார். உன்னைத் தவிர இப்போது எங்களுக்கு வேறு ஆஸ்ரயம் கிடையாது. ஆகவே, எங்களைக் காப்பாற்று என்றனர்.

அக்னிதேவன் கங்கையைச் சந்தித்தல்

தேவர்கள் இவ்வாறு கூறியதும், அவ்வாறாகட்டும் என்ற அக்னி பாகீரதி கங்கையின் கரைக்குச் சென்றார். கங்கையைச் சந்தித்தார். கங்கை அந்த சமயம் சங்கரனின் வழுவிய தேஜைஸைக் கர்ப்ப ரூபத்தில் தரித்திருந்தார். விறகு குவியலில் வைத்த தீ பிரகாசிப்பதுபோல தேஜஸ்வியான அந்த கர்ப்பம் கங்கைக்குள்ளேயே வளரலாயிற்று. அக்னியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அந்த கர்ப்பம் வளரத் தொடங்கிய சமயம் ஒரு அசுரன் அங்கு வந்து பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தான். அதனால் பயந்த கங்கையின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது. கங்கை உணர்விழந்துவிட்டார்.

கங்கையால் அந்த தேஜஸையும், தன்னையும் கூடச் சமாளிக்க முடியவில்லை. அவர் அந்த கர்ப்பத்தால் நிறைந்து, நடுங்கியபடி அக்னியிடம் கூறினார்; “பகவன்! நான் உங்களுடைய தேஜஸைத் தரிக்கும் திறனற்றவளானேன். என் உடல் நலம் முன்பு போல் இல்லை. என்னிடம் இந்த கர்ப்பத்தைத் தரிக்கும் சக்தியில்லை. சகிக்க முடியாத துயரத்தால் இதைத் தியாகம் செய்யச் செல்கிறேன். விருப்பத்தால் அல்ல. இந்த தேஜஸோடு எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. இப்போது எனக்குள்ள இந்த சூக்ஷ்மமான சம்பந்தமும் தேவருக்கு வந்துள்ள விபத்தை விலக்கும் உத்தேசத்தாலேயே ஆகும்.

அக்னிதேவா! இந்தக் காரியத்தில் ஏதேனும் குணம் அல்லது குற்றம் அல்லது தர்மம் அல்லது அதர்மம் உண்டானால் அவற்றின் பொறுப்பு உங்கள் மீதே உள்ளது என்று நான் கருதுகிறேன்” என்றார். அக்னிதேவன் கங்கையிடம், “தேவி! இந்த கர்ப்பம் என்னுடைய தேஜஸில் இருந்து தோன்றியது. இதனால் பெரும் பலன் கிடைக்கப் போகிறது. இதைத் தரித்துக் கொள். தேவி! நீ உலகம் முழுவதையும் தரிப்பதில் திறமையுடையவள்; இந்த கர்ப்பத்தைத் தரிப்பது உனக்கு அசாத்யமானது அல்ல” என்றார்.

தேவர்களும், அக்னியும் தடுத்தும் நதிகளில் சிறந்த கங்கை தான் தரித்த கர்ப்பத்தை மலையரசனான மேருவின் சிகரத்தில் விட்டுவிட்டார். ருத்ரனின் தேஜஸால் நிரம்பியிருந்ததால் சக்தியுடைய கங்கையினால் அந்த கர்ப்பத்தைத் தரிக்க இயலவில்லை. கங்கை மிகவும் துயரத்துடனேயே அக்னி போன்ற தேஜஸ் உடைய அந்த கர்ப்பத்தைத் தியாகம் செய்தார். பிறகு அக்னி கங்கையைத் தரிசித்து, தேவி உன்னுடைய கர்ப்பம் சுகமாகத் தோன்றியதல்லவா? அதன் காந்தி எவ்வாறுள்ளது? அதன் உருவம் எவ்வாறு உள்ளது? அது எத்தகைய தேஜஸோடு உள்ளது? இந்த விஷயங்கள் அனைத்தையும் எனக்குக் கூறு” எனக் கேட்டார்.

கங்கை தங்கத்தின் உற்பத்தியை அக்னியிடம் கூறுதல்

கங்கை அக்னி தேவனிடம் கூறினார்; “தேவா! இது கர்ப்பமல்ல; தங்கம். இது உங்களுக்குச் சமமான தேஜஸ் உடையது. நிர்மலமான காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிறது. மலை முழுவதையும் நிர்மலமான ஒளியால் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. தாமரை நிறைந்த குளத்தைப்போல அது சீதளமாக உள்ளது. கதம்ப மலரைப்போல அதிலிருந்து இனிய நறுமணம் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த கர்ப்பத்தால் அங்குள்ள பூமி அல்லது மலை மீது உள்ள எந்த திரவியம் ஸ்பரிசிக்கப்பட்டாலும் ஸ்வர்ண மயமாகக் காணப்படுகிறது.

அந்தப் பாலகன் தன் தேஜஸால் சராசர பிராணிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்தவாறு, மலை, அருவி, நதி ஆகியவற்றின் பக்கம் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறான். ஹவ்யவாஹனா! உங்களுடைய ஐஸ்வர்யசாலியான புதல்வன் சூரியனையும் உங்களையும் போன்ற தேஜஸ்வி. மற்றொரு சந்திரனைப்போல ஒளிமிக்கவன்.” என்று கூறிய கங்கை மறைந்துவிட்டார். அக்னிதேவனும் தேவர்களின் காரியத்தை வெற்றிபெறச் செய்து தான் விரும்பிய இடம் சென்றுவிட்டார்.

கார்த்திகேயன் தோற்றம்

இதன் காரணமாக அக்னி உலகில் தேவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் “ஹிரண்யரேதா” என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டார். அக்னி தோற்றுவித்த ஹிரண்யத்தை தரித்த காரணத்தால் பூமிதேவி ‘வசுமதி’ எனப் பெயர் பெற்றார்.

அக்னியிடம் இருந்து தோன்றிக் கங்கையால் தரிக்கப்பட்டுத் துறக்கப்பட்ட அந்த கர்ப்பம் நாணல் காட்டில் புகுந்து வளர்ந்தது. காலைச் சூரியனைப்போல செம்மையான ஒளிமிக்க அந்த பாலகனைக் கார்த்திகைப் பெண்கள் கண்டனர். அவனைத் தங்கள் புதல்வனாகக் கருதித் தாய்ப்பால் அளித்துப் போஷித்து வளர்க்கலாயினர். அதனால் அந்த தேஜஸ்வியான குமரன் கார்த்திகேயன் என்னும் பெயர் பெற்றான். சிவனின் ஸ்கந்திக (ஸ்கலிதமான) வீரியத்தால் தோன்றியதால் ‘ஸ்கந்தன்’ என்றும், மலைக் குகையில் வாசம் புரிந்ததால் ‘குஹன்’ என்றும் அழைக்கப்பட்டான்.

தங்கத்தின் சிறப்பு

இவ்வாறு அக்னியின் சந்தானமாக தங்கம் உற்பத்தியானது. அதிலும் ஜாம்பூநதம் என்னும் தங்கம் சிறந்ததாகும். அது தேவர்களுக்கு அணிகலன் ஆயிற்று. அதிலிருந்தே ஸ்வர்ணம் ‘ஜாதரூபம்’ எனப் பெயர் பெற்றது. சுவர்ணம் ரத்தினங்களில் உத்தம ரத்தினமும், அணிகலன்களில் சிறந்த அணிகலனுமாகும். அது புனிதமானவற்றுள் புனிதமானது; மங்களமானவற்றுள் அதிக மங்களமானது. பகவான் அக்னியின் சொரூபம்; அதுவே ஈஸ்வரனும், பிரஜாபதியும் கூட ஆகும். தங்கம் அக்னி மற்றும் சோமனின் உருவம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வசிஷ்டர் பரசுராமருக்குப் பிரம்மாவின் பிரம்ம தரிசன விவரத்தைக் கூறுதல்

சொர்ணம் மற்றும் கார்த்திகேயனின் உற்பத்தி பற்றிக் கூறிய வசிஷ்ட மகரிஷி, பரசுராமருக்குத் தான் பழைய காலத்தில் கேட்ட, பிரம்மாவின்

பிரம்ம தரிசனம் பற்றி விவரித்தார்.

“பரசுராமா! இது பழைய காலத்தில் ஒரு சமயம் நடந்த விஷயம். அனைவரின் ஈஸ்வரனான ருத்ரன், வருணனின் உருவத்தைத் தரித்து, வருண சாம்ராஜ்யத்தில் நிலை பெற்றிருந்தார். அவருடைய யாகத்திற்கு அக்னி முதலிய தேவர்களும், ரிஷிகளும் வந்திருந்தனர். அவர்களுடன் யக்ஞாங்கம், வஷட்காரம், சாமம், யஜுர் மந்திரங்கள்; பதம் மற்றும் கிரமம் அலங்கரித்த ரிக் வேதம் அனைத்தும் உருக்கொண்டு வந்தன.

வேதங்களின் லக்ஷணம், உதாத்தம் முதலிய ஸ்வரங்கள், ஸ்தோத்திரம் நிருக்தம், சுரபங்க்தி, ஓங்காரம், யாகத்தின் கண்களான ப்ரக்ரஹம் நிக்ரஹமும் அங்கு வந்தன. வேதம், உபநிஷதம், வித்தை மற்றும் சாவித்திரியும் அந்த யாகத்திற்கு வந்தனர். பகவான் சிவன் முக்காலங்களையும் தரித்து, பல ரூபங்களில் அந்த யாகத்தின் சோபையை அதிகரித்தார். அவர் தானே தன் மூலம் தனக்கே ஆஹுதி அளித்தார். சிவனே சொர்க்கம், ஆகாயம், பூமி, சூன்யமான பிரதேசங்கள், மன்னன், வித்தைகள் அனைத்தின் தலைவரும், தேஜஸ்வியுமான அக்னி ரூபமாவார். இவரே மகாதேவன், பிரம்மா, சிவன், ருத்ரன், வருணன், அக்னி, பிரஜாபதி, சம்பூ முதலிய நாமங்களால் அழைக்கப்படுகிறார்.

இவ்வாறு பசுபதியின் யாகம் நடந்தது. அந்த யாகத்தில் கலந்து கொண்டு தவம், க்ரது, தீக்ஷாதேவி, திக்பாலகர்களுடன் திசைகள், தேவ கன்னிகைகள், தேவ பத்தினிகள், தேவமாதாக்கள் அனைவரும் ஒன்றாக வந்திருந்தனர். வருணனான பசுபதியின் யாகத்திற்கு வந்த தேவ மாதர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். அவர்களைக் கண்ட சுயம்புவான பிரம்மாவின் வீரியம் ஸ்கலிதமாகிப் பூமியில் விழுந்துவிட்டது. அதனால் நனைந்த பூமியின் மண்ணை பூஷா தன் கைகளால் எடுத்து அக்னியில் வீசிவிட்டார்.

அந்த யாகம் முடிந்ததும் பிரம்மாவின் வீரியம் மீண்டும் ஸ்கலிதமாயிற்று. உடனே, அதனை ஸ்ருவாவில் எடுத்து தானே மந்திரம் உச்சரித்து நெய்யைப்போல அதை ஹோமம் செய்துவிட்டார். பிரம்மா அந்த மூவகைக் குணங்களாலான வீரியத்தால் நான்கு வகையான பிராணிகளுக்குப் பிறப்பளித்தார். அவருடைய ரஜோமயமான அம்சத்தால் தேஜஸ் உடைய ஜங்கம பிராணிகள் உற்பத்தியாயின. தமோமய அம்சத்தால் மரம் முதலிய ஸ்தாவரங்கள் தோன்றின. சாத்விக அம்சம் தாமஸ, ராஜஸ இரண்டிலும் அடங்கிவிட்டது. அந்த சத்வகுணம் அறிவின் நித்ய சொரூபமாகும். ஆகாயம் முதலிய உலகம் முழுவதும் அந்த அறிவின் காரியத்தால் உண்டாவதால் சாத்வகுண சொரூபமாகும்.

ஆகவே, எல்லா புதங்களிலும் உள்ள சத்வகுணமும், உத்தம தேஜஸும் பிரஜாபதி பிரம்மாவின் வீரியத்தால் தோன்றியதாகும். பிரம்மாவின் வீரியம் அக்னியில் ஆஹுதி அளிக்கப்பட்டபோது அதிலிருந்து மூன்று சரீரம் உடைய புதல்வர்கள் தோன்றினர். ப்ருக் என்ற அக்னியின் ஜ்வாலையிலிருந்து தோன்றியவர் ப்ருகு. அங்காரத்திலிருந்து (தீ) தோன்றிய மற்றொரு மனிதனின் பெயர் அங்கிரா. அங்காரங்களைச் சேர்ந்த சிறிய ஜ்வாலை அல்லது ப்ருகுவில் இருந்து ‘கவி’ என்ற மூன்றாவது புருஷன் தோன்றினார்.

இவர்களுடன் அதே அக்னியின் கிரணத்திலிருந்து மரீசி தோன்றினார். அவருடைய புதல்வரான மாரீசர். கச்யபர் என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றார். குசங்களின் குவியிலிருந்து பாலகில்ய ரிஷிகள் தோன்றினர். ‘அத்ரைவ’ என்னும் அதே குசக்கூட்டத்திலிருந்து தோன்றிய இன்னொரு பிரம்மரிஷி ‘அத்ரி’ என்றழைக்கப்பட்டார். பஸ்மராசியிலிருந்து தவம், சாஸ்திர ஞானம் மற்றும் சத்ருங்களை விரும்பும் வைகானசர்களின் உற்பத்தி உண்டாயிற்று. அக்னியின் அஸ்ருவிலிருந்து இரண்டு அஸ்வினி குமாரர்களும் தோன்றினர். அவர்கள் தம் அழகாலும் செல்வத்தாலும் எல்லா இடங்களிலும் மதிக்கப் பெறுகின்றனர்.

அக்னியின் காது முதலிய புலன்களிலிருந்து மற்ற பிரஜாபதி கணங்களும், ரோம கூபங்களிலிருந்து ரிஷிகளும், வியர்வையிலிருந்து சந்தங்களும், வீரியத்திலிருந்து மனமும் தோன்றின. இந்த காரணத்தினால் சாஸ்திர ஞானம் நிரம்பிய மகரிஷிகள் வேதப் பிரமாணத்தின்படி அக்னியை சர்வதேவ மயமானவர் என்று கூறியுள்ளனர். இந்த யாகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட சமித்களில் இருந்து வெளிவந்த ரசங்களே மாசம், பகூஷம், பகல், இரவு மற்றும் முகூர்த்த ரூபமாயின. அக்னியின் பித்தமே தீவிர தேஜஸான ‘லோஹித்’ ஆகும். அதிலிருந்து கனகம் தோன்றியது. அது மைத்ரம் என்றும் அறியப்படும்.

அக்னியின் புகையில் இருந்து வசக்களும், தீ நாக்குகளில் இருந்து ஏகாதச நுத்ரர்களும், துவாதச ஆதித்யர்களும் தோன்றினர். அந்த யாகத்தின் மற்ற தீ நாக்குகளே ஆகாயத்தில் உள்ள நட்சத்திர மண்டலங்களின் ஒளிக் கூட்டமாகும். உலகைப் படைத்த பிரம்மா அக்னி சொரூபர் அவரே அவிநாசி பரப்ரம்ம பரமாத்மா. அவரே எல்லா ஆசைகளையும் அளிப்பவர். மறைவான இந்த ரகசியத்தை ஞானிகளே அறிகிறார்கள் என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார். இதனை வருணனும் வாயு ரூபத்திலிருந்த மகாதேவனிடம் கூறினார்.

அக்னி, பிரம்மா விவாதம்; தேவர்கள் சமாதானம் செய்து வைத்தல்

அக்னி, தேவர்களிடம் கூறினார்; “தேவர்களே இது என்னுடைய திவ்ய

யாகமாகும். நானே இந்த யாகத்தின் யஜமானன். முதலில் தோன்றிய ப்ருகு, அங்கிரா, கவி ஆகிய மூன்று புருஷர்களும் என்னுடைய புதல்வர்களே. ஏன் எனில் இந்த யாகத்தின் பலனில் எனக்கே அதிகாரம் உள்ளது. இந்த மூன்று சந்தானங்களும் என்னுடைய அங்கங்களில் இருந்தே தோன்றினார்கள். என் ஆஸ்ரயத்தாலேயே பிரம்மா இவர்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். ஆகவே இவர்கள் மூவரும் என்னுடைய புதல்வர்களே ஆவர். வருண ரூபதாரியான மகாதேவனுக்கு இவர்கள் மீது எந்த அதிகாரமும் கிடையாது;” என்றார்.

லோக பிதாமகரான பிரம்மாவோ, “இவர்கள் அனைவரும் என்னுடைய சந்தானங்களே. ஏன் எனில் என்னுடைய வீரியமே யாகத்தில் ஆஹுதியாக அளிக்கப்பட்டது. அதன் மூலம் இவர்களுடைய உற்பத்தி உண்டாயிற்று. நானே யாகத்தைச் செய்பவன். என்னுடைய வீரியத்தை ஹவனம் செய்பவன். விதை எவனுடையதோ அவனுக்கே அதன் பலன் கிடைக்கிறது. இவர்களின் உற்பத்திக்கு வீரியத்தைக் காரணம் என்று கருதினால் இவர்கள் நிச்சயம் என்னுடைய புதல்வர்களேயாவர்” என்று கூறினார்.

இவ்வாறு அக்னிக்கும், பிரம்மாவிற்கும் புதல்வர்களின் தொடர்பாக விவாதம் எழுந்ததும், தேவர்கள் அனைவரும் பிரம்மாவிடம் சென்று இரு கையும் குவித்து தலைவணங்கிக் கூறலாயினர். “பகவன்! எங்கள் அனைவருடனும், சராசரங்களும், இந்த உலகம் முழுவதும் அனைத்துமே உங்களுடைய சந்தானங்கள். ஆகவே பிரகாசமான அக்னியும், வருண ரூபதாரியான ஈஸ்வரனும் தங்கள் மனம் விரும்பிய பலனை அடையட்டும்” என வேண்டினர்.

பிரம்மா, சிவன், அக்னி மூவரும் புதல்வர்களை ஏற்றுக் கொள்ளுதல்

பிரம்மா தேவர்களின் சொல்லை ஏற்றுக் கொண்டார். பிரம்மாவின் ஆணைப்படி, வருண ரூபியான சிவன் முதலில் சூரியனுக்கு இணையான தேஜஸ்வி ப்ருகுவைப் புதல்வனாக ஏற்றுக் கொண்டார். பிறகு அவரே அக்னி அங்கிராவைச் சந்தானமாகத் தீர்மானித்தார். அதன்பின் தத்துவ ஞானியான பிரம்மா கவியைத் தன் சந்தானமாக வரித்துக் கொண்டார். ப்ருகு மகரிஷி வாருணன் என்ற பெயரிலும், அங்கிரா ஆக்னேயர் என்றும், புகழ் மிக்க கவி ப்ராம்ம என்னும் பெயரிலும் புகழ் பெற்றனர்.

பிரஜாபதிகளின் சந்தானங்கள்

இவ்வாறு இவர்கள் மூவரும் பிரஜாபதிகள் ஆவர். ப்ருகுவும், அங்கிராவும் இரு உலகிலும் சிருஷ்டியை விஸ்தரிப்பவர்கள் என்று கூறப்படுகின்றனர். உலகம் முழுவதும் இவர்களின் சந்ததிகளாகும்.

ப்ருகுவிற்கு ஏழு புதல்வர்கள் உண்டானவர்கள். அவருக்குச் சமமான குணமுடையவர்கள். ச்யாவனர், வஜ்ரசீர்ஷர், சுசி, ஓளர்வர், சுக்ரர், சவனர், வரேண்யர் என்பவையே அவர்களின் பெயர்களாகும். ப்ருகு வம்சத்தினர் அனைவரும் பொதுவாக வாருணர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். பரசுராமா! அவர்கள் வம்சத்தில் நீயும் தோன்றினாய். அங்கிராவிற்கு எட்டு புதல்வர்கள் தோன்றினர். ப்ருகஸ்பதி, உத்தயர், பயஸ்பர், சாந்தி, கோர, விருப, சம்வர்த்த, சுதன்வா என்பவை அவர்களுடைய பெயர்கள் ஆகும். அவர்கள் அனைவரும் ‘ஆக்னேயர்கள்’ என்று கூறப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஞான நிஷ்டர்கள், நிராமயர்கள் (ரோக-சோகமற்றவர்கள்)

பிரம்மாவின் புதல்வர் கவியின் புதல்வர்களுக்கும் வாருணன் என்ற பெயர் உண்டு. இவர்கள் பிரம்ம ஞானிகள் என்று கருதப்படுகிறார்கள். காவ்ய, த்ருஷ்ணு, புத்திமான், சுக்ராசார்ய, ப்ருகு, விரஜா, காசி, உக்ரர் என்பவை அவர்களின் பெயர்களாகும். இவர்கள் மூலம் உலகம் முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ப்ருகு, அங்கிரா மற்றும் கவியின் வம்சத்தினரும், சந்தான பரம்பரையினரும் உலகம் முழுவதும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

தேவர்கள் பிரம்மாவை மகிழ்வித்து, “பிரபோ! ப்ருகு முதலியவர்களின் வம்சத்தினர் புவியைப் பாலனம் செய்து, தன் சந்தானத்தின் மூலம் எங்களை சங்கடத்திலிருந்து உத்தாரம் செய்யட்டும். இவர்கள் அனைவரும் பிரஜாபதிகளாகட்டும். அனைவரும் மிகுந்த தவசிகளாகட்டும். உங்கள் அருட் பிரசாதத்தால் உலகனைத்தையும் சங்கடத்திலிருந்து உத்தாரம் செய்வார்கள்.

உங்களுடைய கருணையால் அனைவரும் வம்சத்தை ஏற்படுத்துபவர்களாகவும், உங்களுடைய தேஜஸை அதிகரிப்பவர்களாகவும், வேதமறிந்த புண்ணியாத்மாக்களாகவும் ஆகட்டும். அனைவரும் இனிய இயல்புடையவர் ஆகட்டும். பிரஜாபதியின் வம்சத்தில் தோன்றிய மகரிஷி கணங்கள் எப்போதும் தேவர்களின் பக்ஷத்தில் இருக்கட்டும். தவம் மற்றும் பிரம்மசரியத்தின் பலமும் பெறட்டும். பிதாமகரே! இவர்கள் அனைவரும் நாங்களும் கூட உங்களுடைய சந்தானங்கள். கச்யபரிலிருந்து எல்லா ப்ருகு வம்சிகள் வரை அனைவரும் உங்களுடைய சந்தானங்கள் என்று கருதி, உங்களிடம் எங்கள் தவறுகளுக்கு மன்னிப்பை விரும்புகிறோம். இந்த பிரஜாபதி கணங்கள் இதே ரூபத்தால் மக்களைத் தோற்றுவிப்பவர்கள். சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்திலிருந்து பிரளயம் வரை தன்னைத்தானே மரியாதையில் ஸ்தாபித்துக் கொள்வார்கள்” என்று கூறினர்.

தேவர்கள் இவ்வாறு கூறியதும், பிரம்மா மகிழ்ச்சியடைந்து அவ்வாறே

ஆகட்டும் என்றார். தேவர்களும் வந்ததுபோலவே திரும்பினர். இவ்விதம் சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் வருண சரீரம் தரித்த ருத்ரனின் யாகத்தால் இந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. அக்னியே, பிரம்மா, பசுபதி, சர்வ, ருத்ரன், பிரஜாபதியின் ரூபமானவர். இந்த சுவர்ணம் அக்னியின் சந்தானமாகும். அதை அனைவரும் ஏற்றுள்ளனர். இவ்வாறு வசிஷ்டர் பரசுராமருக்குப் பிரம்ம தரிசன விவரங்களை விவரித்தார்.

வசிஷ்டர் பரசுராமருக்கு அக்னியின் மகிமையைக் கூறுதல்

வசிஷ்டர் மேலும் கூறினார்; “பரசுராமா! வேத ப்ரமாணத்தை அறிந்தவர்கள் வைதிக ஸ்ருதியின் எடுத்துக்காட்டின்படி அக்னி இல்லாதபோது, அங்கு சுவர்ணத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். குசங்களின் மீது வைக்கப்பட்ட தங்கத்தால், புற்றின் துளைகளில், ஆட்டின் வலது காதில், வண்டிகள் போய் வரும் வழியில் உள்ள பூயிமில், மற்றவர்களின் நீர் நிலையில், பிராமணனின் கையில், இங்கு எல்லாம் வைதிக பிரமாணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனிதர்கள் அக்னி சொரூபமாகக் கருதி ஹோமம் முதலிய காரியங்களைச் செய்கின்றனர். அந்த ஹோமம் நடந்து முடிந்ததும் அக்னிதேவன் ஆனந்தம் அளிக்கும் செழுமையைப் பெறுகிறார்.

ஆகவே, எல்லா தேவர்களிலும் அக்னியே சிறந்தவராவார். பிரம்மாவிடமிருந்து அக்னியின் உற்பத்தி உண்டாயிற்று. அக்னியிடமிருந்து சொர்ணத்தின் உற்பத்தி உண்டாயிற்று. ஆதலால் சொர்ணத்தைத் தானம் செய்பவர் எல்லா தேவர்களையும் தானம் செய்பவர்களாவார்கள்.

வசிஷ்டர் சொர்ண தானப் பலனை பரசுராமரிடம் கூறுதல்

சொர்ணம் அளிப்பவன் சிறந்த கதியை அடைகிறான். அவனுக்கு ஒளிமயமான உலகங்கள் கிடைக்கின்றன. சொர்க்கலோகத்தில் அவன் ராஜாதிராஜன் பதவியில் அபிஷேகம் செய்யப்படுகிறான். சூரியோதய காலத்தில் முறைப்படி மந்திர உச்சரிப்புடன் சுவர்ணத்தைத் தானம் செய்பவன் தன் பாவத்தையும் தீயகனவையும் அழித்துக் கொள்ளுகிறான். நடுப்பகலில் சொர்ணதானம் செய்பவன் எதிர்காலப் பாவங்களையும் அழித்துக் கொள்கிறான். மாலை நேரத்தில் விரதத்துடன் சுவர்ணதானம் அளிப்பவன் பிரம்மா, வாயு, அக்னி மற்றும் சந்திரனின் உலகங்களுக்குச் செல்கிறான். இந்திரனாலும் எல்லா லோகபாலர்களாலும் மதிக்கப்படுகிறான். இந்த உலகத்திலும் புகழுடன், பாவமின்றி ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். மரணத்திற்குப் பின் உவமையற்றவனாகி தடையற்ற கதியுடன் விரும்பிய இடங்களுக்குச் செல்கிறான்.

சுவர்ணம் அக்ஷயமான திரவியமாகும். அதைத் தானமளிப்பவன்

புண்ணிய லோகத்திலிருந்து கீழே வர வேண்டியிருப்பதில்லை. இவ்வுலகில் பெரும் புகழும் பரலோகத்தில் பல புண்ணிய லோகங்களையும் பெறுகிறான். சூரியோதய சமயத்தில் அக்னியைத் தோற்றுவித்து சொர்ணதானம் செய்பவன் விருப்பம் நிறைவேறப் பெறுகிறான். அக்னி ரூபமான சுவர்ணத்தின் தானம் சுகமளிக்கிறது. அளவற்ற புண்ணியத்தை உண்டாக்குகிறது.

ப்ருகு நந்தனா! நான் உனக்கு தங்கம் மற்றும் கார்த்திகேயனின் உற்பத்தியைக் கூறினேன். கார்த்திகேயன் பெரியவரானதும் தேவர்கள் அவரைத் தம் சேனாபதி பதவியில் அமர்த்தினர். அவர் உலகங்களின் நன்மையை விரும்பித் தேவராஜனின் ஆணையால் தாரகாசுரனையும் மற்ற தைத்யர்களையும் சம்ஹாரம் செய்தார். வள்ளல்களில் சிறந்த பரசுராமா! நான் உனக்கு தங்க தானத்தின் மகிமையைக் கூறினேன். நீ பிராமணர்களுக்கு தங்கத்தைத் தானம் செய்து, உன்னுடைய உக்ர கர்மத்தால் ஏற்பட்ட பாவங்களிலிருந்து விடுபடு” என வசிஷ்ட மகரிஷி கூறியருளினார்.

45. கார்த்திகேயன் தோற்றம்; தேவ சேனாபதியாக அபிஷேகம்
தாரகாசுர வதம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-86

கார்த்திகைப் பெண்கள் கார்த்திகேயனைப் போஷித்து வளர்த்தல்

கங்கை ருத்ரன் மற்றும் அக்னியின் மூலம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கர்ப்பத்தைத் துறந்ததால், தேவர்களின் தாரகாசுர வதத்திற்கான முயற்சி கெட்டுவிடும் நிலை ஏற்பட்டது. அப்போது அக்னி மற்றும் ருத்ரனின் தேஜஸைத் தாங்கும் சக்தி வேறு தேவப் பெண்களுக்கு இல்லாததால், கிருத்திகைப் பெண்களை அவர்கள் தூண்டினர். அவர்களே தம் சக்தியால் அந்த கர்ப்பத்தைத் தாங்கிப் போஷிக்க முடியும் எனத் தேவர்கள் கருதினர். அக்னிதேவன் அந்த ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களிடமும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர்கள் அந்த அக்னியின் கர்ப்பத்தை ஏற்றுப் போஷித்தனர்.

அக்னியின் தேஜஸ் முழுவதும் ஆறு வழியில் அவர்களுக்குள் ஸ்தாபிதம் ஆனது. பேறு காலம் வந்ததும் கார்த்திகைப் பெண்கள் ஒன்றாகவே அந்தக் கர்ப்பத்திற்கு பிறப்பளித்தனர். ஆறு இடங்களில் வளர்ந்த அந்த கர்ப்பம் பிறந்து ஒன்றாக ஆனது. சுவரணத்திற்கு அருகில் இருந்த அந்த பாலகனைப் பூமி ஏற்றுக் கொண்டது.

கார்த்திகேயனின் பெயர்கள்; அந்த குமரன் தேவர்களால் துதிக்கப்படுதல்

ஒளிமிக்க அந்தக் குழந்தை அக்னியைப்போல் பிரகாசித்தது; தெய்வீக உருவத்தைக் கொண்டிருந்தது. பார்க்கப் பிரியமானதாக இருந்தது. நாணல் காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த அந்தப் பாலகனுக்குக் கார்த்திகைப் பெண்கள் தங்கள் ஸ்தனத்தின் பாலைப் புகட்டி அதைப் போஷித்தனர். இதனால் அவன் கார்த்திகேயன் என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றான்.

சங்கரனின் வீரியம் ஸ்கலிதமாகித் தோன்றியதால் அவன் 'ஸ்கந்தன்' என்றும், குகையில் வாசம் செய்ததால் குகன் என்றும் புகழ் பெற்றான். முப்பத்து மூன்று தேவர்கள், பத்து திசைகள், திக்பாலகர்கள், ருத்ரர், தாதா, விஷ்ணு, யமன், பூஷா, அர்யமா, பகன் ஆகியோரும் அம்ச, மித்ர, சாத்ய, வசு, வாசவன், அஸ்வினி குமாரர்கள், வருணன், வாயு, ஆகாயம், சந்திரன், கிரகங்கள், நகூஷத்திரம், ரவி மற்றும் இன்னும் உள்ள தேவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் அந்த அற்புத பாலகனைப் பார்க்கத் திரண்டனர்.

அந்தக்குமரன் ஆறுமுகமும், பன்னிரண்டு கண்களும், பன்னிரண்டு

புஜங்களும் கொண்டு அக்னியைப் போன்ற காந்தியுடன் இருந்தார். ரிஷிகள் அவரைத் துதித்தனர். கந்தர்வர்கள் அவருடைய புகழைப் பாடினர். நாணல் புதரில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவரைக் கண்டு அனைவரும் மகிழ்ந்தனர். தாரகாசுரன் வதம் செய்யப்படுவான் என நம்பிக்கை கொண்டனர்.

தேவர்கள் குமாரனுக்குப் பரிசளித்தல்

தேவர்கள் குமாரனுக்குப் பிரியமான பொருட்களைப் பரிசளிக்கத் தொடங்கினர். பறவைகள் விளையாடுவதற்குப் பொம்மைகள் கொடுத்தன. கருடன் அழகான தோகையுள்ள தன் புதல்வன் மயிலைப் பரிசாக அளித்தார். அரக்கர்கள் பன்றியையும் எருமையையும் அளித்தனர். கருடனின் சகோதரன் அருணன் அக்னிபோன்று சிவந்த சேவலைப் பரிசாகக் கொடுத்தார். சந்திரன் ஆட்டினை அளித்தார். சூரியன் அழகிய காந்தியை அளித்தார். கோமாதா லக்ஷம் பசுக்களைத் தந்தார். அக்னி ஆட்டையும், நிலா பல பழங்களையும் மலர்களையும், சுதன்வா வண்டியையும், விசாலன் ரதத்தையும் அளித்தனர்.

வருணன் வருணலோகத்தின் தெய்வீக யானைகளையும், இந்திரன் சிங்கம், புலி, யானை மற்றும் பல கொடிய விலங்குகளையும், பற்பல குடைகளையும் பரிசாக அளித்தார். ராக்ஷஸ், அசுர சமுதாயம் சக்திசாலியான குமரன் பின் சென்றது. அவர் வளருவதைக் கண்டு தாரகாசுரன் வலுவில் அவரைப் போருக்கு அழைத்தான். எந்த உபாயத்தாலும் அவனால் அவரை வெற்றி கொள்ள முடியவில்லை.

தேவர்களும் குகையில் வாழும் குமாரனைப் பூஜை செய்து, அவனைச் சேனாபதி பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர். தாரகாசுரன் தங்களுக்குச் செய்த கொடுமைகளைக் கூறினர். பராக்ரமியான தேவ சேனாபதி குஹன் வளர்ந்து தன் அமோக சக்தியால் தாரகாசுரனை வதம் செய்தார். அக்னிகுமாரன் விளையாட்டாகவே தாரகாசுரனைக் கொன்றதும் தேவேந்திரன் மீண்டும் இந்திர பதவியில் அமர்ந்தார். பிரதாபியான ஸ்கந்தன் சேனாபதியாக சோபையுற்றார். சிவபிரானுக்கு எப்போதும் நன்மை செய்து வந்தார்.

அக்னி குமாரனான ஸ்கந்தன் சொர்ணமயமான திருமேனி தரித்தார். எப்போதும் குமாரனாகவே இருந்து தேவர்களின் சேனாபதியாக நிலைத்துள்ளார்.

46. பல்வேறு தீதிகளில் சிராத்தம் செய்வதன் பலன்.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-87, 88

சிராத்த கர்மத்தின் சுபமான விதிகள் கவனத்துடன் கேட்கப்பட வேண்டியவையாகும். இது, செல்வம், புகழ் மற்றும் புதல்வனை அளிக்கக்கூடியது. இது 'பித்ரு யக்ஞம்' என்று கூறப்படுகிறது. தேவர், அசுரர், மனிதர், கந்தர்வர், நாகர், அரக்கர், பிசாசர், கின்னரர் அனைவருக்கும் பித்ருக்கள் பூஜைக்குரியவர்களாவர். சிந்தனையாளர்கள் முதலில் பித்ரு பூஜை செய்தே பிறகு தேவபூஜை செய்கிறார்கள். ஆகவே, மனிதன் எப்போதும் எல்லா யக்ஞங்களின் மூலமும் பித்ருக்களைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

பித்ருக்களின் ச்ராத்தம் “அன்வாஹர்ய” என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே விசேஷ விதியின் மூலம் அதை அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டும். எல்லா நாட்களிலும் சிராத்தம் செய்வதால் பித்ருக்கள் மகிழ்கிறார்கள். பிரதமை திதியன்று பித்ருக்களைப் பூஜை செய்பவன், சிறந்த வீட்டில், அழகிய, நிறைய சந்தானங்களைப் பெறும் அழகிய மனைவியைப் பெறுகிறான். த்விதியை அன்று சிராத்தம் செய்தால் கன்னிகைகளின் பிறப்பு உண்டாகிறது த்ரிதியை சிராத்தம் செய்வதால் குதிரைகள் கிடைக்கின்றன. சதுர்த்தியன்று சிராத்தம் செய்வதால் வீட்டில் சிறிய பசுக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கிறது.

பஞ்சமி அன்று சிராத்தம் செய்வதால் பல புதல்வர்கள் தோன்றுகிறார். சஷ்டியன்று சிராத்தம் செய்பவன் காந்தி உடையவனாகிறான். சப்தமி அன்று சிராத்தம் செய்பவன் விவசாயத்தில் லாபமடைகிறான். அஷ்டமியன்று சிராத்தம் செய்பவன் வியாபாரத்தில் லாபம் பெறுகிறான். நவமியன்று சிராத்தம் செய்யும் புருஷன் வீட்டில் ஒரு குளம்புள்ள குதிரை முதலிய விலங்குகள் அதிகமாகின்றன.

தசமியன்று சிராத்தம் செய்பவனிடம் பசுக்களின் வளர்ச்சி உண்டாகிறது. ஏகாதசியன்று சிராத்தம் செய்பவன் தங்கம், வெள்ளி தவிர மற்ற எல்லா வகை செல்வத்தையும் பெறுகிறான். துவாதசியன்று சிராத்தம் செய்பவனுக்கு தங்கம் வெள்ளியுடன் ஏராளமான செல்வம் கிடைக்கிறது. த்ரயோதசியன்று சிராத்தம் செய்பவன் தன் குடும்பத்தில் சிறந்தவனாகிறான். ஆனால் சதுர்த்தியன்று சிராத்தம் செய்பவன் வீட்டில் வாலிப மரணம் நிகழ்கிறது. சிராத்தம் செய்பவனும் போரில் ஈடுபட நேரிடுகிறது. அமாவாசையன்று சிராத்தம் செய்பவன் தன் விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுகிறான்.

கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் சதுர்தசி தவிர தசமியிலிருந்து அமாவாசை

வரையிலான எல்லா திதிகளும் சிராத்த கர்மத்தில் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. சக்லபக்ஷத்தைக் காட்டிலும் கிருஷ்ணபக்ஷம் சிராத்தத்திற்குச் சிறந்ததாகும். அதேபோல முற்பகலை விடப் பிற்பகல் உத்தமமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

சிறந்த வேத்தாக்கள் சிராத்த கல்பத்தில் நியமித்துள்ள ஹவிஸ்யங்கள் அனைத்தும் விரும்பத்தக்கவை. எள், நெல், பார்லி, உளுத்தம்பருப்பு, நீர், கிழங்குகள், காய்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் சிராத்தம் செய்வதால் பித்ருக்கள் ஒரு மாதம் வரை திருப்தியடைகின்றனர். எள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படும் சிராத்தம் அக்ஷயமானது என்று மனு கூறுகிறார். சிராத்தம் தொடர்பான எல்லா உணவுப் பொருட்களிலும் எள்ளின் உபயோகம் முக்கியமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. பசுவின் தயிர் தானம் அளிக்கப்படும்போது பித்ருக்கள் ஓராண்டு வரை திருப்தியடைகின்றனர். நெய் கலந்த பாயசமும் இதே பலனை அளிக்கவல்லது.

இது விஷயமாக பித்ருக்கள் கூறிய பாடல் ஒன்று சனத் குமாரரால் பீஷ்மருக்குக் கூறப்பட்டது. அப்பாடல் இவ்வாறு கூறுகிறது.

“நம்முடைய குலத்தில் தக்ஷிணாயனத்தில் ஐப்பசி மாதத்தின் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில், மக நக்ஷத்திரமும் திரயோதசி திதியும் சேர்ந்திருக்கும் நாளில் நமக்காக நெய் கலந்த பாயசத்தை ஒரு புருஷன் தானம் அளிப்பானா? அவன் நியமத்துடன் விரதங்களைப் பாலனம் செய்து, மக நக்ஷத்திரத்தில் யானையின் நிழலில் அமர்ந்து, சிறந்த அன்னத்தால் செய்த பாயசத்தைக் கொண்டு முறைப்படி நமக்கு சிராத்தம் செய்வானா?

பல புதல்வர்களைப் பெற விருப்பம் இருக்க வேண்டும். அவர்களில் ஒருவனாவது உலகப் புகழ் பெற்ற அக்ஷயவடம் உள்ள கயாக்ஷேத்திரத்திற்கு யாத்திரை செய்து சிராத்தத்தின் பயனை அக்ஷயமாக்குவானா? பித்ருக்களின் கூடிய திதியன்று, நீர், கிழங்கு, காய், பழத்தின் சதைப்பற்று, அன்னம் முதலிய எதையாவது தேனைக் கலந்து கொடுத்தால் அது அவர்களுக்கு முடிவற்ற காலம் திருப்தி அளிக்கும்” என்பதே அப்பாடலாகும்.

கயாக்ஷேத்திரத்தில் பித்ருக்களுக்கு சிராத்தம் செய்வது அவர்களுக்கு மிகவும் திருப்தியளிப்பது என்பது இதனால் அறிய முடிகிறது.

47. பல்வேறு நக்சுத்திரங்களில் சிராத்தம் செய்வதன் பலன்.
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-89

இது சசபிந்துவிற்கு யமராஜனால் கூறப்பட்டது. கிருத்திகை நக்சுத்திரத்தில் அக்னியை ஸ்தாபித்து, புதல்வனோடு சிராத்தம் செய்பவன் பிணியும் கவலையும் அற்றவனாகிறான். குழந்தையை விரும்புவன் ரோஹிணியிலும், தேஜஸை விரும்புவன் மிருகசீரிசு நக்சுத்திரத்திலும் சிராத்தம் செய்ய வேண்டும். திருவாதிரை நக்சுத்திரத்தில் சிராத்த தானம் செய்பவன் கொடிய கர்மம் செய்பவன் ஆகிறான். எனவே, திருவாதிரை நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்யக்கூடாது.

செல்வத்தை விரும்புவன் புனர்வசு நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்ய வேண்டும் புஷ்டியை விரும்புவன் பூசு நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்ய வேண்டும். ஆயில்ய நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் தீர புத்திரர்களுக்குப் பிறப்பளிக்கிறான் மகத்தில் சிராத்தமும், பிண்டதானமும் செய்பவன் தன் குடும்பத்து மக்களில் சிறந்தவனாகிறான். பூர நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் சௌபாக்கியசாலியாகிறான். உத்தரத்தின் பின்பகுதியில் சிராத்தம் செய்பவன் சந்தானம் பெறுகிறான். அஸ்த நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் விரும்பும் பொருட்களைப் பெறுகிறான்.

சித்திரையில் சிராத்தம் செய்பவன் அழகான புதல்வர்களைப் பெறுகிறான். ஸ்வாதியில் பித்ருக்களை பூஜிப்பவன் வியாபாரத்தால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறான். விசாகத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் புதல்வன் பெற விரும்பினால் பல புதல்வர்களைப் பெறுகிறான். அனுஷத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் மறுபிறவியில் ராஜ்யத்தின் மன்னனாகிறான். கேட்டை நக்சுத்திரத்தில் புலனடக்கத்துடன் பிண்டதானம் செய்பவன் வளம் பெறுகிறான். மூலத்தில் சிராத்தம் செய்வதால் ஆரோக்கியம் உண்டாகிறது. பூராடத்தில் சிராத்தம் செய்வதால் மிகுந்த புகழும், உத்திராடத்தில் பித்ரு யக்ஞம் செய்வதால் கவலையில்லாத வாழ்க்கையும் கிடைக்கிறது. அபிஜித் நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் மருத்துவ விஷயத்தில் சித்தியடைகிறான். (அபிஜித் நக்சுத்திரம் இப்போது கூறப்படுவதில்லை)

திருவோண நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் மரணத்திற்குப் பின் நற்கதி பெறுகிறான். அவிட்டத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் நியமத்துடன் ராஜ்யத்தைப் பெறுகிறான். சதய நக்சுத்திரத்தில் சிராத்தம் செய்பவன் வைத்தியத்தில் சித்தி பெறுகிறான். பூரட்டாதியில் சிராத்தம் செய்பவன் பல ஆடுகளைப் பெறுகிறான். உத்திரட்டாதியில் சிராத்தம் செய்பவன்

ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைப் பெறுகிறான்.

ரேவதியில் சிராத்தம் செய்பவன் தங்கம், வெள்ளியைத் தவிர மற்ற செல்வங்களைப் பெறுகிறான். அஸ்வினியில் சிராத்தம் செய்வதால் குதிரைகளும், பரணியில் சிராத்தம் செய்வதால் உத்தம ஆயுளும் கிடைக்கிறது. இந்த சிராத்த சாஸ்திர விதியை யமராஜனிடமிருந்து சசபிந்து மன்னர் கேட்டு அதையே பின்பற்றினார். கவலையின்றிப் பூமியை வென்றார்.

48. சிராத்தத்தில் போஜனம் செய்யும் பிராமணர்கள் பற்றிய விரிவான செய்திகள்.

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-90

சிராத்தத்தில் பிராமணர்கள் பரீஷிக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம்

தான தர்மத்தை அறிந்த கூடித்திரியன் தேவ சம்பந்தமான காரியங்களில் பிராமணனைப் பரீக்ஷை செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆனால் பித்ரு காரியத்தில் அவர்களைப் பரீக்ஷை செய்வது நியாயமாகக் கருதப்படுகிறது. தேவர்கள் தம் தெய்வ தேஜஸாலேயே இப்புவிபில் பிராமணர்களைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஆகவே, தேவர்களைப் பூஜிக்கும் உத்தேசத்தோடு எல்லாப் பிராமணர்களிடமும் சென்று அவர்களுக்குத் தானமளிக்க வேண்டும். ஆனால் சிராத்த சமயத்தில், குலம், சீலம், வயது, உருவம், வித்தை, முன்னோர்களின் இருப்பிடம் மூலம் பிராமணனை அவசியம் பரீக்ஷை செய்ய வேண்டும். பிராமணர்களில் சிலர் வரிசையில் குற்றமுற்றவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள்.

குற்றமுள்ள பிராமணர்கள்; இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் பலனற்றுப் போதல்

சூதாடி, கருச்சிதைவாளன், ராஜயக்ஷமா நோயாளி, பசு பாலனம் செய்பவன், படிக்காதவன், கிராமத்திற்குத் தொல்லை தருபவன், வட்டி வாங்குபவன், பாடகன், எல்லாப் பொருட்களையும் விற்பவன், மற்றவர் வீட்டை நஷ்டம் செய்பவன், விஷம் கொடுப்பவன், கணவர் உயிருடன் இருக்கும்போதே, மற்றொருவன் மூலம் பெண்ணுக்குப் பிறப்பவன் வீட்டில் போஜனம் செய்பவன், சோமரசத்தை விற்பவன், கைரேகை பார்த்துப் பிழைப்பவன், அரசனின் பணியாள், எண்ணெய் விற்பவன், பொய் சாட்சி சொல்பவன், தந்தையோடு சச்சரவு செய்பவன், களங்கமுற்றவன், திருடன், சிற்பி, நடிகன், கோள் சொல்பவன், மித்ர துரோகி, மாற்றான் மனைவியை விரும்புபவன், விரதமில்லாதவர்களின் ஆசிரியன், ஆயுதம் செய்து பிழைப்பவன், நாயுடன் திரிபவன், நாயால் கடிக்கப்பட்டவன், தம்பிக்குத் திருமணமாகிய பிரம்மச்சாரி அண்ணன், தோல் வியாதி உடையவன், குருபத்தினியைச் சேருபவன், கோயிலில் பூஜை செய்து பிழைப்பவன், ஜோஸ்யன் முதலிய பிராமணர்கள் வரிசையிலிருந்து வெளியே வைக்கப்பட வேண்டியவர்கள். இத்தகையவர்கள் உண்ட அன்னம் அரக்கர்களுக்கு கிடைக்கிறது என்று பிரம்மவாதிகள் கூறுகின்றனர்.

சிராத்த போஜனம் செய்தபிறகு அங்கு வேதம் படிப்பவன், சூத்திரப் பெண்ணோடு சேருபவன் இவர்களுடைய பித்ருக்கள் அன்று முதல் ஒரு மாதம் அவனுக்கு மலத்தில் சயனம் செய்பவர்களாகின்றனர். சோமரசத்தை விற்பவனுக்கு அளிக்கப்படும் சிராத்த அன்னம் பித்ருக்களுக்கு மலத்திற்குச் சமமானதாகும். சிராத்தத்தில் வைத்தியனுக்கு அளிக்கப்படும் அன்னம் சீழ், ரத்தம் போலப் பித்ருக்களுக்கு ஏற்கத் தகாதது ஆகிறது. ஆலயங்களில் பூஜை செய்து பிழைப்பவனுக்கு செய்யப்படும் சிராத்த தானம் வீணாகிறது. வட்டிக்காரனுக்கு அளிக்கப்படும் அன்னம் நிலையற்றதாகிறது. வியாபாரம் செய்பவனுக்கு அளிக்கப்படும் சிராத்த தானம், இக, பரலோகங்களில் பலனளிப்பதில்லை.

கணவன் இருக்கும்போது தாய்க்கு மற்றொருவன் மூலம் பிறக்கும் புதல்வனுக்கு அளிக்கப்படும் சிராத்த அன்னம் சாம்பலில் போட்ட ஹவிஸ்யம் போல வீணாகிறது. தர்மமில்லாத, சரித்திரமற்ற பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் ஹவ்ய, கவ்ய தானம் பரலோகத்தில் வீணாகிறது. இத்தகைய அதம பிராமணர்கள் தானம் பெறும் வரிசையிலிருந்து வெளியேற்றத் தகுந்தவர்களாவர். சூத்திரர்களுக்கு வேதத்தை உபதேசிப்பவனும் வெளியேற்றத்திற்குரியவன் ஆவான்.

ஒரு கண் மட்டும் உடையவன் வரிசையில் அமர்ந்த 60 பேரைக் களங்கப்படுத்துகிறான். அலி 100 பேரை புனிதமற்றவனாக்குகிறான். வெண்குஷ்டம் உடையவன் அமர்ந்த வரிசையில் பார்ப்பவர் அனைவரையும் களங்கப்படுத்துகிறான். தலைப்பாகை மற்றும் தொப்பி வைத்துக் கொண்டு போஜனம் செய்பவன், தெற்கு நோக்கி அமர்ந்து போஜனம் செய்பவன், செருப்பு அணிந்து கொண்டு போஜனம் செய்பவன் இவர்களுடைய போஜனம் முழுவதும் அசுரத்தன்மை உடையதாகும். தோஷ திருஷ்டியோடு அளிக்கப்படும் தானம், சிராத்தம் இல்லாமல் அளிக்கப்படும் தானம் இவை அசுர மன்னன் பலியினுடைய பாகம் எனப் பிரம்மா தீர்மானித்துள்ளார்.

சிராத்த தானம் எல்லாப் பக்கமும் மறைவு உள்ள இடத்தில் செய்யப்பட வேண்டும். ஏன் எனில் நாய் மற்றும், குற்றமுள்ள பிராமணர்களின் பார்வை எந்த வகையிலும் படக்கூடாது. அங்கு எல்லாப் பக்கமும் எள்ளைத் தெளிவாக்க வேண்டும். என் இல்லாமலோ, சினத்துடனோ செய்யப்படும் சிராத்தத்தின் ஹவிஸ்யத்தை அரக்கர்களும், பிசாசுகளும் மறைத்துவிடுகின்றனர்.

வரிசையைப் புனிதமாக்கும் பிராமணர்கள்

“த்ரிணாசிகேத” என்னும் மந்திரங்களை ஜபம் செய்பவர்கள்,

“கார்ஹபத்ய” முதலிய ஐந்து அக்னிகளைப் பயன்படுத்துபவர், “த்ரிசபர்ண” என்னும் மந்திரங்களைப் படிப்பவர், “பிரம்ம மேதுமாம்” முதலிய தைத்ரய பிரசித்தி பெற்ற கல்வி முதலிய ஆறு அங்கங்களின் ஞானம் உடையவன், இத்தகையவர் அனைவரும் வரிசையைப் புனிதப்படுத்துபவர்கள் ஆவார்கள்.

பரம்பரையாக வேதம் அல்லது பராவித்தையை அறிந்தவர்கள் அல்லது உபதேசிப்பவர்கள், வேதங்களின் சந்தோக சாகாவின் வித்வான்கள், சாம மந்திரத்தின் பாடகர்கள், தாய் தந்தையருக்குக் கீழ்ப்படிந்தவர்கள், பத்து தலைமுறையாக வேதம் படிப்பவர்கள், தர்ம பத்தினியோடு ருது காலத்தில் மட்டும் சேருபவன், வேதத்திலும், வித்தையிலும் பயிற்சியை முடித்தவர்களுமான பிராமணர்களும் தான வரிசையைப் புனிதம் செய்பவர்கள் ஆவர்.

அதர்வ வேதத்தை அறிந்தவர்கள், பிரம்மச்சாரி, நியமத்துடன் விரதங்களைக் கடைப்பிடிப்பவர், உண்மை பேசுபவர், தர்மசீலர், தன் கடமைகளில் ஈடுபடுபவர்கள் இவர்களும் பங்கிதி பாவனர்களாவர். (வரிசையைப் புனிதப்படுத்துபவர்) புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவதற்காக சிரமத்துடன் முயற்சி செய்தவர்கள், வேதமந்திர உச்சாடனத்துடன் பல யாகங்களை அனுஷ்டித்து அவப்ருத ஸ்நானம் செய்தவர், கோபமற்றவர், மனத்தை வசப்படுத்துபவர், புலன்களை வென்றவர், பிராணிகளின் நன்மையை விரும்புபவர் ஆகிய பிராமணர்களையே சிராத்தத்திற்கு அழைக்க வேண்டும். ஏன் எனில் இவர்களே வரிசையைப் புனிதப்படுத்துபவர்கள். இவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் அக்ஷயமாகிறது.

மோக்ஷ தர்ம ஞானத்துடன் அடக்கமுள்ளவர், உத்தம விரதங்களை மேற்கொள்ளும் யோகி, பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தை அறிந்த சிறந்த புருஷன், பரம்பாகவதர்கள், வானப்ரஸ்த தர்மத்தினர், குலத்தில் சிறந்தவர்கள், வைதிக ஆசாரத்தை அனுஷ்டானம் செய்பவர்கள், மனக்கட்டுப்பாட்டுடன் சிறந்த பிராமணர்களுக்கு இதிகாசத்தைக் கூறுபவர்கள், மகா பாஷ்யம் மற்றும் இலக்கணத்தின் வித்வான்கள், புராணங்களையும், தர்ம சாஸ்திரங்களையும் நியாயப்படி பயின்று அவற்றின் விதிப்படி நடந்து கொள்கிறவர்கள், குறிப்பிட்ட காலம் குருகுல வாசம் செய்து வேதத்தைப் பயின்றவர்கள், சத்தியவாதியாக நிரூபிக்கப்பட்டவர்கள், படிப்பதிலும் படிக்க வைப்பதிலும் முதன்மையானவர்கள் ஆகிய பிராமணர்கள் வரிசையில் தாங்கள் பார்க்கும் பிராமணர்கள் அனைவரையும் பவித்ரமாக்குகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் ‘பங்கிதிபாவனர்கள்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

வேத சிக்ஷை அளிப்பவனும், பிரம்ம ஞானிகளின் வம்சத்தில் தோன்றியவனுமான பிராமணன் தனியாகவே மூன்றரை கோசமுள்ள

இடத்தைப் புனிதப்படுத்திவிடுவான் என்பது பிரம்மவாதிகள் ஏற்றுக் கொள்ளும் கருத்து ரித்விக் அல்லது ஆசிரியன் அல்லாதவன் ரித்விஜர்களின் அனுமதி பெற்று சிராத்தத்தில் முதல் ஆசனம் ஏற்றால் அவன் வரிசையின் குற்றத்தை விலக்கிவிடுகிறான்.

வேதமறிந்த பிராமணன், எல்லா வகையான வரிசைக் குற்றங்கள் இல்லாதவனாகவும், பதிதன் அல்லவனாகவும் இருந்தால் அவன் பங்க்தி பாவனன் ஆவான். ஆகவே எல்லா வகையிலும் முயற்சி செய்து, பிராமணனைப் பரீக்ஷை செய்தே சிராத்தத்திற்கு அழைக்க வேண்டும். அவர்கள் தன் கர்மத்தில் நிலைத்தவராகவும், நல்ல குலத்தினராகவும், கேள்வி ஞானம் உடையவராகவும் இருக்க வேண்டும்.

சிராத்த போஜனத்தில் நண்பர்கள் விலக்கப்படுதல்

நண்பர்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படும் சிராத்தமும், ஹவிஸ்யமும் தேவர்களையும், பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்வதில்லை. அந்த சிராத்தம் செய்பவன் சொர்க்கம் அடைவதில்லை. சிராத்தத்தில் போஜனம் அளித்த பின் நட்பை ஏற்படுத்திக் கொள்பவன் இறந்த பின் தேவமார்க்கத்தில் செல்வதில்லை. எனவே சிராத்தத்திற்கு நண்பனை அழைக்கக்கூடாது. நண்பனும் பகைவனும் ஆகாத நடுநிலையாளனையே சிராத்தத்திற்கு அழைக்க வேண்டும். தரிசு நிலத்தில் நடப்பட்ட விதை முளைப்பதுமில்லை, பலன் தருவதுமில்லை என்பதுபோல தகுதியற்ற பிராமணனுக்கு போஜனம் அளிக்கப்படும் சிராத்த அன்னம் இகத்திலும், பரத்திலும் எந்தப் பலனையும் அளிப்பதில்லை.

சிராத்த போஜனத்திற்குத் தகுதியற்றவர்கள்; தகுதியானவர்கள்

வேதக் கல்வியற்ற பிராமணனுக்கு சிராத்த தானம் அளிக்கக்கூடாது. ஒருவர் மற்றவர் வீட்டில் சிராத்த போஜனம் செய்து பரஸ்பரம் தகூழினை அளிக்கவும், வாங்கவும் செய்தால் அந்த தானம் பிசாசு தகூழினை என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது தேவர்களுக்கோ அல்லது பித்ருக்களுக்கோ கிடைப்பதில்லை. கன்றை இழந்த பசு கொட்டிலைச் சுற்றி வருவதைப்போல அது இந்த உலகத்திலேயே இருக்கிறது. பித்ருக்களை அடைவதில்லை. தீ அணைந்த பிறகு நெய் ஆஹுதி அளித்தால் அதைத் தேவர்களோ, பித்ருக்களோ அடைவதில்லை. அதுபோல நடனம் ஆடுபவர், பாடகர், பொய்யுரைப்பவர் ஆகிய பிராமணனுக்கு அளிக்கும் தானம் பயனற்றுப் போகிறது.

தகுதியற்றவனுக்கு அளிக்கப்படும் தகூழினை கொடுப்பவனையும், வாங்குபவனையும் திருப்தி செய்யாமல் இருவரையும் அழித்துவிடுகிறது.

நிந்தைக்குரிய அந்த தகூழினை அளிப்பவனின் பித்ருக்களை தேவையான வழியில் இருந்து வீழ்த்தி விடுகிறது. ரிஷிகள் கூறிய தர்ம மார்க்கத்தில் செல்பவர்கள், தீர்மானமான அறிவுடையவர்கள், எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவர்கள் இவர்களே தேவர்களால் பிராமணர்கள் என்று கருதப்படுகிறார்கள். ரிஷி முனிவர்களில் சிலர் ஸ்வாத்யாய நிஷ்டர், சிலர் ஞான நிஷ்டர், சிலர் தபோ நிஷ்டர், சிலர் கர்ம நிஷ்டர் என அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இவர்களில் ஞான நிஷ்ட மகரிஷிகளுக்கே சிராத்த அன்னத்தை அளிக்க வேண்டும். பிராமணர்களை நிந்திக்காதவர்களே சிறந்தவர்களாவார். சம்பாஷணையிலேயே பிராமணர்களை நிந்திப்பவர்களுக்கு சிராத்த போஜனம் அளிக்கக்கூடாது. வானப்ரஸ்த ரிஷிகள் “நிந்திக்கப்படும் பிராமணர்கள். நிந்தை செய்பவர்களின் மூன்று தலைமுறையை அழித்து விடுகின்றனர்” எனக் கூறியுள்ளனர்.

வேதமறிந்த பிராமணர்களைத் தூரத்திலிருந்தே பரீகூஷ செய்ய வேண்டும். வேத ஞானம் உள்ளவர்கள் தனக்குப் பிடித்தவராக இருந்தாலும் பிடிக்காதவராக இருந்தாலும் அதை யோசிக்காமல், சிராத்த போஜனத்திற்கு அழைக்க வேண்டும். பத்து லக்ஷம் தகுதியற்ற பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளிப்பவன் வீட்டில் அந்த அனைவருக்கும் பதிலாக எப்போதும் திருப்தியோடு இருக்கும் வேதமறிந்த பிராமணன் போஜனம் செய்யும் அதிகாரியாவான். லக்ஷம் முட்டாள்களை விட ஒரு சத்பாத்திர பிராமணனுக்குப் போஜனமளிப்பது உத்தமமானது ஆகும்.

49. சிராத்தம் தோன்றிய வரலாறு; பித்ருக்களின் ஆசீர்வாதம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-91, 92

சிராத்தத்தில் பிராமணர்கள் பரீஷித்கப்பட வேண்டியதன் அவசியம்

பழைய காலத்தில் பிரம்மாவிடமிருந்து அத்ரி முனிவர் தோன்றினார். பிரதாபியான ரிஷி. அத்ரி முனிவரின் வம்சத்தில் தோன்றியவர் தத்தாத்ரேயர். தத்தாத்ரேயரின் புதல்வர் பெரும் தவசியான நிமி. நிமியின் புதல்வன் ஸ்ரீ மான் ஆயிரம் ஆண்டுகள் கடும் தவம் புரிந்து, இறுதியில் கால தர்மத்திற்குட்பட்டு உயிர் துறந்தார். நிமி சாஸ்திரம் கூறும் கர்மத்தின் மூலம் தூய்மையற்ற நிலையை விலக்க, புத்திர சோகத்தில் சூழ்ந்து தாபமடைந்தார்.

நிமி சதுர்தசியன்று சிராத்தத்தில் அளிக்கத்தக்க பொருட்கள் அனைத்தையும் சேகரித்தார். புத்திர சோகத்தால் கவலை கொண்டபோதும், அறிவின் பலத்தால் துயரத்தை விலக்கி, சிராத்த விதியை யோசித்தார். சிராத்தத்திற்கு சாஸ்திரத்தில் கூறியுள்ள பொருட்களையும், தன்னுடைய புதல்வனுக்குப் பிடித்தவற்றையும் சேகரித்தார். அமாவாசையன்று ஏழு பிராமணர்களை அழைத்து அவர்களை பூஜித்தார். பிறகு அவர்களுக்காக குசத்தால் ஆசனம் அமைத்து அவர்களை அதன் மீது அமரச் செய்தார். அந்த ஏழு பேருக்கும் உப்பில்லாதவற்றைப் பரிமாறினார்.

பிறகு போஜனம் செய்த பிராமணர்களின் கால்களுக்கும் கீழ், ஆசனங்களின் மீது தென்பக்கம் முனையிருக்குமாறு குசத்தை விரித்தார். தன் முன்னாலும் அவ்வாறே செய்து, புனிதமாகிக் கவனத்துடன் தன் புதல்வன் ஸ்ரீ மானுடைய பெயரையும், கோத்திரத்தையும் கூறிக் குசங்களின் மீது பிண்டதானம் செய்தார். இவ்விதம் சிராத்தம் செய்த பின் தன்னிடம் தர்ம கலப்பு குற்றத்தைக் கருதிப் பச்சாதாபம் கொண்டு 'முனிவர்கள் யாரும் முன்பு செய்யாத காரியத்தை நான் ஏன் செய்தேன்? என்னுடைய தன்னிச்சையான செயலைக் கண்டு பிராமணர்கள் சாபமளித்துச் சாம்பலாக்கிவிட மாட்டார்களா எனக் கருதிக் கவலை கொண்டார். உடனே தன் வம்சத்தைத் தோற்றுவித்த அத்ரி மகரிஷியை நினைத்தார். அவர் நினைத்ததும் அத்ரி மகரிஷி அவர் முன் தோன்றினார்.

அத்ரி முனிவர் சிராத்த விஷயத்தில் நிமி மன்னனுக்கு உபதேசம் செய்தல்

அத்ரி புத்ர சோகத்தால் துயருற்ற நிமிக்கு ஆறுதல் கூறினார். தபோதனனே! நீ செய்த பித்ரு யக்ஞத்திற்காகப் பயம் கொள்ளாதே.

எல்லோருக்கும் முன்பு பிரம்மா தானே இந்த கர்மத்தைச் செய்துள்ளார். ஆகவே நீ பிரம்மா செய்துள்ள தர்மத்தையே செய்துள்ளாய். பிரம்மாவைத் தவிர வேறு யார் சிராத்த விதியை உபதேசம் அளிக்க முடியும்? நான் உனக்கு சுயம்புவான பிரம்மா கூறிய சிராத்தத்தின் உத்தம விதியை வர்ணிக்கிறேன். அதனைக்கேட்டு அதன்படி சிராத்தம் செய்.

முதலில் வேத மந்திரத்தை உச்சரித்து, அக்னி கரண செயலை முடித்து அக்னி, சோமன், வருணன் மற்றும் பித்ருக்களோடு எப்போதும் இருக்கும் விஸ்வே தேவர்களோடு அவர்களுடைய பங்கை அர்ப்பணம் செய். பிறகு சிராத்தத்திற்கு ஆதாரமான பூமியை வைஷ்ணவி, காஸ்யபி, அக்ஷயா முதலிய பெயர்களால் துதிக்க வேண்டும். பிறகு சிராத்தத்திற்கு தண்ணீர் கொண்டு வர வருண பகவானைத் துதிக்க வேண்டும். இதன்பின் அக்னியையும், சோமனையும் திருப்தி செய்ய வேண்டும். பிரம்மா தோற்றுவித்த சில தேவர்கள் பித்ருக்கள் என்னும் பெயரில் பிரசித்தமாக உள்ளார்கள். அவர்கள் ‘உஷ்ணபர்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள். சிராத்தத்தில் பிரம்மா அவர்களுடைய பாகத்தைத் தீர்மானித்துள்ளார். சிராத்தத்தின் மூலம் அவர்களைப் பூஜிப்பதால் சிராத்தமளிப்பவன் பித்ருக்களின் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

அத்ரி முனிவர் விஸ்வே தேவர்களின் பெயர்களைக் கூறுதல்

பழைய காலத்தில் பிரம்மா, ‘அக்னிஷ்வாத்’ முதலிய பித்ருக்களைச் சிராத்தத்திற்கு அதிகாரியாகக் கூறியுள்ளார். அவர்களின் எண்ணிக்கை ஏழாகும். விஸ்வேதேவர்கள் யக்ஞத்தின் பாகம் பெற அதிகாரமுடையவர்கள். அவர்களுடைய முகம் ஏழாகும். அவர்களின் பெயர்கள், “பல, த்ருதி, விபாப்மா, புண்ணியக்ருத் பாவன, பார்ஷ்ணிக்ஷமா, சமூக, திவ்யசானு, விவஸ்வான், வீர்யவான். ஹ்ரீமான், கீர்த்திமான், க்ருத, ஜிதாத்மா, முனிவீர்ய, தீப்தரோமா, பயங்கர, அனுகர்மா, பிரதீத, பிரதாதா, அம்சமான், சைலாப, க்ரோதியான தீரோஷ்ணி, பூபதி, ச்ரஜ, வஜ்ரி, வரி, விஸ்வேதேவ, வித்யுத்வர்சா, சோமவர்ச்சா, சூர்யஸ்ரீ, சோமப, சூர்யசாவித்ர, தததாத்மா, புண்டரீயக, ஊஷ்ணிநாப, நபோத், விஸ்வாயு, தீப்தி, சமுஹர, சுரேஷ, வ்யோமாரி, சங்கரி, பவ, ஈச, கர்த்தா, க்ருதி, தக்ஷ, புவன, திவ்யகர்மக்ருத், கணித, பஞ்சவீர்ய, ஆதித்ய, ரக்ஷமிவான், சப்தக்ருத், சோமவர்சா, விஸ்வக்ருத், கவி, அனுகோப்தா, சகோப்தா, நப்தா மற்றும் ஈஸ்வரன் என்பனவாகும். இந்த மகா பாக்கியவான்கள் காலத்தின் கதியை அறிபவர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்.

சிராத்தத்தில் மறுக்கப்பட்ட பொருட்கள்

இப்போது சிராத்தத்தில் மறுக்கப்பட்ட பொருட்களை அறிந்து கொள். தானியத்தில் திணை, மஞ்சள் கடுகு, கிங்குத்ரவியம், தாளிக்கப் பயன்படுவனவற்றுள் பெருங்காயம், காய்கறிகளில் வெங்காயம், பூண்டு, கச்சநார், முருங்கை, சீமை முள்ளங்கி, பரங்கி, சுரைக்காய் முதலியன, கருப்பு உப்பு, வராஹிக் கிழங்கின் சதைப்பற்று, புரோகூஷணம் செய்யப்படாதது, கருப்பு சீரகம், வீரியா, சீதபாகி, முளைவிட்ட பயிறு முதலியவை சிராத்தத்தில் மறுக்கப்பட்டவையாகும். எல்லா வகையான உப்பு, நாகப்பழம் மற்றும் தும்மல் அல்லது கண்ணீரால் களங்கப்பட்ட பொருட்களும் விலக்கப்பட வேண்டியவையே.

சிராத்த விஷயமான ஹவ்ய கவ்யத்தில் சுதர்சன சோம லதா நிந்தைக்குரியதாகும். இந்த ஹவிஸை விஸ்வேதேவர்களும் பித்ருக்களும் விரும்புவதில்லை. பிண்டதானம் அளிக்கும் இடத்தில் இருந்து சண்டாளர்களை விலக்கிவிட வேண்டும். துவராடை அணிந்த சந்யாசி, குஷ்டரோகி, பதிதன், பிரம்மஹத்தி செய்தவன், இனக்கலப்பு பிராமணன், தர்மத்திலிருந்து பிறழ்ந்த சம்பந்தி ஆகியோரும் சிராத்த காலத்தில் விலக்கப்பட வேண்டியவர்களாவர்”

தம் வம்சத்தில் தோன்றிய நிமிக்கு சிராத்த விஷயமான இந்த உபதேசத்தை அளித்த அத்ரி மகரிஷி பிரம்மாவின் திவ்ய சபைக்குச் சென்றுவிட்டார்.

பித்ரு மற்றும் தேவர்கள் சிராத்த அன்னத்தால் அஜீரணம் அடைந்து பிரம்மாவிடம் செல்லுதல்

நிமி மகரிஷி முதன் முதல் சிராத்தத்தில் ஈடுபட்ட பிறகு, எல்லா மகரிஷிகளும் சாஸ்திர விதிப்படி பித்ரு யக்ஞத்தை அனுஷ்டித்து வரலானார்கள். பிண்டதானம் அளித்த பிறகு, தீர்த்தங்களின் நீரால் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணமும் செய்து வந்தனர். மெல்ல, மெல்ல நான்கு வர்ணத்து மக்களும் சிராத்தத்தில் தேவர்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும் அன்னமளிக்கலானார்கள். தொடர்ந்து சிராத்த போஜனத்தை ஏற்றுத் தேவர்களும், பித்ருக்களும் முழு திருப்தியடைந்தனர். சிராத்த அன்னத்தால் அவர்கள் அஜீரணம் அடைந்து துன்புற்றார்கள். சோமனிடம் சென்று “நாங்கள் சிராத்த அன்னத்தால் கஷ்டப்படுகிறோம் எங்களுக்கு நன்மை செய்யுங்கள்” என்று வேண்டினர்.

சோமன் அவர்களிடம் பிரம்மாவைச் சரணடையுமாறு கூறினார். அவர் கூறியவாறு, தேவர்களும் பித்ருக்களும் மேரு மலையின் சிகரத்தில் இருந்த பிரம்மாவிடம் சென்று, “சிராத்த அன்னத்தை உண்டு அஜீரணத்தால் கஷ்டப்படும் எங்களுக்கு அருள்புரியுங்கள்” என வேண்டினர். பிரம்மா

அவர்களிடம், “என்னருகில் அமர்ந்திருக்கும் அக்னியே உங்கள் நன்மைக்கான விஷயத்தைக் கூறுவார்” என்றார்.

அக்னிதேவன் அவர்களுக்கு அருள்புரிதல்; சிராத்தம் அளிக்கும் முறை

அக்னி அவர்களிடம், “தேவர்களே! பித்ருக்களே! இப்போதிருந்து சிராத்த சமயத்தில் நாம் ஒன்றாகவே போஜனம் செய்வோம். நான் உடனிருப்பதால் நீங்கள் அந்த அன்னத்தை ஐயமின்றி ஜீரணித்துவிடலாம்” என அருள் செய்தார். அதன்பிறகு சிராத்தத்தில் அக்னிக்கே முதல் பாகம் அளிக்கப்படுகிறது. அக்னியில் ஹவனம் செய்த பிறகு பித்ருக்களுக்கு அளிக்கப்படும் பிண்ட தானத்தை பிரம்மராக்ஷஸ் களங்கப்படுத்துவதில்லை. அரக்கர்கள் அங்கிருந்து ஓடிவிடுகிறார்கள்.

சிராத்தத்தில் முதலாவதாக தந்தைக்குப் பிண்டம் அளிக்க வேண்டும். பிறகு பிதாமகருக்கும், அதன்பிறகு பிரபிதாமகருக்கும் அளிக்க வேண்டும். சிராத்தத்தில் இதுவே முறையாகும். ஒவ்வொரு பிண்டம் அளிக்கும்போது காயத்ரி மந்திரம் ஐபிக்க வேண்டும். தானத்தின் தொடக்கத்தில் அக்னிக்கும், சோமனுக்குமாக மந்திரங்களுடன் இரண்டு பாகங்களைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். ரஜஸ்வலையானவள், கேட்கும் திறனற்றவள், வேறு வம்சத்துப் பெண் சிராத்த கர்மத்தில் பங்கேற்கக்கூடாது.

நதியில், நீரில் நீந்தும்போது பிதாமகர்களின் பெயர்களைக் கீர்த்தனம் செய்தல் வேண்டும். ஒரு நதிக்கரைக்குச் செல்லும்போது அங்கு பித்ருக்களுக்குப் பிண்டதானமும், தர்ப்பணமும் செய்ய வேண்டும். பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்த பிறகே, நண்பர் மற்றும் சம்பந்திகளுக்கும் தண்ணீர் அஞ்சலி அளிக்க வேண்டும். நதி நீரைக் கடக்கும்போது படகின் மீதமர்ந்து நீர் அஞ்சலி அளிக்க வேண்டும்.

கிருஷ்ண பக்ஷ அமாவாசை திதியன்று அவசியம் சிராத்தம் செய்ய வேண்டும். பித்ருக்களிடம் பக்தியோடு சிராத்தம் செய்பவன் புஷ்டி, ஆயுள், வீரியம் மற்றும் லக்ஷ்மியைப் பெறுகிறான். பிரம்மா! புலஸ்தியர், வசிஷ்டர், புலகர், அங்கிரா, க்ருது, கஸ்யபர் ஆகிய ஏழு ரிஷிகள் பெரும் யோகீஸ்வரர்களாகவும், பித்ருக்களாகவும் கருதப்படுகின்றனர். பிண்டத்தின் சம்பந்தத்தால் இறந்தவர்கள் பிரேதத்தன்மை என்னும் கஷ்டத்தில் இருந்து விடுதலை பெறுகிறார்கள்.

50. தானம் பெறுவதன் குற்றத்தை விளக்கும் வருஷாதர்பி மற்றும்
சப்தரிஷிகளின் கதை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-93

ஒருசமயம், கச்யபர், அத்ரி, வசிஷ்டர், பரத்வாஜர், கௌதமர், விஸ்வாமித்திரர், ஜமதக்னி, பதிவிரதையான அருந்ததி தேவி அனைவரும் பிரம்மலோகத்தை அடையும் விருப்பத்துடன், சமாதியில் நிலைத்துப் புவியில் சஞ்சரித்தனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் சேவை செய்ய 'கண்டா' என்னும் பணிப்பெண் இருந்தாள். அவள் 'பசுமுகன்' என்னும் சூத்திரனைத் திருமணம் செய்திருந்தாள். ஒருமுறை பூமியில் நீண்டகாலம் மழை பொழியவில்லை; பஞ்சம் நிலவியது. உலகம் பசியால் பீடிக்கப்பட்டது. அந்த பஞ்ச காலத்தில் அற்ப ஆயுள் கொண்ட ராஜகுமாரன் மரணமடைந்தான். பசியால் பீடிக்கப்பட்ட காரணத்தால் சப்தரிஷிகள் இறந்த ராஜகுமாரனை நாற்புறமும் சூழ்ந்து கொண்டனர்.

வருஷாதர்பி மன்னன் ரிஷிகளுக்கு தானமளிக்க விரும்புதல்

வருஷாதர்பி பிராமணர்களிடம் கூறினார்; “தவசீலர்களே! தானம் ஏற்பது பிராமணர்களுக்கு உத்தமமானதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. தானம் பெறுவது பஞ்சம், பசியிலிருந்து பிராமணனைக் காப்பாற்றுகிறது. ஆகவே என்னிடம் உள்ள செல்வத்தைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். என்னிடம் யாசிக்கும் பிராமணன் எனக்குப் பிரியமானவன் ஆகிறான். நான் உங்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் வரிக்குதிரைகளை அளிக்கிறேன். வெண்மையான விரைந்து செல்வதும், காளைகளோடு சேர்ந்ததுமான பசுக்களை அளிக்கவும் தயாராக உள்ளேன். அத்துடன் ஒரு குலத்தின் பாரத்தைச் சுமக்க வல்ல பத்தாயிரம் வெண்மையான காளைகளையும் அளிக்கிறேன்.

இளமையான, செழிப்பான முதல் கன்று ஈன்ற சிறந்த கறவைப் பசுக்களையும் அளிக்கிறேன். இவையல்லாமல், நல்ல கிராமங்கள், தன, தான்யங்கள், ரத்தினங்கள் மற்றும் கிடைத்தற்கரிய பொருட்களையும் அளிக்கிறேன். நான் உங்களுக்கு என்ன அளிக்க வேண்டும் என்று கூறுங்கள். இந்த சாப்பிடக்கூடாத பொருளில் மனத்தைச் செலுத்தாதீர்கள். உங்களுடைய சரீரத்தின் புஷ்டிக்காக நான் என்ன அளிக்கட்டும்?” என்றார்.

ரிஷிகள் மன்னன் அளிக்க விரும்பிய தானத்தை மறுத்தல், மன்னன் அத்திப் பழங்கள் அளிக்க அதனையும் ரிஷிகள் பெற மறுத்தல்

ரிஷிகள் ‘வ்ருஷாதர்பி’ மன்னனிடம் கூறினார்கள். “மன்னா தாங்கள் அளித்த தானம் மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது தேனைப்போல இனிமையாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இது விளைவில் விஷத்தைப் போன்றதாகும். இதை அறிந்தும் ஏன் எங்களைப் பேராசையில் சிக்க வைக்க முயல்கிறீர்கள். பிராமணர்களின் உடல் தேவர் வசிக்கும் இடமாகும். அதில் எல்லா வேதங்களும் இருக்கிறார்கள். பிராமணன் தவத்தால் தூயவனாகவும், திருப்தி உடையவனாகவும் இருந்தால் அவன் தேவர் அனைவரையும் மகிழ்விக்கிறான். பிராமணன் நாள் முழுவதும் சேகரிக்கும் தவம், மன்னன் அளிக்கும் தானத்தால் காட்டை எரிக்கும் காட்டுத் தீ போல நஷ்டமாக்கிவிடுகிறது.

மன்னா! இந்த தானத்துடன் தாங்கள் நலமாக இருங்கள்; தங்களிடம் இருந்து தானம் பெற விரும்புவவர்களுக்கு அளித்து விடுங்கள்.” என்று கூறிய ரிஷிகள் அங்கிருந்து காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டனர். அப்போது மன்னன் கட்டளைப்படி, அவனது மந்திரிகள் காட்டிற்குச் சென்று அத்திப் பழங்களையும் மற்ற சுவையான பழங்களையும் பறித்து அவற்றில் தங்க நாணயங்களால் நிரப்பி அந்தப் பழங்களை ரிஷிகளுக்கு அளித்தனர். அந்தப் பழங்கள் கனமாக இருந்ததால் அதற்குள் தங்க நாணயம் இருந்ததை அறிந்த அத்ரி முனிவர், “இந்தப் பழங்கள் நாங்கள் எடுத்துக்கொள்ளத் தகுந்தவையல்ல; எங்கள் அறிவு மந்தமாகவில்லை; எங்களுடைய ஞானசக்தி மறைந்துவிடவில்லை; நாங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை. விழித்திருக்கிறோம்.

இவற்றிற்குள் தங்க நாணயங்கள் நிரம்பியுள்ளதை நாங்கள் நன்கு அறிவோம். இன்று இவற்றை ஏற்றுக் கொண்டால், பரலோகத்தில் இதன் கடுமையான விளைவை நாங்கள் அனுபவிக்க நேரும். இக, பரலோகங்களில் சுகத்தை விரும்புவவனுக்கு இந்தப் பழங்கள் ஏற்கத் தகுந்தவையல்ல” என அவற்றை மறுத்துவிட்டார்.

ரிஷிகள் தானத்தைப் பெற மறுத்து ஒவ்வொருவராய்க் கூறியவை

அத்ரியைத் தொடர்ந்து சப்தரிஷிகள் அனைவரும் கூறலாயினர். வசிஷ்டர்; “ஒரு தங்க நாணயத்தைத் தானம் பெறுவதால் நூறாயிரம் தங்க நாணயங்களைத் தானம் பெற்ற குற்றம் ஏற்படுகிறது. அதனைப் பெற்றுக் கொள்பவன் கோரமான பாவகதியில் விழ நேரும்” என்றார்.

கஸ்யபர், “இப்புவிடில் உள்ள தான்யம், பார்லி, தங்கம், பசுக்கள் மற்றும் ஸ்திரீகள் அனைத்தும் ஒருவனுக்கே கிடைத்தாலும் அவன் திருப்தி கொள்வதில்லை. இதை நினைத்து வித்வான்கள் தங்கள் மனத்தின்

ஆசையை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

பரத்வாஜர், “விலங்கின் கொம்பு அது வளரும்போது உடன் வளருவதுபோல மனிதனின் ஆசை வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. அதற்கு எல்லை கிடையாது” என்று கூறினார்.

கௌதமர், “உலகில் மனிதனின் ஆசையென்னும் வயிற்றை நிரப்பக்கூடிய திரவியம் ஏதும் கிடையாது. மனிதனின் ஆசை கடல் போன்றது. அது ஒருபோதும் நிரம்புவதில்லை” என்றார்.

விஸ்வாமித்திரர், “ஒரு பொருளை விரும்பும் மனிதனின் ஒரு விருப்பம் நிறைவேறியதும், இரண்டாவதாக புதிய விருப்பம் தோன்றிவிடுகிறது. இவ்வாறு ஆசை அம்பைப்போல மனிதனின் மனத்தை காயப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறது” எனக் கூறினார்.

அத்ரி, “போகங்களை அனுபவிப்பதால் அவற்றின் மீதுள்ள விருப்பம் அமைதியடைவதில்லை. பதிலாக நெய் ஆஹுதி பெற்று மூண்டு எழும் தீயைப்போல மேலும் அதிகரிக்கிறது” என்றார்.

ஜமதக்னி, “தானம் பெறாமலிருந்தால் தான் பிராமணன் தன்னுடைய தவத்தைப் பாதுகாப்பாக வைக்க முடியும். தவமே பிராமணனின் செல்வம் ஆகும். லௌகிக செல்வத்திற்காகப் பேராசைப் படுபவனுடைய தவமாகி செல்வம் அழிந்துவிடுகிறது” எனச் சொன்னார்.

அருந்ததி தேவி, “உலகத்தில் ஒருபக்கம் மக்கள் தர்மம் செய்வதற்காக செல்வம் சேகரிக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள். ஆனால் செல்வம் சேகரிப்பதைவிட தவத்தைச் சேகரிப்பதே சிறந்தது என்று நான் கருதுகிறேன் என்றார்.

கண்டா, “மிகவும் சக்திசாலிகளான என்னுடைய யஜமானர்களே தானம் ஏற்பதற்குப் பயப்படும்தோது எனக்கு என்ன திறமை உள்ளது. எனக்கு இதனிடம் மிகவும் பயம் உண்டாகிறது” என்று கூறினார்.

பசுகன், “தர்மத்தைப் பாலனம் செய்வதால் கிடைக்கும் செல்வத்தை விடச் சிறந்த செல்வம் எதுவும் கிடையாது. அந்தச் செல்வத்தைப் பிராமணர்களே அறிகிறார்கள். ஆகவே, நானும் அந்த தர்மமயமான செல்வத்தை அடையும் வழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்காகவே பிராமணர்களின் சேவையில் ஈடுபட்டுள்ளேன்” என்றான்.

ரிஷிகள் பழங்களைப் புறக்கணித்ததை மந்திரிகள் மன்னனிடம் கூறுதல்

“இந்தப் பழங்களைக் கபடமாக எங்களுக்கு அளித்து, அதன் மூலம் எங்களுக்குத் தங்கத்தைத் தானம் அளிக்கும் மன்னன் நலமோடு இருக்கட்டும்” என்று கூறி ரிஷிகள் அந்தப் பழங்களைப் பெற விரும்பாமல் வேறு இடம் செய்துவிட்டனர். மந்திரிகள் மன்னனிடம், “மன்னா! ரிஷிகள் அந்தப் பழங்களைப் பார்த்ததுமே தங்களிடம் கபடம் செய்யப்படுகிறது என்று ஐயம் கொண்டு, அவற்றை மறுத்துவிட்டு வேறு இடம் சென்றுவிட்டனர்” என்று தெரிவித்தனர். இதனைக் கேட்ட ‘வ்ருஷாதர்பி’ மன்னன் மிகுந்த சினம் கொண்டான். அந்த மன்னன் சப்தரிஷிகள் தன்னை அவமதித்தற்காகப் பழிவாங்க விரும்பினான்.

மன்னன் கடும் நியமங்களுடன், ஆஹவனீய அக்னியில் ஆபிசாரிக மந்திரத்தைக் கூறி ஆஹுதி அளித்தார். அந்த ஆஹுதி முடிந்ததும், அந்த அக்னியில் இருந்து பயங்கரமான பிசாசு தோன்றியது. மன்னன் அதற்கு யாதுதானி என்று பெயரிட்டார். காலராத்திரியைப் போன்ற பயங்கர வடிவம் தரித்த அந்தப்பிசாசு மன்னனிடம், “மகாராஜா” நான் உங்களுடைய எந்த ஆணையை நிறைவேற்றட்டும்” என்று கேட்டது.

மன்னன் ரிஷிகளைக் கொன்றுவிடுமாறு யாதுதானிக்குக் கட்டளையிடுதல்

வ்ருஷாதர்பி யாதுதானியிடம், “நீ இங்கிருந்து காட்டிற்குச் செல். அங்கு சப்தரிஷிகள், அருந்ததி, அவர்களுடைய பணிப்பெண், அவளுடைய கணவன் ஆகியோரின் பெயர்களைக் கேட்டு, அப்பெயர்களின் பொருளை அறிந்தபின் அவர்கள் அனைவரையும் கொன்றுவிடு. பிறகு நீ விரும்பும் இடத்திற்குச் சென்றுவிடு” என்று கூறினான். யாதுதானியும் அதை ஏற்றுக் கொண்டது. மகரிஷிகள் இருந்த காட்டிற்குச் சென்றது.

சப்தரிஷிகள் காட்டில் நாயுடன் இருந்த சந்யாசியைப் பார்த்தல்

இதேசமயம், அத்ரி முதலிய அந்த மகரிஷிகள் காட்டில் கனிகளையும், கிழங்குகளையும் உண்டு சஞ்சரித்தனர். ஒருநாள் அவர்கள் நல்ல செழிப்பான, கட்டமைப்பான உடலை உடைய ஒரு சந்யாசி நாயுடன் திரிவதைப் பார்த்தனர். எல்லா அங்கங்களும் புஷ்டியாக இருந்த அந்த சந்யாசியைப் பார்த்த அருந்ததி தேவி, ரிஷிகளிடம், “நீங்கள் எப்போதாவது அவ்வாறு ஆவீர்களா?” எனக் கேட்டார்.

வசிஷ்டர், அவரிடம், “இவனுக்கு நம்மைப்போல இன்று அக்னி ஹோத்திரம் நடைபெறவில்லையே என்ற கவலையும் காலையும், மாலையும் அக்னிஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும் என்ற கவலையும் இல்லை. எனவே, இவன் நாயுடன் நன்றாகப் பருமன் ஆகி இருக்கிறான்” என்றார்.

அத்ரி, “நம்மைப்போலப் பசியினால் இவனுடைய சக்தி அனைத்தும் அழிந்துவிடவில்லை. நாம் மிகுந்த கஷ்டத்துடன் வேதங்களை அத்யயனம் செய்தோம். நம்மைப்போல் இவன் கஷ்டப்படாததால் நாயுடன் பருமன் ஆக இருக்கிறான் என்றார். விஸ்வமித்திரர் கூறினார், “பசியினால் நம்முடைய சனாதன சாஸ்திரம் மறந்துவிட்டது. சாஸ்திரம் கூறிய தர்மமும் குறைந்துவிட்டது. இவனுக்கு அந்த நிலை இல்லை. சோம்பேறியாகிய இவன் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்ப்பதில் மட்டுமே ஈடுபட்டவன். அதனாலேயே இவன் நாயுடன் பருமனாகியுள்ளான்” என்றார்.

ஐமதக்னி, “நம்மைப்போல இவனுக்கு ஆண்டு முழுவதும் போஜனமும் எரிபொருளும் சேகரிக்கும் கவலை இல்லை. அதனாலேயே நாயுடன் பருமனாகிவிட்டான்” என்றார். கச்யபர், “நம்முடைய நான்கு சகோதரர்கள் நம்மிடம் நாள்தோறும் போஜனத்திற்காக அன்னம் கேட்கிறார்கள் நமக்குக் குடும்ப போஜனம் பற்றிய கவலை உள்ளது. இந்த சந்யாசிக்குக் கவலைகள் இல்லாததால் பருமனாகிவிட்டான்” என்றார்.

பரத்வாஜர், இந்த பிராமண சகோதரனுக்கு நம்மைப்போலத் தன் மனைவி களங்கமடையும் சோகம் இல்லை. ஆகவே இவன் நாயுடன் பருமனாகிவிட்டான்” எனக் கூறினார். கௌதமர், “நம்மைப்போல மூன்று ஆண்டுகள் குசத்தின் கயிற்றாலான மூன்று இழை மேகலையையும் மான்தோலையும் தரித்திருக்க நேராததால் இவன் நாயோடு பருமனாகிவிட்டான்” என்றார்.

ரிஷிகள் வருஷாதாபி அனுப்பிய பிசாசான யாதுதானியைச் சந்தித்தல்

இச்சமயம் நாயுடன் வந்த சந்யாசி அவர்களிடம் வந்ததும் சந்யாசி மரியாதைப்படி அவர்களைக் கையால் ஸ்பரிசித்தான். அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் விசாரித்துக் கொண்டனர். ரிஷிகள் நாங்கள் எங்கள் பசியைத் தீர்த்துக் கொள்ள இந்தக்காட்டில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிறோம் எனக் கூறிப் பழங்களையும், காய்களையும் சேகரிக்கச் சென்றுவிட்டனர். ஒரு நாள் அந்தக்காட்டில் மகரிஷிகள் ஒரு அழகிய குளத்தைக் கண்டனர். அதன் நீர் தூய்மையாகவும், புனிதமாகவும் இருந்தது.

அதன் நாற்புறமும் கரைகளில் அடர்ந்த மரங்களின் வரிசை அழகுறத் திகழ்ந்தது. சிவப்பு வண்ண தாமரை மலர்கள் அந்த குளத்தின் அழகை அதிகரித்தன. தாமரை இலைகள் குளத்தில் பரவியிருந்தன. பலவகை பறவைகள் குரல் எழுப்பியவாறு குளத்து நீரைப் பருகி வந்தன. அந்தக்குளத்தில் எந்த பொருளையும் எடுக்க முடியாதவாறு அது இருந்தது. அந்தக்குளத்தில் இறங்குவதற்கு மிக அழகான படிக்கட்டுகள் இருந்தன.

வ்ருஷாதர்பி மன்னன் ரிஷிகளைக் கொல்வதற்காக அனுப்பிய யாதுதானி பிசாசு அந்தக் குளத்தைப் பாதுகாத்து வந்தது.

பசுசகனும், மகரிஷிகளும் தாமரைத் தண்டை எடுப்பதற்காக அந்தக் குளத்தின் கரைக்கு வந்தனர். அங்கு பயமளிக்கும் உருவத்துடன் நின்ற யாதுதானியைக் கண்டனர். அந்தப் பிசாசிடம், “நீ யார்? எதற்காக இங்கு தனியாக நிற்கிறாய்? எந்தக் காரியத்தில் நீ வெற்றி பெற விரும்புகிறாய்?” எனக் கேட்டனர். யாதுதானி, “தபஸ்விகளே! நான் யாராக இருந்தால் என்ன? என்னைப் பற்றி விசாரிக்கும் உரிமை உங்களுக்கு இல்லை. நான் இந்தக் குளத்தைப் பாதுகாப்பவன் என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்றான்.

ரிஷிகள் தாமரைத் தண்டை விரும்புதல்; யாதுதானியின் நிபந்தனை

ரிஷிகள் யாதுதானியிடம் கூறினார்கள்; “நாங்கள் இப்போது பசியால் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறோம். நீ அனுமதி அளித்தால் நாங்கள் அனைவரும் இந்தக் குளத்திலிருந்து சிறிது தாமரைத் தண்டை எடுத்துக் கொள்வோம்” என்றனர். யாதுதானி அவர்களுக்கு ஒரு நிபந்தனை விதித்தான்; “ரிஷிகளே! ஒரு நிபந்தனையின்படி நீங்கள் விரும்பியவாறு இந்தக் குளத்திலிருந்து தாமரைத் தண்டை எடுக்கலாம். நீங்கள் ஒவ்வொருவராக என்னிடம் உங்கள் பெயரையும், தாத்திரியத்தையும் கூறித் தாமரைத் தண்டை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இதில் தாமதம் தேவையில்லை” என்றான்.

யாதுதானி இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட அத்ரிமகரிஷி அவள் ஏவல் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டார். ரிஷிகளான நம்மை யார் என அறிந்து வதம் செய்வதற்காக இங்கு வந்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்துவிட்டார். ஆனால் பசியால் வருந்தியதால் அவளிடம் இவ்வாறு கூறலானார்.

சுப்தரிஷிகள் மற்றும் யாதுதானி என்னும் பிசாசின் உரையாடல்

அத்ரி யாதுதானியிடம் கூறினார்; “கல்யாணி, காமம் முதலிய பகைவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றுவவர்கள் ‘அராத்ரி’ எனப்படுகிறார்கள். மேலும் ‘அத்’ என்னும் மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றுவவன் ‘அத்ரி’ எனப்படுகிறான். இவ்வாறு நான் அராத்ரியானதால் அத்ரி எனப்படுவேன். ஜீவனுக்கு பரமாத்மாவின் ஞானம் உண்டாகாதவரை உள்ள நிலை ‘ராத்ரி’ எனக் கூறப்படுகிறது. அந்த அறியாத நிலை இல்லாமல் போனதால் நான் அராத்ரி மற்றும் அத்ரி என அழைக்கப்படுகிறேன்.

எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் தெரியாததால் தாத்ரிக்குச் சமமான பரமாத்ம தத்துவத்தில் நான் எப்போதும் விழிப்போடு இருக்கிறேன். ஆகவே

அது எப்போதும் எனக்கு அராத்ரிக்குச் சமமானது. இந்தச்சொல் பாகுபாட்டிற்கேற்ற வண்ணம், நான் அராத்ரி அல்லது அத்ரி என்ற பெயரைத் தரிக்கிறேன். இதுவே என்னுடைய பெயரின் தாத்தர்யம் என்பதை அறிந்து கொள்” எனக் கூறினார். யாதுதானி அவரிடம், “தேஜஸ்வியான மகரிஷியே! தாங்கள் கூறிய தங்கள் பெயரின் தாத்தர்யம் எனக்குப் புரிவது கடினம் தாங்கள் குளத்திலிருந்து தாமரைத் தண்டை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

அடுத்து வசிஷ்டர் அவளிடம் கூறினார்; “என் பெயர் வசிஷ்டன் எல்லோரையும் விடச் சிரேஷ்டனாக இருப்பதால் மக்கள் என்னை வசிஷ்டன் என்கின்றனர். நான் இல்லற ஆஸ்ரமத்தில் வாசம் புரிவதால், வசிஷ்டதா (ஐஸ்வர்யம்) உடையவன் என்பதால் நீ என்னை வசிஷ்டன் எனத் தெரிந்து கொள்” என்றார். யாதுதானி “முனிவரே! தாங்கள் உங்கள் பெயரின் விளக்கத்தைக் கூறினீர்கள். அதன் அகூரங்களின் உச்சரிப்பு கூடக் கடினம். என்னால் இதை நினைவு கொள்ள முடியாது. எனவே தாங்கள் குளத்தில் பிரவேசியுங்கள்” என அனுமதித்தாள்.

தொடர்ந்து கச்யபர் கூறினார்; “யாதுதானி! சரீரத்தின் பெயர் கச்யம். அதைப் பராமரிப்பவனைக் கச்யபன் என்று கூறுகிறார்கள். நான் ஒவ்வொரு குளத்திலும், அந்தர்யாமி உருவில் புகுந்து அதைக் காப்பாற்றுவதால் கச்யபன் ஆவேன். ‘கூ’ அதாவது பூமியில் “வம” அதாவது மழை பொழியும் சூரியன் என்னுடைய சொருபம். அதனால் நான் ‘சுவமன்’ என்றும் கூறப்படுவேன். என்னுடைய உடலின் நிறம் காஸ்ய மலரைப்போல் வெண்மையாக இருப்பதாலும் நான் ‘காச்யபன்’ எனப் புகழ் பெற்றேன். இதை நீ நினைவில் கொள்” என்றார். யாதுதானி அவரிடமும், “மகரிஷியே! உங்கள் பெயரின் தாத்தர்யத்தை நான் அறிவது மிகவும் கடினம்; ஆகவே தாங்களும் தாமரை நிறைந்த குளத்திற்குச் செல்லுங்கள்” என்றார்.

பிறகு பரத்வாஜ மகரிஷி கூறினார்; “கல்யாணி! என்னுடைய புதல்வர்கள், சிஷ்யர்கள் அல்லாதவர்களையும் நான் காப்பாற்றுகிறேன். தேவர், பிராமணர், என் தர்மபத்தினி மற்றும் “த்வாஜ” (இனக்கலப்பு) மனிதர்களையும் வளர்த்து போஷிப்பதால் பரத்வாஜன் எனப் புகழ் பெற்றேன்” என்றார். யாதுதானி அவரிடமும், “உங்கள் பெயரை நினைவில் கொள்வது எனக்குக் கஷ்டம். ஆகவே, நீங்களும் குளத்தில் இறங்குங்கள்” என்றார்.

அவருக்குப் பின், கௌதம முனிவர் அவளிடம் கூறினார்; “பிசாசே! நான் ‘கோ’ என்னும் புலன்களை அடக்கியுள்ளேன். ஆதலால் கோதம் என்ற பெயரைத் தரிக்கிறேன். நான் புகையற்ற அக்னியைப்போல

தேஜஸ்வியாவேன். எல்லோரையும் சமமான பார்வை கொண்டிருப்பதால் என்னை, உன்னாலோ, அல்லது வேறு யாராலோ என்னை அடக்க முடியாது. என்னுடைய சரீரத்தின் காந்தி (கோ) இருளை விரட்டும் (அதம) ஆதலால் கோதமன் என நீ என்னை அறிந்து கொள்” என்றார். யாதுதானி; மகாமுனிவரே! உங்கள் பெயரின் விளக்கத்தையும் என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை; நீங்கள் குளத்தில் பிரவேசித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

அடுத்து, விஸ்வாமித்திரர் கூறினார்; “யாதுதானி! நீ காதைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு கேள். விஸ்வேதேவர்கள் என்னுடைய நண்பர்கள். பசுக்களுக்கும் உலகம் முழுவதிற்கும் நான் மித்திரன் என்பதால் நான் விஸ்வாமித்திரன் என்று புகழ் பெற்றுள்ளேன்” என்றார். யாதுதானி, அவரிடம் “மகரிஷியே! உங்கள் பெயரின் ஒரு எழுத்தைக்கூட என்னால் உச்சரிக்க முடியாது. நினைவில் வைக்கவும் இயலாது. ஆகவே செல்லுங்கள்; குளத்தில் பிரவேசியுங்கள்” என்றாள்.

பிறகு ஜமதக்னி அவளிடம் கூறினார். “கல்யாணி! நான் உலகம், அதாவது தேவர்களின் ஆஹவனீய அக்னியிலிருந்து தோன்றியவன். ஆதலால், நீ என்னை ஜமதக்னி என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றவன் என்பதை அறிந்து கொள்” என்றார். யாதுதானி அவரிடமும், மகாமுனிவரே! தாங்கள் கூறிய தங்கள் பெயரின் தாத்தபர்யத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. தாங்களும் குளத்தில் பிரவேசியுங்கள்” என்று கூறினாள்.

அவருக்குப் பின் அருந்ததி தேவி கூறினார்; “யாதுதானி! நான் ‘அரு’ அதாவது மலை, பூமி, சொர்க்கலோகத்தை என் சக்தியால் தரிக்கிறேன். என்னுடைய சுவாமியிடமிருந்து ஒருபோதும் விலகியிருப்பதில்லை. அவர் மனம் விரும்பியவாறு நடக்கிறேன். அதனால் என்னுடைய பெயர் அருந்ததியாகும்” என்றார். யாதுதானி அவரிடம், “தேவி! நீங்கள் உங்கள் பெயரின் தாத்தபர்யத்தை விளக்கினீர்கள். என்னால் அதைப் புரிந்து கொள்ளவோ, நினைவில் கொள்ளவோ முடியாது. எனவே, நீங்களும் குளத்தில் பிரவேசியுங்கள்” என்றாள்.

அடுத்து ரிஷிகளின் பணிப்பெண் கண்டா கூறினாள்; “அக்னியில் இருந்து தோன்றிய ஏவலே! கடி என்னும் தாதுவிலிருந்து ‘கண்ட’ என்னும் சொல் உண்டாகிறது. இது முகத்திலுள்ள கன்னத்தின் மறுபெயராகும். என்னுடைய கன்னம்-கண்டம் உயரமாக இருப்பதால் நான் கண்டா என அழைக்கப்படுகிறேன்” என்றாள். யாதுதானி, “உன்னுடைய பெயரையும் உச்சரிப்பது எனக்குக் கடினம். நீயும் குளத்தில் இறங்கு” என்று கூறினாள்.

அவளைத் தொடர்ந்து கண்டாவின் கணவன், பசுசகன் கூறினான். “நெருப்பிலிருந்து தோன்றிய ஏவலே! நான் பசுக்களை மகிழ்விக்கிறேன். அவற்றிற்குப் பிரியமான நண்பன் என்பதால் ‘பசுசகன்’ என அழைக்கப்படுகிறேன்” என்றான். யாதுதானி அவனிடம், “நீ உன் பெயரைக் கூறினாலும் என்னால் நினைவில் கொள்ள முடியாது. நீயும் குளத்திற்குச் செல்” என்று கூறிவிட்டாள்.

இறுதியாக, நாயுடன் இருந்த சந்யாசியான சுனசகன், “யாதுதானி! இந்த ரிஷிகள் கூறியதுபோல் என் பெயரின் தாத்தப்ரியத்தை என்னால் கூற முடியாது. என் பெயர் ‘சுனசகன்’ எனத் தெரிந்து கொள் என்றார். யாதுதானி அவரிடம் தாங்கள் தங்கள் பெயரை ஐயத்திற்குரியவாறு கூறினீர்கள். மறுபடியும் உங்களுடைய பெயரைத் தெளிவாக விளக்கிக் கூறுங்கள்” என்றாள்.

சுனசகன் யாதுதானியைக் கொன்றுவிடுதல்

சுனசகன் அவனிடம், “நான் ஒருமுறை என் பெயரைக் கூறிவிட்டேன். ஆனால் அதனை நீ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்தக் குற்றத்தின் காரணமாக, என்னுடைய த்ரிதண்டத்தால் அடிபட்டு இப்போதே, தாமதமின்றி சாம்பலாகிவிடு” என்று கூறிப் பிரம்ம தண்டத்திற்குச் சமமான தன் த்ரிதண்டத்தால் அவள் தலைமீது அடித்தார். அதனால் பூமி மீது விழுந்த யாதுதானி உடனே சாம்பலாகிவிட்டாள். அந்த பலம் மிகுந்த ராட்சசியை வதம் செய்த சுனசகன் த்ரிதண்டத்தைப் பூமியில் வைத்துத் தானும் புற்கள் நிரம்பிய பூமியின் மீது அமர்ந்து கொண்டார்.

ரிஷிகள் சேகரித்த தாமரைத் தண்டுகள் திருடப்பட்டதால் அவர்கள் சாபமளித்தல்

இதற்குள் மகரிஷிகள் அனைவரும் விரும்பியவாறு தாமரை மலர்களை தண்டையும் சேகரித்து மகிழ்ச்சியுடன் குளத்திலிருந்து கரைக்கு வந்தனர். அவற்றைத் தனித்தனியாகக் கட்டிக் கரையில் வைத்து விட்டுக் குளத்து நீரால் தர்ப்பணம் செய்யத் தொடங்கினர். சற்று நேரம் கழித்து அவர்கள் மீண்டும் கரையேறியபோது, அவர்கள் வைத்திருந்த தாமரைத் தண்டுகள் காணாமல் போனதைக் கண்டனர்.

அவர்கள் தங்களுக்குள் மிகவும் கவலையுடன் பேசிக் கொண்டனர். நாம் பசியால் வருந்திக் களைத்துப் போஜனத்திற்காகச் சேகரித்த தாமரைத் தண்டுகளை எந்த இரக்கமற்றவன் திருடியிருப்பான் என்று கூறி பரஸ்பரம் தங்களுக்குள் ஐயம் கொண்டு விசாரித்து, இறுதியாக நாம் அனைவரும்

ஒன்றாக சேர்ந்து சபதம் செய்வோம், எனத் தீர்மானித்தார்கள்.

தாமரைத் தண்டைத் திருடியவனுக்கு, பசுவைக் காலால் உதைத்தது குரியனின் பக்கம் திரும்பிச் சிறுநீர் கழித்தது, படிக்கக்கூடாத சமயம் படித்தது ஆகியவற்றிற்கான பாவங்கள் உண்டாகட்டும் என அத்ரி சாபமளித்தார். வசிஷ்டர், தாமரைத் தண்டைத் திருடியவனுக்கு, மறுக்கப்பட்ட சமயத்தில் வேதம் படித்தது, நாயுடன் வேட்டையாடியது சந்யாசியாக இருந்து விருப்பப்படி நடந்து கொண்டது, சரணடைந்தவர்களைக் கொன்றது, தன் கன்னிகையை விற்று வாழ்க்கை நடத்தியது விவசாயிகளின் செல்வத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டது, ஆகிய செயல்களுக்காக ஏற்படும் பாவம் உண்டாகட்டும் எனச் சபதமிட்டார்.

கச்யபர், “தாமரைத் தண்டுகளைத் திருடியவனுக்கு, எல்லா இடத்திலும் எல்லா விஷயங்களையும் பேசுவது, மற்றவர்களின் அடமானப் பொருளை அபகரித்தது, பொய் சாட்சி கூறியது, மாமிசத்தை உண்டது இவற்றில் ஏற்படும் பாவம் உண்டாகட்டும். அவனுடைய தானம் வீணாகட்டும்” என்றார்.

பரத்வாஜர், தாமரைத் தண்டை இரக்கமின்றித் திருடியவன், தர்மத்தைத் தியாகம் செய்த குற்றம், மனைவி மற்றும் குடும்பத்தோடு பாவ நடத்தையுடைய குற்றம், பிராமணனை வாத-விவாதத்தில் தோற்கடித்த பாவம், ஆசிரியனைக் கீழே அமர்த்தி அவரிடமிருந்து ரிக், யஜுர், வேத அத்யயனம் செய்த பாவம், புல் மற்றும் வைக்கோல் தீயில் அஹுதி அளித்த பாவம் இவை ஏற்பட்டும்” என்று சாபமளித்தார்.

ஐமதக்னி, “தாமரைத் தண்டுகளை அபகரித்தவன் நீரில் மலம் கழித்த பாவமும், பசுவைக் கொன்ற பாவமும், ருதுகாலமின்றி மனைவியோடு சேர்ந்த பாவமும், எல்லோரிடத்திலும் த்வேஷம் செய்தவனின் பாவமும், மனைவியின் வருமானத்தில் வாழ்க்கை நடத்துபவனின் பாவமும், சகோதரர்கள், உறவினர்களிடமிருந்து விலகி இருக்கும் பாவமும், மற்றவர் வீட்டிற்கு அதிதியான பாவமும் ஏற்பட்டும்” என்று கூறினார்.

கௌதமர், “தாமரைத் தண்டைத் திருடியவன் வேதங்களைப் படித்துத் துறந்துவிட்டதற்கும், மூன்று அக்னிகளைத் துறந்துவிட்டதற்கும், சோமரசத்தை விற்றுவிட்டதற்குமான பாவம் உண்டாகட்டும். அவன் ஒரே கிணற்றில் தண்ணீர் இறைப்பவர்கள், ஒரே கிராமத்தில் வசிப்பவர்கள், சூத்திரனின் மனைவியோடு சேரும் பிராமணன் இவர்களுக்கு உண்டாகும் பாவம் கிடைக்கட்டும்” எனச் சாபமளித்தார்.

விஸ்வாமித்திரர், “தாமரைத் தண்டைத் திருடியவன், உயிருடன் இருக்கும்போது ஒருவனுடைய தாய்-தந்தை, குரு அனைவரையும் வேறு

ஒருவன் போஷிப்பதால் ஏற்படும் பாவத்தைப் பெறட்டும், தீயகதிக்கான பாவம், அதிகமான புதல்வர்கள் இருப்பதால் அடையும் பாவம், தூய்மையற்று, வேதங்களைப் பொய் என்று கருதுவது, செல்வச் செருக்குடன் இருப்பது, பிராமணனாக இருந்து வயலை உழுவது மழைக்காலத்தில் வெளி தேச யாத்திரை செய்வது, பிராமணனாக இருந்து சம்பளம் பெற்றுப் பணி செய்வது, யக்ஞத்திற்கு அதிகாரமற்றவனால் யக்ஞம் செய்த பாவம் ஆகிய பாவங்கள் உண்டாகட்டும்” எனச் சாபமிட்டார்.

அருந்ததி தேவி, “தாமரைத் தண்டைப் பெண் திருடியிருந்தால் அவளுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் மாமியாரை அவமதித்தது, கணவனின் மனத்தைத் துயரப்படுத்தியது. ருசியான பொருட்களைத் தனியாக உண்டது. இவற்றிற்கான பாவம் உண்டாகட்டும். அத்தகையவள் குடும்பத்து ஜனங்களை அவமதித்து வீட்டில் வாழ்வது, பகல் கழிந்ததும் சத்து சாப்பிடுவது, களங்கப்பட்டதால் கணவனுக்குப் பயனின்றி இருப்பது; பிராமணப் பெண்ணாக இருந்தும், கூடித்திரியப் பெண்ணைப்போல உக்ர சபாவமுள்ள வீரமுள்ள புதல்வனைப் பெறுதல் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்படும் பாவம் உண்டாகட்டும்” என்றாள்.

கண்டா, “தாமரைத் தண்டைத் திருடிய பெண்ணுக்கு எப்போதும் பொய் பேசுவது, உற்றார் உறவினரோடு சண்டை செய்வது, விரோதிப்பது, சுல்கம் பெற்றுக் கன்னியாதானம் செய்ததற்குமான பாவம் உண்டாகட்டும். அத்தகையவள் சமையல் செய்து தனியாக போஜனம் செய்வது, மற்றவர்களை அடிமைப்படுத்தும் கிழவியாவது, பாவங்களைச் செய்து மரணத்தின் வாயில் விழுவதுமாகிய பாவங்கள் உண்டாகட்டும்” என்றாள்.

பசுசகன், “தாமரை தண்டைத் திருடியவன் மறுபிறவியில் தாஸனின் வீட்டில் பிறக்கவும், குழந்தைப் பேறில்லாமல் இருக்கவும், ஏழையாக இருக்கும் தேவர்களை வணங்காமல் இருப்பதற்குமான பாவம் உண்டாகட்டும்” என்றான்.

இச்சமயம் நாயுடன் இருந்த சந்யாசியான சுனசகன் “தாமரைத் தண்டுகளைத் திருடியவன், பிரம்மச்சரிய விரதத்தை நிறைவேற்றிவந்த யஜுர்வேத அல்லது சாமவேத வித்வானுக்குக் கன்னியாதானம் அளிக்கட்டும். அல்லது அந்த பிராமணன் அதர்வ வேதத்தின் அத்யயனத்தை முடித்து விரைவில் “ஸனாகதன் ஆகட்டும்” என்று நன்மை தரும் விஷயங்களைக் கூறினான்.

தாமரைத் தண்டைத் திருடியவன் சுனசகன்; இந்திரனே அவ்வாறு வந்தவர் என்பது

சுனசுகனின் சொற்களைக் கேட்ட ரிஷிகள், “சுனசுகா! நீ செய்த சபதம் பிராமணர்களுக்கு விருப்பமானது. ஆகவே எங்களுடைய தாமரைத் தண்டுகளை நீயே திருடியிருக்கிறாய் என்று தோன்றுகின்றது” என்றனர்.

சுனசுகன் முனிவர்களுக்குப் பதிலளித்தார், “முனிவர்களே! நீங்கள் கூறியது சரியே. உங்களுடைய போஜனத்தை நானே வைத்துள்ளேன். நீங்கள் தர்ப்பணம் செய்து கொண்டு இருந்த சமயத்தில் நானே அவை அனைத்தையும் எடுத்து வைத்துள்ளேன். எனவே நீங்கள் கூறியது சரியே. உண்மையில் நானே அந்த தாமரைத் தண்டுகளைத் திருடினேன். நான் அவற்றை இங்கு மறைத்து வைத்தேன். இதோ உங்களுடைய தாமரைத் தண்டுகள். பாவமற்ற முனிவர்களே! நான் உங்களைப் பரீட்சை செய்வதற்காகவே அவ்வாறு செய்தேன் நான் உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே இங்கு வந்தேன்.

ரிஷிகளே! இந்த யாதுதானி மிகவும் கொடுமையான இயல்புடைய பிசாசு ஆகும். வருஷாதர்பி மன்னன் இவளை உங்களை வதம் செய்ய விரும்பி இங்கு அனுப்பினான். ஆனால் இவள் என் மூலம் கொல்லப்பட்டாள். பிராமணர்களே! அக்னியிலிருந்து தோன்றிய இந்த துஷ்ட ஏவல் உங்களை இம்சை செய்துவிடக்கூடாது என்று யோசித்தே இங்கு வந்தேன். நான் இந்திரன் என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் பேராசையைத் துறந்துவிட்டதால், விரும்பியவை அனைத்தையும் அளிக்கும் அக்ஷய லோகங்கள் உங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளன. நீங்கள் இங்கிருந்து எழுந்திருந்து, விரைவில் அந்த லோகங்களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்றார்.

இந்திரனின் சொற்களைக் கேட்ட ரிஷிகள் மகிழ்ச்சியுடன் அவரது ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டனர். அவருடனேயே சொர்க்கலோகத்திற்குச் சென்றுவிட்டனர்.

இந்த சரீத்திரத்தைக் கேட்பதாலும் கூறுவதாலும் ஏற்படும் பலன்

மக்கள் நடுவில் இந்த புனித சரீத்திரத்தைக் கூறுபவன் செல்வத்தையும், மனம் விரும்பும் பொருட்களையும் அடைகிறான். ஒருபோதும் சங்கடத்தில் ஆழ்வதில்லை. அவனிடம், தேவர்களும், ரிஷிகளும், பித்ருக்களும் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். அவன் இகலோகத்தில் புகழையும், தர்மத்தையும், செல்வத்தையும் பெறுகிறான். மரணத்திற்குப் பிறகு அவனுக்கு சொர்க்கம் எளிதாகிறது.

51. (பிரம்மசர தீர்த்தத்தில் அகஸ்தியரின் தாமரைகள் திருடு போதல்:)
பிரம்மரிஷிகள் மற்றும் ராஜரிஷிகளின் தர்மோபதேசம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-94

ரிஷிகள் ஒன்றுகூடி தீர்த்த யாத்திரைக்குச் செல்லுதல்

பழைய காலத்தில் சில ராஜரிஷிகளும், பிரம்ம ரிஷிகளும் மேற்குக் கடற்கரையின் பிரபாச தீர்த்தத்தில் ஒன்று கூடினர். அவர்கள் அனைவரும் புண்ணிய தீர்த்தங்கள் நிரம்பிய பூமி முழுவதும் யாத்திரை செய்யத் தீர்மானித்தனர். சக்கிரர், அங்கிரா, வித்வானான கவி, அகஸ்தியர், நாரதர், பர்வதர், ப்ருகு, கச்யபர், வசிஷ்டர், கௌதமர், விசுவாமித்திரர், ஜமதக்னி காலவர், அஷ்டகர், பரத்வாஜர், அருந்ததி, பாலகில்ய கணங்கள், சிபி, திலீபன், நகுஷன், அம்பரீஷன், யயாதி, துந்துமாறன், புரு முதலிய ராஜ ரிஷிகளும், பிரம்ம ரிஷிகளும் இந்திரனை முன்னால் வைத்து யாத்திரையைத் தொடங்கினர். எல்லா தீர்த்தங்களிலும் நீராடி, தரிசனம் செய்து, மாசி மாத பௌர்ணமியன்று புண்ணிய நீருடைய கௌசிக நதிக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அங்கு நீராடிப் பாவங்களைப் போக்கிக் கொண்டு, பரமபவித்மான பிரம்மசர தீர்த்தத்திற்குச் சென்றனர். அக்னிக்கு நிகரான தேஜஸ்வி ரிஷிகள் அந்த தீர்த்தத்தில் நீராடி, தாமரை மலர்களை ஆகாரம் செய்தனர். சிலர் தாமரைகளைப் பறித்தனர்; சிலர் தாமரைத் தண்டுகளைச் சேகரித்தனர். இதற்கிடையில் அகஸ்தியர் அந்தக் குளத்திலிருந்து பெயர்த்த தாமரைகள் அனைத்தும் காணாமல் போயின.

அகஸ்தியரின் சந்தேகம்; அவர் உலகில் வாழ விரும்பாமை

அகஸ்தியர் அந்த ரிஷிகளிடம் “யார் என்னுடைய அழகிய தாமரைகளை எடுத்துக் கொண்டீர்கள்? நான் உங்கள் அனைவர் மீதும் சந்தேகப்படுகிறேன். என்னுடைய தாமரைகளைத் திருப்பிக் கொடுங்கள். உங்களைப் போன்ற சாதுக்கள் தாமரைகளைத் திருடுவது ஒருபோதும் உசிதமானது அல்ல. காலம் தர்மத்தின் சக்தியை நஷ்டமாக்குகிறது என்று கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அந்த காலம் இந்த சமயம் வந்துள்ளது. அதனாலேயே தர்மத்திற்கு நஷ்டம் உண்டாகியுள்ளது. இவ்வுலகில் அதர்மத்தின் விஸ்தாரம் உண்டாகும் முன்பே, நாம் நீண்டகாலத்திற்குச் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிடுவோம்.

பிராமணர்கள் கிராமத்தில் வேத பாடத்தை சூத்திரர்களுக்குச் சொல்லட்டும். மன்னன் விவசாய நோக்குடன் தர்மத்தைப் பார்க்கத்

தொடங்கட்டும். இதற்கு முன் நான் பரலோகம் சென்றுவிடுகிறேன். எல்லா சிறந்த மனிதர்களும் தாழ்ந்தவர்களைப்போல மகான்களை அவமதிக்காதவரையிலும் இந்த உலகில் அஞ்ஞானத்தால் ஏற்படும் தமோகுணம் அதிகமாவதற்குள்ளும், அதற்கு முன்பே நான் பரலோகத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறேன். எதிர்காலத்தில் பலமிகுந்தவர்கள், பலமற்றவர்களைத் தங்களுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்கள். அது நடக்கும் என்பதை நான் இப்போதே பார்க்கிறேன். இங்கிருந்து இந்த உலகின் இத்தகைய தீய நிலையை நான் காணமுடியாது. ஆகவே, நான் நீண்ட காலத்திற்குப் பரலோகத்திற்குச் சென்றுவிடுகிறேன்” என்று கூறினார்.

மகரிஷிகள் பயத்துடன், அகஸ்தியருக்கு முன் சபதம் செய்தல்

அகஸ்தியரின் சொற்களைக் கேட்ட பிரம்ம ரிஷிகளும், ராஜ ரிஷிகளும் பயம் கொண்டனர். அவர்கள், “மகரிஷியே! நாங்கள் உங்களுடைய தாமரையைத் திருடவில்லை. நீங்கள் எங்கள் மீது பொய்யாகக் களங்கம் சுமத்தக்கூடாது. நாங்கள் எங்களுடைய தூய்மைக்காக மிகக் கடுமையான சபதம் செய்கிறோம்” என்று கூறி சபதம் செய்யலானார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவராகச் சபதம் செய்யத் தொடங்கினர்.

ப்ருகு: முனிவரே! உங்கள் தாமரையைத் திருடியவன் வசவைக் கேட்டுப் பதிலுக்கு வசை கூறட்டும். அடிபட்டு பதிலுக்கு தானும் அடிக்கட்டும். அந்தப் பாவங்களை ஏற்கட்டும்.

வசிஷ்டர்: உங்கள் தாமரைகளைத் திருடியவன் வேதம் ஓதுவதிலிருந்து விலகி நாயுடன் வேட்டையாடச் செல்லட்டும். கிராமம் கிராமமாகப் பிச்சை கேட்டுத் திரியட்டும்.

கச்யபர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் எல்லா இடத்திலும் எல்லா வகைப் பொருட்களையும் வாங்கி விற்கட்டும். யாருடைய அடமானப் பொருளையாவது அபகரிக்க ஆசைப்படட்டும்; பொய் சாட்சி சொல்லட்டும். இந்தப் பாவங்களுக்குப் பங்காளியாகட்டும்.

கௌதமர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் அகங்காரி. நாணயமற்றவன் மற்றும் தகுதியற்றவனுக்கு உதவி புரியட்டும். விவசாயம் செய்பவனாகவும், பொறாமையோடு வாழ்க்கையைக் கழிப்பவனாகவும் ஆகட்டும்.

அங்கிரா: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன், புனிதமற்றவனாக, வேதத்தைப் பொய்யென்று கூறுபவனாக, பிரம்மஹத்தி செய்தவனாக, தன் பாவத்திற்குப் பச்சாதாப்பப்படாதவனாக ஆகட்டும். நாய்களை உடன்

அழைத்துக் கொண்டு வேட்டையாடித் திரியட்டும். இந்தப் பாவங்களுக்குப் பங்காளியாகட்டும்.

துந்துமாறன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன், நண்பர்களுக்கு உபகாரம் செய்யாமை, சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணிடம் சந்தானம் தோற்றுவித்தல், தனியாகவே ருசியான அன்னத்தைப் போஜனம் செய்தல் ஆகியவற்றிற்குரிய பாவங்களின் பலனைப் பெறட்டும்.

புரு: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் மருத்துவத் தொழில் செய்யட்டும். பெண்ணின் வருமானத்தில் வாழட்டும். மாமனார் வீட்டுச் செல்வத்தில் காலம் கழிக்கட்டும்.

திலீபன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் ஒரே குளத்தில் எல்லோரும் தண்ணீர் எடுக்கும் கிராமத்தில் இருந்து, சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணோடு சம்பந்தம் வைக்கும் பிராமணன் மரணத்திற்குப் பின் செல்லும் துயரளிக்கும் உலகங்களுக்குச் செல்லட்டும்.

சக்கிரன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன், மாமிசம் சாப்பிட்டதற்கும், பகலில் சேர்ந்ததற்கும், மன்னனுக்குப் பணி செய்ததுமான பாவத்தை அடையட்டும்.

ஐமதக்னி: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் மறுக்கப்பட்ட காலத்தில் அத்யயனம் செய்யட்டும். நண்பனையே சிராத்தத்திற்கு அழைக்கட்டும். தானும் சூத்திரனின் சிராத்தத்தில் போஜனம் செய்யட்டும்.

சிபி: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் அக்னிஹோத்திரம் செய்யாமலேயே மரணமடையட்டும்; யாகத்திற்கு இடையூறு செய்யட்டும்; தவசிகளோடு விரோதிக்கட்டும். இத்தகைய பாவங்களுக்குரிய பலனைப் பெறட்டும்.

யயாதி: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன், விரததாரியானாலும் ருது காலத்தைத் தவிர வேறு சமயத்தில் மனைவியுடன் சேரட்டும். வேதங்களைக் கண்டனம் செய்யட்டும். இந்தப் பாவங்களின் பலனைப் பெறட்டும்.

நகுஷன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் சந்நியாசியானாலும் வீட்டில் வாழட்டும். யாகதீக்ஷை பெற்றும் விருப்பப்படி நடக்க சம்பளம் பெற்று வித்தை கற்பிக்கட்டும். இந்தப் பாவங்களின் பலனைப் பெறட்டும்.

அம்பரீஷன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் கொடிய இயல்புடையவனாக, பெண்கள், உற்றார்-உறவினர் மற்றும் பசுக்களிடம்

தர்மபாலனம் செய்யாதவனாக, பிரம்மஹத்தி பாவத்தைப் பெற்றதும்.

நாரதர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் சரீரத்தையே ஆத்மாவாகக் கருதட்டும். மரியாதையை மீறி சாஸ்திரம் படிக்கட்டும்; ஸ்வரம் இல்லாத பதத்தை உச்சரிக்கட்டும்; பெரியவர்களை அவமதிக்கட்டும். இவற்றிற்கான பாவங்களின் பலனைப் பெறட்டும்.

நாபாகன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் எப்போதும் பொய் சொன்னதற்கும், சாதுக்களோடு விரோதம் செய்வதற்கும், விலைக்குக் கன்னியை விற்றதற்குமான பாவத்தை அடையட்டும்.

கவி: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் பசுக்களைக் காலால் உதைத்ததும், சூரியன் பக்கம் பார்த்து சிறுநீர் கழித்ததும், சரணடைந்தவனைத் தியாகம் செய்ததுமான பாவங்களின் பலனைப் பெறட்டும்.

விசுவாமித்திரர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன், வைசியனின் பணியாளாகி, அவனுடைய வயலில் மழையின்போது தடை உண்டாக்கட்டும். மன்னனின் புரோகிதனாகட்டும்; யாகம் செய்யும் அதிகாரம் இல்லாதவனுக்கு யாகத்தைச் செய்விக்கும் ரித்விஜ் ஆகட்டும். இந்தப் பாவங்களின் பங்காளியாகட்டும்.

பர்வதன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் கிராமத்தின் தலைவனாகட்டும்; கழுதை சவாரியில் செல்லட்டும்; நாய்களோடு வேட்டையாடி வயிற்றை நிரப்பட்டும்.

பரத்வாஜர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன், இரக்கமற்ற, பொய் பேசும் மனிதனுக்கு உண்டாகும் எல்லாவகைப் பாவங்களின் பலனையும் அடையட்டும்.

அஷ்டகர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடிய மன்னன் மந்த அறிவுடன் விருப்பம்போல் நடப்பவனாக, பாவாத்மாவாகி அதர்மப்படி புவியை ஆளட்டும்.

காலவர்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் மகாபாவிகளைவிட அதிக அவமரியாதையை அடையட்டும். தன்னுடைய மக்களுக்கும் அபகாரமே செய்யட்டும். தானமளித்துத் தன் வாயாலேயே அதை வர்ணிக்கட்டும்.

அருந்ததி: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் தன்னுடைய மாமியாரை நிந்திக்கட்டும். கணவனிடம் துர்பாவனை வைக்கட்டும். தனியாக ருசியான போஜனம் செய்யட்டும். இத்தகைய செயல்களுக்கு உரிய

பாவங்களை அடையட்டும்.

பாலகில்யர்கள்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் தன்னுடைய பிழைப்பிற்காகக் கிராமத்தின் வாசலில் ஒரு காலால் நிற்கட்டும்; தர்மம் அறிந்தும் அதைத் தியாகம் செய்யட்டும்.

சனசகன்: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடியவன் பிராமணனாக இருந்தாலும் காலையும், மாலையும் அக்னிஹோத்திரத்தை அவமதித்துச் சுகமாகத் தூங்கட்டும். சந்நியாசியாக இருந்தாலும் விருப்பப்படி நடந்து கொள்ளட்டும். அதாவது இத்தகைய செயல்களுக்கான பாவங்களை அடையட்டும்.

சுரபி: உங்களுடைய தாமரையைத் திருடிய பசுவின் கால்கள் முடியாலான கயிற்றால் கட்டப்படட்டும். அதன் பாலைக் கறக்க தாமிரத்தாலான பாத்திரம் இருக்கட்டும். அது மற்ற பசுவின் கன்றினாலேயே கறக்கப்படட்டும்.

இவ்வாறு அனைவரும் பலவகையான சபதம் செய்தனர். இதனைக் கேட்டு சஹஸ்ர நேத்ரதாரியான இந்திரன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்தார். அகஸ்தியருக்குச் சினம் உண்டானதைக் கண்டு இந்திரன் அவர் முன் தோன்றி இவ்வாறு கூறினார்; “பிரமன்! உங்களுடைய தாமரையை எடுத்துக் கொண்டவன் பிரம்மச்சரிய விரதத்தை முடித்து வந்த யஜுர்வேதி அல்லது சாமவேத வித்வானுக்குக் கன்னிகையைத் தரட்டும். அல்லது அந்த பிராமணன் அதர்ம வேதப் பயிற்சியை முடித்து விரைவில் ஸ்னாதகன் ஆகட்டும். வேதங்கள் அனைத்தையும் அத்யயனம் செய்யட்டும். புண்ணியாத்மாவாக, தார்பீகன் ஆகட்டும். மரணத்திற்குப் பின் பிரம்மலோகத்தை அடையட்டும்” என்றார்.

இந்திரன் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டு அகஸ்தியர் அவரிடம், “தாங்கள் செய்த சபதம் ஆசீர்வாதமாகும். ஆகவே நீங்களே என்னுடைய தாமரைகளை எடுத்துள்ளீர்கள். தயைபுரிந்து அவற்றை எனக்குக் கொடுத்துவிடுங்கள். இதுவே சனாதன தர்மமாகும்” என்றார்.

இந்திரன் தான் சனாதன தர்மத்தைக் கேட்க விரும்பியதைக் கூறுதல்

இந்திரன் அகஸ்தியரிடமும் மற்ற ரிஷிகளிடமும் கூறினார்; “பகவன் நான் பேராசைப்பட்டு தாமரைகளை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. உங்கள் அனைவரது வாயாலும் தர்ம விஷயங்களைக் கேட்க விரும்பினேன். அதனாலேயே தாமரைகளை எடுத்துக் கொண்டேன். ஆதலால் என் மீது சினம் கொள்ள வேண்டாம். இன்று நான் உங்கள் அனைவரின் வாயாலும்

அந்த சனாதன தர்மத்தைக் காதால் கேட்டேன். அந்த சனாதன தர்மம் மாறுதல் அற்றது; நித்யமானது; அனாமயமானது.

இந்த சனாதன தர்மம் சம்சார சாகரத்தைக் கடப்பதற்குப் பாலத்தைப் போன்றது. இதனால் தார்மீக ஸ்ருதிகளின் மேன்மை சித்தியாகிறது. வித்வான்களே! தாங்கள் அனைவரும் உங்களுடைய தாமரையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தீண்டத்தகாத மகரிஷியே! என்னுடைய குற்றத்தை மன்னித்துவிடுங்கள்” என்று தான் தர்ம விஷயங்களைக் கேட்பதற்காகவே அகஸ்தியரின் தாமரையை எடுத்துக் கொண்டதாக இந்திரன் பணிவுடன் கூறினார்.

மகேந்திரன் இவ்வாறு கூறியதும் கோபம் கொண்டிருந்த அகஸ்திய முனிவர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். இந்திரனின் கையில் இருந்து தன்னுடைய தாமரைகளை எடுத்துக் கொண்டார். பின்னர் அவர்கள் அனைவரும் மறுபடி தங்களுடைய தீர்த்த யாத்திரையைத் தொடங்கினர். புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி மகிழ்ந்தனர்.

பலச்சூதி: இந்த வரலாற்றைப் படிப்பதால் பெறும் பலன்கள்

ஒவ்வொரு பர்வத்தின்போதும், மன ஒருமைப்பாட்டுடன் இந்தப் புனிதமான கதையைப் படிப்பவன் முட்டாளான புதல்வனைப் பெறுவதில்லை. தானும் அங்கஹீனனாகவோ, விருப்பம் நிறைவேறாதவனாகவோ ஆவதில்லை. அவனுக்கு எந்த ஆபத்தும் வருவதில்லை. அவன் கவலையற்றவனாகிறான். முதுமையின் தாக்குதல் அவன்மீது ஏற்படுவதில்லை. பற்றில்லாமல் நன்மையடைகிறான். மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கம் சேருகிறான். ரிஷிகள் மூலம் காப்பாற்றப்பட்ட இந்த சாஸ்திரத்தைப் படிப்பவன் அழிவற்ற பிரம்மதாமத்தை அடைகிறான்.

52. குடை மற்றும் செருப்பு தோற்றுவிக்கப்பட்ட வரலாறு
யுதிஷ்டிரருக்கு பீஷ்மர் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-95, 96

ஐமதக்னி முனிவர் விற்பயிற்சியில் ஈடுபடுதல்; ரேணுகா வையிலால்
தகிக்கப்படுதல்

பழைய காலத்தில் ஒருநாள் பார்க்கவ குலத்தவரான ஐமதக்னி விற்பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தார். அவர் விடுத்த அம்புகளை அவரது மனைவி ரேணுகா அவை வைத்த இடங்களிலிருந்து சேகரித்துக் கொண்டு வந்தாள். ஆனி மாதத்தின் பகலின் உச்சி வேளையில் அம்புகளைத் தொடுத்து விளையாடி மகிழ்ந்த ஐமதக்னி தன் மனைவியிடம் அவற்றை எடுத்து வருமாறு கூறினார். ரேணுகா அம்புகளைத் தேடிச் சென்றாள். நடுப்பகல் போதில் சூரியனின் கிரணங்கள் தகித்தன. கால் சூடு பொறுக்க முடியாத ரேணுகா மரங்களின் நிழலில் இடைஇடையே நின்றாள். அவளுடைய தலையும் கால்களும் வெப்பத்தால் தகித்தன.

அந்த பாணங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்தபோது கால்கள் எரிந்ததால் உண்டான துன்பத்தை, கணவனின் சாபத்திற்குப் பயந்து சகித்துக் கொண்டாள். நடுங்கியபடி வந்த அவளிடம், ஐமதக்னி அவளுடைய தாமதத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். ரேணுகா தன் கணவனிடம் “தவச்சீலரே! என்னுடைய தலை தகிக்கிறது; கால்கள் எரிகின்றன. ஆதலால் சிறிது நேரம் மர நிழலில் நின்று வந்தேன். அதனால் உங்களுடைய காரியத்தைச் சிறிது தாமதமாக நிறைவேற்றினேன்; அதற்காக என் மீது கோபம் கொள்ளாதீர்கள் என வேண்டினாள்.

ஐமதக்னி சூரியனைப் பிளக்க எண்ணுதல்; சூரியன்-ஐமதக்னி
உரையாடல்

ஐமதக்னி ரேணுகாவிடம், “ரேணுகா! உனக்குக் கஷ்டம் கொடுத்த தீவிர கிரணங்கள் உடைய சூரியனை, பாணத்தின் மூலம் அஸ்தாக்கி தேஜஸால் வீழ்த்தி விடுகிறேன்” என்று கூறி வில்லின் நாணை இழுத்து, பாணங்களை வைத்து சூரியனைப் பார்த்து நின்றார். அவர் தன் மீது போர் தொடுக்கத் தயாரானதைக் கண்ட சூரியன் பிராமண உருக்கொண்டு அவர் முன் தோன்றினார். அவரிடம், “பிரமன்!! சூரியன் உங்களுக்கு என்ன தவறு செய்தார்? சூரியனே தன் கிரணங்கள் மூலம் பூமியின் ரஸத்தை இழுத்துக் கொண்டு மழைக்காலத்தில் அதனை மழையாகப் பொழிகிறார்.

அந்த மழையாலேயே மனிதர்களுக்குச் சுகமளிக்கும் அன்னம்

விளைகிறது அன்னமே உயிர்; இது வேதத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சூரியனே மேகங்களில் மறைந்து ஏழு தீவு வடிவமான பூமியை மழை நீரால் நனைக்கிறார். சூரியனே பலவகை ஓளவுகளையும் கொடிகள், மலர்கள், புல் முதலிய அனைத்தையும் தோற்றுவிக்கிறார். ஜாதகர்மம், விரதம், உபநயனம், திருமணம், கோதானம், யாகம், செல்வம், சேர்க்கை, செல்வம் சேர்த்தல் அனைத்துமே அன்னத்தாலேயே நிறைவேறுகின்றன என்பதைத் தாங்களும் அறிவீர்கள்.

இவ்வுலகில் உள்ள அழகிய பொருட்களும், உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருட்களும் அன்னத்திலிருந்தே தோன்றுகின்றன. இவை அனைத்தையும் தாங்கள் ஏற்கனவே அறிவீர்கள். சூரியனை வீழ்த்துவதால் உங்களுக்கு என்ன லாபம் கிடைக்கும்? ஆகவே, நான் உங்களை மகிழ்விக்க விரும்புகிறேன். சூரியன் இவ்வாறு கூறியும் ஐமதக்னி முனிவரின் கோபம் தணியவில்லை. பிராமண உருவிலிருந்த சூரியன் முனிவரை வணங்கி, “நிரந்தரமாக யாத்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் சஞ்சலமான சூரியன் என்னும் இலக்கை நீங்கள் எவ்வாறு பிளப்பீர்கள்” என்று கேட்டார்.

ஐமதக்னி அவரிடம், “நீயே சூரியன் என்பதை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்துவிட்டேன். ஆகவே, தண்டனையளித்து உன்னை விநயமுடையவனாக ஆக்குவேன். திவாகரா! நீ பிற்பகல் சமயத்தில் அரை நிமிஷத்திற்கு நிலைத்திருக்கியாய். அப்போது உன்னுடைய உடலைப் பாணங்களால் பிளந்து விடுவேன்” என்றார். சூரியன் முனிவரிடம், “ரிஷியே! ஐயமின்றி நீங்கள் என்னுடைய உடலைத் துளைக்க முடியும். நான் உங்களுக்குக் குற்றம் இழைத்தவன் என்றாலும் என்னைச் சரணடைந்தவன் என்று கருதுங்கள்” என்றார்.

சூரியனின் சொற்களைக் கேட்ட ஐமதக்னி சிரித்தார். அவரிடம், “சூரிய தேவா! நீ பயப்பட வேண்டாம். ஏன் எனில் நீ என்னைச் சரணடைந்துவிட்டாய். பிராமணர்களிடம் உள்ள எளிமையும், பூமியில் உள்ள நிலைத்திருக்கும் குணமும், சோமனின் அழகிய பாவமும், கடலின் கம்பீரமும், அக்னியின் ஒளியும், மேருவின் பளபளப்பும், சூரியனின் பிரதாபமும் இயல்பானவை. இவற்றை மீறுபவன் சரணடைந்தவனை வதம் செய்தவனாவான். சரணடைந்தவனைக் கொல்பவனுக்கு குருபத்தினியோடு சேர்ந்ததும், பிரம்மஹத்தி தோஷமும், மது அருந்திய பாவமும் உண்டாகிறது. இப்போது உன்னால் உண்டான குற்றத்திற்குச் சமாதானமான உபாயத்தை யோசி, அதன் மூலம் உன் கிரணங்களால் வெப்பமான வழி எளிதாகச் செல்லத் தகுந்ததாகட்டும்” எனக்கூறி மௌனமானார்.

சூரிய பகவான் அவருக்கு விரைவாகக் குடையையும், செருப்பையும்

அளித்தார். “மகரிஷியே! இந்தக்குடை என்னுடைய கிரணங்களில் இருந்து தலையைக் காப்பாற்றும். தோலால் செய்யப்பட்ட இந்த செருப்பு கால்களை எரியாமல் காப்பாற்றும். இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இன்றிலிருந்து இவ்வுலகில் இவ்விரண்டு பொருட்களும் பயன்படுத்தப்படும். புண்ணியமான சந்தர்ப்பங்களில் இவற்றின் தானம் உத்தமமானதாகவும் அக்ஷய பலனளிப்பதாகவும் இருக்கும்” என்றார். குடைபிடிப்பதும், கால்களில் செருப்பு அணிந்து கொள்ளுவதுமான வழக்கத்தைச் சூரிய பகவானே தொடங்கினார். இவற்றின் தானம் மூவுலகிலும் புனிதமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

53. சூத்திரர்களுக்குரிய தர்மம், வர்ண தர்மங்கள், சந்யாச தர்மம்
பரமகதி பற்றிப் பராசரர் கூறியது
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்து

அனுசாஸன பருவம் அத்-96

பராசரர் கூறும் மனிதனுக்குரிய பொதுவான நடத்தை விதிகள்

மனிதன் புலன்களை வென்றவனாக, மனத்தை அடக்கியவனாக புனிதமானவனாக, சஞ்சலமற்றவனாக, பலமும், தைரியமும் உடையவனாக, எதிர்வாதம் செய்யாதவனாக, பேராசை அற்றவனாக, தயை மிகுந்தவனாக, எளியவனாக, பிரம்மவாதியாக, நன்னடத்தை உடையவனாக, பூதங்கள் அனைத்திற்கும் நன்மை செய்பவனாக, தன் சரீரத்தைப் பற்றியுள்ள காம-க்ரோதம், லோப-மோகம், மான-மதம் என்னும் ஆறு பகைவர்களையும் வென்றவனாக இருக்க வேண்டும்.

சூத்திர வர்ணத்தினருக்கான சிறப்பு விதிகளாகப் பராசரர் கூறுபவை

அறிவுடையவன், தைரியத்தோடு பெரியவர்களின் சேவையில் ஈடுபட வேண்டும். அகங்காரம் இன்றி மூன்று வர்ணத்தினரின் அன்புக்கு பாத்திரனாகி, தன் சக்திக்கும் பலத்திற்கும் ஏற்றவாறு, செயல், மனம், வாக்கு, கண்கள் இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி, அமைதியாக மனத்தையும் புலன்களையும் வெல்ல வேண்டும்.

சிறந்த ஞானிகளின் யக்ஞத்தில் மீதமான அமுதம் போன்ற அன்னத்தைப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். வண்டு பூக்களிடம் தேனைச் சேகரிப்பதுபோல மூன்று வர்ணத்திடமும் பிக்ஷையை ஏற்றுப் பிராமணன் பிக்ஷு தர்மப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும். வேத சாஸ்திரங்களைப் படிப்பது பிராமணர்களின் செல்வமாகும். கூடித்திரியர்களுக்கு பலமே தனமாகும். விவசாயமும், வியாபாரமும் வைசியர்களின் செல்வம். மூன்று வர்ணங்களின் சேவை சூத்திரர்களின் தனம் ஆகும்.

தர்ம வடிவிலான இந்த செல்வத்தை அழிப்பவன் நரகத்தில் விழுகிறான் நரகத்திலிருந்து வெளிவந்த பின் தர்மமற்ற, தயையற்ற அந்த மனிதன் மிலேச்சன் ஆகிறான். அதன்பிறகு மறுபடியும் பாவம் செய்வதால், அவர்கள் நிரந்தரமாக நரகத்திலும், பறவை, மிருகம் போன்ற பிறவிகளிலும் இருக்க நேருகிறது. பழைய வர்ணாசிரமத்திற்கு உரிய நல்ல வழியைப் பின்பற்றி எதிரானவற்றைத் துறந்து தன்னுடைய தர்ம வழியில் சென்று எல்லாப் பிராணிகளிடமும் தயையுடன், சினத்தை வென்று சாஸ்திரம் கூறும் வழியில் சிரத்தையோடு தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் பூஜை செய்பவர்கள்

வரிசையாக பின்பற்ற வேண்டிய விதிகளையும், சேவா பாவனையையும் பராசரர் விவரிக்கிறார். வித்வான்கள் சாஸ்திரத்தில் மகாசௌசம் (பெரும் தூய்மை) பற்றிக் கூறியிருக்கிறார்கள். அங்கு சூத்திரன் பிசுடிகளின் தூய்மைக்காக மண் முதலிய அவசியமான பொருட்களை ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

மலம் தீயாகம் செய்ய ஏற்ற இடம்: தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் முறை

மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்தும் மனிதன் மக்கள் இல்லாத இடத்தில் தண்ணீர் பாத்திரமும், மேற்பார்வையிட்ட மண்ணையும் வைக்க வேண்டும். பிறகு அந்த பூமியை நன்றாக பரீசை செய்து மௌனமாக சிறுநீர் கழிக்க அமர வேண்டும். பகலில் வடக்கு நோக்கியும், இரவில் தெற்கு நோக்கியும் மல-மூத்திரம் கழிக்க வேண்டும். அதற்கு முன் அந்த பூமியை புல், துரும்பு முதலியவற்றால் மூட வேண்டும். தன்னுடைய தலையையும் வஸ்திரத்தால் மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சௌசகர்மம் முடியும் வரை வாய் பேசாமல் மௌனமாக இருக்க வேண்டும். சௌசகர்மம் முடிந்தபின்னும், ஆசமனம் முடித்த பின்னும், போகும்போதும் மௌனமாக இருக்க வேண்டும்.

சௌசத்திற்காக அமர்ந்தவன் தனக்கு முன்னால் மண்ணையும், ஜலபாத்திரத்தையும் வைக்க வேண்டும். கமண்டலுவையும், ஜலபாத்திரத்தையும், கையில் எடுத்து வலது பக்கமும், தொடையின் மத்தியிலும் வைத்து, மெல்ல கவனத்துடன் சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும். அவனுடைய அங்கத்தில் சிறுநீர்த் துளிகள் படக்கூடாது. பிறகு கையில் தூய நீரை எடுத்து முத்திர ஸ்தானத்தை அதில் துளிகள் இன்றிக் கவனத்துடன் கழுவ வேண்டும். அகத்தமான கையால் தொடைகளைக் கூட ஸ்பரிசிக்கக்கூடாது. மலம் கழித்தால் குதா பகுதியை மூன்று முறை மண் பூசிக் கழுவ வேண்டும். தண்ணீர் துணியில் படாதவாறு கழுவ வேண்டும். பிறகு இடது கையில் 12 முறையும், வலக்கையில் மூன்று முறையும் மண்பூசிக் கழுவ வேண்டும்.

மலத்தால் ஆடை களங்கமுற்றதாகிவிட்டால் அவன் இருமடங்கு தூய்மை செய்து கொள்ள வேண்டும். இரண்டு கால்கள், இரண்டு தொடைகள் மற்றும் இரண்டு கைகளையும் மிகவும் கவனத்துடன் நன்றாகத் தூய்மை செய்து கொள்ள வேண்டும். சரீரத் தூய்மையில் சந்தேகமின்றி, எந்தெந்த வகையில் சரீரத் தூய்மை உண்டாகுமோ, அந்தந்த வகையில் காரியத்தை முயற்சிக்க வேண்டும்.

மண்ணுடன் உப்பும், உவர் மண்ணும் கலந்து அதன் மூலம்

வஸ்திரத்தைத் தூய்மை செய்ய வேண்டும். துணியில் புனிதமற்ற பொருள் பட்டுவிடுமானால், அந்தப் பொருளால் ஏற்படும் தூய்மையின்மையும், துர்கந்தமும் விலகும்படி நன்கு தூய்மை செய்து கொள்ள வேண்டும். ஆபத்துக் காலத்தில் 4, 3, 2 அல்லது ஒருமுறை மண்ணைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும். தேசகாலத்திற்கு ஏற்றாற்போல சௌசாசாரத்தில் காரியத்தைத் திறமையுடன் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் சோம்பலின்றித் தூய்மை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

முதலில் கால்களை நன்கு கழுவிப் பிறகு மணிக்கட்டிலிருந்து கைகளை மேலிருந்து கீழ்வரை கழுவ வேண்டும். இதன்படி தண்ணீரை எடுத்து ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். ஆசமனத்தின்போது, மௌனமாக மூன்று முறை தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும். அப்போது ஒலியின்றி நீர் பருக வேண்டும். அந்த நீர் இதயம் வரை செல்ல வேண்டும். பிறகு கட்டை விரலின் அடிப்பாகத்தால் இரண்டு முறை வாயைத் துடைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதன்பின் புலன்களின் துவாரங்களை ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். முதன்முறை பருகும் நீரால் ரிக் வேதமும், இரண்டாவது பருகும் நீரால் யஜுர் வேதமும், மூன்றாவது பருகும் நீரால் சாம வேதமும் திருப்தி அடைவதாகத் கூறப்படுகிறது.

முதன்முறை முகம் கழுவுவதால் அதர்வவேதமும், இரண்டாவது முறை கழுவுவதால் இதிகாச, புராண, ஸ்மருதிகளுக்குரிய தேவர்களும் திருப்தியடைகின்றனர். முகம் கழுவிய பிறகு த்விஜன் விரல்களால் கண்களை ஸ்பரிசிப்பதால் சூரிய தேவனும், மூக்கின் ஸ்பரிசுத்தால் வாயுவும், இரு காதுகளின் ஸ்பரிசுத்தால் திசைகளும் திருப்தியடைகின்றன. ஆசமனம் செய்யும் மனிதன் தலை மீது கை வைப்பதால் பிரம்மாவைத் திருப்தி செய்கிறான். நீரை மேல்நோக்கி வீசுவதால் ஆகாயத்தின் உரிமை தேவதையைத் திருப்தி செய்கிறான்.

அவன் தன் இருகால்களிலும் ஊற்றும் நீரால் விஷ்ணு பகவான் மகிழ்ச்சியடைகிறார். ஆசமனம் செய்பவன் கிழக்கு அல்லது வடக்கு நோக்கி முகத்தைத் திருப்பித் தன் கைகளை முழங்கால்களுக்கு இடையில் வைத்து நீரை ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். போஜனம் முதலிய எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் ஆசமனம் செய்யும் முறை இதுவேயாகும். பற்களில் அன்னம் பட்டுவிட்டால் தன்னையே எச்சிலாகக் கருதி மறுபடி ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். இது தூய்மையான நடத்தை விதியாகக் கூறப்படுகிறது.

சூத்திரனுக்கும் தூய்மை நடத்தைக்கான விதி கூறப்படுகிறது. தன் நன்மையை விரும்பும் சூத்திரன் எப்போதும் தூய நடத்தையுடைய சந்யாசிகளுக்கருகில் செல்ல வேண்டும். அவர்களுக்கு சேவை செய்ய

வேண்டும். பிராமணர்கள் தவத்தாலும் கூடித்திரியர்கள் காப்பாற்றுவதாலும், வைசியர்கள் அதிதி சத்காரத்தாலும், சூத்திரர்கள் சேவையாலும் சோபையுறுகிறார்கள். தன் மனத்தை வசப்படுத்தும் சூத்திரன் எப்போதும் மூன்று வர்ணத்தினருக்கும், விசேஷமாக ஆஸ்ரம வாசிகளுக்கும் சேவை செய்ய வேண்டும். மூன்று வர்ணத்தினருக்கும் சேவை செய்யும் சக்தியற்றவன் தன் அறிவு, தைரியம், பலம் மற்றும் சாஸ்திர ஞானத்தின்படி ஆசிரமவாசிகளுக்கே சேவை செய்ய வேண்டும்.

சந்யாசத்தில் இருக்கும் பிக்ஷுக்களுக்கு சேவை செய்வது சிறந்த கடமையாகும். சாஸ்திரக் கொள்கைகளில் நிபுணர்களான சான்றோர்கள் நான்கு ஆசிரமத்திலும் சந்யாசத்தையே பிரதானமாகக் கருதுகிறார்கள். சிஷ்ட புருஷர்கள் வேதம் மற்றும் ஸ்ருதிகள் கூறியவாறு உபதேசிக்கும் கடமையையே திறமையற்ற மனிதன் பின்பற்ற வேண்டும். அதுவே அவனுடைய தர்மமாகும். இதற்கு எதிராகச் செய்பவர்கள் நன்மை அடைய முடியாது. எனவே சூத்திரர்கள் சந்நியாசிக்கு சேவை செய்து நன்மையைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். மனிதன் இவ்வுலகில் செய்யும் காரியங்களின் பலன் மரணத்திற்குப் பின் அவனுக்குக் கிடைக்கிறது. தன்னுடைய கடமையைக் குற்றப் பார்வையின்றி செய்ய வேண்டும். குற்றப் பார்வையோடு செய்யும் காரியத்தின் பலன் துக்கத்துடனேயே பெறப்படுகிறது.

சந்நியாசிக்கு சூத்திரன் சேவை செய்யும் முறைகள்

சூத்திரன் இனிமையாகப் பேச வேண்டும். சினத்தை வென்று சோம்பலை விரட்ட வேண்டும். அசூயையை விலக்கி, பொறுமையுடனும், சீலத்துடனும் தன் கர்மத்தில் ஈடுபட வேண்டும். ஆபத்துக் காலத்தில் அவன் சந்யாசிகளின் ஆசிரமங்களில் அவர்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும். “இது என்னுடைய சிறந்த தர்மம். இதன்மூலம் நான் சம்சாரக் கடலைத் தாண்டிவிடுவேன். பயமின்றி இந்த உடலைத் துறந்து சிறந்த கதியை அடைவேன். இதுவே சனாதன தர்மம்” என நினைத்து, மகிழ்ச்சியுடன் சேவை என்னும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். யக்ஞ சிஷ்ட அன்னத்தைப் போஜனம் செய்ய வேண்டும்.

மனத்தையும், புலன்களையும் வசத்தில் வைத்து, செய்ய வேண்டியது, செய்ய வேண்டாதது இவற்றை அறிந்து அவசியமான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். சந்யாசி மகிழ்ச்சியடையும் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும். நன்மையற்ற காரியத்தைச் செய்யக்கூடாது. சந்யாச தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத, தர்மத்திற்கு அனுகூலமான காரியத்தை யோசிக்காமல் செய்ய வேண்டும். மனம், வாக்கு, செயலால் சந்யாசிகளைத் திருப்தியோடு வைக்க வேண்டும். சந்யாசிகள் எழுந்தால் தானும் எழுந்து நிற்க வேண்டும்.

அவர்கள் எங்காவது செல்லும்போது உடன் செல்ல வேண்டும். அவர்கள் ஆசனத்தில் அமர்ந்தால் தான் பூமியில் அமர வேண்டும். எப்போதும் அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும். இரவு காரியங்களை முடித்து, ஒவ்வொரு நாளும் அவரது அனுமதியுடன் நீராடி, அவருக்காக நீர் நிரம்பிய குடத்தைக் கொண்டு வைக்க வேண்டும்.

பிறகு சந்யாசிகளை முறைப்படி வணங்க வேண்டும். தன் தர்மானுஷ்டானம் முடித்து ஆசாரியர்களையும் வணங்கி, அவர்களுடைய நலம் விசாரிக்க வேண்டும். ஆசிரம காரியங்களில் ஈடுபட்டு தேர்ந்த சூத்திரர்களைப் பின்பற்றிக் காரியம் செய்ய வேண்டும். தனக்குச் சமமான தர்மம் உடைய சூத்திரனை வணங்க வேண்டும். சந்யாசியும், ஆஸ்ரமத்தின் மற்ற மனிதர்களும் சொல்லாமலேயே ஒவ்வொரு நாளும் நியமத்துடன் எழுந்திருக்க வேண்டும். ஆஸ்ரம பூமியைப் பெருக்கி மெழுக வேண்டும். பிறகு தர்மப்படி மலர்களைச் சேகரித்து, பூஜைக்குரிய தெய்வங்களை மலர்களால் பூஜிக்க வேண்டும். அதன்பின் மற்ற காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டும். ஆசிரமவாசிகளின் கல்விப் பயிற்சிக்கு இடையூறு நேராமல் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் கவனத்துடன் சேவை செய்து, சந்நியாசியை மகிழ்விக்க வேண்டும். பெரிய சந்நியாசிகளுக்கு சேவை செய்வது சிறந்த தர்மம் என்று யோசித்து நான் நல்ல கதி அடைவேன் என்று தீர்மானித்து சேவை செய்யும் சூத்திரன் மிகச் சிறந்த கதியை அடைகிறான். சேவையால் அடையும் சிறந்த கதியை, தானத்தாலும், உபவாசத்தாலும் கூட அடைய முடியாது. நல்லவர்களின் சேர்க்கையினால் சூத்திரனும் விரைவில் அவர்களைப் போலவே ஆகிவிடுகிறான்.

வழிநடையால் களைத்துக் கஷ்டப்படும் சந்நியாசிகளுக்கும், வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் முனைப்புடனும், முயற்சியுடனும் சேவை செய்ய வேண்டும். சந்நியாசிகளின் தர்ப்பாசனம், மான்தோல், பிக்ஷா பாத்திரங்களை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய ருசிக்கேற்பக் காரியமாற்ற வேண்டிக் குற்றம் நேராதவாறு கவனத்துடன் சேவை செய்ய வேண்டும். சந்நியாசி நோயுற்றால் அவரது துணிகளைத் துவைக்க வேண்டும்; மருந்து கொண்டு வர வேண்டும்; சிகிச்சைக்கு முயற்சிக்க வேண்டும்.

பிக்ஷுகள் நோயாளியானாலும் பிக்ஷுக்குச் செல்ல வேண்டும். சிகிச்சை தெரிந்தவனிடம் நோயை விலக்க தூய ஔஷதிகளை ஏற்க வேண்டும். மகிழ்ச்சியோடு மருந்தளிக்கும் மருத்துவரிடமிருந்தே சந்யாசி மருந்தைப் பெற வேண்டும். சிரத்தையின்றி அளிக்கப்படும் மருந்தைப்

பயன்படுத்தக்கூடாது. ஏன் எனில் சிரத்தையுடன் அளிக்கப்பட்ட, ஏற்கப்பட்ட மருந்தே பிணியை விலக்குகிறது.

சூத்திரன் சரீரம் இருக்கும் வரை இவ்வாறு முறைப்படி சேவை செய்ய வேண்டும். எல்லா வகையான சேவையாலும் சந்நியாசியைத் திருப்தி செய்ய முயற்சிக்க வேண்டும். பிக்ஷுவிற்கு ஒருபோதும் குற்றம் செய்யக்கூடாது. அவமதிக்கக்கூடாது. பிக்ஷு கடிந்து கொண்டால் பதிலளிக்கக்கூடாது. சினம் கொண்டால் மகிழ்விக்க முயல வேண்டும். எப்போதும் நன்மை தரும் விஷயங்களையே பேச வேண்டும். நற்காரியங்களையே செய்ய வேண்டும். சந்நியாசி சினந்தால் அவன் முன் பேசாமல் மௌனமாகவே இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு சூத்திரனின் தர்மம் கூறப்படுகிறது.

சந்நியாசியின் தர்மம்

சந்நியாசி பாக்ய வசத்தால் ஏதாவது கிடைத்தாலோ, கிடைக்காவிட்டாலோ, கிடைத்ததைக் கொண்டே வாழ்க்கை நிர்வாகமும், சரீர போஷணமும் செய்ய வேண்டும். சினம் கொண்டவனிடம் எதையும் யாசிக்கக்கூடாது. ஞானத்தைத் தேவ்ஷிப்பவனிடமும் எதையும் கேட்கக்கூடாது. ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகள் அனைத்திடமும் கருணை காட்ட வேண்டும். தன்னைப் போலவே மற்றவர்களைச் சமமாகக் கருத வேண்டும். சந்நியாசி எப்போதும் புண்ணிய தீர்த்தங்களை நாட வேண்டும். நதிக்கரையில் குடில் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். காட்டில் மரங்கள் அடியிலோ, மலைக்குகையிலோ வாசம்புரிய வேண்டும். வேதத்தைப் பின்பற்றி எந்த இடத்திலும் ஒன்று அல்லது இரண்டு இரவுகளுக்கு மேல் இருக்கக்கூடாது எதிலும் பற்று வைக்கக்கூடாது.

காட்டு பழங்களையும், கிழங்குகளையும், உலர்ந்த சருகுகளையும் சரீர நிர்வாகத்திற்காகச் சாப்பிட வேண்டும். போகத்திற்காக அல்ல. தர்மப்படி கிடைத்த அன்னத்தையே உண்ண வேண்டும். விருப்பப்படி உண்ணக்கூடாது. வழிநடையின்போது பூமியின் மீது இரண்டடி முன்னால் பார்த்து நடக்க வேண்டும். ஒரு நாளில் இரண்டு மைலுக்கு அதிகமாக நடக்கக்கூடாது. மான-அவமானத்தை சமமாகக் கருத வேண்டும். மண், பாறை, தங்கம் இவற்றைச் சமமாகக் கருத வேண்டும். பிராணிகளுக்கு அபயம் அளிக்க வேண்டும். குளிர், வெப்பம் முதலிய இருமைகளில் மாறுதலின்றி இருக்க வேண்டும்.

யாரையும் வணங்கக் கூடாது. சம்சார சுகத்தையும், தானம் ஏற்பதையும் விலக்க வேண்டும். பாசம், அகங்காரம் இவற்றைத் துறக்க வேண்டும்,

பிராணிகளை ஆஸ்ரயிக்கக்கூடாது. பொருட்களின் விஷயத்தில் யோசித்து அவற்றின் தத்துவத்தை அறிய வேண்டும். மேலே, கீழே பக்கத்தில் எங்கும் எந்தப் பொருளையும் விரும்பக்கூடாது. இவ்வாறு முறைப்படி துறவு தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் சந்நியாசி காலத்தின் மாறுதலால் தன் உடலைப் பழுத்த பழத்தைப் போலத் துறந்து சனாதன பிரம்மத்தில் பிரவேசிக்கிறான்.

பிரம்மம் நிராமயமானது; அநாதி-அனந்தமானது. செளம்யமானது; உணர்விற்கு அப்பாற்பட்டது; சொல்லுக்கு எட்டாதது; விதையற்றது; புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்டது; பிறவியற்றது; வெல்ல முடியாதது; அழியாதது; பிளக்க முடியாதது; சூக்ஷ்மமானது; நிர்குணமானது; சர்வ சக்தி உடையது; மாறுதலற்றது; முக்காலத்திற்கும் ஸ்வாமி; பரமேஸ்வரனுமாகும். அதுவே அவ்யக்தமும், அந்தர்யாமியும், கேஷத்ரமுமாகும். அதை அறிந்தவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

தர்மப்படி நடக்கும் சந்யாசி பிக்ஷு கூட்டை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் பறவையைப்போல இந்த உடலை இங்கேயே தியாகம் செய்து, பாவங்கள் அனைத்தையும் ஞானம் என்னும் தீயால் தகித்துவிட்டு, நிர்வாணம் என்னும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். மனிதன் தானம் செய்யும் சுப-அசுப கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பலனையே அனுபவிக்கிறான். செய்யாத கர்மத்தின் பலனை யாரும் அனுபவிக்க நேருவதில்லை; செய்த கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்காமல் அழிவதில்லை.

பரமகதியை அடையும் வழிகள்; பரமகதியின் வர்ணனை

சுபகர்மங்களைச் செய்பவன் சுப பலன்களைப் பெறுகிறான். அசுப கர்மங்களைச் செய்பவன் அசுப பலன்களையே அடைகிறான். எனவே தன் நன்மையை விரும்புவன் சுப கர்மங்களையே செய்ய வேண்டும். அசுப கர்மங்களைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதாலேயே அவன் சுப பலன்களை அடைகிறான். மனிதன் தன் புலன்களை வசப்படுத்தி சாஸ்திர ஞானம் நிரம்பியவனாக வேண்டும். சாஸ்திரங்களே சாதுக்கள் தேடும் சிறந்த கதியைக் கூறுகின்றன.

சாஸ்திரங்களின் மூலம் மனிதன் தர்மத்தைப் பின்பற்றி அமுத தத்துவத்தை அடைகிறான். தர்மத்தைப் பின்பற்றிய பாவப் பிறவியில் தோன்றிய மனிதன், பெண்கள். வைசியர் மற்றும் சூத்திரர்கள் கூட சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள் என்றால் வித்வானான பிராமணன் அல்லது கூஷத்திரியனின் விஷயத்தில் கூறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? பாவம் அழியப் பெறாதவனுக்கு ஞானம் உண்டாவதில்லை. ஞானம் கிடைக்கப் பெற்றவன் காரியம் கைகூடியவனாகிறான். ஞானம் பெற்றுவிட்டால் தோஷ திருஷ்டி

இன்றிப் பெரியவர்களிடம் முன்பு போல நல்ல பாவத்தை வைக்க வேண்டும்; அதிக சிரத்தையை வைக்க வேண்டும்.

சிஷ்யன் குருவை அவமதித்தால், குருவும் சீடனிடம் அவ்வாறே நடந்து கொள்கிறான். சிஷ்யன் தன் கர்மத்தின் பலனைப் பெற்றுவிடுகிறான். அவனுடைய வேத அத்யயனம் வீணாகிவிடுகிறது. புண்ணியம் வீணாகிவிடுகிறது. ஞானம் அஞ்ஞானமாகிவிடுகிறது. அவன் நரகத்திற்குரிய அசுப மார்க்கத்தையே அடைகிறான். ஒருபோதும் நன்மையை தரிசிக்காத மனிதன் சாஸ்திர விதியைப் பின்பற்றுவதால் கர்வம் கொண்டு மோகம் அடைகிறான். அதனால் அவன் தத்துவஞானம் பெறுவதில்லை. எனவே ஞானம் பெற்றவன் கர்வம் கொள்ளக்கூடாது. ஞானத்தின் பலன் அமைதி என்பதால் அமைதிக்காகவே முயற்சிக்க வேண்டும்.

மனத்தையும், புலன்களையும் கட்டுப்படுத்தி எப்போதும் பொறுமையுடன், குற்றம் பார்க்காமல் பெரியவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். தைரியத்துடன் வயிற்றையும், உபஸ்தத்தையும் காப்பாற்ற வேண்டும். மனத்தால் புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி, அறிவில் ஸ்தாபித்து, தூய்மையான இடத்திற்குச் சென்று ஆசனம் அமைத்து தைரியமாக அமர்ந்து, சாஸ்திரம் கூறும் முறைப்படி தியானத்திற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

விவேகமுடைய சாதகன் தன் இதயத்தில் உள்ள தெய்வத்தைச் சாஷாத்தாரம் செய்யலாம். வானத்தில் மின்னலின் ஒளி பார்க்கப்படுவது போலவும், கிரணங்களுடைய சூரியன் பிரகாசிப்பதுபோலவும், பரமாத்மா ஒளிமயமான சொருபத்தில் பிரகாசிக்கக் காணலாம். இதய தேசத்தில் எழுந்தருளியுள்ள அழிவற்ற அந்த சனாதன பரமேஸ்வரனை அறிவு என்னும் கண்களால் தரிசிக்கலாம். யோகமில்லாதவன் தன் இதயத்தில் உள்ள பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காண முடியாது. யோகமுடையவனே மனத்தை இதயத்தில் ஸ்தாபித்து அறிவின் மூலம் அந்தர்யாமி பரமாத்மாவைத் தரிசிக்கிறான். இவ்வாறு இதயத்தில் தியானத்தைத் தரிக்க இயலாதவிட்டால் யோகத்தைப் பின்பற்றிச் சாங்க்ய சாஸ்திரத்தின்படி உபாசிக்க வேண்டும்.

இவ்வுடலில் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும், ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், ஐம்பூதங்களும், மனமும் ஆகிய 16 மாறுதல்கள் உள்ளன. இவற்றுடன் ஐந்து தன் மாத்திரைகள், மனம், அகங்காரம், அவ்யக்தம் ஆகிய எட்டு ப்ரக்ருதிகளும் சேர்ந்த 24 தத்துவங்களை இங்கு வாழும் தத்துவ ஞானிகள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய ப்ரக்ருதியின் விவேகம் உண்டானதும் மனிதன் சரீர பந்தனத்திலிருந்து மேல் எழுந்து பிறவிக் கடலைக் கடந்துவிடுகிறான். இதுவே சாங்க்ய யோகமாகும்.

ஒவ்வொரு நாளும் அமைதியோடு, மேற்கூறிய தத்துவங்களை விசாரம் செய்வதால், மனிதனுக்கு யதார்த்த தத்துவத்தின் போதம் உண்டாகிறது. அவன் பந்தனத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். தூய தத்துவ அர்த்தத்தை தத்துவத்தால் அறியும் மனிதன் இணையற்ற பிரம்மம் ஆகிறான். மனிதன் எப்போதும் நல்லோரின் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும். விதையில் சிறந்த மனிதர்களோடு சேர வேண்டும். யார் யாருக்கு அருகில் இருக்கிறானோ, அவனைப் போன்ற வர்ணத்தவன் ஆகிறான். நீலமான பறவை மேருமலையை ஆஸ்ரயிப்பதால் தங்கம் போன்ற நிறமுடையதாகிறது என்பதைப் போன்றது இது. இவ்வாறு பராசர முனிவர் நால் வருண தர்மத்தையும் தன் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்து அருளினார்.

54. குளம் வெட்டுதல், மரம் நடுதல் இவற்றின் பயன்கள் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-96

குளம் வெட்டுதல்; தண்ணீர் தானத்தின் சிறப்புகள்

குளம் அமைப்பவன் நிதித்தலைவன் குபேரனுக்குச் சமமாகப் பார்க்கத் தகுந்தவன், அவன் மூவுலகங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறான். குளத்தை ஸ்தாபனம் செய்வது சிறந்தது; புகழ் உண்டாக்குவது. அவன் இந்த உலகத்திலும் பரலோகத்திலும் உத்தம நிவாச ஸ்தானமாவான். அது அவனுடைய மகனின் வீட்டையும், செல்வத்தையும் அதிகரிக்கச் செய்யும்.

குளங்கள் தர்ம, அர்த்த, காமம் என்னும் மூன்றின் பலன்களையும் அளிப்பதாக அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். குளம் தேசத்தின் புண்ணியத்தின் அடையாளம். குளம், ஸ்வேதஜ, அண்டஜ, உத்பிஜ, ஜராயுஜ என்னும் நான்கு வகை உயிர்களுக்கும் உபயோகமாகிறது. உலகிலுள்ள குளங்கள் அனைத்தும் உத்தமமான செல்வத்தை அளிக்கின்றன. தேவர், மனிதர், கந்தர்வர், பித்ருக்கள், நாகர், அரக்கர், ஸ்தாவரம் அனைத்துமே நீர் நிலையை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. குளம் தோண்டுவதால் ஏற்படும் பலன்களை ரிஷிகள் கூறியுள்ளனர்.

எந்தக் குளத்தில் ஒரு வருஷம் முழுவதும் தண்ணீர் நிறைந்து காணப்படுகிறதோ அந்தக் குளத்தினை வெட்டியதால் ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்த புண்ணியம் கிடைக்கிறது. கோடை முழுவதும் நீர் உள்ள குளம் தோண்டியவனுக்கு வாஜபேய யாக பலன் கூறப்படுகிறது. ஒருவன் தோண்டிய குளத்தில் சாதுக்களும், பசுக்களும் நீர் பருகினால் அது அவனுடைய குலம் முழுவதையும் கரையேற்றுகிறது.

யார் தோண்டிய நீர் நிலையில் தாகமுள்ள பசுக்களும், விலங்குகளும், பறவைகளும், மனிதர்களும் தங்கள் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனை அடைகிறான். மனிதன் அந்தக் குளத்தில், நீர் பருகி, நீராடி ஓய்வெடுப்பதால் கிடைக்கும் புண்ணியம் குளம் அமைத்தவனுக்குப் பரலோகத்தில் குறைவின்றிக் கிடைக்கிறது.

நீர் கிடைத்தற்கரிய பொருளாகும். ஆகவே, தண்ணீர் தானம் செய்வதால் நிலையான சித்தி கிடைக்கிறது. என், தண்ணீர், தீபம், அன்னம், இருக்க இடம் இவற்றைத் தானம் செய்பவன் உற்றார் உறவினரோடு எப்போதும் நிந்தையின்றி இருப்பான். ஏன் எனில் இவையனைத்தும்

இறந்தவர்களுக்குக் கிடைக்காதவையாகும். தண்ணீர் தானம் எல்லா தானங்களிலும் பெரியது; எல்லா தானங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தது. ஆகவே அவசியம் தண்ணீரைத் தானம் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு குளம் தோண்டுவதன் உத்தமமான பலன் கூறப்பட்டது.

மரங்கள் நடுவதில் பலன்கள்

ஸ்தாவரங்களில் ஆறு வகைகள் கூறப்படுகின்றன. அவை மரம், குல்மம், லதா (மரத்தில் படரும் கொடி), தரையில் படரும் கொடி, த்வக்சார், புல் என்பனவாகும். பலா, மா முதலியவை மரங்களின் ஜாதிக்குட்பட்டவை. மந்தாரம் முதலியன குல்ம (குறுஞ்செடி) ஜாதியைச் சேர்ந்தவை. நாகிகா, மலியா முதலியவை தரையில் படரும் கொடிகள். மாலதி முதலியவை மேலே படரும் கொடிகள். மூங்கில், பாக்கு முதலியன 'த்வக்சார்' ஜாதியைச் சேர்ந்தவை. வயலில் உள்ள புல், விளையும் தானியம் இவை த்ரிணஜாதிக்கு உட்பட்டவை.

மரம் நடுவதால் மனித லோகத்தில் கீர்த்தியும், மரணத்திற்குப் பிறகு சொர்க்கலோகத்தில் சுப பலனும் கிடைக்கின்றன. மரம் நடுபவன் பித்ருக்களால் கௌரவிக்கப்படுகிறான். தேவலோகத்திற்குச் சென்றாலும் அவனுடைய பெயர் அழிவதில்லை. அவன் தன்னுடைய முன்னோர்களையும், எதிர்கால சந்ததி அனைத்தையும் கரையேற்றுகிறான். ஆகவே மனிதன் அவசியம் மரம் நட வேண்டும். புதல்வர்கள் இல்லாதவர்களுக்கு மரங்களே புதல்வர்கள் ஆகின்றன. பரலோகத்தில் சொர்க்கத்தில் அக்ஷய லோகங்களை அடைவிக்கின்றன. மரங்கள் தங்கள் மலர்களால் தேவர்களையும், கனிகளால் பித்ருக்களையும், நிழலால் விருந்தினரையும் எப்போதும் பூஜை செய்கின்றன.

கின்னரர், நாகர், அரக்கர், தேவர், கந்தர்வர், மனிதர், ரிஷிகள் அனைவரும் மரங்களை ஆஸ்ரயிக்கின்றனர். மலர்களும், கனிகளும் நிரம்பிய மரம் இவ்வுலகில் மனிதர்களைத் திருப்தி செய்கிறது. மரங்களைத் தானம் செய்பவர்கள் பரலோகத்தில் அவற்றால் கரை சேர்க்கப்படுகிறார்கள். அதனால் நன்மையை விரும்பும் மனிதன் எப்போதும் குளக்கரையில் மரம் நட வேண்டும். மரம் நடும் மனிதன் அவற்றைப் புதல்வர்களைப் போலக் காப்பாற்ற வேண்டும். ஏன் எனில் அவை தர்மப்படி புதல்வனாகக் கருதப்படுகின்றன.

குளம் வெட்டுபவனும், அதன் கரைகளில் மரம் நடுபவனும், யக்ஞ அனுஷ்டானம் செய்யும் த்விஜனும், உண்மையே பேசுபவனும் சொர்க்கலோகத்தில் நிலை பெறுகிறார்கள். எனவே குளம் வெட்ட வேண்டும். அதன் கரையில் தோட்டம் அமைக்க வேண்டும். எப்போதும் பலவகை யாகங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். உண்மையே பேச வேண்டும்.

55. இல்லற தர்மம்; பஞ்சயக்ஞம்; பூமி தேவி -
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-97

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பூமியிடம் கேட்டதும்; பூமிதேவியின் பதிலும்

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பூமிதேவியிடம், “நானும் என் போன்ற மனிதர்களும், இல்லற தர்மத்தில் எந்த கர்மத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? என்ன செய்தால் குடும்பத்தில் உள்ளவன் வெற்றி அடைகிறான்” எனக் கேட்டார். பூமி தேவி அவருக்குப் பின்வருமாறு கூறினாள்.

“மாதவா! குடும்பஸ்தன் எப்போதும் தேவர், பித்ருக்கள், அதிதிகளைப் பூஜித்து உபசரிக்க வேண்டும். அவர்களை எவ்வாறு பூஜிக்க வேண்டும் என்பதைக் கேளுங்கள். ஒவ்வொரு நாளும் யக்கும், ஹோமம் மூலம் தேவர்களையும், விருந்துபசாரத்தின் மூலம் மனிதர்களையும், வேதங்கள் ஓதுவதால் பூஜைக்குரிய ரிஷி முனிவர்களையும், சிராத்த தர்ப்பணத்தால் பித்ருக்களையும், பூஜித்து உபசரிக்க வேண்டும். இதன்பின்பே உணவு உண்ண வேண்டும்.

ஸ்வாத்யாயத்தால் ரிஷிகள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் உணவுண்ணும் முன் அக்னி ஹோத்ரமும், பலி வைஸ்வதேவ கர்மமும் செய்வதால் தேவர்கள் திருப்தியடைகிறார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அன்னம், நீர், பால் அல்லது கனிகள் மூலம் சிராத்தம் செய்யும்போது பித்ருக்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். வீட்டில் தயாரிக்கப்பட்ட அன்னத்திலிருந்து சிறிது எடுத்து அதன் மூலம் பலி, வைச்வதேவ கர்மம் செய்ய வேண்டும்.

முதலில் அக்னிக்கும், சோமனுக்குப் பிறகு விஸ்வேதேவர்களுக்கும் அதன்பின் தன்வந்திரிக்கும், பிறகு பிரஜாபதிக்கும் தனித்தனியே ஆகுதி அளிக்க வேண்டும். இதேபோல வரிசையாக, தென்திசையில் வருணனுக்கும், வடக்கில் சோமனுக்கும் வாஸ்துவின் நடுப்பகுதியில் பிரஜாபதிக்கும், ஈசான திசையில் தன்வந்திரிக்கும் கிழக்கு திசையில் இந்திரனுக்கும் பலி சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

வீட்டு வாசற்படியில் சனகாதியருக்கு பலி அளிக்கும் முறை உள்ளது. மருத் கணங்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் வீட்டிற்குள்ளேயும், விஸ்வேதேவர்களுக்கு ஆகாயத்திலும் பலி சமர்ப்பிக்க வேண்டும். நிசாசரர்களுக்கும், பூதங்களுக்கும் இரவில் பலி அளிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு பலி அர்ப்பணித்த பின் பிராமணனுக்கு விதிப்படி பிசை அளிக்க வேண்டும். பிராமணன் கிடைக்காவிட்டால் முதலில் அன்னத்திலிருந்து சிறிதளவு எடுத்து அதை அக்னியில் ஹோமம் செய்ய வேண்டும்.

பித்ரு சிராத்த நாள் அன்று முதலில் சிராத்த கர்மங்களை முடித்துப் பிறகு பித்ரு தர்ப்பணம் செய்து, பலி வைஸ்வதேவ கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும். பிறகு பிராமணர்களுக்கு உபதேசிப்பதோடு போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் குடும்பஸ்தன் எல்லோரையும் திருப்தி செய்தவனாகிறான்.

தினமும் தன் வீட்டில் இல்லாதவனே அதிதி எனப்படுகிறான். ஆசாரியார், தந்தை, நண்பன் மற்றும் அதிதியிடம் எப்போதும் “குறிப்பிட்ட பொருள் என் வீட்டில் உள்ளது. அதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று நிவேதிக்க வேண்டும். அவர்கள் ஆணைப்படி நடந்து கொள்ளும்போது தர்மம் பின்பற்றப்படுகிறது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணா! குடும்பஸ்தன் எப்போதும் யாகத்தில் மீதமான அன்னத்தையே உண்ண வேண்டும். மன்னன், ரித்விஜ், ஸ்னாதகன், குரு, மாமனார் ஆகியோர் ஓராண்டிற்குப் பிறகு வீட்டிற்கு வந்தால் மதுபர்க்கத்தால் அவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். நாய்கள், சண்டாளர்கள் மற்றும் பறவைகளுக்குப் பூமியில் அன்னத்தை வைப்பதே வைஸ்வேதேவம் என்னும் கர்மமாகும். இது காலையும், மாலையும் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

யார் குடும்பஸ்தனுக்குரிய இந்த தர்மங்களைப் பின்பற்றுகிறானோ, அவனுக்கு இங்கு ரிஷிகளின் வரம் கிடைக்கிறது. மரணத்திற்குப் பின் புண்ணிய லோகங்களில் மதிப்பு பெறுகிறான்” இவ்வாறு பூமிதேவி இல்லற ஆஸ்ரமத்தில் இருப்பவன் ஒவ்வொரு நாளும் செய்ய வேண்டிய பஞ்சயக்ஞம் பற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு விவரித்தார்.

56. மலர், தூபம், தீபம் இவற்றின் தானம்; சுவர்ணன் -
மனுவின் உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-98

பிரஜாபதி மனு - சுவர்ணன் என்னும் தவசியின் உரையாடல்

சுவர்ணன் என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்ற ஒரு தவசி பிராமணன் இருந்தார். அவர் உடலின் காந்தி சுவர்ணம் போல் இருந்ததால் அவர் சுவர்ணன் என அழைக்கப்பட்டார். அவர் உத்தம குலத்தினர், சீலம், குணங்கள் நிரம்பியவர். வேதம் ஓதுவதில் புகழ் பெற்றிருந்ததால் அவர் மதிக்கத்தக்கவராக, இருந்தார். ஒருநாள் அவர் பிரஜாபதியான மனுவைச் சந்தித்தார். இருவரும் நலம் விசாரித்துக் கொண்டனர். இருவரும் மேருமலையின் பாறை மீது ஒன்றாக அமர்ந்து, தேவ, தைத்ய, பிராசீன மகாத்மாக்களின் விஷயங்கள் பற்றி உரையாடலானார்கள். அப்போது தவசி சுவர்ணன் பிரஜாபதியிடம், “தேவர்கள் மலர்களால் பூஜிக்கப்படுவது ஏன்? இது எவ்வாறு தொடங்கியது? இதன் பலன் என்ன என்பதனைத் தாங்கள் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

மனு மலர்கள் பற்றியும், அவற்றின் பயன் பற்றியும் சுவர்ணனுக்குக் கூறுதல்

மனு சுவர்ணனிடம் கூறினார்; “முனிவரே! இது விஷயமாக சக்ராசாரியாருக்கும், பலிக்கும் நடைபெற்ற உரையாடலான பழைய இதிகாசத்தை அறிஞர்கள் கூறுகிறார்கள். முன்பு விரோசன குமாரன் பலி மூவுலகிலும் அரசாட்சி செய்து வந்தார். அப்போது ப்ருகு குல பூஷணன் சக்ரர் அவரிடம் வந்தார். பலி மன்னன் சக்ராசாரியாரை வரவேற்று முறைப்படி பூஜித்து உபசரித்து ஆசனம் அளித்தார். அப்போது பலி மன்னன் நீ கேட்ட இதே வினாவை சக்ரரிடம் கேட்டார். பலிக்கு சக்ரர் கூறிய பதிலை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன்; கவனத்துடன் கேள். சக்ரர் பலியிடம் கூறலானார்.

மன்னா! முதலில் தவம் தோன்றியது; பிறகு தர்மம் தோன்றியது இதற்கிடையில் கொடிகளும், ஓளஷதிகளும் தோன்றின. பலவகையான சோம லதாக்கள் தோன்றின. அமுதம், விஷம் இன்னும் பல குணங்களுடைய புற்களும் தோன்றின. எதைப் பார்த்ததும் மனம் மகிழ்ச்சியடைகிறதோ, எது அக்கணமே திருப்தி அளிக்கிறதோ அது அம்ருதமாகும். எது தன் கந்தத்தால் உள்ளத்தில் தீவிரமான வேதனையை உண்டாக்குகிறதோ அது விஷம்.

அமுதம் நலம் அளிப்பது; விஷம் பெரும் அமங்களம் செய்வதாகும்.

ஒளஷதியின் அனைத்தும் அம்ருதமாகக் கருதப்படுகின்றன. அக்னியிலிருந்து தோன்றிய தேஜஸ் விஷம் என்று கருதப்படுகிறது. மலர் மனத்திற்கு ஆனந்தத்தை அளிக்கிறது. அழகையும், செல்வத்தையும் தருகிறது. ஆகவே, புண்ணியாத்மாக்கள் அதைச் சுபம் என்று கூறுகிறார்கள். தேவர்களுக்கு மலர்களை அர்ப்பணிப்பவனிடம் தேவர்கள் திருப்தியடைகிறார்கள். அவனுக்கு புஷ்டி அளிக்கிறார்கள்.

எந்தெந்த தெய்வத்தை உத்தேசித்து மலர்கள் அளிக்கப்படுகின்றனவோ, அந்த மலர் தானத்தால் அந்த தெய்வம் மகிழ்ச்சியடைந்து, அவனுடைய மங்களத்திற்குச் செயல்படுகிறது. உக்ரா, செளம்யா, தேஜஸ்வினி, பஹுவீர்யா, பஹுரூபா எனப் பலவகை ஒளஷதிகள் உள்ளன. யக்ரு சம்பந்தமானது, யக்ருத்திற்கு உதவாதது, அசுரர்களுக்கு நன்மையளிப்பது. தேவர்களுக்குப் பிரியமானது, மனத்திற்கு உகந்தது எனப் பலவகை ஒளஷதிகள் உள்ளன.

ஏராளமான மலர்களின் மரங்கள் கிராமங்களில் உள்ளன; பல காடுகளில் உள்ளன. பல மரங்கள் பூமியை உழுது பாத்திகளில் வைக்கப்படுகின்றன. பல மரங்கள் மலைகளில் தானே தோன்றுகின்றன. இவைகளில் சில முட்களுடன், சில முட்கள் இன்றியும் உள்ளன. இவை அனைத்திலும் ரூபம், ரசம், கந்தம் அனைத்தும் உள்ளன; மலர்களின் மணம் நல்லது, கெட்டது என இருவகையாக உள்ளது. நல்ல மணமுள்ள மலர்கள் தேவர்களுக்குப் பிரியமானவையாகும். முட்கள் அற்ற மரங்களில் மலரும் வெண்மை நிற மலர்கள் தேவதைகளுக்கு எப்போதும் பிரியமானவையாகும்.

தாமரை, துளசி, முல்லை ஆகியன பெரும் புகழ் பெற்றவை. நீரில் தோன்றிய தாமரை, உத்கலம் போன்ற மலர்களை கந்தர்வர்களுக்கும், நாகர்களுக்கும், யக்ஷர்களுக்கும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். பகைவருக்கும், தீங்கு செய்பவருக்கும் ஆபிசார கர்மத்தில் சிவப்பு மலர்களுடன், கசப்பானதும், முட்கள் உடையதுமான ஒளஷதிகளை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று அதர்வ வேதம் கூறுகிறது. முட்கள் அதிகமாக உள்ள, சிவந்த அல்ல கருமை நிறமுடைய இனிய மணமில்லாத மலர்கள் பூதப் பிரேதங்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.

உருவமும், வண்ணமும் உடைய அழகான நறுமணமுள்ள மலர்கள் மனிதர்களுக்கப் பிரியமானவையாகும். மயானம் மற்றும் பாழடைந்த ஆலயங்களில் தோன்றும் மலர்கள் திருமணம் போன்ற மங்கள நிகழ்ச்சிகளில் பயன்படுத்தக் கூடாதவையாகும். மலைகளின் மீது தோன்றிய நறுமண மலர்களைக் கழுவி அல்லது அவற்றின் மீது நீர் தெளித்து தர்ம சாஸ்திரத்தில் கூறியதற்கேற்ப அவற்றைத் தகுந்த தெய்வங்களுக்கு அர்ப்பணிக்க

வேண்டும். தேவர்கள் மலர்களின் மணத்தாலும் யக்ஷ-ராக்ஷஸர்கள் அதன் தரிசனத்தாலும், நாக கணங்கள் அதன் பயன்பாட்டிலும் மனிதர்கள் மலர்களின் தரிசனம், மணம், பயன்பாடு ஆகிய மூன்றினாலும் திருப்தி அடைகின்றனர்.

மலர்களை அர்ப்பணிப்பதால் மனிதன் தேவர்களை அக்கணமே திருப்தி செய்கிறான். திருப்தி அடைந்த தேவர்கள் மனிதர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பும் போகங்களை அளித்து நன்மை செய்கிறார்கள். திருப்தியும் மரியாதையும் செய்யப்படும்போது, தேவர்கள் மனிதர்களுக்குத் திருப்தியும் மதிப்பும் அளிக்கிறார்கள். அவர்கள் அவமதிக்கப்படும்போது அந்த நீச மனிதனைத் தம் கோபத் தீயால் எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுகிறார்கள்.

தூபதானத்தின் பலன்கள்

தூபத்திலும், நல்லது, கெட்டது என்ற வகைகள் உள்ளன. அவை முக்கியமாக 'நிர்யாஸ' சாரி, செயற்கை என்று மூன்று வகையாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றின் கந்தமும் நல்லது, கெட்டது என்ற இருவகை உள்ளன. மரங்களில் தோன்றும் கோந்து 'நிர்யாசம்' என்று கூறப்படுகிறது. இவற்றின் தூபம் தேவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்ததாகும். இவற்றிலும் குங்குலியம் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறந்ததாகும். விறகுகளைத் தீயில் எரித்தால் தோன்றும் நல்ல மணம் 'சாரிதூபம்' எனப்படும். இவற்றில் அகில் முக்கியமானது. சாரிதூபம் யக்ஷ, ராக்ஷஸ, நாகர்களுக்குப் பிரியமானது. தைத்யர்கள் சல்லகி மற்றும் பிற மரங்களின் கோந்தால் செய்த தூபத்தை விரும்புகிறார்கள்.

ரால் (குங்குலியம்) முதலியவற்றின் நறுமணப் பொடி, நறுமண காஷ்ட ஓளவுதிகளின் சூரணம் இவற்றை நெய்யோடும், சர்க்கரையோடும் கலந்து தயாரிக்கப்படும் அஷ்ட கந்தம் முதலிய தூபம் கிருத்திரியம் எனப்படும். அதாவது செயற்கையானது. இதுவே மனிதர்களுக்குப் பயன்படுகிறது. தூபங்கள் தேவ, தானவ, பூதங்களை அளிக்கப்பட்ட உடனே திருப்தி செய்வதாகக் கருதப்படுகின்றன. இவையன்றி போகங்களுக்காகப் பயன்படும் பலவகை தூபங்கள் மனிதர்களின் பயன்பாட்டில் உள்ளன. மலர் அளிப்பதால் தேவர்கள் மகிழ்ந்து அளிக்கும் அத்தகைய பலன்களே தூபங்களாலும் பெறப்படுகின்றன. தூபங்களும் தேவர்களின் மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்கின்றன.

தீபதானத்தின் உத்தமமான பலன்கள்

தீபம் மேல் நோக்கி எழும் ஒளியாகும். அது காந்தியையும், புகழையும் அதிகரிக்கக்கூடியது. ஆகவே தீபம் அல்லது ஒளியின் தானம் மனிதனுடைய

தேஜைஸ் அதிகரிக்கிறது. இருள் ‘அந்ததாமிஸ்ரம்’ என்னும் நரகமாகும். தக்ஷிணாயனம் இருளால் மறைக்கப்படுகிறது. இதற்கு எதிராக உத்தராயனம் ஒளிமயமானது. எனவே அது சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகவே இருள் மயமான நரகத்தை விலக்குவதற்காகத் தீபதானம் புகழப்படுகிறது.

மேல்நோக்கிச் செல்லும் தீபத்தின் ஒளி இருள் என்னும் பிணியை விலகக்கூடிய மருந்தாகும். எனவே தீபதானம் செய்பவன் நிச்சயம் மேலான கதியைப் பெறுகிறான். தேவர்கள் தேஜஸ்விகளாக, காந்தி உடையவர்களாக, ஒளியைப் பரப்புவர்களாக இருக்கின்றனர். அரக்கர்கள் இருளை விரும்புவவர்கள். ஆகவே, தேவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காக தீபதானம் செய்யப்படுகிறது. அதனால் மனிதர்களின் கண்களின் ஒளி அதிகரிக்கிறது. தானும் மனிதன் தேஜஸ்வியாகிறான். தானம் செய்த தீபத்தை அணைக்கவோ, வேறிடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லவோ, அழிக்கவோ கூடாது.

விளக்கைத் திருடுபவன் குருடனாகவும், ஸ்ரீ ஹீனனாகவும், இறந்த பின் நரகத்திற்குச் செல்பவனாகவும் ஆகிறான். ஆனால் தீபதானம் செய்பவன் சொர்க்கலோகத்தில் ஒளிமாலையைப்போல் பிரகாசிக்கிறான். நெய் தீபம் தானம் செய்வது முதல் தரமானது; ஓளஷதிகளின் ரசம் அதாவது எள் இவற்றின் எண்ணெயால் ஏற்றப்படும் தீபதானம் இரண்டாம் தரமானது. கொழுப்பு, மேதை மற்றும் எலும்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட எண்ணெயால் ஒருபோதும் தீபம் ஏற்றக்கூடாது. தன் நன்மையை விரும்புவவன் மலைகளிலும் அருவிகளின் அருகிலும், காட்டிலும், தேவாலயங்களிலும், நாற்சந்திகளிலும், பசுக்கொட்டில்களிலும், பிராமணர்களின் வீட்டிலும், கிடைத்தற்கரிய இடங்களிலும் ஒவ்வொரு நாளும் தீபதானம் அளிக்க வேண்டும். இத்தகைய இடங்களில் அளிக்கப்படும் புனிதமான தீபம் ஐஸ்வர்யத்தை அளிக்கிறது.

தீபதானம் செய்பவனின் குலம் பிரகாசிக்கிறது; அவன் தூய உள்ளத்தைப் பெறுகிறான். செல்வச் செழிப்புடையவனாக இருக்கிறான். இறுதியில் ஒளிமயமான உலகங்களுக்குச் செல்கிறான்.

பலிதானத்தால் பெறும் பலன்கள்

தேவர்களுக்கும், யக்ஷர்களுக்கும், நாகர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும், பூதங்களுக்கும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் பலி சமர்ப்பிப்பதால் பலன்கள் உண்டாகின்றன. தான் போஜனம் செய்வதற்கு முன் தேவர், பிராமணர், அதிதிகள் மற்றும் சிறுவர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்காத மனிதன் பயமற்ற, மங்களமில்லாத அரக்கர்களாகவே கருதப்படுவார்கள். ஆகவே, மனிதன் சோம்பலின்றி, தேவர்களைப் பூஜித்து வணங்க வேண்டும். தூய்மையான உள்ளத்துடன் முதலில் அவர்களுக்கே மரியாதையுடன்

அன்னத்தை அர்ப்பணிக்க வேண்டும். இது அவனுடைய கடமையாகும்.

தேவர்கள் எப்போதும் குடும்பஸ்தன் அளித்த பலியையே ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆசி வழங்குகிறார்கள். தேவர், பித்ருக்கள், யக்ஷர், ராக்ஷஸர், சர்ப்பம், அதிதி முதலியவர்கள் குடும்பஸ்தன் அளித்த அன்னத்தாலேயே பிழைப்பு நடத்துகிறார்கள். அதனால் அவர்கள் அந்தக் குடும்பஸ்தனுக்கு ஆயுள், புகழ், செல்வம் ஆகியவை அளித்து திருப்தி செய்கிறார்கள். தேவர்களுக்கு அளிக்கப்படும் பலி தயிர், பாலால் ஆனதாக, புனிதமானதாக, நறுமணமுடையதாக, பார்வைக்கு இனியதாக, மலர்களால் சோபையுறுவதுமாக இருக்க வேண்டும்.

அசுர இயல்புடைய மக்கள் யக்ஷர்களுக்கும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் ரத்தமும், மாமிசமும் ஆன பலியை அர்ப்பிக்கிறார்கள். இவற்றுடன் கள்ளும் மதுவும் கூட பலி அளிக்கப்படுகிறது. மேலே தான்யங்களைத் தெளித்து அந்தப் பலியை அலங்கரிக்கிறார்கள். நாகர்களுக்கு தாமரையும், உத்பலமும் உடைய பலி பிரியமானது. பூதங்களுக்கு எள்ளுடன் வெல்லம் கலந்து அர்ப்பிக்க வேண்டும். தேவர் முதலியவர்களுக்கு முதலில் பலி அளித்து உண்ணும் மனிதன் உத்தம போகமும், பலமும், வீரியமும் உடையவனாகிறான். எனவே தேவர்களுக்கு மதிப்புடன் அன்னத்தை முதலில் அர்ப்பிக்க வேண்டும்.

கிருகஸ்தனின் வீட்டில் அதிஷ்டாத்ரி தேவிகள் அவனுடைய வீட்டை எப்போதும் பிரகாசப்படுத்துகிறார்கள். ஆகவே, நன்மையை விரும்பும் மனிதன் உணவின் முதல் பகுதியை அளித்து எப்போதும் அவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும்.

இந்த மலர், தூபம், தீபம், அன்னம் இவற்றைத் தானம் அளிக்கும் விஷயத்தை சக்ராசாரியார் அசுரராஜன் பலிக்குக் கூறினார். பிறகு பிரஜாபதி மனு சுவர்ணனுக்கு இதனை உபதேசித்தார். சுவர்ணனிடமிருந்து நாரதர் இந்த உபதேசத்தைப் பெற்றார். நாரதரிடமிருந்து பீஷ்மர் இதனை அறிந்து கொண்டார். பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தார்.

57. நகுஷன் ரிஷிகளுக்குக் கொடுமை செய்தது; ப்ருகுவின் மூலம்
நகுஷனின் வீழ்ச்சி; தீபதானத்தின் மகிமை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-99, 100

நகுஷன் சொர்க்கத்தில் அகங்காரம் கொள்ளுதல்

மிகப்பெரும் தவசியான ராஜரிஷி நகுஷன் தன்னுடைய புண்ணியகர்மத்தின் பலனாக தேவராஜனாக, இந்திர பதவியை அடைந்தார். சொர்க்கத்திலிருந்து நகுஷ மன்னர் பலவகையான திவ்ய மானிட கர்மங்களை அனுஷ்டித்து வந்தார். சொர்க்கத்தில் மானசமாக சனாதன கிரியைகள் அனைத்தையும் எப்போதும் நடத்தி வந்தார். அக்னிஹோத்ரம், சமிதா, குசம், மலர், அன்னம், பொரி, தூபதானம், தீபகர்மம் அனைத்தும் நகுஷனின் வீட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் நடைபெற்றன. சொர்க்கத்தில் இருந்தாலும் ஜப யக்ருமும் மனோயக்ருமும் செய்து வந்தார். முறைப்படி எல்லா தேவர்களையும் நகுஷன் பழையபடியே பூஜித்து வந்தார்.

ஆனால் காலப்போக்கில் நகுஷன் நான் இந்திரன் என்று அகங்காரத்துடன் நினைக்கலானார். அதனால் அவருடைய சனாதன கிரியைகள் அனைத்தையும் துறந்துவிட்டார். பிரம்மாவிடம் தான் பெற்ற வரத்தினால் மோகம் கொண்டு ரிஷிகளிடம் தன்னைச் சுமக்குமாறு ஆணையிட்டார். தர்ம கர்மங்களை விட்டுவிட்டதால், அவர் பலவீமானார். தர்மபலம் அவருக்குக் குறைந்துவிட்டது. அகங்காரத்தால் மதம் கொண்ட நகுஷன் எல்லா சிறந்த தவசி முனிவர்களையும் தன் தேரில் பூட்டினார்.

இவ்வாறு நீண்ட காலம் கழிந்தது. எல்லா ரிஷிகளும் முறைபோட்டு நகுஷனின் தேரைச் சுமந்தனர். ஒருநாள் அகஸ்தியர் நகுஷனின் தேரைச் சுமக்கும் முறை வந்தது. அன்று பிரம்மவேத்தாக்களில் சிறந்த ப்ருகு முனிவர் அகஸ்தியரிடம் வந்தார். அவரிடம், “தேவராஜனாகியுள்ள இந்த தீய அறிவுடைய நகுஷனின் கொடுமையை நாம் எதற்காகச் சகித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்?” என்று கேட்டார்.

அகஸ்தியர் மறுமொழி; ப்ருகு நகுஷனை இந்திர பதவியில் இருந்து வீழ்த்தச் சபதமிடல்

அகஸ்தியர் ப்ருகுவிற்குப் பதிலுரைத்தார். “முனிவரே! நாம் இந்த நகுஷனுக்குச் சாபம் அளிக்க முடியும்? இவன் வரமளிக்கும் பிரம்மாவிடம் இருந்து வரம் பெற்றுள்ளான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். சொர்க்கலோகம் வரும்போது பிரம்மாவிடம், “என் பார்வைக்கு வருபவன் எனக்கு

அதீனமாகட்டும்” என்ற வரத்தைப் பெற்றுள்ளதாலேயே, நானும், நீங்களும் இதுவரை இவனை எரித்துச் சாம்பலாக்கவில்லை. மற்ற ரிஷிகளும் அந்த வரத்தாலேயே அவனைப் பொசுக்கவில்லை. சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே வீழ்த்தவும் இல்லை.

பிரபோ! பழைய காலத்தில் பிரம்மா இவன் பருகுவதற்கு அமுதம் அளித்தார். இதனாலேயே இவனைச் சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே வீழ்த்த முடியவில்லை. பிரம்மா இவனுக்கு அளித்த வரம் மக்களின் துயரத்திற்குக் காரணமாகிவிட்டது. மனிதர்களில் தாழ்ந்த இவன் பிராமணர்களுடன் அதர்மமாக நடந்து கொள்ளுகிறான். ப்ருகுவே! இப்போது நமக்குள்ள கடமை என்ன என்பதைக் கூறுங்கள், தாங்கள் கூறியவாறே ஐயமின்றி நான் செய்வேன்” என்றார்.

ப்ருகு முனிவர் அகஸ்தியரிடம் கூறினார்; “முனிவரே! பிரம்மாவின் ஆணைப்படியே நான் உங்களிடம் வந்துள்ளேன். நகுஷன் தெய்வாதீனமாக மோகத்தில் ஆழ்ந்துள்ளான். அவன் ரிஷிகளுக்குச் செய்த கொடுமைக்குப் பழி வாங்க வேண்டும். இந்த முட்டாள் இன்று உங்களைத் தேரில் பூட்டப் போகிறேன். இன்று இந்த கட்டுப்பாடற்ற நகுஷனை என் தேஜஸால் நான் இந்திரப் பதவியிலிருந்து விலக்கிவிடுவேன். மீண்டும் ஆயிரம் யாகம் செய்தவனை இந்திரப் பதவியில் அமர்த்துவேன்.

தெய்வம் இன்று இவனுடைய அறிவை அழித்துள்ளது. தேவராஜனாகி இந்த மந்த புத்திக்காரன் இன்று உங்களைக் காலால் உதைப்பான். உங்களுக்குக் கொடுமை செய்யும்போது, தர்மத்தை மீறும் இந்த பிராமண துரோகியான பாவிக்கு, நீ சர்ப்பமாகிவிடு என்று சாபமளிப்பேன். பிறகு அனைவராலும் நிந்திக்கப்பட்டு இவன் ஸ்ரீ ஹீனனாவான். ஐஸ்வர்ய பலத்தால் மோகித்த இந்தப்பாவி நகுஷனை உங்கள் கண் முன்பே நான் பூமியில் வீழ்த்துவேன்; அல்லது உங்களுக்குச் சரியென்று தோன்றுவதைச் செய்வேன்” என்றார். ப்ருகு இவ்வாறு கூறியதும் அகஸ்தியர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார்; கவலை நீங்கப் பெற்றவரானார்.

நகுஷனின் வீழ்ச்சியும், சதக்ருது மறுபடியும் இந்திர பதவியில் அபிஷேகம் செய்யப்படுதலும்

ப்ருகு மகரிஷியும், அகஸ்தியரும் இவ்வாறு உரையாடியபோது நகுஷனின் வீட்டில், தெய்வீக, மானிட கர்மங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. தீபதானம், அன்னதானம், பலி கர்மம், பலவகையான ஸ்நானம், அபிஷேகம் முதலியவை தொடர்ந்து நடந்தன. தேவலோகத்திலும், மனித லோகத்திலும் வித்வான்கள் கூறியுள்ள நல்ல நடத்தைகள் அனைத்தும் தேவராஜன்

நகுஷனின் வீட்டில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இந்த நன்னடத்தைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுவதால் அத்தகைய குடும்பஸ்தன் உன்னத நிலையை அடைகிறான். இதனைப் பின்பற்றிய நகுஷன் தேவேந்திர பதவியைப் பெற்றார். தொடர்ந்து இந்த புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்து வந்தார். ஆனால் சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அவருடைய சௌபாக்யம் அழியும் சமயம் வந்துற்றபோது, அவர் இந்த விஷயங்களை அவமதித்துப் பாவ கர்மங்களைத் தொடங்கிவிட்டார். பலத்தின் கர்வத்தால் நற்செயல்களில் இருந்து விலகிவிட்டார். தூபதானம், தீபதானம் மற்றும் ஜலதானம் இவற்றை உண்மையாகக் கடைப்பிடிப்பதை விட்டுவிட்டார். அதனால் அவருடைய யாக இடத்தில் அரக்கர்கள் கூடாரம் போட்டனர்.

இந்த செயலால் அரக்க குணத்தால் பீடிக்கப்பட்ட நகுஷன் சிரித்த முனி சிரேஷ்டரான அகஸ்தியரை சரஸ்வதி நதிக்கரையிலிருந்து தன் தேரைச் சுமப்பதற்காக அழைத்தார். அப்போது, தேஜஸ்வியான ப்ருகு முனிவர், மித்ரா வருணகுமாரர் அகஸ்தியரிடம், “நீங்கள் உங்கள் கண்களை மூடிக் கொள்ளுங்கள்; நான் உங்கள் ஜடையில் புகுந்து கொள்ளுகிறேன்” என்றார். அகஸ்தியர் கண்களை மூடிக் கொண்டு கட்டையைப்போல் அசையாமல் இருந்து ப்ருகு, நகுஷனை சொர்க்கத்திலிருந்து வீழ்த்துவதற்காக அகஸ்தியரின் சடா முடியில் பிரவேசித்தார்.

இதற்குள் நகுஷன் அகஸ்தியரைத் தன் தேரில் பூட்டுவதற்காக அங்கு விரைந்து வந்தார். அகஸ்தியர் நகுஷனிடம், “மன்னா! என்னை விரைவில் தேரில் பூட்டுங்கள்; நீங்கள் சொல்லும் இடத்திற்கு உங்களை அழைத்துச் செல்வேன்” என்றார். நகுஷனும் முனிவரைத் தேரில் பூட்டினார். அகஸ்தியரின் ஜடைக்குள் புகுந்திருந்த ப்ருகு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அவர் நகுஷன் பெற்ற வரத்தின் பிரபாவத்தை அறிந்தவர் ஆதலால், நகுஷனை நேருக்கு நேர் பார்க்கவில்லை. அகஸ்தியரும் நகுஷனுடைய வரத்தின் மேன்மையை அறிந்தவர் ஆதலால் சினம் கொள்ளவில்லை.

நகுஷ மன்னன் அகஸ்தியரைச் சாட்டையால் அடித்து ஓட்டத் தொடங்கியும், அந்த தர்மாத்மா முனிவர் சினம் கொள்ளவில்லை. அதனால் கோபம் கொண்ட தேவராஜனான நகுஷன், அகஸ்தியரின் தலைமீது இடது காலால் அடித்தான். அகஸ்தியரின் ஜடையினுள் அமர்ந்திருந்த ப்ருகுவின் தலையில் அந்த அடிபட்டது. மிகவும் சினம் கொண்ட ப்ருகு நகுஷனிடம், “தீயவனே நீ இந்த மகாமுனியின் தலைமீது சினத்துடன் காலால் உதைத்துள்ளாய். எனவே, நீ விரைவில் சர்ப்பமாகிப் பூமிக்குச் சென்றுவிடு” எனச் சாபமளித்தார்.

நகுஷனுடைய கண்களுக்கு ப்ருகு தென்படவில்லை. அவர் அவ்வாறு சாபமளித்ததும் நகுஷன் சர்ப்பமாகிப் பூமியில் விழலானார். நகுஷன் ப்ருகுவைப் பார்த்திருந்தால், ப்ருகு நகுஷனின் தேஜஸால் தாக்கப்பட்டு, அவரைப் பூமியில் வீழ்த்தும் திறனற்றவராக இருந்திருப்பார். நகுஷன் தவத்தையும், நியமத்தையும் அனுஷ்டித்துப் பலவகை தானங்கள் செய்திருந்ததால், பூமியில் விழுந்தும் முற்பிறவி நினைவுகளை மறக்கவில்லை. அவர் ப்ருகுவை வணங்கி, தன்னுடைய சாபத்திற்கு முடிவு வேண்டும் எனக் கேட்டார். அகஸ்தியரும் நகுஷனிடம் இரக்கம் கொண்டு அவருடைய சாபவிமோசனத்திற்காகப் ப்ருகுவை வேண்டினார்.

நகுஷனின் சாபவிமோசனம், சதக்ருது இந்திரன் இந்திரபதவியில் அமருதல்

ப்ருகு, நகுஷனிடம், மன்னா! உன்னுடைய குலத்தில் மிகச் சிறந்தவனாக ‘யுதிஷ்டிரர்’ என்னும் ஒரு மன்னன் தோன்றவார்; அவர் உன்னைச் சாபத்திலிருந்து விடுவிப்பார்” என்று சாபவிமோசன காலத்தையும் தெரிவித்தார். இவ்வாறு கூறிய ப்ருகு பிரம்மதாமத்தை அடைந்தார். அவரிடம் நடந்த செய்திகள் அனைத்தையும் தெரிவித்தார்.

பிரம்மா, இந்திரனையும், மற்ற தேவர்களையும் அழைத்து, “தேவகணங்களே! நகுஷன் என் வரத்தால் தேவர்களின் தலைவரான இந்திரன் ஆனார். ஆனால் சினம் கொண்ட அகஸ்தியர் அவரைச் சொர்க்கத்திலிருந்து கீழே வீழ்த்திவிட்டார். இப்போது நகுஷன் பூமிக்குச் சென்றுவிட்டார். மன்னன் இல்லாமல் இருப்பது இயலாது. உங்களுடைய பழைய இந்திரனை மறுபடியும் தேவராஜ பதவியில் அபிஷேகம் செய்யுங்கள்” என்று கூறினார். தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் சதக்ருது இந்திரனை மீண்டும் தேவராஜ பதவியில் அபிஷேகம் செய்தனர். இந்திரன் தனது பதவியில் முன்பு போலச் சோபையுற்றார்.

நகுஷன் அடிக்கடி தீபதானம் முதலிய புண்ணிய கர்மங்கள் செய்து சித்தியடைந்தவர். ஆகவே கிருகஸ்தன் மாலை நேரத்தில் அவசியம் தீபதானம் செய்ய வேண்டும். தீபதானம் செய்யும் மனிதன் பரலோகத்தில் திவ்ய நேத்ரங்களைப் பெறுகிறான். முழு நிலவைப்போல ஒளிமிக்கவர் ஆகிறான்.

58. பிராமணர்களின் செல்வத்தை அபகரிப்பதால் ஏற்படும் குற்றங்கள்
கூத்திரியன்-சண்டாளன் இடையே நடந்த உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு விவரித்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-101

கூத்திரியன் சண்டாளனிடம் கேட்டது

பிராமணர்களுடைய செல்வத்தைப் பலவந்தமாக அபகரிப்பது எல்லாவற்றையும் விட மிகப்பெரிய பாவமாகும். அவ்வாறு செய்யும் மனிதன் தன் குலம், குடும்பம் அனைத்தோடும் அழிந்துவிடுகிறான். இது விஷயமாக அறிஞர்கள் ஒரு கூத்திரியனுக்கும், சண்டாளனுக்கும் இடையே நடந்த உரையாடலைக் கூறுகிறார்கள்.

ஒரு கூத்திரியன், ஒரு சண்டாளனிடம், “சண்டாளா! நீ நாய் மற்றும் கழுதைகளின் கால்பட்ட மண்ணைப் பயன்படுத்துகிறாய். ஆனால் இந்தப் பசுக்களின் மண்ணால் ஏன் இவ்வளவு கோபமடைகிறாய். நீ பசுவின் மண்பட்ட உன் சரீரத்தை ஏன் தண்ணீர் குண்டத்தில் போட்டுக் கழுவிக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

சண்டாளன் அந்த கூத்திரிய மன்னனுக்குப் பதிலளித்தான். “மன்னா! முன்பு நடந்த விஷயம். ஒரு பிராமணனுடைய பசுக்கள் பலவந்தமாக அபகரிக்கப்பட்டன. அவை அபகரித்துச் செல்லப்பட்டபோது, அவற்றின் பால் துளி கலந்த கால் மண் சோமரஸத்தில் பட்டு அதைக் குற்றமுடையதாக்கிவிட்டது. அந்த சோமரஸத்தைப் பருகிய பிராமணர்களும், அந்த யாக தீக்ஷை எடுத்துக் கொண்ட மன்னனும் விரைவில் நரகத்தில் வீழ்ந்தனர். பிராமணனின் பசுச்செல்வத்தை அபகரித்ததால், மன்னனும், யாகத்தைச் செய்வித்த பிராமணர்களும் நரக கதியை அடைந்தனர்.

அந்தப் பசுக்களை அபகரித்துக் கொண்டுவந்தவர்கள், அவற்றின் பால், தயிர் மற்றும் நெய்யினைப் பயன்படுத்தியவர்கள் ஆகிய கூத்திரிய, பிராமணர்கள் அனைவரும் நரகம் சென்றனர். அபகரிக்கப்பட்ட பசுக்கள் தங்கள் காளைகளையும், கன்றுகளையும் காணாமல் வருந்தி நடுங்கின. ஆனால் நல்ல எண்ணத்தோடு பாலை அளித்தபோதும் அபகரித்துக் கொண்டு வந்தவனையும், அவன் மனைவி, புதல்வர்கள் மற்றும் பேரர்களையும் கூட அழித்துவிட்டன.

பிராமணனுடைய மண்ணோடு, பால் என்னும் செல்வத்தையும் சாப்பிட்டு எனக்கு நேர்ந்த கதியை நீங்கள் நேருக்கு நேர் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆகவே, வித்வான்கள் சோமரஸத்தை விற்கக்கூடாது.

இவ்வுலகில் சோமரஸத்தை விற்பவனும், வாங்குபவனும் யமலோகத்திற்குச் சென்று ‘ரௌரவ’ நரகத்தை அனுபவிக்கின்றனர். வேதமறிந்த பிராமணர் பசுக்களின் கால் மண்ணும், பாலும்பட்டு களங்கமுற்ற சோமரசத்தை விற்றாலோ, வட்டி வியாபாரம் செய்தாலோ, விரைவில் அழிந்துவிடுகிறார்கள். 30 நரகங்களில் ஆழ்ந்து, கடைசியில் தன் மலத்திலேயே வாழும் புழுவாகிறான். நாய் வளர்ப்பதும், நண்பனின் மனைவியுடன் விபசாரம் செய்வதும், கர்வம் கொள்வதுமான இந்த மூன்று பாவங்களில் கர்வம் கொள்வதே பெரும் பாவமாகும்.

தாங்கள் என்னுடைய இந்த நாயைப் பாருங்கள். முன்பு மனிதனாக இருந்து எல்லாப் பிராணிகளிடம் கர்வம் கொண்டதால் இந்த துர்கதியை அடைந்தது. நானும் முற்பிறவியில் பெரும் குலத்தில் தோன்றி, செல்வம் நிரம்பப்பெற்று, ஞான-விஞ்ஞானத்தில் தலை சிறந்தவனாக இருந்தேன். ஆனால் கர்வத்துடன் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் கோபித்து வந்தேன். பசுக்களின் பின்பக்க மாமிசத்தை உண்டு வந்தேன். தீய நடத்தையாலும், உண்ணக் கூடாததை உண்டதாலும் பாவம் நிறைந்து இந்த நிலையை அடைந்துள்ளேன். என் துணிகளில் தீ வைத்தது போலவும், விஷமுள்ள வண்டுகள் என்னைக் கொட்டித் துன்புறுத்துவது போலமும் ஆவேசத்துடன் நாற்புறமும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் என்னுடைய நிலையைப் பாருங்கள்.

கிருகஸ்தன் வேதங்களைப் படிப்பதாலும், பலவகை தானங்கள் அளிப்பதாலும் தன்னுடைய பாவங்களை விலக்கிக் கொள்கிறான் எனச் சான்றோர் கூறுகின்றனர். ஆஸ்ரமத்திலிருந்து, எல்லாப் பற்றுகளையும் துறந்து வேதம் படிப்பதால் பிராமணன் பாவியாக இருந்தாலும் அவன் படிக்கும் வேதம் அவனை உத்தாரம் செய்துவிடுகிறது.

கூடித்திரிய சிரோமணியே! நான் பாவப்பிறவியில் தோன்றியுள்ளேன். எந்த வழியில் முக்தி அடைய முடியும் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. முற்பிறவியின் ஏதோ ஒரு நல்ல காரியத்தின் பலனால் எனக்கு முற்பிறவி விஷயங்கள் நினைவில் உள்ளன. நான் மோகூடம் அடைய விரும்புகிறேன். நல்லோர்களில் சிறந்தவரே! நான் தங்களைச் சரணடைந்து என்னுடைய ஐயத்தைக் கேட்கிறேன். நான் சண்டாளப் பிறவியிலிருந்து எவ்வாறு விடுதலை பெற முடியும்? என்பதைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டான்.

கூடித்திரியன் கூறிய மோகூடித்திற்கான உபாயம்

மன்னன் அவனுக்குக் கூறினார்; “நீ பிராமணனைக் காப்பாற்றுவதற்காக உன் உயிரைத் தியாகம் செய்தால், விரும்பிய கதியை நீ பெறலாம். பிராமணனைக் காப்பாற்றுவதற்காக உன்னுடைய இந்த உடலைப்

போர்க்களத்தில் ஹோமம் செய்து பச்சை மாமிசம் உண்ணும் ஜீவ ஜந்துகளுக்கு அளிப்பாயானால், பிராண ஆஹுதியால் உன் விடுதலை உண்டாகும். இல்லாவிட்டால் நீ மோகூஷத்தை அடைய முடியாது” என்றார்.

கூஷத்திரியன் இவ்வாறு கூறியதும் அந்த சண்டாளன் பிராமணனுடைய செல்வத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக யுத்த பூமிக்குச் சென்று, தன்னுடைய உயிரை ஆஹுதி அளித்து விரும்பிய கதியைப் பெற்றான்.

59. வெவ்வேறு கர்மங்களுக்கேற்ப பெறப்படும் வெவ்வேறு உலகப் பராப்தி. திருதராஷ்டிரர் உருவம் தரித்த இந்திரன் மற்றும் கௌதமன் என்னும் பிராமணனுக்கு இடையிலான உரையாடல் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-102

மனிதன் தன் கர்மத்திற்கேற்ப வெவ்வேறு உலகிற்குச் செல்கிறான். புண்ணிய கர்மம் செய்பவன் புண்ணிய லோகங்களுக்கும், பாவம் இழைத்தவன் பாவமயமான உலகங்களுக்கும் செல்கிறான். இந்திரனுக்கும் கௌதம முனிவருக்கும் நடந்த பழைய உரையாடல் என்னென்ன கர்மங்களைச் செய்தவன் எந்தெந்த உலகங்களை அடைகிறான் என்பதைக் கூறுகிறது.

பழைய காலத்தில் கௌதமர் என்னும் பெயருடைய மென்மையான முனிவர் இருந்தார், கௌதமர் புலன்களையும், மனத்தையும் வென்றவர். அவர் பெரிய காட்டில், தாயில்லாத ஒரு யானைக் குட்டியைப் பார்த்துக் கருணையுடன் அதைப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தார். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு யானை வளர்ந்து பலமுடையதாகிவிட்டது. அந்த யானையின் கும்பஸ் தலத்திலிருந்து மததாரை பெருகலாயிற்று. ஒருநாள் இந்திரன் திருதராஷ்டிரரின் உருவில் சென்ற அந்த யானையைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டார்.

கடுமையான விரதங்களை மேற்கொள்ளும் கௌதமர் திருதராஷ்டிரர் தன் யானையை அபகரித்ததைக் கண்டார். அவர் திருதராஷ்டிரர் உருவில் இருந்த இந்திரனிடம், “நன்றி கெட்ட திருதராஷ்டிர மன்னா! நீ என்னுடைய யானையை எடுத்துச் செல்லாதே. இது என்னுடைய புதல்வனாகும். நான் இதை துயரத்திலிருந்து மீட்டுப் போஷித்து வருகிறேன். நல்லோருடன் ஏழு அடி நடந்தாலே நட்பு உண்டாகிறது. அதனால் நானும் நீயும் நண்பர்கள். என்னுடைய யானையைக் கொண்டு செல்வதால் நண்பனுக்குத் துரோகம் செய்த பாவம் உனக்கு உண்டாகும் அந்த பாவத்தை நீ ஏற்காதே.

இந்த யானை எனக்குச் சமிதாவும், நீரும் கொண்டு வந்து தருகிறது. யாரும் இல்லாதபோது இந்த ஆஸ்ரமத்தைப் பாதுகாக்கிறது. ஆசாரிய குலத்திலிருந்து இது வினயத்தைக் கற்றுள்ளது. குருசேவையில் முழுமையாக ஈடுபடுகிறது. இது நல்ல நடத்தையுள்ளது; நன்றியுள்ளது; எனக்குப் பிரியமானது; அடக்கமுள்ளது. நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறேன். நீ இந்த யானையை எடுத்துச் செல்லாதே” என்று கூறினார்.

திருதராஷ்டிரர், “மகரிஷியே! நான் உங்களுக்கு ஆயிரம் பசுக்களையும், 100 பணிப்பெண்களையும், 500 தங்க நாணயங்களையும் அளிக்கிறேன். பலவகைச் செல்வங்களையும் சமர்ப்பிக்கிறேன். பிராமணன் வீட்டில் யானைக்கு என்ன வேலை?” எனக் கூறினார்.

கௌதமர் கூறினார்: “மன்னா! அந்தப் பசுக்களும், பணிப்பெண்களும், தங்க நாணயங்களும் இன்னும் பலவகையான செல்வமும் உன்னிடமே இருக்கட்டும் பிராமணன் வீட்டில் செல்வத்திற்கு என்ன வேலை?” என்றார், தொடர்ந்து திருதராஷ்டிரர் உருவிலிருந்த இந்திரனுக்கும், கௌதம முனிவருக்கும் பின்வரும் உரையாடல் நடைபெற்றது.

திருதராஷ்டிரர்: பிராமணரே! பிராமணர்களுக்கு யானைகளால் எந்தப் பயனும் இல்லை. யானைகள் மன்னனுக்கே பயன்படுகின்றன. யானை என்னுடைய வாகனமாகும். ஆதலால் இந்த யானையை நான் அழைத்துச் செல்வதில் அதர்மம் ஏதும் இல்லை. நீங்கள் இதனிடம் உள்ள ஆசையை விலக்கிக் கொள்ளுங்கள்.

யமனுலக ப்ராப்தி பெறுபவர்கள் பற்றிக் கூறப்படுதல்

கௌதமன்: மன்னா! புண்ணிய கர்மம் செய்பவர்கள் ஆனந்தம் அடைவதும், பாவம் செய்தவர்கள் துயரத்தில் ஆழ்வதுமான யமராஜனின் லோகத்திலிருந்து நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: நாஸ்திகர்களும், சிரத்தை இல்லாதவர்களும், பாவி்களும் புலன்களின் விஷயத்தில் பற்றுள்ளவர்களுமே யமனுலகத்தில் வேதனை அடைகிறார்கள். திருதராஷ்டிரனாகிய நான் அங்கு செல்ல வேண்டியதில்லை.

கௌதமன்: யாரும் பொய் பேசாத, சத்தியமே பேசப்படுகின்ற, பலமற்ற மனிதன் பலசாலி தனக்குச் செய்த அநியாயத்திற்குப் பழி வாங்க முடியுமோ, அந்த யமராஜனின் ஊர் ‘சம்யமனி’ என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றது. அங்கேயே நான் உன்னிடமிருந்து என்னுடைய யானையை வசூல் செய்து கொள்வேன்.

திருதராஷ்டிரர்: மகரிஷியே எந்த மதங்கொண்ட மனிதன் மூத்த சகோதரி, தாய் தந்தையிடம் பகைவனைப்போல் நடந்து கொள்கிறானோ அவனே யமராஜனின் உலகை அடைகிறான். ஆனால் திருதராஷ்டிரர் அங்கு செல்பவனல்ல.

குபேர லோகத்தின் சிறப்பு: அங்கு செல்லக்கூடியவர்கள்

கௌதமர்: மன்னா! சௌபாக்யசாலியான மந்தாகினி நதி குபேர மன்னனின் நகரத்தில் பெருகுகிறாள். கந்தர்வ, யக்ஷ, அப்சரஸ்கள் மந்தாகினிக்கு எப்போதும் சேவை செய்கிறார்கள். குபேர உலகத்திற்குச் சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்:

எப்போதும் அதிகதிகளுக்கு சேவை செய்து, உத்தம விரதங்களைப் பின்பற்றுகிறவர்களும், பிராமணர்களுக்கு நிழல் தருபவர்களும், ஆஸ்ரயித்தவர்களுக்கு அன்னத்தை அளித்து எஞ்சிய அன்னத்தை ஏற்கிறார்களோ அவர்கள் மந்தாகினி சோபிக்கும் குபேர லோகத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

கின்னர உலகின் சிறப்பு: அங்கு செல்லும் ப்ராப்தி பெற்றவர்கள்

கௌதமன்: மேரு மலைக்கு எதிரில் அழகாகச் சோபிக்கும் வனத்தில், மலர்களின் நிழலில் கின்னரர்களின் இனிய இசை எதிரொலிக்கும் உலகம் உள்ளது. நாவல் மரங்கள் நிறைந்த அங்கு சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: மகரிஷியே! மென்மையான இயல்பும், சத்தியமும், சாஸ்திர விதவத் தன்மையும், உயிர்களிடம் அன்பும் கொண்டவர்கள், இதிகாச புரணத்தைப் படிப்பவர்கள், பிராமணர்களுக்கு இனிய போஜனம் அர்ப்பிப்பவர்கள் ஆகியவர்களுக்கே நீ கூறிய உலகங்கள் ஆகும். திருதராஷ்டிர மன்னன் அங்கும் செல்பவனல்ல. உங்களுக்கு எந்தெந்த உலகங்களின் சிறப்பு தெரியுமோ, அவை அனைத்தையும் இங்கு வர்ணித்துவிடுங்கள். நான் அங்கு செல்லத் தயாராக உள்ளேன்.

நந்தனவனம் என்னும் லோகம்; அங்கு வாழும் பிராப்தி உடையவர்கள்

கௌதமன்: மன்னா! அழகிய மலர்கள் நிறைந்த, கின்னர மன்னர்களால் பயன்படுத்தப்படும் நந்தனம் என்னும் வனம் உள்ளது. நாரத, கந்தர்வ, அப்சரஸ்களுக்குப் பிரியமானதுமான அந்த வனத்தில் சென்று நான் என் யானையை உன்னிடமிருந்து திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: மகரிஷியே! நாட்டியத்திலும், இசையிலும் நிபுணர்கள் யாரிடமும் எப்போதும் யாசிக்காத, எப்போதும் நல்லவர்களுடன் சஞ்சரிக்கக் கூடியவர்களே நந்தனவனத்தைப் பெற முடியும். ஆனால் திருதராஷ்டிர மன்னன் அங்கு செல்பவனல்ல.

உத்தரகுருவின் மேன்மை: உத்தரகுருவின் ப்ராப்தியைப் பெற்றவர்கள்

கௌதமன்: அபூர்வமான உத்தரகுரு நிவாசிகள், தேவர்களோடு ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும் பிரதேசத்தில், இந்திரன் எல்லா வகையான விருப்பங்களையும், மழையாகப் பொழியக்கூடிய, ஆண், பெண்களின் அகூயை முற்றிலும் இல்லாத இடத்தில் நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: பிரம்மரிஷியே! பிராணிகளிடம் பற்றற்றவர்கள் மாமிசம் உண்ணாதவர்கள், எந்தப் பிராணிக்கும் தண்டனை அளிக்காதவர்கள், ஸ்தாவர, ஜங்கம பிராணிகளை இம்சை செய்யாதவர்கள், பற்றற்ற பாசம், ஆசை இவற்றைத் துறந்தவர்கள், லாபம், நஷ்டம், நிந்தை, புகழ் அனைத்தையும் சமமாகக் கருதுபவர்கள் ஆகிய இத்தகையவர்களே உத்தரகுரு என்னும் லோகத்தைப் பெறுபவர்களாவர். ஆனால் திருதராஷ்டிரர் அங்கு செல்ல வேண்டியதில்லை.

சோமனின் உலகமும் அங்கு செல்லத் தகுந்தவர்களும்

கௌதமன்: மன்னா! இதைத்தவிர பல சனாதன உலகங்கள் உள்ளன. சோமராஜனின் உலகம் புனிதமான நறுமணம் உடையது. ரஜோகுணமும் துயரமும் முற்றிலும் அங்கு இல்லை. அங்கு சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: எப்போதும் தானம் செய்பவர்கள், ஆனால் தானம் பெறாதவர்கள், தகுந்த பாத்திரத்திற்கு அனைத்துப் பொருளையும் அளித்தவர்கள், எல்லோருக்கும் விருந்துபசாரம் செய்பவர்கள், எல்லோரிடமும் கருணையுடன் இருப்பவர்கள், பொறுமை உடையவர்கள், மற்றவர்களை ஒருபோதும் ஏதும் கூறாதவர்கள், எப்போதும் எல்லோருக்கும் அன்னசத்திரத்தைப் போன்ற புண்ணிய மகாத்மாக்களுக்காகவே இந்த சோமலோகம் உள்ளது. ஆனால் அங்கு திருதராஷ்டிரர் செல்ல வேண்டியதில்லை.

சூரியலோகத்தின் மகிமையும், சூரியலோகப் ப்ராப்தி பெற்றவர்களும்

கௌதமன்: மன்னா! சோமலோகத்தை விட மேலே பல சனாதன லோகங்கள் உள்ளன. ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் இல்லாத அது சூரிய பகவானின் லோகமாகும். அங்கு சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: மகரிஷியே! ஸ்வாத்யாய சீலன், குருசேவா பராயணன்,

தவசி, உத்தம விரதமுடையவன், சத்தியபிரதிக்குன், ஆசாரியாருக்கு எதிராகப் பேசாதவன், எப்போதும் உழைப்பவன், கூறாமலே குருவின் காரியத்தில் ஈடுபடுபவன், தூய பாவனை உடையவன், மௌனத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன், சத்திய நிஷ்டன், வேதமறிந்தவன் ஆகிய அந்த மக்களுக்காகவே சூரிய லோகம் உள்ளது. ஆனால் திருதராஷ்டிரர் அங்கு செல்பவன் அல்ல.

வருணலோகத்தின் சிறப்பு: வருணலோகத்தை அடைபவர்கள்

கௌதமன்: இதைத்தவிர வேறு சனாதன உலகங்கள் உள்ளன. புனிதமான மணம் பரப்பும் அந்த லோகங்களில் ரஜோ குணமும், சோகமும் இல்லை. வருண பகவானுடைய லோகம் அத்தகைய சிறப்புடையது. அங்கு சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: எப்போதும் சாதூர்மாத விரதம் மேற்கொள்பவர்கள், ஆயிரக்கணக்கான யாகங்களைச் செய்பவர்கள், வைதிக விதிப்படி மூன்று ஆண்டுகள் நாள்தோறும் சிராத்தத்தோடு அக்னிஹோத்ரம் செய்பவர்கள், தர்மத்தை நன்கு பின்பற்றுபவர்கள், வேதத்தின் வழியில் நிலைப்பவர்கள் ஆகிய அத்தகைய தர்மாத்மாக்களே வருணலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். ஆனால் திருதராஷ்டிரர் அங்கு செல்பவன் அல்ல; அவன் அதைவிட உத்தமலோகத்தைப் பெறுவான்.

இந்திரலோகத்தின் சிறப்பும்; அதனைப் பெறுபவர்களும்

கௌதமன்: மன்னா! இந்திரனுடைய உலகம் ரஜோகுணமும் சோகமும் இல்லாதது. அதை அடைவது மிகவும் கடினம். எல்லா மனிதர்களும் இந்திரலோகத்தைப் பெற விரும்புகிறார்கள். அந்த தேஜஸ்வி இந்திரனின் உலகத்திற்குச் சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: 100 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்து, வேதங்களைப் படிக்கும் சூர வீரர்களும், யாகத்தில் ஈடுபடுபவர்களும், தவறு செய்யாதவர்களுமே இந்திரலோகத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள். திருதராஷ்டிரன் அதைவிட உத்தமமான லோகத்திற்குச் செல்வான். அவனுக்கு இங்கு செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

பிரஜாபதியின் உலகம்; அதனைப் பெறும் பாக்கியமுடையவர்கள்

கௌதமன்: மன்னா! சொர்க்கத்தின் சிகரத்தில் பிரஜாபதியின் செழிப்பான, துயரமற்ற பெரிய உலகம் உள்ளது. எல்லா உலகத்தினரும்

அதை அடைய விரும்புகின்றனர். அங்கு சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: முனிவரே! ராஜகுய யாகத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. மக்களைக் காப்பாற்றக்கூடிய, அஸ்வமேத யாகம் முடித்து அவ்ருத ஸ்னானம் செய்த தர்மாத்மாவான மன்னனுக்கே பிரஜாபதி உலகம் கிடைக்கும். ஆனால் திருதராஷ்டிரர் அங்கும் செல்பவனல்ல.

கோலோகத்தின் மேன்மையும், அதனைப் பெறக் கூடியவர்களும்

கௌதமன்: பிரஜாபதியின் உலகிற்கும் மேலே, நறுமணம் நிரம்பிய, ரஜோகுணமும், துயரமும் அற்ற சனாதன லோகங்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவை கோலோகம் எனக் கூறப்படுகின்றன. கிடைத்தற்கரிய கோலோகத்திற்குச் சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையை திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: ஆயிரம் பசுக்களை உடையவனாக, 100 பசுக்களைத் தானம் அளிப்பவனும், 100 பசுக்களுக்குத் தலைவனாக, பத்து பசுக்களைத் தானம் அளிப்பவனும், பத்து பசுக்கள் இருந்து அவற்றில் ஒன்றைத் தானமளிப்பவனும் ஐந்து பசுக்களில் ஒன்றைத் தானம் செய்பவனுமான தானசீல புருஷனே கோலோகத்திற்குச் செல்கிறான். பிரம்மச்சரியத்தைப் பின்பற்றியே முதியவனாகும் பிராமணன், வேத வாக்கைக் காப்பாற்றும் பிராமணன், தைரியத்துடன் எப்போதும் தீர்த்த யாத்திரையில் ஈடுபடும் பிராமணன் ஆகியோரே பசுக்களின் இருப்பிடமான கோலோகத்தில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

பிரபாசம், மானசரோவர், த்ரிபுஷ்கரம், நைமிஷகம், பாஹுதா நதி, கரதோயா நதி. கயா, கயசிர, பியாஸ் நதி, கிருஷ்ணா, கங்கா, பஞ்சநதம், மகாக்ரதம், கோமதி, கௌசிகி, பம்பா சரோவர், சரஸ்வதி, த்ரிவித்வதி, யமுனா ஆகிய தீர்த்தங்களுக்குச் செல்லும் விரததாரி மகாத்மாக்களே, திவ்யரூபம் தரித்து, திவ்யமாலை அணிந்து கோலோகம் செல்கிறார்கள். கல்யாண சொரூபத்துடன் புனித மணம் வீசும் கோலோகத்தில் வாசம்புரிகிறார்கள். ஆனால் திருதராஷ்டிரன் அங்கு செல்பவன் அல்ல.

பிரம்மலோக மகிமை: பிரம்மலோகத்தை அடைபவர்கள்

கௌதமன்: குளிரின் தாக்கமும், வெப்பத்தின் பயமும் இல்லாத, பசி, தாகம் ஏற்படாத, மன எரிச்சல் பெறாத, சுகம்-துக்கம், த்வேஷிகள் இல்லாத, அன்புள்ளவன், பகைவன், பந்து இல்லாத, பிறப்பு, இறப்பு, பாவ-புண்ணியமற்ற, ரஜோ குணமில்லாத, செழுமை மிக்க அறிவும், சத்வ

குணமும் நிரம்பிய புண்ணிய மயமான பிரம்மலோகத்திற்குச் சென்று நான் உன்னிடமிருந்து என் யானையைத் திரும்பப் பெறுவேன்.

திருதராஷ்டிரர்: முனிவரே! பற்றுகளிலிருந்து விடுபட்டவன், தன் மனத்தை வசப்படுத்தியவன், நியமத்துடன் விரதங்களை மேற்கொண்டவன், அத்யாத்ம ஞானம், யோக சம்பந்தமான ஆசனங்களும் உடையவன், சொர்க்கலோகத்தின் அதிகாரி ஆனவன் ஆகிய அத்தகைய சாத்வீகி மனிதனே பிரம்மாவின் புண்ணிய லோகத்திற்குச் செல்லுகிறான். அங்கு நீ திருதராஷ்டிரனைக் காண முடியாது.

கௌதமன் திருதராஷ்டிரன் உருவில் வந்தவன் இந்திரன் என்பதைக் கூறுதல்

“மன்னா! எங்கு ரதந்தர, ப்ருகத், சாமகானம் செய்யப்படுகிறதோ, எங்கு யாக புருஷர்கள் யாக வேதியைத் தாமரை மலர்களால் மறைத்துள்ளார்களோ, எங்கு சோம்பானம் செய்யும் மனிதன் திவ்யமான குதிரைகள் மூலம் யாத்திரை செய்கிறானோ, அங்கு சென்று நான் என் யானையை உன்னிடமிருந்து திரும்பப் பெறுவேன்.

நீங்கள் திருதராஷ்டிர மன்னர் இல்லை; விருத்தாசுரனை வதம் செய்து சதக்ருது இந்திரன் என்பதை அறிந்து கொண்டேன். உலகனைத்தையும் மேல் பார்வையிடுவதற்காக எல்லாப் பக்கமும் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதையும் அறிவேன். நான் மானசீக ஆவேசத்தால் உங்களுக்குக் குற்றம் இழைத்துவிட்டேனா?” என்று கௌதமன் இந்திரனிடம் கேட்டார்.

இந்திரன் கௌதமரிடம் மகிழ்ச்சியடைதல்; இருவரும் தேவலோகம் அடைதல்

இந்திரன் கௌதமரிடம் கூறினார்; “நான் இந்திரன். உங்களுடைய யானையை அபகரித்ததால், மனிதர்களின் பார்வையில் நிந்தைக்குரியவனாகிவிட்டேன். நான் உங்களுடைய பாதங்களைப் பணிகிறேன். தாங்கள் எனக்கு உபதேசம் அளியுங்கள். நீங்கள் கூறுவது அனைத்தையும் நான் செய்வேன்” என்றார்.

கௌதமன் அவரிடம், “தேவேந்திரா! இந்த வெண்மையான யானைக் குட்டி இப்போது இளைஞனாக ஆகிவிட்டது. இது என்னுடைய புதல்வன். இது பத்து வருடக் குட்டியாகும். இது இந்தக் காட்டில் என்னுடைய உதவியாளனாகவும், துணைவனாகவும் இருக்கிறது. இதைத் தாங்கள் அபகரித்தீர்கள். என்னுடைய யானையைத் தாங்கள் எனக்குத் திருப்பி அளியுங்கள் என்பதே என்னுடைய பிரார்த்தனை” என்றார். இந்திரன்

கௌதமரிடம் “உங்கள் புதல்வன் போன்ற இந்த யானை உங்களிடம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. உங்கள் கால்களைத் தன் முக்கினால் முகருகிறது. தாங்கள் எனக்கு நன்மை அளியுங்கள். உங்களுக்கு நமஸ்காரம் என்றார்.

கௌதமன் இந்திரன் திருப்பி அளித்த யானையை ஏற்றுக் கொண்டார். எப்போதும் இந்திரனுக்கு நன்மையை யோசித்து, பூஜை சமர்ப்பிப்பதாகவும், இந்திரனும் தனக்கு நன்மை அருள வேண்டும் என்றும் கூறினார். இந்திரன் மகாத்மா கௌதமரைப் புகழ்ந்து கூறலானார்; “வேதங்கள் அனைத்தையும் தங்கள் இதயத்தில் வைத்த தைரியம் மிகுந்த சத்தியவாதிகளில் தாங்கள் முதன்மையான மகாத்மா ஆவீர். உங்களுக்கு நன்மை நினைத்தால் மட்டுமே நான் செழுமை உடையவனாவேன். நான் தங்களிடம் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தாங்கள் தங்கள் புதல்வனைப் போன்ற யானையுடன் விரைந்து செல்லுங்கள். நீங்கள் நீண்டகாலம் கல்யாணமய உலகங்களை அடைய அதிகாரியாகிவிட்டீர்கள்” என்று கௌதமருக்கு உத்தமலோக ப்ராப்தியை அளித்தார்.

தன் புதல்வனைப் போன்ற யானையுடன் கௌதமரை முன்னிட்டு வஜ்ரதாரி இந்திரனும் சிறந்த மனிதர்களோடு தேவலோகத்திற்குத் திரும்பினார். இந்த இதிகாசத்தைக் கேட்பவனும், படிப்பவனும் கௌதமனைப்போலப் பிரம்ம லோகப்ராப்தி பெறுவான்.

60. உபவாச விரதத்தின் மகிமை பற்றிப் பிரம்மா, பகீரதனின்
உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-103

மனிதன் செய்யும் தவத்திற்கு ஏற்ற அளவு அவனுக்கு உத்தம
லோகங்கள் கிடைக்கின்றன. ஆனால் உபவாசமே சிறந்த தவமாகக்
கருதப்படுகிறது. இது விஷ்ணுமாகப் பகீரத மன்னனுக்கும் பிரம்மாவிற்கும்
நடந்த உரையாடல் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறப்படுகிறது.

பகீரத மன்னன் தேவலோகம், கோலோகம், ரிஷிலோகம் அனைத்தையும்
தாண்டிப் பிரம்மலோகம் சென்றடைந்தார். பிரம்மா அவரிடம், “பகீரதா!
இந்த உலகிற்கு வருவது மிகவும் கடினமாயிற்றே. தேவ, கந்தர்வ, மனிதர்கள்
தவம் செய்யாமல் இங்கு வர முடியாது. நீ எவ்வாறு இங்கு வந்தாய்?”
என்று கேட்டார்.

பகீரதன் தான் செய்த தானங்களைக் கூறி அவற்றால் பிரம்மலோகம்
வரவில்லை எனில்.

பகீரதன் பிரம்மனிடம் கூறினார்; “பகவன்! நான் பிரம்மசரிய விரதத்தைப்
பாலனம் செய்து, ஒவ்வொரு நாளும் லக்ஷம் தங்க நாணயங்களைப்
பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்து வந்தேன். அந்த தானப் பலனால் இங்கு
வரவில்லை. ஒரு இரவில் முடிவடையும் 10 யாகங்களையும், 5 இரவுகளில்
நிறைவுறும் 11 யாகங்களையும், 11 இரவுகளில் நிறைவுறும் 11
யாகங்களையும், “ஜோதிஷ்டோமம்” என்னும் 100 யாகங்களையும்
அனுஷ்டானம் செய்துள்ளேன். ஆனால் அந்த யக்ஞங்களின் பலனால் நான்
இங்கு வரவில்லை.

நான் கங்கைக் கரையில் 100 ஆண்டுகள் கடுந்தவம் புரிந்தேன். அங்கு
ஆயிரக்கணக்கான வரிக்குதிரைகளையும், ஏராளமான கன்னிகைகளையும்
தானம் செய்த புண்ணியத்தால் நான் இங்கு வரவில்லை. புஷ்கர தீர்த்தத்தில்
ஆயிரக்கணக்கான முறை நான் பிராமணர்களுக்கு லக்ஷம் குதிரைகளும், 2
லக்ஷம் பசுக்களும் தானம் செய்ததாலும், ஜாம்பூநத தங்க அணிகலன்கள்
அணிந்த 60 ஆயிரம் அழகிய கன்னிகைகளை ஆயிரம் முறை தானம்
செய்த புண்ணியத்தாலும் நான் இங்கு வரவில்லை.

லோகநாதா! கோசவம் என்னும் யாகத்தை அனுஷ்டித்து. ஒவ்வொரு
பிராமணனுக்கும் கன்றுடன் கூடிய பசுவையும், தங்க பால்பாத்திரமும்
அளித்தேன். இவ்வாறு 100 கோடி பசுக்களைத் தானம் செய்த புண்ணியத்தால்

இங்கு வரவில்லை. பலமுறை சோமயாக தீக்ஷை பெற்று அந்த யாகங்களில் ஒவ்வொரு பிராமணனுக்கும் முதன் முறை கன்று ஈன்ற பத்து பசுக்களையும் ரோஹிணி இன 100 பசுக்களையும் தானமளித்தேன். இதுதவிர 10 முறை பத்து லக்ஷம் கறவைப் பசுக்களையும் தானமளித்துள்ளேன். வாஹ்லீக தேசத்து வெள்ளை நிறமுடைய லக்ஷம் குதிரைகளைப் பிராமணர்களுக்குத் தானமளித்தேன். ஆனால் அந்த தானங்களின் பலனான புண்ணியத்தால் நான் இங்கு வரவில்லை. ஒவ்வொரு நாள் யாகத்திலும் அளித்த கோடிக்கணக்கான தங்க நாணயங்களைத் தானமளித்ததாலும் இங்கு வரவில்லை.

பகீரதன் தான் செய்த யாகங்களைப் பற்றிக் கூறுதல்

பிரம்மன்! நான் பத்து வாஜபேய யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்து தானமளித்தேன். தங்கஹாரம் அலங்கரித்த பச்சை வண்ணமும், கருநீல நிறமுடைய காதுகளைக் கொண்ட 17 கோடி குதிரைகளையும், தங்க மாலையணிந்த பெரிய உடலுடைய 17 ஆயிரம் தாமரை அடையாளமுடைய யானைகளையும், தங்கத்தால் அமைந்த, தங்கமயமான பொருட்களுடன், சிறந்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட 17 ஆயிரம் தேரங்களையும், இவற்றுடன் வேதத்தில் தக்ஷிணையின் அங்கமாகக் கூறப்பட்ட அனைத்தையும் தானமாக அளித்தேன்.

பிதாமகரே! இந்திரனுக்குச் சமமான பராக்கரமுடைய ஆயிரக்கணக்கான மன்னர்களைப் போரில் வென்று பெருமளவு செல்வத்தின் மூலம் எட்டு ராஜகூய யாகங்களைச் செய்து, அவற்றைப் பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணையாக அளித்தேன். ஆனால் அந்த யாகங்களின் புண்ணிய பலனால் நான் இங்கு வரவில்லை.

நான் அளித்த தக்ஷிணைகளால் கங்கை நதியே மறைக்கப்பட்டது. அந்த யாகத்தில் ஒவ்வொரு நூறு பிராமணர்களுக்கும் மூன்று முறை அணிகலன்கள் அணிவிக்கப்பட்ட இரண்டாயிரம் குதிரைகளைத் தானமளித்தேன். அளவாக உண்டு, மௌனமாக இருந்து, இமயத்தின் மீது மிக நீண்டகாலம் தவம் செய்தேன். அதனால் மிகுந்த பகவான் சங்கரன் கங்கையின் வேகத்தைத் தன் தலைமீது தகித்துக் கொண்டார். இந்த தவத்தின் பலனாலும் நான் இந்த லோகத்திற்கு வந்துவிடவில்லை.

தேவா! நான் பலமுறை “சம்யாகேஷப” யாகம் செய்தேன். பத்தாயிரம் “சாத்தியங்க” யாகங்களை அனுஷ்டித்தேன். 12, 13 நாட்களில் முடிவடையும் யாகங்களையும் புண்டரீக யாகங்களையும் நடத்தி முடித்தேன். எட்டாயிரம் ரிஷபங்களின் கொம்புகளில் தங்க முடியிட்டு பிராமணர்களுக்கு அளித்தேன்.

பல பெரிய யாகங்களை அனுஷ்டித்து, அவற்றில், தங்கம், ரத்தினக்குவியல், ரத்தினங்கள் நிரம்பிய மலைகள், தன-தான்யம் நிறைந்த கிராமங்கள் ஒருமுறை கன்று ஈன்ற ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களையும் தானமளித்தேன். ஆனால் அந்தப் புண்ணியத்தால் இந்த லோகத்திற்கு நான் வரவில்லை.

பிரமன்! நான் பல அஸ்வமேத யாகங்களையும், 16 முறை “ஆர்க்காயன யாகங்களையும் அனுஷ்டானம் செய்தேன். எட்டு மைல் நீள, அகலமுள்ள, ரத்தினம் இழைக்கப்பட்ட, வஸ்திரம் சுற்றப்பட்ட மரங்களை உடைய, சம்பாமர வனத்தைத் தானம் செய்தேன். அந்தப் புண்ணியத்தாலும் இங்கு வரவில்லை.

நான் 30 ஆண்டுகள் சினத்தை விலக்கி, ‘துராயணம்’ என்னும் கடுமையான விரதத்தை மேற்கொண்டேன். அதில் ஒவ்வொரு நாளும் 900 பசுக்களையும், கபிலாஜாதி கறவைப் பசுக்களையும், எண்ணற்ற காளைகளையும் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்தேன். ஆனால் அந்தப் புண்ணியத்தின் பலனால் இங்கு வரவில்லை. நான் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொன்றாக 30 முறை அக்னி சயனமும், யஜனமும் செய்தேன்.

எட்டுமுறை சர்வமேதமும், 7 முறை நரமேதமும், 128 முறை விஸ்வஜித் யாகமும் செய்தேன். சரயூ, பாஹுதா, கங்கா, நைமிசாரண்ய தீர்த்தங்களுக்குச் சென்று பத்து லக்ஷம் பசுக்களைத் தானம் செய்தேன். ஆனால் இந்தக் காரியங்களின் புண்ணியத்தால் இங்கு வரவில்லை. உபவாச பலத்தினாலேயே இங்கு வந்தேன்.

பகீரதன் தான் உபவாசம் மேற்கொண்டதைப் பிரம்மாவிடம் கூறுதல்

பிதாமகரே! முன்பு இந்திரன் தானே உபவாசத்தை அனுஷ்டித்து அதை ரகசியமாக வைத்திருந்தார். அதன்பின் சுக்ராசாரியார் தவத்தின் மூலம் அந்த ஞானத்தைப் பெற்றுவிட்டார். பிறகு அவருடைய தேஜஸால் உபவாச விரதத்தின் மகிமை எல்லா இடங்களிலும் புகழ் பெற்றது. நானும் கடைசியில் அதே உபவாச விரதத்தைத் தொடங்கினேன். என்னுடைய விரதம் முடிவடைந்ததும் ஆயிரக்கணக்கான ரிஷிகளும், பிராமணர்களும் என்னிடம் வந்தனர். அவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன், “நீ பிரம்மலோகத்திற்குச் செல்” என்று எனக்கு ஆணையிட்டார்கள். அவர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தாலேயே நான் இந்த லோகத்திற்கு வந்துள்ளேன். இதைத் தாங்கள் வேறுவிதமாக எண்ண வேண்டாம்.

தேவேஸ்வரா! நான் விரும்பியவாறு, முறைப்படி உபவாச விரதத்தைக் கடைப்பிடித்தேன். உலகனைத்தின் சிருஷ்டிகர்த்தாவான உங்களிடம்

உண்மையாக அனைத்தையும் கூறிவிட்டேன். என்னுடைய அறிவின்படி உபவாசத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த வேறு ஒரு தவம் இல்லை. உங்களுக்கு நமஸ்காரம். என்னிடம் மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள்” என்று பகீரத மன்னன் கூறி முடித்தார். பகீரத மன்னன் இவ்வாறு கூறியதும், பிரம்மா சாஸ்திர விதிப்படி பகீரத மன்னனை உபசரித்தார்.

61. ஆயுள் குறைவது, அதிகரிப்பது இவற்றிற்கான சுப, அசுப
கர்மங்கள், கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தின் கடமைகள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-104

மனிதன் எந்த நடத்தையால் புகழ் பெறுகிறான்; எதனால் செல்வம் பெறுகிறான்? எந்த காரணத்தால் அல்ப ஆயுள் உடையவனாகிறான்? எந்த உபாயத்தால் நீண்ட ஆயுள் உடையவனாகிறான்? என்பது அனைத்தும் இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது.

தர்மத்துடன் கூடிய நன்னடத்தையாலேயே மனிதன் நீண்ட ஆயுளைப் பெறுகிறான்; செல்வத்தையும் அதனாலேயே பெறுகிறான். அத்துடன் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் கீர்த்தி அடைகிறான். தீய நடத்தை உடையவனிடம் பிராணிகள் பயப்படுகின்றன; அவனால் திரஸ்கரிக்கப்படுகின்றன. அவன் இவ்வுலகில் நீண்ட ஆயுள் பெறுவதில்லை. ஆகவே நீண்ட ஆயுளை விரும்பும் மனிதன் இவ்வுலகில் நன்னடத்தையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பாவமயமானவனும், நன்னடத்தையைப் பின்பற்றும்போது, அவனுடைய சரீரம் மற்றும் மனத்தின் தீய லக்ஷணங்கள் அடக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. நன்னடத்தையே தர்மத்தின் லக்ஷணமாகும். நன்னடத்தையே சிறந்த புருஷர்களின் அடையாளமாகும். சிறந்த புருஷர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்களோ அதுவே நன்னடத்தையின் லக்ஷணமாகி விடுகிறது. தர்மப்படி நடந்து உலக நன்மைக் காரியங்களில் ஈடுபடுபவன் பார்க்கப்படாவிட்டாலும் அவன் பெயரைக் கேட்டே மக்கள் அவனை நேசிக்கத் தொடங்குகிறார்கள்.

நாஸ்திகள், செயலற்றவன், குருவின் ஆணை மற்றும் சாஸ்திர விதியை மீறுகிறவன், தர்மத்தை அறியாதவன், தீய நடத்தை உடையவன் இவர்களின் ஆயுள் குறைகிறது. சீலம் இல்லாதவன், தர்மத்தின் மரியாதையைக் குறைப்பவன், வேறு இனப் பெண்ணுடன் தொடர்புடையவன் ஆகியவர்களும் இவ்வுலகில் அற்ப ஆயுள் உடையவர்களாகிறார்கள்; இறப்பிற்குப் பிறகு நரகத்திற்கு செல்கின்றனர்.

சுப லக்ஷணங்கள் இல்லாவிடினும், நன்னடத்தையும், சிரத்தையும் உடைய குற்றப் பார்வை அற்றவன் 100 ஆண்டுகள் வரை உயிர் வாழ்கிறான். சினமற்றவனும், கபடமற்றவனும் நீண்ட ஆயுள் பெறுகிறான். மண் கட்டியை உடைப்பவன், துரும்பினைக் கிள்ளுபவன், நகம் கடிப்பவன் எப்போதும்

தூய்மையற்று சஞ்சலமாக இருப்பவன் ஆகியோர் தீர்க்காயுள் பெறுவதில்லை.

கிருகஸ்தன் தீர்க்காயுள் பெறுவதற்கான நடத்தை விதிகள்

மனிதன் ஒவ்வொரு நாளும் பிரம்ம முகார்த்தத்தில் கண்விழிக்க வேண்டும். தர்ம அர்த்த விஷயங்களை ஆலோசிக்க வேண்டும். பிறகு சௌச காரியங்களைச் (தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுதல்) செய்து, நீராடி, ஆசமனம் செய்து கைகுவித்து, காலை நேரச் சந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும். இதேபோல மாலையிலும், மௌனத்தை அனுசரித்து சந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும். உதயம், அஸ்தமன சமயங்களில் சூரியனைப் பார்க்கக்கூடாது. கிரஹணத்தின்போதும் உச்சி வேளையிலும் சூரியனைப் பார்க்கக்கூடாது. நீரில் பிரதிபலிக்கும் சூரியனின் பிரதிபிம்பத்தையும் பார்க்கக்கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும் சந்தியோபாசனை செய்தே தீர்க்கமான ஆயுள் பெற்றுள்ளனர். எனவே த்விஜன் மௌனமாக, காலை மாலை இரு வேளைகளிலும் சந்தியாவந்தனம் செய்வது அவசியம். இவ்வாறு இருவேளையும் சந்தியாவந்தனம் செய்யாதவனைத் தர்மம் அறிந்த மன்னன் சூத்திரனைப் போலவே கருத வேண்டும்.

எந்த வர்ணத்தவனாயினும் மாற்றான் மனைவியோடு சேரக்கூடாது. இதைப்போல ஆயுளை அழிக்கக்கூடிய காரியம் வேறு எதுவுமில்லை. விபசாரம் செய்தவன் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் நரகத்தில் இருக்க நேருகிறது. தலைமுடியை வாருதல், கண்களில் மையிடுதல், பற்களையும் வாயையும் கழுவுதல், தேவபூஜை செய்தல் ஆகிய அனைத்து செயல்களையும் பகலின் முதல் ஜாமத்திலேயே செய்துவிட வேண்டும். மல-மூத்திரத்தைப் பார்க்கவோ, மிதிக்கவோ கூடாது. அதிகாலையிலும், அதிக மாலையிலும், சரியான நடுப்பகல் நேரத்திலும் எங்கும் வெளியே செல்லக்கூடாது. அறிமுகமற்ற ஆண்களோடும், சூத்திரர்களோடும், தனித்தும் யாத்திரை செல்லக்கூடாது.

பிராமணன், பசு, மன்னன், முதியவன், கர்ப்பிணி, பலவீனன், பாரம் சுமந்திருப்பவன், ஆகியோர் எதிரில் வந்தால் தான் விலகி அவர்களுக்கு வழிவிட வேண்டும். வழியில் இருக்கக்கூடிய அரசு முதலிய தெரிந்த மரங்களையும், நாற்சந்திகளையும் வலப்பக்கம் விட்டுச் செல்ல வேண்டும். நடுப்பகலிலும், இரவிலும், அதிலும் குறிப்பாக நள்ளிரவிலும், உச்சி வேளையிலும் நாற் சந்திகளுக்குச் செல்லக்கூடாது.

மற்றவர்கள் அணிந்த ஆடையையும், செருப்பையும் அணியக்கூடாது. எப்போதும் பிரம்மச்சாரியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒரு காலால்

இன்னொரு காலை அழுத்தக்கூடாது. எல்லா பசுஷங்களின் அமாவாசை, பெளர்ணமி, சதுர்தசி மற்றும் அஷ்டமியன்று எப்போதும் பிரம்மசாரியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அன்றைய நாட்களில் பெண்களோடு எப்போதும் சேரக்கூடாது. யாரையும் நிந்திக்கவோ, இகழ்வோ, கோள் சொல்லவோ கூடாது. மற்றவர்களின் மர்மத்தைக் காயப்படுத்திக் கொடுமையான சொற்களைப் பேசவோ, அவமதிக்கவோ கூடாது.

மற்றவர்கள் ஆவேசமடையுமாறு பேசுவது பாவிகளின் உலகிற்கே இட்டுச் செல்லும். ஆகவே அவ்வாறு பேசக்கூடாது. வாயிலிருந்து வெளியேறும் வாக்கென்னும் அம்புகளால் காயப்பட்டவன் இரவும் பகலும் சோகத்தில் ஆழ்கிறான். எனவே மற்றவர்கள் வருந்தும்படியான, காயம் செய்யும்படியான சொற்களைப் பேசவே கூடாது. அம்புகளால் துளைக்கப்பட்ட, பரசுவால் வெட்டப்பட்ட காடு மறுபடி துளிர்த்துவிடுகிறது. ஆனால் தீய சொற்களால் ஏற்பட்ட மனத்தின் காயம் ஒருபோதும் ஆறுவதில்லை. உடலில் புதைந்த அம்புகளை மருத்துவர் மூலம் எடுத்துவிடலாம். ஆனால் சொல்லம்பை எடுப்பது மிகக் கடினம். ஏன் எனில் அது இதயத்தைத் துளைத்துவிடுகிறது.

அதிக அங்கமுடையவன், அங்கஹீனன், வித்தை இல்லாதவன், நிந்திக்கப்படுபவன், கோரமான உருவமுடையவன், வறியன், பலமற்றவன் ஆகியோரிடம் ஆட்சேபம் செய்யக்கூடாது. நாஸ்திகம், வேத நிந்தை, தேவர்களைத் திட்டுதல், த்வேஷம், பிடிவாதம், கர்வம், கடுமை ஆகிய குணங்களைத் துறந்துவிட வேண்டும். சினத்தால் புதல்வன் அல்லது சிஷ்யனைத் தவிர வேறு யாரையும் அடிக்கக்கூடாது. கல்விக்காகப் புதல்வனையும், சிஷ்யனையும் அடிப்பது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியது.

பிராமண நிந்தை கூடாது. வீடு வீடாகச் சென்று நட்சத்திரம், திதி இவற்றைக் கூறக்கூடாது. இதனால் மனிதனின் ஆயுள் குறைகிறது. அமாவாசையைத் தவிர அனைத்து நாட்களிலும் பல் துலக்க வேண்டும். இதிகாச, புராணங்களைப் படித்தல், வேத அத்யயனம், தானம், ஈடுபாட்டுடன் சந்தியோபாசனை, காயத்ரி மந்திர ஜபம் ஆகிய காரியங்களைத் தினமும் செய்ய வேண்டும். மல-மூத்திரம் கழித்த பின்னும், வழி நடந்த பின்னும், ஸ்வாத்யாயத்திற்கு முன்பும், போஜனத்திற்கு முன்பும் கால்களைக் கழுவ வேண்டும்.

மூன்று பொருட்கள், நீரால் கழுவப்பட்டது, பிராமணர்களால் புகழப்பட்டது, குற்றப்பார்வை இல்லாதது அவையே தேவர்களும், பிராமணர்களும் பயன்படுத்தத் தகுந்தவை; புனிதமானவையாகும். பார்லிமாவின் அல்வா கிச்சடி, பழங்களின் சதைப்பற்று, பூரி, பாயசம்

முதலியவற்றைத் தனக்காக மட்டும் தயாரிக்கக்கூடாது. தேவ அர்ப்பணத்திற்காகவே தயாரிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் அக்னியை வணங்க வேண்டும். பிசுஷுக்களுக்கு பிசுஷு அளிக்க வேண்டும். பல் துலக்க வேண்டும், நீராட வேண்டும். மாலை ரேநத்தில் தூங்கக்கூடாது. சூரியோதயம் வரை தூங்கக்கூடாது. அவ்வாறு நேர்ந்துவிட்டால் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும். தினமும் காலையில் தாய் தந்தையரையும், ஆசாரியரையும், பெரியவர்களையும் வணங்க வேண்டும். இதனால் நீண்ட ஆயுள் உண்டாகிறது.

சாஸ்திரங்களால் விலக்கப்பட்ட குச்சியால் பல்துலக்கக்கூடாது. பகலில் வடக்கு நோக்கி நின்று மல மூத்திர தியாகம் செய்ய வேண்டும். பல் துலக்காமல் தேவர்களைப் பூஜிக்கக்கூடாது. தேவ பூஜை செய்யாமல் குரு, வயோதிகர், தார்மீகர், வித்வான்கள் ஆகியோரைத் தவிர வேறு யாரிடமும் செல்லக்கூடாது. அழுக்கான கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்க்கக்கூடாது. அறிமுகம் இல்லாதவனிடமும், கர்ப்பிணிப் பெண்களிடம் செல்லக்கூடாது. வித்வான்கள் திருமணத்திற்கு முன்பு யாரோடும் சென்றால் அவன் பிரம்மச்சரிய விரதத்தைப் பங்கம் செய்த குற்றத்திற்கு ஆளாகிறான். அப்போது அவன் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டியதாகிறது. பிரம்மச்சாரி மாற்றான் மனைவியைப் பார்க்கக்கூடாது; ஒரே ஆசனத்தில் அமரக்கூடாது.

புலன்களை எப்போதும் வசத்தில் வைக்க வேண்டும். கனவிலும் தூய மனத்துடன் இருக்க வேண்டும். வடக்கு மற்றும் மேற்கு நோக்கித் தலை வைத்துத் தூங்கக்கூடாது. கிழக்கு அல்லது தெற்கு நோக்கித் தலை வைத்தே தூங்க வேண்டும். உடைந்த அல்லது தளர்ந்த கட்டிலின் மீதும், இருளில் கிடந்த படுக்கையிலும் சயனிப்பது உசிதமல்ல. கட்டிலில் இன்னொருவருடன் தூங்கக்கூடாது. கோணலாகப் படுக்காமல், நேராகவே படுக்க வேண்டும்.

நாஸ்திகர்களுடன் அவசியம் நேர்ந்தாலும் செல்லக்கூடாது. அவர்கள் சபதம் செய்தாலோ, பிரதிக்கை செய்தாலும் கூட அவர்களுடன் யாத்திரை செய்யக்கூடாது. ஆசனத்தைக் காலால் இழுத்து அதன் மீது அமரக்கூடாது. வித்வான் ஒருபோதும் நிர்வாணமாக நீராடக்கூடாது. இரவில் நீராடக்கூடாது. நீராடியபின் உடலில் எண்ணெய் முதலியவற்றைத் தடவக்கூடாது. நீராடாமல் உடலில் சந்தனத்தையோ, அங்கப் பூச்சையோ பூசக்கூடாது. நீராடிய பிறகு ஈரத்துணியை உதறக்கூடாது.

ஈர ஆடையை ஒருபோதும் அணியக்கூடாது. கழுத்தில் உள்ள மாலையை ஒருபோதும் இழுக்கக்கூடாது. அதைத் துணியின்மேல் வைக்கக்கூடாது. ரஜஸ்வலையான பெண்ணோடு உரையாடக்கூடாது. நட்

வயலிலும், கிராமத்திற்கு அருகிலும், தண்ணீரிலும் ஒருபோதும் மல மூத்திரத் தியாகம் செய்யக்கூடாது. ஆலயங்களிலும், பசுக்களின் கூட்டங்களுக்கிடையிலும், தெய்வ சம்பந்தமான மரங்களிலும், ஓய்விடங்களிலும், வளர்ந்த பயிர்களின் இடையிலும் மல-மூத்திரத்தை வெளியேற்றக்கூடாது.

போஜனம் செய்த பிறகும், தும்மல் வந்த பிறகும், வழிநடையின்போது மல-மூத்திரம் தியாகம் செய்த பிறகும் உசிதமான சத்தி செய்தே இருமுறை ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். அச்சமயம் இதயம் வரை செல்லும் அளவு நீர் பருக வேண்டும். போஜனம் செய்வதற்கு முன்பும், போஜனத்திற்குப் பின்பும் வாயால் மூன்று முறை நீரை ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். போஜனம் செய்யும்போது கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்து மௌனமாக போஜனம் செய்ய வேண்டும். பரிமாறப்பட்ட அன்னத்தை நிந்தனை செய்யக்கூடாது. சிறிதளவு போஜனத்தைத் தட்டில் வைக்க வேண்டும். போஜனம் செய்யும்போது மனத்தில் அக்னியை நினைக்க வேண்டும். கிழக்கு திசை நோக்கி போஜனம் செய்தால் தீர்க்காயுளும், தெற்கு நோக்கி உணவருந்தும்போது புகழும், மேற்கு நோக்கி உணவுண்ணும்போது செல்வமும், வடக்கு நோக்கி அமர்ந்து போஜனம் செய்யும்போது சத்தியமும் கிடைக்கிறது.

மனத்தால் அக்னியை ஸ்பரிசித்து, நீரால் புலன்களையும், அங்கங்களையும், நாபியையும் இரு உள்ளங்கைகளையும் ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். ஊசியது, சாம்பல், முடி, மண்டை ஓடு ஆகியவற்றின் மீது ஒருபோதும் அமரக்கூடாது. மற்றவர்கள் நீராடிய நீரை விலக்க வேண்டும். சாந்தி ஹோமம் செய்ய வேண்டும். சாவித்ர மந்திரங்களை ஜபிக்க வேண்டும். ஸ்வாத்யாயனம் செய்ய வேண்டும். அமர்ந்து கொண்டே போஜனம் செய்ய வேண்டும். நடமாடியவாறு போஜனம் செய்யக்கூடாது. நனைந்த காலோடு உணவு உண்ணலாம். ஆனால் சயனம் செய்யக்கூடாது. நனைந்த காலோடு போஜனம் செய்பவன் 100 ஆண்டுகள் வரை உயிர் வாழ்கிறான்.

நின்று கொண்டும், சாம்பலிலும், கோசாலையிலும் சிறுநீர் கழிக்கக்கூடாது. போஜனம் செய்த பிறகு கை, வாயைக் கழுவாதவன் எச்சிலாகிறான். அத்தகைய நிலையில் அவன், அக்னி, பசு, பிராமணன் ஆகியோரைத் தொடக்கூடாது இதனால் ஆயுள் அழிவதில்லை. எச்சிலானவன் சூரியன், சந்திரன், நக்ஷத்திர ஒளிகளைப் பார்க்கக்கூடாது. வயதானவர்கள் வரும்போது இளைஞர்களின் பிராணன் மேலே எழும்பத் தொடங்குகிறது. அவன் அப்போது எழுந்து நின்று முதியவரை வரவேற்று வணங்கும்போது, அவனுடைய உயிர் மறுபடியும் பழைய நிலைக்கு வருகிறது. ஆகவே,

முதியவர்கள் அருகில் வந்தால் அவர்களை வணங்கி வரவேற்று ஆசனம் அளிக்க வேண்டும். அவர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். அவர்கள் புறப்படும்போது அவர் பின்னால் சிறது தூரம் செல்ல வேண்டும்.

உடைந்த ஆசனத்தில் அமரக்கூடாது. உடைந்த வெண்கலத் தட்டைப் பயன்படுத்தக்கூடாது. ஒரே வஸ்திரம் அணிந்து போஜனம் செய்யக்கூடாது. ஆடையின்றித் தூங்கக்கூடாது. எச்சிலாக இருக்கும்போது, படுக்கவோ, எச்சில் கையால் தலையைத் தொடவோ கூடாது. ஏன் எனில் உயிர் முழுவதும் தலையையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. தலைமுடியைப் பற்றி இழுப்பது தலையில் அடிப்பதும், இரு கைகளாலும் தலையைச் சொரியவும், அடிக்கடி தலைமீது தண்ணீர் விடவும் கூடாது. இதனால் மனிதனின் ஆயுள் குறைவதில்லை. தலையில் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொண்ட பிறகு அதே கையால் மற்ற அங்கங்களை ஸ்பரிசிக்கக் கூடாது. எண்ணெயால் செய்த பண்டத்தை உண்ணக்கூடாது. எச்சில் வாயோடு படிப்பிக்கவும், ஸ்வாத்யாயனம் செய்யவும் கூடாது. தூர்மணம் உள்ள காற்று வீசும்போது, வேதம் படிப்பதை மனத்தாலும் நினைக்கக்கூடாது.

இது விஷயமாக, யமராஜன், “எந்த மனிதன் எச்சில் வாயுடன் எழுந்து ஓடுகிறானோ, வேதம் ஓதுகிறானோ அவனுடைய ஆயுளை நான் நஷ்டமாக்குகிறேன். அவனுடைய சந்தானங்களையும் அவனிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொள்கிறேன். மோகவசமாக, படிக்க வேண்டாத சமயத்தில் படிப்பவனின் வைதீக ஞானமும், ஆயுளும் கூட அழிந்துவிடுகிறது” என்று கூறுகிறார்.

ஆகவே, மறுக்கப்பட்ட சமயத்தில் வேதங்களைப் பயிலக்கூடாது. சூரியன், அக்னி, பசு மற்றும் பிராமணனை நோக்கி, வழிநடையாயிருந்தாலும் சிறுநீர் கழிப்பவர்களின் ஆயுள் குறைகிறது. நீண்டநாள் உயிர்வாழ விரும்புகிறவன் பிராமணன், கூடித்திரியன், சர்ப்பம் இந்த மூன்றும் பலவீனமாயிருந்தாலும் அவற்றைத் தாண்டக்கூடாது. இவை விஷமுடையவை. சினம் கொண்ட பாம்பு கண்களால் பார்க்க முடிந்த அளவு தாக்கிக் கொத்துகிறது. கூடித்திரியன் கோபம் கொள்ளும்போது, தன் பலம் முழுவதையும் திரட்டிப் பகைவனை அழிக்க விரும்புகிறான். பிராமணன் கோபம் கொண்டதால் தன் பார்வையாலும், சங்கல்பத்தாலுமே தன்னை அவமதிப்பவன் குலம் முழுவதையும் அழித்துவிடுகிறான்.

குருவிடம் ஒருபோதும் பொய்யாக நடந்து கொள்ளக்கூடாது. குரு மகிழ்ச்சியடையவில்லை என்றால், அவரை எல்லா விதத்திலும் மதித்து மகிழ்ச்சியடையச் செய்ய முயல வேண்டும். குரு எதிராக நடந்தாலும் அவரிடம் பணிவுடன் நடக்க வேண்டும். குரு நிந்தை மனிதனின் ஆயுளைத்

தகித்துவிடும். தன் நன்மையை விரும்புவன் வீட்டிலிருந்து தூரத்திற்குச் சென்றே சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும். எச்சில் துப்ப வேண்டும்.

வித்வான்கள் வெண்மையான மாலைகளையே அணிய வேண்டும். சிவந்த மலர்கள் தாமரை, குவலயம் இரண்டையும் அணியலாம். சிவந்த மலர்களையும், காட்டு புஷ்பங்களையும் தலைமீதே தரிக்க வேண்டும். தங்கமாலை தூய்மையளிக்கிறது. நீராடிய பின் நெற்றியில் ஈர சந்தனத்தை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். துணிகளை மாற்றி, மேலாடையைக் கீழும், கீழாடையை மேலும் அணியக்கூடாது. மற்றவர் அணிந்த ஆடையையும், முனை கிழிந்த ஆடையையும் அணியக்கூடாது.

தூங்குவதற்கு ஒன்றும், வெளியில் செல்லுவதற்கு ஒன்றும், தேவபூஜைக்கு வேறொன்றுமான வஸ்திரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சந்தனம், வில்வம், கடுகு இவற்றைத் தனித்தனியாக உடலில் பூசிக் கொள்ளலாம். எல்லா பருவ நாட்களிலும் நீராடி, புனிதமாகி, ஆடை அணிகளுடன் உபவாசம் செய்ய வேண்டும். அச்சமயம் பிரம்மசரியத்தைப் பாலனம் செய்ய வேண்டும். இன்னொருவருடன் ஒரே பாத்திரத்தில் போஜனம் செய்யக்கூடாது. ரஜஸ்வலையால் குற்றமான அன்னத்தை உண்ணக்கூடாது. சாரம் எடுக்கப்பட்ட பொருளை உண்ணக்கூடாது. பேராவலோடு அன்னத்தை யாராவது பார்த்தால் அவர்களுக்கு அளிக்காமல் போஜனம் செய்யக்கூடாது.

புனிதமற்றவர்களுக்கு அருகிலும், நல்லவர்களுக்கு எதிரிலும் அமர்ந்து போஜனம் செய்யக்கூடாது. தர்ம சாஸ்திரத்தில் மறுக்கப்பட்ட போஜனத்தை முதுகுக்குப் பின் மறைத்துக்கூட சாப்பிடக்கூடாது. ஆல், அரசு, காட்டு அத்தி ஆகியவற்றின் பழங்களையும், சனக் கீரையையும் பயன்படுத்தக்கூடாது. கையில் உப்பை எடுத்து நக்கக்கூடாது. இரவில் தயிரையும் சத்துவையும் உண்ணக்கூடாது. மாமிசம் சாப்பிடக்கூடாத பொருள். அதை முற்றிலும் துறக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும் மாலையிலும் மட்டுமே கவனத்துடன் போஜனம் செய்ய வேண்டும். இடையில் எதுவும் சாப்பிடக்கூடாது.

தலைமுடி கிடக்கும் போஜனத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது. பகைவனின் சிராத்தத்தில் ஒருபோதும் அன்னத்தை ஏற்கக்கூடாது. போஜனம் செய்யும்போது மௌனமாக இருக்க வேண்டும். ஒரே வஸ்திரம் தரித்து உண்ணக்கூடாது. தூங்கியவாறும், நின்று கொண்டும், பேசிக் கொண்டும் சாப்பிடக்கூடாது. உணவுப் பொருளைப் பூமியில் வைத்துக் கொண்டு சாப்பிடக்கூடாது. நல்ல மனிதன் முதலில் அதிதிக்கு அன்னமும் நீரும் அளித்துப் பிறகு தான் மௌனமாக உண்ண வேண்டும். ஒரு வரிசையில்

அமர்ந்த அனைவருக்கும் சமமான போஜனம் அளிக்க வேண்டும்.

தன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கு அன்னமளிக்காமல் தனியாகப் போஜனம் செய்பவன் ஆலகால விஷத்தையே உண்பவனாகிறான். தண்ணீர், பாயசம், சத்து தயிர், நெய், தேன் இவற்றைத் தவிர மற்ற உணவுப் பொருட்களின் மீதியை வேறு யாருக்கும் அளிக்கக்கூடாது. போஜனம் செய்யும்போது போஜன விஷயத்தில் ஐயம் கொள்ளக்கூடாது. போஜனத்தின் கடைசியில் தயிர் குடிக்கக்கூடாது. போஜனத்திற்குப் பின் வாயைக் கொப்பளித்துக் கழுவ வேண்டும். ஒரு கையால் வலதுகாலின் கட்டை விரலில் தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டும். அதன்பின் தலைமீது வைக்க வேண்டும். பின்னர் அக்னியை மனத்தால் ஸ்பரிசிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் குடும்பம் சிறப்படைகிறது. பின் நீரால், கண், மூக்கு முதலிய புலன்களையும் வயிற்றையும் ஸ்பரிசித்து இரண்டு உள்ளங் கைகளையும் கழுவ வேண்டும். ஈர்க்கையோடு உட்கார்க்கூடாது.

கட்டை விரலின் மூலபாகம், மூலஸ்தானம் பாக்ய தீர்த்தம் என்றும், சிறுவிரல் முதலிய விரல்களின் முன் பகுதி தேவதீர்த்தம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. கட்டை விரல் மற்றும் ஆள்காட்டி விரலின் நடுப்பகுதி பித்ரு தீர்த்தம் என்றும் கூறப்படுகிறது. அதன் மூலம் சாஸ்திர விதியோடு நீரை எடுத்து பித்ரு காரியம் செய்ய வேண்டும். தன் நன்மையை விரும்புவன் மற்றவர்களை நிந்திப்பதோ, பிரியமற்ற சொற்களைப் பேசுவதோ கூடாது. அவர்களைப் பார்ப்பதையும் துறந்துவிட வேண்டும். அவர்களுடைய அருகாமையை ஏற்கக்கூடாது. அதனால் மனிதன் நீண்ட ஆயுளைப் பெறுகிறான்.

பகலில் பெண்ணுடன் சம்பந்தம் கூடாது. கன்னிகை மற்றும் தீயவளோடு ஒருபோதும் சேரக்கூடாது. மனைவியானாலும் ருதுஸ்னானம் செய்யாதவரை அவளோடு சேரக்கூடாது. இதனால் மனிதனின் ஆயுள் அதிகரிக்கிறது. பிராமணன் ஒவ்வொரு தூய்மையான காரியத்திலும் பாக்ய தீர்த்தத்தால் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். தும்மின பிறகும் நீரை ஸ்பரிசித்து தூய்மையடைய வேண்டும். குடும்பத்தின் முதியவர்கள், தரித்திரர், நண்பர், நல்லகுலத்து பண்டிதர் ஆகியோர் ஏழையாகிவிட்டால் அவர்களை இயன்ற வரை காப்பாற்ற வேண்டும். அவர்களைத் தன் வீட்டில் தங்க வைக்க வேண்டும். இதனால் ஆயுளும், செல்வமும் அதிகரிக்கிறது.

கிளி, மைனா, ஆண் புறா முதலிய பறவைகள் வீட்டில் இருப்பது உன்னதமளிப்பதும், மங்களமயமானதுமாகும். தேவமூர்த்தி, கண்ணாடி, சந்தனம், மலர்ப்பொடி, தூய நீர், தங்கம், வெள்ளி முதலிய பொருட்கள் வீட்டில் இருப்பது மங்களம் அளிப்பதாகும். கழுகு, காட்டுப்புறா, வண்டு

முதலியன ஒருபோதும் வீட்டிற்கு வரக்கூடாது. அவை அமங்களம் செய்பவையாகும்.

வைத்தியர்களிடமும், சிறுவர், முதியவரிடமும், பணியாட்களிடமும், பந்துக்களிடமும், பிராமணர்கள், சரணடைந்தவர்கள் மற்றும் சம்பந்திகளின் பெண்களோடும் ஒருபோதும் செல்லக்கூடாது. தன்னுடைய மேன்மையை விரும்புவன் வாஸ்து பூஜையோடு தொடங்கப்பட்டு நல்ல சிற்பியால் அமைக்கப்பட்ட வீட்டில் வசிப்பது உசிதமாகும்.

அறிவுடையவன் மாலை நேரத்தில் தூங்கவும், வித்தையைக் கற்கவும், போஜனம் செய்யவும் கூடாது. இரவில் சிராத்த கர்மம் செய்யக்கூடாது. உணவுண்ட பின் முடி திருத்திக் கொள்ளக்கூடாது. இரவில் குளிர்ந்த நீரால் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. இரவில் சத்து உண்பதும் மறுக்கப்பட்டதாகும். இரவு போஜனத்திற்குப் பின் பருகக்கூடிய பொருள் மீதம் இருந்தால் அதையும் துறந்துவிட வேண்டும். இரவில் தானும் நன்கு போஜனம் செய்யக்கூடாது. மற்றவர்களுக்கும் அதிக உணவு அளிக்கக்கூடாது. போஜனத்திற்குப் பின் ஓடக்கூடாது.

உத்தம குலத்தில் தோன்றிய, உத்தம லக்ஷணங்கள் நிறைந்த, திருமணத்திற்குரிய வயதை அடைந்த கன்னிகையையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். அவளுடைய கர்ப்பத்திலிருந்து சந்தானங்களை உற்பத்தி செய்து, வம்ச பரம்பரையை நிலைநிறுத்த வேண்டும். ஞானம் மற்றும் குல தர்மத்ததின் கல்வியைப் பெற புதல்வர்களைக் குருவின் ஆஸ்ரமத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும். பெண் பிறந்தால் அவளை அறிவும், குணமும் உடைய நல்ல குலத்தில் பிறந்த வரனோடு மணம் செய்விக்க வேண்டும். பணியாட்களாகவும், உதவியாளர்களாகவும் நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்களையே அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

தலையில் நீராடி, தேவ காரியமும், பித்ரு காரியமும் செய்ய வேண்டும். தான் பிறந்த நக்ஷத்திரத்திலும், பூராடம், உத்திராடம், கிருத்திகை, ஆயில்யம், திருவாதிரை, மூலம், கேட்டை முதலியவற்றிலும் சிராத்த காரியத்தை விலக்க வேண்டும். ஜோதிட சாஸ்திரத்தில் மறுக்கப்பட்ட நக்ஷத்திரங்களில் தேவ காரியமும், பித்ரு காரியமும் செய்யக்கூடாது. வடக்கு, அல்லது கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்து கூவரம் செய்து கொள்வதால் நீண்ட ஆயுள் கிடைக்கிறது. நல்லவர்கள், பெரியவர்கள், முதியவர்கள், சிறப்பாகக் குலப்பெண்கள் மற்றும் தன்னையும் நிந்தை செய்யக்கூடாது.

திருமணத்திற்கு, அங்கவீனம் உடையவள். அதிக அங்கம் உடையவள், சமமான குலம், கோத்திரம் உடையவள், தாயின் குலத்தில் தோன்றியவள்

ஆகிய பெண்களை விலக்கிவிட வேண்டும். முதியவள், சந்தியாசினி, பதிவிரதை, தாழ்ந்த குலத்தவள், உயர்ந்த வர்ணத்துப் பெண் இவர்களின் தொடர்பிலிருந்து விலகியிருக்க வேண்டும். குலம் பற்றிய விவரம் தெரியாதவர்கள், தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தவள் ஆகியோரோடு சேரக்கூடாது. ரோகியைத் திருமணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. வலிப்பு நோய், வெண்குஷ்டம், காசநோய் உடையவரையும் தியாகம் செய்துவிட வேண்டும்.

உத்தம நடத்தை உடைய, லக்ஷணங்கள் நிறைந்த, காணத் தகுந்த பெண்ணையே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தன்னைக் காட்டிலும் சிறந்த, அல்லது தனக்குச் சமமான குலத்துப் பெண்ணையே திருமணம் செய்ய வேண்டும். தாழ்ந்த ஜாதியினள், பதிதை இவர்களை மணந்து கொள்ளக்கூடாது. அக்னியைத் தோற்றுவித்து, வேதத்தில் விதித்த கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்து திருமணம் நடத்த வேண்டும். எல்லா உபாயங்களாலும் தன் மனைவியைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பெண்களுடன் பொறாமை கொள்வது கூடாது. அதனால் ஆயுள் க்ஷீணமாகிறது.

பகலிலும், சூரிய உதயத்திற்குப் பிறகும், இரவின் தொடக்கத்திலும் தூங்கக்கூடாது. நல்லவர்கள் இரவில் பவித்ரமின்றித் தூங்குவதில்லை. பரஸ்திரியோடு விபசாரம் செய்வதும், கூவரம் செய்தபின் குளிக்காமல் இருப்பதும் ஆயுளை அழிக்கும், புனிதமற்ற நிலையில் வேதத்யயனமும், சந்தியா காலத்தில் ஸ்னானமும், போஜனமும், வேதம் ஓதுதலும் செய்யக்கூடாது. சந்தியாகாலம் தூய உள்ளத்துடன் தியானமும், உபாசனமும் செய்யக்கூடிய காலமாகும். அதில் வேறு எந்தக் காரியமும் செய்யக்கூடாது.

நீராடிய பிறகே பிராமண பூஜை, தேவ நமஸ்காரம், பெரியவர்களுக்கு வணக்கமும் செய்ய வேண்டும். அழைக்காமல் எங்கும் செல்லக்கூடாது. ஆனால் யாகத்தைக் காண்பதற்கு அழைக்காமலே செல்லலாம். தனக்கு மரியாதை இல்லாத இடத்திற்குச் செல்லும்போது ஆயுள் அழிகிறது. தனியாக வெளியூர் செல்வதும், இரவில் யாத்திரை செய்வதும் மறுக்கப்பட்டதாகும். வேலையின் பொருட்டு வெளியூர் சென்றாலும் மாலையாவதற்கு முன்பே வீட்டிற்குத் திரும்பி விட வேண்டும்.

தாய்-தந்தை மற்றும் பெரியவர்களின் ஆணை நன்மை தருமா, தீமை தருமா என்று யோசிக்காமல் தாமதமின்றி நிறைவேற்ற வேண்டும். கூடித்திரியன் தனுர் வேதத்திற்காகவும், வேதம் ஓதவும் யாகம் செய்ய வேண்டும். மன்னன் உற்றார்-உறவினர்கள், சம்பந்தி, நண்பர்கள், வித்வான்கள் அனைவரையும் மதிக்க வேண்டும். தன் சக்திக்கேற்ப பலவகை தகூழிணைகள் உடைய யாகம் செய்ய வேண்டும். குடும்ப வாழ்க்கையின் தவணைக்காலம் முடிந்ததும் வானப்பிரஸ்த நியமங்களைப் பாலனம்

செய்தவாறு காட்டில் வாசம் புரிய வேண்டும்.

ஆயுள் விருத்திக்கான இந்த நியமங்கள் பீஷ்மர் மூலம் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறப்பட்டதாகும். நன்னடத்தையால் ஆயுள் வளருகிறது. நன்னடத்தை தீய லக்ஷணங்களை அழிக்கிறது. எல்லா ஆகமங்களும் நன்னடத்தையையே சிறந்ததாகக் கூறுகின்றன. நன்னடத்தையால் தர்மம் பிறக்கிறது. தர்மத்தால் ஆயுள் அதிகரிக்கிறது. பழைய காலத்தில் எல்லா வர்ணத்து மக்களிடமும் இரக்கம் கொண்ட பிரம்மா சதாசார (நன்னடத்தை) தர்மத்தை உபதேசித்தார். இந்த உபதேசம் புகழையும், ஆயுளையும், சொர்க்க ப்ராப்தியையும் அளித்து நன்மைக்கு ஆதாரமாக விளங்குவதாகும்.

இந்த நன்னடத்தை விதிகளை ஒவ்வொரு நாளும் கூறுபவனும், கேட்பவனும் நன்னடத்தை விரதத்தின் பிரபாவத்தால் சுப லோகங்களுக்குச் செல்கிறான்.

**62. சகோதரர்களுக்கிடையேயான பரஸ்பர நடத்தையும்
பெரியவர்களுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டிய கௌரவமும்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உரைத்தது**

அனுசாஸன பருவம் அத்-105

சகோதரர்களில் எல்லோருக்கும் பெரியவன் அதற்கேற்றவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும். குரு சீடர்களிடம் நடந்து கொள்வதுபோல மூத்த சகோதரன் தன் இளைய சகோதரர்களிடம் நடந்து கொள்ள வேண்டும். தமையனின் எண்ணம் தூய்மையானதாக இல்லை என்றால் தம்பி அண்ணனுடைய ஆணைக்குக் கட்டுப்படுவதில்லை. பெரியவன் தீர்க்கதரிசியாக இருந்தால் சிறியவனும் தீர்க்கதரிசியாக இருக்கிறான். மூத்த சகோதரன் சமயத்திற்கேற்றவாறு குருடனைப் போலவும் ஐடமாகவும், வித்வானாகவும் இருக்க வேண்டும். சிறிய சகோதரர்கள் குற்றம் செய்தால், அதைப் பார்த்தும் பார்க்காமலும், அறிந்தும் அறியாமலும், இருந்து அவர்களுடைய குற்ற இயல்பை விலக்க அவர்களோடு பேச வேண்டும்.

மூத்த சகோதரன் நேருக்கு நேராகக் குற்றத்திற்குத் தண்டனை அளிக்கும்போது அவனுடைய தம்பிகளின் இதயம் சின்னாபின்னமாகிறது. அவர்கள் அதனை மற்றவர்களிடம் சொல்கிறார்கள். சகோதரர்களின் ஐஸ்வர்யத்தைக் கண்டு எரிச்சலடையும் பல பகைவர்கள் அவர்களிடம் கருத்து வேற்றுமையை உண்டாக்க முயற்சிக்கிறார்கள். மூத்த சகோதரன் தன் நல்ல நீதியால் குலத்தை மேன்மையடையச் செய்கிறான். அவன் தீய நீதியைப் பின்பற்றினால் குலம் அழிவிற்கு ஆளாகிவிடுகிறது. மூத்த சகோதரனின் கருத்து தீயாக இருக்குமானால் அவன் தன் குலம் முழுவதையும் நாசமாக்கிவிடுகிறான்.

மூத்தவனாக இருந்து தம்பிகளுடன் கபடமாக நடந்து கொள்பவன் மூத்தவன் என்று கூறத் தகுந்தவனல்ல. மூத்தவன் என்னும் மதிப்பைப் பெறத் தகுந்தவனும்ல்ல. மன்னன் மூலம் அவனுக்கு தண்டனை அளிக்கச் செய்ய வேண்டும். அத்தகையவன் பாவ உலகங்களுக்கே செல்கிறான். அவனுடைய பிறவி தந்தைக்குப் பிரம்பு மலரைப்போலப் பயனற்றதாகிவிடுகிறது. பாவிபிறந்த குலம் முழுவதும் அனர்த்தமாகிவிடுகிறது. அவன் குலத்திற்குக் களங்கத்தை ஏற்படுத்தி அதன் புகழை அழித்து விடுகிறான்.

சிறிய சகோதரன் பாவ கர்மங்களில் ஈடுபட்டால் அவனுக்குத் தந்தைவழிச் செல்வத்தைப் பெறும் அதிகாரம் இல்லை. மூத்த சகோதரன் இளையவர்களுக்குரிய பாகத்தை அளிக்காமல் தந்தை வழிச் செல்வத்தை

ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது. மூத்த சகோதரன் தன்னுடைய உழைப்பால், வெளிநாட்டிற்குச் சென்று சேர்க்கும் செல்வம் அவனுடைய சொந்த வருமானமாகும். அவனுக்கு விருப்பமில்லாவிடில் அந்தச் செல்வத்திலிருந்து சகோதரர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதில்லை.

சகோதரர்களுக்கு இடையே பங்கு பிரிக்கப்படாமல், எல்லோரும் ஒன்றாகவே வியாபாரம் முதலியவற்றின் மூலம் செல்வம் சேர்ந்திருந்தால், அந்த நிலையில், தந்தை உயிருடன் இருக்கும்போது அனைவரும் தனியாக விரும்பினால் தந்தை ஒருவனுக்குக் குறைவாகவும், ஒருவனுக்கு அதிகமாகவும் செல்வம் அளிக்கக்கூடாது. எல்லோருக்கும் சமமாகவே பிரித்துத் தர வேண்டும். மூத்தவன் நல்லகாரியம் செய்தாலும், கெட்டகாரியம் செய்தாலும் சிறியவன் அவனை அவமதிக்கக்கூடாது.

அதேபோல, தம்பியோ, மனைவியோ தீய வழியில் சென்றால் சிறந்த மனிதன் அவர்களுக்கு நன்மை உண்டாகும் உபாயத்தையே செய்ய வேண்டும். தர்மம் அறிந்தவர்கள் தர்மமே மிகச்சிறந்த சாதனம் என்று கூறுகிறார்கள்.

கௌரவத்தில் பத்து ஆசாரியர்களை விடச் சிறந்தவர் உபாத்யாயர்; பத்து உபாத்யாயர்களை விடச் சிறந்தவர் தந்தை. பத்து தந்தைகளை விடச் சிறந்தவர் தாய் ஆவாள். தாய் தன்னுடைய கௌரவத்தால் உலகம் முழுவதையும் விட மேலானவர் ஆகிறாள். ஆகவே தாய்க்குச் சமமான குரு வேறு ஒருவர் கிடையாது. தாயின் கௌரவம் எல்லோரையும் விடச் சிறந்தது. ஆதலால் மக்கள் அவளுக்குச் சிறப்பான மரியாதை அளிக்கிறார்கள்.

தந்தையின் மரணத்திற்குப் பின் மூத்த சகோதரனையே தந்தைக்குச் சமமாக கருத வேண்டும். மூத்த சகோதரனும் தன் தம்பிகளுக்கு வாழ்க்கைக்காகன பொருளை அளிக்க வேண்டும். அவர்களை நன்கு போஷிக்க வேண்டும். தம்பிகள் அனைவரும் மூத்த சகோதரனுக்கு முன் தலைவணங்கி, அவனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றவாறு நடப்பது அவர்களுடைய கடமையாகும். மூத்த சகோதரனையே தந்தையாகக் கருதி அவனுடைய நிழலில் வாழ்க்கையைக் கழிக்க வேண்டும்.

தாய் தந்தையர் உடலை மட்டுமே படைக்கிறார்கள். ஆனால் ஆசாரியர்களின் உபதேசத்தாலேயே ஞான ரூபமான புதிய வாழ்க்கை கிடைக்கிறது. அது சத்தியமானது; அமரமானது. மூத்த சகோதரியும் தாய்க்குச் சமமானவள். இதேபோல, மூத்த சகோதரனின் மனைவியும், சிறு பருவம் முதல் பாலூட்டி வளர்த்த வளர்ப்புத்தாயும் தாய்க்குச் சமமானவர்கள் ஆவர்.

63. மாசம், பக்ஷம், தீதிகளில் கடைப்பிடிக்கப்படும் விரத உபவாச பலன்கள் பீஷ்மருக்கு அங்கிரா முனிவர் கூறியது
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-106

நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் உரிய உபதேச விதிகள்

பிராமணனும் கூடித்திரியனும் மூன்று இரவுகள் உபவாசம் செய்யும் முறை உள்ளது. சில இடங்களில் இரண்டு, மூன்று இரவுகளும், அல்லது மொத்தம் ஏழு நாட்களும் உபவாசம் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. வைசியர்களும், சூத்திரர்களும் இரண்டு நாட்கள் மட்டும் இரண்டு இரவுகள் உபவாசம் செய்யும் விதியை சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

தீதிகளின் உபவாச பலன்கள்

மனிதன் பஞ்சமி, சஷ்டி மற்றும் பௌர்ணமியன்று, மனத்தையும் புலன்களையும் வசப்படுத்தி ஒருவேளை போஜனம் செய்து ஒருவேளை உபவாசம் இருக்கும்போது பொறுமையும், அழகும், வித்வத் தன்மையும் பெறுகிறான். அவன் ஒருபோதும் வறியவனாகவும், சந்தானம் அற்றவனாகவும் ஆவதில்லை.

பஞ்சமி, சஷ்டி, அஷ்டமி மற்றும் கிருஷ்ண பக்ஷத்து சதுர்தசியன்று பகவானை ஆராதித்துத் தன் வீட்டில் பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்வித்துத் தானும் உபவாசம் இருப்பவன் பிணியின்றிப் பலமுடையவனாகிறான்.

மாதங்களின் உபவாச பலன்கள்

ஒவ்வொரு மாதமும் ஒருவேளை மட்டும் போஜனம் செய்து, ஒருவேளை உபவாசம் இருப்பதால் பெறப்படும் பலன்கள் கூறப்படுகின்றன.

மார்கழி மாதத்தில் ஒரு வேளை உபவாசம் இருப்பவன் அடுத்த பிறவியில் பிணியற்றவனாக, பலசாலியாக ஆகிறான். விவசாயமும், வயலும் உடையவனாக தனதான்யம் நிரம்பியவனாகிறான். தை மாதம் ஒரு வேளை போஜனம் செய்பவன் சௌபாக்கியத்துடன், காண்பதற்கு இனியவனாக, புகழ் உடையவனாக ஆகிறான். மாசி மாதம் நியமத்துடன் ஒருவேளை உபவாசம் மேற்கொள்பவன் செல்வந்தனின் குடும்பத்தில் பிறந்து தன் குடும்பத்தினருக்குள் பெருமையை அடைகிறான்.

பங்குனி மாதம் ஒருசமயம் போஜனம் செய்பவன் பெண்களுக்குப்

பிரியமானவனாகிறான். அவர்கள் அவனுக்குக் கட்டுப்படுகிறார்கள். சித்திரை மாதம் இவ்வாறு உபவாசம் மேற்கொள்பவன் தங்கம், மணி, முத்துக்கள் நிரம்பிய பெரும் குலத்தில் பிறக்கிறான். வைகாசி மாதத்தில் ஒருவேளை போஜனம் செய்யும் ஆண் ஆனாலும், பெண் ஆனாலும் பந்து பாந்தவர்களில் சிறந்தவர்களாக விளங்குகிறார்கள். அதேபோல ஆனி மாதத்தில் ஒருவேளை மட்டும் உணவருந்தும் பெண் அல்லது ஆண் சிறந்த ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுகிறார்கள்.

ஆடி மாதத்தில் இவ்வாறு உபவாசம் செய்பவன் பெரும் தன தான்யமும், புதல்வர்களும் நிரம்பப் பெறுகிறான். புலனடக்கத்துடன் உபவாசம் இருந்து ஆவணி மாதத்தைக் கழிப்பவன் பல்வேறு தீர்த்தங்களில் நீராடிய பலனை அடைகிறான். அவனுடைய குடும்பம் விருத்தியடைகிறது. புரட்டாசி மாதத்தில் ஒரு வேளை போஜனம் செய்து வாழ்பவன், பசுச் செல்வத்துடன் நிலைத்த ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுகிறான். ஐப்பசி மாத உபவாசத்தின் பலனாக, புனிதத் தன்மையும், பல புதல்வர்களும், பலவகை வாகனங்களும் கிடைக்கின்றனர். கார்த்திகை மாதத்தில் விரதம் இருப்பவன் சூர வீரனாகவும், பல மனைவியருடனும், புகழுடையவனாகவும் விளங்குகின்றான்.

15 நாட்களுக்கு ஒருவேளை போஜனம் செய்பவன் பல மனைவியர்களையும், புதல்வர்களையும், பசுச் செல்வத்தையும் பெறுகிறான். பல ‘த்ரிராத்ர’ விரதங்களைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் செய்பவன் சிவகணங்களின் தடையற்ற தூய ஆதிபத்யத்தைப் பெறுகிறான். லௌகிக வழியைப் பின்பற்றும் மனிதன் இந்த நியமங்களைப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாளும் காலையிலும், மாலையிலும் போஜனம் செய்து இடையில் நீர் கூடப் பருகாத, அஹிம்சையுடன், அக்னி ஹோத்ரம் செய்பவன் ஆறு ஆண்டுகளில் சித்தி பெற்று விடுகிறான். அவன் அக்னிஷ்டோம யாகத்தின் பலனைப் பெற்று விடுகிறான். அந்த புண்ணியாத்மா அப்சரஸ்களின் மாளிகையில், நாட்டியமும் கீதமும் நிறைந்த இடங்களில் வாழ்கிறான். ஒளிமிக்க விமானத்தில் ஏறி ஆயிரம் ஆண்டுகள் பிரம்மலோகத்தில் மதிப்போடு வாழ்ந்து புண்ணியம் குறைந்ததும் இந்த உலகிற்கு வந்து பெருமை உடைய இடங்களைப் பெறுகிறான்.

பிற உபவாசங்களின் பலன்கள்

ஓராண்டு முழுவதும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒருமுறை மட்டுமே போஜனம் செய்பவன் ‘அதிராத்ர’ யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். 10 ஆயிரம்

ஆண்டுகள் சொர்க்கத்தில் நிலைபெற்று, புண்ணியம் தீர்ந்ததும் இவ்வுலகில் பிறந்து பெருமைக்குரிய இடத்தை அடைகிறான். ஓராண்டு முழுவதும் இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து அஹிம்சையையும், சத்தியத்தையும், புலனடக்கத்தையும் கடைப்பிடிப்பவன் “வாஜபேய” யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். 10 ஆயிரம் ஆண்டுகள் சொர்க்கலோகத்தில் கௌரவம் பெறுகிறான்.

ஒரு வருடம் வரை மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்பவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். சக்ரவாகப் பறவைகள் சுமக்கும் விமானத்தில் ஏறிச் சொர்க்கம் சென்று 40 ஆயிரம் ஆண்டுகள் அங்கு ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். நான்கு தினங்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து ஓராண்டு உயிர் தரிப்பவன் “கவாமய” யாகத்தின் பலனைப் பெற்று அன்னங்கள் சுமக்கும் விமானத்தில் ஏறி அங்கு 50 ஆயிரம் ஆண்டுகள் சுகம் பெறுகிறான்.

ஒரு பக்ஷத்திற்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து ஒரு வருஷத்தைக் கழிப்பவன் 6 மாதம் உபவாசம் இருந்த பலனைப் பெறுகிறான். வீணை, வேணு முதலிய இசைக்கருவிகளின் இசையொலிகளைக் கேட்டவாறு 60 ஆயிரம் ஆண்டுகள் மகிழ்ச்சியாக சொர்க்கத்தில் வாசம்புரிகிறான். ஓராண்டு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு முறை நீரைப்பருகி உபவாசம் இருப்பவன் ‘விஸ்வஜித்’ என்னும் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். சிங்கம் பூட்டிய விமானத்தில் யாத்திரை செய்து 70 ஆயிரம் ஆண்டுகள் சொர்க்கத்தின் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். ஒரு மாதத்தை விட அதிகமாக உபவாசம் இருக்க விதி கிடையாது. தர்மம் அறிந்தவர்கள் உபவாசத்திற்கு மேற்கூறிய விதிகளையே கூறியுள்ளனர்.

வியாதி, ரோகமின்றி உபவாச விரதம் இருப்பவன் ஒவ்வொரு அடியிலும் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அன்னங்கள் பூட்டிய விமானத்தில் ஏறி சொர்க்கம் சேருகிறான். ஒரு லக்ஷம் ஆண்டுகள் தேவலோகத்தில் ஆனந்தமாக இருக்கிறான். ரோகி அல்லது துன்பமுடைய மனிதன் கூட உபவாசம் இருப்பானாகில் ஒரு லக்ஷம் ஆண்டுகள் சொர்க்கத்தில் சுகமாக வாழ்கிறான்.

உபவாசத்தால் பிணியுடையவன் தன்னுடைய பிணி தீருவதற்கான ஔஷதத்தைப் பெற்று விடுகிறான். சினம் கொண்டவன் சினம் தீர்ப் பெறுகிறான். பொருளுக்காகவும், கௌரவத்திற்காகவும் துயரமுற்ற மனிதனுக்கு துயரம் நிவாரணமாகிவிடுகிறது. ஆனால் சொர்க்கத்தை விரும்பும் மனிதனுக்கு இந்த உலகின் சுகங்கள் நல்லதாகத் தோன்றுவதில்லை.

உபவாசம் இருந்து தன் சரீரத்தைத் துறப்பவன், காலை சூரியனைப் போன்ற ஒளியுடைய, தங்க வண்ணமுடைய, வைநீரியமும் முத்தும் பதித்த, வீணை மற்றும் மிருதங்க ஒலி எழுப்பக்கூடிய, கொடி மற்றும் தீபங்களுடன் கூடிய ஆயிரக்ணக்கான அப்சரஸ்கள் நிறைந்த விமானத்தில் அமர்ந்து தெய்வீக சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். அவன் உடலில் எத்தனை ரோமங்கள் உள்ளனவோ, அத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள் அவன் சொர்க்கத்தில் சுகமாக வாசம்புரிகிறான்.

வேதத்தை விடச் சிறந்த ஒரு சாஸ்திரமும், தாய்க்கு ஈடான குருவும் தர்மத்தை விடச் சிறந்த உன்னதமான லாபமும் கிடையாது. அதுபோல உபவாசத்தை விடச் சிறந்த எந்த தவமும் கிடையாது. இந்த உலகத்திலும் பரலோகத்திலும் பிரம்மவேதாக்களான பிராமணர்களை விடச் சிறந்த புனிதமானவர்கள் யாரும் கிடையாது என்பதுபோல உபவாசத்திற்கு ஈடான ஒரு தவம் கிடையாது.

தேவர்கள் விதிப்படி உபவாசம் இருந்தே சொர்க்கத்தை அடைந்துள்ளார்கள். ரிஷிகளுக்கும் உபவாசத்தாலேயே சித்திகள் கிடைத்துள்ளன. விஸ்வாமித்திரர் ஆயிரம் திவ்ய ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வேளை போஜனம் செய்து, பசியின் கஷ்டத்தைச் சகித்துத் தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார். அதனாலேயே அவர் பிராமணத் தன்மையைப் பெற்றார்.

ச்யவனர், ஜமதக்னி, வசிஷ்டர், கௌதமர், ப்ருகு முதலிய பொறுமை மிக்க மகரிஷிகள் அனைவரும் உபவாசம் இருந்தே திவ்ய லோகங்களை அடைந்துள்ளனர். பழைய காலத்தில் அங்கிரா முனிவர் இந்த உபவாச விரதத்தின் மகிமையைக் கோடிட்டுக் காட்டினார். இந்த உபவாச மகிமையை மக்களிடம் பிரசாரம் செய்பவன் ஒருபோதும் துயரமடைவதில்லை.

இதைப் படிப்பதன் பலன்

அங்கிரா முனிவர் கூறிய இந்த உபவாச விரதத்தின் விதியை ஒவ்வொரு நாளும் படிப்பவனும், கேட்பவனும் பாவம் அழியப் பெறுகிறான். எல்லா வகையான பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறான். அவன் மனம் குற்றங்களால் பற்றப்படுவதில்லை. இது மட்டுமல்லாமல் அடுத்த பிறவியில் பிராணிகளின் மொழியையும் அறிந்து கொள்ளத் தொடங்குகிறான். அகூடியமான புகழைப் பெறுகிறான்.

64. யாகங்களுக்கு ஈடான பலனளிக்கும் உபவாச விரதங்கள் பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-107

மன்னன் அல்லது அரசகுமாரன் இவர்களே யாகங்களின் பலனைப் பெற முடியும். வறியவன் யாகங்களின் பலனைப் பெற முடியாது. ஏன் எனில் யாகங்களுக்கான கருவிகளும், அவற்றின் விஸ்தாரமும் அதிகமானது. செல்வம் குறைவாக உள்ளவனும், தனிமையானவனும், உதவியவற்றவனும் மன்னன் செய்யக்கூடிய யாகங்களைச் செய்து பலன் பெற முடியாது. ஆனால் உபவாசங்கள் யாகங்களுக்குச் சமமான பலனை அளிப்பவை என்று அங்கிரா முனிவரால் கூறப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய யாகங்களுக்குச் சமமான பலனை அளிக்கவல்ல உபவாசங்கள் பற்றி இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது.

காலையிலும் மாலையிலும் மட்டுமே போஜனம் செய்து, இடையில் நீர் கூடப்பருகாமல், அஹிம்சையைப் பின்பற்றி, எப்போதும் அக்னிஹோத்ரம் செய்பவன் ஆறு ஆண்டுகளில் சித்தி பெறுகிறான். பிரஜாபதியின் உலகங்களில், நடனமும் கீதமும் நிறைந்த தேவமகளிரின் மானிகையில் ஒரு பத்து வருடம் வாசம் புரிகிறான்.

தன்னுடைய தர்மபத்தினியிடம் மட்டுமே பிரேமை வைத்து, மூன்று ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வேளை மட்டுமே உணவு ஏற்பவன் “அக்னிஷ்டோம” யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். வெண்மையான மேகங்கள் போன்ற பளபளக்கும், அன்னங்கள் காணப்படும் விமானத்தில் அமர்ந்து 2 பத்ம வருஷங்கள் வரை அப்சரஸ்களோடு வாசம் புரிகிறான்.

எப்போதும் அக்னியில் ஹோமம் செய்து, ஒரு ஆண்டு வரை இரண்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்பவன் அக்னிஷ்டோம யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அன்னங்களும், சாரசங்களும் பூட்டிய விமானத்தில் ஏறி இந்திரலோகத்தில் வாசம் புரிகிறான்.

ஓராண்டு வரை மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து தினமும் காலையில் எழுந்து அக்னியில் ஆஹுதி அளிப்பவன், அதிரத யாத்திரையின் உத்தம பலனைப் பெறுகிறான். மயில்கள் பூட்டிய விமானத்தில் ஏறி சப்தரிஷிகளின் உலகத்தில் மூன்று பத்ம வருஷங்கள் வாசம் புரிகிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, 12 மாதங்களுக்கு நான்கு நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்தபவன் வாஜபேய யாகத்தில் பலனைப் பெறுகிறான். தேவ கன்னிகைகள் ஏறிய விமானத்தில் அமர்ந்து

இந்திரலோகத்தில் வாசம் புரிகிறான். தேவராஜனின் விளையாட்டுக்களை ஒவ்வொரு நாளும் பார்க்கிறான்.

12 மாதங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து 5 நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஒருவேளை போஜனம் செய்து, பேராசையின்றி, அகிம்சையுடன், பாவ கர்மங்களில் இருந்து விலகியிருப்பவன் “த்வாதசாஹ” என்னும் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். சூரியனைப் போன்ற ஒளியுடையதும் ஜம்பூநதம் என்னும் தங்கத்தால் அமைந்ததும், வெண்மையான அன்னங்கள் காணப்படுவதுமான விமானத்தில் அமர்ந்து, 51 பத்ம வருஷங்கள் சொர்க்கலோகத்தில் சுகமாக வாசம் புரிகிறான்.

எப்போதும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, மூன்று சந்திகளிலும் நீராடி, பிரம்மசரிய விரதங்களைப் பாலனம் செய்து, மற்றவர்களிடம் குற்றம் காணாமல் 12 மாதங்கள் வரை ஆறு நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஒருவேளை உணவு ஏற்பவன் “கோமேத” யாகத்தின் உத்தம பலனைப் பெறுகிறான். அன்னங்களும், மயில்களும் நிறைந்த சுவர்ணத்தாலான உத்தம விமானத்தைப் பெறுகிறான். அவன் இரண்டு மகா பத்ம வருஷங்கள் பிரம்மலோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான்.

12 மாதங்கள் ஒவ்வொரு ஏழாவது நாள் ஒருவேளை உணவுண்டு, தினமும் அக்னியில் ஆஹுதி அளித்து, வாக்கை அடக்கிப் பிரம்மசரியத்தைப் பாலனம் செய்து, மலர் மாலை, மது, மாமிசம் ஆகியவற்றைத் தியாகம் செய்பவன் அதிக தங்கத் தகூழினை அளிக்கப்படும் யாகத்தின் பலனைப் பெற்று மருத் கணங்கள் மற்றும் இந்திரனின் லோகத்தை அடைகிறான். எண்ணற்ற ஆண்டுகள் அங்கு ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

தினமும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, எட்டு நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் ஏற்று, எல்லோரிடமும் பொறுமையுடன், வேதகாரியத்தில் ஈடுபடுபவன் பௌண்ட்ரீக யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அவன் தாமரையின் வண்ணமுடைய விமானத்தில் ஏறி தேவ மகளிர்கள் சோபிக்கும் தேவ உலகை ஐயமின்றி அடைகிறான்.

ஓராண்டுக் காலம் ஒன்பது நாட்களுக்கு ஒருமுறை போஜனம் செய்து, நாள்தோறும் அக்னிஹோத்ரம் செய்பவன் 100 அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். புண்டரீகம் போன்ற வெண்மை நிற விமானத்தில் ருத்ர கன்னிகைகளால் அழைத்துச் செல்லப்பட்டுச் சனாதன அந்தரீகூஷ லோகத்தை அடைகிறான். அங்கு ஒரு கல்பம் லக்ஷம் கோடி ஆண்டுகள் சுகமாக இருக்கிறான்.

ஒருவருடம் தினமும் அக்னியில் ஆஹுதி அளித்து, பத்து நாட்களுக்கு

ஒருமுறை போஜனம் செய்பவன் எல்லா பூதங்களும் விரும்பும் மனம் கவரும் பிரம்ம கன்னிகைகளின் நிவாச ஸ்தானத்தை அடைந்து ஆயிரம் அஸ்வமேத யாகங்களின் உத்தம பலனைப் பெறுகிறான். நீலம் மற்றும் சிவப்புத் தாமரை போன்ற நிறமுடைய, வண்டுகளைப் போலச் சுற்றக்கூடிய, கடலின் அலைபோல மேலும் கீழும் செல்லக்கூடிய, ஸ்படிகக் கம்பங்கள் நிறுத்தப்பட்ட மணிமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட, சங்கின் மங்கள ஒலியோடு கூடிய அழகிய விமானத்தில் ஏறித் தன் விருப்பப்படி சஞ்சரிக்கிறான்.

12 மாதங்களுக்கு, ஒவ்வொரு நாளும் பதினொரு நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஹவிஸ்ய அன்னம் ஏற்று, நித்தமும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, மாற்றான் மனைவியை ஒருபோதும் விரும்பாத, தாய்-தந்தைக்காகக் கூடப் பொய் சொல்லாத சிறந்த மனிதன் பிரம்மா அனுப்பிய விமானம் தன்னருகில் வந்ததைக் காண்கிறான். ஆயிரம் அஸ்வமேத யாகங்களின் பலனைப் பெற்ற அவன் த்யுலோகத்தில் திவ்ய அழகிகள் மூலம் மகாதேவனிடத்தில் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறான். தேஜஸ்வியான சரீரம் தரித்து, ஒரு லக்ஷத்து ஓராயிரம் கோடி வருஷங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ருத்ர பகவானின் தரிசனத்தைப் பெற்று அவரை வணங்குகிறான்.

ஒரு வருடம், 12 நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஹவிஸ்ய அன்னத்தை மட்டும் ஒரே வேளை ஏற்பவன் சர்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அவன் 12 சூரியர்களுக்கு நிகரான தேஜஸ்வி விமானத்தைப் பெறுகிறான். அதில் விலை உயர்ந்த முத்துக்களும், மணிகளும் பதிக்கப்பட்டுள்ளன. அம்சப் பறவைகள் நிரம்பி, நாக வீதிகளால் வியாபித்த அந்த விமானம், மயில் மற்றும் சக்ரவாகங்களின் ஒலியுடன் பிரம்மலோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறது. நர-நாரிகள் நிரம்பிய இடத்தில் வாசம் புரிகிறான் என்று அங்கிரா கூறியுள்ளார்.

ஓராண்டுக் காலம் 13 நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஹவிஸ்ய அன்னத்தைப் போஜனம் செய்பவன், தேவயாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். அவனுக்கு ரக்தபத்மோதயம் என்னும் விமானம் கிடைக்கிறது. அது ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டது; தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்டது. தேவ கன்னிகைகள் நிரம்பிய அந்த விமானம் புனித நறுமணம் நிரம்பியது. இந்த விமானத்தைப் பெறும் விரததாரி ஒரு கல்பம் மற்றும் சதுர்யுகம் மற்றும் நான்கு பத்ம வருஷங்கள் பிரம்மலோகத்தில் வாசம்புரிகிறான். அங்கு தேவ கன்னிகைகள் கீத வாத்தியக் கோஷங்களோடு எப்போதும் அவனைப் பூஜிக்கின்றனர்.

பன்னிரண்டு மாத காலத்திற்கு ஒவ்வொரு மாதமும் பதினான்காவது நாள் ஹவிஸ்ய அன்னத்தைப் போஜனம் செய்பவன் “மஹாமேத” யாகத்தின்

பலனை அடைகிறான். வர்ணிக்க முடியாத அழகுடைய தேவ கன்னிகைகள், அணி அலங்காரங்களுடன், விமானங்கள் மூலம் அவனுடைய சேவைக்குத் தயாராக இருக்கின்றனர். தேவ கன்னிகைகளின் அந்த நிவாஸ ஸ்தானத்தில் கங்கையின் மணல் துகள் அளவு ஆண்டுகள் அங்கு வாழ்கிறான்.

யார் 12 மாதங்கள் 15 நாட்களுக்கு ஒரு முறை ஒரு வேளை போஜனம் செய்கிறானோ, நாள்தோறும் அக்னிஹோத்ரம் செய்கிறானோ, அவன் ஆயிரம் ராஜசூய யாகங்களின் பலனைப் பெறுகிறான். ஏழு அடுக்கு மாடிகள் கொண்ட, தங்க மயமான, மின்னலைப்போல ஒளிவீசும், தேவ கன்னிகைகள் நிரம்பிய திவ்ய விமானத்தில் ஏறி, ஆயிரம் யுகங்கள் அங்கு வாசம் புரிகிறான்.

12 மாதங்கள் ஒவ்வொரு 16 வது நாள் ஒருவேளை போஜனம் செய்பவன் சோமயாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். சோம கன்னிகைகளின் மாளிகைகளில் நித்ய நிவாசம் செய்கிறான். அழகிய பெண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பூஜிக்கப்பட்டு விரும்பிய இடங்களில் விரும்பியவாறு சஞ்சரித்து பத்து மகா கல்பங்கள் தன்னுடைய புண்ணியத்தை அனுபவிக்கிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, 17 நாட்களுக்கு ஒருமுறை மட்டும் ஹவிஸ்ய அன்னத்தைப் போஜனம் செய்து, 12 மாதங்கள் உபவாசம் மேற்கொள்பவன் வருணன், இந்திரன், ருத்ரன், மருத்தன், சுக்ராசாரியார் மற்றும் பிரம்மாவின் லோகத்தை அடைகிறான். அங்கு தேவ கன்னிகைகளால் பூஜிக்கப்படுகிறான். அங்கு பூலோகம், புவர்லோகம் மற்றும் விஸ்வரூபதாரிகளான தேவரிஷிகளைத் தரிசனம் செய்கிறான். தேவாதி தேவர்களின் குமாரிகள் 32 பேர் அவனை மகிழ்விக்கின்றனர். ஆகாயத்தில் சூரியனும், சந்திரனும் சஞ்சரிக்கும் வரை அவன் அம்ருத ரசத்தைப் போஜனம் செய்து, பிரம்மலோகத்தில் விஹாரம் செய்கிறான்.

தொடர்ந்து, 12 மாதங்கள் ஒவ்வொரு 18-வது நாளில் ஒருமுறை மட்டுமே போஜனம் செய்பவன் “பூ” முதலிய 7 லோகங்களையும் தரிசிக்கிறான். அவன்பின் அலங்கரித்த தேர்கள் பல ஜெயகோஷத்துடன் செல்கின்றன. அவற்றில் தேவ கன்னிகைகள் அமர்ந்துள்ளனர். சிங்கங்களும், புலிகளும் பூட்டிய மேகம் போன்ற கம்பீர ஒலியுடைய திவ்ய விமானங்களில் ஏறி, அந்த திவ்ய லோகங்களில் ஆயிரம் கல்பங்கள் வரை தேவ கன்னிகைகளுடன் சுதா ரசங்களைப் பருகி ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.

ஒரு ஆண்டுக்காலம், 19 நாட்களுக்கு ஒருமுறை மட்டுமே போஜனம் செய்பவனும் பூ முதலிய 7 லோகங்களையும் தரிசிக்கிறான். அப்சரஸ்களின்

மூலம் சேவிக்கப்பட்டு, சூரியனுக்கு நிகரான தேஜஸ்வியான விமானத்தைப் பெறுகிறான். கவலையும் பிணியுமின்றி, திவ்ய வஸ்திரங்கள் தரித்து, ஸ்ரீ சம்பன்ன ரூபத்துடன் அழகிய தேவப் பெண்களுடன் பத்து கோடி வருஷம் அங்கு வாசம் புரிகிறான்.

தொடர்ந்து 12 மாதங்கள் 20 நாட்களுக்கு ஒருமுறை ஹவிஸ்ய அன்னம் போஜனம் செய்து, உண்மை பேசி, விரதமும், பிரமசரியமும் மேற்கொண்டு பிராணிகளின் நன்மையில் ஈடுபடுபவன் சூரியனின் பரந்த லோகங்களை அடைகிறான். அவனை திவ்ய மாலைகளும், அங்கப்பூச்சுகளும் தரித்த கந்தர்வர்கள் மற்றும் அப்ரசஸ்களின் விமானங்கள் பின் தொடர்கின்றன.

தொடர்ந்து 12 மாதங்கள் அக்னி ஹோத்ரம் செய்தபடி 21-வது நாள் போஜனம் செய்பவன் சுக்கிராசாரியார் மற்றும் இந்திரனின் லோகத்தை அடைகிறான். அத்துடன் மருத் கணங்கள், அஸ்வினி குமாரர்களின் லோகங்களும் பெற்று எப்போதும் சுகபோகத்தில் திளைக்கிறான்.

யார் 12 மாதங்கள் தொடர்ந்து ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, 22-வது நாள் ஒரு வேளை போஜனம் செய்கிறானோ, அஹிம்சையுடன், அறிவுடையவனாக, சத்தியவாதியாகக் குற்றப்பார்வை இன்றி இருக்கிறானோ, அவன் சூரியனைப் போன்ற தேஜஸ் உடைய சிறந்த விமானத்தில் ஏறி வசுக்களின் உலகிற்குச் செல்கிறான். அங்கு அமுதத்தைப் பருகியவாறு தேவ கன்னிகைகளோடு ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

தொடர்ந்து 12 மாதங்கள் புலன்களை வென்று 23-வது நாள் போஜனம் செய்பவன், வாயு, சுக்கிராசாரியார் மற்றும் ருத்ரனின் லோகத்திற்குச் சென்று அங்கு பல குணங்கள் உடைய சிறந்த விமானங்களில் ஏறி விரும்பியவாறு சஞ்சரிக்கிறான். அப்ரசஸ்களின் பூஜையை ஏற்கிறான்.

இதேபோல, 12 மாதங்கள் தொடர்ந்து அக்னிஹோத்ரம் செய்து, 24-வது நாள் ஒருவேளை ஹவிஸ்ய அன்னத்தை உண்பவன் திவ்யமான திவ்யவஸ்திரம், திவ்யகந்தம் மற்றும் திவ்ய பூச்சினைத் தரித்து மிக நீண்டகாலம் ஆதித்ய லோகத்தில் ஆனந்தமாக வாசம் புரிகிறான். அன்னங்கள் பூட்டிய தங்கமயமான விமானங்களில் ஏறி ஆயிரக்கணக்கான தேவ கன்னியரின் சேவையைப் பெறுகிறான்.

12 மாதங்கள் அக்னி ஹோத்ரம் செய்து, 25-வது நாள் ஒரு முறை போஜனம் ஏற்பவன் சவாரிக்கு பல விமானங்களும், வாகனங்களும் கிடைக்கின்றன. அவன் பின் சிங்கங்களும், புலிகளும் பூட்டிய தேர்கள் ஜெயகோஷம் செய்தவாறு செல்கின்றன. அவன் தேவ கன்னிகைகள் நிரம்பிய அந்த விமானங்களில் ஏறி ஆயிரம் கல்பங்கள் சுதாரசத்தைப் பருகி ஆனந்தமாக நாட்களைக் கழிக்கிறான்.

ஒரு வருடம் இடையின்றி அக்னிஹோத்ரம் செய்து, 26-வது நாள் ஒரு வேளை போஜனம் செய்பவன், நாள் தோறும் அக்னியில் ஆஹுதி அளிப்பவன் அப்சரஸ்களால் பூஜிக்கப்பட்டு, ஏழு மருத்கணங்களும், எட்டு வசக்களும் உள்ள லோகத்திற்குச் செல்கிறான். ஸ்படிகமயமான திவ்ய விமானங்களில் கந்தர்வ, அப்சரஸ்களால் பூஜிக்கப்பட்டு தேவர்களின் 2000 வருஷங்கள் வரை ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் தொடர்ந்து அக்னிஹோத்ரம் செய்து, ஒரு வருடம் 27 நாட்களுக்கு ஒரு முறை போஜனம் செய்பவன் பெரும் பயனை அடைகிறான். தேவர்களால் கௌரவிக்கப்படுகிறான். அமுத ஆகாரம் பெறுகிறான் ராஜரிஷிகளிடம் தேவரிஷிகளின் சரித்திரத்தைக் கேட்கிறான். சிறந்த விமானங்களில் ஏறி தேவ கன்னியருடன் மூவாயிரம் யுகங்கள் ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

தொடர்ந்து 12 மாதங்கள் மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கி 28 நாட்களுக்கு ஒரு முறை ஒரு வேளை போஜனம் செய்பவன் தேவரிஷிகள் பெறும் பலனைப் பெறுகிறான். சூரியனைப்போல் தேஜஸ் உடையவனாகிறான். அழகிய ஆடைகள் அணிந்த தேவ கன்னிகைகள் பிரகாசிக்கும் திவ்ய விமானங்களில் அமர்ந்து பத்து லக்ஷம் கல்பங்கள் அவனுக்குச் சேவை புரிகிறார்கள்.

12 மாதங்கள் இடைவிடாமல் சத்ய விரத பாலனம் செய்து. 29 நாள் ஒரு வேளை போஜனம் செய்பவன் தேவரிஷிகளும், ராஜரிஷிகளும் பூஜிக்கும் மங்களமான லோகங்களைப் பெறுகிறான். சூரிய சந்திரர்களைப் போன்ற ஒளிமிக்க, ரத்தினங்கள் அலங்கரிக்கும் தங்கமயமான விமானத்தைப் பெறுகிறான். அப்சரஸ்களும், கந்தர்வர்களின் இசையும் நிறைந்த அவ்விமானங்களில் சுப லக்ஷணங்கள் நிரம்பிய தேவ கன்னியரால் பூஜிக்கப்படுகிறான். வசக்களும், மருத் கணங்களும், சாத்ய கணங்களும், அஸ்வினி குமாரர்களும், ருத்ரர்களும், பிரம்மாவும் உள்ள லோகங்களுக்குச் செல்கிறான்.

ஓராண்டுக்காலம் 30-வது நாள் மட்டுமே ஒரு வேளை போஜனம் செய்பவன் பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். அங்கு சதா ரசம்பருகி மனம் கவரும் ஒளிமிக்க உருவைத் தரிக்கிறான். திவ்யமாலை, வஸ்திரம், கந்தம் இவற்றைத் தரித்து போகங்களைப் பெற்று சுகபோகத்தில் ரமிக்கிறான். தேவமகளிரால் கௌரவிக்கப்படுகிறான். ருத்ரர் மற்றும் தேவரிஷிகளின் கன்னிகைகளால் பூஜிக்கப்படுகிறான். அவனது விமானம் ஆகாயத்தைப் போல் பரந்தது. அதன் ஒருபகுதி சந்திரனைப்போன்றும், இடது பக்கம் மேகத்தைப் போன்றும், வலதுபக்கம் சிவந்து ஒளியுடனும், கீழ்ப்பகுதி நீல மண்டலத்தைப் போலவும், மேல்பகுதி பல வண்ணங்களிலும் பிரகாசிக்கிறது.

பல ஆண், பெண்களால் மரியாதை செய்யப்பட்டு, மேகம் ஜம்புத்வீபத்தில் எத்தனை மழைத்துளிகளைப் பொழிகிறதோ, அத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகள், தேவர்களுக்கு நிகரான ஒளியுடன் பிரம்மலோகத்தில் ஆனந்தமாக வாசம்புரிகிறான்.

10 ஆண்டுகள் வரை ஒவ்வொரு மாதமும் உபவாசம் இருந்து 31-வது நாள் போஜனம் செய்பவன் உத்தம சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறான். மகரிஷி பதவியை அடைந்து உடலுடன் திவ்ய யாத்திரை செய்கிறான். எப்போதும் முனிவனாக, புலன்களை வென்று, சினமின்றி, வயிற்றின் வேகத்தை அடக்கி, சந்தி உபாசனையில் ஈடுபட்டு, நியமங்களுடன் மூன்று அக்னிகளிலும் ஆஹுதி அளித்துப் பிறகு போஜனம் செய்பவன் வானத்தைப்போல நிர்மலமாகிறான். சூரியனுக்குச் சமமாகப் பிரகாசிக்கிறான். அத்தகையவன் தன் உடலுடன் தேவலோகம் சென்று தேவர்களுடன் தன் விருப்பப்படி சொர்க்கத்தின் புண்ணிய பலனை அனுபவிக்கிறான்.

இவ்வாறு உபவாசத்தின் பலன் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த உபவாசங்களை அனுஷ்டிப்பவன் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். தேவர்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும் பூஜை செய்து, உபவாசங்களைப் பாலனம் செய்பவன் சிறந்த கதியை அடைகிறான்.

65. மானஸ மற்றும் பவித்ர தீர்த்தங்களின் மகிமை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-108

மானஸ தீர்த்தம் என்பதன் விளக்கம்

இந்தப் புவியில் உள்ள தீர்த்தங்கள் அனைத்தையும் சான்றோர்கள் குணமுடையதாகவே கருதுகின்றனர். ஆனால் அவை அனைத்திலும் புனிதமான, பிரதானமான தீர்த்தம் ஒன்று உண்டு. தைரியம் என்பதே அதன் குண்டம்; சத்யம் என்பதே அதன் நீர். ஆழமான, தூயதான, நிர்மலமான அந்த மானஸ தீர்த்தத்தில் எப்போதும் பரமாத்மாவை ஆஸ்ரயித்து நீராட வேண்டும். ஆசை மற்றும் யாசிக்காமை, எளிமை, சத்தியம், மென்மை, அகிம்சை, பிராணிகளிடம் கொடுமையின்மை, இரக்கம், மனம் மற்றும் புலன்களின் அடக்கம் இவையே மானஸ தீர்த்தத்தில் நீராடுவதால் ஏற்ப தூய்மையின் அடையாளங்களாகும்.

மமதை-அகங்காரம், விருப்பு-வெறுப்பு முதலிய இருமைகள் இன்றி தானம் பெறாமல், பிகைஷ்யால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யும் தூய உள்ளமுடைய சாதுக்கள் தீர்த்த சொரூபமாவர். சிறிதும் அகங்காரம் இல்லாத அறிவுடைய தத்துவஞானி சிறந்த தீர்த்தமாக அழைக்கப்படுகிறார். பகவன் நாராயணன் அல்லது சிவனிடம் உண்டாகும் பக்தியும் உத்தம தீர்த்தமாகக் கருதப்படுகிறது. பவித்திரத் தன்மையின் இந்த அடையாளம், ஆலோசித்தால் எல்லா இடங்களிலும் கண்ணுக்குப் புலப்படும்.

ரஜோ, தமோ, சத்வகுணம் போன்றவை இல்லாத உள்ளமுடையவர்கள் தூய்மையின்றி இருந்தாலும், கடமையில் கருந்தாக, எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்ய விரும்புபவர்களும், எல்லாம் அறிந்தவராக, சமதரிசியான தூய நடத்தையின் மூலம் ஆத்மத் தூய்மையுடைய நல்லவர்கள் மிகப் புனிதமான தீர்த்த ஸ்வரூபர் ஆவர். உடலை நீரால் நனைப்பது மட்டுமே ஸ்நானம் ஆகாது. மனம், புலன்களின் கட்டுப்பாடு என்னும் நீரில் மூழ்கி எழுந்தவனே உண்மையாக நீராடியவன். அவனே உள்ளும், புறமும் ஸ்நானம் செய்தவன் ஆவான்.

கடந்து விட்டதையும், நஷ்டமானதையும் நினைக்காமல், கிடைத்த பொருள் தன்னுடையது என்ற மமதையின்றி, மனத்தில் எந்த விருப்பமும் உண்டாகாதவர்களிடமே மிகப்புனிதத் தன்மை உள்ளது. இவ்வுலகில் தூய ஞானமே, உடல் தூய்மைக்கான சிறந்த சாதனமாகும். ஏழ்மையும், மனத்தின் மகிழ்ச்சியுமே உடலைத் தூய்மை செய்பவையாகும்.

தூய்மை என்பது ஆசாரத் தூய்மை, மனத்தூய்மை, தீர்த்த தூய்மை, ஞானத் தூய்மை என்று நான்கு வகையாகக் கூறப்படுகிறது. இவற்றில் ஞானத்தால் கிடைக்கும் தூய்மையே எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். மகிழ்ச்சியோடும், தூய மனத்தோடும் பிரம்மஞானம் என்னும் நீரின் மூலம் மானஸ தீர்த்தத்தில் நீராடும் ஸ்நானமே தத்துவதரிசியின், ஞானியின் ஸ்நானம் என்று கருதப்படுகிறது. எப்போதும் தூய நடத்தையுடன், தூய பாவனையுடன், நற்குணங்களுடன் மட்டும் இருப்பவன் தூயவனாவான். இதுவே உடலில் உள்ள மானஸ தீர்த்தத்தின் விளக்கமாகும்.

பவித்திரத் தீர்த்தங்கள்

உடலின்பல்வேறுபகுதிகள் புனிதமானவை என்று கூறப்படுவதைப்போல, உலகின் வெவ்வேறு பகுதிகளும் பவித்திரமான தீர்த்தங்களாகும். அங்குள்ள நீர் புண்ணியமளிக்கிறது. தீர்த்தங்களின் பெயரைக் கூறித் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து, அவற்றில் பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணம் அளித்துத் தங்கள் பாவங்களைக் கழுவிக்கொள்பவர்கள் சுகமாக சுவர்க்கம் செல்லுகின்றனர். பூமியின் சில பகுதிகள் சாதுக்களின் வாசத்தாலும், பூமி மற்றும் நீரின் சொந்த தேஜஸாலும் மிகவும் புனிதமானவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பூமியின் மீதும், மனதிலும் உள்ள பல புண்ணியமான தீர்த்தங்களில் நீராடுவது பரமாத்மாவை அடையும் சித்தியை அளிக்கிறது. செயலற்ற பலம், மற்றும் பலமற்ற செயல் இவற்றால் இவ்வுலகத்தில் காரியத்தைச் சாதிக்க இயலாது. அதுபோல் உடல் தூய்மை மற்றும் தீர்த்தத் தூய்மையால் மனிதனே புனிதமாகி பரமாத்மாவை அடையும் சித்தியைப் பெறுகிறான். ஆகவே இருவகைத் தூய்மையும் உத்தமமாகக் கருதப்படுகின்றன.

66. மாத துவாதசி விரதம்; மற்றும் விஷ்ணு பகவானைப் பூஜிப்பதன் மகிமை

பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-109

மார்கழி மாதம் துவாதசி திதியன்று பகலும் இரவும் உபவாசம் செய்து கேசவனை பூஜையும், அர்ச்சனையும் செய்யும் மனிதன் ‘அசுவமேத’ யாகப் பலனை அடைகிறான். அவனுடைய பாவம் முழுவதும் அழிந்துவிடுகிறது. தை மாதம் துவாதசி திதியன்று உபவாசம் செய்து நாராயணனைப் பூஜிப்பவன் ‘வாஜபேய’ யாகத்தின் பலனை அடைகிறான். பெரும் சித்தியடைகிறான். மாசி மாத துவாதசி திதியன்று இரவும் பகலும் உபவாசம் இருந்து மாதவனைப் பூஜிப்பவன் “ராஜசூய யாகத்தின்” பலனைப் பெறுகிறான். அவன் தன் குலத்தை உத்தாரம் செய்கிறான்.

பங்குனி மாதம் துவாதசியன்று உபவாசமிருந்து கோவிந்த நாமத்தோடு பகவானைப் பூஜிப்பவன் ‘அதிராத்ர’ யாக பலனை அடைகிறான். மரணத்திற்கு பிறகு சோமலோகத்திற்குச் செல்கிறான். சித்திரை மாத துவாதசி திதியன்று இரவு-பகல் உபவாசமிருந்து ‘விஷ்ணு’ என்னும் பெயரில் பகவானைச் சிந்திப்பவர் ‘புண்டரீக’ யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். தேவ லோகத்திற்குச் செல்கிறான். வைகாசி மாத துவாதசியன்று உபவாசமிருந்து மது சூதனனைப் பூஜிப்பவன் ‘அக்னிஷ்டோம’ யாக பலனைப் பெறுகிறான். சோம லோகம் செல்லுகிறான்.

ஆனி மாத துவாதசி திதியன்று இரவும், பகலும் உபவாசமிருந்து பகவான் த்ரிவிக்ரமனைப் பூஜிப்பவன் ‘கோமேத’ யாக பலனைப் பெறுகிறான். அப்சரஸ்களுடன் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான். ஆடி மாத துவாதசியன்று உபவாசம் செய்து ‘வாமனன்’ என்னும் பெயரில் பகவானைப் பூஜிப்பவன் ‘நரமேத’ யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். பெரும் புண்ணியத்தை அடைகிறான். ஆவணி மாத துவாதசி திதியில் இரவு-பகல் உபவாசம் செய்து ‘ஸ்ரீதரனை’ ஆராதிப்பவன் பஞ்ச மகா யாகங்களின் பலனைப் பெறுகிறான். விமானத்தில் அமர்ந்து சுகம் பெறுகிறான்.

புரட்டாசி மாத துவாதசியில் உபவாசம் இருந்து ‘ஹ்ருஷிகேசன்’ என்னும் பெயரால் பகவானைப் பூஜிப்பவன் ‘ஸௌத்ராமணி’ யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். புனிதமானவாகிறான். ஐப்பசி மாத துவாதசியில் இரவு-பகல் உபவாசம் இருந்து ‘பத்மநாபன்’ என்று பகவானைப் பூஜிப்பவன் 1000 கோதான புண்ணிய பலனைப் பெறுகிறான். கார்த்திகை மாத துவாதசியன்று தாமோதரனைப் பூஜிக்கும் ஆண் அல்லது பெண் ‘கோயக்ஞ’

பலனைப் பெறுகின்றனர்.

இவ்வாறு ஒரு வருஷ காலம் தாமரைக் கண்ணன் விஷ்ணு பகவானைப் பூஜை செய்பவன் முற்பிறவியின் விஷயங்களை நினைவில் கொள்கிறான் மிகுந்த தங்கம் கிடைக்கப் பெறுகிறான். விஷ்ணு பாவனையை அடைகிறான். விரதம் முடிந்ததும் அவன் பிராமணர்களுக்குப் போஜனமளிக்க வேண்டும். அல்லது நெய் தானம் செய்ய வேண்டும். இந்த உபவாசத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு உபவாசம் கிடையாது. சாக்ஷாத் விஷ்ணு பகவானே இந்தப் பழமையான விரதத்தின் விஷயத்தைக் கூறியுள்ளார்.

67. மார்கழி மாதத்தின் சந்திர விரத பலன்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-110

உருவ அழகும், அனைவராலும் விரும்பப்படும் தன்மையும் பெறுவதற்காக இந்த விரதம் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்.

மார்கழி மாத சக்லபக்ஷத்தின் பிரதமையன்று, மூல நக்ஷத்திரத்தோடு சந்திரனின் யோகம் உண்டாகும்போது இந்த விரதத்தைத் தொடங்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நக்ஷத்திரத்திலும் சந்திரனின் அங்கங்களைப் பாவனை செய்து சிந்திக்க வேண்டும். மூல நக்ஷத்திரத்தில் சந்திரனின் பாதங்களையும், கெண்டைக் கால்களில் ரோஹிணியையும் உருவகப்படுத்த வேண்டும்.

அசுவினி, பூராட, உத்திராட நட்சத்திரங்களில் தொடைகளின் பகுதியையும் பூர்வ உத்திர, பங்குனி நக்ஷத்திரங்களில் ரகசிய இடத்தையும், இடுப்பில் கிருத்திகை நக்ஷத்திரத்தையும் சிந்திக்க வேண்டும். பூராடம், உத்திராடம் இவற்றை நாபியாகவும், ரேவதியைக் கண்களாகவும், அவிட்டம், அனுஷம் உத்திரத்தைப் பின்பகுதியாகவும் பாவிக்க வேண்டும்.

விசாக நக்ஷத்திரத்தை இரு புஜங்களாகவும், ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தை கைகளாகவும், புனர்வசுவை விரல்களாகவும், ஆயில்யத்தை நகங்களாகவும் கேட்டையைக் கழுத்தாகவும், திருவோணத்தை இரு காதுகளாகவும், பூச நக்ஷத்திரத்தை முகமாகவும், ஸ்வாதி நக்ஷத்திரத்தைப் பற்களாகவும், உதடுகளாகவும் உருவகிக்க வேண்டும். சதயத்தைப் புன்னகையாகவும், மகத்தை முக்காகவும், மிருகசீரிஷத்தைக் கண்ணாகவும், அனுஷத்தை நெற்றியாகவும் திருவாதிரையைக் கேசமாகவும் பாவனை செய்து, பூஜையும், ஜபமும் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும்.

பௌர்ணமியன்று விரதம் நிறைவு பெற்றதும், வேதங்களில் மிகச் சிறந்த வித்வானான பிராமணனுக்கு நெய்தானம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் மனிதன் பௌர்ணமி சந்திரனைப்போல் எல்லா அங்கங்களோடும், சௌபாக்கியசாலியாகவும், அழகிய உருவுடனும், ஞானம் நிரம்பியவனாகவும் ஆகிறான்.

68. பிராணிகளின் ஜன்மங்கள்; பாவங்களின் பலனான நரகம்
பசு-பகூ பிறவிகளில் பிறப்பது முதலியன
பிருகஸ்பதி யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-111

மனிதனின் உண்மையான துணைவன்

தந்தை, தாய், புதல்வன், குரு, இனச் சகோதரர்கள், நண்பன் முதலியவர்கள் மனிதனுடைய உண்மையான துணைவன் மற்றும் ஜீவனோடு பரலோகத்திற்கு செல்வது யார் என்பது இங்கு கூறப்படுகிறது.

ஜீவன் தனியாகவே பிறக்கிறது; தனியாகவே இறக்கிறது. தனியாகவே துயரங்களைக் கடக்கிறது; தனியாகவே துர்கதியை அனுபவிக்கிறது. தாய், தந்தை, சகோதரன், புதல்வன் முதலிய யாரும் அவனுக்கு உதவியாளர்கள் அல்ல. மக்கள் அவன் இறந்த பிறகு அவனுடைய சரீரத்தை கட்டை மற்றும் மண்ணுருண்டையைப்போல வீசிவிட்டுச் சிறிது நேரம் அழுகிறார்கள். பிறகு அவனை விட்டு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்றுவிடுகிறார்கள். குடும்பத்தினரும் அவனுடைய சரீரத்தைத் தியாகம் செய்துவிட்டுச் சென்று விடுகிறார்கள்.

ஆனால் தர்மம் ஒன்று மட்டுமே அந்த ஜீவாத்மாவைப் பின் தொடர்ந்து செல்கிறது. ஆகவே, தர்மமே உண்மையான துணைவன். ஆகவே மனிதன் எப்போதும் தர்மத்தையே சேர வேண்டும். தர்மமுடைய ஜீவன் உத்தமமான சொர்க்கத்தை அடைகிறது. அதர்ம பராயண ஜீவன் நரகத்தில் வீழ்கிறது. ஆகவே, பண்டிதர்கள் நியாயத்தால் பெற்ற செல்வத்தின் மூலம் அனுஷ்டானம் செய்ய வேண்டும். தர்மம் ஒன்றே பரலோகத்தில் மனிதனுடைய துணையாகும். அதிக விஷயங்களை அறியாமல், லோப-மோக வசப்படுகிறவன், மற்றவர்களிடம் லோப-மோக பயத்தால் செய்யத்தகாத பாவ கர்மங்களைச் செய்கிறான். தர்ம, அர்த்த, காமம் ஆகிய மூன்றும் வாழ்க்கையின் பலன்களாகும். ஆகவே மனிதன் அதர்மத்தைத் துறந்து இந்த மூன்றையும் பெற வேண்டும்.

மனிதனின் ஸ்தூல சரீரம் இறந்து இங்கேயே கிடக்கிறது. அவனுடைய சூக்ஷ்ம சரீரம் வெளிப்படாத நிலையை அடைகிறது. அது கண்ணுக்குப் புலப்படுவதில்லை. அந்த நிலையில் தர்மம் எவ்வாறு அதன் பின் செல்கிறது? என்ற வினா எழுகிறது. பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாயம், மனம், யமம், அறிவு, ஆத்மா இவையனைத்தும் எப்போதும் ஒன்றாக மனிதர்களின் தர்மத்தின் மீது பார்வை வைத்துள்ளன. பகலும், இரவும் இவ்வுலகில் உள்ள

எல்லாப் பிராணிகளின் கர்மங்களுக்கும் இவை சாட்சியாகின்றன. இவற்றுடன் தர்மமும் ஜீவனைப் பின்பற்றுகிறது. சரீரத்திலுள்ள தோல், எலும்பு, மாமிசம் முதலிய எல்லா தாதுக்களும் உடலைத் தியாகம் செய்துவிடுகின்றன. ஜீவாத்மாவைத் தொடர்வதில்லை.

தர்மம் ஒன்றே ஜீவனோடு செல்கிறது. தர்மத்தோடு கூடிய ஜீவனே சிறந்த கதியை அடைகிறது. பிறகு பரலோகத்தில் தன் கர்மங்களை அனுபவித்து முடிக்கிறது. அது மற்றொரு சரீரத்தை ஏற்கும்போது, அதன் உடலில் உள்ள அதிஷ்டாதா தேவதை அந்த ஜீவனின் சுப-அசுப கர்மங்களைப் பார்க்கிறது. பிறகு தர்மமுடைய அந்த ஜீவன் இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் சுகத்தை அனுபவிக்கிறது.

கருவின் தோற்றம்; ஜீவன் சரீரம் ஏற்று சுக-துக்கம் அனுபவித்தல்

இவ்வுடலில் உள்ள மண், நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாயம் மற்றும் மனத்தின் உரிமையுடைய தேவதைகள் அன்னத்தை உண்டு, மனத்துடன் பூரண திருப்தி அடையும்போது வீரியம் உற்பத்தியாகிறது. பிறகு ஆண், பெண் சேர்க்கையின்போது, அதே வீரியம் கர்ப்பத்தின் உருவைத் தரிக்கிறது. ஜீவன் அந்த வீரியத்தில் பிரவேசித்துக் கர்ப்பத்துடன் நிலைபெறுகிறது. அந்த ஐம்பூதங்களும் சரீர ரூபத்தில் மாறி அதைக் கட்டிவிடுகின்றன. பிறகு அந்த பூதங்களிலிருந்து விடுபட்டதும் அது வேறு கதியை அடைகிறது. அந்த சரீரத்தில் எல்லா பூதங்களாலும் உண்டான அந்த ஜீவனே சுகம் அல்லது துக்கத்தை அடைகிறது.

ஜீவன் பாவங்களின் பலனாக நரகம் அடைதல்; பசு-பக்ஷியாகப் பிறத்தல்

தன் கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டு வீரிய பாவத்தை அடைந்து, பெண்ணின் ரஜஸில் புகுந்து சமயத்திற் கேற்றவாறு பிறப்பைத் தரிக்கிறது. கர்ப்பத்திற்கு வருவதற்கு முன் சூக்ஷ்ம சரீரத்தில் இருந்து தன் தீய கர்மங்களின் காரணமாக, ஜீவன் யமதூதர்களால் பலவகைத் துன்பங்களை அனுபவிக்கிறது. அவர்களின் அடியைச் சகிக்கிறது.

பிராணி, இந்த உலகத்தில் பிறந்ததிலிருந்தே புண்ணிய கர்மத்தில் ஈடுபட்டால் அது தர்மத்தின் பலனாக அதற்கேற்ற சுகத்தை அனுபவிக்கிறது. சிறுவயது முதலே, தன் சக்திக்கேற்ப தர்மத்தைச் செய்திருந்தால் அது மனிதனாகி எப்போதும் சுகத்தை அனுபவிக்கிறது. தர்மத்தின் நடுவில் அதர்மமான நடத்தையும் செய்கிறது என்றால் அது சுகத்திற்குப் பிறகு துக்கமும் அனுபவிக்க நேருகிறது. அதர்மம் செய்த மனிதன் மரணத்திற்குப் பின் யமலோகத்திற்குச் சென்று, அங்கு பெரும் துயரத்தை அனுபவித்து மீண்டும் இவ்வுலகில் பறவை, விலங்கு பிறவி எடுக்கிறான்.

ஜீவன் தன் கர்மத்திற்கேற்பத் தரிக்கும் பிறவிகள்

மனிதன் இந்த உலகில் பாவம் செய்தால் மரணத்திற்குப் பின் யமராஜனின் பயங்கர உலகிற்குச் செல்வது சத்தியம் என்று, சாஸ்திரங்களால் இதிகாசங்களும், வேதங்களும் கூறுகின்றன. யமலோகத்தில் தேவலோகத்திற்குச் சமமான புண்ணியமான இடங்களும் இருக்கின்றன. அங்கு புழு, பூச்சிகளைத் தவிர எல்லா புண்ணியாத்மா ஜங்கம ஜீவன்களும் செல்லுகின்றன. பிரம்மலோகத்தைப்போல் திவ்யமான அங்கு தர்மாத்மா ஜீவன் செல்லுகிறது. ஆனால் பாவ கர்மங்களில் கட்டுண்ட ஜீவன் அங்கும் நரகத்தில் ஆழ்ந்து துயரம் அனுபவிக்கிறது.

த்விஜனான பிராமணன் வேத அத்யயனம் செய்த பிறகும், மோகவசமாக பதிதர்களிடமிருந்து தானம் பெற்றால் கழுதையாகப் பிறக்கிறான். கழுதைப் பிறவியில் 15 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து பிறகு மாடாகப் பிறக்கிறான். மாடாக ஏழு ஆண்டுகள் வாழ்ந்து அந்த சரீரத்திலிருந்து விடுபட்டுப் பிரம்மராக்ஷஸ் ஆகிறான். அப்பிறவியில் மூன்று ஆண்டுகள் இருந்த பிறகு மீண்டும் பிராமணனுடைய பிறவியை அடைகிறான்.

பிராமணனாக இருந்து பதிதனுக்கு யாகத்தைச் செய்விப்பவன் இறந்த பிறகு புழுவாகப் பிறக்கிறான். அந்தப் பிறவியில் 15 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்கிறான். அதிலிருந்து விடுபட்டு 5 ஆண்டுகள் கழுதையாகவும், பின்னால் பன்றியாகப் பிறந்து 5 ஆண்டுகளும், அதிலிருந்து சேவலாகப் பிறந்து 5 ஆண்டுகளும், 5 ஆண்டுகள் குள்ளநரியாகவும், பிறகு ஒரு வருஷம் நாயாகவும் பல பிறவிகள் கழிந்த பின் மனிதப் பிறவியில் தோன்றுகிறான்.

தன் ஆசிரியனுக்குக் குற்றம் இழைக்கும் முட்டாள் சிஷ்யன் முதலில் நாயாகவும், பிறகு அரக்கனாகவும், அதன் பிறகு கழுதையாகவும் பிறக்கிறான். பிறகு இறந்து பிரேத நிலையில் பல கஷ்டங்களை அனுபவித்துப் பின்னால் பிராமணப் பிறவியை பெறுகிறான். குரு பத்தினியோடு சேர மனத்தால் நினைக்கும் பாவி சிஷ்யன் அந்த மானசீகப் பாவத்தின் காரணமாக முதலில் நாய் ஜன்மத்தில் மூன்று ஆண்டுகளும், பிறகு புழுவாக ஓராண்டும் வாழ்ந்து இறந்த பின் பிராமணப் பிறவியைப் பெறுகிறான். இதேபோல குரு தன் சிஷ்யனைக் காரணமின்றி அடித்தால் கொடிய விலங்குப் பிறவியை அடைகிறான்.

தாய் தந்தையரை அவமதிக்கும் புதல்வன் இறந்த பிறகு முதலில் கழுதையாகப் பிறந்து பத்து ஆண்டுகள் வாழ்கிறான். இறந்த பின் முதலையாகப் பிறந்து ஓராண்டு உயிர் வாழ்ந்து பிறகு மனிதப் பிறவியில் தோன்றுகிறான். தாய், தந்தையர் இருவராலும் சினத்துடன் பார்க்கப்படும்

புதல்வன் மரணத்திற்குப் பின் கழுதைப் பிறவியில் 10 மாதம் வாழ்கிறான். அதன்பின் நாயாகப் பிறந்து 14 மாதங்கள் உயிர் வாழ்ந்து, பிறகு பூனையாகப் பிறந்து 7 மாதங்கள் கழித்து மனிதப் பிறவியை அடைகிறான். தாய் தந்தையரை நிந்திப்பவன் அல்லது ஏகபவன் அடுத்த பிறவியில் மைனாவாகிறான். தாய் தந்தையரைக் கொல்பவன் ஆமையாகப் பிறந்து 10 ஆண்டுகள் கழித்து பிறகு முள்ளம்பன்றியாகப் பிறந்து 3 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து, பிறகு பாம்பாகப் பிறந்து ஆறு மாதங்கள் வாழ்ந்த பின் மனிதப் பிறவியைப் பெறுகிறான்.

மன்னன் அளித்த உணவை உண்டு வளர்ந்து, மன்னனுடைய பகைவனுக்குச் சேவை செய்பவன் இறந்த பின் வானரமாகிறான். பத்து ஆண்டுகள் வானரப் பிறவியிலும், 5 ஆண்டுகள் எலியின் பிறவியிலும், ஆறு மாதங்கள் நாய்ப் பிறவியிலும் இருந்து பிறகு மனிதப் பிறவியை அடைகிறான். மற்றவரின் பொருளை அபகரிப்பவன் யமலோகத்திற்குச் சென்று வரிசையாக 100 பிறவிகளில் சுற்றி அலைந்து கடைசியில் புழுவாகிறான். புழுவாக பதினைந்து ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்து, தன்னுடைய பாவங்கள் அழிந்த பின் மனிதப் பிறவியில் பிறக்கிறான்.

மற்றவர்களின் குற்றத்தையே பார்க்கும் மனிதன் மானாகப் பிறக்கிறான். நம்பிக்கை துரோகம் செய்பவன் மீனாகிறான். எட்டு ஆண்டுகள் மீனாக இருந்து, இறந்து மானாகப் பிறந்து 4 மாதங்கள் உயிருடன் இருக்கிறான். அதன் பின் வெள்ளாட்டுப் பிறவியில் ஓராண்டு கழித்து, புழுவாகப் பிறக்கிறான். அதன் பிறகு மனிதப் பிறவியைப் பெறுகிறான்.

வெட்கமின்றி, அஞ்ஞானத்துடனும், மோகத்துடனும், நெல், பார்லி, எள், கடலை, பயிறு, கோதுமை முதலிய தானியங்களைத் திருடுபவன் மரணத்திற்குப் பின் எலியாகிறான். பிறகு பன்றியாகப் பிறந்து வியாதியால் இறக்கிறான். பிறகு அந்த மூட ஜீவன் நாயாகப் பிறந்து ஐந்து ஆண்டுகள் கழிந்து மீண்டும் மனிதனாகப் பிறக்கிறது.

மாற்றான் மனைவியைச் சேரும் பாவி வரிசையாக, ஓநாய், நாய், நரி, கழுகு, பாம்பு, கங்கம் மற்றும் கொக்கின் பிறவியைப் பெறுகிறான். சகோதரனின் மனைவியைப் பலாத்காரம் செய்பவன் ஒரு வருஷம் குயில் பிறவியில் வாழ்கிறான். தன்னுடைய காமத்திற்காக, நண்பன், குரு, மற்றும் மன்னனின் மனைவியின் கற்பைச் சூறையாடுபவன் இறந்த பின் பன்றியாகிறான். 5 ஆண்டுகள் பன்றியின் பிறவியிலும், 10 ஆண்டுகள் ஓநாய்ப் பிறவியிலும் 5 வருஷம் பூனைப் பிறவியிலும், 10 ஆண்டுகள் சேவலாகவும், 3 மாதம் எறும்பாகவும், ஒரு மாதம் புழுவாகவும் இருந்து பின் உயிரிழந்து மீண்டும் புழுவாகப் பிறந்து 14 மாதங்கள் உயிர் வாழ்ந்து,

பாவம் அழிந்த பின் மீண்டும் மனிதப் பிறவியில் பிறக்கிறான்.

திருமணம், யாகம் அல்லது தானத்தைத் தடை செய்பவன் இறந்த பிறகு புழுவாகிறான். புழுவாக 15 ஆண்டுகள் உயிர் வாழ்ந்து பிறகு பாவங்களை அழித்து மனிதப் பிறவியில் தோன்றுகிறான். முதலில் ஒரு கன்னிகையை ஒருவனுக்கு திருமணத்திற்காகத் தானம் அளிப்பதாகக் கூறி, வேறு ஒருவனுக்கு அளிப்பவன் புழுவாகப் பிறக்கிறான். அந்த பிறவியில் 13 ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பின் மனிதனாகப் பிறவியடைகிறான்.

தேவகாரியம், பித்ரு காரியம் செய்யாமல் பலி வைஸ்வதேவ காரியம் செய்யாமல் அன்னத்தை உண்பவன் இறந்த பின் காக்கைப் பிறவியை அடைகிறான். 100 ஆண்டுகள் காகமாக இருந்து, பிறகு சேவலாகி, ஒரு மாதம் வரை சர்ப்பமான பிறகு மனிதப் பிறவியைப் பெறுகிறான். தந்தையைப் போல மதிப்பிற்குரிய மூத்த சகோதரனை அவமதிப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் க்ரௌஞ்ச பக்ஷியாகப் பிறக்கிறான். ஓராண்டு க்ரௌஞ்சமாக வாழ்ந்து, சீரக ஜாதிப் (கழிக்கும் பறவை) பறவையாகி இறந்த பின் மனிதனாகப் பிறக்கிறான்.

பிராமண ஜாதிப் பெண்ணோடு சேர்ந்து வாழும் சூத்திர ஜாதி மனிதன், உடலைத் துறந்த பிறகு, முதலில் புழுவாகவும் பிறகு பன்றியாகவும் வியாதியால் இறக்கிறான். பிறகு அந்த மூடஜீவன் அதே பாவகர்மத்தால் நாயாகி, பாவ கர்மத்தை முடித்து, மனிதனாகப் பிறக்கிறது. மனிதப் பிறவியிலும் அவன் ஒரே சந்தானத்தைப் பெற்று மரணமடைகிறான். மீதியுள்ள பாவத்தின் பலனைக் கழிப்பதற்காக எலியாகப் பிறக்கிறான்.

நன்றி கெட்ட மனிதன் இறந்த பிறகு யமலோகத்திற்குச் செல்கிறான். இங்கு யமதூதர்கள் சினத்துடன் இரக்கமின்றி அவனை தடி, முத்தலம், சூலம் இவற்றால் அடித்துத் துன்புறுத்துகிறார்கள். பயங்கரமான கும்பிபாகம், அசிபத்ரவனம், எரியும் மணல், முட்கள் நிறைந்த சால்மலி நரகங்களில் வீழ்ந்து பயங்கரமான கொடுமைகளை அனுபவித்து மறுபடி புழுவாகப் பிறக்கிறான். 15 ஆண்டுகள் புழு பிறவியில் இருந்து, மனித கர்ப்பத்தில் சிசுவாக வந்து கர்ப்ப நிலையிலேயே இறந்து விடுகிறான். பல நூறுமுறை அந்த ஜீவன் கர்ப்பத்தின் வேதனைகளை அனுபவித்து அதன் பிறகு பசு-பக்ஷியாகப் பிறக்கிறது. இவற்றிலும் பல பிறவிகள் கழித்து மீண்டும் ஆமையாகவே பிறப்பெடுக்கிறது.

தயிரைத் திருடியவன் கொக்காகவும், பாலாடையைத் திருடியவன் காரண்டவம் என்னும் நீர்ப்பறவையாகவும், தேனைத் திருடுபவன் கொசுவாகவும், பழம் புழு என்ற தின்பண்டத்தைத் திருடுபவன் எறும்பாகவும்,

பட்டாணி, உளுந்து, இவற்றைத் திருடுபவன் “ஹல்கோலக்” என்னும் புழுவாகவும், பாயசத்தைத் திருடுபவன் காதையாகவும் ஆட்டாவினால் ஆன புஆவைத் திருடுபவன் ஆந்தையாகவும், இரும்பைத் திருடுபவன் காக்கையாகவும், பிறவி எடுக்கிறான்.

வெள்ளிப் பாத்திரங்களைத் திருடுபவன் புறாவாகிறான். தங்கள் பொருட்கள் திருடுபவன் புழுவாகவும், கம்பளத் துணியைத் திருடுபவன் ஓணானாகவும், ஆடைகளைத் திருடுபவன் ‘பத்தக்’ ஆகவும், மெல்லிய ஆடைகளைத் திருடுபவன் கிளியாகவும், மேல் ஆடையைத் திருடுபவன் அன்னமாகவும், பருத்தி ஆடையைத் திருடி இறந்தவன் க்ரௌஞ்சமாகவும், பட்டு வஸ்திரத்தைத் திருடுபவன் முயலாகவும் பிறவி அடைகிறான். பலவகை வண்ணங்களைத் திருடுபவன் மயிலாகவும், சிவப்பு ஆடையைத் திருடுபவன் சகோரப் பறவையாகவும், அங்கப் பூச்சையும், சந்தனத்தையும் திருடுபவன் மூஞ்சுறாகவும் பிறந்து பாவம் அழிந்த பின் மனிதப் பிறவியை அடைகிறான். பாலைத் திருடும் பெண் கொக்காகிறாள். எண்ணெயைத் திருடுபவன் “தேலபாயி” என்னும் புழுவாகிறான்.

ஆயுதத்தால், செல்வத்திற்காகவோ, பகைமையினாலோ, குற்றமற்ற மனிதனைக் கொல்லும் நீசன் மரணத்திற்குப் பிறகு கழுதையாகப் பிறந்து ஆயுதத்தாலேயே வதம் செய்யப்படுகிறான். பிறகு மானாகப் பிறந்து, பயந்து, கலக்கத்துடன் வாழ்ந்து ஓராண்டிலேயே ஆயுதத்தால் கொல்லப்பட்டு மீனாகிறான். அதிலும் வலையில் சிக்கி, நான்காவது மாதத்திலேயே மரணமடைந்து, ஓநாயாகப் பிறந்து, பிறகு புலி, சிறுத்தை போன்ற பிறவிகளில் 5 வருடங்கள் கழித்து மரணத்திற்குப் பிறகு மனிதனாகப் பிறக்கிறான்.

பெண்ணைக் கொலை செய்பவன் யமலோகத்தில் கஷ்டங்களை அனுபவித்து பிறகு 20 முறை துயரமளிக்கும் பிறவிகளில் பிறக்கிறான். பிறகு புழுவாகப் பிறந்து, 20 ஆண்டுகள் புழு பிறவியில் இருந்து கடைசியில் மனிதனாகிறான். உணவைத் திருடியவன் ‘ஈ’ ஆகிறான். தானியங்களைத் திருடும் மனிதர்களின் உடலில் அடுத்த பிறவியில் அதிக ரோமங்கள் தோன்றுகின்றன. எள்ளுப் பொடி அன்னத்தைத் திருடுபவன் பெரிய எலியாகி மனிதர்களைக் கடிக்கிறான். நெய்யைத் திருடுபவன் ‘காகமத்சு’ என்னும் கொம்புள்ள நீர்ப்பறவையாகிறான்.

மீனையும், மாமிசத்தையும் திருடுபவன் காகமாகவும், உப்பைத் திருடுபவன் ‘சிரிகாக்’ என்ற பிறவியையும் அடைகிறான். மற்றவர்கள் அடமானமாக வைத்த பொருளைச் சுருட்டிக் கொள்பவன் மீனாகப் பிறந்து, மறுபடி மனிதப் பிறவியை அடைந்து குறைந்த ஆயுளைப் பெறுகிறான்.

பாவம் செய்த மனிதர்கள் பறவைகளாகவும், விலங்குகளாகவும் பிறக்கிறார்கள். அந்தப் பிறவியில் தங்களுடைய உத்தாரத்திற்கான தர்மம் பற்றிய ஞானம் இருப்பதில்லை.

பாவ நடத்தையுள்ள, லோப, மோக வசப்பட்டுப் பாவம் செய்து அந்தப் பாவ நடத்தையை விரதம் முதலியவற்றின் மூலம் விலக்க முயற்சிப்பவர்கள் இருக்க இடமின்றி, மிலேச்சராகி எப்போதும் அலைந்து திரிகிறார்கள். பிறந்ததில் இருந்தே பாவ நடத்தையைத் துறப்பவன் அழகனாகவும், செல்வந்தனாகவும், பிணியற்றவனாகவும் ஆகிறான். மேற்கூறிய பாவ கர்மங்களைச் செய்யும் பெண்களும் பாவத்தின் பங்காளியாகிறார்கள். அவர்கள் அந்தப் பாவமளிக்கும் பிராணிகளின் மனைவியாகின்றனர்.

மற்றவரின் செல்வத்தை அபகரிப்பதால் ஏற்படும் குற்றம் அனைத்தும் இங்கு சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டன. இது பழைய காலத்தில் பிரம்மா தேவரிஷிகளுக்குக் கூறியது. அப்போது அதனைக் கேட்ட பிருகஸ்பதி யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியதாகும்.

69. பாவத்திலிருந்து விடுபடும் உபாயம்; அன்னதானத்தின் சிறப்பு;
அகிம்சை மற்றும் தர்மத்தின் மகிமை
பிருகஸ்பதி யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-112, 113

பாவத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழிகள்

பாவ கர்மத்தைச் செய்து, அதர்மத்தின் பாற்படுபவன், தர்மத்திற்கு எதிரான வழியில் செல்லுவதால், அவன் நரகத்தில் வீழ்கிறான். ஆனால் அறியாமை காரணமாக அதர்மத்தைச் செய்து, அதற்காகப் பச்சாதாபம் கொள்பவன் மறுபடியும் பாவச் செயலைச் செய்யக்கூடாது. மனித மனம் பாவ கர்மத்தை நிந்திக்க நிந்திக்க அவனுடைய சரீரம் அந்த அதர்மத்தின் பந்தனத்திலிருந்து விடுபடுகிறது. பாவம் செய்த மனிதன் தன்னுடைய பாவச் செயலைத் தர்மமறிந்த பிராமணர்களிடம் கூறுவார்களேயாகில் அந்தப் பாவத்தால் உண்டாகும் நிந்தையிலிருந்து விரைவில் விடுபடுகிறான்.

பாம்பு முதலில் இருந்து தன் பழைய தோலைத் துறந்து விடுவதுபோல அவன் பாவம் விலகிவிடுகிறது. மனிதன் மன ஒருமைப்பாட்டுடன், பிராமணனுக்குப் பலவகைப்பட்ட தானங்கள் அளித்தால் அவன் உத்தம கதியை அடைகிறான். உன்னதமான தானங்கள் அளித்து, செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்த பாவங்களிலிருந்து மனிதர்கள் விடுபடுகிறார்கள்.

உன்னதமான தானங்களும், அன்னதானத்தின் சிறப்பும்

எல்லா தானங்களிலும் அன்னதானம் மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகவே தர்மத்தை விரும்பும் மனிதன் எளிமையோடு முதலில் அன்னதானம் செய்ய வேண்டும். அன்னம் மனிதனின் உயிராகும். அன்னத்திலிருந்தே பிராணிகள் பிறக்கின்றன. அன்னத்தின் ஆதாரத்திலேயே உலகம் நிலைபெற்றுள்ளது. ஆதலால் அன்னம் எல்லாவற்றிலும் உத்தமமாகக் கருதப்படுகிறது. தேவர்கள், ரிஷிகள், பித்ருக்கள் மற்றும் மனிதர்களும் அன்னத்தைப் புகழ்கிறார்கள். அன்னதானத்தாலேயே ரந்திதேவ மன்னன் சொர்க்கத்தை அடைந்தார்.

ஆகவே வேதம் ஓதுவதில் ஈடுபடும் பிராமணர்களுக்கு மகிழ்வான உள்ளத்தோடு நியாயமாகச் சம்பாதித்த உத்தமமான அன்னத்தைத் தானம் செய்ய வேண்டும். எந்த மனிதன் அளிக்கும் அன்னத்தை ஆயிரம் பிராமணர்கள் போஜனம் செய்கிறார்களோ, அவன் பறவை, மிருகப் பிறவியில் பிறப்பதில்லை. எப்போதும் யோக சாதனையில் ஈடுபட்டு பத்தாயிரம் பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விப்பவன் பாவ

பந்தனத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். வேதம் அறிந்த பிராமணன் பிசுஷ அன்னத்தை வேதமோதும் பிராமணனுக்குத் தானமளித்தால் இந்த உலகில் சுகமடைகிறான். பிசுஷ பெற்றாவது, அன்னம் கொண்டு வந்து பிராமணர்களுக்கு தானம் அளிப்பவன், சுவர்ணம் தானம் அளிப்பவனின் ஏராளமான பாவங்கள் அழிந்து விடுகின்றன.

பிழைப்பிற்கான பூமியைத் தானம் செய்வதாலும், புராணங்களைப் படிப்பதாலும் மனிதன் பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். த்விஜன் லக்ஷம் முறை காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபம் செய்வதாலும், ஆயிரம் பசுக்களைத் திருப்தி செய்வதாலும், தூய பிராமணர்களுக்கு வேதத்தின் பொருளை எடுத்து விளக்குவதாலும், எல்லாப் பொருட்களையும் தியாகம் செய்வதாலும் முக்தியடைகிறான். இவையனைத்தையும் விட அன்னத்தின் மூலம் எல்லோரையும் உபசரிப்பதே சிறந்ததாகும்.

க்ஷத்திரியன், பிராமணனின் செல்வத்தை அபகரிக்காமல், நியாயமாக மக்களைக் காப்பாற்றி, தன் வீரத்தால் பெற்ற அன்னத்தை வேதமறிந்த பிராமணர்களுக்குத் தூய்மையான உள்ளத்தோடு தானம் செய்து, அந்த தானத்தின் பிரபாவத்தால் முன்பு செய்த பாவங்கள் அழியப் பெறுகிறான். விவசாயத்தின் மூலம் அன்னத்தை விளைவித்து, அதில் ஆறில் ஒரு பாகத்தை மன்னனுக்கு அளித்து, மீதம் இருப்பதில் பிராமணனுக்கு தானம் செய்யும் வைசியனும் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். கடுமையாக உழைத்துச் சம்பாதித்த அன்னத்தைப் பிராமணனுக்குத் தானம் செய்யும் சூத்திரனும் பாவத்தில் இருந்து விடுபடுகிறான்.

எந்தப் பிராமணியையும் இம்சிக்காமல், தன் பலத்தால் உண்டாக்கிய அன்னத்தைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்பவன் ஒருபோதும் சங்கடங்களைச் சந்திப்பதில்லை. நியாயப்படி அன்னத்தைப் பெற்று அதை வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு மகிழ்ச்சியோடு தானம் செய்பவன் தன் பாவங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான். அன்னம் பலத்தை அதிகரிப்பதாகும். ஆகவே, அன்னதானம் செய்து மனிதர்கள் பலவானாகிறார்கள்.

அன்னதானம் செய்பவன் உண்மையில் உயிர்தானம் செய்கிறான். அத்தகைய மனிதர்களால் சனாதன தர்மம் அதிகரிக்கிறது. மனிதன் ஒவ்வொரு நிலையிலும் நியாயமாகச் சம்பாதித்த அன்னத்தை நல்ல பாத்திரத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். அன்னமே எல்லாப் பிராமணிகளின் சிறந்த ஆதாரமாகும். அன்னதானம் செய்பவன் ஒருபோதும் நரகத்தின் துன்பங்களை அனுபவிக்க நேருவதில்லை. ஒவ்வொரு கிருகஸ்தனும் முதலில் பிராமணனுக்குப் போஜனம் செய்வித்துப் பிறகு தான் உண்ண முயற்சிக்க வேண்டும். அன்னதானத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு

நாளையும் பயனுள்ளதாக்க வேண்டும்.

எந்த மனிதன் வேதம், நியாயம், தர்மம் மற்றும் இதிகாசத்தை அறிந்த ஆயிரம் பிராமணர்களுக்கு போஜனம் செய்விக்கிறானோ, அவன் கோர நரகத்தை அடைவதில்லை. சம்சார சக்கரத்தில் சிக்குவதில்லை. இகலோகத்தில் விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெறுகிறான். பரலோகத்தில் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். அன்னதானத்தில் ஈடுபட்டவன், சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். புகழும், அழகும் செல்வமும் உடையவனாகிறான். அன்னதானம் எல்லாவகை தான தர்மங்களின் வேராகும்.

அகிம்சை, வேதம் கூறும் கர்மம், தியானம், புலனடக்கம், தவம், குருசேவை ஆகிய ஆறுவகை கர்மங்களும் தர்மத்தைத் தோற்றுவிப்பன ஆகும். அனைத்தும் வெவ்வேறு காரணங்களால் தோன்றியவையாகும்.

அகிம்சையுடன் தர்மத்தைப் பாலனம் செய்பவன் மோகம், மதம், அசுயை என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் விலக்கி, எப்போதும் காமக் ரோதத்தை அடக்கிச் சித்தி பெற்றுவிடுகிறான். தன் சுகத்தை விரும்புவன் அகிம்சை செய்யும் பிராணிகளைத் தடியால் அடிக்கிறான். அவன் பரலோகத்தில் சுகம் அடைவதில்லை. எல்லா பூதங்களையும் தனக்குச் சமமாகக் கருதி, யாரையும் துன்புறுத்தாமல், கோபத்தை வசப்படுத்துபவன் சுகம் அனுபவிக்கிறான்.

எல்லா பூதங்களின் ஆத்மாவையும், தன் ஆத்மாவாகக் கருதுபவன், எல்லா பூதங்களையும் சமமாகப் பார்ப்பவன், பிறப்பு-இறப்பற்ற அந்த ஞானியின் கதியைக் கண்டு தேவர்களும் விரும்புகிறார்கள். இதுவே தர்மத்தின் சுருக்கமான லக்ஷணமாகும். இதற்கு எதிரான நடத்தை ஆசைக்குக் காரணமாகும். கேட்டால் கொடுப்பதாலும், மறுப்பதாலும், சுக-துக்கம் அளிப்பதாலும், பிடிக்காததைச் செய்வதில் மனிதனுக்கு உண்டாகும் மகிழ்ச்சியும், துயரமுமான அனுபவம் மற்றவர்களுக்கும் உண்டு என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு மனிதன் மற்றவர்கள் மீது தாக்கினால், அத்தகைய சந்தர்ப்பம் நேரும்போது மற்றவர்களும் அவன்மீது தாக்குவார்கள். இதையே இவ்வுலகில் தனக்கான எடுத்துக்காட்டாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, மனிதன் யார் மீதும் தாக்குதல் நடத்தக்கூடாது. அகிம்சையே பெரிய தர்மம் என அறிய வேண்டும்.

70. ஹிம்சை செய்தல்; மாமிசம் உண்பதன் நிந்தை; மாமிசம் உண்பதால் ஏற்படும் குற்றம்; அவற்றைத் துறப்பதன் மகிமையும், பலனும்
பிருகஸ்பதி யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-115, 116

மனம், வாக்கு, செயலால் எவ்வாறு அஹிம்சா தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பது இங்கு கூறப்படுகிறது. பிரம்மவாதிகள் நான்கு உபாயங்களால் அகிம்சா தர்மத்தின் பாலனத்தைக் கூறியுள்ளனர். இவற்றில் ஏதேனும் ஒரு அம்சம் குறைந்தாலும் அகிம்சா தர்மம் முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட முடியாது. நான்கு கால்கள் உடைய விலங்கு மூன்று கால்களால் நிற்க முடியாது என்பதைப்போல மூன்று காரணங்களால் கடைப்பிடிக்கப்படும் அஹிம்சை முழுமையான அஹிம்சை என்று சொல்லப்படுவதில்லை.

யானையின் கால் தடத்தில் எல்லாப் பிராணிகளின் கால் அடையாளம் அடங்கி விடுவதைப்போல, பழைய காலத்தில் தர்மப்படி இந்த உலகில் அஹிம்சையே ஆணையிடப்பட்டுள்ளது. அதாவது அஹிம்சா தர்மத்தில் எல்லா தர்மங்களும் அடங்கிவிடுகிறது. ஜீவன், மனம், வாக்கு, செயல் இவற்றின் ஹிம்சையின் குற்றத்தைப் பெறுகிறது. ஆனால் வரிசையாக முதலில் மனத்தாலும், பிறகு வாக்காலும், பிறகு செயலாலும், ஹிம்சையைத் துறந்து ஒருபோதும் மாமிசம் உண்ணாவிட்டால், அவன் மேற்கூறிய மூன்று வகை ஹிம்சைகளின் குற்றத்திலிருந்து விடுதலையடைகிறான்.

மனம், வாக்கு, ருசி, இந்த மூன்றுமே ஹிம்சை என்னும் தோஷத்திற்கு ஆதாரங்களாகும். தவத்தில் ஈடுபட்டவர் ஒருபோதும் மாமிசம் உண்பதில்லை. எந்த முட்டாள் புதல்வர்களின் மாமிசத்திலும், மற்றவற்றின் மாமிசத்திலும் வேறுபாடு இல்லை என்பதை அறிந்தும் மருள்கொண்டு மாமிசம் உண்கிறானோ அவன் மனிதர்களில் அதமன் ஆவான்.

தாய்-தந்தையரின் சேர்க்கையால் புதல்வர்கள் உண்டாவதுபோல ஹிம்சை செய்யும் பாவி அடிக்கடி பாவப் பிறவிகளில் பிறக்க நேருகிறது. நாக்கு ரசத்தின் ஞானத்தை அறியும்போது அதனிடம் ஈர்ப்பு கொள்கிறது. மாமிசத்தை ருசிப்பதால் அதனிடம் பற்று வளர்கிறது. மாமிசத்தின் பல்வேறு நிலைகளில், பக்குவங்களின் ருசி பேதத்தால் மாமிசம் உண்ணும் மனிதனின் உள்ளம் பற்று கொள்கிறது. மாமிசம் உண்பவன் சொர்க்கத்தில் எளிதாகும். திவ்யமான இனிய இசை ஒலிகளை எவ்வாறு அனுபவிக்க முடியும்? ஏன் எனில் அவர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்ல முடியாது.

மற்றவர்களின் தன தான்யத்தை அழிப்பவனும், மாமிசம் உண்பதைப் புகழ்பவனும் சொர்க்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்படுகின்றனர். மாமிசத்தின் சுவையால் தூண்டப்பட்டு அதை அடிக்கடி உண்பவர்கள், வாக்கால் கூற முடியாத, மனத்தால் சிந்திக்க முடியாத துர்கதிக்கு ஆளாகின்றனர். மரணத்திற்குப் பின் சிதையில் எரிந்து சாம்பலாவது, கொடிய விலங்கின் உணவாகி அதன் கழிவாக மாறுவது, அல்லது வீசப்பட்டுப் புழுக்கள் உண்டாவது ஆகிய மூன்றில் ஏதேனும் விளைவு பிராணிகளின் சரீரத்திற்கு நிச்சயிக்கப்பட்டதாகும். இந்த சரீரத்தை, உயிர்களுக்குத் துன்பம் தந்து அதன் மாமிசத்தால் எவ்வாறு போஷிக்க முடியும்?

மாமிசத்தைப் புகழ்வதும் பாவகர்மத்தின் பலனுடன் தொடர்புடையதாகும். உஷ்நர், சிபி முதலிய பல உத்தம மன்னர்கள் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தம் உயிரைக் கொடுத்து, தம் மாமிசத்தால் மற்றவர்களின் மாமிசத்தைக் காப்பாற்றிச் சொர்க்கலோகம் சென்றுள்ளனர். இவ்வாறு மனம், வாக்கு, செயல் இவற்றுடன் மாமிசம் உண்ணாமை என்னும் அஹிம்சையும் சேர்ந்ததே முழு தர்மமாகும் என தர்மத்தின் நான்கு அம்சங்கள் கூறப்படுகின்றன.

மாமிசத்தைத் துறப்பதால் ஏற்படும் பலன்கள்

அழகான உருவமும், முழுமையான அங்கங்களும், பூரண ஆயுளும் உத்தம அறிவு, சத்வம், பலம் மற்றும் நினைவாற்றலையும் பெற விரும்புபவர்கள் மாமிசத்தை விலக்கி, ஹிம்சையை முற்றிலும் தியாகம் செய்துவிட வேண்டும். இது விஷயமாக ரிஷிகளிடையே பலமுறை விவாதங்கள் நடைபெற்றுள்ளன. கடைசியில் எல்லோருடைய தீர்மானமும் பின்வருமாறு அமைந்தது.

நியமத்தோடு விரதத்தைப் பாலனம் செய்து ஒவ்வொரு மாதமும் அஸ்வமேத யாகம் செய்பவனும், மது-மாமிசத்தை மட்டும் தியாகம் செய்பவனும் ஒரே மாதிரியான பலனைப் பெறுகின்றனர். ஸ்வாயம்பு மனுஷம் மாமிசம் உண்ணாதவன், பசுவை இம்சை செய்யாதவன், மற்றவர் மூலம் இம்சிக்காதவன் ஆகியோர் எல்லோருடைய நண்பனுமாவான் என்று கூறியுள்ளார். சப்தரிஷிகள், பாலகில்யர்கள், சூரிய கிரணத்தைப் பருகி வாழும் பல்வேறு மகரிஷிகள் ஆகியோரும் மாமிசம் உண்ணாததையே புகழ்கிறார்கள்.

மாமிசத்தைத் தியாகம் செய்பவனை எந்தப் பிராணியும் திரஸ்கரிப்பதில்லை. அவன் எல்லோருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாகிறான். சிறந்தவர்களால் மதிக்கப் பெறுகிறான். மற்றவனின்

மாமிசத்தால் தன் மாமிசத்தை அதிகரிக்க விரும்புவன் நிச்சயம் துயரமடைகிறான் என தர்மாத்வான நாரதர் கூறியுள்ளார். மதுவையும், மாமிசத்தையும் துறப்பவன் தானம், யக்கும், தவம் இவற்றின் பலன்களை அடைகிறான். 100 ஆண்டுகள் அஸ்வமேத யாகம் செய்பவனும் ஒருபோதும் மாமிசம் உண்ணாதவனும் சமமான பலனையே அடைகிறார்கள். மது, மாமிசத்தைத் துறப்பவன் எப்போதும் யாகம் செய்பவனாகவும், தியாகம் செய்பவனாகவும், தவம் செய்பவனாகவும் ஆகிறான்.

முதலில் மாமிசத்தைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்து பிறகு முற்றிலும் தியாகம் செய்துவிட்டவன் பெறும் புண்ணியம், எல்லா வேதங்களாலும், யாகங்களாலும் அளிக்க முடியாதது ஆகும். மாமிசத்தின் சுவையை அனுபவித்த பின் அதைத் துறப்பதும், மிகச் சிறந்த அகிம்சை விரதத்தை ஏற்பதும் மிகவும் கடினமாகிறது. எல்லா ஜீவன்களுக்கும் அபயமளிப்பவன் இவ்வுலகில் சந்தேகமின்றி உயிரளிப்பவனாகிறான். அறிவும், பிரியமும் உடைய மனிதன் எல்லாப் பிராணிகளையும் தனக்குச் சமமாகக் கருத வேண்டும்.

தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் சான்றோர்கள் மரண பயம் கொள்ளும்போது, உயிர் வாழ விரும்பும் வியாதியற்ற, குற்றமற்ற பிராணிகள், அவற்றின் மாமிசத்தால் பிழைப்பு நடத்தும் பாவிகளால் கொல்லப்படும்போது ஏன் பயம் கொள்ளாது? ஆகவே, மாமிசத்தைத் துறப்பதே தர்மம்; சொர்க்கம் மற்றும் சுகத்தின் உத்தமமான ஆதாரமாகும். அகிம்சையே சிறந்த தர்மம்; தவமும் சத்தியமும் ஆகும். ஏன் எனில் அதிலிருந்தே தர்மத்தின் ஈடுபாடு உண்டாகிறது. புல்லில் இருந்தோ, கட்டையில் இருந்தோ, பாறையில் இருந்தோ மாமிசம் உண்டாவதில்லை. அது ஜீவனைக் கொன்றே பெறப்படுகிறது. ஆகவே அதை உண்பது பெரும் குற்றமாகும்.

யார் தேவ, பித்ரு யக்குத்தை அனுஷ்டித்து, யாகத்தில் மீதமான அமுதத்தை போஜனம் செய்பவர்களோ, சத்தியத்தையும் எளிமையையும் நேசிப்பவர்களோ அவர்களே தேவர்கள். கபடமும், பொய் பேசுவதும், எப்போதும் மாமிசம் உண்ணுவதும் அரக்கர்களுடைய குணங்களாகும். மாமிசம் உண்ணாதவனுக்கு, சங்கடமான இடங்களிலும், அடர்ந்த காடுகளிலும், இரவு-பகல் சந்தி நேரங்களிலும், நாற்சந்திகளிலும், அவைகளிலும் கூட மற்றவர்களிடம் பயம் ஏற்படுவதில்லை. அவன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரணளிப்பவனாகவும், அனைவரின் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமானவனாகவும் ஆகிறான். அவன் உலகில் யாரிடமும் சினம் கொள்வதில்லை; மற்றவரைச் சினம் கொள்ளச் செய்வதில்லை.

மாமிசம் உண்பவர் இல்லை என்றால் விலங்குகளை யாரும் இம்சை செய்ய மாட்டார்கள். ஏன் எனில் விலங்குகளைக் கொலை செய்பவன் மாமிசம் உண்பவர்களுக்காகவே அதைச் செய்கிறான். மாமிசம் உண்ணத் தகாதது எனக்கருதி அதை விட்டுவிட்டால் விலங்குகளின் வதை தானாக நின்றுவிடும். ஏன் எனில் மாமிசம் உண்பவர்களுக்காகவே மான் முதலிய விலங்குகள் கொல்லப்படுகின்றன. இம்சை செய்பவர்களின் ஆயுளை அவர்களின் பாவம் இழுத்துக் கொள்கிறது. ஆகவே தன் நன்மையை விரும்புவன் மாமிசத்தை முற்றிலும் தியாகம் செய்ய வேண்டும்.

கொடிய விலங்குகளை மனிதர்கள் வேட்டை ஆடும்போது, அவை தமக்கு ரகடிகள் இன்றி வருந்துகின்றன. அவற்றை வதம் செய்யும் அந்தக் கொடியவன் மறுபிறவியில் எல்லாப் பிராணிகளின் சினத்திற்கும் ஆளாகிறான். அவனைப் பாதுகாப்பவர் யாருமில்லை. லோபத்தாலும், மகிழ்ச்சியாலும், பலத்தையும் வீரியத்தையும் வளர்த்துக் கொள்வதற்காகவும், பாவிக்குடன் தொடர்பு கொள்வதாலும் மனிதர்கள் அதர்மத்தில் ருசி கொள்கின்றனர். மற்றவற்றின் மாமிசத்தால் தன்னுடைய மாமிசத்தை வளர்த்துக் கொள்ள விரும்புவன் எங்கு பிறந்தாலும் அமைதியடைய முடியாது.

நியம பராயண மகரிஷிகள் மாமிசம் உண்பதைத் தியாகம் செய்வதை செல்வம், புகழ், ஆயுள் மற்றும் சொர்க்கத்தை அடைவதற்கான முக்கியமான உபாயம் என்றும், சிறந்த நன்மைக்கான சாதனம் என்றும் கூறியுள்ளனர்.

மார்க்கண்டேய மகரிஷி “உயிர் வாழ விரும்பும் பிராணிகளைக் கொன்றோ, அல்லது அவை தானே இறந்த பிறகு அவற்றின் மாமிசத்தைச் சாப்பிடுபவன், அவன் கொல்லாவிட்டாலும் அந்தப் பிராணிகளைக் கொன்றவனாகவே கருதப்படுகிறான்” என்று கூறியுள்ளார். வாங்குபவன் செல்வத்தின் மூலமும், உண்பவன் பயன்படுத்துவதன் மூலமும், கொல்பவன் வதம் செய்வதன் மூலமும் பிராணிகளை வதம் செய்கிறார்கள். இவ்வாறு மூன்று வகைகளில் பிராணிகளின் வதம் நிகழ்கிறது. மாமிசம் உண்பவனை ஆமோதிக்கும் மனிதனும் மாமிசம் உண்ணும் பாவத்திற்குப் பங்காளியாகிறான்.

எப்போதும் மாமிசம் உண்ணாமல், எல்லா உயிர்களிடமும் கருணை செய்பவனை எந்தப் பிராணியும் திரஸ்கரிப்பதில்லை. அவன் தீர்க்காயுளோடும், பிணியற்றவனாகவும் இருக்கிறான். சுவர்ணதானம், கோதானம், பூமிதானம் ஆகியவற்றால் கிடைக்கும் தர்மத்தைக் காட்டிலும் மாமிசம் உண்ணாததால் உண்டாகும் சிறந்த தர்மம் அலாதி யானது. மாமிசம் உண்பதற்காகப் பிராணிகளைக் கொல்பவன் மிகப்பெரும் அதமன். மாமிசம் உண்பவனைக் காட்டிலும் கொல்பவனுக்கு மிகப்பெரிய குற்றம் உண்டாகிறது.

யக்கும், யாகம் முதலிய வைதீக மார்க்கங்களின் பெயரில் பிராணிகளை இம்சிப்பவனும், மாமிசத்தை விரும்பும் அதர்மமான முட்டாளும் நரகத்தையே அடைகிறார்கள். முதலில் மாமிசம் சாப்பிட்டுப் பிறகு அதிலிருந்து விலகியவனுக்கு மிகப்பெரிய தர்மம் உண்டாகிறது. அவன் பாவத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிறான். கொல்வதற்காக விலங்கைக் கொண்டு வருபவன், கொல்ல அனுமதிப்பவன், அதை வதம் செய்பவன், வாங்குகிறவன், விற்கிறவன், சமைப்பவன், சாப்பிடுபவன் அனைவருமே மாமிசம் சாப்பிடுபவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அந்தப் பாவத்திற்குரியவர்களாகின்றனர்.

இதுகுறித்து சாக்ஷாத் பிரம்மா எடுத்து விளக்கியுள்ளார். அது ரிஷிகளால் வணங்கப்பட்டது. வேதங்களில் நிலைபெற்றுள்ளது. மக்களை விரும்புபவர்கள் ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தைக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அது மோக்ஷத்தை விரும்பும் வைராக்கிய புருஷனுக்கு விருப்பமானதல்ல. தான் சுகமாக இருக்க விரும்புவன் உலகில் பிராணிகளின் மாமிசத்தை முற்றிலும் தியாகம் செய்ய வேண்டும்.

பழைய கல்பத்தில், யாகத்தில் புரோடாசப் பசுவே (மாவால் செய்யப்பட்டது) பயன்படுத்தப்பட்டது. யாக புருஷர்கள், புண்ணிய லோகங்களை அடையும் சாதனங்களில் ஈடுபட்டவர்கள் அன்னத்தின் மூலமே யாகம் செய்து வந்தனர். பழைய காலத்தில் ரிஷிகள் இதுபற்றி சேதிராஜன் வசவிடம் தன்னுடைய ஐயத்தைக் கேட்டனர். அப்போது வசு, முற்றிலும் சாப்பிடக் கூடாததான மாமிசத்தை உண்ணத் தகுந்ததாகக் கூறிவிட்டார். அதனால் உசிதமற்றதைக் கூறிய காரணத்தால் ஆகாயத்திலிருந்து பூமியின் மீது விழுந்துவிட்டார். பூமியிலும் மாமிசம் உண்ணத் தகுந்தது எனக் கூறியதால் அவர் பாதாளத்தில் உறைந்து விட்டார்.

மாமிசம் உண்ணாததால் ஏற்படும் நன்மைகள்

மாமிசம் உண்ணாமல் இருப்பதால் எல்லாவகை சுகமும் கிடைக்கிறது. 100 ஆண்டுகள் கருந்தவம் செய்பவனும், மாமிசத்தை மட்டும் தியாகம் செய்பவனும் சமமாகக் கருதப்படுகிறார்கள். சிறப்பாக, சரத்ருது சுக்லபக்ஷத்தில் மதுவையும், மாமிசத்தையும் முற்றிலும் தியாகம் செய்ய வேண்டும். அதுவே தர்மமாகும். வருஷத்தில் நான்கு மாதங்களில் மாமிசம் உண்ணாதவர்கள் புகழ், கீர்த்தி, ஆயுள், பலம் ஆகிய நான்கு நன்மைகளையும் பெற்று விடுகிறார்கள். ஒரு மாதம் வரை எல்லா வகை மாமிசத்தையும் தியாகம் செய்பவன் எல்லாத் துயரத்தையும் கடந்து சுகமாகவும், பிணியின்றியும், வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறான். ஒவ்வொரு மாதமும், அல்லது ஒவ்வொரு பக்ஷம் வரை மாமிசம் சாப்பிடுவதை விடுபவர்கள்

பிரம்மலோகத்தை அடைகிறார்கள்.

ஐப்பசி மாதத்தின் இரு பக்ஷம் அல்லது ஒரு பக்ஷத்தில் மாமிசம் உண்பதை விட்டவர்கள் எல்லா பூதங்களின் ஆத்மரூபமாகிவிட்டனர். அவர்கள் மிகச்சிறந்த தத்துவ ஞானத்தைப் பெறுகின்றனர். நாபாகன், அம்பரீஷன், கயன், ஆயு, அனரண்யன், திலீபன், ரகு, குரு, கார்த்தவீரியன், அநிருத்தன், நகுஷன், யயாதி, ந்ருகன், விஸ்வகஸ்வன், சசபிந்து, யுவனாஸ்வன், உஷ்னர் புத்திரன் சிபி, முசுகுந்தன், மாந்தாதா, அரிச்சந்திரன் ஆகியோர் இத்தகைய தத்துவ ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் ஆவர்.

உண்மையே பேச வேண்டும்; பொய் பேசக்கூடாது. சத்தியமே சனாதன தர்மமாகும். அரிச்சந்திர மன்னன் சத்தியத்தின் பிரபாவத்தால் வானத்தில் சந்திரனைப்போலச் சஞ்சரிக்கிறார். ச்யேன சித்ரன், சோமகன், வ்ருகன், ரந்தி தேவன், வசு, ச்ருஞ்ஜயன், கிருபர், பரதன், துஷ்யந்தன், கருஷன், ராமன், அலர்கள், நரன், விருபாஸ்வன், நிமி, ஜனகர், புருரவா, ப்ருது, வீரசேனன், இஷ்வாகு, சம்பு, ச்வேதசாகர், அஜன், பிந்து, சுவாகு, ஹர்ஷஸ்வன், சுபன், பரதன் இவர்கள் அனைவரும் இன்னும் பல மன்னர்களும் ஒருபோதும் மாமிசம் உண்ணவில்லை.

இந்த மன்னர்கள் அனைவரும் பிரகாசத்துடன் ஒளி வீசியபடி பிரம்மலோகத்தில் இருக்கிறார்கள். கந்தர்வர்களால் உபாசிக்கப்படுகின்றனர். அப்சரஸ்கள் அவர்களுக்குச் சேவை புரிகின்றனர். ஆகவே, அகிம்சை என்னும் தர்மமே எல்லா தர்மங்களிலும் உத்தமமானதாகும். அகிம்சா தர்மத்தைப் பின்பற்றிய மகாத்மாக்கள் சொர்க்கத்தில் வாசம்புரிகிறார்கள். தேன், மது, மாமிசம் இவற்றைப் பிறந்ததில் இருந்தே துறந்துவிட்டவர்களே முனிவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்.

மாமிசம் உண்பதைத் துறந்து இந்த தர்மத்தின்படி நடப்பவனும், இதை மற்றவர்களுக்குக் கூறுபவனும், தீய நடத்தையுடன் இருந்தாலும் நரகத்திற்குச் செல்வதில்லை. இந்த பகுதியைப் படிப்பவனும், கேட்பவனும் பாவங்களில் இருந்து விலகிப் போகங்களைப் பெறுகிறார்கள். தன் இன மக்களிடையே மதிப்பை பெறுகிறார்கள். ஆபத்தில் உள்ளவன் ஆபத்திலிருந்தும், பிணியாளன் பிணியிலிருந்தும், துயரமுற்றவன் துயரத்தில் இருந்தும் விடுதலை அடைகிறான். பசு பக்ஷியாகப் பிறப்பதில்லை. அழகிய உருவமும், செல்வமும், பெரும் புகழும் கிடைக்கப் பெறுகிறான்.

அகிம்சா தர்மத்தின் புகழ்

மாமிசம் உண்ணாததால் ஏராளமான லாபம் உள்ளது. மாமிசத்தை உண்பவனைவிடப் பெரிய நீசனும், இரக்கமற்றவனும் வேறு யாரும்

இல்லை. தனக்கு இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்று விரும்பும் மனிதன் மற்றவர்கள் மீதும் இரக்கம் காட்ட வேண்டும். மாமிசத்தின் உற்பத்தி வீரியத்திலிருந்து உண்டாவதால் அவற்றிலிருந்து விலகுவதே பெரிய புண்ணியமாகும். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்டுவதற்கு இணையான புண்ணியம் வேறு இல்லை. அகிம்சையே தர்மத்தின் லக்ஷணம் ஆகும். இரக்கமுடையவன் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அபயமளிக்கிறான். அவனுக்கும் எல்லாப் பிராணிகளும் அபயமளிக்கின்றன.

அவன் காயப்பட்டாலோ, விழுந்துவிட்டாலோ, தண்ணீரில் அடித்துச் செல்லப்பட்டாலோ எல்லாப் பிராணிகளும் அவனைக் காப்பாற்றுகின்றன. மற்றவர்களைப் பயத்திலிருந்து விடுவிப்பவனை இம்சை செய்யும் விலங்குகளும், பிசாசு, ராக்ஷஸர்களும் கூடக் கொல்வதில்லை. உயிர்தானத்தை விடச் சிறந்த ஒரு தானம் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப் போவதுமில்லை. எந்தப் பிராணியும் மரணத்தை விரும்புவதில்லை. இந்த சம்சாரக் கடலில் எல்லாப் பிராணிகளும் எப்போதும் கர்ப்பவாசம், பிறப்பு, முதுமை முதலிய துன்பங்களால் துயருற்று அலைவதோடு மரண பயத்தாலும் கலக்கமடைகின்றன.

கர்ப்பவாசத்தில் பிராணி மல-மூத்திரம், வியர்வை இவற்றின் நடுவில் இருந்து, உவர்ப்பு, கசப்பு, காரம் முதலிய மிகக் கடுமையான துயரம் தரும் ரசங்களால் வெந்து, மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறது. மாமிசத்தை விரும்பும் ஜீவன் பிறவி எடுத்தாலும், பிறர் வசப்பட்டு அடிக்கடி ஆயுதங்களால் வெட்டவும், சமைக்கவும்படுகின்றன. மரணத்திற்குப் பின் கும்பிபாகம் என்னும் நரகத்தில் வறுக்கப்படுகிறார்கள். வெவ்வேறு பிறவிகளில் பிறந்து கழுத்து இறுக்கப்பட்டு, கொல்லப்படுகிறார்கள்.

வாழ்நாள் முழுவதும் எந்தப் பிராணியின் மாமிசத்தையும் உண்ணாதவன் சொர்க்கத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெறுகிறான். மாமிசம் உண்பவன் மறு பிறிவியில் அதே பிராணியின் மூலம் உண்ணப்படுகிறான். “இன்று அவன் என்னைச் சாப்பிட்டான் ஆனால் ஒருசமயம் நானும் அவனைச் சாப்பிடுவேன்” என்பதே மாமிசத்வத்தின் பொருளாகும். இந்தப் பிறிவியில் இம்சிக்கப்படும் ஜீவன் மறுபிறிவியில் தன்னை வதம் செய்தவனையும், உண்டவனையும் கொன்றுவிடுகிறது.

எந்தெந்த உடலால் ஒருவன் என்னென்ன கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் அந்தந்த சரீரத்தால் அந்தந்த கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறான். அகிம்சையே சிறந்த தர்மம்; பரமதானம், பரமதவம், பரமயக்ஞம், பரமபலன், பரமமித்ரன் மற்றும் பரமசுகமாகும்; யாகங்களின் தானம், தீர்த்தங்களில் நீராடல், தானங்களின் பலன் அனைத்தும் அகிம்சைக்குச் சமமாகிறது.

இம்சை செய்யாதவனின் தவம் அக்ஷயமானது. அவன் எப்போதும் யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். இம்சிக்காதவன் பிராணிகளுக்குத் தாய்-தந்தையைப் போன்றவன். இது அகிம்சையின் பலனாகும். அகிம்சைக்கு இதைவிட அதிகப் பலன்கள் உண்டு. அகிம்சையால் உண்டாகும் லாபங்களை 100 வருஷங்களிலும் கூற முடியாது.

71. ஒரு புழு வியாசரை தரிசித்து, அவருடைய அருளால்
பிரம்மலோகம் அடைந்த வரலாறு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-117, 118, 119

இவ்வுலகில் பிறந்த பிராணிகள் மேன்மை நிலையிலும், வீழ்ந்த நிலையிலும், சுப-அசுப நிலையில் சுகத்தைக் கருதுகின்றன. இறக்க விரும்புவதில்லை. இது தொடர்பாக கிருஷ்ணத்வைபாயனர் வியாசருக்கும், ஒரு புழுவிற்கும் இடையில் நடந்த உரையாடலும், புழு மேன்மையடைந்த வரலாறும் புகழ் பெற்றது.

வியாசர் மற்றும் புழுவிற்கு இடையிலான உரையாடல்

ஒருசமயம் பிரம்ம சொருபரான வியாசர் வழியில் சென்று கொண்டிருந்தபோது, ஒரு புழு ஒரு வண்டியின் அடியிலிருந்து வேகமாக ஓடுவதைப் பார்த்தார். எல்லாப் பிராணிகளின் கதியையும், அவற்றின் மொழியையும் அறிந்த அவர் அந்தப் புழுவிடம், “நீ மிகவும் பயத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறாய். எதைப் பார்த்து நீ பயம் அடைந்துள்ளாய்?” என்று கேட்டார்.

புழு அவரிடம் கூறியது; “அறிஞரே ஒரு மிகப்பெரிய மாட்டு வண்டி வந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனுடைய கடகட என்னும் பயங்கரமான ஒலியைக் கேட்டு எனக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. அந்த வண்டி என்னை நசுக்கிவிடக்கூடாது என்பதற்காக இங்கிருந்து வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன். மாடுகளின் மீது விழும் சவுக்கடியின் ஒலியும், அதில் அமர்ந்துள்ள மனிதர்கள் பேசும் ஒலியும் என் காதில் விழுகிறது. என் போன்ற புழுக்களுக்கு இந்த பயங்கரமான ஒலி தைரியத்துடன் கேட்க இயலாததாகும். இந்த பெரும் பயத்திலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நான் இங்கிருந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிராணிகளுக்கு மரணம் மிகவும் துயரமளிப்பதாகும். தன்னுடைய உயிர் எல்லோருக்கும் மிகவும் கிடைத்தற்கரியது. நான் சுகத்தில் இருந்து துக்கத்தில் சிக்கும்படி ஆகிவிடக்கூடாது” என்று கூறியது.

வியாசர் அதனிடம் கூறினார்; “புழுவே! உனக்கு சுகம் எங்குள்ளது? என் கருத்தின்படி நீ இறப்பதே உன்னுடைய சுகத்திற்கு உரியதாகும். ஏன் எனில் நீ மிகவும் தாழ்ந்த புழு பிறவியில் கிடக்கிறாய். உனக்கு ஒளி, ஸ்பரிசும், ரசம், கந்தம் மற்றும் பல பெரிய-சிறிய போகங்களின் அனுபவம் உண்டாவதில்லை. ஆகவே நீ இறப்பதே நல்லதென்று நான் கருதுகிறேன்”

என்றார்.

புழு தன் முற்பிறவி வாழ்க்கையைக் கூறுதல்

புழு வியாசரிடம் கூறலானது; “அறிஞரே! ஜீவன் எல்லாப் பிறவிகளிலும் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றது. எனக்கும் இந்தப் பிறவியில் சுகம் கிடைக்கிறது. இதனாலேயே நான் உயிர் வாழ விரும்புகிறேன். இந்தப் பிறவியிலும் இந்த சரீரத்திற்கு எல்லா விஷயங்களும் கிடைக்கின்றன. மனிதர் மற்றும் ஸ்தாவர பிராணிகளின் போகங்கள் வெவ்வேறானவை.

பிரபோ! முற்பிறவியில் நான் ஒரு மனிதனாக, மிகவும் செல்வம் படைத்த குத்திரனாக இருந்தேன். பிராமணர்களிடம் மரியாதை வைத்திருந்தேன். நான் கருமியாகவும், கொடியவனாகவும், வட்டி வாங்குபவனாகவும் இருந்தேன். எல்லோருடனும் கடுமையாகப் பேசி, மக்களை ஏமாற்றி, பொய் சொல்லி, மற்றவர்களுடைய பொருட்களை அபகரித்துக் கொள்வதில் ஈடுபட்டு வந்தேன்.

உணவின் ருசியினால் ஈர்க்கப்பட்டு, தனியாகவே போஜனம் செய்ய விரும்பும் இரக்கமற்றவனாக இருந்தேன். வீட்டிற்கு வந்த அதிதிகளுக்கும், ஆஸ்ரித ஜனங்களுக்கும் உணவளிக்காமலேயே சாப்பிட்டு வந்தேன். தேவர்களுக்காகவும், பித்ருக்களுக்காகவும் அன்னத்தைச் சேகரித்து வந்தபோதும் பணத்தாசையால் அந்த அன்னத்தையும் தானம் செய்யவில்லை. பல சமயத்தில் அபயம் வேண்டி, என்னிடம் சரணடைந்தவர்களைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் சேர்த்த பிறகும் அவர்களை அங்கிருந்து வெளியேற்றிவிட்டேன். அவர்களைக் காப்பாற்றவில்லை.

மற்றவர்களிடம் இருந்த தன-தான்யம், அழகிய மனைவி, நல்ல வாகனங்கள், அற்புதமான வஸ்திரங்கள், உத்தமமான செல்வம் இவற்றைக் கண்டு நான் காரணமின்றியே அவர்களிடம் குமுறிக் கொண்டிருந்தேன். மற்றவர்களின் சுகத்தைக் கண்டு எனக்குப் பொறாமை ஏற்பட்டது. மற்றவர்கள் உன்னதம் அடைவதை நான் விரும்பவில்லை. மற்றவர்களின் தர்மார்த்த காமங்களில் தடை செய்து வந்தேன். என் விருப்பத்தையே பெரிதாகக் கருதினேன். சுருக்கமாக, முற்பிறவியில் நான் இரக்கமில்லாத காரியங்களையே செய்து வந்தேன்.

அவற்றை நினைக்கும்போது ஒருவன் தன் அன்பு மகனைத் தியாகம் செய்து, அதற்காகப் பச்சாதாபப்படுவதைப் போன்ற நிலை உண்டாகிறது. முன்பு நான் செய்த சபகர்மங்களின் பலனை நான் இதுவரை அனுபவிக்கவில்லை. முற்பிறவியில் நான் என் முதிய தாய்க்கு மட்டுமே சேவை செய்தேன். ஒருநாள் யாருடனோ என் வீட்டிற்கு வந்த பிராமண

அதிதி குணங்களில் சிறந்திருந்ததால் அவரை வரவேற்று உபசரித்தேன். அந்தப் புண்ணியத்தின் பிரபாவத்தாலேயே இதுவரை முற்பிறவி நினைவுகள் விலகாமல் இருக்கின்றன. தபோதனரே! இப்போது நான் சுபகர்மத்தின் மூலம் எதிர்காலத்தில் சுகம் பெற விரும்புகிறேன். அதற்கேற்ற நன்மை தரும் காரியம் என்ன என்பதைத் தாங்கள் கூறக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றது.

வியாசர் புழுவிற்கு வரமளித்தல்

வியாசர் புழுவிடம் கூறினார்; “புழுவே! நீ இந்தப் பிறவியில் பிறந்தும் மயக்கம் கொள்ளாதது என்னுடைய தவத்தின் பிரபாவத்தாலேயாகும். என்னை தரிசித்ததின் பலனாக நீ மருள் கொள்ளவில்லை. நான் என் தவத்தின் பலத்தால் தரிசனம் மட்டும் அளித்து உன்னை உத்தாரம் செய்வேன். ஏன் எனில் தவ பலத்தை விடச் சிறந்த வேறு பலம் இல்லை.

புழுவே! நீ முன்பு செய்த கர்மங்களின் பலனாகப் புழுவாகப் பிறக்க வேண்டி வந்தது என்பதை நான் அறிவேன். இப்போது உனக்கு தர்மத்தில் சிரத்தை இருக்கிறது என்றால் உனக்கு தர்மம் அவசியம் கிடைக்கும். தேவர், மனிதர், பசு, பசுதிகளாகப் பிறந்த பிராணிகள் இந்த கர்ம பூமியில் செய்த கர்மங்களின் பலனையே அனுபவிக்கின்றன. அஞ்ஞானியான மனிதன் ஆசையின் சித்திக்காகவே குணங்களை ஏற்றுக் கொள்கிறான். முட்டாளோ, வித்வானோ, வாக்கு, அறிவு, கை, கால் இல்லாமல் உயிர் வாழும் மனிதனை புருஷார்த்தங்கள் துறந்துவிடும்.

புழுவே! சிறந்த பிராமணர் வீட்டில் நீ புதல்வனாகப் பிறப்பாய். அவர் வாழ்வில் எப்போதும் சூரியனையும், சந்திரனையும் பூஜை செய்கிறார். மக்களுக்குப் புனிதமான கதைகளைக் கூறுகிறார். அவருடைய இல்லத்தில் பற்றற்ற பாவத்துடன் நீ இருப்பாய். அப்போது நான் உன்னிடம் வந்து பிரம்ம வித்தையை உபதேசிப்பேன். நீ செல்ல விரும்பும் உலகத்திற்கு உன்னை அனுப்பிவிடுவேன்” என்று கூறினார். வியாசர் இவ்வாறு கூறியதும் அந்தப் புழு “மிகவும் நன்று” என்று கூறி அவரிடம் விடைபெற்றது. தற்செயலாக அங்கு வந்த பெரும் வண்டியின் சக்கரத்தில் விழுந்து தூளாகி உயிரைத் துறந்தது.

புழு கூடித்திரியனாகப் பிறந்து வேத வியாசரைச் சந்தித்துக் கூறுதல்

பிறகு அந்த புழு வரிசையாக முள்ளம்பன்றி, உடும்பு, பன்றி, மான், பறவை, சண்டாளன், சூத்திரன் மற்றும் வைசியனின் பிறவியில் தோன்றி பிறகு கூடித்திரிய ஜாதியில் பிறந்தது, வியாசரின் அருளால் கூடித்திரிய குலத்தில் தோன்றி வியாச மகரிஷியைத் தரிசனம் செய்யச் சென்று,

அவருடைய பாதங்களில் தன் தலையை வைத்து வணங்கியது; அதாவது வணங்கினான். பிறகு புழுவாக இருந்து கூத்திரியனாகப் பிறந்த அவன் வியாசரிடம் கூறினான்.

“பகவன்! இன்று எனக்கு இணையற்ற இடம் கிடைத்துள்ளது. நான் என் குற்றத்தால் புழுவாக இருந்து இன்று ராஜகுமாரனாகிவிட்டேன். இது உங்கள் அருளால் நடந்தது ஆகும். இப்போது தங்க அணிகலன்கள் அணிந்த யானைகள் மீது சவாரி செய்கிறேன். என் தேரில் காபூலிக் குதிரைகள் பூட்டப்படுகின்றன. சகோதரர்களோடும், உறவினர்கள் மற்றும் மந்திரிகளோடும் மாமிச உணவை உண்கிறேன். சிறந்த புருஷர்கள் வாழும் அழகிய மாளிகைக்குள் சுகமளிக்கும் படுக்கைகளில் உறங்குகிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் சூத, மாதக வந்திகள் என்னைப் புகழ்கின்றனர்.

பாக்யவானே! உங்கள் அருளால் நான் புழு பிறவியிலிருந்து அரசகுமாரனாகியுள்ளேன். பேரறிஞரே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நான் உங்களுக்கு என்ன சேவை செய்யட்டும்? எனக்கு ஆணையிடுங்கள். உங்களுடைய தபோ பலத்தினாலேயே எனக்கு ராஜ்ய பதவி கிடைத்துள்ளது” என்று கூறினான்.

வியாசர் ராஜகுமாரனிடம் கூறுதல்

வியாசர் அரசகுமாரனிடம் கூறினார்; “இன்று உன் சொற்களால் நீ என்னை நன்கு துதித்தாய். இன்று வரை உனக்கு உன் புழு பிறவியின் அருவறுக்கத்தக்க நினைவு அதாவது மாமிசம் உண்ணும் குணம் இருக்கிறது. பூர்வ ஜன்மத்தில் சூத்திரப் பிறவியில் சேர்த்த பாவம் முற்றிலும் அழியவில்லை. நீ என்னைத் தரிசித்ததன் புண்ணியத்தாலேயே ராஜகுமாரனாகிவிட்டாய். இன்று நீ என்னைப் பூஜித்ததன் பலனாக இந்த கூத்திரியப் பிறவிக்குப் பிறகு பிராமணத் தன்மையைப் பெறுவாய்.

ராஜகுமாரா! நீ பலவகை சுகங்களை அனுபவித்துக் கடைசியில் பசுக்களையும், பிராமணர்களையும் காப்பாற்றுவதற்காகப் போர்க்களத்தில் உன் உயிரை ஆஹூதி அளிப்பாய். பின் பிராமணனாகப் பிறந்து ஏராளமான தகூழிணை உடைய யாகங்களை அனுஷ்டித்து சொர்க்க சுகத்தை அனுபவிப்பாய். அதன்பின் அழியாத பிரம்ம சொருபத்தை அடைந்து, அகூடியமான ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பாய்.

கோணலான பிறவியில் இருந்த ஜீவன் மேல்நோக்கி எழும்போது அங்கிருந்து முதலில் சூத்திரனாகப் பிறக்கிறது. சூத்திரன் வைசியனாகவும், வைசியன் கூத்திரியப் பிறப்பையும், நன்னடத்தையுடைய கூத்திரியன் பிராமணப் பிறவியையும் அடைகிறான். பிறகு நன்னடத்தையுள்ள பிராமணன்

புண்ணிய மயமான சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான்.” என்று வியாசர் கூறினார்.

புழு கூடித்திரிய பிறவியிலிருந்து பிராமணப் பிறவியை அடைதல்

கூடித்திரிய தர்மத்தை அடைந்த அந்த ஜீவன் சக்திசாலியாகி மிகப் பெரும் தவம் புரியலானான். தர்மார்த்த தத்துவத்தை அறிந்த அந்த ராஜகுமாரனின் தீவிர தவத்தைக் கண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயன வியாசர் அவனிடம் வந்தார். கூறலானார்; “பூர்வ ஜென்மத்துப் புழுவே! பிராணிகளைக் காப்பது கூடித்திரிய தர்மமாகும். இதைச் சிந்தித்துப் பாலனம் செய்து, அடுத்த பிறவியில் பிராமணன் ஆவாய். நீ சுப-அசுப ஞானத்தைப் பெற்று, மனத்தையும், புலன்களையும் வசப்படுத்தி மக்களைக் காப்பாற்று. உத்தம போகங்களைத் தானமளித்து ஆத்மஞானியாகு. எப்போதும் தர்ம நடத்தையைப் பின்பற்று. பிறகு கூடித்திரிய சரீரத்தைத் துறந்து பிராமணத் தன்மையை அடைவாய்” என்றார்.

கூடித்திரியனான அவனும் வியாசரின் சொற்படி, தர்ம வழியில் மக்களைக் காப்பாற்றினான். பிறகு காட்டிற்குச் சென்று பரலோகம் அடைந்தான். மக்களைக் காத்த தர்மத்தால் பிராமண குலத்தில் பிறவி எடுத்தான். அவன் பிராமணன் ஆனதை அறிந்த வியாசர் மீண்டும் அவனிடம் வந்து கூறினார்; “பிராமண சிரோமணியே! இனி நீ கவலைப்பட வேண்டாம். மனிதன் பாவம் செய்வதற்கு ஏற்பவே பலனை அனுபவிக்க நேருகிறது. நீ மரண பயத்தால் கவலை கொள்ளாமல் உத்தம தர்மப்படி நடந்து கொள்” என உபதேசித்தார்.

பிராமணனாகப் பிறந்தவன் அவரிடம், “பகவன்! நான் உங்களுடைய முயற்சியால் மிகவும் சுகமான நிலையை அடைந்துவிட்டேன். இந்தப் பிறவியில் என் பாவம் அனைத்தும் அழிந்துவிட்டது” என்று கூறினான். பிறகு நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களைச் செய்து பிரம்மஞானியாகி, பிரம்மலோகத்திற்குச் சென்று சனாதன பிரம்மத்தை அடைந்துவிட்டான். இவ்வாறு தன் தர்ம நடத்தையால் புழுவான அவன் சனாதன பிரம்மபதத்தைப் பெற்றுவிட்டான்.

72. வியாசர்-மைத்ரேயர் உரையாடல்; தானம், தவம் இவற்றின் சிறப்பு
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-120, 121, 122

வியாச மகரிஷி மைத்ரேயரிடம் சென்று, போஜனம் பெற்று மகிழ்ச்சியடைதல்

பழைய காலத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணத்வைபாயன வியாசர் மறைவாகச் சஞ்சரித்து, வாரணாசிக்குச் சென்று அங்கு முனிவர்கள் மண்டலியில் அமர்ந்திருந்த மைத்ரேய முனிவரை அணுகினார். மைத்ரேயர் வியாசரைப் புரிந்து கொண்டு அவருக்குப் பூஜை செய்து, உத்தமமான அன்னம் அளித்துப் போஜனம் செய்வித்தார். ருசி மிகுந்த அந்த அன்னத்தால் திருப்தியடைந்த வியாசர் அங்கிருந்து புறப்படத் தொடங்கியபோது சிரித்தார்.

அவர் சிரிப்பதைக் கண்ட மைத்ரேயர் அவரை வணங்கி, “தர்மாத்மன்! இப்போது தாங்கள் சிரித்ததற்கு என்ன காரணம்? உங்களுக்கு எவ்வாறு சிரிப்பு வந்தது? தவசியான உங்களுக்கு திடீரென்று உல்லாசம் வந்ததற்கான காரணத்தை எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். வியாசர் அவரிடம் கூறலானார்.

வியாச மகரிஷி தானமளித்தலின் சிறப்பை மைத்ரேயரிடம் கூறுதல்

பிரமன்! தவத்தால் உண்டான சௌபாக்கியம் என்னிடம் உள்ளது. உங்களிடம் இயல்பான பெரும் பாக்கியம் நிலைபெற்றுள்ளது. ஜீவாத்மாவிலும் பரமாத்மாவிலும் நான் மிகச்சிறு வேறுபாட்டைக் காண்கிறேன். பரமாத்மா எல்லாப் பொருட்களுடன் சம்பந்தம் கொண்டவர், எங்கும் வியாபித்தவர் என்பதால் நான் அவரை ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் சிறந்தவராகக் கருதுகிறேன். ஆனால் தாங்களோ, ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மாவையும் தனித்தனியாகக் காணாமல் ஒன்றாகவே காணுகிறீர்கள்.

அதிதிக்கு மிகுந்த கௌரவம் அளித்து அவனுடைய விருப்பத்திற்கேற்ப மரியாதை செய்வது ‘அதிச்சந்தம்’ எனப்படும். வாக்கால் அதிதியைக் கௌரவப்படுத்துவது ‘அதிவாதம்’ எனப்படுகிறது. இங்கு எனக்கு இந்த அதிச்சந்த, அதிவாத என்னும் இரண்டு உபசரிப்பும் கிடைத்தன. அதனாலேயே நான் மகிழ்ச்சியும், உல்லாசமும் கொண்டேன். வேதங்கள் ஒருபோதும் பொய் கூறுவதில்லை. வேத வாக்கு பொய்யாவதும் இல்லை. வேதங்கள் மனிதர்களுக்கு, யாருக்கும் துரோகம் செய்யாமை, தானமளித்தல், மற்றவர்களிடம் எப்போதும் உண்மை பேசுதல் ஆகிய மூன்றையும் உத்தம விரதங்களாகக் கூறுகின்றன.

வேதத்தின் இந்த வாக்கினை முதன் முதலில் ரிஷிகள் கடைப்பிடித்தனர். இப்போதும் வேதத்தின் இந்த ஆணையைக் கடைப்பிடிப்பது நம்முடைய கடமையாகும். சாஸ்திர விதிக்கேற்ப அளிக்கப்படும் சிறிய தானமும் பெரும் பலனை அளிக்கிறது. நீ தூய்மையான இதயத்தோடு பசியும்-தாகமும் உள்ள அதிதிக்கு அன்னத்தையும் நீரையும் அளித்தாய். என்னுடைய பசியையும், தாகத்தையும் போக்கித் திருப்தி செய்தாய். இந்தப் புண்ணியத்தின் பிரபாவத்தால் பெரும் யாகங்கள் மூலம் கிடைக்கும் உலகங்களைப் பெற்றுவிட்டாய். இந்த தானத்தின் மூலம் புனிதமான உன்னுடைய தவத்தால் நான் மிகவும் மகிழ்கிறேன். உன்னுடைய பலம் புண்ணியத்தின் பலமாகும். உன்னுடைய தரிசனம் புண்ணியத்தின் தரிசனமாகும். இந்த தான ரூபமான புண்ணிய கர்மத்தின் அனுஷ்டானத்தால் உன்னுடைய உடலிலிருந்து புண்ணியத்தின் நறுமணம் எப்போதும் பரவிக் கொண்டிருப்பதை நான் காண்கிறேன்.

தானம் செய்வது, தீர்த்த நீராடல் மற்றும் வைதிக விரதங்களை விடச் சிறந்ததாகும். புனிதமான கர்மங்கள் எவ்வளவோ இருந்தாலும், அன்னத்தின் தானமே எல்லாவற்றையும் விடப் புனிதமானது; நன்மையளிப்பதும் ஆகும். இல்லை என்றால் வேத சாஸ்திரங்களில் அது இந்த அளவிற்குப் புகழப்படாது. வேதம் கூறும் உத்தம கர்மங்கள் அனைத்திலும் தானமே மிகச்சிறந்தது. தானமளிப்பவர்கள் உயிர் அளிப்பவர்களாவர். வேதம் ஓதுதல், புலனடக்கம், சர்வஸ்வ தியாகம் இவற்றைப் போலவே இவ்வுலகில் தானமும் மிகவும் உத்தமமானது.

அறிவுடையவரே! உனக்கு இந்த தானத்தின் காரணமாகச் சிறந்த சுகம் கிடைக்கப் போகிறது. உன்னைப் போன்ற செழுமை மிக்கவர்கள் செல்வத்தைப் பெறும்போது அதன் மூலம் தானம், மற்றும் சுகத்தை அனுபவிக்கின்றனர். விஷய சுகத்தில் பற்றுடையவர்கள் அந்த சுகத்தாலேயே பெரும் துக்கத்தை அடைகின்றனர். தவம் முதலியவற்றின் மூலம் கஷ்டப்படுபவர்கள் துக்கத்திலேயே சுகம் கிடைக்கிறது. சுகம், துக்கம் இரண்டும் மனிதனின் இயல்பிற்கேற்றவையாகும்.

இவ்வுலகில் சான்றோர் மனிதனின் நடத்தையை மூன்று வகையாகக் கூறியுள்ளனர். புண்ணியமானது, பாவமயமானது, புண்ணியம் பாவம் இரண்டும் இல்லாதது. பிரம்ம நிஷ்ட புருஷர்கள் தாம் செய்பவன் என்ற கர்வம் கொள்ளாதவர்கள். ஆகவே அவர்கள் செய்த கர்மத்திற்கு கர்மத்திற்குரிய புண்ணியமோ, பாவமோ கிடைப்பதில்லை. யாகம், தானம், மற்றும் தவத்தில் சிறந்தவர்கள் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்பவராவர். பிராணிகளுக்குத் துரோகம் இழைப்பவர்கள் பாவ நடத்தை உடையவர்கள்.

மற்றவர்களுடைய செல்வத்தைத் திருடுபவர்கள் துயரத்துடன் நரகத்தில் விழுகிறார்கள். மேலே கூறிய சுப-அசுப கர்மங்கள் தவிர சாதாரண செயல்கள் புண்ணியமும் அல்ல; பாவமும் அல்ல. மகரிஷியே! நீ ஆனந்தமாக உன் தர்மத்தைப் பாலனம் செய். எப்போதும் உனக்கு உன்னதம் உண்டாகட்டும். நீ மகிழ்ச்சியாக இரு. தானம் அளி; யாகம் செய். வித்வான்களும், தவசிகளும் உன்னை வெல்ல முடியாது” என வியாசர் தானத்தின் சிறப்பை மைத்ரேயருக்கு எடுத்துக் கூறினார்.

மைத்ரேயர் தானம் பெறும் பிராமணரால் தானம் சிறப்பதைக் கூறுதல்

வியாசரின் சொற்களைக் கேட்ட மைத்ரேயர் தானும் சிறிது கூற விரும்புவதற்கு வியாசரின் அனுமதியை வேண்டினார். வியாசர் மைத்ரேயர் கூறும் சொற்களைக் கேட்பதாக உறுதியளித்தார். மைத்ரேய மகரிஷி அவரிடம் கூறலானார்.

முனிவரே! தாங்கள் தான விஷயமாகக் கூறிய விஷயங்கள் குற்றமற்றவை. தாங்கள் தூய உள்ளத்தினர். உங்களுடைய சங்கத்தால் எனக்குப் பெரும் லாபம் உண்டாகியுள்ளது. இந்த விஷயத்தை நான் அறிவால் யோசித்து நேருக்கு நேர் கண்டிருக்கிறேன். தங்களின் தரிசனத்தால் எங்களுக்குப் பெரும் மேன்மை உண்டாகியுள்ளது. தாங்கள் தரிசனம் அளித்தது எங்கள் பெரும் பாக்கியமாகும். பிராமணத் தன்மைக்கு தவம், சாஸ்திர ஞானம், தூய பிராமணகுலப் பிறப்பு ஆகிய மூன்றும் காரணங்களாகின்றன. இந்த மூன்று குணங்களும் நிரம்பியவனே உண்மையான பிராமணன் ஆவான். இத்தகைய பிராமணர்கள் திருப்தியடைந்தால் தேவர்களும், பித்ருக்களும் கூட திருப்தியடைகின்றனர். வித்வான்களுக்குப் பிராமணர்களைத் தவிர வேறுயாரும் மதிப்பிற்குரியவரல்லர்.

பிராமணன் இல்லை என்றால், உலகம் முழுவதும் அறியாமை என்னும் இருளால் மறைக்கப்பட்டுவிடும். நான்கு வர்ணங்களின் நிலை, தர்மம்-அதர்மம், சத்யம்-அசத்யம் எதுவும் இருக்காது. நன்கு உழுது தயார் செய்யப்பட்ட வயலில் விதை விதைத்து அதன் பலனைப் பெறுவதுபோல, வித்வானான பிராமணனுக்கு தானம் அளித்து, தானமளிப்பவன் நிச்சயம் பலனைப் பெறுகிறான். வித்தையும் நன்னடத்தையும் உடைய, தானம் பெறும் முதலுரிமை உடைய பிராமணன் தானம் பெறவில்லை என்றால், செல்வந்தனின் செல்வம் வீணாகிவிடுகிறது. முட்டாள் மனிதன் யாருடைய அன்னத்தையாவது சாப்பிட்டால் அவன் அந்த அன்னத்தை வீணாக்குபவன் ஆவான். அந்த அன்னமும் அந்த முட்டாளை நஷ்டமாக்கிவிடுகிறது. நல்ல பாத்திரமாக இருந்து, அன்னத்தையும், அதனை அளிப்பவனையும் காப்பாற்றுபவனையே அந்த அன்னம்-தானம் காப்பாற்றுகிறது.

பிரபாவத்தாலும், சக்தியாலும் செழிப்புற்ற வித்வான் பிராமணன் அன்னத்தை சாப்பிடும்போது அவன் அன்னத்தை மறுபடி உற்பத்தி செய்கிறான். அவன் அன்னத்தால் தோன்றுகிறான். இது சூக்ஷ்மமானது. அதாவது மழையால் அன்னமும் அன்னத்தால் மக்களும் தோன்றுகின்றனர். தானம் பெறுபவன் தகுதியானவன் ஆனால் தானம் அளித்தவன் பெறும் புண்ணியத்தை அவனும் பெறுகிறான். வண்டி ஒரு சக்கரத்தால் போக முடியாது என்பதுபோல, தானம் பெறாமல், தானமளிப்பவனின் தானம் வெற்றியடையாது. நன்னடத்தை உடைய பிராமணனுக்கு அளிக்கப்பட்ட தானத்தின் பலனை மனிதன் இக-பரலோகங்களில் அனுபவிக்கிறான்.

தூய குலத்தில் பிறந்து, தவத்தில் ஈடுபட்டு, ஞானமுடையவனாகவும், வேதக் கல்வி நிரம்பியவனாகவும் இருப்பவனே பூஜைக்குரியவன். அத்தகைய நல்லவர்கள் அமைத்த வழியில் செல்பவர்கள் ஒருபோதும் மயக்கம் கொள்வதில்லை. ஏன் எனில் அவை மனிதர்களைச் சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் வழிகளாகும்” என்று தானம் பெறுபவனின் சிறப்பே தானமளித்தவனின் சுகத்திற்குக் காரணம் என்பதை மைத்ரேயர் கூறினார்.

வியாசர் தானத்தைக் காட்டிலும் தவம் சிறந்தது எனக் கூறுதல்

மைத்ரேயர் இவ்வாறு கூறியதும் வியாசர் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; பிரமன்! நீ மிகவும் சௌபாக்யசாலி, இந்த விஷயங்களில் மிகவும் ஞானம் பெற்றிருக்கிறாய். ரூபம், வயது, செல்வம், செருக்கு முதலியவை உன்னிடம் ஆளுமை செலுத்தவில்லை என்பது சௌபாக்யமானது. தேவர்களின் அனுக்ரஹத்தாலேயே இது கிடைத்துள்ளது.

தானத்தைக் காட்டிலும் உத்தமமான கர்மத்தைக் கூறுகிறேன். கேள். இவ்வுலகின் சாஸ்திரங்கள் அனைத்தும் வேதங்களை முன் வைத்தே பரவியுள்ளன. நான் தானத்தைப் புகழ்கிறேன். நீ தவத்தையும் சாஸ்திர ஞானத்தையும் புகழ்கிறாய். உண்மையில் தவம் புனிதமானது; வேதம் ஓதுதல் சொர்க்கத்தைப் பெற உத்தம சாதனம் ஆகும். இவை இரண்டாலும் மனிதன் பெரும் உலகங்களைப் பெறுகிறான்.

எதனுடன் தொடர்பு கொள்வது கடினமோ, கிடைத்தற்கரியதோ, மீற முடியாததோ அவை அனைத்தும் தவத்தால் கிடைக்கின்றன. ஏன் எனில் தவம் எல்லாவற்றையும் விட அதிக பலமுடையது. திருடன், கருவை அழிப்பவன் போன்ற பாவிகள் கூட தவத்தின் மூலம் உலகிலிருந்து கரையேறி விடுகிறார்கள். பாவங்களில் இருந்து விடுபடுகிறார்கள். எல்லா வித்தைகளிலும் மிகச் சிறந்தவனும், தவம் செய்பவனுமே கண்ணுடையவர்களாகக் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களை எப்போதும்

வணங்க வேண்டும்.

வித்தை என்னும் செல்வமுடையவனும், தவசியும் பூஜைக்குரியவர்கள். தானம் பெறுபவனும், அன்னதானம் அளிப்பவர்களும் இவ்வுலகிலும், பரலோகத்திலும் சுகம் பெறுகிறார்கள். தானம் செய்பவர்கள் தானும் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். மற்றவர்களுக்கும் பூஜை செய்கிறார்கள். எல்லா இடங்களிலும் வணங்கப்படுகிறார்கள் மைத்ரேயா! நீ விரும்பும் அன்ன-பானங்கள் உனக்குக் கிடைக்கும். நீ அறிவுடையவன்; நல்ல குலத்தில் பிறந்தவன்; வாலிப வயதினன்; விரததாரி; தர்மபாலனத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவன். நீ குடும்பஸ்தனுக்கு எல்லாவற்றிலும் சிறந்த, முக்கியமான கடமையை ஏற்றுக் கொள்.

எந்த குலத்தில் கணவன் தன் மனைவியிடமும், மனைவி தன் கணவனிடமும் திருப்தியோடு இருக்கிறார்களோ, அங்கு எப்போதும் நன்மை உண்டாகிறது. நீரால் உடல் அழுக்கு நீங்குவது போலவும், தீயின் ஒளியால் இருள் விலகுவதுபோலவும் தானத்தாலும், தவத்தாலும் மனிதனின் பாவங்கள் அழிந்துவிடுகின்றன.

பிராமணன் தானம், தவம், பகவான் விஷ்ணுவின் ஆராதனை இவற்றின் மூலம் சம்சாரக் கடலைக் கடந்துவிடுகிறான். தங்கள் வர்ணத்திற்குரிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்துத் தூய உள்ளத்துடன் இருப்பவர்கள், வித்தையின் பிரபாவத்தால் மோகம் விலகியவர்கள், தவத்தின் மூலம் நிர்மலமானவர்கள் இவர்களின் உத்தாரத்திற்காகப் பகவான் ஸ்ரீ ஹரி இருக்கிறார். அவரை நினைத்தவுடன் அவர் அவசியம் உத்தாரம் செய்துவிடுவார்.

ஆகவே, நீ பகவான் விஷ்ணுவின் பக்தனாயிரு; எப்போதும் அவரை வணங்கு. அஷ்டாக்ஷர மந்திர ஜபத்தில் ஈடுபடும் பக்தன் ஒருபோதும் நஷ்டமடைவதில்லை. பிரணவ உபாசனையில் ஈடுபட்டு, பரமார்த்த சாதனத்தில் ஈடுபடும் சிறந்த புருஷர்களின் சங்கத்தால் பாவத்தை விலக்கிப் புனிதப்படுத்திக் கொள். உனக்கு நன்மை உண்டாகட்டும். நான் இப்போது என் ஆசிரமம் செல்கிறேன். நான் கூறியதை நினைவில் வைத்துக்கொள். அதனால் உனக்கு நன்மை உண்டாகும் என்று வியாசர் கூறினார். மைத்ரேயரும் வியாச மகரிஷியை வலம் வந்து வணங்கி அவரது உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்.

73. பதிவிரதைப் பெண்களின் நன்னடத்தை. சாண்டிலி தேவி மற்றும்
சுமனா இடையிலான உரையாடல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-123

இது தேவலோகத்தில் நடந்த விஷயம். எல்லா தத்துவங்களையும் அறிந்த சாண்டிலி தேவியிடம் கேகயராஜனின் புதல்வி சுமனா, “கல்யாணி! நீ எத்தகைய நன்னடத்தையால் பாவங்களை அழித்துத் தேவலோகத்திற்கு வந்துள்ளாய்? மங்களமான உருவத்துடன் அக்னி ஜ்வாலையைப்போல ஜொலித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். சிறிது தவம், சிறிது தானம், பலவகை நியமங்களைப் பின்பற்றியதால் நீ இந்த உலகை அடைந்திருக்க இயலாது. ஆகவே, உன்னுடைய சாதனைக்கான உண்மையான விஷயத்தைச் சொல்” என்று கேட்டாள்.

சாண்டிலிதேவி சுமனாவிடம் பணிவோடு பதிலளித்தார், “தேவி! நான் துவரையோ, மரவுரியோ தரித்து தலையை மொட்டையடிக்கவில்லை. ஜடாமுடியும் தரிக்கவில்லை, நான் இல்லறத்தில் இருந்தேன். என் கணவனிடம் ஒருபோதும் கடுமையான, நன்மையற்ற சொற்களைக் கூறியதில்லை. எப்போதும் மாமனார், மாமியாரின் ஆணைக்குட்பட்டிருந்தேன். தேவ, பித்ருக்கள், பிராமணர்களின் பூஜையில் கவனத்தோடு ஈடுபட்டு வந்தேன்.

யாரிடமும், யாரைப் பற்றியும் கோள் சொல்லியதில்லை. வீட்டு வாசலை விட்டு வேறெங்கும் நின்றதில்லை. நெடுநேரம் யாரிடமும் பேசியதில்லை. தனியாகவோ, பிறர் முன்னிலையிலோ தகாத வார்த்தைகளால் யாரையும் பரிகாசம் செய்ததில்லை. என்னுடைய எந்த செயலாலும் யாருக்கும் தீங்கு ஏற்பட்டதில்லை. என்னுடைய ஸ்வாமி வேலை நிமித்தமாக வெளியில் சென்று வீடு திரும்பும்போது அவரை வரவேற்று ஆசனம் அளித்து உபசரிப்பேன். என் ஸ்வாமி விரும்பாத ஆசனம், பக்ஷ்ய, போஜ்ய, லேக்ய பொருட்கள் அனைத்தையும் நான் துறந்துவிட்டேன். குடும்பம் முழுவதற்குமான காரியத்தை நான் காலையிலேயே எழுந்து செய்துவிடுவேன். அக்னிஹோத்திரத்தை நான் காப்பாற்றி வருகிறேன். வீட்டைப் பெருக்கி மெழுகி தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வேன். குழந்தைகளை நன்கு பாலனம் செய்வேன். பெண்களுக்குப் பெண் தர்மத்தைக் கற்பிப்பேன். எனக்குப் பிடித்தமான உணவுப் பொருட்களைத் தியாகம் செய்து கர்ப்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தேன். குழந்தைகளைத் திட்டுதல், கோபித்தல், அல்லது துன்புறுத்துதல் முதலியவற்றை நான் செய்ததே இல்லை.

என் வீட்டில் ஒருபோதும் தானியங்கள் இரைக்கப்படுவதில்லை. எந்த அன்னமும் சிந்திக் கிடப்பதில்லை. என் வீட்டில் பசுக்களுக்குப் புல், வைக்கோல் இவற்றை வைத்து, தண்ணீர் அளித்து திருப்தி செய்து வந்தேன். ரத்தினத்தைப்போல அவற்றைப் பாதுகாத்து வந்தேன். தூய்மையான நிலையில் நான் பிராமணர்களின் முன்வந்து பிசை அளித்து வந்தேன்.

என்னுடைய கணவர் அவசியமான காரியமாக வெளியூர் சென்றால் நான் நியமத்துடன் இருந்து அவருடைய நன்மைக்காகப் பலவகையான மங்கள காரியங்களைச் செய்து வந்தேன். என்னுடைய ஸ்வாமி வெளியே சென்றுவிட்டால், நான் கண்களில் அஞ்சனம் இடுவதையும் நெற்றியில் கோரோசன திலகமிடுவதையும், உடலில் எண்ணெய் பூசிக் குளிப்பதையும் மலர் மாலை அணிவதையும், உடலில் வாசனைப் பூச்சு பூசுவதையும், அலங்கரித்துக் கொள்வதையும் செய்ததில்லை.

என் ஸ்வாமி சுகமாகத் தூங்கும்போது அவசியம் நேர்ந்தாலும் நான் அவரை எழுப்ப மாட்டேன். இதனால் நான் திருப்தியடைந்தேன். குடும்பத்தைப் பாலனம் செய்வதற்காக நான் ஒருபோதும் அவரைத் தொந்தரவு செய்தது இல்லை. வீட்டின் ரகசியமான விஷயங்களை எப்போதும் மறைத்து வைத்தேன். வீட்டை எப்போதும் பெருக்கிச் சுத்தமாக வைத்தேன்.

எந்தப் பெண் எப்போதும் கவனத்துடன் இருந்து இந்த தர்ம மார்க்கத்தைப் பின்பற்றுகிறாளோ, அவள் அருந்ததியைப்போல மதிப்பிற்குரியவளாகிறாள். சொர்க்கத்திலும் மதிக்கப்படுகிறாள்” என்று சாண்டிலிதேவி தான் தேவலோகத்தில் மதிக்கப்பட்டதற்கான காரணம் தன்னுடைய தர்மமான நடத்தையே என்பதைக் கூறினாள்.

74. புண்டரீகன் என்னும் பிராமணன் நாராயணனை ஆராதித்துப்
பரமபதம் அடைதல்; சாம குணத்தால் ஒரு பிராமணன்
அரக்கனிடமிருந்து விடுபடுதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-124

புண்டரீகன் என்னும் பிராமணன் நாரதரின் உபதேசப்படி நாராயணனை
உபாசித்து பரமதாமம் அடைதல்

புண்டரீகன் என்னும் புகழ் பெற்ற பிராமணன் ஒரு புண்ணிய தீர்த்தத்தில்
எப்போதும் ஜபம் செய்து வந்தார். அவர் யோக பராயண முனிவரான
நாரத முனிவரிடம் நன்மை தரும் சாதனம் பற்றிக் கேட்டார். அப்போது
நாரதர் பிரம்மா கூறிய புகழ் மிகுந்த விஷயத்தை அவருக்குக் கூறினார்.

நாரதர் புண்டரீகனுக்குக் கூறியது

“நீ கவனமாக மிகச் சிறந்த ஞான யோகத்தைக் கேள். இது
மனிதனிடமிருந்து தோன்றாதது; அனாதியானது; ஏராளமானவற்றைச்
சாதிப்பது; வேதங்கள் மற்றும் சாஸ்திரங்களின் சாரமானது, 24 தத்துவமயமான
ப்ரக்ருதியின் சாக்ஷியான 25வது தத்துவமான புருஷன் நான் என்று
கூறப்படுகிறான். அவனே எல்லா பூதங்களின் ஆத்மா ஆவான். நரனிடமிருந்து
எல்லாத் தத்துவங்களும் தோன்றுவதால் அவர் ‘நாரன்’ என்று கூறப்படுகிறார்.
நாரமே பகவானுடைய அயனமாகும். ஆதலால் அவர் நாராயணன் என்று
அழைக்கப்படுகிறார்.

உலகம் முழுவதும் சிருஷ்டி காலத்தில் நாராயணனிடமிருந்து தோன்றி
பிரளய காலத்தில் மறுபடி அவரிடம் லயமடைகின்றன. நாராயணனே
பரப்பிரம்மம்; அவரே எல்லா தத்துவங்களும் ஆவார்; அவர் அப்பாலுக்கும்
அப்பாற்பட்டவர். அவரைத் தவிர வேறு பராத்நர தத்துவம் இல்லை. அவரே
வாசுதேவ விஷ்ணு என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

ஒரே நாராயணனே எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் வெவ்வேறு பெயர்களில்
வருணிக்கப்படுகிறார். எல்லா சாஸ்திரங்களையும் ஆராய்ந்து பலமுறை
விவாதம் செய்து பகவான் நாராயணனையே தியானம் செய்ய வேண்டும்
என்ற கொள்கை உறுதியாகக் கூறப்படுகிறது. எனவே நீ சாஸ்திர
ஆராய்ச்சியைத் துறந்து, வேறு சிந்தனையின்றி எங்கும் வியாபித்துள்ள
பிறப்பற்ற நாராயணனைத் தியானம் செய்.

சோம்பலின்றிச் சிறிது நேரம் நாராயணனைத் தியானம் செய்பவன்

உத்தம கதியை அடைகிறான் என்றால், எப்போதும் அவருடைய பஜனத்திலும் தியானத்திலும் ஈடுபடுபவனுடைய விஷயம் பற்றிக் கூற வேண்டியதில்லை. “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்னும் அஷ்டாக்ஷர மந்திரத்தைச் சனாதன பிரம்மரூபம் என்று அறிந்து இறுதிக் காலத்தில் ஜபம் செய்பவன் பகவான் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான். தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் மனிதன் சிரவணம் (கேட்பது) ஸ்மரணம் (நினைத்தல்) கீர்த்தனம் (பாடுதல்) துதி, பூஜை முதலியவற்றின் மூலம் எப்போதும் பிரம்ம சொரூபரான நாராயணனை ஆராதிக்க வேண்டும். நாராயண நாமத்தைப் பஜனை செய்பவன் பாவத்தால் பற்றப்படுவதில்லை. அவன் உதிக்கும் ஆயிரம் கிரணங்களுடைய சூரியனைப்போல உலகனைத்தையும் புனிதமாக்கிவிடுகிறான்.

பிரம்மசாரியோ, குடும்பஸ்தனோ, வானப்ரஸ்தனோ அல்லது சந்நியாசியோ, யாராயினும் பகவான் விஷ்ணுவின் ஆராதனையைச் செய்யாவிட்டால் பரமகதியை அடைய முடியாது. உத்தம விரதங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் புண்டரீகா! ஆயிரக்கணக்கான ஜன்மங்கள் எடுத்தாலும் பகவான் விஷ்ணுவிடம் மனத்தையும் அறிவையும் ஈடுபடுத்துவது மிகவும் அரிது. ஆகவே, நீ பக்தவத்சலனான நாராயணனை நன்கு ஆராதனை செய்” என்று நாரத மகரிஷி புண்டரீகனுக்கு உபதேசித்தார்.

புண்டரீகன் பூஜித்தல்; பகவான் தரிசனம் பெற்றுப் பரமதாமம் அடைதல்

நாரதரின் உபதேசப்படி புண்டரீகன் பகவான் ஸ்ரீ ஹரியை ஆராதித்து வரலானார். அவர் கனவிலும் கூட சங்கு, சக்கர, கதாதாரியான கிரீட, குண்டலமணிந்த, ஸ்ரீ வத்ச சின்னமுடைய, கௌஸ்துப மணி அணிந்த தாமரைக்கண்ணன் நாராயணனையே நினைத்து தரிசித்து வந்தார். கனவிலேயே நாராயணனையை திருவடிகளில் அஷ்டாங்கமும் தரையில் பட, விழுந்து வணங்கி வந்தார்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் பகவான் கனவில் தோன்றிய அதே உருவில் புண்டரீகனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகத் தரிசனம் அளித்தார். அச்சமயம் வேதங்களுடன் தேவர், கந்தர்வர், இன்னரர் அனைவரும் பலவிதமான ஸ்தோத்திரங்களால் அவரைத் துதித்தனர். யோகத்தையே தன்னுடைய இருப்பிடமாகக் கொண்ட பகவான் ஸ்ரீ ஹரி, அவர்கள் அனைவராலும் பூஜிக்கப்பட்டுப் பக்தனான புண்டரீகனைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய தர்மத்திற்குச் சென்றார்.

இவ்வாறு புண்டரீகன் பகவானுடைய பக்தனாகி, அவரைச் சரணடைந்து தகுந்தவாறு பூஜித்து, பஜனத்தில் ஈடுபட்டு முதலும் முடிவுமற்ற, அனைவரின்

ஆதிகாரணமான, மூவுலகின் குருவான விஷ்ணுவின் பதத்தை அடைந்தார்.

பிராமணன் அரக்கனிடம் சிக்கிக் கொள்ளுதல்

ஒரு அறிவுள்ள பிராமணன் மக்களற்ற காட்டில் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் ஒரு அரக்கன் அவனை உணவாக்கிக் கொள்ள விரும்பி பிடித்துக் கொண்டான். பிராமணன் மிகவும் கஷ்டத்தில் சிக்கியபோதும் சாஸ்திர வித்வானாகவும், அறிவுடையவனாகவும் இருந்ததால் அரக்கனிடம் பயப்படவில்லை; கவலைப்படவுமில்லை. மாறாக, அவன் அரக்கனிடம் சாமந்தியை பிரயோகித்தான். ராக்ஷஸன் பிராமணனுடைய அமைதியான சொற்களைக் கண்டு அவன் முன் ஒரு வினாவை வைத்தான். என்னுடைய வினாவிற்கு விடையளித்துவிட்டால் நான் உன்னை விட்டுவிடுவேன் எனக் கூறினான்.

ராக்ஷஸன் கேட்ட வினாவும், பிராமணன் அளித்த பதிலும்

ராக்ஷஸன் கேட்டான்; “நான் எந்த காரணத்தால் பலவீனனாகவும், மெலிந்தவனாகவும் ஆகிவிட்டேன் என்பதைக் கூறு” என்றான். பிராமணன் அவனுக்குப் பதிலளித்தான்.

ராக்ஷஸா! நீ நண்பர்களிடமிருந்து பிரிந்து வேறு ஊரில் வசிக்கிறாய். உவமையற்ற விஷயங்களைப் பயன்படுத்துகிறாய். ஆகவே கவலையால் நீ மெலிந்து பலமிழந்துவிட்டாய். நீ உன் நண்பர்களை நன்கு மதித்தபோதும் உன்னிடமுள்ள இயல்பான குற்றத்தின் காரணமாக உன்னிடம் பாராமுகமாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே, நீ கவலையால் மெலிந்துவிட்டாய். உன்னைவிட குறைந்த குணமுள்ளவர்களும் அதிக செல்வமும், ஐஸ்வர்யமும் பெற்று உன்னை எப்போதும் அவமதிக்கிறார்கள். ஆகவே நீ கவலையால் மெலிந்து மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ குணவானாகவும், வித்வானாகவும், பணிவுள்ளவனாகவும் இருந்தும் மதிக்கப்படுவதில்லை. குணமில்லாதவர்களும், மூடர்களும் மதிக்கப்படுவதைப் பார்த்து நீ கவலையால் மெலிந்து பலமிழந்துள்ளாய்.

வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்கு வழியின்றி இருக்கிறாய். ஆனால் கௌரவத்தின் காரணமாக தானம் முதலியவற்றை நிந்தித்து அவற்றை ஏற்பதில்லை. எனவே கவலையால் மெலிந்து மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறாய். சாதுவே! நீ உன் நல்ல குணத்தின் காரணமாக கஷ்டப்பட்டு யாருக்காவது உபகாரம் செய்தாலும், அவன் தன் சக்தியால் நீ தோற்றதாகக் கருதுகிறான். அதனால் கவலையில் நீ மெலிந்து மென்மையாகிவிட்டாய். காம-க்ரோதத்தால் தாக்கப்பட்டுத் தீயவழியில் சென்று கஷ்டப்படுபவர்களுக்காக நீ கவலைப்படுவதால் மெலிந்தும்

மென்மையாகவும் ஆகிவிட்டாய்.

உத்தம அறிவுடைய நீ மதிக்கத்தக்கவனாக இருந்தும் அஞ்ஞானிகளால் கேலி செய்யப்படுகிறாய். தீய நடத்தை உடையவர்கள் உன்னை திரஸ்கரிக்கிறார்கள். ஆகவே நீ கவலையால் மெலிந்து, மென்மையாகிவிட்டாய். பகைவன் ஒருவன் நண்பனைப்போலப் பேசி உன்னை ஏமாற்றிச் சென்றுவிட்டான். ஆகவே நீ கவலையால் மெலிந்து பலமிழந்துவிட்டாய். உன்னுடைய அர்த்தகதி, காரியமுறை எல்லாம் அனைவருக்கும் தெரியும். நீ ரகசியமான விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்வதில் தேர்ந்த வித்வான் என்றாலும் மக்கள் உன்னை மதிப்பதில்லை. ஆகவே, நீ கவலையால் மெலிந்து மென்மையாகிவிட்டாய்.

வீண் பிடிவாதம் பிடிக்கும் துஷ்டர்களிடம் உத்தமமான விஷயங்களை நீ கூறியபோதும் உன்னுடைய நல்ல குணங்கள் அங்கு ஏற்கப்படுவதில்லை. ஆகவே நீ கவலையால் மெலிந்து மென்மையாகிவிட்டாய். நீ செல்வம், அறிவு, வித்தை இல்லாமல் உடல் பலத்தினால் மட்டுமே உயர் பதவியை விரும்புகிறாய். இதில் வெற்றி பெறாததால் நீ கவலையுடன் மெலிந்து மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறாய். உன் மனம் தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளது. நீ காடுகளில் வாழ விரும்பினாலும் உன்னுடைய உற்றார் உறவினர் அதை விரும்பவில்லை. உன்னுடைய புதல்வன் பணிவற்ற அடங்காப்பிடாரியாக இருக்கக்கூடும். உன்னுடைய மாப்பிள்ளை வீட்டின் செல்வம் முழுவதையும் துடைத்துச் சென்றிருக்கலாம். அல்லது உன் மனைவி எதிர்மாறாக நடக்கலாம். இந்த காரணங்களால் நீ கவலையால் மெலிந்து, மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

உன்னுடைய சகோதரர்கள் நாணயமற்றவர்களாக இருந்திருக்கலாம். உன்னுடைய தாய்-தந்தையர், மூத்த சகோதரன் உணவின்றிப் பசியால் இறந்திருக்கலாம். அல்லது நீ முன்பு ஒரு பிராமணன் அல்லது பசுவை வதம் செய்திருக்கலாம். ஒரு பிராமணன் அல்லது தேவதையின் பொருளை அபகரித்திருக்கலாம் என்றும் அனுமானிக்கிறேன். ஆகவே நீ கவலையால் மெலிந்து மென்மையாகி இருக்கலாம்.

உன்னுடைய மனைவியை யாராவது அபகரித்திருக்கலாம் அல்லது நீ கிழவனாகி விட்டிருக்கலாம். உலக மக்கள் உன்னிடம் த்வேஷம் செய்யத் தொடங்கியிருக்கலாம். அல்லது அறியாமை காரணமாக நீ உயர்ந்திருக்கலாம். ஆகவே கவலையால் நீ மெலிந்து மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறாய். முதுமையில் நீ செல்வம் சேர்ப்பதைக் கண்டு மற்றவர்கள் உன் சொத்தை அபகரித்திருக்கலாம்; அல்லது பிழைப்பிற்காக துஷ்டர்களுடன் சேர வேண்டி இருந்திருக்கலாம். இதனாலும் நீ கவலையால் மெலிந்திருக்கக்கூடும்.

உன்னுடைய அழகிய, உனக்குப் பிரியமான மனைவி உன் வீட்டருகில் இருந்த அழகும் செல்வமும் உடைய காழகன் வசப்பட்டிருக்கலாம். பணக்காரர்களிடம் நீ கூறிய உத்தமமான சமயோசிதமான விஷயங்கள் அவர்களுக்குப் பிடிக்காமல் போயிருக்கலாம். உனக்குப் பிரியமான பழைய நண்பன் முட்டாள்தனமாக உன்னிடம் சினம் கொண்டிருக்கலாம். உன்னால் அவனை அமைதிப்படுத்த முடியாமல் போயிருக்கலாம். ஆகவே நீ கவலையால் மெலிந்து மென்மையாகியிருக்கிறாய். ஒரு மனிதன் தன்னுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்ற சுயநலத்துடன் உன்னைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். இந்தக் காரணங்களாலும் நீ மெலிந்து மென்மையாக ஆகிக் கொண்டிருக்கலாம்.

நீ உன் நல்ல குணங்கள் காரணமாக மற்றவர்களால் பூஜிக்கப்படும்போது, உன் நண்பன் அவனுடைய பிரபாவத்தாலேயே நீ மரியாதை பெறுவதாகக் கருதுவதாலும் நீ கவலை கொண்டு மெலிந்து போயிருக்கலாம். நீ வெட்கத்துடன் உன்னுடைய உள்ளத்து விருப்பங்களை யாரிடமும் கூற விரும்புவதில்லை. அதை அடைய முடியுமா என்ற சந்தேகம் உனக்கு உள்ளது. உலகில் உள்ள பலவகை அறிவும், வெவ்வேறு குணங்களும் உள்ள மனிதர்களை நீ உன் குணங்களால் வசப்படுத்த விரும்பலாம். வித்வானாக இல்லாமல் வித்தையில் புகழ் பெற விரும்பலாம். கோழையாக, பயமுடையவனாக இருந்தும் பராக்கிரமத்தால் உண்டாகும் புகழைப் பெற விரும்புகிறாய். சிறிதளவே செல்வம் பெற்றுள்ளபோதும், தான வீரன் என்று புகழப்பட விரும்புகிறாய். இத்தகைய காரணங்களால் நீ கவலை கொண்டு மெலிந்து மென்மையாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

நீ செய்த காரியத்திற்கு நீண்ட நாட்களாக நீ விரும்பிய பலன் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. அந்தப் பலனை மற்றவர்கள் அபகரித்துக் கொண்டு விட்டனர். உன்னிடத்தில் ஒரு குற்றமும் இல்லை என்றாலும் மற்றவர்கள் காரணமின்றியே உன்னைத் திட்டுகிறார்கள். இதனாலும் நீ கவலை கொண்டு மெலிந்து மென்மையாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

நீ விரக்தியுடைய சாதுக்களைக் கிருகஸ்தர்களாகவும், தீயவர்களாகவும், வனவாசிகளாகவும், சந்நியாசிகளை மடங்களில் பற்றுக் கொண்டவர்களாகவும் பார்க்கிறாய். உன்னுடைய அன்பான உற்றார்-உறவினர் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு பெரும் துன்பத்திலிருக்கும்போது அவர்களை அந்த துன்பமான நிலையிலிருந்து உன்னால் விடுவிக்க முடியாததால் தன்னைத்தானே பயனில்லாதவனாகப் பார்க்கிறாய். அதனால் நீ கவலையால் மெலிந்து மென்மையானவனாக ஆகிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

உன்னுடைய பேச்சு தர்ம, அர்த்த, காமத்திற்கு அனுகூலமாகவும்

சமயத்திற்கேற்றதாகவும் இருந்தாலும் மற்றவர்கள் அதை நம்புவதில்லை சிந்தனையாளனாக இருந்தாலும், வாழ்க்கை நிர்வாகத்தினை அஞ்ஞான மனிதர்கள் அளித்த செல்வத்தினால் நடத்துகிறாய். அதனாலும் கவலை கொண்டு நீ மெலிந்து மென்மையாக ஆகியிருக்கலாம். பாவிகள் முன்னேறுவதையும், நலம் தரும் கர்மங்களில் ஈடுபடும் புண்ணியாத்மாக்கள் துயரம் அனுபவிப்பதையும் கண்டு இந்த சூழ்நிலையை நிந்திக்கிறாய். ஒருவருக்கொருவர் விரோதிக்கும் உன் நண்பர்களிடையே நட்பை ஏற்படுத்த விரும்புகிறாய். இந்தக் காரணங்களாலும் நீ கவலையில் மெலிந்து மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறாய்.

வேதமறிந்த பிராமணர்கள் வேதத்திற்கு விரோதமான கர்மங்களில் ஈடுபடுவதையும், வித்வான்கள் புலன்களுக்கு வசப்பட்டு இருப்பதையும் கண்டு நீ எப்போதும் கவலை கொள்கிறாய் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” இவ்வாறு அந்த பிராமணன் அந்த அரக்கனுக்கு மதிப்பளித்து அவனது குணங்களை உயர்த்திக் கூறினான். பிராமணனின் இந்த சாமநீதிப் பிரயோகத்தால் அரக்கன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவன் பிராமணனைத் தன் நண்பனாக ஏற்றுக் கொண்டு அவனுக்கு செல்வமளித்துத் தன் பிடியிலிருந்து விடுவித்துவிட்டான்.

சமயோசிதமான சாமநீதிப் பிரயோகம் பிராமணனின் உயிரைக் காப்பாற்றியதோடு செல்வத்தையும் பெற்றுத் தந்தது.

75. சிராத்த விஷயத்தில் பிண்டங்கள் அளிக்கப்படும் முறை - அதன் விளக்கம்; பசு-பசுவிகளை இம்சிப்பதால் ஏற்படும் பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்ளுதல்; தர்மத்தில் ஏற்படும் குற்றங்களை விலக்கும் வழி; பித்ருக்கள் திருப்தி அடைவது பற்றிய விளக்கம்; அதன் பலன்கள்
பீஷ்மர் பலரின் உரையாடல் மூலம் யுதிஷ்டிரருக்கு எடுத்துரைத்தது

அனுசாஸன பருவம் அத்-125

தேவதூதன் ஒருவன் இந்திரனிடம் பின்வரும் வினாக்களைக் கேட்டார். “சிராத்தம் செய்பவனுக்கும், சிராத்த அன்னத்தை ஏற்கும் பிராமணனுக்கும் மனைவியின் சேர்க்கை தடுக்கப்பட்டதற்கான காரணம் என்ன? சிராத்தத்தில் தனித்தனியாக மூன்று பிண்டங்கள் எதற்கு அளிக்கப்படுகின்றன. முதல் பிண்டம் யாருக்கு அளிக்க வேண்டும்? இரண்டாவது பிண்டம் யாருக்குரியது மூன்றாவது பிண்டம் யாருடைய அதிகாரத்திற்குட்பட்டது?” இவ்வாறு கேட்ட அந்த தேவதூதனை எல்லா தேவர்களும், பித்ருக்களும் புகழ்ந்தார்கள். பித்ருக்கள் தேவதூதனுக்குப் பதிலுரைத்தார்கள்.

“வானத்தில் சஞ்சரிக்கும் தேவதூதனே! நீ மிக ரகசியமான, சிறந்த வினாவைக் கேட்டுள்ளாய். இதற்கான பதிலை நீ தெரிந்து கொள். எந்த மனிதன் சிராத்தத்தில் தானம் அளித்தும், போஜனம் செய்தும் மனைவியாடு சேருகிறானோ, அவனுடைய பித்ருக்கள் அந்த மாதம் முழுவதும் அதே வீரியத்தில் சயனம் செய்கிறார்கள். இப்போது பிண்டங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள். சிராத்தத்தில் மூன்று பிண்டங்களை வைத்து முதலாவது பிண்டத்தை நீரில் போட்டுவிட வேண்டும். நடுப்பிண்டம் சிராத்தம் செய்பவனின் மனைவி மட்டும் சாப்பிட வேண்டும். மூன்றாவது பிண்டம் அக்னியில் போட்டுவிட வேண்டும். இந்த தர்மத்தைப் பின்பற்றி சிராத்தம் செய்யப்படும்போது, பித்ருக்கள் எப்போதும் மகிழ்ச்சியோடும், திருப்தியோடும் இருக்கிறார்கள். அவனுடைய சந்ததி பெருகுகிறது; குறைவதில்லை” என்று கூறினர்.

சிராத்தத்தின் மூன்று பிண்டங்களும் அளிக்கப்படும் முறைக்கான காரணம்

தேவதூதன் மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டான். “நீரில் போடப்படும் முதலாவது பிண்டம் யாரை அடைகிறது? நடுப்பிண்டம் அவனுடைய மனைவியால் சாப்பிடப்படும்போது, அது எப்படி பித்ருக்களுக்குப் பயனளிக்கிறது. தீயில் போடப்படும் பிண்டத்தின் கதி என்ன? எந்த தேவதைக்கு அது கிடைக்கிறது?

பித்ருக்கள் அவனுக்குப் பதிலளித்தார்கள்; “தேவதூதா! நீ எங்களிடம் மிகப்பெரிய ரகசிய விஷயமான கேள்வியைக் கேட்டுள்ளார். இந்த ரகசியம் சிரஞ்சீவி மகாத்மா மார்க்கண்டேயரைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. அவர் பகவான் விஷ்ணுவிடம் இந்த மூன்று பிண்டங்களுக்குரிய ரகசியங்களை கேட்டறிந்துள்ளார். அவர் மூலமே இந்த மூன்று பிண்டங்கள் கதியும் கூறப்பட்டது. நீ இதைத் தெரிந்து கொள். தண்ணீருக்குள் போடப்படும் முதலாவது பிண்டம் சந்திரனைத் திருப்தி செய்கிறது. சந்தின் அதன் மூலம் தானே தேவர்களையும் பித்ருக்களையும் திருப்தி செய்கிறார்.

சிராத்தம் செய்பவனின் மனைவி பெரியவர்களின் ஆணைப்படி உண்ணும் நடுப்பிண்டத்திலிருந்து மகிழ்ச்சியுற்ற பித்ருக்கள் தன் மகன் விரும்பும் புதல்வனை அவனுக்கு அளிக்கிறார்கள். அக்னியில் போடப்படும் பிண்டத்தால் திருப்தியுற்ற பித்ருக்கள் அவனுடைய எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறார்கள். சிராத்த போஜனத்திற்காக அழைக்கப்படும் பிராமணன் அன்றைய தினம் சிராத்தமளிப்பவனின் தந்தையாகக் கருதப்படுகிறான். ஆகவே அவன் மனைவியுடன் சேருவது தடுக்கப்படுகிறது. பிராமணன் நீராடி, பொறுமையுடையவனாகி சிராத்த போஜனம் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு சிராத்த தானம் செய்யும் பிராமணனின் சந்ததி பெருகுகிறது” என்று பித்ருக்கள் தேவதூதனிடம் கூறினார்கள்.

வித்யுத் பிரபன் என்னும் மகரிஷி இந்திரனிடம் கேட்ட வினா; இந்திரன் விடை தருதல்

பித்ருக்கள் இவ்வாறு கூறிய சமயம் வித்யுத்பிரபன் என்னும் மகரிஷி இந்திரனிடம், “தேவேந்திரா! மனிதர்கள் மோகவசப்பட்டு பசு-பசுடிகளையும் மான், பறவை, ஆடு, புழுக்கள், எறும்புகள் மற்றும் பாம்புகளையும் இம்சை செய்து பெரும் பாவத்தை அடைகின்றனர். இந்த பாவத்திலிருந்து அவர்கள் விடுபடுவதற்குரிய வழி என்ன? என்று கேட்டார். தேவராஜன் அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

முனிவரே! மனிதர்கள் இத்தகைய பாவங்களிலிருந்து விடுபட, குருகேஷத்திரம், கயா, கங்கா, பிரபாசம், புஷ்கரம் முதலிய கேஷத்திரங்களை மனத்தில் சிந்தித்தவாறு நீரில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் சந்திரன் கிரகணத்தின்போது ராகுவின் பிடியிலிருந்து விடுபடுவதுபோலப் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். பசுவின் முதுகைத் தொட்டு, அதன் வாலை நமஸ்கரிப்பவன் மேற்கூறிய தீர்த்தங்களில் மூன்று நாட்கள் உபவாசம் இருந்து ஸ்நானம் செய்தவனைப் போலாகிறான்.” என்று கூறினார்.

பிறகு வித்யுத்பிரபன் இந்திரனிடம் “இந்த மிக சூட்சுமமான தர்மத்தை நான் கூறுகிறேன்; இதனைக் கேளுங்கள்” என்று கூறி சொல்லத் தொடங்கினார். சசிபதே! ஆலமர விழுதால் தன் உடலைத் தேய்ப்பதாலும், கடுகுப் பூச்சைப் பூசிக் கொள்வதாலும், பாலில் சாகி அரிசியால் பாயசம் செய்து சாப்பிடுவதாலும் மனிதன் எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். மற்றொன்றும் உள்ளது; இது ருத்ரபகவானிடம் பிருகஸ்பதி கூறியது.

“மலை மீது ஏறி போஜனத்திற்கு முன் ஒரு காலால் நின்று இரு கைகளையும் மேலே உயர்த்திக் கைகுவித்து அக்னி தேவனை வணங்குபவன் பெரும் தவத்துடன் உபவாசம் செய்த பலனை அடைகிறான். கோடை காலத்திலும், குளிர் காலத்திலும் சூரிய கிரணங்களால் தகிக்கப்படுபவனும் தன் பாவங்கள் அனைத்தையும் நாசம் செய்து விடுகிறான். இவ்வாறு அவன் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டு சனாதனமான காந்தியுடையவனாகி, சூரிய சந்திரர்களைப்போல ஒளியுடன் பிரகாசிக்கிறான்” என்று வித்யுத்பிரபன் இந்திரனிடம் கூறினார்.

இந்திரன் பிருகஸ்பதியிடம் தர்மத்தின் ரகசியங்களில் உள்ள குற்றங்களைக் கூறுமாறு கேட்பதும்; பிருகஸ்பதியின் பதிலும்

வித்யுத்பிரபன் இவ்வாறு கூறி முடித்ததும் இந்திரன் தன் சிறந்த குருவான பிருகஸ்பதியிடம், “பகவன்! மனிதர்களுக்குச் சுகம் தரும் தர்மத்தின் ரகசிய சொருபத்தில் உள்ள குற்றங்களைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். பிருகஸ்பதி இந்திரனிடம் கூறினார்;

“வாசவா! பிரமன் சூரியன், வாயு, அக்னி மற்றும் உலகின் தாயாக பசுக்களையும் சிருஷ்டித்தார். இவர்கள் மண்ணுலகின் தெய்வங்கள். உலகனைத்தையும் உத்தாரம் செய்யும் சித்தி பெற்றவர்கள். தீய நடத்தையுடைய ஆணோ, பெண்ணோ சூரியன் மற்றும் வாயுவின் முன்பக்கம் திரும்பி சிறுநீர் கழித்தால் அவர்களே 86 ஆண்டுகள் கர்ப்பம் சிதையப் பெறுகிறார்கள். கொழுந்துவிட்டெரியும் யாகத் தீயில் ஆஹுதி அளிக்காதவனின் அக்னிஹோத்திரத்தில் அக்னிடேவன் ஹவிஸை ஏற்பதில்லை. சிறிய கண்ணுடைய பசுக்களின் பாலைக்கறந்து குடித்துவிடும் மனிதனின் குலத்தில் எந்த சிறுவனும் பிறப்பதில்லை. அவனுடைய குலமும், வம்சமும் அழிந்துவிடுகிறது.

உத்தம குலத்தில் தோன்றிய பிராமணர்கள் முற்காலத்தில் இதை பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்திருக்கிறார்கள்; அனுபவித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதன் சாஸ்திரத்தில் மறுக்கப்பட்டவையாகக்

கூறப்படும் கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது. சாஸ்திரம் எவை செய்யத்தக்கன என்று கூறுகிறதோ அவற்றையே அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.” என்று கூறினார்.

பித்ருக்கள் திருப்தி அடைவது குறித்து மருத்கணங்களும் தேவ, ரிஷிகளும் கேட்டது

பிருகஸ்பதி கூறியதைத் தொடர்ந்து, மருத் கணங்களும், தேவர்களும் ரிஷிகளும் பித்ருக்களிடம், “மனிதன் சிறிதே அறிவுடையவன், ஆகவே பித்ருக்களாகிய நீங்கள் திருப்தியடையுமாறு அவர்கள் எந்த கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும்? மனிதன் எந்த கர்மத்தால் பித்ருக்களின் கடனிலிருந்து விடுதலை பெற முடியும்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டனர். பித்ருக்கள் அவர்களுக்குப் பதிலுரைத்தார்கள்.

“தேவர்களே! நீங்கள் நியாயமான ஐயத்தையே கேட்டுள்ளீர்கள். நீலவண்ணக் காளைகளை விடுவதாலும், அமாவாசையன்று எள் மற்றும் நீரால் தர்ப்பணம் செய்வதாலும் மழைக்காலத்தில் அமாவாசையன்று பித்ருக்களுக்குத் தீபம் அளிப்பதாலும் மனிதன் பித்ருக்களின் கடனிலிருந்து விடுபடுகிறான். சிரத்தத்தில் தூய்மையான உள்ளத்தோடு செய்யப்படும் தானம் அக்ஷயமானது; பெரும் பலனளிக்கக் கூடியது. பித்ருக்களிடம் சிரத்தை வைத்து சந்தான உற்பத்தி செய்பவன், தனது கொள்ளுப் பாட்டனார்களையும் கடக்க அரிதான நரகத்திலிருந்து உத்தாரம் செய்து விடுவான்” என்றனர்.

பித்ருக்கள் இவ்வாறு கூறியதைக் கேட்ட ‘வ்ருத்தகார்க்யர்’ என்னும் ரிஷி, அவர்களிடம், “நீலவண்ணக் காளையை விடுவதாலும், மழைக்கால அமாவாசையில் தீபம் அளிப்பதாலும், அமாவாசையன்று எள்ளும் நீரும் கலந்து தர்ப்பணம் செய்வதாலும் ஏற்படும் பலன்கள் என்ன?” எனக் கேட்டார். பித்ருக்கள் அவருக்குப் பதிலளித்தனர்.

“முனிவரே! நீல வண்ணக்காளை விடப்பட்டு அந்த காளையின் வால் நதி முதலியவற்றின் நீரில் நனைந்து அந்த நீரை மேலே தெளித்தால், அந்தக் காளையை விட்டவனின் பித்ருக்கள் 60000 ஆண்டுகள் அந்த நீரால் திருப்தியோடு இருக்கிறார்கள். நதி அல்லது குளத்தின் கரையில் நின்று தன் கொம்புகள் மூலம் சேற்றை இறைத்து நிற்கும் காளைகளால் காளை தானம் செய்பவனின் பித்ருக்கள் ஐயமின்றிச் சந்திரலோகம் அடைகின்றனர். மழைக்காலத்து அமாவாசையில் தீபம் அளிப்பவன் சந்திரனைப்போல அழகு பெறுகிறான். அவன் நரகத்தின் இருளைக் காண்பது இல்லை.

எந்த மனிதன் அமாவாசையன்று தாமிர பாத்திரத்தில் எள்ளும், தேனும் கலந்த நீரின் மூலம் பித்ரு தர்ப்பணம் செய்கிறானோ, அவனுடைய மக்கள்

எப்போதும் செழிப்பான மனம் உடையவர்களாகிறார்கள். சிராத்தத்தின் பலன் குலத்தையும், வம்சத்தையும் விருத்தி செய்வதாகும். பிண்டதானம் செய்பவன் இந்தப் பலனை எளிதாகப் பெற்றுவிடுகிறான். சிரத்தையோடு பித்ருக்களுக்குச் சிராத்தம் செய்பவன் அவர்களது கடனிலிருந்து விடுதலையடைகிறான்;" என்று பித்ருக்கள் சிராத்த தர்ப்பணத்தின் பலன்களை 'வ்ருத்தகாரக்ய' முனிவருக்கு விளக்கிக் கூறினர்.

76. பகவான் விஷ்ணு, பலதேவர், தேவகணங்கள், மகாதேவன், ஸ்கந்தன் மற்றும் பல தேவர்கள் ரிஷிகள் மூலம் வருணிக்கப்படும் தருமத்தின் ரகசியம் வியாசரிடமிருந்து அறிந்ததை பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்கு உபதேசித்தல்

அனுசாஸன பருவம் அத்-126-134

பகவான் விஷ்ணு இந்திரனிடம் கூறிய தர்மத்தின் வருணனை

பழைய காலத்தில் ஒருமுறை தேவராஜன் பகவான் விஷ்ணுவிடம், “தாங்கள் எந்த கர்மத்தால் மகிழ்ச்சியடைகிறீர்கள்? எவ்வாறு உங்களை திருப்தி செய்ய முடியும்?” என்று கேட்டார். விஷ்ணு இந்திரனுக்குப் பதில் அளித்தார்.

“இந்திரா! பிராமணர்களை நிந்திப்பது என்னைப் பெரும் த்வேஷம் செய்வதற்குச் சமமானது. பிராமணர்களைப் பூஜிப்பது என்னையே வணங்குவதாகிறது. பிராமணர்களை ஒவ்வொரு நாளும் வணங்க வேண்டும். ஒருவன் போஜனம் செய்த பிறகு தன்னுடைய கால்களை நன்றாக கழுவ வேண்டும். பிறகு தீர்த்தத்தின் மண்ணில் சுதர்சன சக்கரத்தை அமைத்து, என்னைப் பூஜித்துப் பலவகை பொருட்களைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவர்களிடம் நான் திருப்தி அடைகிறேன்.

குள்ளமான பிராமணனையும், (வாமனன்) நீரிலிருந்து தோன்றிய வராகத்தையும் நமஸ்காரம் செய்து, அவர்கள் மிதித்த மண்ணைத் தலைமீது தாங்குகிறானோ, அவன் ஒருபோதும் பாவத்தையும், அசுபத்தையும் பெறுவதில்லை. அரசமரம், கோரோஜனை மற்றும் பசுவை எப்போதும் பூஜிப்பதால், தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் மற்றும் உலகனைத்தையும் பூஜை செய்ததாகிவிடும். அந்த பூஜையை நான் எனக்குச் செய்வதாகக் கருதி ஏற்றுக் கொள்கிறேன். வேறு வகையால் என்னைப் பூஜிப்பது எனக்குத் திருப்தியளிப்பதில்லை. அவற்றை நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.” என்று பகவான் கூறினார்.

அப்போது இந்திரன், அவரிடம், “பகவன்! நீங்களே பிராணிகள் அனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறீர்கள்; நீங்களே அனைத்தையும் சம்ஹாரம் செய்கிறீர்கள் நீங்களே பிராணிகள் அனைத்தின் சனாதனமான பரக்குதியாக, மூலகாரணமாக இருக்கிறீர்கள். அவ்வாறு இருக்கும்போது, தாங்கள் சக்கரம், கால்கள், வாய், பிராமணன் மற்றும் வராகம் அவர்கள் மூலம் எடுக்கப்படும் மண் ஆகியவற்றை ஏன் புகழ்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

அப்போது பகவான் விஷ்ணு சிரித்தவாறே இந்திரனுக்குப்

பதிலுரைத்தார். “தேவராஜா! நான் சக்ரத்தால் தைத்யர்களைக் கொன்றுள்ளேன். வராகரூபம் தரித்து இரண்டு கால்களில் நின்று பூமியைத் தாங்கி ஹிரண்யாக்ஷனைத் தரையில் வீழ்த்தினேன். வாமன ரூப பிராமணனாகப் பலி மன்னனை வென்றேன். இவ்வாறு இந்த உருவில் என்னைப் பூஜிப்பதால் நான் திருப்தி கொள்கிறேன். பிரம்மசாரி பிராமணன் வீட்டிற்கு வந்தால், கிருகஸ்தன் முதலில் அவர்களுக்குப் போஜனம் செய்வித்து மீதமான அன்னத்தையே தான் ஏற்க வேண்டும். அத்தகைய போஜனம் அமுதத்திற்குச் சமமாகக் கருதப்படுகிறது.

காலையில் சந்தி செய்து, சூரியனின் எதிரில் நிற்பவன் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் செய்த பலனைப் பெறுகிறான். எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். இந்திரா! நீ கேட்டதற்கான தர்மத்தின் ரகசியங்களை நான் கூறிவிட்டேன்; இன்னும் என்ன கூறட்டும் என்று சொல்” என்றார் பகவான் விஷ்ணு.

பலதேவர் கூறிய தர்மத்திற்குரிய கடமைகள்

அப்போது பலதேவர், “மனிதர்களுக்குச் சுகமளிப்பதும், முட்டாள் மனிதர்கள் அறியாமையால் பீடிக்கப்பட்டு பலவகை கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் ரகசிய விஷயங்களைக் கூறுகிறேன்; ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுந்து பசு, தயிர், நெய், கடுகு ஆகியவற்றை ஸ்பரிசிப்பவன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். தவசிகள் இம்சிக்கும் ஐந்துக்களை முன்னால், அல்லது பின்னால் வந்தாலும் விலகிச் சென்று விடுகிறார்கள். அதேபோல எச்சிலான பொருட்களையும் துறந்துவிடுகிறார்கள்.” என்றார்.

தேவர்கள் கூறிய தர்மத்திற்குரிய கடமைகள்

பலதேவரைத் தொடர்ந்து தேவர்கள் கூறினார்கள்; “மனிதன் உபவாச நியமம் அல்லது விரத சங்கல்பத்தின்போது வடக்கு நோக்கி, நீர் நிரம்பிய தாமிர பாத்திரத்துடன் விரத சங்கல்பம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் தேவர்கள் திருப்தி அடைகிறார்கள். அவனது விருப்பங்கள் நிறைவேறுகின்றன. ஆனால் மந்த புத்தியுள்ள மனிதர்கள் வீணாக வெவ்வேறு காரியங்களைச் செய்கிறார்கள்.

உபவாச சங்கல்பத்திலும், பூஜைப் பொருட்களைச் சமர்ப்பிப்பதிலும் தாமிர பாத்திரம் சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. பூஜைப் பொருட்கள், பிசை, அர்க்கியம் பித்ருக்களுக்கான எள் கலந்த நீர் ஆகியவற்றைத் தாமிர பாத்திரத்தில் அளிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இதன் பலன் குறைந்துவிடுகிறது. இவ்வாறு செய்வதால் தேவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.” என்றனர்.

தர்மம் கூறிய தர்மத்திற்கேற்ற விதிகள்

பிறகு தர்மம் கூறியது; மன்னனுக்கு சிப்பந்தியாகும் பிராமணன் சம்பளம் பெற்று மணியடிக்கும் காரியம் செய்பவன், மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்பவன், பசு பராமரிப்பு மற்றும் வாணிகம் புரியும் பிராமணன், சிற்பி அல்லது நடிகன் ஆகிய பிராமணன், மித்ர துரோகி, வேதங்களைப் படிக்காதவன், சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணின் கணவன், ஆகிய பிராமணர்களுக்கு யாகம் போன்ற தேவ காரியங்களின் அன்னம், சிராத்தம் முதலிய பித்ரு காரியங்களின் அன்னம் அளிக்கக்கூடாது. இத்தகைய பிராமணர்களுக்குப் பிண்டம் அல்லது அன்னமளிப்பவன் வீழ்ச்சியடைகிறான். அவர்களுடைய பித்ருக்களும் திருப்தி அடைவதில்லை.

யாருடைய வீட்டில் அதிதி உபசரிக்கப்படாமல் திரும்புகிறானோ, அவருடைய வீட்டில் அதிதி உபசாரம் நடைபெறாததால் தேவர்களும், பித்ருக்களும் அக்னியும் கூட அவநம்பிக்கையுடன் திரும்பி விடுகிறார்கள். அதிதிக்கு உபசாரம் செய்யாதவனுக்கு, பெண் கொலை செய்தவன், பசுவதம் செய்தவன், பிராமண வதம் செய்தவன், நன்றி கெட்டவன், குரு பத்தினியோடு சேர்ந்தவர் இவர்களுக்குச் சமமான பாவம் ஏற்படுகிறது;” என்று தர்ம விதியைக் கூறியது.

அக்னி கூறிய தர்ம நடத்தை விதிகள்

தர்மத்தைத் தொடர்ந்து அக்னி கூறியது. “எந்த துர்ப்புத்தியுடைய மனிதன் காலால், பசுவையும், பாக்கியவானான பிராமணனையும், அக்னியையும் ஸ்பரிசிக்கிறானோ, அவனுடைய இகழ்ச்சி சொர்க்கம் வரை பரவுகிறது. அவனுடைய பித்ருக்கள் பயமடைகிறார்கள். தேவர்கள் அவனிடம் விரோதம் கொள்கிறார்கள். அக்னி அவன் அளித்த ஹவிஸ்யத்தை ஏற்பதில்லை. அவன் நூறு பிறவி வரை நரகங்களில் சமைக்கப்படுகிறான். ரிஷிகள் அவனை ஆதரிப்பதில்லை. ஆகவே தன் நலத்தை விரும்புவவன் ஒருபோதும் பசுவையும், தேஜஸ்வி பிராமணர்களையும், அக்னியையும் காலால் தீண்டக்கூடாது,” என்றது.

விஸ்வாமித்திரர் கூறிய தர்மம் பற்றிய விஷயம்

அக்னிக்குப் பிறகு விஸ்வாமித்திரர் கூறினார்; தேவர்களே! புரட்டாசி மாத கிருஷ்ணபக்ஷத்தில், திரயோதசி திதியுடன் மக நட்சத்திரமும் கூடியிருக்கும்போது நாளின் எட்டாவது முகூர்த்தத்தில், தெற்குப் பக்கம் திரும்பி யானையின் நிழல் கிழக்குத் திசையில் விழும்போது, அந்த நிழலில் இருந்து யார் பித்ருக்களுக்கான அன்னத்தைத் தானம் செய்கிறானோ,

அவன் 13 ஆண்டுகளுக்குப் பித்ருக்களின் பெரும் சிராத்தத்தை நடத்தி முடித்ததாகக் கருதப்படுவான்” என்றார்.

பசுக்கள் கூறிய பசுக்களுக்கான மந்திரங்களும் அவற்றின் பலன்களும்

அவரைப் பின்பற்றிப் பசுக்கள், தங்களை வணங்குவதற்குரிய மந்திரங்களைக் கூறின; “பழைய காலத்தில், பிரம்மலோகத்தில், இந்திரனின் யாகத்தில் “பஹுலே, சமங்கே அகு தோபயே கேஷமே சகி பூயசி” என்னும் பெயர்களை உச்சரித்து கன்றுகளுடன் பசுக்கள் துதிக்கப்பட்டன. பிறகு ஆகாயத்தில் சூரியனின் வழியில் இருந்த பசுக்களுக்கு தேவர்களும் நாரதரும் ‘சர்வசஹ’ என்னும் பெயர் வைத்தனர். இவ்விரண்டும் சேர்ந்து ஒரு மந்திரமாக இந்த மந்திரத்தால் பசுக்களை வணங்குபவன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான் கோ சேவையின் பலனாக இந்திரலோகம் அடைகிறான். சந்திரனைப்போன்ற ஒளியைப் பெறுகிறான். பர்வத்தன்று மாட்டுக் கொட்டிலில் தேவர்கள் துதிக்கும் இந்த மந்திரத்தை உச்சரிப்பவனுக்குப் பாவமும், பயமும், துயரமும் உண்டாவதில்லை. அவன் இந்திரலோகத்திற்குச் செல்லுகிறான்” என்று பசுக்களை வணங்கும் தர்மத்தைக் கூறின.

வசிஷ்டரின் வினாவும் பிரம்மா கூறிய பதிலும்

இச்சமயம் புகழ் பெற்ற வசிஷ்டர் முதலிய எல்லா சப்தரிஷிகளும் பிரம்மாவை வலம் வந்து வணங்கி அவர் முன் நின்றனர். ஞானிகளில் சிறந்த வசிஷ்டர் எல்லாருக்கும் நன்மையளிக்கும், சிறப்பாகப் பிராமண-கூத்திரிய வர்ணத்திற்கு நன்மையளிக்கும் வினாவைக் கேட்டார்; “பகவன்! இவ்வுலகில் நன்னடத்தையுள்ளவர்கள் பொதுவாக தரித்திரர்களாகவும், பொருளற்றவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு இங்கு எந்த கர்மத்தால் யாகத்தின் பலனை அடையமுடியும்?” எனக் கேட்டார். பிரம்மா அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்.

சப்தரிஷிகளே! நீங்கள் மிக சுகமளிக்கும், ரகசிய அர்த்தமுடைய, சூக்ஷ்மமான வினாவை முன் வைத்துள்ளீர்கள். எந்த வகையில் யாகத்தின் பலனை அடைகிறான் என்பதைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள். தை மாத சுக்லபக்ஷத்தில், ரோகிணி நக்ஷத்திரத்தின் இரவில், ஒரு மனிதன் ஸ்நானத்தால் தூய்மையாகி, ஒற்றை வஸ்திரத்தை மட்டும் அணிந்து சிரத்தையுடனும், எச்சரிக்கையுடனும் திறந்த மைதானத்தில் ஆகாயத்தின் கீழே படுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சந்திர கிரணங்களைப் பருக வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் அவனுக்கு யாகத்தின் பலன் கிடைக்கிறது” என்று கூறினார்.

அக்னிதேவன் கூறிய தர்ம விதிகள்

பின்னர் அக்னிதேவன் தானும் ஒரு தர்ம விதியைக் கூறினார். “பௌர்ணமியன்று, சந்திரன் உதிக்கும் சமயம், சந்திரனின் திசையில் பார்த்து, அவருக்கு நீருடன் ஒரு அஞ்சலி நெய்யும், அக்ஷதையும் அளிக்கும் மனிதன் அக்னிஹோத்திரத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். காருஹபத்யம் முதலிய மூன்று அக்னிகளுக்கும் ஆஹுதி அளித்த பலனை அடைகிறான்.

அமாவாசையன்று தாவரத்தின் ஒரு இலையையும் பறிக்கக்கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் பிரம்மஹத்தி பாவம் உண்டாகிறது. அமாவாசையன்று பல் தேய்க்கும் குச்சியை மெல்லுபவன் சந்திரனுக்கு இம்சை செய்தவனாகிறான். பித்ருக்கள் அவனிடம் சினம் கொள்ளுகிறார்கள். பர்வ நாட்களில் அவன் அளித்த ஹவிஸைத் தேவர்கள் ஏற்பதில்லை. அவனுடைய பித்ருக்கள் கோபம் கொள்ளுகின்றனர். அவன் குலத்தின் வம்சம் அழிகிறது” என்று தர்ம விதிகளையும், அவற்றை மீறுவதால் ஏற்படும் விளைவுகளையும் அக்னிதேவன் கூறினார்.

லக்ஷ்மிதேவி கூறிய தர்ம விதிகள்

அக்னிதேவனைத் தொடர்ந்து லக்ஷ்மி தேவி கூறினார்; “எந்த வீட்டில் எல்லாப் பாத்திரங்களும் இங்கும் அங்கும் சிதறிக் கிடக்கின்றனவோ, பாத்திரங்கள் உடைந்தும், ஆசனங்கள் பிளந்தும் கிடக்கின்றனவோ, எங்கு பெண்கள் அடிக்கப்படுகின்றனரோ, அந்த வீடு பாவத்தின் காரணமாகக் களங்கமடைகிறது. அந்த வீட்டில் உற்சவம் முதலிய பர்வ சந்தர்ப்பங்களில் தேவர்களும், பித்ருக்களும் பூஜையை ஏற்பதில்லை” என்றாள்.

அங்கிரா மற்றும் கார்க்யர் கூறியவை

தொடர்ந்து அங்கிரா கூறினார்; “ஒரு வருஷம் புங்கமரத்தின் கீழே தீபதானம் செய்து. வல்லாரைக் கொடியின் வேரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டிருப்பவனின் சந்ததி பெருகுகிறது.

கார்க்யர் கூறினார்; “எப்போதும் அதிதிகளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும். வீட்டில் விளக்கேற்ற வேண்டும். பகலில் தூங்குவதை விட வேண்டும். ஒருபோதும் மாமிசம் உண்ணக்கூடாது. பசுவையும், பிராமணனையும் வதம் செய்யக்கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும் மூன்று புஷ்கர தீர்த்தங்களின் பெயர்களையும் சொல்ல வேண்டும். இந்த தர்மம் பெரும் பலனளிக்கக்கூடியது. சிரத்தையுடன் மேற்கூறிய கர்மங்களைப் பாலனம் செய்யும்போது, நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களை விட அதிகப் பலனளிக்கக் கூடியவையாகும்.

சிரத்தத்திலும், யாகத்திலும், தீர்த்தத்திலும் பர்வ நாட்களில் தேவர்களுக்காகத் தயாரிக்கப்படும் ஹவிஸை ரஜஸ்வலா, குஷ்டரோகி,

அல்லது மலடிப்பெண் பார்த்துவிட்டால் அது தேவர்களால் ஏற்கப்படுவதில்லை. பித்ருக்களும் 13 ஆண்டுகள் அதிருப்தியுடன் இருக்கிறார்கள். சிராத்தம் மற்றும் யாகத்தன்று மனித ஸ்நானத்தில் புனிதமாகி வெண்மை வஸ்திரம் தரிக்க வேண்டும். பிராமணர்கள் மூலம் ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்ய வேண்டும். இதிகாசங்களைப் படிக்க வேண்டும். அதனால் அவனுடைய ஹவ்யமும், கவ்யமும் அக்ஷயமாகின்றன.” என்றார்.

தௌமயர் மற்றும் ஜமதக்னி கூறிய தர்ம விதிகள்

தௌமயர் கூறிய தர்மவிதிகளாவன; “வீட்டின் உடைந்த பாத்திரம் உடைந்த கட்டில், சேவல், நாய், அரசு போன்ற பெரிய மரங்கள் இருப்பது நல்லதல்ல. உடைந்த பாத்திரத்தில் கலியுகம் வாசம் செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது. உடைந்த கட்டில் இருப்பதால் செல்வத்திற்கு அழிவு ஏற்படுகிறது. சேவலும், நாயும் இருக்கும் வீட்டின் ஹவிஸை தேவர்கள் ஏற்பதில்லை. வீட்டில் பெரிய மரம் இருப்பதால் அதன் வேரில் பாம்பு, தேள் முதலிய ஜந்துக்கள் இருக்கக்கூடும். அதனால் வீட்டிற்குள் மரம் வைக்கக்கூடாது.

தௌமயரைத் தொடர்ந்து ஜமதக்னி முனிவர் கூறினார்; “ஒருவன் அஸ்வமேதயாகம், அல்லது நூற்றுக்கணக்கான வாஜபேய யாகங்கள் செய்தாலும், தலைகீழாக மரத்தில் தொங்கி தவம் செய்தாலும், செழிப்பு மிக்க சத்திரங்களைத் திறந்தாலும் அவனுடைய உள்ளம் தூய்மையாக இல்லை எனில் அவன் பாவியாகி நிச்சயம் நரகத்தையே அடைகிறான். ஏன் எனில் யாகமும் சத்தியமும் உள்ளத் தூய்மையும் சமமானவையாகும். தூய இதயத்தோடு பிராமணனுக்கு ஒரு சேர் சத்துதானம் செய்தே ஒருவன் பிரம்மலோகத்தை அடைய முடியும். இதயத்தூய்மையின் மகத்துவத்தைக் கூற இது ஒன்றே போதும்” என்றார்.

வாயு கூறிய தர்ம-அதர்ம நடத்தை விதிகள்

வாயு பகவான் கூறினார்; “நான் மனிதர்களுக்கு சுகமளிக்கும் தர்மங்களோடு சிறிது குற்றங்களையும் கூறுகிறேன். ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். பித்ருக்களுக்குத் தீபதானமும் எள் கலந்த நீரால் தர்ப்பணமும் செய்ய வேண்டும். சிரத்தையுடனும், கவனத்துடனும் இந்த விதிப்படி மழைக்காலத்தின் நான்கு மாதங்களில் பித்ருக்களுக்கு எள் கலந்த நீரால் அஞ்சலி செய்பவனாக, வேத சாஸ்திரத்தில் சிறந்த வித்வான் பிராமணனுக்கு இயன்ற வரை போஜனம் செய்விக்கிறானோ, அவன் 100 யாகங்கள் செய்ததன் பலனை அடைகிறான்.

இனி நிந்திக்கத்தக்க கர்மத்தைக் கேளுங்கள்; சூத்திரன் ஒரு த்விஜனின்

அக்னிஹோத்ர அக்னியை ஒரு இடத்திலிருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு எடுத்துச் சென்றாலும், பெண்கள் யாக சம்பந்தமான ஹவிஸை எடுத்துச் சென்றாலும் அதை அனுமதித்தவன் அதர்மத்தால் பீடிக்கப்படுகிறான். அவன் மீது அக்னி சினம் கொள்கிறது. தேவர்களும், பித்ருக்களும் அதிருப்தியடைகிறார்கள். அதனை தர்மமாகக் கருதும் த்விஜன் சூத்திரனாகப் பிறக்கிறான்.

இதற்கான பிராயச்சித்தமும் கூறப்படுகிறது. த்விஜன் ஆகாரமின்றி, மனத்தை ஒரு முகப்படுத்தி மூன்று நாட்கள் வரை கோழுத்திரமும், சாணமும் பசும்பாலும், நெய்யும் அக்னிக்கு ஆஹுதி அளிக்க வேண்டும். பிறகு ஒரு வருடம் கழிந்த பின் தேவர்கள் அவன் பூஜையை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். பித்ருக்களும் சிராத்த காலத்தில் அவனிடம் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். இது சொர்க்கத்தை விரும்பும் மனிதனை மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கலோகத்தை அடையச் செய்வதாகும்” என்று வாயு பகவான் கூறி முடித்தார்.

லோமஷ முனிவர் கூறிய தர்ம நடத்தை விதிகள்

பிறகு லோமஷ முனிவர் சில தர்மங்களை அனைவர் முன்னும் கூறினார், “திருமணம் செய்து கொள்ளாமல், மாற்றான் மனைவியிடம் பற்றுக் கொள்பவன் வீட்டில் சிராத்த காலத்தில் பித்ருக்கள் அவநம்பிக்கை அடைகிறார்கள். மாற்றான் மனைவி மீது ஆசை வைப்பவன், மலடியைப் பயன்படுத்துபவன், பிராமணனுடைய செல்வத்தை அபகரிப்பவன் ஆகிய மூவரும் சமமான குற்றத்தைச் செய்தவர்களாகிறார்கள். இவர்கள் பேசவும் தகுதியற்றவர்கள் எனப் பித்ருக்களால் கருதப்படுகின்றனர். தேவர்களும், பித்ருக்களும் இவர்களுடைய ஹவிஸ்யத்தை ஏற்பதில்லை. எனவே தன் நன்மையை விரும்புவன் மேற்கூறிய குற்றங்களைத் துறக்க வேண்டும்.

எப்போதும் சிரத்தையுடன் பெரியவர்களின் ஆணையை ஏற்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மாதத்தின் த்வாதசி மற்றும் பௌர்ணமி அன்று பிராமணர்களுக்கு நெய் கலந்த அரிசியைத் தானம் செய்ய வேண்டும். இந்த தானத்தால் சந்திரனும் பெரும் கடலும் விருத்தியடைகின்றனர். அந்த அன்னதாதாவிற்கு இந்திரன் அஸ்வமேத யாகத்தின் நாலில் ஒரு பங்கு பலனை அளிக்கிறார். அந்த தானத்தால் தானமளிப்பவன் தேஜஸ்வியாகவும், பலவானாகவும் ஆகிறான். பகவான் சோமன் மகிழ்ச்சியுடன் அவனுடைய விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகிறார்.

கலியுகத்து மனிதர்களுக்கு சுகம் அளிக்கும் இன்னொரு தர்மமும் உள்ளது காலையில் எழுந்து ஸ்நானம் செய்து, வெண்மையான வஸ்திரம் அணிந்து மன ஒருமையுடன் பிராமணனுக்கு எள் பாத்திரத்தையும்,

பித்ருக்களுக்கு தேனும் எள்ளும் கலந்த நீர், விளக்கு மற்றும் கிச்சடியையும் அளிப்பவன் கோதானம், பூமி தானம் மற்றும் அக்னிஷ்டோம யாகப் பலனைப் பெறுகிறான். பித்ருக்கள் இதனால் திருப்தியடைகிறார்கள். இந்த பழமையான தர்மம் ரிஷிகளால் கூறப்பட்டது. சொர்க்கலோகத்திலும் தேவலோகத்திலும் தேவர்களும், பித்ருக்களும் இதற்கு மதிப்பளிக்கிறார்கள் என்று கூறினார்.

அருந்ததி தேவி கூறிய தர்ம விதிகள்

பிறகு ரிஷிகளும், தேவர்களும், பித்ருக்களும் தவத்தில் சிறந்தவரும், சீலத்திலும் சக்தியிலும் வசிஷ்டருக்கு இணையானவருமான அருந்ததி தேவியிடம் நீங்கள் கருதும் ரகசியமான தர்மத்தைக் கூறியருளுங்கள் எனக் கேட்டனர். அருந்ததி தேவி சில தர்மவிதிகளைக் கூறினார்.

“தேவர்களே! நான் சனாதன தர்மத்தைக் கூறுகிறேன்; கேளுங்கள். தூய்மையான மனம் உடையவர்களுக்கே தர்மங்களை உபதேசிக்க வேண்டும். சிரத்தை இல்லாதவன், கர்வி, பிரம்மஹத்தி உடையவன், குருவின் மனைவியைச் சேருபவன் ஆகிய நான்கு மனிதர்களோடு பேசக்கூடாது, இவர்களுக்கு முன் தர்ம ரகசியத்தை வெளியிடக்கூடாது.

தன்னுடைய சேவையால் அதிதியைத் திருப்தி செய்யும் மனிதன் பெறும் பலன் 12 ஆண்டுகள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு கோதானம் செய்பவன் எப்போதும் சத்ரயாகம் செய்பவன், புஷ்கர தீர்த்தத்தில் லக்ஷம் கோதானம் செய்பவன் இவர்கள் பெறும் தர்மத்தின் பலனை விட அதிகமானது ஆகும். இன்னொரு சுகமளிக்கும் பெரும் தர்மத்தின் ரகசியத்தைக் கேளுங்கள்.

காலையில் எழுந்து குசத்தையும், நீரையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பசுக்களுக்கு இடையில் செல்ல வேண்டும். அங்கு பசுக்களின் கொம்புகளில் நீர் தெளித்து அதிலிருந்து விழும் நீரைத் தன் தலையில் தரிக்க வேண்டும்., அத்துடன் அன்று ஆகாரமின்றி இருக்க வேண்டும். அத்தகையவன் மூவுலகங்களிலும் சித்த, சாரண, மகரிஷிகளால் சேவிக்கப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அனைத்திலும் நீராடிய பலனைப் பெறுகிறான். பசுக்களின் கொம்புகளின் நீரால் தன் தலையை நனைத்துக் கொள்பவன் இத்தகைய உத்தமமான சிறந்த பலனைப் பெறுகிறான்” என்று கூறினார்.

இதைக்கேட்டு தேவர்களும், பித்ருக்களும் மகிழ்ச்சியடைந்தனர். பிரம்மா அருந்ததியிடம், “நீ அற்புதமான ரகசிய தர்மத்தை வருணித்தாய். உன்னுடைய தவம் எப்போது வளரட்டும் என்று வரமளிக்கிறேன்” என வரமளித்தார்.

யமராஜன் கூறிய தர்ம விதிகள்

அருந்ததி தேவியைத் தொடர்ந்து யமராஜன் தன்னுடைய மற்றும் சித்ரகுப்தன் மூலம் கூறப்பட்ட தர்ம விதிகளை விவரித்தார். யமராஜன் கூறினார்;

“தேவர்களே! மகரிஷிகளே! நீங்கள் கூறிய தர்மங்களைக் கேட்டேன். இப்போது என்னுடைய கருத்தையும் சித்ரகுப்தன் கூறிய கருத்தையும் கேளுங்கள்; மனிதன் செய்யும் எந்தப் புண்ணியமும், பாவமும் அனுபவிக்காமல் நஷ்டமாவதில்லை. பர்வ காலத்தில் செய்யப்படும் தானங்கள் அனைத்தும் சூரியனிடமே செல்கின்றன. மனிதன் பிரேத லோகத்திற்குச் செல்லும் சமயம் சூரியதேவன் அந்தப்பொருட்கள் அனைத்தையும் அவனுக்கு அர்ப்பணித்து விடுகிறார். புண்ணியாத்மாக்கள் பரலோகத்தில் அந்தப் பொருட்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இப்போது நான் சித்ரகுப்தனின் கருத்துப்படி தர்மத்தை வர்ணிக்கிறேன்; மனிதன் ஐலதானமும், தீபதானமும் எப்போதும் அளிக்க வேண்டும். செருப்பு, குடை, கபிலாபச ஆகியவற்றை உசிதமான முறையில் தானம் செய்ய வேண்டும். அக்னிஹோத்ர நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இவற்றின் தனித்தனி பலன்களையும் சித்ரகுப்தன் கூறியுள்ளார்.

பாவம் காரணமாக கடினமான நரகத்தில் விழுந்தவர்கள் பசியாலும் தாகத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டுத் தீயில் எரிந்து சமைக்கப்படுகின்றனர். அங்கு அந்த துன்பத்திலிருந்து விடுபட வழி கிடையாது. மந்த புத்தியுடைய மனிதனே நரகத்தின் கோரமான இருளில் பிரவேசிக்கிறான். இந்த நரகத்திலிருந்து கரையேறும் தர்மத்தை உபதேசிக்கிறேன். இந்த தர்மத்தின் செலவு மிகவும் குறைவு. ஆனால் லாபம் பெரியதாகும். அத்துடன் மரணத்திற்குப் பிறகு உத்தமமான சுகம் கிடைக்கும்.

நீரின் குணங்கள் திவ்யமானவை. பிரேத லோகத்தில் ‘புண்ணியோதகா’ என்னும் பிரசித்தமான நதி உள்ளது. அது அமுதம் போன்ற இனிய, குளிர்ந்த குறையாத நீரைக் கொண்டது. இவ்வுலகில் ஐலதானம் செய்பவனே பரலோகம் சென்ற பிறகு அந்த நீரைக் குடிக்கிறான்.

தீபதானத்தால் உண்டாகும் பலனைக் கேளுங்கள்; தீப தானம் செய்யும் மனிதன் நரகத்தின் இருளைத் தரிசிப்பதில்லை. அவனுக்கு சந்திரனும் சூரியனும் அக்னியும் ஒளி தந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவர்களும் தீபதானம் செய்பவர்களுக்கு மதிப்பளிக்கிறார்கள். பிரேத லோகத்திற்குச் சென்றதும் தீபதானம் செய்தவன் சூரியனைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றான். ஆகவே முயற்சியுடன் தீபதானம் செய்ய வேண்டும்.

புஷ்கர தீர்த்தத்தில் வேத வித்வானான பிராமணனுக்கு கபிலாதானம் செய்பவன் காளையுடன் 100 பசுக்களை தானம் செய்த சாஸ்வதமான பலனைப் பெறுகிறான். பிரம்மஹத்யாவிற்கு சமமான பாவத்தையும் கபிலாபசுவின் தானம் தூய்மையாக்கிவிடுகிறது. ஒரே கபிலாபசுவின் தானம் 100 கோதானத்திற்குச் சிறந்தது. ஆகவே, புஷ்கர தீர்த்தத்தில் கார்த்திகை மாத பௌர்ணமியன்று அவசியம் கபிலா பசுவை தானம் செய்ய வேண்டும்.

சிறந்த நல்ல பிராமணனுக்கு செருப்பு தானம் செய்பவனுக்கு எங்கும் சமமற்ற இடம் கிடையாது. அவன் முட்களை எதிர்க்க வேண்டியதில்லை. குடைதானம் செய்பவன் பரலோகம் சென்றதும் சுகமளிக்கும் நிழலைப் பெறுகிறான். இவ்வுலகில் அளித்ததானம் ஒருபோதும் அழிவதில்லை.” என்றார்.

சித்ரகுப்தன் மூலம் கூறப்பட்ட இந்தக் கருத்தைக் கேட்ட சூரியபகவான் உடலில் ரோமாஞ்சனம் உண்டாயிற்று. அவர் சித்ரகுப்தனின் தர்ம விஷயப்படி, பிராமணர்களுக்கு இந்த தானத்தை அளிப்பவர்கள் பயம் கொள்வதில்லை” என்று கூறினார்.

தர்ம விஷயமான ஐந்து குற்றங்கள் உள்ள மனிதர்கள் நன்னடத்தையற்ற அதர்மர்களாவர். பிரம்மஹத்யா, பசுவதம் செய்தவன், அயலார் மனைவியை விரும்புவவன், சிரத்தையற்றவன், மனைவியை ஆதாரித்து வாழ்க்கை நடத்துபவன் ஆகியவர்களே குற்றமுடைய மனிதர்கள் ஆவர். இவர்களுடன் பேசுவதும் கூடாது. தூரத்திலிருந்தே இவர்களை விலக்கிவிட வேண்டும்.

பாவம் செய்யும் இந்த மனிதர்கள் பிரேத லோகத்திற்குச் சென்று நரகத்தின் தீயில் மீன்களைப்போல சமைக்கப்படுகிறார்கள். சீழும், ரத்தமும் அவர்களுடைய போஜனமாகின்றன. இந்த ஐந்து பாவ நடத்தை உள்ளவர்களிடமும் தேவர்களும், பித்ருக்களும், ஸ்னாதக பிராமணர்களும் மற்ற தவத்தினரும் பேசக்கூடாது.

பிரமத கணங்கள் ஆகிய நிஷாசரர்கள் கூறும் தர்ம-அதர்ம ரகசியங்களும்

பிறகு தேவர்களும், பித்ருக்களும், மகரிஷிகளும் பிரமத கணங்களான நிஷாசரர்களிடம் கூறினார்கள்; “நீங்கள் பிரசித்தமான நிஷாசரர்களை புனிதமில்லாதவர்களையும், எச்சிலானவர்களையும், சூத்திரர்களையும் ஏன் இம்சை செய்கிறீர்கள்? யாரை ஆஸ்ரயிப்பவர்களை நீங்கள் இம்சை செய்வதில்லை? அவர்களால் உச்சரிக்கப்படும் ரகேஷாக்கள மந்திரங்கள் எத்தகையவை? எதனால் நீங்கள் அழிந்து விடுகிறீர்கள் அல்லது ஓடிவிடுகிறீர்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டனர்.

பிரமத கணங்களான நிஷாசரர்கள் பதிலளித்தனர்; “ஸ்திரீ சகவாசத்தால் களங்கமுற்றவர்கள், பெரியவர்களை அவமதிப்பவர்கள், முட்டாள்தனமாக மாமிசம் சாப்பிடுபவர்கள், மரத்தின் அடியில் தூங்குபவர்கள், தலைமீது மாமிசத்தின் பாரம் சுமப்பவர்கள், விரிப்புகளில் கால் வைக்கும் இடத்தில் தலை வைத்துத் தூங்குபவர்கள் அனைவரும் புனிதமுற்றவர்கள், பலவீனமானவர்கள். தண்ணீரில் மல-மூத்திரம் கழிப்பவர்கள், எச்சில் துப்புபவர்கள் (நீர் நிலைகள்) அனைவரும் களங்கமுற்றவர்கள் ஆவர்.

இத்தகைய மனிதர்கள் அனைவரும் எங்கள் பார்வையில் உண்ணவும், வதம் செய்யவும் தகுந்தவர்களாவர். இத்தகை நடத்தை உடையவர்களை நாங்கள் பாய்ந்து பிடிக்கிறோம். அவர்களை நாங்கள் இம்சை செய்யாமல் இருப்பதற்கான, தடுத்துவிடும் உபாயங்களைக் கூறுகிறோம்; கேளுங்கள்.

தன் உடலில் கோரோஜனம் பூசிக் கொள்பவன், கையில் வசம்பு என்னும் ஓளவுதத்தை வைத்திருப்பவன், நெற்றியில் நெய்யையும் அக்ஷதையையும் தரிப்பவன், மாமிசம் உண்ணாதவன் ஆகியவர்களை நாங்கள் இம்சை செய்வதில்லை. அக்னிஹோத்திரத்தின் அக்னி இரவும் பகலும் பிரகாசிக்கும் வீடுகள்; சிறுஜாதி புலித்தோல், அதனுடைய பற்கள், மலை ஆமை இவற்றை வைத்திருக்கும் வீடுகள், நெய் ஆஹுதியால் நறுமணப் புகை வெளிவரும் வீடுகள்; கருப்புப் பூனை அல்லது மஞ்சள் ஆடு இருக்கும் கிருகஸ்தனின் வீடுகளில் மாமிசம் உண்ணும் பயங்கர நிஷாதரர்கள் தங்குவதில்லை.

எங்களைப் போன்ற நிஷாதாரர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி எல்லா உலகங்களிலும் சஞ்சரிக்கிறார்கள். அவர்கள் மேற்கூறிய பொருட்கள் இருக்கும் வீடுகளுக்கு எந்த நஷ்டமும் உண்டாக்குவதில்லை. எனவே மக்கள் தங்கள் வீடுகளில் இந்த பாதுகாப்பான பொருட்களை அவசியம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினர்.

திக்கஜங்கள் கூறிய தர்மசம்பந்தமான ரகசியம்

பிறகு தாமரையில் தோன்றி பிரம்மா, தேவர்களிடமும், இந்திரனிடமும் இவ்வாறு கூறினார். “ரசாதலத்தில் சஞ்சரிக்கும், பலமுடைய, சக்திசாலியான, பராக்கிரமம் உடைய தேஜஸ்வியான் ரேணுகன்’ என்னும் யானை இங்கு வந்துள்ளது. திக்கஜங்கள் மலை, காடு, புவி முழுவதையும் தாங்குபவர்கள். நீங்கள் விரும்பினால், ரேணுகன் என்னும் பெரும் யானையிடம் சென்று தர்மத்தின் ரகசியங்களைக் கேட்கலாம்” என்றார். பிரம்மாவின் சொல்லைக்கேட்டு, தேவர்கள் ரேணுகனை பூமியைத் தாங்கும் திக்கஜங்களிடம் அனுப்பினார்கள். ரேணுகன் திக்கஜங்களிடம் சென்று”

தேவர்களின் ஆணைப்படி இங்கு வந்துள்ளேன். உங்களுடைய அறிவில் உள்ள தர்மத்தின் தத்துவத்தைக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டது.

திக்கஜங்கள் ரேணுகனிடம் கூறின; “கார்த்திகை மாதத்தின் கிருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஆயில்ய நட்சத்திரமும், மங்களமாயமான அஷ்டமி திதியும் சேரும்போது ஆகாரக் கட்டுப்பாட்டுடன், அமைதியாக, சிராத்த சமயங்களில் எங்களுக்காக வெல்லம் கலந்த அன்னத்தை அளிப்பவன் நல்ல பலன் அடைகிறான். அச்சமயம் அவன் கீழ்க்கண்ட மந்திரத்தை உச்சரிக்க வேண்டும்.

“பலதேவன், (சேஷன் அல்லது அனந்தன் என்னும் நாகம்) முதலிய பலமிகுந்த நாகங்கள் முடிவற்றவர்கள்; அக்ஷயமானவர்கள். அவர்களும் அவர்களுடைய குலத்தில் தோன்றிய பெரிய நாகங்களும் என்னுடைய இந்த பலியை ஏற்று, எனக்கு தேஜஸையும் பலத்தையும் அளிக்கட்டும். ஸ்ரீ பகவான் நாராயணன் ஏகார்கனவம் என்னும் நீரிலிருந்து இந்த பூமியை உத்தாரம் செய்தார். அச்சமயம் பகவானுடைய திருமேனியில் இருந்த பலம் எனக்குக் கிடைக்கட்டும்”

இந்த மந்திரத்தை உச்சரித்து ஏதேனும் ஒரு புற்றில் பலியை நிவேதிக்க வேண்டும். அதன் மீது நாக கேசரத்தைத் தெளிக்க வேண்டும். சந்தனம் பூச வேண்டும். அதை நீலநிறத் துணியால் மூடி அந்த பலியைப் புற்றுக்கு அருகில் வைக்க வேண்டும். இவ்வாறு பலியைப் பெற்றுத் திருப்தியடைவதால், பூமிக்கு கீழே பாரத்தால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தாலும் எங்களுக்கு அந்த சிரமம் தோன்றுவதில்லை. நாங்கள் சுகமாகப் பூமியின் பாரத்தைச் சுமக்கிறோம்.

பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் அல்லது சூத்திரன் உபவாசம் இருந்து ஒரு வருஷம் வரை இவ்வாறு பலிதானம் செய்வதால் அவனுக்குப் பெரும் பலன் உண்டாகிறது. புற்றுக்கு அருகில் பலி சமர்ப்பிக்கப்படும்போது எங்களுக்கு அதிக பலன் கிடைக்கிறது. மூவுலகங்களிலும் உள்ள பராக்ரமியான நாகங்கள் இந்தப்பலி தானத்தால் 100 வருஷங்கள் உபசரிக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு திக்கஜங்கள் கூறிய புற்றுக்கான உபசரிப்பை ரேணுகன் அறிந்து வந்து தேவர்களிடம் கூறியதும், அவர்கள் அனைவரும் ரேணுகன் என்னும் யானையை மிகவும் புகழ்ந்தனர்.

மகாதேவர் கூறிய தர்ம சம்பந்தமான ரகசிய விதிகள்

பிறகு மகாதேவன் தேவர்கள் முதலிய அனைவரிடமும், “இப்போது நான் கூறும் தர்ம சம்பந்தமான ரகசிய விஷயத்தைக் கேளுங்கள். இந்த

ரகசியத்தை எப்போதும் தர்மத்தில் ஈடுபட்ட அறிவுடைய, சிரத்தை மிகுந்தவனுக்கே உபதேசிக்க வேண்டும். ஒரு மாதம் வரை ஒவ்வொரு நாளும் பசுவிற்குப் போஜனம் அளிப்பவனும், தானும் ஒரே வேளை போஜனம் செய்பவனும் அடையும் பலனைக் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்.

பசுக்கள் மிகவும் செளபாக்கியசாலியாகவும், புனிதமானவையாகவும் கருதப்படுகின்றன. அவை தேவர், அசுரர், மனிதர்களுடன் மூவுலகையும் தரிக்கின்றன. இவற்றிற்கு சேவை செய்வதால் மிகப்பெரிய புண்ணியமும், பெரும் பலனும் கிடைக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் பசுக்களுக்குப் போஜனமளிப்பவன் பெரும் தர்மத்தைச் சம்பாதிக்கிறான். நான் முன்பு சத்திய யுகத்தில், பிரம்மா என்னிடம் வேண்டிக் கொண்டவாறு பசுக்களை என்னருகில் வைக்க ஆணையிட்டிருந்தேன்.

ஆகவே பசுக்கூட்டங்கள் என்னோடு இருக்கின்றன. பசுக்கூட்டத்தில் வாழும் ரிஷபன் என்னுடைய தேரின் கொடியில் இருக்கிறது. நான் எப்போதும் பசுக்களோடு இருப்பதில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறேன். ஆகவே, எப்போதும் பசுக்களைப் பூஜை செய்ய வேண்டும். பசுக்களின் பிரபாவம் மிகப் பெரியது. அவை வரமளிப்பவை, அவை விரும்பும் வரங்களை அளிக்கின்றன. எல்லா கர்மங்களுக்கும் விரும்பும் பலனை அளிக்கின்றன. இவ்வாறு பசுக்களுக்குத் தினமும் போஜனம் அளித்து சேவை செய்பவன், பசு சேவையால் நாளில் ஒரு பங்கு புண்ணியத்தைப் பெற்று விடுகிறான்” என்று பசு சேவை என்னும் தர்மத்தை மகாதேவன் விளக்கினார்.

ஸ்கந்த தேவன் கூறிய தர்ம சம்பந்தமான ரகசியம்

மகாதேவனுக்குப் பிறகு ஸ்கந்த தேவன் கூறினார்; “தேவர்களே! இப்போது, நான் கூறும் தர்மத்தின் ரகசியத்தைக் கேளுங்கள்; நீல வண்ணக் காளையின் கொம்புகளில் பட்ட மண்ணைக் கொண்டு 3 நாட்கள் ஸ்நானம் செய்பவன் பெறும் புண்ணியத்தைக் கேளுங்கள். அவன் தன் பாவங்கள் அனைத்தையும் கழுவி விடுகிறான். பரலோகத்தில் ஆதிபத்யம் பெறுகிறான். அவன் மனிதனாகப் பிறக்கும்போது சூரவீரனாகிறான்.

பௌர்ணமியன்று சந்திரன் உதிக்கும்போது தாமிர பாத்திரத்தில் தேன் கலந்த அன்னத்தை சந்திரனுக்குப் பலி அர்ப்பணம் செய்வதால் பெரும் பலன் ஏற்படுகிறது. அவன் அளித்த அந்த பலியை சாத்யர், ருத்ரர், ஆதித்யர் விஸ்வேதேவர், அஸ்வினி குமாரர்கள், மருத் கணங்கள், வசுதேவர்கள் கூட ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். அதனால் கடலுக்கும், சந்திரனுக்கும் வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது” என்றார்.

விஷ்ணுபகவான் இந்த தர்மங்களைப் படிப்பதால் ஏற்படும் பலனைக் கூறுதல்

இச்சமயம் பகவான் விஷ்ணு தேவர்கள் அனைவரும் கூறிய தர்ம சம்பந்தமான இந்த ரகசியங்கள் அனைத்தையும் படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் பெறும் பலன்களைக் கூறினார். “தேவர்களும், ரிஷிகளும் கூறிய தர்ம சம்பந்தமான இந்த ரகசியங்கள் அனைத்தையும் மன ஒருமையுடன் படிப்பவனும், சிரத்தையுடன் கேட்பவனும் எந்த பயமும் கொள்ளமாட்டான்; எந்த தடையும் அவனை அணுகாது.

இங்கு எந்தெந்த புனிதமான நன்மை தரும் தர்மங்களின் ரகசியங்கள் வர்ணிக்கப்பட்டனவோ, அவை அனைத்தையும் புலனடக்கத்தோடு படிப்பவன் அவற்றின் முழு பலனையும் அடைவான். அவனிடம் பாவத்தின் செல்வாக்கு செல்லாது. அவன் ஒருபோதும் பாவத்தால் பற்றப்படமாட்டான். இந்தப் பிரசங்கத்தைப் படிப்பவனும், மற்றவர்களுக்குக் கூறுபவனும், கேட்பவனும் இந்த தர்மங்களைக் கடைப்பிடித்த பலனை அடைவார்கள். அவன் அளிக்கும் ஹவ்ய கவ்யம் குறைவின்றி வளரும். அதை பித்ருக்களும் தேவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்.

பர்வ நாட்களில் தூய உள்ளத்துடன் சிறந்த பிராமணர்களுக்குத் தர்மத்தின் இந்த ரகசியங்களைக் கூறுபவன் எப்போதும் தேவ, ரிஷி மற்றும் பித்ருக்களின் மதிப்பிற்குரியவனாகவும், செழிப்பு மிக்கவனாகவும் ஆவான். தர்மத்தில் அவனுடைய ஈடுபாடு எப்போதும் தொடரும். பெரும் பாவம் செய்யாத, மற்ற பாவங்களில் ஈடுபடும் மனிதனும் இந்த ரகசிய தர்மத்தைக் கேட்பானாகில் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலையடைவான்” என்று உரைத்தார்.

77. ஏற்கத் தக்க அன்னம், ஏற்கத் தகாத அன்னம் பற்றிய
விஷயங்கள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-135

இவ்வுலகில் பிராமணன் யார் வீட்டில் போஜனம் செய்யலாம். கூத்திரியர் யார் வீட்டு அன்னத்தை ஏற்கலாம்? வைசியனும் சூத்திரனும் யார் யார் வீட்டில் போஜனம் செய்யலாம் என்பது இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது. பிராமணன் கூத்திரியன் மற்றும் வைசியன் வீட்டில் போஜனம் செய்வது மறுக்கப்படுகிறது. கூத்திரியன் பிராமணன் மற்றும் வைசியன் வீட்டில் போஜனத்தை ஏற்கலாம். உண்ணத் தகுந்தது. தகாதது பற்றி யோசிக்காமல் எல்லாவற்றையும் உண்பவனும், சாஸ்திரத்திற்கும் எதிராக நடந்து கொள்பவனும் கூட சூத்திரன் வீட்டில் அன்னம் ஏற்கக் கூடாது.

வைசியர்களிலும் தினமும் அக்னிஹோத்ரம் செய்து, சாதுர்மாஸ்ய வாரத்தைப் பின்பற்றி புனிதமாகிறார்களோ அவர்கள் வீட்டு அன்னத்தையே பிராமணனும் கூத்திரியனும் ஏற்கலாம். சூத்திரன் வீட்டு அன்னத்தை உண்ணும் பிராமணன் மனிதர்களின் மலத்தை உண்டவனாகிறான். சூத்திரனுக்குரிய கர்மங்களில் ஈடுபடும் பிராமணன், கூத்திரியன் மற்றும் வைசியன் சந்தியாவந்தனம் போன்ற நல்ல காரியத்தைச் செய்தாலும் நரகத்தையே அடைகிறார்கள். சூத்திரனுடைய கர்மத்தைச் செய்யாவிட்டாலும், சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான கர்மத்தில் ஈடுபடுபவன் நரகத்தையே அடைய நேரிடும்.

பிராமணர்கள் வேதங்களை ஓதுவதில் ஈடுபட்டு, மனிதருக்கு நலம் தரும் காரியத்தைச் செய்கிறார்கள். கூத்திரியன் எல்லோருடைய பாதுகாப்பிற்காகவும் முனைய வேண்டும். வைசியன் மக்களின் புஷ்டிக்காக விவசாயம், பசுபாலனம் ஆகியவற்றைச் செய்ய வேண்டும். வைசியன் செய்யும் காரியத்தினாலேயே அனைவரும் பிழைப்பு நடத்துகிறார்கள். விவசாயம், பசுபாலனம், வியாபாரம் ஆகிய தன்னுடைய சொந்த கர்மங்களில் வைசியன் வெறுப்பு கொள்ளக்கூடாது.

தன் கர்மத்தைத் துறந்து சூத்திரனுக்குரிய கர்மத்தைச் செய்யும் வைசியன் வீட்டில் பிராமணன் போஜனம் செய்யக்கூடாது, சிகிச்சையளிப்பவன், ஆயுதங்களை விற்றுப் பிழைப்பவன், கிராமத்தலைவன், புரோகிதன், ஆண்டுப்பலன் கூறும் ஜோதிடன் வேத சாஸ்திரத்திற்கு எதிரான வீணான புத்தகங்களைப் படிப்பவன் ஆகிய பிராமணர்கள் அனைவரும் சூத்திரனுக்குச்

சமமாகவே கருதப்படுவார்கள்.

எந்த வெட்கங்கெட்ட மனிதன் சூத்திரனுக்குரிய காரியங்களைச் செய்யும் இந்த த்விஜர்களின் வீட்டில் போஜனம் செய்கிறானோ, அவன் உண்ணக்கூடாததை உண்ட பாவத்தை அடைகிறான். அவனுடைய குலமும், வீரியமும், தேஜஸும் வீணாகின்றன. அவன் தர்மச் செயல்களில் குறைவுடையவனாகி, நாயைப்போன்ற கோணல் பிறவிகளில் பிறக்கிறான். வைத்தியனின் அன்னம் மலத்திற்கும், வேசியான பெண்ணின் அன்னம் சிறுநீருக்கும், கலைஞனுடைய அன்னம் ரத்தத்திற்கும் சமமானதாகும்.

சாதுக்கள் மதிக்கும் வித்தையை விற்று வாழ்க்கை நடத்தும் பிராமணனின் அன்னத்தை உண்பது சூத்திரனின் அன்னத்தை உண்பதற்குச் சமமானதாகும். ஆகவே சாதுக்கள் அதனை ஏற்கக்கூடாது. களங்கப்பட்ட மனிதனின் அன்னத்தை ஏற்பவன் 'ரத்தகுண்டம்' என்றே கூறப்படுகிறான்.

கோள் சொல்பவனின் வீட்டில் போஜனம் செய்வது பிரம்மஹத்திக்குச் சமமானது. மதிப்பளிக்காமல் அவமதிப்புடன் அளிக்கப்படும் அன்னத்தை ஒருபோதும் ஏற்கக்கூடாது. அத்தகைய அன்னத்தை ஏற்கும் பிராமணன் ரோகியாகி விடுகிறான். அவன் குலம் விரைவாக அழிந்துவிடுகிறது. நகரக் காவலனின் அன்னத்தை ஏற்பவன் சண்டாளனுக்குச் சமமாகிவிடுகின்றான்.

கோவதம், பிராமணவதம், குருபத்தினியோடு சேருதல் ஆகிய செயல்களைச் செய்பவன் வீட்டில் போஜனம் செய்பவன் ராக்ஷஸ குலத்தை அதிகரிக்கச் செய்கிறான். அடமானப் பொருளை அபகரிப்பவன். நன்றியில்லாதவன் மற்றும் அலியின் அன்னத்தை உண்பவன் மத்திய தேசத்தில் பகிஷ்கரிக்கப்பட்ட காட்டு மலை ஜாதியில் பிறக்கிறான்.

இவையே உண்ணத்தகுந்த, உண்ணத்தகாத மனிதர்களின் வீட்டில் உண்பதால் ஏற்படும் விளைவுகள் ஆகும்.

78. தானம் பெறுதல், உசிதமற்ற போஜனம் செய்தல்
ஆகியவற்றிற்கான பிராயச்சித்தம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-136

பொதுவாகப் பிராமணனே ஹவ்ய, கவ்யத்தைப் பெறுகிறார்கள். அவர்கள் பலவகை அன்னத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. அதனால் அவர்களுக்குப் பாவம் உண்டாகிறது. அதற்குரிய பிராயச்சித்தம் இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது.

நெய்தானம் பெறும் பிராமணன் பிராயச்சித்தமாக காயத்ரி மந்திரத்தை உச்சரித்து அக்னியில் சமித்துகளை ஆஹுதி அளிக்க வேண்டும். எள் தானத்திற்கும் இதே பிராயச்சித்தம் கூறப்படுகிறது. ஏன் எனில் இவ்விரண்டும் சமமானவை. பழங்கள், தேன், உப்பு இவற்றைத் தானம் பெறும் பிராமணன் அந்த நேரத்திலிருந்து சூரியோதயம் வரை நிற்பதால் தூய்மையடைகிறான். சுவர்ண தானம் பெறும் பிராமணன் காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபித்தும், வெளிப்படையாகக் கருப்பு இரும்பு தண்டத்தைத் தரித்தும் அந்தக் குற்றத்திலிருந்து விடுபடலாம் செல்வம், வஸ்திரம், கன்னிகை, அன்னம், பாயசம், கரும்புச்சாறு இவற்றின் தானத்தை ஏற்கும்போதும் இதே பிராயச்சித்தத்தையே செய்ய வேண்டும்.

கரும்பு, எண்ணெய், குசம் ஆகியவற்றைத் தானமாக ஏற்றால் மூன்று வேளை ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். நெல், மலர், நீர், புஷ்ப என்னும் திண்பண்டம், பார்லி, லப்சி, பால், தயிர் ஆகியவற்றைத் தானம் பெற்றால் 100 முறை காயத்ரி மந்திரத்தை ஜபம் பண்ண வேண்டும். கிரஹண சமயத்திலும், தூய்மை இல்லாத சமயத்திலும் யாராவது அளிக்கும் வயல் தானத்தை ஏற்றால் மூன்று இரவுகள் உபவாசம் இருந்து அந்தக் குற்றத்திலிருந்து விடுபடலாம்.

கிருஷ்ண பக்ஷத்தில் செய்த பித்ரு சிராத்த அன்னத்தைப் போஜனம் செய்பவன் ஒரு பகலும் இரவும் கழிந்த பின் தூய்மையடைகிறான். சிராத்த அன்னத்தை புசிக்கின்ற நாளில் சந்தியாவந்தனம், காயத்ரிஜபம் செய்யக்கூடாது. இரண்டாவது வேளை போஜனம் அருந்தக்கூடாது. இதனால் அவன் தூய்மையடைகிறான். இதனாலேயே பித்ருக்களுக்குப் பிற்பகலில் சிராத்தம் செய்யும் முறை இருக்கிறது.

பிராமணர்கள் ஒரு நாள் முன்னால் சிராத்த அழைப்பு அளிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் யதார்த்தமான முறையில் போஜனம்

செய்ய முடியும். ஒருவர் வீட்டில் மரணம் நிகழ்ந்தால் மரணத் தூய்மையின் மூன்றாவது நாள் அன்னம் ஏற்கும் பிராமணன் 12 நாட்களுக்கு மூன்று வேளையும் ஸ்நானம் செய்து தூய்மையடைய வேண்டும். 13வது நாள் சிறப்பான முறையில் ஸ்நானம் செய்து புனிதமாகி பிராமணர்களுக்கு ஹவிஸை அளிக்க வேண்டும். அதனால் அவன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

யார் வீட்டிலாவது மரண சௌசத்தில் பத்து நாட்கள் அன்னம் உண்பவன் காயத்ரி மந்திரம், ரைவதசியாம், பவித்ரேஷ்டி, கூஷ்மாண்ட, அனுவாக் அகமர்ஷண மந்திரங்களை ஜபித்து அந்தக் குற்றத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும். மரண சௌசமுடையவன் வீட்டில் தொடர்ந்து இரண்டு இரவு போஜனம் செய்யும் பிராமணன் 7 நாட்கள் மூன்று காலமும் நீராடி, தூய்மையடையலாம். இந்த பிராயச்சித்தம் செய்த பிறகு அவன் சித்தி பெறுகிறான்; பெரும் ஆபத்தில் சிக்குவதில்லை.

சூத்திரனோடு ஒரே வரிசையில் சாப்பிடுவதால் பிராமணன் அசுத்தமாகிறான். அவனுடைய தூய்மைக்கு சாஸ்திர முறைப்படி தூய்மை சட்டம் உள்ளது. வைசியர்களோடு ஒரே வரிசையில் போஜனம் செய்யும் பிராமணன் மூன்று இரவுகள் விரதம் இருந்து அந்த கர்ம தோஷத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். கூத்திரியர்களோடு ஒரே வரிசையில் போஜனம் செய்யும் பிராமணன் வஸ்திரத்தோடு நீராடுவதால் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

பிராமணனுடைய தேஜஸ் அவனோடு சேர்ந்து உண்ணும் சூத்திரனின் குலத்தையும், வைசியனின் பசுக்களையும், உறவினர்களையும், கூத்திரியர்களின் செல்வத்தையும் அழித்துவிடுகிறது. இதற்காகப் பிராயச்சித்தமும் சாந்தி ஹோமமும் செய்ய வேண்டும். காயத்ரி, ரைவதஷ்யாமம், பவித்ரேஷ்டி, கூஷ்மாண்ட, அனுவாக், அகமர்ஷண மந்திரங்களை ஜபிப்பது அவசியம். ஒருவனுடைய எச்சிலையும் உண்ணக்கூடாது. பிராயச்சித்த விஷயத்தில் சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது. பிராயச்சித்தம் செய்த பிறகு கோரோசனம், அருகம்புல், மஞ்சள் முதலிய மங்களப் பொருட்களை ஸ்பரிசிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு தானம் பெறுவதாலும், பலவகை அன்னத்தை ஏற்பதாலும் பெறும் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்த முறைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

79. ஐந்து வகை தானம், தானத்தின் சிறப்பு; தானத்தால் சொர்க்கம்
பெற்ற மன்னர்கள்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-137, 138

தானத்தாலும் தவத்தாலும் மனிதன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த தானம் மற்றும் தவத்தில் எந்த முறை அல்லது சாதனம் சிறந்தது என்பது இப்பகுதியில் கூறப்படுகிறது.

தவத்தால் தூய உள்ளம் பெற்ற தர்மாத்மாவான மன்னர்கள், தானங்களில் மூலம் பல உத்தமலோகங்களை அடைந்துள்ளனர். அவர்களுடைய சிறந்த தானங்களும், அவர் அடைந்த உத்தம லோகங்களும் கூறப்படுகின்றன. உலகம் மதிக்கும் ஆத்மேய மகரிஷி தன்னுடைய சிஷ்யர்களுக்கு நிர்குண பிரம்மத்தை உபதேசித்து உத்தமலோகம் அடைந்துள்ளார். உஷ்னர் குமாரர் சிபி தன்னுடைய அன்பு மகனின் உயிரைப் பிராமணர்களுக்காகப் பலி கொடுத்து, தியாகம் செய்து சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுள்ளார். காசி மன்னன் ப்ரதர்தன் தன் அன்பு மகனை பிராமணர்களின் சேவைக்கு அர்ப்பணித்து இவ்வுலகில் உவமையற்ற கீர்த்தியும் பரலோகத்தில் எல்லையற்ற ஆனந்தத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

சங்க்ருதியின் புதல்வர் ரந்திதேவ மன்னன் வசிஷ்ட முனிவருக்கு அர்க்ய தானம் அளித்துச் சிறந்த உலகங்களைப் பெற்றார். தேவாவ்ருத மன்னன் தங்கத்தால் ஆன 100 கம்பிகள் கொண்ட குடையைப் பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்து சொர்க்கலோகத்தை அடைந்தார். அம்பரீஷ மன்னர் தேஜஸ்வி பிராமணனுக்குத் தன்னுடைய தேசம் முழுவதையும் அளித்து, தேவலோகத்தை அடைந்தார். சூரியபுத்திரன் கர்ணன் தன்னுடைய திவ்ய குண்டலத்தை அளித்தும், ஜனமேஜய மன்னன் பிராமணனுக்கு சவாரியும், கோதானமும் அளித்தும் உத்தம லோகங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர்.

ராஜரிஷி வ்ருஷாதர்பி பிராமணர்களுக்குப் பலவகை ரத்தினங்களும் அழகிய வீடுகளும் அளித்து சொர்க்கலோகத்தில் இடம் பெற்றார். விதர்ப்ப மன்னரின் புதல்வன் நிமி அகஸ்திய முனிவருக்குத் தன் கன்னிகையை ராஜ்யத்தையும் தானம் செய்து புதல்வனுடனும், உறவினர்களோடும் சொர்க்கம் சேர்ந்துவிட்டார். ஜமதக்னியின் புதல்வர் பரசுராமர் பிராமணனுக்குப் பூமி தானம் செய்து கற்பனைக்கெட்டாத அக்ஷய லோகங்களை அடைந்தார். ஒருமுறை உலகில் மழை இல்லாதபோது வசிஷ்ட முனிவர் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உயிர்ப்பிச்சை அளித்து அக்ஷய லோகங்களைப் பெற்றார்.

தசரத நந்தனன் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் யாகங்களில் பெருமளவு தனத்தை ஆஹுதி அளித்து உலகில் தன் பெரும் புகழை ஸ்தாபித்து அக்ஷய லோகங்களுக்குச் சென்றுவிட்டார். ராஜரிஷி கக்ஷசேனன் வசிஷ்டருக்கு தன் சர்வத்தையும் சமர்ப்பணம் செய்து சொர்க்கலோகத்தை அடைந்தார். கரந்தமரின் பேரரான அவிஷித்தின் புதல்வர் மருத் மன்னர் அங்கிராவின் புதல்வர் சம்வர்த்தருக்கு கன்னிகாதானம் அளித்துச் சொர்க்கலோகத்தில் இடம் பெற்றார்.

பாஞ்சால தேச மன்னன் தர்மாத்மா பிரம்மதத்தன் பிராமணனுக்கு சங்க நிதியை அளித்து மேலான கதியைப் பெற்றார். மித்ர சஹ மன்னன் வசிஷ்ட முனிவரின் சேவைக்கு தன் பத்தினி மதயந்தியை அளித்துச் சொர்க்கத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். மனுவின் புதல்வன் சுத்யும்ன மன்னன் லிகிதருக்கு, தர்மப்படி தண்டம் அளித்து உத்தமலோகம் அடைந்தார். புகழ்மிக்க ராஜரிஷி சஹஸ்ரசித்யன் பிராமணனுக்கு தன் உயிரைப் பலியாக அளித்து சிறந்த லோகம் சென்றார். சதத்யும்ன மன்னர் மௌத்கல்யர் என்னும் பிராமணருக்கு தங்கத்திலான வீட்டைத் தானமளித்துச் சொர்க்கம் சேர்ந்தார். சுமன்யு மன்னர் உண்ணும் பொருட்களை மலைபோல் குவித்து அவற்றைச் சாண்டில்யருக்குத் தானமளித்து சொர்க்கத்தில் இடம் பெற்றார்.

சால்வராஜன் த்யுதிமான் ருசீக மகரிஷிக்கு ராஜ்யத்தை அளித்து உத்தம உலகம் பெற்றார். மதிராஸ்வ ராஜரிஷி தன் அழகிய கன்னிகையை ஹிரண்ய கஸ்தருக்கு அளித்து தேவலோகம் சென்றார். ராஜரிஷி லோமபாதர் ருஷ்யசிருங்க முனிவருக்கு சாந்தா என்னும் தன் கன்னிகையைத் தானமளித்து தன் விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெற்றார். பகீரத மன்னர் கோஹலர் என்னும் பிராமணருக்கு லக்ஷம் பசுக்களைக் கன்றுகளோடு அளித்து உத்தமலோகங்களைப் பெற்றார். இவ்வாறு இவர்களும் இன்னும் பல மன்னர்களும் தானம் மற்றும் தவத்தின் பிரபாவத்தால் அடிக்கடி சொர்க்கத்திற்குச் சென்று மீண்டும் பிறக்கின்றனர். அவர்களுடைய புகழ் இவ்வுலகம் இருக்கும் வரை நிலைத்திருக்கிறது.

ஐந்து வகை தானங்களின் விளக்கம்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத்-138

தானம், தர்மம், அர்த்தம், பயம், விருப்பம், இரக்கம் என்னும் ஐந்து காரணங்களால் அளிக்கப்படுகிறது.

அசுரையயின்றி பிராமணனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் தர்மம் மூலமான தானமாகும். இவர் தானமளித்தார்; தானமளிப்பார்; தானமளிக்கிறார் என்று தன் புகழை விரும்பி யாசகனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் அர்த்தமூலமான தானமாகும். ஏதேனும் கொடுக்காவிட்டால் இவன் எனக்குத் தீங்கு செய்வான் என்று பயத்தால் ஒரு முட்டாளுக்கு தானமளிப்பது பயம் மூலமான தானமாகும். இவன் எனக்கு விருப்பமானவன்; நான் இவனுக்கு விருப்பமானவன் என்று கருதி மகிழ்ச்சியுடன் நண்பனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் விருப்பம் மூலமான தானமாகும்.

இவன் பாவம்; ஏழை; என்னிடம் யாசிக்கிறான்; சிறிது கொடுத்தாலே திருப்தியடைவான் என்று கருதி வறியவனுக்கு அளிக்கப்படும் தானம் இரக்கத்தால் அளிக்கப்படுவது ஆகும். இது புண்ணியத்தையும் புகழையும் அதிகரிப்பதாகும்.

இயன்ற வரை எல்லோருக்கும் தானமளிக்க வேண்டும் என்பது பிரம்மாவின் சொற்களாகும்.

80. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மூலம் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சிகளின்
வருணனை

அனுசாஸன பருவம் அத்-139

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் ரிஷிகள் வருதலும், வியக்கத்தக்க நிகழ்ச்சியைக்
காண்பதும்

இது முன்பு நடந்த விஷயம்; தர்மாத்மாவான பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்
12 ஆண்டுகள் விரதம் இருப்பதற்காகத் தீக்ஷை எடுத்துக் கொண்டு கடும்
தவத்தில் ஈடுபட்டார். அப்போது அவரை தரிசிப்பதற்காக நாரதர், பர்வதர்
ஆகிய ரிஷிகள் வந்தனர். அவர்களுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண த்வைபாயன வியாசர்;
ஐபத்தில் சிறந்த தெளம்யர், தேவலர், காஸ்யபர், ஹஸ்தி காஸ்யபர்,
மற்றும் பல மகரிஷிகளும், தேவர்களுக்கு ஈடான தவசிகளும் தங்களுடைய
சித்தி பெற்ற சிஷ்யர்களுடன் வந்திருந்தனர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு தேவர்களுக்குரிய உபசாரங்களால்
அவர்களுக்குத் தன் குலத்திற்கேற்ப விருந்துபசாரம் செய்தார். புதிய
குசங்களால் ஆன ஆசனங்களை அளித்தார். அனைவரும் அமர்ந்த பிறகு
தர்மாத்மாக்கள் அனைவரும் முனிவர்கள், ரிஷிகள் பற்றிய தர்மசம்பந்தமான
இனிய கதைகளைப் பேசினர்.

அப்போது விரதமிருந்து தவத்தில் ஈடுபட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின்
முகத்திலிருந்து பகவான் நாராயணனின் தேஜஸ் அக்னி உருவில் தோன்றி
அங்கிருந்த மலையிலிருந்த மரம், செடி, கொடி, புதர், பறவைகள்,
விலங்குகள் அனைத்தையும் எரிக்கலாயிற்று. அந்த மலைச்சிகரம் மிகவும்
இரக்கத்திற்குரியதாகிவிட்டது. மலைச்சிகரம் முழுவதையும் எரித்துச்
சாம்பலாக்கிய பின் அந்த அக்னி சிஷ்யன் குருவிடம் வந்து சரணத்தை
ஸ்பரிசிப்பதுபோல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் வந்து அவருடைய திருவடிகளை
ஸ்பரிசித்து அதிலேயே லயமாகிவிட்டது.

பகைவரை அழிக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அந்த மலை சாம்பலானதைக்
கண்டு அந்த மலை மீது தன் பார்வையை ஓடவிட்டார். அந்த மலை ஸ்ரீ
கிருஷ்ணரின் பார்வை பட்டு மீண்டும் முன்பிருந்ததுபோல பசுமையாகிவிட்டது.
அந்த மலையில் மலர்ந்த கொடிகளும், மரங்களும் தோன்றிவிட்டன.
ஜீவஜந்துக்கள் உயிர் பிழைத்துவிட்டன. அந்த சாரண சமுதாயம்
மகிழ்ச்சியுடன் அந்த மலையில் சஞ்சரித்தது. மத யானைகளும், பலவகை
பறவைகளும் மீண்டும் நிரம்பிக் காணப்பட்டன.

இந்த அற்புதமான சிந்தனைக்கெட்டாத நிகழ்ச்சியைக் கண்டு ரிஷிகள்

வியப்புற்று மெய் சிலிர்த்தனர். அவர்களுடைய கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகியது. அதனைக்கண்டு, நாராயண சொருபரான பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவர்களிடம், “மகரிஷிகளே! ரிஷிகளின் சமுதாயம் பற்று இல்லாதது. சாஸ்திர ஞானம் உடையது. இருந்தும் நீங்கள் ஏன் வியப்படைகிறீர்கள்? என்னிடம் நீங்கள் உண்மையைக் கூறியருள வேண்டும் என்றார். ரிஷிகள் அவருக்குப் பதிலுரைத்தனர்.

ரிஷிகளின் பதில்; வாசுதேவன் ரிஷிகள் பார்த்த வியத்தகு நிகழ்வைக் கேட்பது

ரிஷிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம், “பகவன்! நீங்களே உலகைப் படைக்கிறீர்கள். சம்ஹாரம் செய்கிறீர்கள். நீங்களே குளிர், வெப்பம், மழையும் ஆவீர்கள். இவ்வுலகில் உள்ள சராசர பிராணிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானமும், தாய், தந்தையும் தாங்களேயாவீர்கள். மதுகுதனா! உங்கள் முகத்தில் அக்னி தோன்றியதைக் கண்டு நாங்கள் வியப்படைந்தோம். தாங்கள் இதன் காரணத்தைக் கூறியருளுங்கள்” என்று கேட்டனர்.

வாசுதேவன் கூறினார்; “முனிவர்களே! என் முகத்திலிருந்து என்னுடைய வைஷ்ணவ தேஜஸ் தோன்றியது. அது பிரளய காலத் தீயைப்போல உருக்கொண்டு இந்த மலையைத் தகித்துவிட்டது. அதனைக் கண்டே தபோதனர்களாகிய நீங்கள் கவலை கொண்டுள்ளீர்கள். நான் கடைப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் விரதத்தைத் தவசிகள் பயன்படுத்திக் கொண்டதால் என்னுடைய தேஜஸ் அக்னி ரூபமாகத் தோன்றியது. நீங்கள் அதனிடம் கவலைப்பட வேண்டாம்.

நான் தவத்தின் மூலம் எனக்குச் சமமான வீரியம் உடைய புதல்வனைப் பெறும் விருப்பத்துடன், விரதம் மேற்கொள்ள இந்த மலைக்கு வந்துள்ளேன். என் பிராணனே. அக்னி உருவில் வெளியேறி அனைவருக்கும் வரமளிக்கும் பிதாமகரான பிரம்மாவைத் தரிசிப்பதற்கு பிரம்மலோகம் சென்றது. பிரம்மா என் உயிரிடம் “சாக்ஷாத் சங்கரன் தன் தேஜஸின் பாதிப்பகுதியால் உங்களுக்குப் புத்திரனாவார்” என்ற செய்தியை அளித்து அனுப்பியுள்ளார். அந்த அக்னிரூப பிராணனே என்னிடம் திரும்பி வந்து என் திருவடிகளை வணங்கி அமைதியாகி, பழைய நிலையை அடைந்துவிட்டது.

தபோதனர்களே! நான் உங்களிடம் பகவான் விஷ்ணுவின் ரகசியத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளேன். நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். உங்களுடைய கதி எங்கும் தடுக்கப்படாது. ஏன் எனில் நீங்கள் தூரதர்சிகள். விரதப்படி நடப்பவர்கள்; ஞானமும் விஞ்ஞானமும் உடையவர்கள். ஆகவே, நீங்கள் இந்தப் புவியிலோ அல்லது சொர்க்கத்திலோ ஒரு அரிய வியப்பிற்குரிய

விஷயத்தைப் பார்த்தோ அல்லது கேட்டோ இருந்தால் அதனை எனக்குக் கூறுங்கள். இவ்வுலகில் உங்கள் வாக்கால் கூறப்படும் அமுதம் போன்ற சொற்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

த்யுலோகம் அல்லது பூமியில் உள்ள அற்புதமான பொருளை, நீங்கள் காணாததையும் நான் பிரத்யட்சமாக அறிவேன். எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்வது என்னுடைய உத்தமமான இயல்பாகும். என்னிடம் உள்ள ஐஸ்வர்யம் எனக்கு வியப்பாகத் தோன்றவில்லை. என்றாலும் சாது-சந்தர்களாகிய உங்கள் வாயிலிருந்து வெளிவரும் சொற்களை உங்களுடைய அறிவின் பிரகாசமாகக் கருதி அதை நல்லவர்களின் சபையில் கூறுவேன்” என்றார்.

இதைக்கேட்ட ரிஷிகள் மிகுந்த வியப்படைந்தனர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் புகழ்ந்தனர்; பூஜித்தனர்; வேதத்தால் துதித்தனர். பிறகு அனைவரும் சேர்ந்து நாரத மகரிஷியை, முன்பு அவர்கள் அனைவரும் இமயமலை மீது தரிசித்த சிந்திக்க முடியாத வியத்தகு நிகழ்ச்சியைக் கூறுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

(81-86)

நாரதர் இமயமலையில் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சியை
வருணித்தல்; உமாதேவி - சிவபிரான் உரையாடல்
யுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரிடம் கேட்டறிந்த வரலாறு
அனுசாஸன பருவம் அத்-140-145

81. நாரத முனிவர் இமயமலையை வருணனை செய்தல்; சிவபிரானின்
தரிசனம்.

சித்த சாரணர்கள் வசிக்கும், ஓளஷதிகளும் பல்வேறு மலர்களும்
நிரம்பி ரமணியமாகக் காட்சியளிக்கும், அப்சரஸ்கள் நிரம்பியிருக்கும்
பூதகணங்கள் வாசம்புரியும் பரம பவித்ரமான இமயமலையின் மீது
ஒருசமயம் தேவாதி தேவனான சங்கரன் தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.
நூற்றுக்கணக்கான பூதங்கள் சூழ்ந்திருக்க அவர் மகிழ்வுடன் இருந்தார்.

சிவபிரானைச் சுற்றியிருந்த பூதங்களின் உருவம் பலவகையாக
மாறுபட்டிருந்தன. பல பூதங்கள் திவ்யமான அற்புத ரூபத்துடன்
காட்சியளித்தன. சில பூதங்கள் சிங்கம், புலி, யானை உருவில் இருந்தன.
பல பூதங்களின் முகங்கள் நரி, புலி, கரடி, காளை, ஆந்தையைப்
போலிருந்தன. இன்னும் சில ஓநாய்களையும் பருந்துகளையும் போன்ற
முகங்களுடன் இருந்தன. பல பூதங்கள் மான்களின் முகத்தைப் பெற்றிருந்தன.
அவை அனைத்தும் பல்வேறு வண்ணங்களில் இருந்தன.

இந்த பூதங்களைத் தவிர, யக்ஷர்களும், கின்னரர்களும், கந்தர்வர்களும்,
அரக்கர்களும் கூட மகாதேவனைச் சூழ்ந்திருந்தனர். சங்கரனின் அந்த சபை
திவ்யமான மலர்கள் நிரம்பி, திவ்ய தேஜஸ் வியாபித்திருக்க, சிறந்த
சந்தனம் மற்றும் தூபத்தின் நறுமணம் வீச, அழகுடன் தோற்றமளித்தது.
அங்கு திவ்யமான வாத்தியங்கள் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன; மிருதங்கம்,
சங்கம், பேரிகைகளின் நாதம் எங்கும் பரவியிருந்தது. நாற்புறமும்
பூதகணங்களும், மயில்களும் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தன.

அந்த திவ்யமான சபை தேவரிஷிகள் நிரம்பப் பெற்றிருந்தது.
அப்சரஸ்களின் நடனத்துடன் வாக்கிற்கு அடங்காத அற்புதப் பொலிவுடன்
திகழ்ந்தது. பிராமணர்களின் வேத ஒலி எங்கும் எதிரொலித்தது. அந்த இடம்
பூதங்கள் நிரம்பி அச்சமுட்டுவதாக இருந்தாலும் பெரும் உற்சவம்
நிகழ்வதைப்போல் காணப்பட்டது. இதனால் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்ட
முனிவர்களும், சித்த கணங்களும், மருத் கணங்களும், சாத்ய தேவர்களும்,
வசுக்களும், இந்திரனும், விஸ்வேதேவர்களும், நாகர், பிசாசு,

லோகபாலகர்கள், அக்னி, வாயு அனைவரும் அங்கு வந்தனர்.

சிவபிரானின் அற்புதத் தோற்றம்;

எல்லாவகை பருவங்களிலும் மலரும் மலர்களும் அங்கு மலர்ந்திருந்தன. அழகிய மலைச் சிகரங்கள் மீது மக்கள் விரும்பும் வண்ணம் பறவைகள் இனிய ஒலி எழுப்பி நடனமாடின. அந்த மலைச்சிகரத்தில் மகாதேவன் மிகுந்த சோபையுடன் அமர்ந்திருந்தார். அவர் புலித்தோலை வஸ்திரமாக அணிந்திருந்தார். சிங்கத்தின் தோலை மேலாடையாகக் கொண்டிருந்தார். நாகத்தையே கழுத்தில் ஆபரணமாக அணிந்திருந்தார். சிவப்பு வண்ண தோள்வளை அணிந்திருந்தார். கரிய மீசையுடன், தலைமீது அழகிய ஜடை தரித்திருந்தார். இந்த அச்சமுட்டும் தோற்றத்தில் ருத்திரர் தேவதுரோகிகளின் மனத்தில் பயத்தைத் தோற்றுவித்தார். ரிஷபக் கொடியுடைய சிவன் தன் பக்தர்கள் மற்றும் பூதங்களின் பயத்தை விலக்கினார். சங்கரனை தரிசித்த மகரிஷிகளும், தேவர்களும் பூமி மீது தலை வைத்து அவரை வணங்கினர்.

உமாதேவி வருகை; அவர் மகாதேவனின் கண்களை மூடியதும் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சி

காளைக் கொடியோனின் அந்த அற்புத சபைக்கு அச்சமயம் கிரிராஜ குமாரி உமா, பூதப் பெண்கள் குழு எல்லா தீர்த்தங்களின் நீர் நிரம்பிய தங்கக் கலசத்துடன் வந்தார். அவரும் சங்கரனைப்போலவே ஆடை அணிந்திருந்தார்; அவரைப்போலவே உத்தம விரதத்தைக் கடைப்பிடித்திருந்தார். அவருக்குப் பின்னால் இமயத்திலிருந்து பெரும் நதிகள் அனைத்தும் சென்று கொண்டிருந்தன. மலர் மழை பொழிந்தவாறு, பலவகை நறுமணத்தைப் பரப்பியவாறு உமா சிவபிரானின் அருகில் வந்தார்.

சிவனின் அருகில் வந்த இனிய புன்னகையுடைய தேவி உமா, விளையாட்டாகவோ, பரிகாசத்திற்காகவோ, சிரித்தவாறு தன் இரு கைகளாலும் திடீரென்று சிவபிரானின் இரு கண்களையும் மூடிவிட்டார். சிவபிரானின் இரு கண்களும் மறைக்கப்பட்டதுமே உலகம் முழுவதும் இருள் மயமானது; உணர்வற்றுப்போனது. ஹோம வஷ்ட்காரங்கள் இல்லாததாயிற்று. எல்லோருக்கும் துன்பம் உண்டாயிற்று. சூரியன் அழிந்துவிட்டது போன்ற நிலை உலகிற்கு உண்டாயிற்று. பிறகு ஒரே நொடியில் உலகத்தின் இருள் முழுவதும் விலகிவிட்டது. சிவபிரானின் நெற்றியில் இருந்து மிகவும் பிரகாசமான பெரும் ஜ்வாலை தோன்றியது.

அவருடைய நெற்றியில் சூரியனைப்போன்ற தேஜஸுடன் மூன்றாவது கண் தோன்றியது. அது பிரளய கால அக்னியைப் போலப் பிரகாசித்தது.

அதிலிருந்து தோன்றிய ஜ்வாலை இமயமலையை எரித்துக் கடைந்துவிட்டது. மகாதேவன் அக்னியை நிகர்த்த மூன்றாவது கண்ணோடு திகழ்வதைக் கண்டு கிரிராஜகுமாரி உமா தலைவணங்கி அவரை வியப்போடு பார்த்தார். மரங்கள் நிரம்பிய சந்தனம் மற்றும் ஓளஷதங்கள் பிரகாசித்த அந்த இமயத்தின் அழகிய காட்டில் தீப்பற்றியது. எல்லாப் பக்கமும் எரியத் தொடங்கியதால் அஞ்சிய மான் கூட்டங்கள் அபயம் தேடி மகாதேவனிடம் வந்து சேர்ந்தன.

சிவனின் நெற்றியிலிருந்து தோன்றிய அக்னி 12 சூரியர்களையும்போலப் பிரகாசித்தது; இரண்டாவது பிரளய அக்னியைப் போலக் காணப்பட்டது. அது ஒரு நொடியில் இமயத்தைத் தாதுக்களோடும், பரந்த சிகரங்களோடும் தகித்துவிட்டது. அதன் கொடிகள், ஓளஷதிகள் அனைத்தும் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டன. தன் தந்தையாகிய இமவான் அக்னியால் தகிக்கப்பட்டதைக் கண்ட கிரிராஜகுமாரி உமா இரு கைகளையும் குவித்துச் சிவபிரானைச் சரணடைந்தார். பெண்ணிற்கு இயல்பாக உண்டாகும் மென்மைக் குணத்தால், தந்தையின் இரங்கத்தக்க நிலையைக் காண இயலாமல் துன்புற்றார். அவருடைய நிலையைக் கண்ட பகவான் சங்கரன் இமயத்தை மகிழ்ச்சியான பார்வையுடன் பார்த்தார்.

சிவபிரானின் மகிழ்ச்சியான பார்வைபட்டதுமே, ஒரு நொடியில் இமயம் முன்பிருந்த நிலையை அடைந்துவிட்டது. பார்க்க மிகவும் அழகாகிவிட்டது. காட்டு மரங்கள் அழகிய மலர்களோடு காணப்பட்டன. பறவைகள் மகிழ்ச்சியுடன் இனிய ஒலி எழுப்பின. மலை பழைய நிலையை அடைந்ததைக் கண்ட பார்வதி மிகவும் மகிழ்ச்சியுற்றார். அவர் எல்லா உலகின் தலைவரும், மங்கள் உருவானவருமான மகாதேவனிடம் கேட்டார்.

82. உமாதேவி சிவபிரான் உரையாடல்

“பகவன் சர்வ பூதேஸ்வரா! சூலபாணியே! என் மனத்தில் ஒரு பெரும் ஐயம் தோன்றியுள்ளது. தாங்கள் அதை விளக்கிக் கூறுங்கள். உங்கள் நெற்றியில் ஏன் மூன்றாவது கண் தோன்றியது? எதற்காகப் பறவைகளோடும், காடுகளோடும் மலையை எரித்தீர்கள்? பிறகு எதற்காக அதனைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வந்தீர்கள்? தாங்கள் இதற்கு சமாதானமான பதிலைக் கூறுங்கள். உங்களுக்கு என்னுடைய மரியாதையான வணக்கம்” என்று உமாதேவி கூறினார்.

பார்வதி தேவி இவ்வாறு கூறியதும் மகாதேவன் பதிலளித்தார்; “தர்மத்தை அறிந்த, பிரியமாகப் பேசும் தேவி! உன் சந்தேகம் உசிதமானதே. உன்னைத்தவிர வேறு யாரும் என்னிடம் இவ்வாறு வினவ முடியாது.

வெளிப்படையாகவும், மறைவாகவும் நடக்கும் அனைத்து விஷயங்களையும் உன் விருப்பப்படி அவசியம் கூறுவேன்.

தேவி! எல்லா உலகங்களுக்கும் என்னைக் ‘கூடஸ்தன்’ (மூலபுருஷன்) என அறிந்துகொள். மூன்று உலகங்களும் விஷ்ணுவிற்கு அதீனமாக உள்ளதுபோல எனக்கும் அதீனமானவை. விஷ்ணுபகவான் உலகைச் சிருஷ்டிப்பவர். நான் இதைக் காப்பாற்றுகிறேன் என்பதை அறிந்துகொள். ஆகவே என்னுடைய சுப-அசுப ஸ்பரிசம் உண்டாகும்போது உலகம் முழுவதும் அதேபோல சுப-அசுபமாகிறது. தேவி! நீ வெகுளித்தனமாக என்னுடைய இரு கண்களையும் மூடிவிட்டாய். இதனால் ஒரு நொடியில் அனைத்துலகத்தின் ஒளியும் அக்கணமே அழிந்துவிட்டது.

கிரிராஜகுமாரி! உலகில் சூரியன் மறைந்து எல்லாப் பக்கமும் இருள் பரவும்கூட, மக்களைக் காப்பதற்காக நான் என்னுடைய ஒளிமிகுந்த மூன்றாவது கண்ணைச் சிருஷ்டிக்கிறேன். அந்த மூன்றாவது கண்ணின் பெரும் தேஜஸ் இந்த மலையை தகித்துவிட்டது. பிறகு உனக்குப் பிடித்தமானதைச் செய்வதற்காக நான் இமவானை மறுபடியும் பழைய நிலைக்கு வரச் செய்தேன்” என்று சிவபிரான் கூறினார்.

உமாதேவியின் பல ஐயங்கள்; சிவபிரான் அளித்த பதில்கள்

இவ்வாறு சிவபிரான் கூறியதும் உமாதேவி பல வினாக்களை அவர் முன் வைத்தார்; “பகவன்! உங்களுடைய கிழக்குப் பக்கமுள்ள முகம் சந்திரனைப்போல ஒளியுடன் பார்ப்பதற்கு விரும்பத்தக்கதாக உள்ளது. வடக்கு மற்றும் மேற்கு திசையின் முகங்களும் அழகாகவே காட்சி தருகின்றன. ஆனால் தென் திசையில் உள்ள முகம் ஏன் அச்சமளிப்பதாக உள்ளது? இந்த வித்தியாசம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? உங்கள் தலைமீது கபில வண்ணமுடைய ஜடைகள் எவ்வாறு உண்டாயின? உங்களுடைய கண்டம் நீல நிறமானதற்கு என்ன காரணம்? ஏன் எப்போதும் கையில் பிணாகத்தைத் தரித்திருக்கிறீர்கள்? எதற்காக எப்போதும் ஜடாதாரி வேடத்தில் இருக்கிறீர்கள்? ரிஷப வாகனனே! பிரபோ! என்னுடைய இந்த ஐயங்களைப் போக்குங்கள். ஏன் எனில் நான் தங்களுடைய சுகதர்மினியும் பத்தினியும் ஆவேன்.” என்று உமா சிவனிடம் கேட்டார்.

பிணாகபாணி சிவன் உமாதேவியின் வினாக்களுக்கு விடையளித்தல்

கிரிராஜகுமாரி உமா இவ்வாறு கேட்டதும், பிணாகபாணி அவளுடைய தைரியத்தையும், அறிவையும் கண்டு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். பிறகு “என்னுடைய இந்த உருவம் அமைந்த காரணத்தைக் கேள்” என்று சொல்லிக் கூறத் தொடங்கினார்.

“அன்புடையவளே! பழைய காலத்தில் பிரம்மா மிகச்சிறந்த அழகியான ஒரு பெண்ணைச் சிருஷ்டித்தார். அவர் எல்லா ரத்தினங்களில் இருந்தும் எள் அளவு சாரம் எடுத்து அந்த பெண்ணின் உருவத்தை அமைத்தார். ஆதலால் அவர் ‘திலோத்தமா’ என அழைக்கப்பட்டாள். தேவி! இந்தப் புவியில் திலோத்தமாவிற்கு இணையான அழகுடையவள் எங்கும் இல்லை. அந்த அழகிய திலோத்தமா ஒருநாள் என்னை வலம் செய்ய வந்தாள். அவளுடைய அழகு என்னைக் கவர்ந்தது.

அந்த அழகிய பெண் என்னை வலம் வந்து சென்ற திசைகளில் எனக்கு அழகிய முகம் உண்டாயிற்று. அவளைக் காணும் விருப்பத்தால், என்னுடைய யோக பலத்தின் மூலம் நான் நான்கு உருவமும், நான்கு முகமும் கொண்டவனாக ஆனேன். இவ்விதம் நான் மக்கள் உத்தம யோகத்தின் சக்தியை தரிசிக்குமாறு செய்தேன்.

தேவி! நான் கிழக்கு திசையிலுள்ள முகத்தின் மூலம் இந்திர பதவியை ஆட்சி செய்தேன். வடக்குப் பக்கம் உள்ள முகத்தின் மூலம் உன்னோடு உரையாடும் சுகத்தை அனுபவித்தேன். என்னுடைய மேற்கு முகம் அழகானது; பிராணிகளுக்கு சுகமளிப்பதாகும். தென்திசையில் உள்ள பயங்கர முகம் ரௌத்ரமானது. அது மக்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம் செய்கிறது.

மக்களின் நன்மைக்காக நான் ஜடாதாரியான பிரம்மசாரி வேடம் பூண்டிருக்கிறேன். தேவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகவே எப்போதும் பிளாகத்தை என் கையில் வைத்திருக்கிறேன். பழைய காலத்தில் பிரம்மன் என்னுடைய ஸ்ரீ யைப் பெறும் விருப்பத்துடன் என்மீது வஜ்ரத்தால் அடித்தார். அது என் கண்டத்தைத் தகித்துவிட்டுச் சென்றது. இதனால் நான் ‘ஸ்ரீ கண்டன்’ என்னும் பெயரில் புகழ் பெற்றேன்.

பழைய யுகத்தில் நடந்த இன்னொரு விஷயம் உள்ளது. பலம் மிக்க தேவர்களும், அசுரர்களும் சேர்ந்து அமுதத்தைப் பெறுவதற்காகப் பெரும் முயற்சியுடன் நீண்டகாலம் கடலைக் கடைந்தனர். நாகராஜன் வாசுகியைக் கயிறாக்கி, மந்திரமலை என்னும் மலையை மத்தாக்கிப் பெரும் கடல் கடையப்பட்டபோது அதிலிருந்து உலகனைத்தையும் அழிக்கவல்ல ஆலகாலவிஷம் தோன்றியது. அதைக்கண்ட தேவர்கள் கலங்கினார்கள்; கவலை கொண்டார்கள்.

தேவி! நான் மூன்று உலகங்களின் நன்மைக்காகவும் விஷத்தைப் பருகிவிட்டேன். அதன் காரணமாகவே என் கழுத்தில் மயில்தோகையின் நிறம் போன்ற நீல வண்ணம் தோன்றிவிட்டது. அப்போதிலிருந்து நான்

நீலகண்டன் என்று அழைக்கப்பட்டேன்; உன்னுடைய ஐயங்களுக்குப் பதிலளித்துவிட்டேன் தேவி! இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?” என்றார்.

சிவன் பிணாகம் என்னும் வில்லைத் தரித்த வரலாற்றைக் கூறுதல்

உமாதேவி மீண்டும் கேட்டார்; “தேவதேவனே! பல ஆயுதங்கள் இருந்தபோதும் தாங்கள் ஏன் ‘பிணாகம்’ என்ற வில்லைத் தரிக்கிறீர்கள்? என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

மகேஸ்வரன் உமாவிற்குப் பதிலளித்தார். “தேவி! நான் பிணாகம் பெற்ற வரலாற்றைக் கேள். யுகாந்திரத்தில் ‘கண்வர்’ என்ற மகாமுனிவர் இருந்தார். அவர் கோரமான தவத்தில் ஈடுபட்டார். காலக்கிரமத்தில் அவரது தலையின் மீது புற்று அமைந்துவிட்டது. அதைத் தரித்தவாறே அவர் தொடர்ந்து தவத்தில் ஈடுபட்டார். அவருடைய தவத்தால் பூஜிக்கப்பட்ட பிரம்மா அவருக்கு வரமளிக்கச் சென்றார். கண்வருக்கு வரமளித்த பிரம்மா அங்கு ஒரு மூங்கிலைப் பாரத்து, அதைப் பயன்படுத்த யோசித்தார். அந்த மூங்கிலினால் உலகிற்கு உபகாரம் செய்ய விரும்பினார். சிறிது யோசித்து அதைக் கையால் எடுத்து வில்லாக அமைக்க எண்ணினார்.

பிதாமகரான பிரம்மா, விஷ்ணு மற்றும் என்னுடைய சக்தியை அறிந்து எனக்காகவும் அவருக்காகவும் இரண்டு விற்களை அமைத்தார். என்னுடைய வில் ‘பிணாகம்’ என்ற பெயரிலும், ஸ்ரீ ஹரியின் வில் ‘சார்ங்கம்’ என்னும் பெயரிலும் புகழ் பெற்றன. மீதமான மூங்கிலைக் கொண்டு மூன்றாவது ஒரு வில்லை அமைத்தார். ‘காண்டீவம்’ என்னும் பெயர் பெற்ற அதனை சோமனுக்கு அளித்தார். இதுவே நான் பிணாகத்தைத் தரித்த வரலாறு” என்று சிவபிரான் கூறினார்.

காளை வாகனம் பெற்றது; மயான பூமியை வாழ்விடமாக்கியது ஆகிய வரலாறு

உமா மேலும் அவரிடம், “மகாதேவா! இவ்வுலகில் பல்வேறு அழகிய வாகனங்கள் இருக்கும்போது ஏன் காளையை உங்களுடைய வாகனமாக்கிக் கொண்டீர்கள்” என்று கேட்டார். நீலகண்டன் பதில் கூறினார்.

“தேவி! பிரம்மா தேவர்களுக்காகப் பால் தரும் சுரபி என்னும் பசுவைப் படைத்தார். அது மேகம் மழை பொழிவதுபோல, பாலைப் பொழியக்கூடியது.

சுரபி அமுதமயமான பாலைப் பெருக்கிப் பல உருவங்களில் தோன்றியது. ஒருநாள் அதன் கன்றின் முகத்திலிருந்து வெளிவந்த நுரை

என் உடலில் பட்டது. இதனால் சினம் கொண்ட நான் பசுக்களைத் தகிக்கத் தொடங்கினேன். அதனால் பசுக்கள் பலவகை நிறத்தைப் பெற்றன. அர்த்த நீதியை அறிந்த லோக குருவான பிரம்மா என்னை அமைதிப்படுத்தினார். அத்துடன் காளையை எனக்கு வாகனமாக அளித்தார். ரிஷபத்தை என்னுடைய கொடியின் சின்னமாக்கினார். இதனாலேயே காளை என்னுடைய வாகனமாயிற்று” என மகாதேவன் கூறினார்.

உமா அவரிடம் கேட்டார்; “சொர்க்கத்தில் எல்லா குணங்களும் நிறைந்த பல இருப்பிடங்கள் உள்ளன. அவை அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு, கேசமும், எலும்புகளும் நிரம்பிய, மனிதர்களின் மண்டை ஓடுகளும், சரீரங்களும் கிடக்கும் பயங்கரமான மயான பூமியில் தாங்கள் ஏன் வசிக்கிறீர்கள். எல்லாப் பக்கமும் சிதைகள் எரிந்து கொண்டிருக்கும். நரிகளின் ஊளைச்சத்தம் எதிரொலிக்கும் புனிதமற்ற இடத்தில் ஏன் வசிக்கிறீர்கள்?” என்று தன் ஐயத்தை மகாதேவன் முன் வைத்தார்.

மகேஸ்வரன் தன் தேவிக்குப் பதிலளித்தார்; “அன்பிற்குரியவளே! நான் புனிதமான இடத்தைத் தேடி உலகம் முழுவதும் பகலும்-இரவும் சுஞ்சரிக்கிறேன். ஆனால் மயானத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு புனிதமான இடம் எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆகவே வாழும் இடம் எல்லாவற்றிலும் மயானத்தையே என் மனம் அதிகம் விரும்புகிறது. அந்த மயான பூமி ஆலமரக் கிளைகளால் மறைக்கப்பட்டு, பிணங்களின் சரீரத்திலிருந்து விழுந்த மலர் மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேவி! என்னுடைய பூத கணங்கள் மயானத்திலேயே மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கின்றன. இந்த பூத கணங்கள் இல்லாமல் நான் எங்கும் இருக்க முடிவதில்லை. நான் இந்த மயானத்தையே எனக்குரிய பவித்திரமான சொர்க்கத்திற்குச் சமமான இடமாகக் கருதுகிறேன். இதுவே சிறந்த புண்ணிய ஸ்தலம். இது வீரர்களின் இடம். இது இறந்தவர்களின் மண்டை ஓடுகள் நிறைந்த பயங்கரமான இடம் ஆனாலும் எனக்கு அழகாகத் தோன்றுகிறது. நண்பகலிலும், இரண்டு சந்திப் பொழுதிலும், திருவாதிரை நகூத்திரத்திலும் தீர்க்காயுளை விரும்புகின்றவனும், புனிதமற்றவனும் இந்த மயான பூமிக்கு வரக்கூடாது.

என்னைத் தவிர வேறு யாரும் பூதங்களால் உண்டாகும் பயத்தை அழிக்க முடியாது. ஆகவே நான் மயானத்தில் வாழ்ந்து, மக்கள் அனைவரையும் ஒவ்வொரு நாளும் காப்பாற்றுகிறேன். என் ஆணைப்படி பூத சமுதாயம் இவ்வுலகில் யாரையும் வதம் செய்வதில்லை. உலகனைத்தின் நன்மைக்காக நான் அந்த பூதங்களை மயான பூமியில் ரமிக்க வைக்கிறேன். நான் மயான பூமியில் இருப்பதற்கான காரணத்தைக் கூறிவிட்டேன்.

இப்போது வேறு என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?” என்றார் மகாதேவன்.

சிவபிரானின் உருவம் ரௌத்ரமாக இருப்பதற்கான காரணம்

உமா மேலும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “தேவேஸ்வரா! ரிஷபக் கொடியோனே! உங்கள் உருவம் பிங்கள வண்ணத்தில், பயங்கரமாகக் காணப்படுகிறது. சரீரம் முழுவதும் சாம்பல் பூசப்பட்டுள்ளது. கண்கள் அச்சமுட்டுகின்றன. கூர்மையான கடைவாய்ப்பற்களைக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஜடாபாரத்தைத் தலையில் தாங்குகின்றீர்கள்; உடலில் புலித்தோலை அணிந்துள்ளீர்கள். முகத்தில் தாடி-மீசை பரவியுள்ளது. உங்கள் உருவம் இத்தகைய ரௌத்ரமாகவும், பயங்கரமாகவும், கோரமாகவும் சூல பட்டிசத்தோடும் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? அதனைக் கூறுங்கள் என்றார்.

மகேஸ்வரன் உமாவின் வினாவிற்குப் பதிலளித்தார். “தேவி நான் இதையும் உள்ளவாறு கூறுகிறேன்; கவனத்துடன் கேள். உலகில் உள்ள பொருட்கள் அனைத்தும் இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டுள்ளன. வெப்பம்-குளிர்ச்சி, அக்னி-சோம ரூபமான இந்த உலகம் முழுவதும் அந்த குளிர், வெப்ப தத்துவங்களில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அழகிய குணத்தின் நிலை எப்போதும் பகவான் விண்ணுவிடம் உள்ளது. என்னிடம் ஆக்னேய குணம் நிலைபெற்றுள்ளது. இவ்வாறு இந்த விஷ்ணு மற்றும் சிவரூப சரீரத்தால் நான் எப்போதும் எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறேன்.

தேவி! பயங்கர கண்களுடைய, சூலத்தாலும், பட்டிசத்தாலும் சோபையுறும் என்னுடைய பயங்கர ரூபமே ஆக்னேயமாகும். இது உலகனைத்தில் நன்மையில் ஈடுபடுகிறது. நான் இந்த அச்சமளிக்கும் ரூபத்தை தியாகம் செய்து இதற்கு எதிராக அழகிய உருவைப் பெறுவேன். ஆனால் எல்லா உலகங்களின் நிலையும் மோசமாகிவிடும். தேவி! என்னுடைய உருவின் ரகசியம் அனைத்தையும் உனக்குக் கூறிவிட்டேன். இப்போது வேறு என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்” என்று உமாவிற்குப் பதில் அளித்தார்.

முனிவர்கள் மகாதேவனைத் துதித்தல்

தேவேஸ்வரன் சங்கரன் உமாவிடம் கூறிய அனைத்தையும் கேட்ட மகரிஷிகள் வியப்படைந்தனர். கை குவித்து வணங்கி மகேஸ்வரனைத் துதி செய்தனர். “சர்வேஸ்வரா! சங்கரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; உலகனைத்தின் குருதேவா உங்களுக்கு நமஸ்காரம்; சந்திரகலாதரா! மிகக் கோரமான ரூபம் கொண்ட ருத்ரதேவா! சாந்தத்தை விடச் சாந்தமான சிவபெருமானே! சந்திரனை வளர்ப்பவரே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உமாவுடன்

மகேஸ்வரனுக்கு நமஸ்காரம்! சதுர்முகனே! கங்கையைத் தலையில் தரிப்பவரே! பூதநாதனே! திரிகூலம் ஏந்தியவரே! பாம்பு மயமான ஆபரணங்கள் அணிந்தவரே! தக்ஷ யக்ஞத்தை எரித்துச் சாம்பலாக்கிய முக்கண்ணனே! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தங்களின் மகிமை எத்தகையது? ஆஹா! ருத்ர தேவனின் கிருபை எத்தகையது? தர்மபராயணரான தேவ தேவ மகாதேவனுக்கு இத்தகைய தன்மை ஏற்படையதாகும்” என்று கூறி முனிவர்கள் சிவபிரானைத் துதித்து மகிழ்ந்தனர்.

பார்வதி தேவி தர்மத்தின் அடையாளங்களைச் சிவனிடம் கேட்டறிதல்

இவ்வாறு முனிவர்கள் துதித்துக் கொண்டிருந்தபோது, பார்வதி தேவி முனிவர்களின் நன்மையை விரும்பி, சிவனிடம் மீண்டும் வினா எழுப்பினார். “எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவர்களில் சிறந்தவரே! சர்வ பூதேஸ்வரா! பகவன்! என் மனத்தில் இன்னும் ஒரு ஐயம் உள்ளது. பிரபோ! முனிவர்களின் சமுதாயம் முழுவதும் இங்கு வந்துள்ளது. இந்த ரிஷி சமுதாயத்திற்கும், எனக்கும் பிடித்தமானதைச் செய்ய என்னுடைய வினாவிற்கு விடையளியுங்கள். பிரபோ! தர்மத்தின் லக்ஷணம் என்ன? தர்மத்தை அறியாதவர்கள் எவ்வாறு தர்மப்படி நடந்து கொள்ள முடியும்? என்பதைக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். முனிவர்கள் சமுதாயம், இவ்வாறு கேட்டதற்காக பார்வதிதேவியை ரிக்வேத மந்திரங்களுடனும், சிறந்த துதிகளாலும் புகழ்ந்துரைத்தது.

மகேஸ்வரன் உமாவிற்குப் பதிலுரைத்தார்; “தேவி! எந்த ஜீவனையும் இம்சை செய்யாமல் இருத்தல், உண்மை பேசுதல், உயிர்களிடம் இரக்கம் காட்டுதல், மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்குதல், தன் சக்திக்கேற்பத் தானமளித்தல் ஆகியவை இல்லறத்தின் உத்தம தர்மங்களாகும். இவற்றுடன் மாற்றான் மனைவியிடமிருந்து விலகியிருத்தல், மற்றவர்களால் அளிக்கப்பட்டதையும், பெண்களையும் காப்பாற்றுதல், அளிக்கப்படாத பொருட்களை ஏற்றுக் கொள்ளாமை, மாமிசம், மது இவற்றைத் துறத்தல் என்னும் ஐந்தும் தர்மத்தின் ஐந்து பிரிவுகளாகும். இவற்றில் ஒவ்வொரு தர்மத்திற்கும் பல கிளைகள் உள்ளன. தர்மத்தையே சிறந்ததாகக் கருதும் மனிதன் புண்ணியமளிக்கும் தர்மத்தை அவசியம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்” என்று எது தர்மம் என்பதை மகேஸ்வரன் எடுத்துரைத்தார்.

உமா நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் உரிய தர்மத்தைக் கேட்டறிதல்

உமா மற்றும் ஒரு ஐயத்தைக் கேட்டார், “பகவன்! நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் அவரவர் வர்ணத்திற்குரிய சிறப்பான தர்மத்தைக் கூறியருளுங்கள். பிராமணனின் தர்மம்; கூத்திரியனின் தர்மம்;

வைசியனுடைய தர்மம், சூத்திரனின் தர்மம் இவற்றின் லக்ஷணங்கள் என்ன? என்ன?” என்றார்.

ஸ்ரீ மகேஸ்வரன் அவருக்குப் பதிலளித்தார். தேவி! பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் என நான்கு வேறு வேறு வர்ணங்கள் உள்ளன. இறைவன் உலகில் முதன் முதலில் பிராமணர்களைச் சிருஷ்டித்தார். சாஸ்திரங்களில் அவர்களுக்கேற்ற தர்மத்தை அமைத்தார். உலகமனைத்தும் ஒரே வர்ணத்தைச் சேர்ந்ததாக இருந்தால் அனைத்தும் ஒன்றாகவே அழிந்துவிடும். ஆகவே, இறைவன் நான்கு வர்ணங்களை அமைத்துள்ளார்.

பிராமணனான சிருஷ்டி இறைவனின் முகத்தில் இருந்து உண்டாயிற்று. ஆதலால் அவர்கள் வாக்கில் கெட்டிக்காரர்களாக இருக்கிறார்கள். கூத்திரியர்களின் சிருஷ்டி இரு புஜங்களிலிருந்தும் உண்டானதால் அவர்கள் புஜபலம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். வைசியர்களின் உற்பத்தி வயிற்றில் இருந்து தோன்றியதால், அவர்கள் வயிற்றை நிரப்பும் விவசாயம், வாணிபம் முதலிய தொழில்களை ஆஸ்ரயித்து வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறார்கள். சூத்திரர்களின் சிருஷ்டி காலில் இருந்து தோன்றியதால் அவர்கள் சேவை செய்கிறார்கள்.

சிவபிரான் நான்கு வர்ண தர்மத்தை விளக்கமாகக் கூறுதல்; பிராமண தர்மம்

தேவி!, பிராமணர்கள் இவ்வுலகின் தேவர்கள் என்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் எல்லோரையும் காப்பாற்றுவதற்காகத் தோன்றியவர்கள். எனவே தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதன் பிராமணர்களை அவமதிக்கக்கூடாது. தேவி! யோகத்தையும், தானத்தையும் மேற்கொள்ளும் பிராமணர்கள் இல்லை என்றால் லோகம், பரலோகம் இரண்டும் ஒருபோதும் நிலைத்திருக்க முடியாது.

யார் பிராமணர்களை அவமதிக்கிறார்களோ, நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்களிடம் சினம் கொள்கிறார்களோ, அவர்களை அடிக்கிறார்களோ, அவர்கள் செல்வத்தை அபகரிக்கிறார்களோ, அல்லது காம, மோக, லோப வசப்பட்டு அவர்கள் மூலம் தாழ்ந்த கர்மத்தைச் செய்விக்கிறார்களோ, அத்தகைய மனிதன் என்னையே அவமானம் செய்கிறான்; என்னையே நிந்திக்கிறான். என்னையே அடிக்கிறான்; என் செல்வத்தையே அபகரிக்கிறான். என்னையே தாழ்ந்த கர்மங்களைச் செய்ய வைக்கிறான். என்னையே நிந்தை செய்பவன் ஆகிறான்.

வேதம் ஓதுதல், யக்கும், தானம் ஆகியவை பிராமணர்களின் தர்மங்களாகும். வேதங்களைக் கற்பித்தல், யஜமானனின் யாகத்தைச்

செய்வித்தல், தானம் பெறுதல் ஆகியவை பிராமணனுடைய பிழைப்பிற்குச் சாதனமான கர்மங்களாகும். சத்தியம், மன அடக்கம், தவம், தூய நடத்தையைக் கடைப்பிடித்தல் ஆகியவை அவனுடைய சனாதன தர்மமாகும். ரசத்தையும், தானியத்தையும் விற்பனை செய்வது பிராமணர்களுக்கு நிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

எப்போதும் தவம் செய்வதே பிராமணனின் தர்மமாகும். தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காகவே இறைவன் பழைய காலத்தில் பிராமணனைத் தோற்றுவித்தார். பிராமணர்கள் இவ்வுலகில் எப்போதும் பூமி தேவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள். உபவாச விரதப்படி நடப்பது பிராமணர்களுக்கு எப்போதும் தர்மமாகும். தர்ம, அர்த்தம் நிரம்பிய பிராமணன் பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறான். அவன் தர்ம அனுஷ்டானமும், பிரம்மசரியத்தையும் பாலனம் செய்ய வேண்டும். விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து, உபநயன சடங்கு செய்தல் அவனுக்கு அவசியமாகும். ஏன் எனில் அதனாலேயே அவன் த்விஜன் ஆகிறான். குரு மற்றும் தேவர்களின் பூஜையும், வேதம் ஓதுதல் பயிற்சி என்னும் தர்மத்தைப் பிராமணன் அவசியம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

பிரம்மசரிய ஆஸ்ரமத்தில், பிராமணன் தர்ம ரகசியங்களைக் கேட்டல், வேதம் கூறும் விரதங்களைக் கடைப்பிடித்தல், ஹோமம் செய்தல், குருசேவை செய்தல், பிசுஷேயேற்று குருவிற்கு சமர்ப்பணம் செய்தல், எப்போதும் யக்ஞோப வீதம் தரித்தல், ஒவ்வொரு நாளும் வேதம் ஓதுதல் ஆகியவற்றைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பிரம்மசரிய கால தவணை முடிந்ததும் த்விஜன் தன் குருவிடம் அனுமதி பெற்று சமாவர்த்தனம் செய்ய வேண்டும்.

பிறகு வீட்டிற்கு வந்து தகுந்த பெண்ணை முறைப்படி கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பிராமணன் சூத்திரனின் அன்னத்தச் சாப்பிடக்கூடாது. தினமும் உபவாச தர்மத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும். கிருகஸ்தன் அக்னி ஸ்தாபனம் செய்து அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். வேதம் ஓதுபவனாகவும், ஹோமம் செய்பவனாகவும், புலன்களை வென்றவனாகவும், விகசாக்ஷியாகவும், குறைவான ஆகாரம் உண்பவனாகவும், உண்மை பேசுபவனாகவும், புனிதமானவனாகவும் இருக்க வேண்டும். அதிதியை உபசரிக்க வேண்டும்; காருகபத்யம் முதலிய மூன்று வகை அக்னியைக் காப்பாற்றுவதும் பிராமணனுடைய தர்மமாகும்.

கிருகஸ்தன் பசுக்களைக் காப்பாற்றும் கடமையை முறைப்படி செய்யலாம். யாகம் செய்வதும், எந்த ஜீவனுக்கும் இம்சை செய்யாததும் அவனுடைய சிறந்த தர்மங்களாகும். குடும்பத்து மக்கள் சாப்பிட்ட பின் தான் போஜனம் செய்ய வேண்டும். கணவன் மனைவியின் இயல்பு ஒன்றாக

இருக்க வேண்டும். வீட்டின் தெய்வங்களுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் மலர் மூலம் பூஜை செய்து, அன்னபலி சமர்ப்பிக்க வேண்டும். தினந்தோறும் வீட்டை மெழுகி, ஒவ்வொரு நாளும் விரதம் மேற்கொள்ள வேண்டும். தூய்மையாக்கப்பட்ட வீட்டில், நெய்யால் ஆஹுதி அளித்துப் புகையால் நிரப்ப வேண்டும். இந்த இல்லற தர்மம் பிராமணனுக்குரியதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த தர்மம் உலகைக் காக்கிறது.

சிவபிரான் கூறும் கூடித்திரிய தர்மம்

தேவி! கூடித்திரிய தர்மம் கூறப்பட்டதை உன்னிடம் வர்ணிக்கிறேன். கவனமாகக் கேள். கூடித்திரியனின் எல்லாவற்றையும் சிறந்த தர்மம் மக்களைக் காத்தல் ஆகும். மக்களின் வருமானத்தில் மன்னன் ஆறில் ஒரு பங்கினைப் பெறுவது தர்மம். கூடித்திரியர்கள் பிராமணனைக் காப்பாற்றுவதில் ஈடுபடுகிறார்கள். உலகத்தில் கூடித்திரியர்கள் இல்லை என்றால் பெரும் மாற்றங்களோ, அல்லது புரட்சியோ ஏற்பட்டுவிடும். கூடித்திரியர்கள் மூலம் காப்பாற்றப்படுவதாலேயே உலகம் நிலைத்திருக்கிறது. நகர மக்களின் நன்மைக்கானவற்றைச் செய்வதே உத்தம குணங்கள் நிறைந்த கூடித்திரியனின் தர்மமாகும்.

நல்ல குணமுடைய மன்னன் எப்போதும் நியாயமாக இருக்க வேண்டும். தர்மப்படி மக்களைக் காப்பாற்றுபவன் அந்த தர்மத்தின் பயனாக உத்தம லோகங்களைப் பெறுகிறான். புலனடக்கத்துடன் இருத்தல், ஸ்வாத்யாயம், அக்னிஹோத்ரம் செய்தல், தானமளித்தல், கல்வி கற்றல், யக்ஞோப வீதம் தரித்தல், யாகங்களை அனுஷ்டித்தல் ஆகியவை கூடித்திரியனான மன்னனுக்கான தர்மங்களாகும்.

இவற்றுடன், தார்மீக காரியங்களைச் செய்தல், காப்பாற்ற வேண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுதல், தொடங்கிய கர்மத்தை வெற்றி பெறச் செய்தல், குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை அளித்தல், யாகங்களைச் செய்தல், நடைமுறையில் நியாயத்தைக் காப்பாற்றுதல், உண்மை பேசுதல் ஆகியனவும் மன்னனுக்குரிய தர்மங்களாகும். துயரமுடையவர்களுக்கு உதவும் மன்னன் இக-பர உலகங்களில் மதிக்கப்படுகிறான். பசுக்களையும், பிராமணர்களையும் காப்பாற்றுவதற்காகப் பராக்கிரமத்துடன் போர் புரிந்து வீரமரணமடையும் மன்னன் அஸ்வமேத யாகங்களின் பலனால் கிடைக்கும் சொர்க் உலகங்களுக்கு அதிகாரியாகிறான்.

மகேஸ்வரன் வைசியனுக்குரிய தர்மத்தைக் கூறுதல்

தேவி! வைசியர்களும் மக்களின் வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்கு உதவுகிறார்கள். மற்ற வர்ணத்து மக்கள் வைசியருடைய உதவியாலேயே

வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறார்கள். வைசியர்கள் இல்லை என்றால் மற்ற வர்ணத்தினர் இருக்க முடியாது. பசு பாலனம், விவசாயம், வியாபாரம், அக்னிஹோத்ரம், தானம், கல்வி, நன்னடத்தையுடன் இருத்தல், அதிதி சत्காரம், சமம்-தமம், பிராமணர்களை வரவேற்பது, தியாகம் ஆகிய அனைத்தும் வைசியர்களின் சனாதன தர்மம் ஆகும். வியாபாரம் செய்யும் நன்னடத்தையுடைய வைசியன், என், சந்தனம் மற்றும் ரசங்களை விற்கக்கூடாது. பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் ஆகிய மூன்று வர்ணத்தவருக்கும் இயன்ற வரை தகுந்த விருந்துபசாரம் செய்ய வேண்டும்.

கூத்திரனுக்குரிய தர்மத்தைச் சிவன் கூறுதல்

இதேபோல, சூத்திரனின் சிறந்த தர்மம் மூன்று வர்ணங்களுக்கும் சேவை செய்தலாகும். சத்தியவாதியான, புலன்களை வென்ற, வீட்டிற்கு வந்த அதிதிக்கு சேவை செய்யும் சூத்திரன் பெரும் தவத்தின் பயனைச் சேர்த்தும் கொள்கிறான். அவனுடைய தர்மம் கடுமையான தவத்திற்கீடானதாகும். எப்போதும் நன்னடத்தையுடன், தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் பூஜிக்கும் சூத்திரன் அந்த தர்மத்தினால் மனம் விரும்பும் பயனைப் பெறுகிறான். சூத்திரர்கள் இல்லை என்றால், சேவை செய்பவர் யாரும் இல்லை. பிராமணன் முதலிய மூன்று வர்ணத்தின் சேவையே தாசன் அல்லது சூத்திரனின் தர்மம் ஆகும்.

வியபாரம் செய்தல், நுட்பமான கலைகளில் ஈடுபடுதல், சிற்பம், நாட்டியம் ஆகியவையும் சூத்திரனின் தர்மமாகும். அவன் இம்சை செய்யாமல் தேவர்களையும் பிராமணனையும் பூஜிக்க வேண்டும். அத்தகைய சூத்திரன் தன் செயலால் தான் விரும்பும் பலனை அடைகிறான். இவ்வாறு சூத்திரனுக்கு உரிய தர்மம் கூறப்படுகிறது. தேவி! இவையே நான்கு வர்ணங்களுக்குரிய தர்மம் ஆகும். இப்போது இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?” என்றார் சிவபிரான்.

மகேஸ்வரன் ஆஸ்ரம தர்மங்களை விவரித்தல்

உமா, “தேவதேவேசா! நான் ஆஸ்ரம தர்மத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்று கூறினார். மகேஸ்வரன் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்; “தேவி! மனஒருமைப்பாட்டுடன் ஆஸ்ரம தர்மத்தைக் கேள். பிரம்மவாதி முனிவர்கள் ஆஸ்ரமங்களின் தர்மத்தைத் தீர்மானித்துள்ளார்கள். ஆசிரமத்தில் இல்லறமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும். ஏன் எனில் அது குடும்ப தர்மத்தில் நிலைத்துள்ளது. ஐந்து மகா யக்ஞங்களின் அனுஷ்டானம், சக-புறத்தாய்மை, தன் மனைவியிடம் திருப்தியடைதல், சோம்பலைத் துறத்தல், ருது காலத்தில் மனைவியுடன் சேருதல், தானம், யாகம், தவத்தில் ஈடுபடுதல்

வேறு நாடு செல்லாமை, அக்னிஹோத்ரம் செய்தல், வேத சாஸ்திரங்களைப் பயிலுதல் ஆகியவை குடும்பஸ்தனுக்கு உரிய கிருகஸ்த தர்மமாகும்.

வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தை விரும்புகிறவன் தீர்மானம் செய்த பிறகு வீட்டைத் துறந்து காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். காட்டில் கிடைக்கும் ஆகாரங்களாலேயே உயிர் வாழ வேண்டும். தரையில் தூங்குதல், ஐடாமுடியுடன் தாடி-மீசையும் வைத்திருத்தல், மான்தோலையும், மரஉரியையும் அணிதல், தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் உபசாரம் செய்தல், கஷ்டங்களைச் சகித்து, தேவ பூஜையில் ஈடுபடுதல் ஆகியவை வானப்ரஸ்தரின் நியமங்களாகும். வானப்ரஸ்தன் ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்திரமும், மூன்று கால ஸ்னானமும் செய்ய வேண்டும்.

பிரம்மசரியம், பொறுமை, தூய்மை முதலியவை அவனுடைய சனாதன தர்மமாகும். அவ்வாறு வாழும் வானப்ரஸ்தன் மரணத்திற்குப் பிறகு தேவலோகத்தில் நிலைபெறுகிறான்.

இனி சந்யாச தர்மம் பற்றி அறிந்து கொள். சந்யாசி வீட்டைத் துறந்து இங்கும் அங்கும் சஞ்சரிக்க வேண்டும். எந்தப் பொருளையும் சேகரித்து வைக்கக்கூடாது. கர்மங்களில் இருந்து விலகியிருக்க வேண்டும். தூய்மையையும், எளிமையையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். பிசுக்கையால் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டும். எந்த இடத்திலும் தனித்திருக்க வேண்டும். எப்போதும் தியானத்தில் ஈடுபட வேண்டும். குற்றங்களில் இருந்து விலகி இருக்க வேண்டும். எல்லோரிடமும் பொறுமையுடனும், இரக்கத்துடனும் இருக்க வேண்டும். அறிவை எப்போதும் தத்துவ சிந்தனையில் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

தேவி! அதிதி சேவையின் பலனைக் கேள். பசி, தாகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு களைப்புடன் வரும் அதிதிக்கு சேவையும், பூஜையும் செய்பவர்கள் சிறந்த பலனைப் பெறுகிறார்கள். தர்மாத்மாவானவன் தன் வீட்டிற்கு வரும் எல்லா அதிதிகளையும் உத்தம பாத்திரமாகக் கருதித் தானமளிக்க வேண்டும். இன்று வரும் அதிதி நம்மை உத்தாரம் செய்வார் என்ற நம்பிக்கையோடு தானம் அளிக்க வேண்டும். போஜனத்தை விரும்பி வரும் அதிதியை சாக்ஷாத் வியாசரே எழுந்தருளியுள்ளார் எனக் கருதி, இயன்ற அளவு பூஜிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் தர்மத்தின் வேர் சித்த சுத்தியாகும். புகழின் வேர் தர்மமாகும். நல்ல உள்ளத்தோடு அளிக்கப்படும் தானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்ததாகும்.

சோபை மிகுந்தவளே! மழையின்போது விழும் சிறு சிறு நீர்த்துளிகள் வயலையும், குளங்களையும், ஏரிகளையும், நதிகளையும் நிரப்பிவிடுவதுபோல்

சிறிது சிறிதாக அளிக்கப்பட்ட தானம் பெரிதாகிவிடுகிறது. குடும்பத்து மக்கள் சிறிது கஷ்டத்திற்காளானாலும், தானம் அளிக்க முடிந்தால் தானமே சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. மனைவி, மக்கள், தன-தான்யம் முதலிய செல்வங்கள் இறந்தவனுடன் செல்வதில்லை. தானமே உடன் செல்கிறது. தானம் செய்யும் மன்னன் சௌபாக்யசாலி மன்னன் ஆகிறான். புவியில் தானத்திற்குச் சமமான வேறு ஒரு பொருளும், நிதியும் கிடையாது; சத்தியத்தை விடச் சிறந்த தர்மமும், பொய்யை விடப்பெரிய பாவமும் கிடையாது.

வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமத்தில் காய் கனிகளை உண்டு, ஜடை வளர்த்து, மரவுரி தரித்து தவம் செய்யும் உத்தம வானப்ரஸ்தன், கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் இருப்பவனின் பதினாறில் ஒரு கலைக்குக் கூடச் சமமாக முடியாது.” என்று ஆஸ்ரம தர்மங்களையும், இல்லற தர்மமே சிறந்தது என்பதையும் மகேஸ்வரன் உமாவுக்கு விளக்கியருளினார்.

இல்லறத்தின் நடத்தை விதிகள் மற்றும் விரத நியமங்களை தேவி கேட்டறிதல்

உமா கூறினார்; “பிரபோ! இல்லறத்தின் நடத்தை, விரத நியமங்கள் திதி மற்றும் பர்வ தினங்களில் விலக்கப்பட வேண்டியவை, தெய்வங்களைப் பூஜிக்கும் முறை, தாய்-தந்தை இல்லாதவன் அல்லது விதவைப் பெண் எவ்வாறு வாழ வேண்டும் என்பதை எனக்குக் கூறியருளுங்கள்” என்றார்.

மகேஸ்வரன் அவருக்குப் பதிலளித்தார்; “இல்லறத்தின் வேர், பலன், உத்தமமான தர்மம் தன் நான்கு கால்களோடு எப்போதும் இருக்கும் இடம் இவற்றை உனக்குக் கூறுகிறேன்; இல்லற தர்மத்தில் இருந்து தாய்-தந்தைக்குச் சேவை செய்பவன், கணவனுக்கு சேவை செய்யும் பெண், தினமும் அக்னிஹோத்ரம் செய்யும் பிராமணன் இவர்களிடம் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், பித்ரு லோகத்தில் உள்ள பித்ருக்களும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள்.

தேவர்கள் மற்றும் அதிதிகளுக்குச் சேவை செய்தல், பெரியவர்களையும், குருஜனங்களையும் வணங்குதல், பிராணிகளை இம்சிக்காமை, லோபத்தைத் துறத்தல், சத்தியத்தைக் கடைப்பிடித்தல், பிரம்மசரியம், சரணடைந்தவனைக் காத்தல், தூய்மையான நடத்தை, உபகாரம் செய்தவனிடம் நன்றியோடு இருத்தல். கோள் சொல்லாமை, தர்மசீலனாக இருத்தல், பகலில் இருமுறை நீராடுதல், தேவர்களையும், பித்ருக்களையும் பூஜித்தல், பசுக்களுக்கு அன்ன கவளமும் புல்லும் தினமும் அளித்தல், அதிதிகளுக்குப் போஜனம் அளித்தல், தீபம், தங்க இடம், பாத்யம், ஆசனம் ஆகியவை அளித்தல், பஞ்சமி,

சஷ்டி, அஷ்டமி, துவாதசி, சதுர்தசி, பெளர்ணமி நாட்களில் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடித்தல், இந்தத் திதிகளில் சவரம் செய்யாமை, தலையில் எண்ணெய் தடவுதல், கண்களில் மையிடுதல், பல் தேய்த்தல் ஆகியவற்றை விலக்குவது ஆகிய இந்த விதிகளைப் பின்பற்றுபவர்களின் வீட்டில் லக்ஷ்மி எப்போதும் நிலைபெறுகிறாள்.

விரத உபவாசங்களைக் கடைப்பிடித்தல், தவம் செய்தல், இயன்ற வரை தானமளித்தல், போஷிக்க வேண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுதல், தீனர்களுக்கு அருளுதல், மாற்றான் மனைவியிடமிருந்து விலகியிருத்தல், எப்போதும் தன் மனைவியிடம் அன்போடு இருத்தல் ஆகியவை குடும்பஸ்தனின் தர்மமாகும். பிரம்மா கணவன் மனைவியைப் பழைய காலத்தில் ஒரே சரீரத்தில் அமைத்திருந்தார். எனவே தன் மனைவியிடம் அன்போடு இருக்கும் கணவன் பிரம்மசாரி என்று கருதப்படுகிறான்.

சீலத்தாலும், நன்னடத்தையாலும் பணிவுடைய, புலன்களை வசப்படுத்திய, எளிமையான, உயிர்களின் நன்மையை விரும்பும், அதிதிகளை விரும்பும், பொறுமையுடையவனான, தர்மப்படி செல்வத்தைச் சம்பாதிக்கும் கிருகஸ்தனுக்கு வேறு ஆஸ்ரமங்களின் தேவை இல்லை. எல்லா ஜீவனும் தாயின் உதவியோடு உயிர் தரிப்பதுபோல, எல்லா ஆஸ்ரமம் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தை ஆஸ்ரயித்தே வாழ்க்கை நடத்துகின்றன. மன்னன், நடிகன், தற்பெருமைக்காரன், திருடன், வித்வான், வழிப்போக்கன் முதலிய பல மனிதர்கள் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தையே நம்பியுள்ளனர்.

தேவி! எலி, பூனை, நாய், பன்றி, கிளி, புறா, இன்னும் பல பறவைகளும், மிருகங்களும், ஆயிரக்கணக்கான சராசர பிராணிகளும், கிருகஸ்தன் செய்த தர்மத்தையே அனுபவிக்கின்றன. இவற்றிற்குப் பயன்படும் பொருளுக்காக அறிவுடையவன் ஒருபோதும் துயரப்படுவதில்லை. இவற்றைப் பாலனம் செய்து தர்மம் என்று கருதித் திருப்தியடைகிறான். இதனால் எல்லா யாகங்களையும் நடத்தி அஸ்வமேதத்தால் அடையும் பயனை, கிருகஸ்தன் மேற்கூறிய நியமங்களை 12 ஆண்டுகள் கடைப்பிடிப்பதாலேயே பெற்று விடுகிறான்.

எல்லா வர்ணங்களுக்கும் பொதுவான தர்மங்களை ஈஸ்வரன் கூறுதல்

உமாதேவி தொடர்ந்து, நான்கு வர்ணத்தினருக்கும் சமமான தர்மத்தை எனக்குக் கூறுங்கள் எனக் கேட்டார். மகேஸ்வரன் கூறலானார். தேவி! உலகைப் படைத்த பிரம்மா உலகை உத்தாரம் செய்வதற்காக உலகின் சாரமான பொருட்கள் மூலம் மண்ணுலகில் பிராமணர்களைப் படைத்துள்ளார். பிராமணர்கள் இப்புவிப்பின் தேவர்களாவர். பிராமணர்களிடம் உள்ள தர்மமே

மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. உலகைக் காப்பதற்காக, உலகைப் படைக்கும்போது பிரம்மா கூடவே மூவகை தர்மத்தையும் சிருஷ்டித்துள்ளார். முதலாவது வேதம் கூறும் தர்மம்; அது எல்லாவற்றையும் விட உன்னதமானது. இரண்டாவது வேதத்திற்கு அனுகூலமான ஸ்ம்ருதி சாஸ்திரத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட ஸ்மார்த்த தர்மங்கள் ஆகும். மூன்றாவது சிஷ்ட புருஷர்கள் மேற்கொண்ட சிஷ்டாசார தர்மம். இவை மூன்றும் சனாதனமானவை.

மூன்று வேதங்களையும் அறிந்து வித்வானாகி, கற்று, கற்பிக்கும் தொழிலைச் செய்து வாழ்க்கை நடத்தாமல், தான, தர்ம, யாகங்களை அனுஷ்டானம் செய்து, காமம், க்ரோதம், லோபம் என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் தியாகம் செய்து எல்லா உயிர்களிடமும் அன்பு காட்டுபவனே உண்மையில் பிராமணன் என்று கருதப்படுகிறான்.

பிரம்மா, பிராமணனுடைய வாழ்க்கைக்காக, யஜனம்-யாஜனம் (யாகம் செய்தல்-செய்வித்தல்) தானம் அளித்தல்-தானம் பெறுதல், வேதம் படித்தல்-வேதம் படிப்பித்தல் என்னும் ஆறு கர்மங்களையும் கூறியுள்ளார். இவை அவர்களுக்கு சனாதன தர்மமாகும். இவற்றிலும் வேதம் ஒதுதல் பிராமணனின் முக்கிய தர்மமாகும். யாகம் செய்வது சனாதன தர்மம் ஆகும். தன் சக்திக்கேற்ப விதிப்படி தானமளித்தல் அவனுடைய பிரபலமான தர்மமாகும். எல்லா வகை விஷயங்களில் இருந்தும் விரக்தி அடைவது 'சமம்' என்று கூறப்படுகிறது. நல்லோர்களிடம் காணப்படும் இதனைக் கடைப்பிடிப்பதால் தூய உள்ளம் கொண்ட கிருகஸ்தன் பெரும் தர்மங்கள் கிடைக்கப் பெறுகிறான்.

கிருகஸ்தன் பஞ்ச மஹா யக்ஞங்களை அனுஷ்டானம் செய்து தன் மனத்தை தூய்மையாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் உண்மை பேசி, யார் குற்றத்தையும் பார்க்காமல், தானம் அளித்துப் பிராமணர்களுக்கு மரியாதை செய்பவன், தன் வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக் கர்வமின்றி, எளிமையாக வாழ்க்கை நடத்தி, அன்புடன் பேசி, வீட்டிற்கு வருபவர்களுக்கு சேவை செய்பவன், யாகத்தில் மீதமான அன்னத்தை உண்டு, அதிதிக்கு பாத்யம், அர்க்யம், ஆசனம், படுக்கை, தீபம், தங்க இடம் அளிப்பவன், அவனே தார்மீகன் என்று கருதப்படுவான்.

காலையில் எழுந்து ஆசமனம் செய்து, போஜனத்திற்கு அழைத்த பிராமணனுக்கு மரியாதையோடு போஜனம் அளித்து, பிறகு சிறிது தூரம் அவன் பின் சென்று விடையளிப்பது சனாதன தர்மமாகும். சூத்திரன் கிருகஸ்தனுக்கு தன் சக்திக்கேற்றவாறு மூன்று தர்மங்களின்படி நிரந்தரமான விருந்துபசாரம் செய்ய வேண்டும். பிராமணன், கூடித்திரியன், வைசியன் ஆகியவர்களின் சேவையில் இருப்பது சூத்திரனுடைய முக்கியமான தர்மமாகும்.

கிருகஸ்தனின் தர்ம விளக்கம்

லௌகிக சட்டம் கிருகஸ்தர்களுக்காகச் செய்யப்பட்டது. தன் நன்மையை விரும்பும் கிருகஸ்தன் எப்போதும் யாகம் செய்ய வேண்டும். எப்போதும் புஷ்டியளிக்கும் காரியங்களைச் செய்து கொண்டே இருக்க வேண்டும். தர்மப்படி செல்வத்தைச் சம்பாதிக்க வேண்டும். அச்செல்வத்தை மூன்று பகுதியாகப் பிரித்து ஒரு பகுதி மூலம் தர்மத்தையும், அர்த்தத்தையும் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். மற்றொரு பகுதியை வாழ்க்கைக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும். மூன்றாவது பகுதி செல்வத்தை வளர்க்க வேண்டும்.

சந்யாச தர்ம விளக்கம்

இல்லற தர்மத்திலிருந்து வேறுபட்டது சந்யாச தர்மமாகும். மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுகூக்கள் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்ட வேண்டும் என்பது அவர்களின் தர்மமாகும். அவர்கள் எப்போதும் ஒரே கிராமத்தில் இருக்கக்கூடாது. பற்றினை விலக்க, பற்றறுக்க முயற்சிப்பதே முமுகூக்களின் புகழுக்குரிய விஷயமாகும். மோக்ஷத்தை விரும்பும் சந்யாசி குடிசையிலோ, நீரிலோ, வனத்திலோ, ஆசனத்திலோ, த்ரிதண்டத்திலோ, படுக்கையிலோ, அக்னியிலோ எந்த வாழும் இடத்திலும் பற்றுக் கொள்ளக்கூடாது.

முமுகூ அத்யாத்ம ஞானத்தையே சிந்திக்க வேண்டும். அத்யாத்ம ஞான சிந்தனை, மனனம் மற்றும் நிதித்யாசம் செய்து எப்போதும் அதிலேயே நிலைக்க வேண்டும். எப்போதும், யோகாப்யாசத்தில் ஈடுபட்டு தத்துவ விசாரம் செய்ய வேண்டும். சந்யாசியான பிராமணன் எல்லாவகை பற்றுகளில் இருந்தும், அன்புத் தளைகளில் இருந்தும் விடுபட்டு, எப்போதும் மரங்களுக்குக் கீழும், சூன்யமான வீடுகளிலும், நதிக்கரைகளிலும் இருந்து பரமாத்மாவைத் தியானம் செய்ய வேண்டும்.

மோக்ஷத்திற்குப் பயன்படும் சிரவணம், மனனம், நிதித்யாசம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு சமயத்தைக் கழித்து, ஆகாரமின்றி மொட்டை மரத்தைப்போல உறுதியாக இருப்பவன் சனாதன தர்மத்தின் மோக்ஷத்தைப் பெற்றுவிடுகிறான். இது வேதம் எடுத்துக் கூறும் தர்மம் மற்றும் சன்மார்க்கமாகும். இந்த வழியில் செல்பவன் பிரம்மபதத்தைப் பெறுகிறான்.

சந்யாசிகள் குட்சக், பசுதக், ஹம்ச, பரமஹம்ச என்ற நான்கு வகைப்படுகிறார்கள். இவர்களில் ஒருவர் மற்றவரிலிருந்து மேன்மேலும் சிறந்தவர்கள். இந்த பரமஹம்ச தர்மத்தின் மூலம் கிடைக்கும் ஆத்ம ஞானத்தைவிடச் சிறந்தது வேறு எதுவும் கிடையாது. இந்த பரமஹம்ச

ஞானம் யாராலும் அமைந்ததல்ல. பரமஹம்ச ஞானத்தின் எதிரில் பரமாத்மா மறைந்திருப்பதில்லை. இது சக-துக்கமற்ற அஜர, அமர, அவிநாசியான பதமாகும்.

ரிஷி தர்ம விளக்கம்

தொடர்ந்து உமாதேவி ரிஷி தர்மத்தை வருணிக்குமாறு ஈஸ்வரனிடம் கேட்டார். மகேஸ்வரன் அதனை வருணிக்கலானார். “தேவி! ரிஷிகள் தங்களுக்குரிய தர்மத்தைப் பாலனம் செய்து சிறந்த சித்தியை அடைகிறார்கள். முதலில் தர்மமறிந்த சாது புருஷர்களான ‘பேனப’ ரிஷிகளின் தர்மத்தை வர்ணிக்கிறேன். பழைய காலத்தில் பிரம்மா யாகம் செய்யும்போது பருகிய, சொர்க்கத்தில் பரவியுள்ள பிராஹ்மம் என்னும் அமுதத்தின் நுரையை சிறிதளவு சேகரித்து எப்போதும் பருகுவவர்கள் “பேனபர்” என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். இது ‘பேனப’ மகாத்மாக்களின் வழியாகும்.

‘பாலகில்யர்’ என்ற பெயருடைய ரிஷிகளின் தர்மத்தைக் கேள். பாலகில்ய கணங்கள் தவத்தால் சித்தி பெற்ற முனிவர்கள். அவர்கள் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவர்கள். சூரிய மண்டலத்தில் வாசம் புரிபவர்கள். அங்கு அவர்கள் உஞ்சவ்ருத்தி தர்மத்தைப் பின்பற்றி பறவைகளைப்போல ஒவ்வொரு தானியமாகப் பொறுக்கி அதனால் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்கிறார்கள். மான்தோல், மரவுரி ஆகியவற்றையே வஸ்திரமாகக் கொள்கிறார்கள். பாலகில்ய கணங்கள் வெப்பம், குளிர்ச்சி போன்ற இருமைகள் அற்றவர்கள். நல்ல வழியில் செல்பவர்கள். தவத்தையே செல்வமாகக் கொண்டவர்கள்.

அவர்களின் சரீரம் கட்டை விரலின் தலைப்பகுதிக்குச் சமமானது. மிகச்சிறிய சரீரத்துடன் இருந்தாலும் எப்போதும் தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவர்களுடைய தர்மத்தின் பலன் மிகப்பெரிது. தேவர்களின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்வதற்காக அவர்களுக்குச் சமமான ரூபம் தரிக்கிறார்கள். பாலகில்ய ரிஷிகள் தங்கள் தவத்தால் பாவங்கள் அனைத்தையும் எரித்துத் தன் தேஜஸால் எல்லா திசைகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார்கள்.

தேவி! இவர்களைத் தவிர மற்ற பல தூய உள்ளத்தினரும், தயா, தர்ம பராயணரும், புண்ணியாத்மாக்களான சந்த்ர்களும் உள்ளனர். அவர்களில் சிலர் ‘சக்ரசர்’ (சக்கரத்தைப்போல சஞ்சரிப்பவர்கள்) சிலர் சோம லோகத்தில் வசிப்பவர்கள், சிலர் பித்ரு லோகத்திற்கு அருகில் வாசம் புரிபவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் சாஸ்திர விதிப்படி உஞ்சவ்ருத்தி வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள். சில ரிஷிகள் சம்பர்கூலர்; போஜனத்திற்குப் பிறகு அடுத்த நாளுக்காக மீதம் வைக்காமல் பாத்திரத்தைக் கழுவி விடுகிறார்கள். சிலர்

பாறையால் உடைத்து உண்ணும் ‘அஷ்டமகுட்டர்’, சிலர் பற்களை உரல் போலப் பயன்படுத்தி உண்ணும் “தந்தோலுக்கலிகர்”. சிலர் சந்திர கிரணங்களைப் பயன்படுத்தும் “சோமபர்” சிலர் சூரிய கிரணங்களைப் பருகும் ‘உஷ்ணப’ என்னும் பெயருடையவர் ஆவர்.

அக்னிஹோத்ரம், பித்ருக்களின் பூஜையான சிராத்தம், பஞ்சமகாயக்ஞ அனுஷ்டானம் ஆகியவை இவர்களுடைய முக்கிய தர்மங்கள் ஆகும். சக்கரத்தைப்போல சஞ்சரிப்பவர்களும், தேவலோகத்தில் வாசம் புரியும் மேற்கூறிய பிராமணர்களும் இந்த ரிஷி தர்மத்தை எப்போதும் அனுஷ்டானம் செய்தவர்கள் ஆவர்.

தேவி! இவர்களைத் தவிர இரண்டாவதாக ஒரு ரிஷி தர்மம் உள்ளது. எல்லா ஆர்ஷ தர்மங்களிலும் புலனடக்கத்தோடு இருந்து ஆத்ம ஞானம் பெற்று காம-க்ரோதத்தையும் வெல்ல வேண்டும். ஒவ்வொரு ரிஷியும் அக்னிஹோத்திரம் செய்ய வேண்டும். தர்ம சத்திரத்தில் இருத்தல், சோமயக்ஞ அனுஷ்டானம், யக்ஞவிதியின் ஞானம் பெறுதல், யாகத்தில் தக்ஷிணை அளித்தல் ஆகிய ஐந்து கர்மங்கள் அவர்களுக்கு அவசியமான சட்டங்களாகும். நித்திய யாக அனுஷ்டானத்துடன் தர்மபாலனம் செய்ய வேண்டும். தேவபூஜையையும், சிராத்தத்தையும் பிரீதியுடன் செய்ய வேண்டும்.

உஞ்சவ்ருத்தியால் சம்பாதித்த அன்னத்தின் மூலம் அனைவருக்கும் உபசாரம் செய்வது ரிஷிகளின் கடமை. விஷய போகங்களில் இருந்து விலகி இருத்தல், கோரஸ ஆகாரம், சமம், சாதனத்தில் ஈடுபாடு, திறந்த மைதானத்தில், திண்ணையில் தூங்குதல், யோக அப்பியாசம் செய்தல், காய்கறிகளைப் பயன்படுத்துதல், பழங்களையும், கிழங்குகளையும் உண்டு வாழ்தல், காற்று, நீர்ப்பாசி இவற்றையும் ஆகாரமாகக் கொள்ளுதல் அனைத்தும் ரிஷிகளின் நியமங்களாகும். இவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதால் அவர்கள் மிகச் சிறந்த கதியைப் பெறுகிறார்கள்.

குடும்பஸ்தனின் வீட்டில் சமையலறையின் புகை நிற்கும் வரை, உலக்கையால் நெல் குத்தும் ஒலி அடங்கிய பின், அடுப்பின் நெருப்பு அணைக்கப்படும் வரை, வீட்டு மக்கள் அனைவரும் போஜனம் செய்து முடித்து, பாத்திரங்களில் ஒலி நின்ற பிறகு, பிசுனக்கள் பிச்சை கேட்டு திரும்பிவிட்ட சமயம் வரை ரிஷி அதிதிகளை எதிர்பார்க்க வேண்டும். (கிருகஸ்தன் அதிதி உபசாரம் முடித்த பிறகும், ரிஷிகள் அதிதிகளை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்) கிருகஸ்தனிடத்தில் அன்னம் ஏற்காத அதிதியை உபசரித்தபின் மீதமான அன்னத்தையே ரிஷி ஏற்க வேண்டும். இந்த சத்திய தர்மத்தில் ஈடுபடும் சாந்த புருஷனான

முனியே தர்மத்தை முழுமையாகக் கடைப்பிடித்த பலனைப் பெறுகிறான்.

யார், கர்வம் இல்லாமல், மகிழ்ச்சியின்மையும், ஆச்சரியமும் இன்றி, பகைவனையும் நண்பனையும் சமமாகக் கருதி எல்லோருடனும் நட்புடன் இருக்கிறானோ, அவனே தர்மமறிந்தவர்களின் உத்தமமான ரிஷியாவான்.

83. வானப்ரஸ்த தர்மத்தின் விதிகள் அல்லது நியமங்கள்

பார்வதி தேவி, “நதிக்கரைகளிலும், மலைகளிலும், குகைகளிலும், காடுகளிலும், சரீரத்திற்குக் கஷ்டமளித்து வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யும் வானப்ரஸ்தர்கள் கடைப்பிடிக்கத் தகுந்த புனிதமான நியமங்களைக் கூறி அருளுங்கள்” என மகேஸ்வரனிடம் கேட்டார். அவருக்கு மகேஸ்வரன் வானப்ரஸ்த தர்ம நியமங்களை விளக்கி உரைக்கலானார்.

“தேவி! மனிதன் முதலில் கிருகஸ்தனாகி, புத்திரர்களைத் தோற்றுவித்து பித்ருக்களின் ருணத்திலிருந்து விலகி, மனைவியோடு செய்து முடிக்க வேண்டிய காரியங்களை முடித்துப் பிறகு தர்மத்தைச் சேகரிக்க, வீட்டைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும். மனோதைரியத்துடன், உறுதியாகத் தீர்மானித்து, தனியாகவோ, அல்லது மனைவியுடனோ, வனவாசத்திற்குப் புறப்பட வேண்டும். நதியும் காடும் உடைய புண்ணியமான பிரதேசங்கள் பொதுவாகத் தீர்த்தங்கள் மற்றும் தேவாலயங்களால் அழகு பெறுபவையாகும். அவற்றிற்குச் சென்று ரிஷி தர்மத்திற்குத் தீக்ஷ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

வானப்ரஸ்தன் கீழ்க்கண்ட நியமங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும். காலையில் எழுதல், தூய ஆசாரத்தைக் கடைப்பிடித்தல், தேவர்களை வணங்குதல் உடலில் பசுவின் சாணம் பூசிக் குளித்தல், குற்றம், தவறு இவற்றைத் துறத்தல் காலை-மாலை இரு வேளையும் ஸ்நானம் செய்தல், விதிப்படி அக்னிஹோத்ரம் செய்தல், சமயத்திற்கேற்ப தூய்மையாக நடந்து கொள்ளுதல், தலையில் ஜடை தரித்தல், இடுப்பில் மரவுரி தரித்தல், காட்டில் சமிதாவையும், மலரையும் சேகரித்தல், குறித்த சமயத்தில் யாகம் செய்தல், காய்களையும், கிழங்குகளையும் சேகரித்தல், எப்போதும் வசிப்பிடத்தைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் இவற்றால் வானப்ரஸ்த சித்தி அவனுக்கு உண்டாகிறது.

வானப்ரஸ்தன் அதிதிகளைக் கண்டு அவர்களின் சேவையில் ஈடுபட வேண்டும். பாத்யம், ஆசனம் இவற்றால் அவர்களைப் பூஜித்துப் போஜனத்திற்கு அழைக்க வேண்டும். காட்டில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு உணவு சமைத்து முதலில் தேவர்களையும், பித்ருக்களையும் பூஜிக்க வேண்டும். பிறகு அதிதிக்கு மரியாதையுடன் போஜனம் செய்விக்க

வேண்டும். இவ்வாறு செய்யும் வானப்ரஸ்தன் சனாதன தர்மத்தின் சித்தியைப் பெறுகிறான்.

தர்மாசனத்தில் அமர்ந்த சிஷ்ட புருஷர்கள் மூலம் அவன் தர்மம், அர்த்தம் உடைய கதைகளைக் கேட்க வேண்டும். தனக்குத் தனியான ஆஸ்ரமம் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பூமி அல்லது பாறை மீது தூங்க வேண்டும். விரதத்திலும், உபவாசத்திலும் ஈடுபட வேண்டும். மற்றவர்களை மன்னிக்கும் குணம் வேண்டும். புலன்களை அடக்கி, இரவும் பகலும் தூய நடத்தையுடன் தர்மத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். பகலில் முன்று முறை ஸ்நானமும், தேவ பூஜையும், பித்ரு பூஜையும் அக்னிஹோத்ரமும், யாகமும் செய்ய வேண்டும்.

வானப்ரஸ்தன் உயிர் பிழைக்க பழங்களையும், வேர்களையும் பயன்படுத்த வேண்டும். எண்ணெயாக புங்கம் மற்றும் ரேடியின் எண்ணெயைப் பயன்படுத்த வேண்டும். யோகாப்யாசம் செய்தல் வேண்டும். காம-க்ரோதத்தை துறக்க வேண்டும். வீராசனத்தில் அமர்ந்து வீரஸ்தானத்தில் வாசம்புரிய வேண்டும். யோக சாஸ்திரத்தில் புகழ்பெற்ற மண்டுக யோகாப் யாசத்தில் நியமத்துடன் ஈடுபட வேண்டும். எந்தப் பொருளையும் நியாயத்திற்கு அனுகூலமாக ஏற்க வேண்டும்.

தர்ம அறிவுடைய வானப்ரஸ்தன் ‘சீததோயாக்னி’ யோகத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அதாவது குளிர் காலங்களில், இரவில் நீரினுள்ளே அமர வேண்டும் அல்லது நிற்க வேண்டும். மழைக்காலத்தில் திறந்த வெளியில் தூங்க வேண்டும். வெயில் காலத்தில் ‘பஞ்சாக்னி’ நடுவில் வாழ வேண்டும். அவர்கள் வாயு அல்லது நீரைப் பருகிப் பாசியைப் போஜனம் செய்ய வேண்டும். அன்னம் அல்லது பழத்தைக் கல்லால் அரைத்தோ, பற்களால் மென்றோ சாப்பிட வேண்டும். அடுத்த நாளுக்காக ஆகாரத்தைச் சேர்த்து வைக்காத “சம்ப்ரக்ஷால்” நியமத்துடன் இருக்க வேண்டும். இடுப்பில் மரவுரி அணிந்து, மான்தோலை மேலாடையாகப் பயன்படுத்த வேண்டும். சமயத்திற்கேற்ப தர்ம உபதேசத்துடன் முறைப்படி தீர்த்த யாத்திரை செய்ய வேண்டும்.

வானப்ரஸ்தன் எப்போதும் காட்டில் சஞ்சரித்து, காட்டிலேயே வாழ்ந்து, காட்டிலேயே தங்கி, காட்டு வழியிலேயே சென்று குருவைப்போலக் காட்டையே சரணடைந்து, காட்டிலேயே வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம், பஞ்சமகாயக்ஞமும் செய்வது வானப்ரஸ்தனின் தர்மம் ஆகும். பகுதிப்படி வேதம் கூறும் பஞ்சயாகத்தையும் பாலனம் செய்ய வேண்டும். அஷ்டமியன்று உண்டாகும் அஷ்டகா சிராத்த யக்ஞத்தில் ஈடுபட வேண்டும். சாதூர்மாச விரதத்தையும்

பின்பற்ற வேண்டும்.

பௌர்ணமியன்றும், தசமியன்றும் யாகமும் நித்ய யக்ஞ அனுஷ்டானமும் வானப்ரஸ்த முனிவனுடைய தர்மமாகும். பெண் சேர்க்கை, எல்லா வகையான கலப்பு மற்றும் பாவங்களிலிருந்து விலகிக் காட்டில் வாழ வேண்டும். ச்ருக், ச்ருவா முதலிய யாக பாத்திரங்களே அவனுடைய உத்தமமான கருவிகளாகும். எப்போதும் ஆஹவனீயம் முதலிய மூவகை அக்னியை வளர்க்க வேண்டும். இவ்வாறு தன் தர்மத்தில் முனையும் சிறந்த புருஷர்கள் சிறந்த கதியை அடைகிறார்கள். சத்திய தர்மத்தை ஆஸ்ரயித்து, புண்ணியமயமான பிரம்மலோகத்திற்கும், சனாதனமான சோம லோகத்திற்கும் செல்கிறார்கள்” என்று மகேஸ்வரன் வானப்ரஸ்த தர்ம நியமங்களை விரிவாக விளக்கி உரைத்தார்.

தனியாக அல்லது மனைவியோடு வாழும் தர்ம விளக்கம்

உமாதேவி மீண்டும் தன் ஐயத்தைக் கேட்டார்; “சர்வ பூதேஸ்வரா! முழுமையான சித்தர்களாக அழைக்கப்படுபவர்கள் சிலர் தனியாகவும், சிலர் மனைவியோடும் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய தர்மம் எவ்வாறு கருதப்படும் என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார். மகேஸ்வரன் தன் தேவிக்கு பதிலுரைத்தார்.

தேவி! எல்லா வானப்ரஸ்தர்களும் தவத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். சிலர் சுதந்திரமாகவும், சிலர் மனைவியோடும் வாழ்கின்றனர். சுதந்திர வானப்ரஸ்தன் தலையை வழித்து, துவாரடை அணிகிறார்கள். மனைவியோடு இருப்பவர்கள் இரவில் தங்களுடைய ஆஸ்ரமத்திலேயே தங்குகிறார்கள். இருவகையினரும் தினமும் மூன்று வேளை ஸ்நானம் செய்வதும், அக்னியில் ஆஹுதி அளிப்பதும் சமாதியில் ஆழ்வதும், நல்வழியில் செல்வதும், சாஸ்திரப்படி நடப்பதும் அவசியமாகும்.

நான் முன்பு கூறிய வனவாசிக்குரிய தர்மங்கள் அனைத்தையும் கடைப்பிடித்தால் அவர்கள் தம் தவத்தின் முழுப் பலனையும் பெறுகிறார்கள். கிருகஸ்தர்கள் தாம்பத்ய தர்மத்தைப் பின்பற்றி, மனைவியுடன் இருந்து, வேத விதிப்படி நடந்து ருது காலத்தில் மட்டும் சேருகிறார்களோ, அவர்களும் ரிஷி தர்மபாலன பலனைப் பெறுகிறார்கள்.

தர்மதர்சியானவன் ஆசையுடன் எந்த போகத்தையும் அனுபவிக்கக்கூடாது. இம்சையைத் துறந்து, பிராணிகளுக்கு அபயமளித்து, இரக்கம் காட்டுபவனும், எல்லோரிடமும் எளிமையாக நடந்து, எல்லா பூதங்களையும் ஆத்ம பாவத்துடன் பார்ப்பவனும் தர்மபலனைப் பெறுகிறான். நான்கு வேதங்களையும் கற்றுத் தேர்வதும், எல்லா ஜீவன்களிடமும்

எளிமையாக நடந்து கொள்வதும் சமமாகக் கருதப்படுகின்றன. அதிலும் எளிமையே அதிகப் பெருமையுடையது. எளிமையே தர்மமாகக் கூறப்படுகிறது. கபடம் அதர்மமாகும். எளிமையான, தூய நடத்தையுடையவனே தர்மத்தின் பலனை அடைய முடியும்.

எப்போதும் எளிமையாக நடப்பவன் தேவர்களுக்கு அருகில் வாசம் புரிகிறான். ஆகவே, தர்மத்தின் பலனை அடைய விரும்புவவன் எளிமையான நடத்தையோடு திகழ வேண்டும். பொறுமையோடு புலன்களை வென்று, சினத்தை அடக்கியவன், தர்மநிஷ்டன், இம்சை செய்யாதவன் மற்றும் தர்மபராயணனே தர்மத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். சோம்பலின்றி தர்மாத்மாவாக, தன் சக்திக்கேற்ற சிறந்த வழியில் செல்கிறானோ, நல்ல நடத்தையும், ஞானமும் உடையவனாகிறானோ அவன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான்.

யாயாவர் (சுற்றித்திரியும் சந்யாசிகள்) சக்ரசுரர் இவர்களின் தர்மம்

உமா, சுற்றித்திரியும் சந்யாசிகளான ‘யாயாவர்’ வண்டியில் யாத்திரை செய்பவர்களான ‘சக்ரசுரர்’ இவர்களின் தர்மத்தை அறிய விரும்பினார். மகாதேவன் அவருக்குக் கூறினார்; “தேவி! விரதத்தாலும், உபவாசத்தாலும் ‘யாயாவர்களின்’ ஒவ்வொரு அங்கமும் தூய்மையாகிவிடுகிறது. அவர்கள் தீர்த்த ஸ்நானத்தைப் பெற முனைகிறார்கள். தைரியத்துடனும், பொறுமையுடனும் ஒவ்வொரு மாசத்திலும், ஒவ்வொரு பக்ஷத்திலும் உபவாசம் செய்து மிகவும் பலவீனமாகிறார்கள். எப்போதும் தர்மத்தையே நினைக்கிறார்கள்.

யாயாவர்கள் குளிர்ச்சி, வெப்பம், மழை அனைத்தையும் சகித்துப் பெரும் தவம் புரிகிறார்கள். காலத்தின் சேர்க்கையால் மரணமடைந்து சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள். அங்கு பல போகங்களை அனுபவிக்கிறார்கள்.

சக்ரசுரர் என்னும் வண்டியில் யாத்திரை செய்பவர்கள், தம் மனைவியருடன் எப்போதும் வண்டிகள் மூலமே சென்று பிஷையையாசிக்கிறார்கள். எப்போதும் தவத்தைச் சம்பாதிப்பதில் ஈடுபடுகிறார்கள். தைரியத்துடன் தவத்தில் ஈடுபட்டுத் தம் பாவங்களை அழித்துக் கொள்கிறார்கள். எல்லா திசைகளிலும் யாத்திரை செய்தே காலத்தைக் கழித்து மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். அங்கு திவ்ய போகங்களைப் பெற்று ஆனந்திக்கிறார்கள்” என்றார் பகவான்.

வைகானசர் என்னும் வானப்ரஸ்தர்களின் தர்மம்

தொடர்ந்து, தேவி உமா வைகானசர் என்று அழைக்கப்படும் வானப்ரஸ்தர்களின் தர்மத்தைக் கூறுமாறு கேட்டார்; ஐயனும் அவருக்குப் பதில் அளித்தார். “அழகிய கண்களை உடைய தேவி! ‘வைகானசர்’ என்ற பெயருடைய வானப்ரஸ்தர்கள் மிகவும் கடுமையான தவத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். தீரராகவும், சத்ய விரத பராயணராகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தவத்தில் சிறிதளவு பாவமும் இருப்பதில்லை. சிலர் அஷ்டமகுட்டர்களாகவும் (கற்களால் உணவை அரைத்து உண்பவர்கள்) சிலர் பற்களால் மென்று உண்பவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.

சிலர் உலர்ந்த இலைகளை உண்டும், சிலர் உஞ்சவ்ருத்தி பெற்றும், சிலர் காபோதி வ்ருத்தியைப் பின்பற்றிப் புறாக்களைப்போல தானியங்களைப் பொறுக்கியும், சிலர் பசுக்களுக்கு சேவை செய்தும், அவற்றைப் போலப் புல்லை ஆகாரமாகக் கொண்டும், பலர் மானைப் பின்பற்றி, அவற்றைப்போலவே, அவற்றுடனேயும் சஞ்சரிக்கிறார்கள். சிலர் நீரைப் பருகியும், சிலர் காற்றைப் பருகியும், சிலர் ஆகாரமின்றியும் வாழ்கிறார்கள்.

சிலர் பகவான் விஷ்ணுவின் திருவடிக் கமலங்களைப் பூஜித்து, வியாதியும் மரணமும் இன்றிக் கடும் தவம் புரிகிறார்கள். தம் சக்தியாலேயே ஒவ்வொரு நாளும் மரணத்தைப் பயமுறுத்துகிறார்கள். அவர்களுக்காக இந்திரலோகத்தில் குவியல் குவியலாகப் போகங்கள் சேர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் தேவர்களுக்கு இணையான போகங்களைப் பெற்று, தேவர்களைப் போலாகிறார்கள்” என்றார்.

பாலகில்ய ரிஷிகளின் தர்மம்

உமா பாலகில்ய ரிஷிகளின் தர்மத்தை அறிய விரும்பினார்; சிவன் அவருக்கு விளக்கலானார்; “தேவி! பாலகில்யர்கள் கட்டை விரல் அளவே உடைய மிகச்சிறிய சரீரம் கொண்டவர்கள். அவர்கள் மான்தோல் அணிகிறார்கள். குளிரும், வெப்பமும் ஆகிய இருமைகள் அவர்கள் மீது ஆட்சி செலுத்த முடியாது. அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக வாழ்கிறார்கள். பலவகை ஸ்தோத்திரங்கள் மூலம் உதிக்கும் சூரியனைத் துதித்தவாறு சூரியனுக்கு முன் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய கிரணங்களால் உலகைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தர்மம் அறிந்தவர்கள்; அவர்களிடம் உலகைக் காக்கும் புனிதமான சத்தியம் நிலை பெற்றுள்ளது.

அந்த மகாத்மாக்களின் தவம், சத்தியம், பொறுமை இவற்றின் பிரபாவத்தாலேயே பூதங்கள் அனைத்தும் அமைந்துள்ளன என சிந்தனையாளர்கள் கூறுகின்றனர். மகான்கள் மக்கள் அனைவருக்காகவும்,

உலக நன்மைக்காகவும் தவம் செய்கிறார்கள். தவத்தால் எல்லாப் பொருளும் கிடைத்து விடுகிறது. தவத்தால் விரும்பும் பலன் கிடைத்துவிடுகிறது. உலகத்தில் கிடைக்க முடியாத பொருள் அனைத்தும் தவத்தாலேயே எளிதாகிவிடுகிறது” என்று மகேஸ்வரன் கூறினார்.

தர்ம நடத்தையின் பலன்களை மகேஸ்வரன் வருணித்தல்

உமாதேவி மீண்டும் கேட்டார்; “தேவா! தவத்தில் சிறந்த தபஸ்வி, மன்னன் அல்லது அரசகுமாரன், பெரும் செல்வந்தன் அல்லது ஏழை இவர்கள் எந்த சுப அல்லது சுபமற்ற பலன்களால் இந்த நிலையை அடைகிறார்கள்? என்பதை விளக்குங்கள் என்றார். மகேஸ்வரன் கூறினார்.

“தேவி! உன்னுடைய ஐயத்திற்கான விடையைக் கேள்; உபவாச விரதம் இருந்து, இம்சையை விலக்கி, புலன்களை வென்று, சத்தியவாதியாகி சித்தி பெற்றவர்கள் மரணத்திற்குப் பின் ரோகமும் சோகமும் இல்லாத கந்தர்வ உலகினை அடைந்து கந்தர்வர்களோடு ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஹட யோகத்தில் பிரசித்தி பெற்ற மண்டூக யோக சயனம் செய்யும். யக்ஞதீக்ஷை எடுத்துக் கொண்ட தர்மாத்மா நாகலோகத்தில் நாகர்களுடன் சுகத்தை அனுபவிக்கிறான். மான்களுடன் இருந்து புல்லைத் தின்று மகிழ்ச்சியாக இருந்தவன் மரணத்திற்குப் பின் அமராவதி நகருக்குச் செல்கிறான்.

வானப்ரஸ்தன் விரதமிருந்து நீர்ப்பாசியை ஆகாரமாகக் கொண்டு குளிரில் ஒவ்வொரு நாளும் குளிரின் கஷ்டத்தைச் சகிக்கும்போது தான் விரும்பிய சிறந்த கதியை அடைகிறான். காற்று, நீர், பழம் அல்லது வேர் (கிழங்கு) இவற்றை உண்டு வாழ்பவன் யக்ஷர்களின் உலகத்தை அடைந்து அப்சரஸ்களுடன் ஆனந்தமாக இருக்கிறான். கோடைக் காலத்தில், சாஸ்திர விதிப்படி பஞ்சாக்கினியின் இடையில் இருந்து விரதபாலனம் செய்பவன் அடுத்த பிறவியில் புவியின் மன்னனாகிறான்.

12 ஆண்டுகள் ஆகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, முயற்சியுடன் நீரையும் தியாகம் செய்து தவம் புரிபவனும் புவியின் மன்னனாகிறான். 12 ஆண்டுகள் வரை திறந்த மைதானத்தில் வேதியின் மீது உறங்கும் வானப்ரஸ்தன், சரீர தியாகத்திற்குப் பின் சொர்க்கத்தில் சுகம் பெறுகிறான். வேதியின் மீது சயனிப்பதால் சவாரி, படுக்கை, சந்திரனைப்போன்ற வெண்மையான அழகிய வீடு இவற்றை மறுபிறவியில் பெறுகிறான்.

பிறருடைய உதவியின்றி, நியமத்துடன் அளவாக ஆகாரம் ஏற்று அல்லது உபவாச விரதம் ஏற்று, சரீர தியாகம் செய்பவன் சொர்க்கம் சேருகிறான். தன்னுடைய முயற்சியாலேயே வாழ்க்கையைக் கழித்து, 12

ஆண்டுகளுக்கான தீகைப் பெற்று, கடலில் தன் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்பவன் வருணலோகத்தில் சுகம் பெறுகிறான். தானம் பெறாமல் 12 ஆண்டுகள் விரத தீகைப் மேற்கொண்டு, கடைசியில் கற்களால் தன் கால்களைப் பிளந்து சரீர தியாகம் செய்பவன் யக்ஷலோகம் அடைகிறான்.

12 ஆண்டுகள் மனோகத தீகையைப் பாலனம் செய்பவன் சொர்க்கம் அடைகிறான். இதேபோல 12 ஆண்டுகள் விரத தீகைப் பெற்று, இறுதியில் தன் உடலை அக்னியில் ஹோமம் செய்பவன் அக்னி லோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான். நியமத்துடன் இருந்து, வனவாச விரத தீகைப் பெற்று, பற்றைத் துறந்து 12 ஆண்டுகள் மனோகத தீகையைப் பாலனம் செய்து, அரணியுடன் அக்னியை மரக்கிளையில் கட்டி, வீரமார்க்கத்தில் சென்று வீராசனத்தில் அமர்ந்து அக்னியில் உயிர்த்தியாகம் செய்பவன் இந்திரலோகத்திற்குச் சென்று விரும்பிய அனைத்தையும் பெறுகிறான்.

அவன் மீது திவ்ய மலர்கள் பொழிகின்றன. அவன் திவ்ய சந்தனத்தால் பூசப்பட்டு தேவலோகத்தில் தேவர்களுடன் வாசம்புரிகிறான். எப்போதும் வீரலோகத்தில் இருந்து வீரர்களோடு வாழ்கிறான். சத்வ குணத்திலிருந்து நியம பராயணன் ஆகி, வீர வழியை ஆஸ்ரயிப்பவன் சனாதனமான லோகங்களைப் பெறுகிறான். அவன் இந்திரலோகத்தில் பிணியின்றி திவ்ய சோபை உடையவனாக, விருப்பப்படி செல்லும் விமானங்கள் மூலம் தன் விருப்பப்படி சுதந்திரமாக சஞ்சரிக்கிறான்” என்று மறுபிறவியில் தர்மாத்மாக்கள் பெறும் பலனை சிவபிரான் வருணித்தார்.

84. மனிதன் சுப-அசுப கர்மங்களின் பலனாக வர்ணங்களை அடைதல்

உமாதேவி மற்றும் ஒரு ஐயத்தைக் கேட்டார்; “முக்கண்ணரே! பிரம்மா பழைய காலத்தில் நான்கு வர்ணங்களைப் படைத்தார். அவற்றில் வைசியன் எந்த கர்மத்தின் பலனாக சூத்திரனாகிறான்? கூத்திரியன் எந்த கர்மத்தால் வைசியனாகிறான். பிராமணன் எந்த கர்மத்தால் கூத்திரியனாகிறான்? எந்த கர்மத்தைச் செய்வதால் பிராமணன் சூத்திரனாகப் பிறக்கிறான்? அல்லது எந்த கர்மத்தால் கூத்திரியன் சூத்திரனாகிறான்? சூத்திர, வைசிய, கூத்திரிய என்னும் மூன்று வர்ணத்தினரும் எவ்விதம் இயல்பாகப் பிராமணத் தன்மை பெறுகிறார்கள்? என்னுடைய ஐயத்திற்கு சமாதானம் கூறுங்கள்” என்றார்.

ஸ்ரீ மகேஸ்வரன் அவரிடம் கூறினார்; “தேவி! பிராமணத் தன்மை கிடைப்பதற்கு அரிதானது. பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன் ஆகிய நான்கு வர்ணத்தவரும் என் கருத்தின்படி இயல்பானவர்கள் ஆவார்கள்; பாவகர்மம் செய்வதால் தவிஜர்கள் தம் இடத்திலிருந்து விழுந்து விடுகிறார்கள் என்பது நிச்சயம். ஆகவே, உத்தம வர்ணத்தில் பிறந்த

த்விஜன் தன் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

கூத்திரியன் அல்லது வைசியன் பிராமணத் தன்மையைப் பாலனம் செய்து, பிராம்மணத் தன்மையை ஆஸ்ரயித்தால் பிரம்மபாவத்தை அடைந்துவிடுகிறான். பிராமணத் தன்மையைத் துறந்து, கூத்திரிய தர்மத்தைப் பின்பற்றுபவன் கூத்திரியனாகப் பிறப்பு எடுக்கிறான். கிடைத்தற்கரிய பிராமணத் தன்மையைப் பெற்று லோப, மோக வசப்பட்டு மந்த புத்தியுடன் வைசியனின் கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் வைசியனாகப் பிறப்பெடுக்கிறான்; அல்லது வைசியர் சூத்திரனின் கர்மத்தை ஏற்றுக் கொண்டால், அவன் சூத்திர தர்மத்தை அடைகிறான். சூத்திரனுக்குரிய கர்மத்தைச் செய்து தன் கர்மத்திலிருந்து பிறழ்ந்த பிராமணன் சூத்திரத் தன்மையை அடைகிறான். சூத்திர கர்மத்தைச் செய்வதால் தன் வர்ணத்திலிருந்து விலகி ஜாதியிலிருந்து பகிஷ்கரிக்கப்படுகிறான். மரணத்திற்குப் பின் நரகத்தில் விழுந்து, சூத்திரனாகப் பிறக்கிறான்.

கூத்திரியன் அல்லது வைசியனும் தங்கள் கர்மத்தை விட்டுச் சூத்திரனின் வேலையைச் செய்தால், தன் ஜாதியிலிருந்து வழுவி, இனக்கலப்பு செய்கிறான். மறுபிறவியில் சூத்திரனாகப் பிறக்கிறான். அத்தகைய மனிதன் கூத்திரியன், பிராமணன், வைசியன் யாராக இருந்தாலும் சூத்திரத் தன்மையையே அடைகிறான்.

தன்னுடைய வர்ண தர்மத்தைப் பின்பற்றி, அறிவும், ஞானமும் நிரம்பியவனாகவும், புனிதனாகவும், தர்மம் அறிந்தவனாகவும் ஆகி, தர்மத்தாலேயே ஈடுபடுகிறவன் தர்மத்தின் உண்மையான பலனை அனுபவிக்கிறான். தர்மத்தை விரும்புபவர்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அத்யாத்ம தத்துவத்தை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும் என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார். தேவி! உக்ர குணமுடையவனின் அன்னம் நிந்தைக்குரியதாகிறது. ஒரு சமுதாயத்தின், சிராத்த, ஜனன, செளச அன்னம், துஷ்ட புருஷனின் அன்னம், சூத்திரனின் அன்னமும் மறுக்கப்பட்டதாகும். அதை ஒருநாளும் உண்ணக்கூடாது தேவர்களும், மகாத்மாக்களும் சூத்திரனின் அன்னத்தை நிந்தித்துள்ளனர். இது பிரம்மாவின் வாக்கு பிரமாணமாகும்.

சூத்திரன் அன்னத்தை உண்டு இறந்துவிடும் பிராமணன் அக்னிஹோத்ரியாக யாகம் செய்பவனாக இருந்தாலும் சூத்திர பிறவியில் ஜன்மம் எடுக்க வேண்டியுள்ளது. சுபமான, கிடைக்க முடியாத, பிராமணத் தன்மையைப் பெற்றும் அதை அவமதித்து உண்ணத்தகாத அன்னத்தை உண்பவன் நிச்சயம் பிராமணத் தன்மையிலிருந்து விழுந்து விடுகிறான். இவர்களுடன், குடிகாரன், பிரம்மஹத்தி செய்தவன், தாழ்ந்தவன், திருடன், விரதபங்கம் செய்தவன், புனிதமற்றவன், வேதம் ஒதாதவன், பாவி லோபி,

கபடம் செய்பவன், போக்கிரி, விரதங்களில் ஈடுபடாதவன், சூத்திர ஜாதிப் பெண்ணை மணந்தவன், சோமரசத்தை விற்பவன், நீசனுக்கு சேவை செய்யும் பிராமணன் ஆகியோர்களும் பிராமணப் பிறவியிலிருந்து விலகிவிடுகிறார்கள்.

குருவின் படுக்கையில் தூங்குபவன் குருத்தரோகி, குரு நிந்தை செய்தவன் ஆகிய பிராமணன் வேதங்களை நன்கு கற்று இருந்தாலும் பிராமணப் பிறவியிலிருந்து வீழ்ந்துவிடுகிறான். சுப கர்மங்களாலும், நடத்தையாலுமே சூத்திரன் பிராமணன் தன்மையை அடைகிறான். வைசியன் கூத்திரியத் தன்மையைப் பெறுகிறான்.

வைசியப் பிறப்பெடுக்கும் சூத்திரனின் நியமங்கள்

சூத்திரன் தன் கர்மங்கள் அனைத்தையும் நியாயமாகவும், முறையாகவும் செய்ய வேண்டும். தன்னை விடச் சிறந்த வர்ணத்தினருக்கு சேவையும் சிச்ருஷையும் செய்ய வேண்டும். தன் கடமையைச் செய்வதில் சலிப்படையக்கூடாது. எப்போதும் நல்ல வழியில் நடந்து, தேவர்களுக்கும், த்விஜர்களுக்கும் மரியாதை செய்ய வேண்டும். அனைவரையும் உபசரிப்பதையே விரதமாகக் கொள்ள வேண்டும். ருது காலத்திலேயே மனைவியுடன் சேர வேண்டும்.

நியமத்துடன் இருந்து அளவான போஜனம் செய்ய வேண்டும். தூய்மையாக இருப்பதுடன், தூய்மையான மனிதர்களையே தேட வேண்டும். விருந்தினனுக்கும் குடும்பத்தினருக்கும் போஜனமளித்த பின் மீதமான அன்னத்தையே உண்ண வேண்டும். மாமிசம் உண்ணக்கூடாது. இந்த நியமங்களைப் பின்பற்றும் சூத்திரன் வைசியனாகப் பிறப்பெடுக்கிறான்.

கூத்திரியனாகப் பிறப்பெடுக்கும் வைசியனின் நியமங்கள்

வைசியன் உண்மையைப் பேசி, அகங்காரமும், இருமையும் இன்றி சாந்திக்கான சாதனங்களை அறிந்து, வேதங்களையும், சாஸ்திரங்களையும் படித்துப் புனிதமாகி தினமும் யாகம் செய்ய வேண்டும். புலன்களை வென்று பிராமணனுக்கு மதிப்பளித்து எல்லா வர்ணங்களின் நன்மையை விரும்ப வேண்டும். கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு வேளை மட்டுமே உண்ண வேண்டும். யாகத்தில் மிகுந்த அன்னத்தை ஏற்க வேண்டும். ஆகாரத்தில் கட்டுப்பாட்டுடன் இருக்க வேண்டும். விருப்பங்களைத் துறந்து, முறைப்படி ஆஹுதி அளித்து அக்னிஹோத்திரத்தில் ஈடுபட வேண்டும்.

அனைவருக்கும் உணவளித்து மீதமான அன்னத்தையே தான் உண்ண

வேண்டும். மூன்று அக்னியையும் மந்திரங்களை உச்சரித்து வளர்க்க வேண்டும். இந்த நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் வைசியன் த்விஜனாகிறான். அவன் புனிதமான பெரும் கூஷத்திரிய குலத்தில் பிறக்கிறான். கூஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்து, கூஷத்திரியனுக்கு உசிதமான சடங்குகள் செய்யப்பட்டு, உபநயனத்திற்குப் பிறகு பிரம்மச்சரிய விரத பாலனத்தில் ஈடுபட வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் பிராமணனாக அனைவராலும் மதிக்கப்படுகிறான்.

பிராமணனாகப் பிறவி பெறும் கூஷத்திரியனின் தர்மங்கள்

கூஷத்திரியனாகப் பிறப்பவன் தானம் அளிக்க வேண்டும். ஏராளமான தகூழினை உடைய செழிப்பான யாகங்கள் மூலம் பகவானை யஜனம் செய்கிறான். வேதங்களைக் கற்றுச் சொர்க்கத்தை விரும்பி எப்போதும் மூன்று அக்னியைச் சரணடைந்து ஆராதிக்க வேண்டும். துயரப்படுபவர்களின் துன்பத்தை நீக்கி ஒவ்வொரு நாளும் மக்களை தர்மப்படி பராமரிக்க வேண்டும். சத்திய பராயணனாகி, சத்தியமான விவகாரங்களைச் செய்து தன் தரிசனத்தாலேயே அனைவருக்கும் சுகமளிப்பவன் சிறந்த கூஷத்திரியன் அல்லது மன்னனாவான்.

மன்னன் குற்றவாளிக்கு தர்மப்படி தண்டனை அளிக்க வேண்டும். மக்களுக்கு தர்மங்களை உபதேசித்து, ராஜகாரியத்திற்காக நியமங்களையும் சட்டங்களையும் வகுக்க வேண்டும். மக்களிடமிருந்து அவர்களின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கினை வரியாகப் பெற வேண்டும். தர்மாத்மாவான கூஷத்திரியன் தன் விருப்படி இல்லாமல், ருது காலத்தில் மட்டுமே மனைவியுடன் சயனம் செய்ய வேண்டும். ஏகாதசி போன்ற உபவாசம் மேற்கொள்ள வேண்டும். மற்ற நாட்களிலும் இரண்டு வேளையே உண்ண வேண்டும். இடையில் ஒன்றும் உண்ணாமல் நியமத்துடன் இருக்க வேண்டும்.

வேத சாஸ்திரங்களைப் பயில வேண்டும். புனிதமானவனாக, ஒவ்வொரு நாளும் அக்னி சாலையில் குசப்பாயில் உறங்க வேண்டும். கூஷத்திரியன் எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் அனைவரையும் உபசரித்து, தர்ம, அர்த்த, காமத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அன்னத்தை சூத்திரன் வேண்டினாலும், கூஷத்திரியன் அவனுக்கு எப்போதும் உணவளிக்க வேண்டும். சுயநலமின்றி இருக்க வேண்டும். பித்ருக்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், அத்திகளுக்கும் சேவை செய்ய வேண்டும்.

கூஷத்திரியன் தன் வீட்டிலேயே நியாயப்படி போஜனம் செய்ய வேண்டும். மூன்று சமயமும் முறைப்படி அக்னி ஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். அவன் தர்மத்தில் நிலைத்து, மூன்று அக்னிகளையும் மந்திரங்களுடன்

வளர்க்க வேண்டும். புனிதமான உள்ளமுடைய கூடித்திரியன் பசுக்கள், மற்றும் பிராமணர்களின் நன்மைக்காக, போரில் பகைவனை எதிர்க்கும்போது கொல்லப்பட்டால் மறுபிறவியில் பிராமணனாகிறான்.

தேவி! இவ்வாறு தர்மாத்மாவான கூடித்திரியன் தன்னுடைய கர்மத்தால் மறுபிறவியில் ஞானம் நிரம்பியவனாகவும், சம்ஸ்காரங்கள் உள்ளவனாகவும் வேதத்தில் மிகச்சிறந்த வித்வான் பிராமணனாகிறான். இந்த கர்மப் பலனின் செல்வாக்கால் நீசஜாதியில் தோன்றிய சூத்திரனும் மறுஜன்மத்தில், சாஸ்திர ஞானம் நிரம்பியவனாகவும், சடங்குகள் உள்ள பிராமணனாகவும் ஆகிறான்.

பிராமணன் தீயநடத்தை உடையவனாகி, எல்லா கலப்பு ஜாதிகளின் வீட்டிலும் போஜனம் செய்தால், அவன் பிராமணத் தன்மையைத் துறந்து சூத்திரனாகிறான். சூத்திரனும் புலன்களை வென்று, புனித கர்மங்களை அனுஷ்டானம் செய்து, தன் உள்ளத்தைத் தூய்மையாக்கிக் கொண்டால் அவன் பிராமணனைப் போலச் சேவிக்கத் தகுந்தவன் என்பது பிரம்மாவின் வாக்காகும். சூத்திரன் இயல்பு. கர்மம் இரண்டும் உத்தமமாக இருந்தால் அவன் பிராமணனை விடச் சிறந்தவனாகக் கருதத் தகுதி உடையவன் என்பதே என்னுடைய கருத்தாகும்.

பிராமணன் என்பதற்கான விளக்கம்

பிராமணத் தன்மையை அடைவதில் பிறப்போ, சம்ஸ்காரமோ, சாஸ்திர ஞானமோ, சந்ததியோ காரணமல்ல; பிராமணன் தன்மையின் முக்கியமான காரணம் நன்னடத்தையே ஆகும். உலகில் பிராமண சமுதாயம் முழுவதும் நல்ல நடத்தையாலேயே பிராமணன் என்று அழைக்கப்படுகிறது. நன்னடத்தையை உடைய சூத்திரனும் பிராமணத் தன்மையை அடைய முடியும். பிரம்மாவின் இயல்பு எல்லா இடத்திலும் சமமானது. யாருடைய உள்ளத்தில் அந்த நிர்குண, நிர்மல பிரம்மஞானம் இருக்கிறதோ அவனே உண்மையில் பிராமணன் ஆவான் என்பது என் கருத்து.

பிராமணன் பிரம்மபாவத்தை அடையும் வழி

பிராமணர் உலகில் ஒரு பெரும் கேடித்திரமாவார். அவர்கள் நடமாடும் கேடித்திரங்கள் ஆவர். இந்த கேடித்திரமே பரலோக வாழ்க்கைக்கான சாதனத்திற்குரிய இடமாகும். தன் நன்மையை விரும்பும் பிராமணன் எப்போதும் அதிதிக்கும், குடும்பத்திற்கும் உணவளித்து, எஞ்சிய அன்னத்தை ஏற்பதே உசிதமாகும். வேதம் கூறும் வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் சம்ஹிதைகளையும், சாஸ்திரங்களையும் படிக்க வேண்டும். கல்வியைப் பிழைப்பதற்கான சாதனமாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

இவ்வாறு எந்த பிராமணன் நல்ல வழியில் இருந்து, நல்ல வழியையே பின்பற்றி, அக்னிஹோத்ரம், ஸ்வாத்யாயம் மூலம் வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறானோ அவன் பிரம்மபாவத்தை அடைகிறான். பிராமணத் தன்மையைப் பெற்ற மனிதன் மனத்தையும், புலன்களையும் அடக்கி, தானம் பெற்று, தூய்மையுடன் நல்ல கர்மங்கள் மூலம் அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

கிரிராஜகுமாரி! சூத்திரன் தர்மப்படி நடப்பதால் பிராமணத் தன்மையை அடைகிறான். பிராமணன் தன் தர்மத்திலிருந்து பிறழ்ந்து, ஜாதியிலிருந்து தவறி சூத்திரனாகிறான் என்னும் ரகசியமான விஷயத்தை நான் உனக்குக் கூறினேன்” என்று மகேஸ்வரன் முடித்தார்.

85. உடல், வாக்கு, மனம் இவற்றின் மூலம் செய்யப்படும் சுப-அசுப கர்மங்கள்

உமாதேவி மேலும் தர்ம-அதர்ம சொருபத்தைக் கூறுமாறு வேண்டினார். “பூதேஸ்வரா! மனிதன் மனம்-வாக்கு-செயல் ஆகிய மூன்றினால் எப்போதும் கட்டப்படுகிறான். பிறகு அவற்றிலிருந்து விடுதலையடைகிறான். எந்த நடத்தை, கர்மம் மற்றும் குணத்தால் மனிதர்கள் கட்டுப்படுகிறார்கள்? பிறகு விடுதலையடைந்து சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள்?” என்று கேட்டார்.

மகேஸ்வரன் அவருக்குப் பதிலுரைத்தார்; “தேவி! உன்னுடைய வினா எல்லாப் பிராணிகளுடைய அறிவையும் வளர்ப்பது ஆகும். இதற்கான பதிலைக் கேள்; தர்மத்தால் சம்பாதித்த செல்வத்தை அனுபவித்து, ஆஸ்ரம சம்பந்தமான அடையாளங்களில் இருந்து விலகி, சத்தியத்திலும், தர்மத்திலும் ஈடுபடும் மனிதன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான். ஐயங்கள் விலகப் பெற்று, பிரளய-உற்பத்தி தத்துவமறிந்த, எல்லாவற்றையும் அறிந்து மகாத்மாக்கள் தர்மத்தாலோ, அதர்மத்தாலோ கட்டுப்படுவதில்லை.

மனம், வாக்கு, செயலால் யாரையும் இம்சிக்காதவர்கள், பற்றை முற்றிலும் நீக்கியவர்கள், பற்றற்றவர்கள், பிராணிகளை வதம் செய்யாதவர்கள் பகைவனையும் நண்பனையும் சமமாகக் கருதும் புலன்களை வென்றவர்கள் ஆகியோர் கர்ம பந்தனத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றவர்கள் ஆவர். எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்டுபவர்களும், தீய நடத்தையைத் துறந்தவர்களும் எல்லா உயிர்களின் நம்பிக்கைக்கு உரியவர்களும் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள். மற்றவர்களின் செல்வத்தை விரும்பாதவர்கள், மற்றவரின் மனைவியிடமிருந்து விலகி இருப்பவர்கள், தர்மத்தால் பெற்ற அன்னத்தை உண்பவர்கள் ஆகியோரும் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

மாற்றான் மனைவியைத் தாய், சகோதரி, புதல்வியாகக் கருதி நடப்பவன் தன்னுடைய செல்வத்தில் திருப்தியுற்று, திருட்டு, புரட்டிலிருந்து விலகி இருப்பவர்கள், தன் பாக்கியத்தையே நம்பி வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்பவர்கள் தன் மனைவியிடமே அன்புடன் இருப்பவர்கள், சுகபோகத்தில் பற்றுக் கொள்ளாதவர்கள். புலன்களை வென்ற சீல பராயணர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள். இது தேவர்கள் அமைத்துக் கொடுத்த நடத்தைக்கான வழியாகும். இது விருப்பு-வெறுப்பை விலக்கக்கூடியது.

ஆகவே, சாதாரண மனிதர்களும் வித்வான்களும் சரீரத்திற்குரிய இந்த நடத்தையைப் பின்பற்ற வேண்டும். இது தானம், தர்மம், தவத்தோடு கூடியது. சீலமும், தூய்மையும், தயையும் நிறைந்த வழி. மனிதன் பிழைப்பிற்கும், தர்மத்திற்கும் எப்போதும் இதே வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும். சொர்க்கத்தில் வாசம்புரிய விரும்புவவர்களுக்கு அவர்கள் பின்பற்றுவதற்குரிய சிறந்த வழி இதைவிட வேறு கிடையாது.

தேவி! குணம் அல்லது நடத்தை பற்றிய தர்மங்களைக் கூறினேன். இனிய வாக்கு அல்லது சொற்கள் பற்றி இனி அறிந்து கொள். சிரிப்பதற்காகவும், பரிசாசத்திற்காகவும் கூட ஒருபோதும் பொய் பேசாதவர்கள்; வாழ்க்கை அல்லது தர்மத்திற்காக தன்னிச்சையாகப் பொய்யுரைக்காதவர்கள்; எப்போதும் குளிர்ந்த, இனிய, உபசரிப்புடன் கூடிய சொற்களைப் பேசுபவர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள்.

பிறரைப் பற்றிக் கோள் சொல்லாதவர்கள், யாரிடமும் வறண்ட, கடுமையான, நிஷ்டூரமான விஷயத்தைப் பேசாதவர்கள், இரு நண்பர்களிடையே பகை உண்டாக்கிப் பேசாதவர்கள், சத்தியமும், நட்பும் உடைய சொற்களைப் பேசுபவர்கள், மற்றவர்களிடம் கடுமையாகப் பேசாதவர்கள், துரோக எண்ணத்துடன் பேசாதவர்கள். எல்லோரிடமும் சமபாவத்துடன் பேசுபவர்கள் புலன்களை வென்றவர்கள், போக்கிரித்தனமான, விரோதமான, தீய சொற்களைப் பேசாதவர்கள், எப்போதும் மென்மையாகப் பேசுபவர்கள் சொர்க்கம் செல்கிறார்கள்.

சினம் கொண்ட நேரத்திலும், இதயத்தைப் பிளக்கும் சொற்களைப் பேசாதவர்கள், சினம் கொண்டாலும் ஆறுதலாகப் பேசுபவர்கள், ஆகியோர் சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறார்கள். தேவி! இது வாக்கு அல்லது சொற்களால் பின்பற்றப்பட வேண்டிய தர்மமாகும். வித்வான்கள் எப்போதும் இந்த தர்மத்தைப் பின்பற்றி, சுபமான, உண்மையான சொற்களையே பேச வேண்டும். பொய்யைத் துறந்துவிட வேண்டும்.

இனி நீ கேட்டவாறு மானசீக தர்மத்தை விளக்குகிறேன். கல்யாணி!

எப்போதும் மானசீக தர்மம் உடையவர்கள், அதாவது மனத்தால் தர்மத்தைச் சிந்தித்து அதன்படி நடப்பவர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள். தேவி! மனத்தில் தீய சிந்தனை தோன்றினால், மனிதனின் காரியங்களும் தீய நீதியுடையதாகவும், குற்றமுள்ளவையாகவும் ஆகின்றன. அதனால் மனத்தால் மனத்தின் எண்ணங்களால் மனிதன் கட்டப்படுகிறான்.

மனிதர்கள் இல்லாத காட்டிலும் மற்றவர்கள் செல்வம் கிடக்குமானால், பேராசையுடன் அதனைப் பார்க்காதவர்கள், கிராமம் அல்லது வீட்டில் தனிமையான இடத்தில் கிடக்கும் அடுத்தவரின் செல்வத்தைப் பொருட்படுத்தாதவர்கள், தனிமையிலும் காம விருப்பத்தால், மாற்றான் மனைவியை மனத்தாலும் நினைக்காமல் அவளிடம் அநியாயம் செய்ய நினைக்காதவர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள்.

எல்லோரிடமும் நட்புடன் நடந்து கொள்பவர்கள், பகைவனையும், நண்பனையும் சமமாகப் பார்ப்பவர்கள், சாஸ்திரம் அறிந்த, தயை உடைய, புனிதமான, சத்யப் பிரதிக்குடிகள், தன் செல்வத்திலேயே திருப்தி அடைபவர்கள் சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறார்கள். யாரிடமும் பகையின்றி, இரக்கத்தைக் காட்டுபவர்கள், சிரத்தை உடையவர்கள், தயாள குணமுடையவர்கள், தூயவர்கள், நல்லவர்களால் விரும்பப்படுபவர்கள், தர்ம-அதர்மத்தை அறிந்தவர்கள் ஆகியவரும் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

தேவி! சுப-அசுப பலனளிக்கும் விஷயங்களின் விளைவை அறிபவர்கள், நியாய சீலர்கள், குணவான்கள், தேவ, பிராமண பக்தர்கள், மேன்மையானவர்கள் இவர்களும் சொர்க்கத்தின் வழியில் உள்ளவர்கள் ஆவர். மனம், வாக்கு, காயத்தின் சுப கர்மங்களால் சொர்க்கம் அடைபவர்களைப் பற்றிக் கூறினேன். இப்போது நீ இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?” என மகேஸ்வரன் தேவி உமாவிடம் கேட்டார்.

மனிதன் நீண்ட ஆயுள் பெறுவதற்கான காரணத்தைக் கூறுமாறு தேவி கேட்பது.

உமாதேவி மேலும் ஒரு ஐயத்தை எழுப்பினார்; “மகேஸ்வரா! மனிதர்கள் விஷயத்தில் இன்னும் எனக்கு ஒரு ஐயம் உள்ளது. அதற்கு சமாதானம் அளியுங்கள். பிரபோ! மனிதன் எந்த கர்மத்தால் நீண்ட ஆயுள் பெறுகிறான்? எந்த தவத்தால் நீண்ட ஆயுள் கிடைக்கிறது? எந்த கர்மத்தால் அவன் ஆயுள் கூடினதாகிறது? புவியில் சிலர் பெரும் பாக்கியசாலிகளாகவும், சிலர் மந்த பாக்கியம் உடையவர்களாகவும் இருக்கின்றனர். சிலர் உச்சகுலத்திலும், சிலர் நிந்தைக்குரிய குலத்திலும் தோன்றுகிறார்கள். சிலர்

பார்வைக்குப் பிரியமானவராகவும், சிலர் ஜடத்தைப் போலவும் காணப்படுகிறார்கள். சிலர் தீய அறிவுடனும், சிலர் வித்வான்களாகவும், சிலர் ஞானிகளாகவும், பேரறிஞர்களாகவும் இருக்கின்றனர்.

சிலருக்கு சாதாரண தடை ஏற்படுகிறது. சிலருக்கு மிகப்பெரும் இடையூறுகள் சூழ்கின்றன. இவ்வாறு மனிதனின் சமமற்ற தன்மைக்கு என்ன காரணம் என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார். மகேஸ்வரன் உமாவிற்குப் பதிலளித்தார். “தேவி! இப்போது நான் கர்மபலன் எவ்வாறு தோன்றுகிறது? மண்ணுலகில் மக்கள் எவ்வாறு தங்களுடைய கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறுகிறேன்.

தேவி! மற்றவர்களின் உயிரை எடுப்பதற்காக எப்போதும் தடியை ஏந்திப் பயங்கர ரூபம் தரித்தவர்கள், ஒவ்வொரு நாளும் ஆயுதத்தால் உலகப் பிராணிகளை வதம் செய்பவர்கள், இரக்கம் அற்றவர்கள், குரூரமானவர்கள் ஆகிய மனிதர்கள் கோர நரகத்தில் வீழ்கிறார்கள்.

இதற்கு எதிரான நல் இயல்பு கொண்டவன் தர்மாத்மா ஆகவும், எல்லோருக்கும் பிரியமானவனாகவும் இருக்கிறான். இம்சை செய்வதை விரும்பும் மனிதன் தன் பாவ கர்மத்தால் மற்றவர்களின் வெறுப்பிற்குப் பாத்திரமாகி அற்ப ஆயுள் உடையவனாகிறான். இம்சையில் ஈடுபடும் உள்ளம் உடையவன் நரகத்தில் வீழ்கிறான்.

யாரையும் இம்சிக்காதவன் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறான். நரகத்தில் விழுந்த ஜீவன் மிகவும் கஷ்டமளிப்பதும் பயங்கரமானதுமான வேதனையை அனுபவிக்க நேருகிறது. எப்போதேனும், யாராவது நரகத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றால் மனிதனாகப் பிறக்கிறான். ஆனால் அங்கு அவனுடைய ஆயுள் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது.

தேவி! பாவ கர்மத்தால் கட்டுண்ட, இம்சையில் ஈடுபடும் மனிதன் எல்லாப் பிராணிக்கும் பிடிக்காதவன் ஆனதால் அல்ப ஆயுள் உடையவனாகிறான். இதற்கு எதிராக, தூய குலத்தில் தோன்றி, ஜீவ இம்சையில் இருந்து விலகி இருப்பவன், ஆயுதத்தையும், தடியையும் விலக்கி வைப்பவன், யாரையும் அடிக்கவோ, அடிக்க ஆணையிடவோ, அடிப்பவனை ஆமோதிப்பதோ செய்யாதவன், பிராணிகளிடம் அன்புடன், தன்னைப் போலவே மற்றவர்களையும் இரக்கத்தோடு பார்ப்பவன் ஆகிய சிறந்த மனிதன் தேவத் தன்மையை அடைகிறான். தேவலோகத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் தானே கிடைத்த சுகபோகங்களை அனுபவிக்கிறான். ஒருவேளை அவன் மனித உலகில் பிறந்தால் நீண்ட ஆயுளையும் சுகத்தையும் அடைகிறான்.

நல்ல காரியத்தை அனுஷ்டிக்கும் சதாசாரியும், நீண்ட ஆயுளும் உடைய மனிதனின் லக்ஷணம் இதுவேயாகும். இந்த வழியையே பிரம்மா உபதேசித்துள்ளார். எல்லாப் பிராணிகளின் இம்சையைத் துறப்பதாலேயே இந்த நீண்ட ஆயுள் கிடைக்கிறது” என்று மகேஸ்வரன் பதில் உரைத்தார்.

86.1 சொர்க்கம், நரகம், உத்தம குலப்பிறப்பு அளிக்கும் கர்மங்களின் வருணனை

“எத்தகைய நன்னடத்தை, கர்மங்கள் மூலம் மனிதன் சொர்க்கத்தை அடைகிறான்?” என்று உமா கேட்டார். சங்கரன் அவருக்குப் பதிலளித்தார்.

தேவி! பிராமணர்களுக்கு மதிப்பும், தானமும் அளிப்பவன், வறியவர்களுக்கு உணவும், வஸ்திரங்களும் அளிப்பவன், தங்குவதற்குரிய இடம், சத்திரங்கள், கிணறு, தடாகம் போன்றவற்றை அமைப்பவன், தானம் பெறும் மனிதர்களைக் கேட்டு, விசாரித்து அளிக்கத்தக்க பொருட்களைத் தானமளிப்பவன், நித்ய கர்மங்கள் அனைத்தையும் நடத்தி முடிப்பவன், ஆசனம், படுக்கை, சவாரி, வீடு, ரத்தினம், தன-தான்யம், பசு, நிலம் இவற்றைத் தானம் செய்பவன் ஆகிய மனிதனே தேவலோகத்தில் பிறக்கிறான். நீண்ட நாட்கள் அங்கு உத்தம போகங்களை அனுபவித்து, மனிதப் பிறவியில் பிறக்கும்போது செல்வச் செழிப்பு நிறைந்த, போகங்கள் நிரம்பப் பெற்ற குலத்தில் பிறக்கிறான்.

மனிதப் பிறவியில் இனிய குணங்களுடன் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். செல்வம் மிகுந்தவனாக, சௌபாக்யத்துடன் வாழ்கிறான். தானமளிக்கும் பிராணியே இத்தகைய சௌபாக்யத்தைப் பெறுகிறான் என்று பிரம்மா கூறியுள்ளார். தானமளிப்பவன் எல்லோருக்கும் பிரியமுடையவனாகிறான்.

தேவி! பல மனிதர்கள் கருமியாக இருக்கிறார்கள். அந்த மந்த புத்தி உடையவர்கள் தங்களிடம் செல்வம் இருந்தும் பிராமணர்கள் கேட்டால் அவர்களுக்கு அளிப்பதில்லை. தீனர்கள், குருடர்கள், தரித்திரர்கள், பிச்சைக்காரர்கள், விருந்தினர்கள் யாருக்கும் தானமளிப்பதில்லை. யாசித்தாலும் அவர்களுக்கு அன்னமளிப்பதில்லை. வஸ்திரம், செல்வம், தங்கம், பசு அல்லது பலவகை உணவுப் பொருட்களை ஒருபோதும் தானம் அளிப்பதில்லை. இத்தகைய லோபியும், நாஸ்திகனும் தான-தர்மத்திலிருந்து விலகியிருக்கும் அறிவற்ற மனிதனும் நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

காலச் சக்கரத்தின் மாறுதலால் அவர்கள் மறுபடி பிறந்தாலும் செல்வமற்ற குலத்தில் பிறந்து, பசி-தாகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். எல்லாவகை போகங்களிலும் நம்பிக்கையற்று, பாவ நடத்தையால் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். இந்த பாவ கர்மத்தாலேயே மனிதன் அல்ப போகமுடைய

குலத்தில் பிறக்கிறான். சிறிதளவு சுகத்தையே அனுபவிக்கிறார்கள். எப்போதும் ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தவிர, கர்வம் நிறையப் பெற்று பாவத்தில் ஈடுபடும் மனிதர்களும் உள்ளார்கள். அவர்கள் ஆசனமளிக்கத் தகுந்த பூஜைக்குரிய மனிதனுக்கு அமருவதற்கு ஆசனம் கூட அளிப்பதில்லை.

இத்தகைய கர்வமுடையவர்கள் வழிவிட வேண்டியவர்களுக்கு வழிவிடுவதில்லை. பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களுக்குக் கால் கழுவ நீர் அளிப்பதில்லை. மதிப்பிற்குரிய மனிதர்களை முறைப்படி பூஜிப்பதில்லை. குருவை பூஜிப்பதும் அவருக்கு மரியாதை அளிப்பதும் இல்லை. கர்வ வசப்பட்ட அத்தகையவர்கள் மதிப்பிற்குரியவர்களை அவமதித்துப் பெரியவர்களைத் திரஸ்காரம் செய்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்பவர்கள் அனைவரும் நரகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் நரகத்திலிருந்து விடுதலை அடைந்ததும் சுகாட்டில் வாழும் ‘ஸ்வபாகன்’ புல்கசன் முதலிய நிந்திக்கத் தகுந்த முட்டாள்களின் அருவறுக்கத்தக்க குலத்தில் பிறக்கிறார்கள். பெரியவர்களையும், முதியவர்களையும் திரஸ்காரம் செய்யும் அந்த அதர்ம மனிதர்கள் நிந்தைக்குரிய சண்டாள குலத்திலேயே தோன்றுகிறார்கள்.

பிடிவாதம், கர்வம் இவற்றை விட்டவன், தேவர்களையும், த்விஜர்களையும் பூஜிப்பவன், பெரியவர்களை வணங்குபவன், பணிவுடையவன், இனிமையாகப் பேசுபவன், எல்லோருக்கும் பிரியமானவன், பிராணிகளுக்கு நன்மை செய்பவன், யாரிடமும் த்வேஷம் கொள்ளாதவன், எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக, இனிய சொற்களைப் பேசுபவன், எந்தப் பிராணியையும் இம்சிக்காதவன், தகுதிப்படி அனைவரையும் மதித்துப் பூஜிப்பவன், வழிவிட வேண்டியவர்களுக்கு வழிவிடுபவன், குருவிற்குரிய மரியாதை செய்பவன் ஆகிய இவற்றைச் செய்யும் மனிதன் சொர்க்கலோகத்திற்குச் செல்கிறான்.

பிறகு மனிதப் பிறவியில் சிறந்த குலத்தில் பிறக்கிறான். அந்த ஜன்மத்தில் பெரும் போகங்களும், ரத்தினங்களும் நிரம்பியவனாகி, தகுதியுள்ள பிராமணனுக்கு உரிய தானமளிக்கிறான். தர்மானுஷ்டானத்தில் ஈடுபட்டு எல்லோராலும் மதிக்கப்படுகிறான். இவ்வாறு மனிதன் தன்னுடைய கர்மங்களின் பலனை எப்போதும் தானே அனுபவிக்கிறான். தர்மாத்மாவானவன். எப்போதும் உத்தம குலத்திலும், உத்தம ஜாதியிலும், உத்தம இடங்களிலும் ஜன்மம் எடுக்கிறான். சாக்ஷாத் பிரம்மா கூறிய தர்மத்தையே நான் உன்னிடம் விவரித்தேன்.

கொடுமையான நடத்தை உடையவன், ஜீவன்களுக்கு அச்சம்

வாட்டுபவன் கைகளாலும், கால்களாலும், கயிற்றாலும், தடிகளாலும் அடித்தும் கம்பங்களில் கட்டியும், ஆயுதங்களால் தாக்கியும் ஜீவஐந்துக்களை துன்புறுத்துபவன் கபடம் உடையவனாக, ஆவேசம் கொண்டு பிராணிகளைத் தாக்குபவன் ஆகிய மனிதன் நரகத்தில் விழ நேருகிறது. அவன் காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியால் மறுபடி மனிதப் பிறவியடைந்தாலும் பலவகை கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் அதம குலத்தில் தோன்றுகிறான்.

தேவி! அத்தகைய மனிதன் தான் செய்த கர்மங்களின் பலனுக்கேற்ப மனிதர்களிலும் தன் இனத்திலும் தாழ்ந்தவனாகக் கருதப்படுகிறான். எல்லோரும் அவனிடம் த்வேஷம் கொள்கிறார்கள். இதற்கு எதிராக எல்லோரிடமும் நட்புக் கொண்டு, எல்லோரிடம் தந்தையைப்போல் பாசம் வைத்து எல்லோரிடம் இரக்கம் கொண்டு, யாரிடமும் பகையின்றி கை, கால் முதலியவற்றால் எந்த ஜீவனையும் அடிக்காதவன், கொலைக் கருவிகளால் தாக்காமல், குற்றமற்ற நடத்தை உடையவன் சொர்க்கலோகத்தில் திவ்ய சரீரம் தரிக்கிறான். அவன் தெய்வீக மாளிகைகளில் தேவர்களுக்குச் சமமாக ஆனந்தமாக வாசம்புரிகிறான்.

பிறகு புண்ணியங்கள் தீர்ந்ததும், மண்ணுலகில் பிறந்தாலும் அவனிடம் இடையூறுகள் ஏற்படுவதில்லை. அவன் பயமின்றி, சுகமாக தன்னை மேன்மையாக்கிக் கொள்ளுகிறான். சுகத்துடன், ஆயாசமும் ஆவேசமுமின்றி வாழ்க்கையைக் கழிக்கிறான். தேவி! இது நல்லோர்களின் வழி. இங்கு எந்தவகை தடையும் ஏற்படுவதில்லை.

மனிதன் அறிவுடையவனாகவும், அறிவியலாகவும் பிறக்கக் காரணங்கள்

உமா மற்றும் ஒரு ஐயத்தைக் கேட்டார்; “பகவன்! மனிதர்கள் சிலர் ஞான-விஞ்ஞானம் நிறைந்தவர்கள்; அறிவுடையவர்கள்; அர்த்த நிபுணர்கள் ஆவர். வேறு சிலர் அறிவும், ஞானமும் இன்றிக் காணப்படுகிறார்கள். அத்தகைய நிலையில் மனிதன் எந்த சிறப்பான கர்மத்தைச் செய்து அறிவுடையவனாக முடியும்? மனிதன் எவ்வாறு மந்த புத்தியுடையவனாகிறான். தேவா! சிலர் பிறவிக் குருடராகவும், சிலர் ரோகிகளாகவும், சிலர் அலிகளாகவும் பிறப்பதற்கு காரணம் என்ன? என்பதைக் கூறுங்கள்” என்றார்.

மகேஸ்வரன் பதிலளித்தார்; “தேவி! ஒவ்வொரு நாளும், வேதமறிந்த தர்மமறிந்த பிராமணனிடம் நலம் விசாரிப்பவன், அசுப கர்மங்களைத் துறந்து சுபகர்மங்களைச் செய்பவன் ஆகிய மனிதன் பரலோகத்தில் சொர்க்கத்தையும், இகலோகத்தில் சுகத்தையும் பெறுகிறான். அவன் மீண்டும் மனிதப்பிறவிக்கு வரும்போது மேதாவியாக, சாஸ்திர அறிவுடையவனாக இருக்கிறான். ஆகவே அவன் மங்களங்களுக்குப் பங்காளியாகிறான்.

மாற்றான் மனைவியைத் தீய நோக்குடன் பார்ப்பவன், குருடனாகிறான். குற்றமுள்ள இதயத்தோடு ஒரு நிர்வாணப் பெண்ணின் பக்கம் பார்க்கும் தீய கர்மத்தைச் செய்பவன் ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுகிறான். தீய நடத்தையுடைய, துர்புத்தி கொண்ட மூடன், பசு முதலியவற்றோடு சேர்பவன் நபும்சகனாகிறான். பசுக்களைக் கொலை செய்பவன், குருவின் படுக்கையில் படுப்பவன், இனக்கலப்பு பெண்களோடு சேருபவன் ஆகியோர் நபும்சகர்கள் ஆகிறார்கள்.

குற்றமற்ற, நன்மை தரும் கர்மங்கள்; தர்மபராயணர் மற்றும் அரக்கரின் இயல்பைப் பெறுவதற்கான காரணங்கள்

உமா மீண்டும் கேட்டார்; “குற்றமற்ற, நன்மை தரும் கர்மங்கள் எவை? மனிதர்களில் சிலர் விரதம் தரித்து தர்ம பராயணராக இருக்கிறார்கள். சிலர் விரதமின்றி, நியமங்களை மீறி அரக்கர்களைப்போல இருக்கிறார்கள். பலர் யக்கும் செய்கிறார்கள்; சிலர் ஹோமம், யக்குத்தில் இருந்து விலகி இருக்கிறார்கள். எந்த கர்மத்தால் மனிதன் இவ்வாறு பரஸ்பர விரோதமான இயல்புடையவராகின்றனர்? இதை எனக்குக் கூறுங்கள்” என்றார்.

மகேஸ்வரன் அவருக்குப் பதிலளித்தார். “தேவி! சிறந்த வழியைப் பெற விரும்பி, பிராமணர்களிடம் அதைப்பற்றிக் கேட்டு, தர்மத்தைத் தேடுகிறானோ நல்ல குணங்களை விரும்புகிறானோ அவன் சொர்க்கலோகத்தை அடைகிறான். அத்தகைய மனிதன் எப்போதாவது மனிதப் பிறவியை அடைந்தால் மேதாவியாகவும், தாரண சக்தி நிறைந்தவனாகவும் இருக்கிறான். தேவி! இது நல்லோர்களின் தர்மம்; மங்களம் அளிக்கக்கூடியது. மனிதர்களின் நன்மைக்காக நான் இந்த தர்மத்தை உபதேசித்துள்ளேன்.

மனிதர்களுடைய விரோத இயல்பிற்கான காரணம் இவ்வாறானது என்பதை தெரிந்து கொள். தேவி! சாஸ்திரங்கள் எல்லோருடைய நன்மைக்காகவும் அமைக்கப்பட்ட உலக தர்மத்தின் மரியாதைகளைக் கூறுகின்றன. அந்த சாஸ்திரங்களைச் சான்றாகக் கருதுபவர்கள், உறுதியோடு உத்தம விரதத்தைப் பின்பற்றுகிறார்கள். மோகவசப்பட்டு, அதர்மத்தையே தர்மம் என்று கூறுபவர்கள் விரதமின்றி ஒழுங்கு முறையை மீறும் பிரம்மராக்ஷஸர்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். அந்த மனிதர்கள் காலவசத்தால் இவ்வுலகில் மனிதனாகப் பிறவி எடுத்தால் ஹோமமும், வஷட்காரமும் இன்றி மனிதர்களில் இழிந்தவர்களாகின்றனர்.

தேவி! இது தர்மத்தின் கடலாகும்; தர்மாத்மாக்களுக்குப் பிரியமானது. பாவத்மாக்களுக்குப் பிடிக்காதது. நான் உன் ஐயத்தை விலக்குவதற்காக

இவையனைத்தையும் விரிவாகக் கூறினேன்” என்றார் மகேஸ்வரன்.

86.1.2 மகேஸ்வரன் ராஜதர்மத்தை வருணித்தல்

தேவி உமா மீண்டும் கேட்டார்; “தேவதேவா! மகேஸ்வரா! உங்கள் அருளால் மேற்கூறிய அனைத்தையும் அறிந்து கொண்டேன். இப்போது மனிதர்களின் விஷயத்தில் ஒரு ஐயம் உள்ளது. மனிதர்களில் மன்னனாக இருப்பவர்களும், உயிர், தலை, உடல் போன்றவற்றில் மற்றவர்களுக்குச் சமமானவர்களே; பிறகு எந்த கர்ம பலனால் அவர்கள் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமான அதிகார பதவியைப் பெறுகின்றனர்? பிறகு அவன் எந்த புண்ணியாத்மாக்களின் உலகங்களுக்குச் செல்கிறான். தேவா! நான் மன்னனின் ஆசார, விவகாரங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

ஸ்ரீ மகேஸ்வரன் தேவிக்குப் பதிலளித்தார்; “சுபமானவளே! நான் உனக்கு ராஜதர்மத்தை விவரிக்கிறேன். உலகில் சுப-அசுபம் அனைத்தின் ஆசார விவகாரங்களும் மன்னனுக்கே அதீனமானவை. தேவி! மிகப்பெரிய தவத்தின் பலனாகவே ராஜ்யத்தைப் பெற முடிகிறது. பழைய காலத்தில் நடந்த விஷயம் இது; எல்லா இடங்களிலும் அராஜகம் பரவியிருந்தது. மக்கள் பெரும் சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தார்கள். இதனைக் கண்டு பிரம்மா மனுவை மன்னனாக்கி அரியணையில் அமர்த்தினார். அப்போதிலிருந்து மன்னர்களின் சுப-அசுப நடத்தை கூறப்படுகிறது.

தேவி! உலகிற்கு நன்மை அளிக்கக்கூடிய நடத்தையைக் கூறுகிறேன். எந்த நடத்தையால் அவன் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கம் சேருகிறான் என்பதையும், அவனிடம் எத்தகைய வீரமும், புகழும் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் கூறுகிறேன்; கேள்.

தந்தையிடமிருந்தோ, பரம்பரையாகவோ, தன் பராக்கிரமத்தின் மூலமோ பெற்ற ராஜ்யத்தை மன்னன் தர்மத்தைப் பின்பற்றி ஆள வேண்டும். முதலில் தன்னைத்தானே பணிவுடையவனாக ஆக்கிக் கொண்டு, பிறகு சேவகர்களுக்கும் மக்களுக்கும் பணியைக் கற்பிக்க வேண்டும். மன்னனை முன் மாதிரியாகக் கருதி மக்களும் பணிவுடையவர்கள் ஆகிறார்கள். தான் பணியைப் பின்பற்றாமல், மக்களுக்கு விநயத்தை உபதேசிப்பவன் பரிகாசத்திற்கு ஆளாகிறான். மன்னன் வித்யாப்யாசம், மற்றும் பெரியவர்களின் சங்கத்தால் தன்னைத்தானே பணிவுடையவனாக ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

வித்தை என்பது தர்மம், அர்த்தம் என்னும் பலன்களை அளிப்பதாகும். அந்த வித்தையை அறிந்தவனே விருத்தன் எனப்படுகிறான். வித்தையைக் கற்றபின் மன்னன் புலன்களை வெல்ல வேண்டும். ஐம்புலன்களையும்

தனக்கு வசப்படுத்தி, ஞானத்தாலும், பணிவாலும் முயற்சி செய்து காமம், க்ரோதம் முதலிய ஆறு குற்றங்களையும் துறந்துவிட வேண்டும். சாஸ்திரத்தின் கூற்றுப்படி, அதன் உதவியோடு நியாயமாக சேவகர்களை நியமிக்க வேண்டும். நன்னடத்தை சாஸ்திர ஞானம், உத்தம குலம் உடையவனை உண்மை மற்றும் நாணயம் என்னும் விஷயங்களில் பரீகூடி செய்து, அதில் வெற்றவர்களையே தகுதிப்படி, தன் கர்மங்களில் மந்திரிகளாக நியமிக்க வேண்டும்.

ஒரு ராஜ்யத்தை காப்பாற்றுவதற்கு அறிவுள்ள மந்திரி, ராஜ்யத்தை விரும்பும் மக்கள், கடக்க முடியாத நகரம் அல்லது கோட்டை, கடினமான சந்தர்ப்பங்களில் பயன்படும் நிதி, சாமந்தி மூலம் மன்னனிடம் அன்பு கொள்ளும் சேனை ஆலோசனையில் ஆழாத நண்பன், விநயத்தின் சிறப்பை அறிந்த ராஜ்யத்தின் மன்னன் இந்த ஏழும் அவசியம் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே இந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பாதுகாப்பிற்குக் காரணமான இவற்றின் ஒத்துழைப்போடு மன்னன் மக்களின் நன்மையை திருத்தி அமைக்க வேண்டும்.

மன்னன் மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே, எப்போதும் கவனத்துடன் இருந்து உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். மனத்தை வசப்படுத்தி, உணவு, மறைவு, ஸ்நானம், வெளிவருதல், பெண்களோடு இருத்தல் ஆகியவற்றால் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். தன் மக்களிடமிருந்தும், மற்றவர்களிடமிருந்தும், ஆயுதங்களிடமிருந்தும், விஷத்திடமிருந்தும், மனைவி, மக்களிடமிருந்தும் கூட தன்னை எப்போதும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்.

மக்களின் காரியமே மன்னனின் காரியமாகும். மக்களின் சுகமே மன்னனின் சுகமாகும். மக்களின் பிரியமே மன்னனின் பிரியம். மக்களின் நன்மையிலேயே மன்னனின் சொந்த நன்மை உள்ளது. மக்களின் நன்மைக்காகவே மன்னனின் அனைத்தும் உள்ளன. அவனுக்காக ஏதும் இல்லை. மன்னன் ப்ருக்ருதிகளைக் காப்பாற்றுவதற்காக, விருப்பு வெறுப்பின்றி ஒரு நியாயத்தை நிர்ணயிக்க, முதலில் இரண்டு பக்கத்தினரின் யதார்த்தமான விஷயங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டு, பிறகு அந்த விஷயத்தில் உண்மையைப் பற்றித் தெளிவான ஞானம் வரும்வரை ஆலோசித்து, பிறகு தத்துவமறிந்த சிறந்த மனிதர்களுடன் கலந்தாலோசனை செய்து, பிறகு குற்றவாளி, குற்றம் தேசம், காலம், நியாயம்-அநியாயம் ஆகியவற்றின் சரியான அறிவைப் பெற்று பிறகு சாஸ்திரத்தின்படி குற்றம் செய்தவனுக்கு தண்டனை அளிக்க வேண்டும்.

பகூபாதமின்றி இவ்வாறு செய்யும் மன்னன் தர்மத்திற்கு

உரியவனாகிறான். மன்னன் நேருக்கு நேர் பார்த்தும், மதிப்பிற்குரிய மனிதர்களின் சொற்களைக் கேட்டும், அல்லது உபாயங்கள் மூலம் அனுமானித்தும் தன் தேசத்தின் சுப-அசுப விவரங்களை அறிய வேண்டும். ஒற்றர்களின் மூலம் காரியங்கள் செய்தாலும் தேசத்தின் நல்ல, கெட்ட விஷயங்களை அறிந்து, அவற்றின் மீதும் ஆலோசனை நடத்த வேண்டும். பிறகு அசுபமான செயல்களை அக்கணமே விலக்க வேண்டும். தன்னுடைய நன்மையைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

தேவி! மன்னன் நிந்திக்க தக்கவர்களை நிந்திக்க வேண்டும். பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். தண்டனைக்குரிய குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை அளிக்க வேண்டும். ஐந்து மந்திரிகளுடன் அமர்ந்து ராஜ விஷயங்களில் ரகசிய ஆலோசனை நடத்த வேண்டும். அறிவாளி, நல்ல குலத்தில் பிறந்தவர்கள், சாஸ்திர ஞானம் மிக்கவர்களுடனேயே எப்போதும் ஆலோசனை செய்ய வேண்டும். ராஜ்ய காரியத்திலிருந்து விலக விரும்புவவர்களிடம் ஆலோசனை மேற்கொள்ள விரும்பக்கூடாது.

தேசத்தின் நலனில் அக்கறை கொண்டு தர்மத்தைப் பரிபாலனம் செய்ய வேண்டும். செய்விக்க வேண்டும். கோட்டை முதலியவற்றையும் அதனைப் பாதுகாப்பவர்களையும் தானே முயற்சியுடன் மேற்பார்வை செய்ய வேண்டும். தேசத்திற்கு மேன்மையைச் செய்யும் சிப்பந்திகளை எச்சரிக்கையுடன் காரியத்தில் நியமிக்க வேண்டும். தேசத்திற்கு நஷ்டம் உண்டாக்குபவர்களைத் துறந்துவிட வேண்டும்.

மன்னனை ஆஸ்ரயித்து வாழ்க்கை நடத்துபவர்களை, மன்னன் ஒவ்வொரு நாளும் தானே மேற்பார்வை இட வேண்டும். மகிழ்ச்சியுடன், அனைவருக்கும் பிரியமானவனாக இருந்து மக்களுக்கு பிழைப்பு அளிக்க வேண்டும். அவர்களிடம் உத்தமமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். பாவமுடைய, வறண்ட, கடுமையான சொற்களை யாரிடமும் பேசக்கூடாது. நல்லவர்கள் நடுவில் நம்பிக்கையற்ற சொற்களைக் கூறக்கூடாது. ஒவ்வொரு மனிதனின் குணங்களையும் குற்றங்களையும் நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தேவியத்துடன் தன்னுடைய செயல்களை மறைத்து வைக்க வேண்டும். நீசபுத்தியையும், தீய எண்ணங்களையும் விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். மற்றவர்களைப் பற்றி நன்கு அறிந்த பின்பே அவர்களிடம் தொடர்பு வைக்க வேண்டும். தன்னிடமும், மற்றவர்களிடமும், பரஸ்பரம் மக்களிடமும், அமானுஷ்ய சக்திகளின் பயத்திலிருந்தும் மக்களைப் பாதுகாத்து வைக்க வேண்டும். லோபியும், கொடுமையாளனும், கொள்ளைக்காரனும், எங்கு

இருந்தாலும் அவர்களைப் பிடித்துச் சிறையிலடைக்க வேண்டும்.

மன்னன் தன் புதல்வர்களைப் பிறப்பிலிருந்தே பணிவுள்ளவனாக ஆக்க வேண்டும். அவர்களில் தனக்கு ஏற்ற குணங்கள் உடையவனை யுவராஜனாக நியமிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் ஒரு நிமிடம் கூட மன்னன் இன்றி ராஜ்யம் இருக்கக்கூடாது. ஆகவே தனக்குப் பின்னால் நாட்டை ஆள்பவனை மன்னன் நியமிப்பது அவசியமாகும். நல்ல குலத்து புருஷர்களுக்கும், வைத்தியர்களுக்கும், வேதமறிந்த பிராமணர்களுக்கும் தவசிகளான முனிவர்களுக்கும் மன்னன் எப்போதும் சிறப்பாக மரியாதை அளிக்க வேண்டும். ராஜ்யத்தின் நன்மைக்காகவும், நிதியைச் சேர்ப்பதற்கும், தனக்காகவும் அவ்வாறு செய்வது அவசியமாகும்.

நீதியறிந்த மன்னன் தன்னுடைய நிதியை நான்கு பகுதிகளாக பிரிக்க வேண்டும். தர்மத்திற்காக, காப்பாற்ற வேண்டியவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக தனக்காக, தேச-கால வசமாக ஏற்படும் விபத்துக்களுக்காக அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும். மன்னன் தன் தேசத்தில் உள்ள அனாதை, பிணியாளன், முதியவன் ஆகியோரை தானே போஷித்துக் காப்பாற்ற வேண்டும். சண்டை, சமாதானம் மற்றும் பிற நீதிகளை அறிவு பூர்வமாக ஆலோசித்துச் செய்ய வேண்டும். தன்னுடைய மக்களுக்குப் பிரியமானவனாகி, தேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சாரம் செய்ய வேண்டும்.

சுபகாரியங்களிலும் தனியாக ஏதும் செய்யக்கூடாது. தனக்கும் மற்றவருக்கும் சங்கடம் நேர்ந்தாலும் தார்மீக புருஷர்களின் தொடர்பை விடக்கூடாது. காப்பாற்றப்பட வேண்டியது மக்களின் தர்மமாகும். கூடித்திரிய மன்னனின் தர்மம் மக்களைக் காப்பாற்றுவது ஆகும். எனவே தீய அரசனால் துன்புறும் மக்களை எல்லா இடங்களிலும் காப்பாற்ற வேண்டும். சேனையை சங்கடத்தில் இருந்து காப்பாற்ற வேண்டும். நீதியால் அல்லது செல்வத்தினாலாவது போரை விலக்க வேண்டும்.

படைவீரர்கள் மற்றும் மக்களின் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவ்வாறு செய்ய வேண்டும். மறுக்க முடியாத காரணங்கள் ஏற்படும்போது போரிட வேண்டும். உத்தமமான போரில் உயிர்த்தியாகம் செய்வது வீரனின் தர்மமாகும். ஒரு பலமுடைய பகைவன் தாக்கும்போது மன்னன் அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்புவதற்கு உபாயம் செய்ய வேண்டும். மக்களின் நன்மைக்காக, பகைவர்கள் அனைவரையும் வேண்டியும், பணிந்தும் அனுசூலமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தேவி! இந்த ராஜதர்மம் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு

நடந்து கொள்ளும் மனிதன் மக்களை அதட்டியும், அவர்களுக்குத் தண்டனை அளித்தும் கூட, தாமரை இலை தண்ணீர்போல பாவத்திற்கு ஆளாவதில்லை. இந்த தர்ம நடத்தையைப் பின்பற்றி வாழும் மன்னன் மரணத்திற்குப் பின் சொர்க்கலோகம் சென்று தேவர்களுடன் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறான்.

போர் வீரர்களின் தர்மம்; ரணயக்ஞத்தில் (போர்) உயிர்த்தியாகம் செய்வதன் சிறப்பு

தேவி! தன்னுடைய உதவிக்காக, பலவகை போகங்களும், ஆடை அணிகளும் அளித்து, மரியாதைகள் செய்து தன்னுடன் வைத்திருக்கும் போர் வீரர்கள் போர் மூளும் சமயத்தில் மன்னனுக்காக ஆயுதம் ஏந்த வேண்டும். கோரமான போரில் வீரர்கள் கொன்றும், கொல்லப்படும் போரிடும் சமயத்தில் புறமுதுகிட்டு, சேனாபதி விரும்பாவிடனும், காயமடையாமல் போரில் இருந்து விலகுவன் சேனாபதியின் பாவங்கள் அனைத்தையும் தானே ஏற்றுக் கொள்கிறான். அவனுடைய புண்ணியம் முழுவதும் சேனைத் தலைவனுக்குக் கிடைத்துவிடுகிறது.

அகிம்சையையே தர்மமாகக் கொண்டவனும், மன்னனுக்கு சேவகனாகி அவரிடமிருந்து வாழ்க்கை வசதிகளையும் போஜனத்தையும் பெற்று, போர் வரும்போது தன் சக்திக்கேற்ப சண்டையிடவில்லை என்றால், யஜமானின் அன்னத்தை அபகரித்த பாவத்திற்காகக் கோர நரகத்தில் ஆழ்கிறார்கள். தன் உயிரைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், பயமின்றி, கையில் ஆயுதம் ஏந்தி போரில் பிரவேசித்து, போர் வீரனின் நிச்சயமான கதியை அறிந்து போரிட்டு உயிர்துறப்பவன் சொர்க்கலோகத்திற்குச் செல்கிறான். போரில் மான் கூட்டங்களை அழிக்கும் சிங்கத்தைப்போல, தன்னுடைய தலைவனைக் காப்பாற்றுவவன் போரின் மூலமே பெரும் யக்ஞத்தை அனுஷ்டிப்பவனாகிறான்.

இந்த யக்ஞத்தில் அந்த வீரனுடைய கவசமே மான் தோலாகும். வில் தந்தகாஷ்டம்: தேர் வேதி: கொடி வியூபம், தேரின் கயிறுகள் குசங்களின் விரிப்பு; மானம், கர்வம், அகங்காரம் என்பவை மூன்று வகை அக்னிகள்; சாட்டை ச்ருவா; சாரதி உபாத்யாயன்; பல்வேறு அஸ்திர சஸ்திரங்கள் மற்ற யாகப் பொருட்களாகும். அம்புகளே சமித் ஆகும். அந்த வீரனின் உடலிலிருந்து பெருகும் வியர்வையே மது; போரில் வீழ்த்தப்படும் மனிதர்களின் தலை புரோடாசம்; உதிரம் ஆஹுதி; தூணர் ச்ருவாகிறது. வசாவையே வசுதாரையாகும். மாமிசம் உண்ணும் பிராணிகள் யாகத்தின் பிராமணர்கள். கொல்லப்பட்ட மனிதர், யானை, குதிரை போன்றவை அவர்களுடைய போஜனமாகும். கொல்லப்பட்ட போர் வீரர்களின் ஆடையணி, தங்கம் ஆகியவை அந்த ரணயாகத்தின் தக்ஷிணையாகும்.

தேவி! போரில் யானையின் முதுகில் அமர்ந்து போர் முனையில் கொல்லப்படுபவன் பிரம்மலோகத்தை அடைகிறான். தேரின்மேல், அல்லது குதிரையின் மீது அமர்ந்து கொல்லப்படுபவன் இந்திரலோகத்தில் மதிப்பு பெறுகிறார்கள் கொல்லப்பட்ட போர் வீரர்கள் சொர்க்கத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். கொன்றவன் இந்த உலகத்திலேயே புகழ் பெறுகிறான். ஆகவே கொல்பவன், கொல்லப்பட்டவன் இருவருமே சுகமடைகிறார்கள்; நல்ல கதியைப் பெறுகிறார்கள். ஆகவே, போர்க்களத்தில் வீரன் பகைவரைப் பயமின்றி அடிக்க வேண்டும். பெருங்கடலில் எல்லா நதிகளும் வந்து கலப்பதுபோல தர்மங்கள் அனைத்தும் அவனைச் சேருகின்றன.

தர்மம் அழிக்கப்படும்போது அழிப்பவனை தர்மமே கொன்றுவிடுகிறது. தர்மம் காக்கப்படும்போது தர்மமே காப்பவனைக் காப்பாற்றுகிறது. மன்னன் தர்மத்தோடு மக்களைக் காத்து, பித்ருக்கள், தேவர்கள், பிராமணர்கள் இவர்களுக்கு பூஜை செய்யும் தேசத்தில் மழை பொய்ப்பதில்லை; நோயும் பிணியும் தாக்குவதில்லை; வேறு உபத்திரவங்கள் உண்டாவதில்லை. மன்னன் தர்மத்தில் ஈடுபட்டால், மக்களும் தர்மசீலர்களாகிறார்கள். மக்கள் எப்போதும் நன்னடத்தை உடைய, ஒற்றர்கள் மூலம் பகைவர்களின் பலவீனங்களை அறியும், குற்றமற்ற, வீரமிக்க மன்னனையே விரும்ப வேண்டும்.

பூமியில் பல கீழ்த்தரமான மனிதர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் மன்னனுக்குப் பெரும் அழிவை உண்டாக்கத் தயாராகிறார்கள். எனவே, அறிவுடைய மன்னன் ஒருபோதும் தவறு செய்யக்கூடாது. தன்னை எப்போதும் எச்சரிக்கையுடன் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். முதலில் விட்டுவிட்ட நண்பர்களிடமும், மற்றவர்களிடமும், யானைகளிடமும் கூட ஒருபோதும் நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும், ஸ்நானம், உணவு மற்றும் பானத்திலும் யாரையும் முழுமையாக நம்புவது உசிதமல்ல.

தேசத்தின் நன்மைக்காகவும், பசுக்கள் மற்றும் பிராமணர்களின் உபகாரத்திற்காகவும், யாரையாவது விடுவிப்பதற்காகவும், நண்பர்களின் உதவிக்காகவும் தன்னுடைய அருமையான உயிரைத் தியாகம் செய்பவன் மன்னனுக்குப் பிரியமானவனாகிறான். தன் குலத்தை மேன்மையடையச் செய்கிறான். ஒருவன் காமதேனு, காடுகளோடு கடல் வரையுள்ள பூமி முழுவதையும் பிராமணர்களுக்கு தானமளிப்பதால் பெறும்புண்ணியத்தைவிட, போர்க்களத்தில் உயிர் விடும் போர் வீரன் அதிகப்புண்ணியமுடையவனாகிறான். அவன் வள்ளலை விடச் சிறந்தவனாகிறான். செல்வமுடையவன் யாகம் செய்வதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது? உயிர்த்தியாகம் செய்வது எல்லோருக்கும் மிகவும் கடினமானது. ஆகவே, எல்லா யாகங்களிலும்

உயிர்த்தியாகம் சிறந்ததாகும். இதுவே ரணயக்ஞத்தின் சிறப்பாகும்.

ராஜதர்மத்தின் சுருக்கமான வருணனை

தேவி! ராஜதர்மத்தின் சுருக்க வருணனையைக் கேள். மன்னன் தன் சேவகர்களுடன் பரிகாசம் செய்யக்கூடாது. அவ்வாறு செய்வதால் மன்னனுக்கு சிறுமை உண்டாகிறது. அவனுடைய ஆணை சரிவர பாலனம் செய்யப்படுவதில்லை. அதனால் சேவகர்கள் மன்னனை திரஸ்கரித்து கேட்கக் கூடாதவற்றைக் கேட்கிறார்கள்; கூறத் தகாதவற்றைக் கூறி விடுகிறார்கள். எனவே மன்னன் சேவகர்களுடன் கேலி விளையாட்டு செய்யக்கூடாது.

மன்னன் நம்பத் தகாதவனையும் நம்பக்கூடாது. நம்பிக்கைக்கு உரியவனையும் முழுமையாக நம்பக்கூடாது. முக்கியமாக தனக்கு சமமான கோத்திரமுடைய உற்றார்-உறவினர் கூறும் உபாயத்தையும் நம்பி விடக்கூடாது. வஜ்ரம் (பிசின்) மரத்தை அழிப்பதுபோல, நம்பிக்கை மன்னனை அழித்துவிடுகிறது. யாரிடமும் மன்னன் நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. பயப்படுபவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; தீன துக்கிகளுக்கு அருள் செய்ய வேண்டும். கடமை, கடமையில்லாதது என்பவற்றைச் சிறப்பாக அறிய வேண்டும். எப்போதும் தேசத்தின் நன்மையில் ஈடுபட வேண்டும்.

ராஜ்யத்து மக்களைப் பராமரிக்க முனைய வேண்டும். நியாயமான விஷயங்களையே கூற வேண்டும். மக்களிடம் ஆறில் ஒரு பங்கு வருமானத்தை மட்டுமே பெற்று ராஜ்ய நிர்வாகம் செய்ய வேண்டும். அனைவரையும் தர்மநோக்கில் பார்த்து, இரக்கத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். செய்யத் தகாதவற்றை ஒருபோதும் செய்யக்கூடாது. தன்னைப் புகழ்பவன், நிந்திப்பவன் இவர்களில் பகைவன் கூட குற்றமற்றவனாக இருந்தால் அவனை நண்பனாகவே கருத வேண்டும்.

துஷ்டனுக்குக் குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை அளிக்க வேண்டும். மன்னன் நியாயத்திற்கேற்ற தண்டனை அளிக்கும்போது அங்கு தர்மம் நிலைபெறுகிறது. தீயவனுக்கு தண்டனை அளிப்பதும், நல்லவரைக் காப்பதும் மன்னனின் தர்மமாகும். வதத்திற்குத் தகுந்தவர்களை மன்னன் வதம் செய்ய வேண்டும். வதம் செய்யத் தகாதவர்களை காப்பாற்ற வேண்டும். பிராமணன், பசு, தூதன், தந்தை, ஆசிரியன், உபகாரம் செய்தவன், பெண்கள், அனைவருக்கும் விருந்துபசாரம் செய்பவர்கள் ஆகியோரை வதம் செய்யக்கூடாது. பூமி, பசு, தங்கம், சித்ரான்னம், எள், நெய் இவற்றை ஒவ்வொரு நாளும் பிராமணர்களுக்கு தானம் செய்யும் மன்னன் பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறான்.

தேசத்தின் நன்மையில் ஈடுபடும் மன்னனின் ராஜ்யமும், செல்வமும், புகழும், கீர்த்தியும் விஸ்தாரமாகின்றன. அத்தகைய மனிதன் பாவத்திற்கும் அனர்த்தத்திற்கும் பங்காளியாவதில்லை. மக்களிடம் ஆறில் ஒரு பங்கு வருவாயைப் பெற்று, மக்களைக் காப்பாற்றாத மன்னன், பகைவரின் நாட்டைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில்லாத மன்னனின் ராஜ்யம் பகைவர்களால் அழிக்கப்படுகிறது. பகைவனின் பாவம் இந்த மன்னனையே சேருகிறது. அவனுடைய பலவீனத்தின் காரணமாகவே அவனுடைய ராஜ்யம் அழிக்கப்படுகிறது.

மாமா, மருமகன், தாய், மாமனார், குரு, தந்தை இவர்களைத் தவிர வேறு யாராவது ஒருவர் தன்னைக் கொல்லும் எண்ணத்தோடு வந்தால் மன்னன் அவனைக் கொன்றுவிடலாம். தன் நாட்டைக் காப்பாற்ற போரில் கொல்லப்பட்ட மன்னன், அப்சரஸ்கள் மூலம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு விமானம் ஏறி இந்திரலோகம் செல்கிறான். அவன் உடலில் உள்ள ரோம கூபங்களின் எண்ணிக்கை எவ்வளவோ அவ்வளவு ஆயிரம் ஆண்டுகள் இந்திரலோகத்தில் மதிக்கப்படுகிறான்.

ஒருவேளை இந்திரலோகத்தில் இருந்து மறுபடி பூமியில் மனிதனாகப் பிறந்தாலும், மன்னன் அல்லது மன்னனுக்கு ஈடான சக்திசாலியாக இருக்கிறான். தன் தேசத்தைக் காப்பாற்றுகிறான். மன்னனுக்கேற்ற செயல்களைச் செய்தல், எப்போதும் சத்தியவானாதல், தவறு செய்யாமை, மகிழ்ச்சியுடன் இருத்தல், சினம் இன்றி இருத்தல், காக்க வேண்டியவர்களைக் காத்தல், போர் வீரர்களுக்கு மதிப்பளித்தல், செய்யும் காரியத்தில் வெற்றி அடைதல் இவை மன்னனுடைய கடமைகளாகும். இவ்வாறு நடந்து கொள்வதால் இக-பரலோகங்களில் அவன் புகழ் பெறுகிறான்.

86.1.3 அகிம்சை மற்றும் புலனடக்கத்தின் சிறப்பு; தெய்வத்தின் முக்கியத்துவம்

உமா தர்மத்தின் ரகசியங்களைக் கூறுமாறு வேண்டினார்; பகவான் சங்கரன் அவருக்குப் பதிலளித்தார். “தேவி! அகிம்சையே சிறந்த தர்மமாகும். அகிம்சையே சிறந்த சுகமாகும். தேவர்களுக்கும் அதிதிகளுக்கும் சேவை செய்தல், எப்போதும் தர்மத்தைப் பின்பற்றுதல், வேதம் ஓதுதல், யாகம், தவம், தானம், தமம், குரு மற்றும் ஆசாரிய சேவை, தீர்த்த யாத்திரை இவை அனைத்தும் சேர்ந்தாலும் அகிம்சையின் பதினாறில் ஒரு பங்குக் கூட சமமாகாது. தன் புலன்களை அடக்குபவனே சுகமானவன்; அவனே வித்வான். இந்திரிய கட்டுப்பாடு, தானம், புலனடக்கம் உடையவன் தான் விரும்பும் அனைத்தையும் பெற்றுவிடுகிறான்.

எங்கிருந்து பெரும் இம்சை நிகழுமோ, அதையும், மது, மாமிசத்தையும் மனிதன் துறக்க வேண்டும். துறவு சிறந்த தர்மமாகும். துறவு சிறந்த சுகமாகும் விஷய சுகத்திலிருந்து மனத்தை விலக்கியவர்களுக்குப் பெரும் தர்மம் உண்டாகிறது. தர்மமும், அதர்மமும் முதலில் மனத்திலேயே தோன்றுகின்றன. மனதாலேயே மனிதன் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறான்; மனதாலேயே விடுதலையடைகிறான். மனம் வசப்படுத்தப்பட்டால் சொர்க்கம் கிடைக்கிறது. அதை அவிழ்த்துவிட்டுவிட்டால் நரகம் கிடைக்கும் என்பதும் ஐயமில்லாதது.

ஜீவன் தான் முன்பு செய்த கர்மத்தின் பலனாலேயே பசு-பசுதி மற்றும் புழுவாகப் பிறவி எடுக்கின்றன. தன் கர்மத்தால் கட்டுண்ட பிராணிகளே பல்வேறு பிறவிகளில் தோன்றுகின்றன. எந்த ஜீவன் பிறக்கிறதோ அதன் மரணம் முதலிலேயே பிறந்துவிடுகிறது. மனிதன் முற்பிறவியில் எத்தகைய கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அதற்கேற்ற சுகமும், துக்கமுமே கிடைக்கிறது. பிராணி தூங்கிவிட்டாலும் அவற்றின் பிராப்தம் அல்லது தெய்வாதீனம் குற்றமில்லாமல், எச்சரிக்கையோடு எப்போதும் விழித்திருக்கிறது. ப்ராப்தம் அல்லது தெய்வத்திற்கு யாரும் பிரியமானவனும் அல்ல. த்வேஷத்திற்கு உரியவனும் அல்ல; இரண்டிற்கும் இடையில் இருப்பவனும் அல்ல.

காலம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சமமானது. அது சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருக்கிறது. யாருடைய ஆயுள் முடிந்துவிடுகிறதோ, அந்த பிராணிகளையே அது அழிக்கிறது. அதுவே எல்லா தேகதாரிகளின் ஜீவனமாகும்.

86.1.4 த்ரிவாக்க நீரூபணம்; நன்மை செய்யும் ஆசார (ஒழுக்க நடத்தை) விவகாரங்கள்

மகேஸ்வரன் மேலும் கூறினார்; “தேவி! வித்தை, சேவை, சிற்பக்கலை, சம்பாஷணை (பேச்சுக்கலை) நடிப்புக்கலை ஆகிய ஐந்து தொழில்களும் மனிதனின் வாழ்க்கை நிர்வாகத்திற்காக அமைந்துள்ளன. எல்லா மனிதர்களுக்கும் வித்தையோகம் முதலிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. வித்தையால் ஞானம் அதிகரிக்கிறது. ஞானத்தால் தத்துவ தரிசனம் உண்டாகிறது. தத்துவ தரிசனம் கிடைத்ததும், மனிதன் பணிவுடையவனாகி, புருஷார்த்தங்கள் அனைத்தையும் பெறுகிறான்.

வித்தையால் நிரம்பப்பெற்ற பணிவுடைய மனிதன் உலகில் வாழ்க்கையை சுபமாகக் கழிக்கிறான். ஆகவே, மனிதன் தன்னைத்தானே முதலில் வித்தையின் மூலம் புருஷார்த்தத்திற்குப் பாத்திரமாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறகு சினத்தை அடக்கி, புலன்களை வென்று

பரமாத்மாவைச் சிந்திக்க வேண்டும். பரமாத்மாவை சிந்தனை செய்யும் மனிதன் நல்லவர்களுக்கு பூஜைக்கு உரியவனாகிறான். ஜீவாத்மா, முதலில் குல பரம்பரைக்குரிய நல்ல நடத்தையையே பின்பற்ற வேண்டும்.

வித்தையால் பிழைக்க விரும்பும் மனிதன் சிச்ருகை செய்யும் குணங்களுடன் ஒரு குருவிடம் ராஜவித்தை அல்லது பொது வித்தையைப் பயின்று அதை நூல் மற்றும் அர்த்தத்தின் பயிற்சியினால் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் மனிதன் வித்தையின் பலனை அடைய முடியும். நியாயப்படியே வித்தையின் பலனை அடைய விரும்ப வேண்டும். அங்கு அதர்ம வழியை முற்றிலும் விலக்கிவிட வேண்டும்.

வார்த்தா வ்ருத்தி மூலம் வாழ்க்கை நடத்த விரும்புவன் எங்கு நீர் வசதி உள்ளதோ அந்த வயலில் அதற்கேற்ற காரியத்தை முறைப்படி செய்ய வேண்டும். அல்லது தகுந்த சமயத்தில் அந்த தேசத்தின் அவசியத்திற்கு ஏற்றவாறு பொருள், அதன் மதிப்பு, லாபம், முயற்சி ஆகியவற்றை நன்கு ஆலோசித்து வியாபாரம் செய்ய வேண்டும். தேசத்தில் வசிக்கும் மனிதன் பசுக்களைக் காப்பாற்றுவதையும் அவசியம் செய்ய வேண்டும். பசுக்கள் மூலம் பொருள் ஈட்டி வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யலாம்.

சேவை மூலம் வாழ்க்கை நடத்த விரும்பும் அறிவுடையவன், மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, கேட்கத் தகுந்த இனிய சொற்களால் பேச வேண்டும். தன் ஸ்வாமி திருப்தியடைந்ததும் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்க வேண்டும். சேவகனுக்குரிய குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவனாக இருக்க வேண்டும். தன் ஸ்வாமிக்கு பிடிக்காததை செய்யாமல் இருப்பதே சேவையின் சுருக்கமான வடிவமாகும். அத்துடன் யஜமானனை விட்டுச் செல்வதற்கு முன் தனக்கான வேறு ஒரு கதியைத் தேடக்கூடாது.

சிற்பம், கலை, நாடகம் முதலிய தொழில் பொதுவாக தாழ்ந்த ஜாதி மக்கள் செய்பவையாகும். இத்தொழில்களுக்கும் தகுதிக்கும், நியாயத்திற்கும் ஏற்பவே சம்பளம் பெற வேண்டும். எளிய மனிதர்களிடம் எளிமையான சம்பளமே பெற வேண்டும். கபடத்தோடு அதிகப் பொருள் பெறுபவன் பாவத்திற்கு ஆளாகிறான். வாழ்க்கை சாதனங்கள் அனைத்தின் தொடக்கத்திலும் முதலில் நியாயமாக ஆலோசிக்க வேண்டும். தன்னுடைய சக்தி, உபாயம், தேசம், காலம் காரணம், வெளியூர் வாசம், பலன் முதலிய விஷயங்களை ஆலோசித்து, சிந்தித்து தெய்வ அனுகூலத்தை அறிந்து, தனக்கு நன்மையளிக்கும் வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

இவ்வாறு தனக்கான வாழ்க்கைத் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்து அதை எப்போதும் பராமரிக்க வேண்டும். அது தெய்வம் அல்லது மனிதத்

தடைகளால் மறுபடி அவனை விட்டு விடாததற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். தொழிலைப் பெற்று அதைக் காப்பாற்றி, அதிகரித்து, பயன்படுத்துதல் வேண்டும். ஒரு தொழிலைப் பெற்று அதனை நஷ்டமாக்குதல் கூடாது. காப்பாற்றுவதை விட்டுவிட்டு பயன்படுத்துவது மட்டுமே செய்தால் மலைபோன்ற செல்வமும் அழிந்துவிடும். செல்வத்தை வாழ்க்கைக்கான உபாயங்களால் சம்பாதித்த வித்வான்கள் அதனை நான்கு பகுதியாகப் பிரித்துப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

86.1.5 செல்வத்தைப் பயன்படுத்தும் விதிகள்

தர்மம், அர்த்தம், காமம், சங்கட நிர்வாகம் என்னும் நான்கு வழிகளில் செல்வத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இதற்கும் கூட விதிமுறைகள் உள்ளன. யாகம் செய்யவும், தீன, துக்கிகளுக்கு அருள்செய்து அன்னமளிக்கவும், தேவ, பிராமண, பித்ருக்களின் பூஜை செய்யவும், மூலதனத்தைக் காப்பாற்றவும், சத்புருஷர்கள் மற்றும் தர்மாத்மாவின் ஒத்துழைப்பிற்காகவும் இன்னும் பலநல்ல காரியங்களின் உத்தேசத்திற்காகவும் தர்மார்த்த செல்வத்தைத் தானம் செய்ய வேண்டும்.

பலனைப் பற்றி யோசிக்காமல் தர்ம காரியங்களுக்கு செல்வத்தை அளிக்க வேண்டும். ஐஸ்வர்யம் நிரம்பிய இடங்களை அடைவதற்காகவும் மன்னனுக்குப் பிரியமுடையவன் ஆவதற்காகவும், விவசாயம், பசு பராமரிப்பிற்காகவும், மந்திரிகளையும், நண்பர்களையும் சேகரிப்பதற்காகவும், அழைப்பு மற்றும் திருமணத்திற்காகவும், பூர்வாசிரம தொழிலுக்காகவும், செல்வத்தைத் தோற்றுவிக்கவும், அடைவதற்கும், அனர்த்தத்தை நிவாரணம் செய்யவும், இன்னும் பல காரியங்களுக்கும் தேவைப்படும் செல்வத்தைச் செலவு செய்ய வேண்டும்.

காரணத்தைப் பார்த்து அதற்காகச் செல்வத்தைச் செலவிட வேண்டும். அர்த்தம் அனர்த்தத்தை நிவாரணம் செய்கிறது. செல்வத்தையும், விரும்பும் பலனையும் அளிக்கிறது. செல்வம் இல்லாதவன் நூற்றுக்கணக்கான முயற்சிகள் செய்தாலும் செல்வத்தைப் பெற முடியாது. ஆகவே செல்வத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும். முறைப்படி அதைத்தானம் செய்ய வேண்டும். சரீர போஷணம் மற்றும் சிறப்பான உணவிற்காகவும் செல்வத்தைச் செலவிட வேண்டும். குற்றம் குறையை யோசித்து, தர்மார்த்த-காம சம்பந்தமான செல்வங்களை அந்தந்த காரியங்களில் செலவு செய்ய வேண்டும்.

தேவி! செல்வத்தின் நான்காவது பாகத்தை ஆபத்துக் காலத்திற்காக எப்போதும் பாதுகாப்பாக வைக்க வேண்டும். ராஜ்யத்தின் அழிவைத்

தடுக்கவும், பஞ்சகாலத்தில் பயன்படவும், மிகப்பெரிய வியாதிகளில் இருந்து விடுபடவும், முதுமையில் வாழ்க்கை நிர்வாகம் செய்யவும், பகைவரைப் பழி வாங்கவும், யாத்திரை செய்யவும், பலவகை ஆபத்துக்களில் இருந்து விடுபடவும், தன்னிடமுள்ள செல்வத்தைக் காப்பாற்றி வைக்க வேண்டும். செல்வம் சங்கடத்திலிருந்து விடுவிக்கிறது. ஆதலால் இவ்வுலகில் செல்வந்தர்களுக்கு சுகம் கிடைக்கிறது. செல்வம் புகழையும், ஆயுளையும், சொர்க்கத்தை அடையவும் காரணமாகிறது. அத்துடன் அது புகழ் உருவமானது.

தர்ம, அர்த்த, காமம் என்பவையே ‘த்ரிவர்க்கம்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது. அது யாருக்கு வசமாகிறதோ அவர்களுக்கு நன்மை செய்கிறது. இவ்வாறு நடந்து கொள்பவர்கள் இரு உலகிலும் தங்களுடைய நன்மைக்கான சாதனத்தைச் செய்பவர்கள் ஆவர்.

86.1.6 மனிதனுக்கு நன்மை தரும் ஆசாரங்கள்

அழகுடைய தேவியே! மனிதர்களுக்கு நன்மை தரும் அன்றாட ஒழுக்கமுடைய நடத்தையைக் கேள்; காலையில் எழுதல், சௌசஸ்நானம் செய்து தூய்மையடைதல், தேவர்களிடமும், பிராமணர்களிடமும் பக்தி செய்தல், பெரியவர்களுக்கு சேவையும், பிராமணர்களுக்கு வணக்கமும் செய்தல், முதியவர்களை எழுந்து நின்று வரவேற்றல், தெய்வஸ்தானங்களில் தலைகுனிந்து வணங்குதல், அதிதிகளை உபசரித்தல், பெரியவர்களின் உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுதல், நடத்தையில் கொண்டு வருதல், அவர்களுடைய சிறந்த நன்மை தரும் சொற்களைக் கேட்டல்.

சேவகர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்து, பிரியமான பொருட்களைத் தானம் அளித்து பராமரித்தல், நியாயமான காரியங்களைச் செய்தல், அநியாயமான நன்மையற்ற காரியங்களை விலக்குதல், மனைவியிடம் அன்புடன் இருத்தல், குற்றங்களைத் தவிர்த்தல், புதல்வர்களுக்குப் பணியைக் கற்பித்தல், அவசியமான காரியங்களில் அவர்களை ஈடுபடுத்துதல், அசுப பொருட்களை விலக்குதல் சுபபொருட்களைப் பயன்படுத்துதல், குலத்திற்கேற்ற தர்மங்களை இயன்ற வரை கடைப்பிடித்தல், தன் புருஷார்த்தத்தாலேயே குலத்தைக் காப்பாற்றுதல் முதலிய எல்லா சுப விவகாரங்களும் “வ்ருத்த” என்று கூறப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு நாளும் தன் நன்மைக்காகவும், ஞானத்தை அடையும் விருப்பத்துடனும் முதியவர்களுக்கு சேவை செய்ய வேண்டும். மற்றவர் பொருளை அவர்களைக் கேட்காமல் எடுக்கக்கூடாது. தைரியமுடையவர்கள் மற்றவர்களிடம் யாசிக்கக்கூடாது தன்னுடைய கை பலத்தாலேயே வாழ

வேண்டும். ஆகார நியமத்துடன், ஆசாரங்களைப் பின்பற்றி தன் உடலை எப்போதும் காப்பாற்ற வேண்டும். நன்மை தருவதும் லாபம் அளிப்பதுமான உணவை நன்கு பக்குவம் செய்து அளவோடு உண்ண வேண்டும்.

தேவர்களையும், அதிதிகளையும் நன்கு உபசரித்த பின் மீதமான அன்னத்தை பவித்ரமாகி போஜனம் செய்ய வேண்டும். யாரிடமும் எப்போதும் பிரியமற்ற சொற்களைப் பேசக்கூடாது. குடும்பஸ்தன் தர்மபாலன விரதமேற்று அதிதிக்கு இருக்க இடமும், நீரும், உபகாரமும், பிஷையும அளிக்க வேண்டும். பசுக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். முக்கியமான காரணத்தால் யாத்திரை மேற்கொள்ளலாம். ஆனால் நடுப்பகலிலோ, நள்ளிரவிலோ புறப்பட நினைக்கக்கூடாது. விஷய போகங்களில் மூழ்கி இருக்காமல், தன் சக்திக்கேற்ப தர்மப்படி நடக்க வேண்டும். குடும்பஸ்தன் வருமானத்திற்கு ஏற்பவே செலவு செய்ய வேண்டும்.

பயத்தின் காரணமாகவோ, பேராசையின் காரணமாகவோ, ஒருபோதும் புகழையும், பொருளையும் அழிக்கக்கூடிய, மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தும் செயலை செய்யக்கூடாது. ஒரு செயலின் குறைவு, நிறைவை அறிவு பூர்வமாக, தொலைவிலிருந்தே ஆலோசித்து, அந்த சுபகர்மம் லாபம் தருவதானால் மட்டுமே அதனைத் தொடங்க வேண்டும். அது அசபமானால் அதை விட்டுவிட வேண்டும். சுப-அசுப கர்மத்தில் எப்போதும் தன்னைத்தானே சாஷியாகக் கொள்ள வேண்டும். மனம், வாக்கு, செயலால் ஒருபோதும் பாவம் செய்யக்கூடாது.” இவ்வாறு மகேஸ்வரன் ஆசார நடத்தையை விரிவாக விளக்கினார்.

86.2 உமாதேவி விடுத்த பல்வேறு வினாக்களும் மகேஸ்வரன் அளித்த விடைகளும்

தொடர்ந்து தேவி உமா கேட்ட பல்வேறு ஐயங்களையும், அவற்றை தெளிவுபடுத்த மகேஸ்வரன் அளித்த விளக்கங்களையும் காணலாம்.

1. **உமா:** வரமளிக்கும் தேவா! உலகில் மனிதர்களில் பலர் கவலையின்றி, துன்பமின்றி தன-தான்யம் நிரம்பிப் பலவகை போகங்களை அனுபவிக்கின்றனர். இன்னும் சிலர் தரித்திரமாக போகங்களில் இருந்து வஞ்சிக்கப்படுகின்றனர். உலகில் ஏன் எல்லோரும் சமமாக அமைக்கப்படவில்லை? ஏன் இவ்வளவு வேற்றுமை காணப்படுகிறது?

மகேஸ்வரன்: தேவி! ஜீவன் எத்தகைய கர்மத்தைச் செய்கிறதோ, அத்தகைய பலனை அடைகிறது. தான் செய்ததன் பலனைத் தானே அனுபவிக்கிறது. வேறு யாரும் அதை அனுபவிக்கும் அதிகாரமுடையவர்

அல்ல. தர்மத்திலிருந்து விடுபட்டு லோபியாகவும், தயையற்றவர்களாகவும், தன் சரீரத்தை மட்டும் போஷிக்கும் மனிதர்கள் மரணத்திற்குப் பின் மறுபிறவியில் தரித்திரனாக அதிக துயரம் உடையவர்களாகவும் பிறக்கிறார்கள்.

2. உமா: பகவன்! மனிதர்களில் தன-தான்யம் நிரம்பிய எல்லா போகங்கள் உடையவர்களும் அந்த போகங்களை ஏன் அனுபவிப்பதில்லை. இதன் காரணத்தைக் கூறியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! தன்னிச்சையாக இல்லாமல், மற்றவர்களால் தூண்டப்பட்டு, அசிரத்தையோடு தான-தர்மம் செய்து, அதற்காகப் பச்சாதாபப்பட்டு வருந்தும் மனிதர்கள் மரணத்திற்குப் பின் மறுபிறவியில் தர்மத்தின் பலன்களைப் பெற்றாலும் அதை அனுபவிப்பதில்லை. நிதியைக் காப்பாற்றும் சிப்பாயைப்போல அந்த செல்வத்தைக் காப்பாற்றி, அதை அதிகரிக்கச் செய்கிறார்கள்.

3. உமா: மகேஸ்வரா! எத்தனையோ மனிதர்கள் செல்வம் இல்லாமல் இருந்தாலும் போகம் உடையவர்களாக இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

மகேஸ்வரன்: தேவி! செல்வம் இல்லை என்றாலும் எப்போதும் தானம் அளிக்க விரும்பும் மனிதர் மரணத்திற்குப் பின் மறுபிறவியில் செல்லம் அற்றவனாக இருந்தாலும் போகம் உடையவர்களாகிறார்கள். ஆகவே, தர்மம் மற்றும் தானத்தை உபதேசிக்க வேண்டும் என்பது வித்வான்களின் கருத்து ஆகும். இப்போது நீ இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

4. உமா: தேவதேவனே! விபோ! மனிதர்கள் மூன்று வகையாகக் காணப்படுகிறார்கள். பலர் வீட்டிலிருந்தவாறே உத்தம ஸ்தானத்தையும், ஐஸ்வர்யத்தையும், போகங்களையும் பெற்று அவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர். சிலர் முயற்சி செய்தே போகங்களைச் சேகரிக்கின்றனர். மூன்றாவது பிரிவினர் முயற்சி செய்தாலும் எதையும் அடைவதில்லை. எந்த கர்மத்தால் இவ்வாறு ஆகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்

மகாபாக்யவதியே! நீ நியாயப்படி என் உபதேசத்தைக் கேட்க விரும்புகிறாய். ஆகவே கேள். தேவி! தான-தர்மத்தில் ஈடுபடும் மனிதர்கள் உலகில் தானத்திற்கு தகுதியுள்ளவர்களை, முறைப்படியும், அனுமானத்தாலும் அறிந்து தானாக அவனிடம் சென்று, அவர்களை மகிழ்வித்து தான் அளித்த பொருட்களை அவர்கள் ஏற்குமாறு செய்கிறார்கள். அவர்களின் தானம்

சங்கேதத்தாலேயே உண்டாகிறது. தானபாத்திரங்களுக்கு தானம் அளிப்பதாகத் தெரிவிக்காமலேயே அவர்களுக்கான தானப் பொருட்களை அளித்து விடுகின்றனர்.

முற்பிறவியில் அத்தகைய சிறந்த புருஷர்களாக இருப்பதால், முயற்சி இல்லாமலேயே அந்த கர்மத்தின் பலன்களை அடைந்துவிடுகிறார்கள். புண்ணியத்திற்குப் பங்காளியாகி, இருந்த இடத்தில் அமர்ந்தவாறே எல்லா போகங்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் யாசகர்கள் தானம் கேட்கும்பொழுது தானமளிக்கிறார்கள். மறுபடி அவன் யாசித்தால் மறுபடி தானம் அளிக்கிறார்கள். அத்தகையவர்கள் முயற்சியாலும், உழைப்பாலும் அந்த தானங்களின் பலனைப் பெறுகிறார்கள்.

சில மனிதர்கள் யாசித்தாலும், யாசகனுக்கு ஏதும் அளிப்பதில்லை. பேராசையுடன் எப்போதும் மற்றவர்களின் குற்றங்களையே பார்க்கிறார்கள். அத்தகையவர்கள் மறுபடியும் பிறவி எடுத்து, மிகவும் முயற்சி செய்து தேடினாலும் அவர்களுக்கு எந்த போகமும் எளிதாகக் கிடைப்பதில்லை. விதை விதைக்காமலேயே பயிர் விளைய முடியாது. அதைப்போல தானமும் பலன் தருகிறது. அளிக்காமல் யாருக்கும் எதுவும் கிடைப்பதில்லை. மனிதன் எதை எதை அளிக்கிறானோ அதை மட்டுமே பெறுகிறான் என்பதை அறிந்து கொள்.

5. உமாதேவி: பகவன்! சில மனிதர்கள் போகங்களை அனுபவிக்காமல் முதுமைக் காலத்தில் ஏராளமான செல்வத்தையும், போகங்களையும் எங்கிருந்தாவது பெற்றுவிடுகிறார்கள். இது எந்தக் கர்மத்தின் பலன் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இதற்கு நான் மகிழ்ச்சியுடன் விடையளிக்கிறேன். கேள். செல்வம் நிரம்பியிருந்தாலும் நீண்டகாலம் தர்ம காரியத்தை மறந்து இறுதிக்காலம் நெருங்கும்போது, தர்மமும், தானமும் செய்யத் தொடங்குகிறார்களோ, அவர்கள் மறுபிறவியில் துக்கத்தில் மூழ்கி, இளமை கழிந்த பின் முதிய காலத்தில் முதலில் செய்த தானங்களின் பலனைப் பெறுகிறார்கள். தேவி இந்த கர்மபலன் காலயோகத்தால் கிடைக்கிறது.

6. உமாதேவி: மகாதேவா! சிலர் இளமையில் போகம் நிறைந்திருந்தாலும் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு, அவற்றை அனுபவிக்க முடியாமல் போவதற்கு என்ன காரணம்?

மகேஸ்வரன்: ரோகம் அல்லது பிணியால் கஷ்டப்பட்டு, வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை இழந்து தானம் செய்யத் தொடங்குபவர்கள், மறுபிறவியில் அந்தப் பலன்களைப் பெற்று, ரோகத்தால் அவற்றை அனுபவிக்க முடியாமல்

போகிறார்கள்.

7. உமாதேவி: பகவன்! மனிதர்களில் சிலர் அழகிய தோற்றத்துடன், சுபலக்ஷணங்கள் நிரம்பிய மனம் கவருபவராக இருக்கிறார்கள். எந்த கர்மத்தால் அவ்வாறு உண்டாகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! நான் மகிழ்ச்சியுடன் இந்த ரகசியத்தைக் கூறுகிறேன். முற்பிறவியில் பிரியமான சொற்களையே பேசி, சக்திசாலிகளால் இயல்பாகவே இனிமையான சபாவத்தோடு, எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கத்துடன், மாமிசம் உண்பதை விலக்கி, தர்மத்தின் நோக்கத்தில் ஆடை, அணிகலன்களைத் தானம் செய்து, பூமியை சுத்தப்படுத்தி, அக்னியை பூஜை செய்யும் நன்னடத்தை உடையவர்கள் மறுபிறவி எடுத்ததும் அழகிய தோற்றத்துடன் விரும்பத்தக்கவராக ஆகிறார்கள்.

8. உமாதேவி: பகவன்! மனிதர்களில் சிலர் குரூர குணமுடையவர்களாக காணப்படுவதற்கு எந்த கர்மம் காரணம் ஆகிறது? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: கல்யாணி! கேள்; நான் இதன் காரணத்தைக் கூறுகிறேன். முற்பிறவியில் அழகிய உருவம் பெற்றுக் கர்வத்துடனும், அலங்காரத்துடனும் துதி, நிந்தை ஆகியவற்றின் மூலம் அழகற்ற மனிதர்களை மிகவும் கேலி செய்து, மற்றவர்களைத் துன்புறுத்தி, மாமிசம் உண்டு, மற்றவர்களிடம் பெரும் குற்றம் கண்டு, எப்போதும் தூய்மையின்றி இருந்த மனிதர்கள் யமலோகத்தில் நல்ல தண்டனை பெற்று, பிறகு எந்த வகையிலாவது மனிதப்பிறவி எடுக்கும்போது அழகற்றவனாகவும், குரூரனாகவும் ஆகிறான். இதில் எந்த யோசனையும் தேவையில்லை.

9. உமா: சில மனிதர்கள் சௌபாக்யசாலிகளாக, அழகும் போகமும் இல்லாதவர்களான போதிலும் பெண்களால் விரும்பப்படுவதற்கான காரணம் என்ன?

மகேஸ்வரன்: இனிய இயல்புடன் அன்பான சொற்களைப் பேசித் தன் மனைவியிடம் திருப்தியுடன் இருந்து, பல மனைவியர் இருந்தாலும் அனைவரிடமும் சமமான அன்பு கொண்டு, பெண்களின் குற்றங்களைப் பெரிதுபடுத்தாமல், அவர்களுடைய குணங்களையே பாராட்டி, சமயங்களில், அன்னமும் நீரும் தானம் செய்து, அதிதிகளுக்கு ருசியான அன்னத்தைப் போஜனம் செய்வித்து, தைரியமும், துயரமற்ற தன்மையும் கொண்டு, மனைவியிடமே மகிழ்ச்சியடையும் நடத்தையுடையவர்கள் மறுபிறவி எடுக்கும்போது எப்போதும் சௌபாக்யசாலிகளாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் செல்வம் இல்லாவிட்டாலும் மனைவியின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகிறார்கள்.

10. உமா: பகவன் ஏராளமான சிறந்த புருஷர்கள் போகங்கள் நிரம்பி இருந்தாலும், துர்பாக்கியத்தால் பீடிக்கப்பட்டவர்களைப் போலக் காணப்படுவதற்கு எந்த கர்மங்கள் காரணமாகின்றன? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இந்த விஷயத்தை நான் கூறுகிறேன். மனஒருமைப்பாட்டுடன் நீ இதைக்கேள். எந்த மனிதர்கள் தம் மனைவியை அவமதித்துத் தன்னிச்சையாகத் திரிகிறார்களோ, ஆகாரமும், அடைக்கலமும் அளிக்காமல் மனைவியின் மனத்தில் சினத்தைத் தோற்றுவிக்கிறார்களோ, அத்தகைய களங்கப்பட்ட நடத்தையுடைய மனிதன் மறுபிறவி எடுத்த பிறகு துர்பாக்கியம் உடையவனாக, பெண்களுக்குப் பிரியமற்றவனாக ஆகிறான். அத்தகையவன் தன் மனைவியிடம் கூட அன்புடன் கூடிய சுகத்தைப் பெறுவதில்லை.

11. உமா: தேவதேவா! மனிதர்களில் சிலர் ஞான-விஞ்ஞானம் நிரம்பியவர்களாக, அறிவுள்ளவர்களாக, வித்வான்களாக இருந்தாலும் துர்கதியில் ஆழ்ந்துவிடுகிறார்கள். அவர்கள் முயற்சி செய்தாலும் அதிலிருந்து விடுபட முடிவதில்லை. எந்த கர்மத்தால் இவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: கல்யாணி! இதன் காரணத்தை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன். எந்த மனிதன் முதலில் வித்வானாக மட்டும் இருந்து, யாருக்கும் ஆஸ்ரயம், அபயம் அளிக்காமல் தன்னுடைய வயிற்றை மட்டுமே போஷிக்கிறானோ, அவன் மறுபிறவி எடுத்தாலும், ஞானமும், அறிவும் இருந்தாலும் ஏழையாகவே இருக்கிறான். ஏன் எனில் நடாத விதை முளைப்பதில்லை.

12. உமா: பகவன்! இவ்வுலகில் முட்டாள், ஜடம், ஞான, விஞ்ஞானமற்ற மனிதன் கூட செழிப்புடையவனாகவும், உறுதியானவனாகவும் இருப்பதற்கு எந்த கர்மம் காரணமாகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! மனிதன் முட்டாளாக இருந்தாலும், தீனதுக்கிகளுக்கு தானமளித்தது, தானத்தின் மகிமையை அறியாமலே தானம் அளித்தது ஆகிய காரணங்களால் அவர்கள் மறுபிறவியில் செழுமையை அடைகிறார்கள். ஒருவன் முட்டாளோ, அல்லது பண்டிதனோ, ஒவ்வொரு மனிதனும் தானத்தின் பலனை அனுபவிக்கிறான். அறிவைப் பின்பற்றாத தானமும் முற்றிலும் பலன் அளிக்கவே செய்கிறது.

13. உமா: தேவ தேவா! மனிதர்களில் சிலர் ஒரு விஷயத்தை ஒருமுறை கேட்டே அதை நினைவில் கொண்டு வருபவராகவும், ஆழ்ந்த

அசுரஞானம் உடையவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். எந்த கர்மத்தால் அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! முன்பு குருவிற்கு சேவை செய்து வந்த மனிதன், ஞானத்திற்காக முறைப்படி குருவைச் சரணடைந்து, பிறகு தானும் மற்றவர்களுக்கு முறைப்படி தன் வித்தையைக் கற்பித்தவன், தன் ஞானத்தின் மூலம் பெருமையைச் செய்து கொள்ளாமல், அமைதியாகவும், மௌனமாகவும் இருந்தவன், கல்விச் சாலைகளை நிறுவியவன் ஆகியவர்கள் மரணத்திற்குப் பின் மறுபிறவி அடையும்போது, மேதாவியாகவும், எந்த விஷயத்தையும் ஒருமுறை கேட்டதும் நினைவில் வைப்பவர்களாகவும், ஆழமான அஷர ஞானம் நிரம்பியவர்களாகவும் ஆகிறார்கள்.

14. உமா: பகவன்! சில மனிதர்கள் முயற்சி செய்தாலும் சாஸ்திர ஞானம் மற்றும் அறிவால் பகிஷ்கரிக்கப்பட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். எந்த கர்ம வசத்தால் அவ்வாறு நிகழ்கிறது எனக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: ஞானத்தினால் கர்வம் கொண்டு தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்பவன், ஞானத்தின் அகங்காரத்தால் மோகம் கொள்பவன், மற்றவர்களை ஆட்சேபணை செய்பவன், ஞானத்தினால் கர்வம் கொள்பவன், ஞானத்தினால் மற்றவர்களின் குற்றங்களை வெளிப்படுத்துபவன், மற்ற ஞானிகளைச் சகித்துக் கொள்ளாதவன், ஆகிய அத்தகைய மனிதன் மரணமடைந்த பின் மறுபிறவி எடுத்தாலும் நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகே மனிதப் பிறவியை அடைகிறான். அந்த மனிதப் பிறவியில் அவர்கள் முயற்சி செய்தாலும் ஞானமும், அறிவும் பெற இயலாதவர்களாகிறார்கள்.

15. உமா: தேவதேவா! மனிதர்களில் பலர் எல்லா வகையான கல்யாண குணங்களுடன், மனைவி, மக்கள், பணியாட்கள் மற்ற செல்வங்கள் நிரம்பியவர்களாக உள்ளனர். இனம், ஐஸ்வர்யம், மனம் கவரும் போகங்கள், பரஸ்பர செழுமை அனைத்தும் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். வியாதியும் தடையும் இன்றி, ரூபம், உடல் நலம், பலம், தன-தான்யம், மனம் கவரும் மாளிகைகள், வாகனங்கள் ஆகிய எல்லா வகையான போகங்களும் நிரம்பப் பெற்று இனச் சகோதரர்களுடன் தடையின்றி ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். எந்த கர்மத்தின் காரணமாக அவ்வாறு அமைகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இதற்குக் காரணமான எல்லா விஷயங்களையும் கேள். செல்வமுடையவனோ, அல்லது ஏழையோ, சாஸ்திர ஞானம், நன்னடத்தை உடையவனாக, தானம் செய்வதை விரும்புவனாக, சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றி மற்றவர்களின் சங்கேதங்களை அறிந்து தானம்

செய்பவனாக, சத்தியம் பொறுமையுடன், லோப-மோகம் இன்றி, நல்ல பாத்திரத்தைத் தானம் அளிப்பவனாக, விரத நியமத்துடன் தன்னைப் போலவே பிறரையும் கருதி, யாரையும் துன்புறுத்தாதவன் இத்தகைய நன்மையைப் பெறுகிறான்.

மென்மையான சீலமும், சுபமான ஆசாரங்களும் நிரம்பி தேவ, பிராமண பூஜை செய்யும் நன்னடத்தையுள்ள மனிதர்கள் மறுபிறவியில் சொர்க்கம் அல்லது பூமியில் தங்கள் நல்ல கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கின்றனர். அத்தகைய மனிதர்கள் மனிதப்பிறவியைப் பெறும்போது நீ கூறியவாறு கல்யாண மயமான குணங்கள் நிறைந்தவர்களாகிறார்கள். அழகு, திரவியம், பலம், ஆயுள், போகங்கள், ஐஸ்வர்யம், உத்தம குலப்பிறப்பு, சாஸ்திர ஞானம் ஆகிய நற்குணங்கள் அனைத்தையும் பெறுகிறார்கள். இவை அனைத்தும் தானத்தாலும், தவத்தாலுமே பெறப்படுகின்றன என்பதை நீ அறிந்து கொள்.

16. உமா: பிரபோ! மனிதர்களில் சிலர் துர்கதியுடன், அதிக துயரத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, தானம், போகம் இவற்றிலிருந்து வஞ்சிக்கப்பட்டு, பயமுடையவர்களாக, துஷ்ட மனைவியால் திரஸ்கரிக்கப்பட்டு, எப்போதும், எல்லா காரியங்களிலும் தடையையே காண்கிறார்கள். எந்த கர்ம வசத்தால் அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! முதலில் அசுர பாவத்துடன், சினமும், பேராசையும் உடையவனாக, உணவுப் பொருட்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டவனாக, கடமையைச் செய்யாமல் நாஸ்திகனாக, தூர்த்தனாக, முட்டாளாக, தன் வயிற்றை வளர்ப்பவனாக, இரக்கமற்றவனாக இருக்கும் மனிதன் மறுபிறவி சமயத்தில் ஏதோ ஒரு வகையில் மனிதனாக எங்காவது பிறக்கிறார்கள். தன் குற்றத்தின் காரணமாகத் துக்கத்தால் வருந்துகிறார்கள். நீ கூறியபடி விரும்பத்தகாத குற்றங்கள் உடையவர்களாகிறார்கள்.

தேவி! மனிதன் செய்த, சுப, அசுப கர்மமே அவனுக்கு சுக-துக்கம் என்னும் பலனை அளிக்கிறது. இப்போது வேறு என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

17. உமா: பகவன்! இவ்வுலகில் மக்கள் சிலர் பிறவியிலேயே குருடர்களாக இருப்பதற்கும், பிறந்த பின் பார்வை இழப்பதற்கும் காரணமான கர்மங்கள் எவை? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்பிற்குரியவனே! முற்பிறவியில் காமம் அல்லது தன்னிச்சையான நடத்தையால் பேராசையுடன் மற்றவர்கள் வீடுகளில் நடந்துகொள்பவர்கள், மாற்றான் மனைவியைக் களங்கத்துடன் பார்ப்பவர்கள், கோப, லோப வசப்பட்டு மற்றவர்களைக் குருடாக்குபவர்கள், அழகிற்குரிய

லக்ஷணங்களைப் பொய்யாக வெளிப்படுத்துபவர்கள் ஆகிய மனிதர்கள் மரணம் அடைந்ததும் யமனால் தண்டிக்கப்பட்டு நீண்ட காலம் நரகத்தில் கிடக்கிறார்கள். பிறகு மனிதப்பிறவியில் பிறக்கும்போதே குருடர்களாகிறார்கள் அல்லது, பிறந்த பின் பார்வை இழக்கிறார்கள். அல்லது எப்போதும் கண் நோயால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

18. உமா: பிரபோ! சில மனிதர்கள் எப்போதும் முகத்தில் வியாதியுடன் இருக்கிறார்கள். பல், தொண்டை மற்றும் கன்னத்தின் ரோகத்தால் கஷ்டப்படுகிறார்கள். சிலர் பிறவியிலிருந்தே அத்தகைய வியாதியுடையவர்களாகவும், சிலர் பிறந்த பிறகு சில காரணங்களால் வியாதியுடையவர்களாகவும் ஆகிறார்கள். எந்த கர்மம் இதற்குக் காரணமாகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! நான் கூறுவதைக் கவனமாகக் கேள். தீய சொற்களைப் பேசும் மனிதர்கள், பெரியவர்கள் அல்லது மற்றவர்களிடம் மிகவும் கடுமையான, பொய்யான, வறண்ட, கோரமான சொற்களைப் பேசுவதாலும் கோபத்தால் மற்றவர்களின் நாக்கைத் துண்டிப்பவர்களும், தங்கள் காரியத்திற்காக அதிகம் பொய் பேசுபவர்களும் இத்தகைய வியாதிகளைப் பெறுகிறார்கள்.

மற்றவரிடம் குற்றம் கண்டு நிந்தையுடன் தீய சொற்களைப் பேசுபவர்கள், மற்றவர்களுடைய காதுகளுக்கு நஷ்டம் விளைவிப்பவர்கள் அடுத்த பிறவியில் காது தொடர்பான பலவகை வியாதிகளின் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். அதுபோலவே, பல், தலை மற்றும் முக சம்பந்தமான எல்லாக் குற்றங்களும் தன் செயலின் பலனாகவே கிடைக்கின்றன.

19. உமா: தேவா! மனிதர்களில் சிலர் வயிறு சம்பந்தமான பல பிணிகளால் துன்பத்தில் மூழ்குகிறார்கள். எந்த கர்மத்தினால் இவ்வாறு நேருகிறது? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: பிரியமான தேவி! காம-க்ரோத வசப்பட்டு, மற்றவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தனக்காக மட்டுமே உணவைச் சேர்த்து, தானே சாப்பிடும் மனிதர்கள், உண்ணத்தகாத உணவைத் தானம் செய்பவர்கள், நம்புபவர்களுக்கு விஷம் கொடுப்பவர்கள், உண்ணத்தகாதவற்றை உண்ணச் செய்பவர்கள், தூய்மையும், மங்களமான நடத்தையும் இல்லாதவர்கள் ஆகிய அத்தகைய நடத்தையுள்ள மனிதர்கள் மறுபிறவியில் மனித சரீரத்தை எவ்வாறாவது பெற்று வியாதியால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். முற்பிறவியில் எவ்வாறு செய்தார்களோ, அவ்வாறே அனுபவிக்கிறார்கள்.

20. உமா: மனிதர்களில் பலர் பிரமேக சம்பந்தமான (சிறுநீரகம்

தொடர்பான) வியாதிகளுக்கு இரையாவதற்கு எந்த கர்மங்கள் காரணமாகின்றன?

மகேஸ்வரன்: தேவி! முற்பிறவியில் மாற்றான் மனைவியின் கற்பை அழித்தவன், பசுப் பிறவியோடு சேர முயற்சித்த தூர்த்தன், அழகில் கர்வம் கொண்டு காமதோஷத்தால் குமரிப் பெண்களோடும், முதிய பெண்களுடனும் விஹாரம் செய்தவன் ஆகியவர்கள் மரணத்திற்குப் பின் மனிதப்பிறவி பெற்றதும் இத்தகைய பிரமேக சம்பந்தமான வியாதிகளால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள்.

21. உமா: பகவன்! எந்த கர்மத்தின் காரணமாக, சிலர் வறட்சி ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு பலமிழக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! மாமிசத்தில் பேராசை கொள்பவன், மிகவும் ஆசை உடையவன், எப்போதும் ருசியான போஜனத்தை விரும்புவன், மற்றவர்களின் போகப் பொருட்களைக் கண்டு எரிச்சல் கொள்பவன், மற்றவர்களின் போகத்தில் குற்றம் காண்பவன் ஆகிய அத்தகைய மனிதர்கள் மறுபிறவியில் வறட்டு வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டு, சரீரத்தின் நரம்புகள் தெரியுமளவு பலவீனர்களாகிறார்கள். தங்களுடைய பாவ கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்கிறார்கள்.

22. உமா: சிலர் குஷ்டரோகியாவது எந்த கர்மத்தின் காரணமாக நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்புடையவனே! முன்பு காயம், வதம், பந்தனம், வீண் தண்டனை மூலம் மற்றவர்களின் உருவத்தை அழித்தவர்களும், யாருடைய விருப்பமான பொருளை நஷ்டம் செய்தவர்களும், மருத்துவனாகி மற்றவர்களுக்குப் பத்தியமற்ற போஜனம் அளிப்பவனும், த்வேஷம் மற்றும் லோபவசப்பட்டு துஷ்டத்தனம் செய்பவனும், இரக்கமின்றிப் பிராணிகளை இம்சை செய்பவனும், மற்றவர்களின் உணர்வை அழிப்பவனும் மறுபிறவியில் மனிதப்பிறவி பெறும்போது நூற்றுக்கணக்கான குஷ்ட ரோகங்களால் சூழப்பட்டுத் துன்புறுகிறார்கள்.

சிலர் தோல் குற்றம் உடையவனாகிறார்கள். சிலர் காய குஷ்டத்தால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். சிலர் வெண்குஷ்டத்தின் அடையாளத்தைப் பெறுகிறார்கள். தேவி! யார் என்ன செய்தானோ, அதன்படியே பலனைப் பெறுகிறான்.

23. உமா: பகவன்! எந்த கர்மத்தின் பலனாக சிலர் அங்கஹீனர்களாகவும், முடவர்களாகவும் ஆகிறார்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்புடைய தேவி! முன்பு லோப-மோகத்தால் மறைக்கப்பட்டு, பிராணிகளை இம்சிப்பதற்காக அவற்றை அங்க பங்கம் செய்தவர்கள், ஆயுதங்களால் வெட்டி அவற்றைச் செயலற்றவர்கள் ஆக்குபவர்கள் ஆகியோர் மறு ஜென்மத்தில் அங்கஹீனர்களாகி விடுகிறார்கள். பிறக்கும்போதே முடமாகப் பிறக்கிறார்கள். அல்லது பிறகு முடவர்களாகி விடுகிறார்கள்.

24. உமா: பகவன்! சில மனிதர்கள் கிரந்தி (வாதநோய்) பில்லகம் (யானைக்கால் வியாதி) ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். எந்த கர்ம வினையால் இவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! யார் முன்பு மக்களின் எலும்பு மூட்டுக்களை அடித்து உடைத்துவிடுகிறார்களோ, குலத்தால் குத்தி வேதனை அளித்தார்களோ அத்தகைய நடத்தையுள்ள மனிதன் மறுபிறவி எடுக்கும்போது கிரந்தி அல்லது பில்லக நோயால் பீடிக்கப்பட்டுக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

25. உமா: தேவ தேவா! சில மனிதர்கள் எப்போதும் கால்களின் வியாதியால் துன்புறுகின்றனர். எந்த கர்மத்தின் காரணமாக அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! முன்பு கோப-லோபத்தின் வசப்பட்டு தேவர்களின் இடங்களைத் தன் கால்களால் பிரஷ்டம் செய்தவன், முழங்காலாலும், குதிகாலாலும் பிராணிகளை அடித்து இம்சை செய்பவன் ஆகிய அத்தகைய நடத்தையுள்ளவன் மறுபிறவி எடுத்ததும், 'ஸ்வபத்' முதலிய பலவகை பாதரோகங்களால் பீடிக்கப்படுகிறான்.

26. உமா: பகவன்! தேவா! இப்புவிയിல் வாதம், பித்தம், கபம் ஆகியவற்றால் தோன்றும் வியாதிகள் ஒன்றாகி மூன்று ஜன்னிகளாலும் வெவ்வேறு ரோகங்களாலும் துன்பப்படும் மனிதர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் பணம் படைத்தவர்களோ அல்லது ஏழையோ, மேற்கூறிய ரோகங்கள் சிலவற்றால் அல்லது எல்லா ரோகங்களாலும் துன்புறுகின்றனர். எந்த கர்மத்தின் காரணமாக அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: கல்யாணி! இதற்கான காரணத்தைக் கேள். முற்பிறவியில் அசுர பாவத்துடன், தன்னிச்சையாக நடந்து, கோபம் உடையவர்களாக, குருத்துரோகியாக ஆகிறவர்கள். மனம் வாக்கு காயங்களாலும், செயலாலும் மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துபவர்கள், வெட்டியும், பிளந்தும் வேதனை

அளிப்பவர்கள், இரக்கமில்லாதவர்கள், மறுபிறவியில் மனிதனாகப் பிறந்தால் அவ்வாறு ஆகிவிடுகிறார்கள்.

அவர்கள் அந்த சரீரத்தில் பல பயங்கர ரோகங்களால் தாப்பப்படுகிறார்கள். சிலருக்கு வாந்தி, சிலருக்கு இருமல், இன்னும் சிலருக்கு ஜரம், அதிசாரம் மற்றும் தாகம் முதலிய கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. பலவகை பாத குல்மங்கள் துன்புறுத்துகின்றன. சிலர் கபதோஷத்தாலும், சிலர் பாத ரோகங்களாலும், வ்ரண குஷ்டங்களாலும் பகந்தர (சிரங்கு) ரோகங்களாலும் பீடிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வாறு அந்தந்த சரீரங்களைப் பெற்று அவர்கள் தாங்கள் செய்த கர்மங்களின் பலனையே அனுபவிக்கிறார்கள். யாருமே செய்யாத கருமத்தின் பலனைப் பெறுவதில்லை. இந்த விஷயம் இவ்வாறே ஆகிறது.

27. உமா: பகவன்! பூதநாதா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். தேவா! சில மனிதர்கள் சிறிய உடலுடன் கோணலான அங்கங்களோடு காணப்படுகின்றனர். சிலர் கூனர், குள்ளர், முடவராகக் காணப்படுகின்றனர். இதற்கு எந்த கர்மம் காரணமாகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! முன்பு எந்த மனிதர் லோப-மோக வசத்தால் வாங்க விற்கப் பயன்படும், தானியத்தை நிறுக்கும், எடைக்கல் மற்றும் தராசுகளை குற்றத்துடன், எடையைக் கூட்டியோ, குறைத்தோ, பயன்படுத்தி எடை போடப்படும் பொருட்களைத் திருடிவிட்டார்களோ, யார் கோபத்துடன் மற்றவரின் உடலைக் காயப்படுத்துகிறார்களோ, மாமிசத்தை உண்டு எப்போதும் பொய் சொல்லுகிறார்களோ அத்தகைய நடத்தை கொண்ட மனிதர்களே மறுபிறவி எடுக்கும்போது சிறிய உடலுடைய குள்ளர்களாகவும், கூனர்களாகவும் ஆகிறார்கள்.

28. உமா: தேவதேவா! மனிதர்கள் சிலர் உன்மத்தம் பிடித்துப் பிசாசுகளைப்போல இங்கும் அங்கும் அலைந்து திரிவதற்கு எந்த கர்மத்தின் பலன் காரணமாகிறது?

மகேஸ்வரன்: தேவி! கர்வமும் அகங்காரமும் கொண்டு பலவகையான பேச்சுகளைப் பேசியவர்கள், மற்றவர்களைக் கேலி செய்தவர்கள், உன்மத்தமாக்கும் போகங்கள் மூலம் மற்றவர்களை மோகத்தில் ஆழ்த்தியவர்கள், சிறுவர்களையும், பெரியவர்களையும் வீண் கேலி செய்தவர்கள். சாஸ்திர ஞானம் மிக்கிருந்தாலும் பொய் கூறியவர்கள் ஆகிய செயல்களைச் செய்தவர்கள் மறுபிறவியில் உன்மத்தர்களாக, பிசாசுகளைப்போல அலைந்து திரிகிறார்கள்.

29. உமா: பகவன்! சிலர் குழந்தைப் பேறின்றிக் கவலைப்படுகின்றனர். மிகவும் முயற்சி செய்தாலும் குழந்தைப் பேறிலிருந்து வஞ்சிக்கப்படுகிறார்கள். எந்த கர்ம வசத்தால் அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! முற்பிறவியில் யார் எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கமின்றி நடந்து கொண்டார்களோ, விலங்கு, பறவை இவற்றின் குட்டிகளையும் கொன்று தின்றார்களோ, குருவிடம் த்வேஷம் வைத்தார்களோ, மற்றவர்களுடைய புதல்வர் மீது குற்றம் சாட்டினரோ, சிராத்தங்கள் மூலம் சாஸ்திர விதிப்படி பித்ரு பூஜை செய்யவில்லையோ, அத்தகைய மனிதர்கள் மறுபிறவியின்போது நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகே மனிதப் பிறவியை அடைகிறார்கள். அந்தப் பிறவியிலும் குழந்தைப் பேறின்றியோ, புத்திர சோகத்தாலோ துன்பமடைகின்றனர் என்பதைத் தெரிந்து கொள்.

30. உமா: தேவதேவா! மனிதர்களில் சிலர் தாம் வாழுமிடங்களில் கலக்கத்துடனே வாழ்கிறார்கள். அத்தகைய ஆவேசம் நிறைந்த சூழல் உடைய தேசத்தில் எப்போதும் சோகத்தில் மூழ்கி துர்கதி உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். எந்த கர்மத்தின் பலனாக இவ்வாறு ஆகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! முன்பு எந்த மனிதர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் லஞ்சம் வாங்கினார்களோ, மற்றவர்களைப் பயமுறுத்தினார்களோ, அவர்களின் மனத்தை மாற்றினார்களோ, ஏழைகளின் கடனை அதிகரிக்கச் செய்தார்களோ, நாய்களோடு விளையாடினார்களோ, காட்டில் மான்களுக்குத் துன்பம் அளித்தார்களோ, பிராணிகளை இம்சித்தார்களோ, தாங்கள் வளர்த்த நாய் மூலம் மக்களை பயமுறுத்தினார்களோ, அத்தகையவர்கள் மரணத்திற்குப் பின் யமனால் தண்டனை அளிக்கப்பட்டு நீண்டகாலம் யமலோகத்தில் கிடக்கிறார்கள். பிறகு ஒரு வழியாக மனிதப் பிறவி பெறும்போது தடைகள் நிரம்பிய, அருவருக்கத்தக்க தேசத்தில் பிறந்து துன்பப்படுகிறார்கள்.

31. உமா: பகவன்! மனிதர்களில் கோழைகள், அலிகள் ஆகியோரும் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் புவியில் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதுடன், தாழ்ந்த காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்கள். நீசர்களுக்குத் துணை போகிறார்கள். இவர்கள் இத்தகைய பிறப்பை, எந்த கர்மத்தின் காரணமாகப் பெறுகிறார்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: கல்யாணி! அதன் காரணத்தைக் கேள். முன்பு பயங்கர கர்மத்தில் ஈடுபட்டு மிருகங்கள் மற்றும் பசுக்களின் ஆண்மையை அழிக்கும் காரியத்தின் மூலம் வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் மரணத்திற்குப் பின் யமனால்

தண்டிக்கப்பட்டு நீண்டகாலம் நரகவாசத்தைப் பெறுகிறார்கள். பிறகு மனிதப்பிறவி பெறும்போது கோழைகளாகவும், அலிகளாகவும் பிறப்பெடுக்கிறார்கள். தேவி! புருஷர்கள் கர்மத்தால் உண்டாகும் பலனைப் பெறுவதுபோல், பெண்களும் தத்தம் கர்மங்களின் பலனை அனுபவிக்க நேருகிறது என்பதையும் நீ தெரிந்துகொள். இப்போது இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

32. உமா: தேவேஸ்வரா! மனித உலகில் பல யுவதிகளே எந்த நன்மைகளும் இன்றி விதவைகளாகக் காணப்படுகிறார்கள். எந்த கர்மத்தின் காரணமாக அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: எந்தப் பெண்கள் முற்பிறவியில் அறிவு அழியப்பெற்று, கணவனின் குடும்பத்தை வீணாக நாசம் செய்கிறார்களோ, விஷம் அளிக்கிறார்களோ, தீ வைக்கிறார்களோ, கணவனிடம் இரக்கமின்றி நடந்து கொள்கிறார்களோ, கணவனிடம் கொண்ட த்வேஷத்தால் கணவனைத் தவிர பிற ஆண்களோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்கிறார்களோ, அத்தகைய நடத்தை உள்ள பெண்கள் யமலோகத்தில் தண்டிக்கப்பட்டு நீண்டகாலம் நரகவாசம் செய்கிறார்கள். பிறகு அவர்கள் மனிதப் பிறவியைப் பெற்று போகங்கள் இன்றி விதவையாகின்றனர். இதனை நீ அறிந்து கொள்.

33. உமா: லோகேஸ்வரா! தேவதேவா! மனிதர்களில் சிலர் தாசபாவத்துடன் காணப்படுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லா வகை கர்மங்களிலும் ஈடுபடுகிறார்கள்; அடிக்கப்படுகிறார்கள். துன்புறுத்தப்படுகிறார்கள், எந்த கர்ம வசத்தால் அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: கல்யாணி அதன் காரணத்தை நான் கூறுகிறேன். தேவி! மற்றவர்களின் செல்வத்தை அபகரிப்பவர்கள். மற்றவர்களுக்குக் கடன் அளித்து அவர்களுடைய செல்வத்தை அபகரிப்பவர்கள், அடமானமாக வைக்கப்பட்ட செல்வத்தைக் கவர்ந்து கொள்பவர்கள், மற்றவர்கள் மறந்துபோன அல்லது தொலைந்துவிட்ட போக்கிய செல்வத்தை அபகரிப்பவர்கள், மற்றவர்களை வதைத்து தனக்கு அடிமைத்தனம் செய்ய வைப்பவர்கள் ஆகிய மனிதர்கள் தங்களின் நடத்தை காரணமாக மரணத்திற்குப் பின் யமனால் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள். நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு மனிதப் பிறவியை எடுக்கிறார்கள். பிறப்பிலிருந்தே அடிமை ஆகிறார்கள்.

முன்பிறவியில் அபகரித்த செல்வத்தின் யஜமானனுக்கு சேவை செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாவத்தின் பலன் முடியும் வரை அடிமைத்தனம் செய்கிறார்கள். இதுவே சாஸ்திரத்தின் தீர்மானமாகும்.

மற்றவர்களின் செல்வத்தை அபகரிக்கும் மக்கள் பசுவாகி பணக்காரனுக்கு சேவை செய்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்வதால் அவர்களுடைய பழைய குற்றங்கள் உண்டாகும் கர்மபலன் அழிந்துவிடுகிறது. எவ்வாறாவது அந்த செல்வத்தின் சொந்தக்காரனை மகிழ்வித்து, அவனுடைய கடனிலிருந்து விடுதலை பெறும் வழியைத் தேட வேண்டும்.

அந்தக் கடனிலிருந்து விடுபடாதவன் மறுபடி பிறவி எடுத்து சேவை செய்ய நேருகிறது. இதிலிருந்து விடுபட விரும்புவன் உழைப்பைச் சகித்து, தலைவனை மகிழ்விக்க விரும்ப வேண்டும். அந்த யஜமானனும் அவனை அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவித்துவிடும்போது தாசன் தூய்மையடைந்து அடிமைத் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டுவிடுகிறான். முதியவர், சிறுவர், பலமற்றவர் ஆகியோரைக் காப்பாற்றுவவர்கள் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவவர்கள் ஆகிறார்கள்.

34. உமா: பகவன்! புவியில் மன்னர்கள் மனிதர்களுக்குத் தண்டனை அளிக்கிறார்கள். அந்தத் தண்டனையால் குற்றம் செய்தவனின் பாவம் அழிந்துவிடுகிறதா? என்னுடைய இந்த ஐயத்தை விளக்குங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்புடையவளே! உன்னுடைய சந்தேகம் சரியானது. இந்த பூமியில் தாங்கள் செய்த குற்றத்திற்காக மன்னன் மூலம் தண்டிக்கப்படுபவர்கள் யமலோகத்தில் யமராஜனால்தண்டிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் புவியில் குற்றம் செய்யாமல் பொய்யாக தண்டனை பெறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் உண்மையான குற்றவாளி நிச்சயம் யமராஜனால் தண்டிக்கப்படுகிறான். ஏன் எனில் யார் குற்றம் செய்தவன், யார் செய்யவில்லை என்பது யமராஜனுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும். இவ்வுலகில் யாரும் யமராஜனை மீற முடியாது. மன்னனும், யமனும் அனைவருக்கும் தண்டனை அளிக்கிறார்கள். மூவுலகிலும், யாராலும் கர்ம பலனை அனுபவிக்காமல் இருக்க முடியாது.

35. உமா: தேவதேவா! புவியின் மனிதர்கள் பாவகர்மத்தைச் செய்து அதை விலக்குவதற்காகப் பிராயச்சித்தம் செய்கிறார்கள். அஸ்வமேத யாகம் எல்லாப் பாவங்களையும் அழிப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். பிராயச் சித்தங்களால் பாவங்களை அழிக்க முடியுமா? எனது இந்த சந்தேகத்தை விளக்குங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! உன்னுடைய ஐயம் சரியானது. முன்பு மகரிஷிகளின் மனத்திலும் இந்த ஐயம் ஏற்பட்டது. நல்லவனோ, கெட்டவனோ, எல்லோர் மூலமும் இருவகையான பாவங்கள் அமைகின்றன. ஒன்று ஏதாவது ஒரு உத்தேசத்துடன் தெரிந்தே செய்யப்படுவது. மற்றொன்று

தெய்வாதீனமாக தானாக அமைவது.

உத்தேசத்தில் வெற்றி பெறும் நோக்கத்துடன் ஒருவன் தீய கர்மத்தைச் செய்யும்போது, அவனுடைய அந்தக் கர்மம் எந்த வகையிலும் அழிய முடியாது. பலனை விரும்பிச் செய்யப்படும் கர்மங்களின் பாவத்தை ஆயிரக்கணக்கான அஸ்வமேத யாகங்களாலும், நூற்றுக்கணக்கான பிராயச்சித்தங்களாலும் அழிக்க முடியாது.

இதுவன்றி, வேறுவகையில் கவனக்குறைவாலோ, தெய்வாதீனமாகவோ அமையும் பாவம், அஸ்வமேத யாகத்தாலும், பிராயச்சித்தத்தாலும் வேறு ஒரு சிறந்த கர்மத்தாலும் அழிந்துவிடுகிறது. இவ்வாறு இதன் மூலம் பாவ கர்ம விஷயத்தில் உன் ஐயம் இப்போது தீர்ந்திருக்கும். இன்னும் நீ என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

36. உமா: சர்வேசா! உலகத்து மக்களும், பிராணிகளும் காரணத்துடனோ, காரணமின்றியோ மரணமடைகிறார்கள். எந்த கர்மத்தின் காரணமாக அவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இந்த விஷயத்தில் ஒரே நிர்ணயம் உள்ளது. அதைக்கேள். முன்பு செய்த கர்மம் மீதமுள்ளவரை மனிதன் உயிர் வாழ்கிறான். அந்தக் கர்மத்தின் விதியை அனுபவிக்கும் காலம் முடிந்ததும் சிறுவர்கள் கூட இறந்து விடுகிறார்கள். அந்த கர்மத்தின் அளவிற்கேற்ப வயதானவர்கள் கூட நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் உன் ஐயத்தை விலக்கிக் கொள்.

37. உமா: எத்தகைய கர்மம் அல்லது நடத்தையால் மனிதர்கள் நீண்ட அல்லது அற்ப ஆயுள் உடையவர்களாகிறார்கள்? இதனைக் கூறியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இந்த ரகசியம் மனிதர்களுக்கு லாபமளிக்கக்கூடியது. அஹிம்சை, உண்மை பேசுதல், கோபமின்மை, பொறுமை, எளிமை, பெரியவர்களின் சேவை, குருபூஜை, புனிதத் தன்மையின் ஞானம், செய்யத்தகாத காரியத்தைச் செய்யாமல் துறத்தல், எப்போதும் பத்தியமான போஜனம் முதலிய நற்குண நடத்தையால் மனிதன் தீர்க்கமான ஆயுளைப் பெறுகிறான்.

தவம், பிரம்மசரியம் மற்றும் ரசாயனங்களைப் பயன்படுத்துவதால் மனிதன் அதிக தைரியசாலியாகவும், பலசாலியாகவும், சிரஞ்சீவியாகவும் ஆகிறான். தர்மாத்மாக்கள் சொர்க்கத்தில் இருந்தாலும், பூவுலகில் இருந்தாலும் நீண்டகாலம் தங்கள் பதவியில் இருக்கிறார்கள்.

பாவம் செய்பவர்கள் பொதுவாக பொய் கூறுபவனாக, இம்சையை விரும்புவவனாக, குருதுரோகியாக, கடமையைச் செய்யாதவனாக, தூய நடத்தை அற்றவனாக, நாஸ்திகனாக, கோர கர்மங்களைச் செய்பவனாக, எப்போதும் மாமிசம் உண்டு. மது அருந்துபவனாக, குருவை வெறுப்பவனாக கோபத்துடனும் கலக்கத்துடனும் இருக்கிறார்கள். அத்தகைய தீய நடத்தை உடையவர்கள் நீண்டகாலம் நரகத்தில் கிடக்கிறார்கள். பிறகு பசு, பறவையாகப் பிறக்கிறார்கள். அவர்கள் மனிதப் பிறவியில் அற்ப ஆயுளையே பெறுகிறார்கள். செல்லக்கூடாத இடங்களுக்குச் செல்வதாலும், உண்ணத் தகாததை உண்பதாலும் மனிதர்களின் ஆயுள் குறைகிறது. இத்தகைய காரணங்களாலேயே மனிதன் அற்ப ஆயுள் உடையவனாகிறான். இவற்றை விடுத்து நல்ல நடத்தையுடன் இருப்பவன் சிரஞ்சீவியாகிறான். இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

38. உமா: மகாதேவா! பெண், புருஷர்களில் ஜீவாத்மாவின் சம்பந்தம் யாருடன் இருக்கிறது. ஜீவாத்மா ஸ்திரீ ரூபமானதா? புருஷ ரூபமானதா? ஒன்றா அல்லது தனித்தனியானதா? தேவா! இதுவே என் சந்தேகம். இதனை விளக்குங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! ஜீவாத்மா மாறுதலற்றது. அது ஆணும் அல்ல; பெண்ணும் அல்ல. அது கர்மத்திற்கேற்ப பல்வேறு வகையாகப் பிறக்கிறது. புருஷனுக்கு ஏற்ற காரியத்தைச் செய்து பெண் கூட ஆணாகவும், பெண் பாவனையுடைய ஆண் அதற்கேற்ற காரியத்தைச் செய்து அந்தக் கர்மத்தின்படி பெண்ணாகலாம்.

39. உமா: சர்வ லோகேஸ்வரா: ஆத்மா கர்மம் செய்யவில்லை என்றால் சரீரத்தில் வேறு யார் கர்மத்தைச் செய்கிறார்கள் என்று கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: பாமினி! கர்த்தா யார் என்பதைக் கேள். ஆத்மா கர்மம் செய்வதில்லை. பிராணியின் குணங்களாலேயே கர்மம் செய்யப்படுகிறது. உலகில் பிராணிகளின் சரீரத்தில் வாதம், பித்தம், கபம் என்னும் மூன்று குற்றங்கள் இருப்பதைப்போல சத்வ, ராஜ, தமம் என்னும் மூன்றும் சரீரம் உடையவனின் குணங்களாகும். இவற்றில் சத்வம் ஒளிமயமானதாகவும், ரஜோகுணம் துக்கரூபமாகவும், தமோகுணம் மோக வடிவினதாகவும் கூறப்படுகிறது. உலகில் இந்த மூன்று குணங்களுடைய கர்மங்களே நிகழ்கின்றன.

உண்மை பேசுதல், பிராணிகளிடம் இரக்கம், தூய்மை, புகழ், அன்பு, பொறுமை, புலனடக்கம் ஆகியவையும் இத்தகைய மற்ற கர்மங்களும் சாத்வீகம் எனப்படுகின்றன. திறமை, செயல்படும் விருப்பம், லோபம்,

விதியிடம் மோகம் பெண் சிங்கம், இனிமை, ஐஸ்வர்ய விருப்பம் போன்றவையும், இதற்குரிய கர்மங்களும் ரஜோ குணத்தால் ஏற்படுகின்றன. பொய்யுரைத்தல், பயம், வறட்டுத்தனம், இம்சை, நாஸ்திகம், சோம்பல், தைரியமின்மை முதலிய பாவனையுடைய கர்மங்கள் தமோ குணத்திற்குரியவை. ஆகவே எல்லா சுப-அசுப காரியங்களும் குணமயமானவை. ஆகவே ஆத்மா அழியாதது கர்மம் செய்யாதது, கலக்கமற்றது என்பதை அறிந்து கொள்.

சாத்வீக மனிதர்கள் புண்ணிய லோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். ராஜஸ மனிதர்கள் மனித உலகத்தில் நிலைபெறுகின்றனர். தமோ குண மனிதர்கள் பசு-பக்ஷியாகப் பிறக்கிறார்கள்; நரகத்தில் வீழ்ந்தவராகவும் ஆகிறார்கள்.

40. உமா: பகவன்! இந்த சரீரம் ஆயுதத்தால் கொல்லப்பட்டால் ஆத்மா தானாகவே ஏன் சென்றுவிடுகிறது? இதை எனக்குக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: கல்யாணி! இதன் காரணத்தைக் கூறுகிறேன். கேள். இது விஷயமாக சூக்ஷ்மமான அறிவுடையவர்கள் கூட மருட்சியடைகிறார்கள். பிறவி எடுத்த பிராணிகளின் கர்மங்கள் கூடியமானதும், இந்த சரீரத்தில் எந்த வகையிலாவது உபத்திரவம் ஏற்படுகிறது. அதனால் சரீரம் அழிந்ததும் தேகாபிமானியான ஜீவன் கர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு அந்த சரீரத்தைத் துறந்து சென்றுவிடுகிறது. சரீரமே அழிகிறது. ஆத்மா அல்ல. ஆத்மா வேதனைகளால் கலங்குவதில்லை. கர்மபலன் மீதம் இருக்கும் வரை ஜீவாத்மா இந்த சரீரத்தில் இருக்கிறது. கர்மம் அழிந்ததும் மீண்டும் சென்றுவிடுகிறது. ஆதி காலத்திலிருந்தே ஆத்மாவின் கதி இவ்வாறே கூறப்படுகிறது. தேவி! இப்போது இன்னும் என்ன கேட்கப் போகிறாய்?

41. உமா: தேவ தேவேசா! ஜீவன் தன் கர்மத்தாலேயே, கர்மத்திற்கேற்ற சுப, அசுப பலனைப் பெறுகிறது என்பது தீர்மானமாகக் கூறப்பட்டது. மற்றவர்களுக்குப் பிடிக்காததைச் செய்தும், ஜீவாத்மா எவ்வாறு சுப பலனைப் பெறுகிறது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: பாக்யவதியே! சுப சங்கல்பத்தின் பலனாக, மனிதர்களின் நன்மை கருதி அவர்களுக்கு துன்பம் அளிக்கும்போது, புருஷன் சுகத்தை அடைகிறான். குற்றம் இழைக்கும் மக்களுக்கு மன்னன் தண்டனை அளிக்கிறான். அவர்களை அதட்டி மிரட்டுகிறான். என்றாலும் அவன் புண்ணியத்தையே பெறுகிறான். குரு தன் சீடனையும், யஜமானன் தன் சேவகனையும் இதேபோல் அதட்டி, திட்டி திருத்துவார்களேயானால் புண்ணியத்தையே பெறுகிறார்கள்.

தீயவழியில் செல்லும் மக்களை ஆட்சி செய்யும் மனிதன் தர்மத்தின் பலனை அடைகிறான். நோயாளிக்கு சிகிச்சையளிக்கும்போது வைத்தியன் அவனுக்குக் கஷ்டமளித்தாலும், வியாதியைத் தீர்க்க முயலுவதால் நன்மைக்குப் பங்காளியாகிறான். இதுபோல உத்தமமான நோக்கத்தோடு மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் அளிப்பவர்களும் புண்ணியத்தைப் பெற்று சொர்க்கம் அடைகின்றனர். ஒரு தீயவன் கொல்லப்பட்டு பல நல்லவர்கள் காப்பாற்றப்படும்போது பாவம் ஏற்படுவதில்லை. மாறாக அது தர்மச் செயலாகிறது. தீமையில்லாத உத்தேசத்துடன் பாவிகளுக்கு தண்டனை அளிப்பது கௌரவத்தை அளிப்பதாகும். இதனால் எந்த தோஷமும் ஏற்படுவதில்லை.

42. உமா: பகவன்! இவ்வுலகில் வாழ்கின்ற நாலுவகைப் பிராணிகளுக்கும் எவ்வாறு ஞானம் கிடைக்கிறது? அது செயற்கையான ஞானமா? அல்லது இயல்பாகக் கிடைப்பதா? இதனை எனக்கு தெளிவுபடுத்துங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இவ்வுலகம் ஸ்தாவரம். ஜங்கமம் என்ற இருவகை பேதங்களால், இரண்டு வகையாகக் காணப்படுகிறது. இந்த இருவகையிலும் நான்கு பிறவிகள் மக்களுக்கு உள்ளன. ஜராயுஜ, அண்டஜ, ஸ்வேதஜ, உத்பிஜ என்பவையே அவை. மரம், செடி, வல்லி, புல் முதலியன உத்பிஜ என்று கூறப்படுகின்றன. பேன், ஈறு போன்ற புழு ஜாதியைச் சேர்ந்தவை ‘ஸ்வேதஜம்’ என்று கூறப்படுகின்றன. சிறகுடையதும், காதிற்குப் பதிலாக காதின் இடத்தில் ஒரு துளையை உடையவை அண்டஜம் என்று கூறப்படுகின்றன. பசு, பாம்பு, மனிதன் ஆகிய பிராணிகள் ஜராயுஜம் என்று கருதப்படுகிறார்கள். இவ்வாறு ஆத்மா இந்த நான்கு வகை ஜாதிகளை ஆதாரமாகக் கொள்கிறது.

மண் மற்றும் நீரின் சேர்க்கையால் ‘உத்பிஜ’ பிராணிகள் பிறக்கின்றன. ‘ஸ்வேதஜ’ பிராணிகளில் குளிர், வெப்பத்தின் சேர்க்கையால் பிறப்பு ஏற்படுகிறது. விதை, வியர்வை இவற்றின் சேர்க்கையால் ‘அண்டஜ’ பிராணிகளின் ஜன்மம் உண்டாகிறது. ஜராயுஜ பிராணிகள் ரஜ, வீரியத்தின் சேர்க்கையில் தோன்றுகின்றன. எல்லா ஜராயுஜப் பிராணிகளிலும் மனிதனின் ஸ்தானம் உயர்ந்ததாகும்.

தேவி! இப்போது தமத்தின் உற்பத்தியைக் கேள். உலகில் இரண்டு வகையான தமம் (இருள்) கூறப்படுகிறது. ஒன்று இரவின் இருள்; மற்றொன்று சரீரத்தில் தோன்றியது. உலகில் ஒளியின் மூலம் இரவின் இருள் அழிந்துவிடுகிறது. ஆனால் தேகத்தில் தோன்றிய இருள் எல்லா ஜோதிகளும் பிரகாசித்தாலும் அமைதியடைவதில்லை. பிரம்மா அந்த தேகத்தின் இருளை

அழிப்பதற்கான எந்த உபாயத்தையும் அறியாமல், பெரும் தவத்தில் ஈடுபடலானார்.

பிரம்மா தவம் செய்தபோது, அவருடைய முகத்திலிருந்து ஆறு அங்கங்களோடும், உபநிஷதங்களோடும் வேதங்கள் நான்கும் தோன்றின. அவற்றைப் பெற்ற பிரம்மா பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். உலக நன்மையை விரும்பி வேதங்களின் ஞானத்தால் சரீரத்திலிருந்து தோன்றிய கோரமான இருளை அழித்தார். இந்த வேதஞானம் கடமை, கடமையல்லாதது என்னும் கல்வியை அளிப்பது; சொல்லக்கூடியது, சொல்லக்கூடாதது என்னும் அறிவையும் அளிப்பதாகும். உலகில் நன்னடத்தையைக் கூறும் ச்ருதி இல்லை என்றால் மனிதர்களும் மிருகங்களைப் போலவே விருப்பப்படி செயல்படத் தொடங்குவர்.

தேவர்கள் மூலமே யாகங்கள் முதலிய கர்மங்கள் தொடங்குகின்றன. யாக பலன்கள் சேருவதாலேயே தேவலோகத்தின் செழிப்பு அதிகரிக்கிறது. இதனால் தேவர்கள் மனிதர்களிடம் மகிழ்ந்து நன்மை அளிக்கிறார்கள். இவ்வாறு பூமி, சொர்க்கலோகம் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று ஒத்துழைத்து மேன்மையடைகின்றன. ஆகவே, வேதமே தர்மத்தின் ஈடுபாட்டினால் உலகனைத்தையும் தரிக்கிறது என்பதை நீ அறிந்து கொள். ஜீவன்களுக்கு முவுலகிலும் ஞானத்தை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு பொருள் கிடையாது. எல்லா வேதங்களின் யதார்த்தமான ஞானத்தைப் பெற்ற த்விஜன் க்ருதக்ருத்யனாகிறான்.

சாதாரண மனிதர்களை விட உயர்ந்த நிலையை அடைந்த வேதங்களைப்போலப் பிரகாசிக்கிறான். காற்று மேகங்களைச் சின்னா பின்னமாக்கிப் பறக்கச் செய்வதுபோல, வேத சாஸ்திரத்தால் உண்டான ஞானம், காமம், க்ரோதம், பயம், கர்வம், பெளதீக அஞ்ஞானம் அனைத்தையும் விரைவில் விலக்கி விடுகிறது. ஞானிகள் செய்த சிறிதளவு தர்மமும் பெரிதாகிவிடுகிறது. அஞ்ஞானத்துடன் செய்யப்பட்ட பெரிய தர்மமும் பலனின்றிப் போய்விடுகிறது.

4.3. உமா: தேவா! சில மனிதர்களுக்கு முற்பிறவி நினைவு உள்ளது. அவர்கள் எவ்வாறு பூர்வ சரீரத்தின் விவரத்தை அறிந்து பிறப்பு எடுக்கிறார்கள்?

மகேஸ்வரன்: தேவி! திடீரென்று மரணமடைந்து மறுபடி எங்காவது பிறப்பவர்களுடைய பழைய சம்ஸ்காரம் சிறிது காலம் வரை அப்படியே இருக்கிறது. ஆதலால் அவர்கள் உலகில் முற்பிறவி விஷயங்களின் ஞானத்துடன் பிறக்கிறார்கள். ‘ஜாதிஸ்மர’ என்ற பெயரில்

அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் வளர வளர கனவு போன்ற அந்த பழைய நினைவு அழியத் தொடங்குகிறது. இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் முட்டாள் மனிதர்கள் பரலோகத்தின் இருப்பில் நம்பிக்கை கொள்வதற்குக் காரணமாகின்றன.

44. உமா: மனிதர்களில் பலர் இறந்த பிறகும் அதே சரீரத்தில் திரும்பிப் பிறப்பதைக் காண முடிகிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன?

மகேஸ்வரன்: இதன் காரணத்தைக் கேள் தேவி. பிராணிகள் அதிகமாக உள்ளன. மரணகாலம் வரும்போது அனைத்துப் பிராணிகளும் பிராணனிலிருந்து பிரிவைப் பெறுகின்றன. தார்மீகர்களான யமதூதர்கள் சிலசமயம் பல மனிதர்களுக்கு ஒரே பெயர் இருப்பதால் மோகவசமாக ஒருவருக்குப் பதில் மற்றொருவரைப் பிடித்துச் செல்கின்றனர். யமராஜன் மாறுதலற்ற அறிவுடன் தன் தூதர்கள் மூலம் செய்யப்பட்ட, செய்யப்படாத எல்லாக் காரியங்களையும் அறிவார்.

ஆகவே, சமய மணிபுரிக்கு தவறாகச் சென்ற மனிதனை யமராஜன் விடுவிக்கிறார். ஆகவே அவர்கள் தங்களுடைய பிராரப்த கர்மத்தின் மீதமான பகுதியை அனுபவிப்பதற்காக மறுபடி திரும்பி வருகிறார்கள். கர்மபோகம் முடிவடையாத மக்களே திரும்பி வருகிறார்கள்.

45. உமா: பகவன்! தூங்குவதால் பிராணிகளுக்குக் கனவு தோன்றுகிறது. இது அவர்களுடைய இயல்பா அல்லது வேறு விஷயமா என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்பானவளே! தூங்கிய பிராணியின் மனத்தில் உள்ள செயலையே கனவு என்று கூறுகிறார்கள். கனவில் சஞ்சரிக்கும் மனம் கடந்த கால, மற்றும் எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்கிறது. அவற்றைப் பார்ப்பதற்கு, பிராணிகளின் கனவு காரணமாக அமைகிறது. இதுவே கனவின் ரகசியம். இப்போது இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

46. உமா: சர்வ பூதேஸ்வரா! உலகில் தர்மத்தின் தூண்டுதலாலேயே கர்மத்தில் ஈடுபாடு உண்டாகிறது என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். சிலர் செயலை பிரத்யட்சமாகக் கண்டு செயலே எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்; தெய்வம் இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். இந்த இரண்டில் யதார்த்தமான உண்மையைக் கூறியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! நான் கூறும் தத்துவ விஷயத்தைக் கேள். அவற்றில் ஒன்று முன்பு செய்த கர்மம். மற்றொன்று இவ்வுலகில் செய்யப்படுவது. இப்போது நான் தெய்வம், மனிதன் இரண்டாலும்

அமைக்கப்படும் லௌகிக கர்மத்தைக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேள்.

விவசாயத்தில் உழவு, நடவு, அறுவடை போன்ற பல கர்மங்கள் உள்ளன. இவையனைத்தும் மனிதனால் செய்யப்படும் மானுஷ கர்மங்கள் ஆகும். இந்தக் கர்மங்களில் தெய்வத்தின் காரணமாகவே வெற்றியும் தோல்வியும் கிடைக்கிறது. மானுஷ கர்மத்தால் தீமையும் நேரலாம். உத்தமமான முயற்சியால் புகழும் தீய உபாயங்களைப் பின்பற்றுவதால் இகழ்ச்சியும் கிடைக்கிறது. ஆதிகாலத்திலிருந்தே உலகின் நிலை இதுதான்.

விதை விதைத்தல், அறுவடை செய்தல் முதலியன மனிதனின் வேலை. ஆனால் உரிய சமயத்தில் மழை பொழிதல், விதை நன்றாக முளைத்து செழிப்பாக வளருதல், நல்ல விளைச்சலைத் தருதல் ஆகிய காரியங்கள் தெய்வ அனுசூலத்தாலேயே நடைபெறுகிறது. பஞ்ச பூதங்களின் நிலை, கிரக, நக்சத்திரங்களின் நடமாட்டம், மனிதர்களின் அறிவு எட்ட முடியாத நிலை, அல்லது எந்த வழியாலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத கர்மங்கள், சுபமானவை ஆனாலும் அசுபமானவையானாலும் தெய்வத்தினுடையவை என்றே கருதப்படுகிறது.

மனிதன் தானே செய்ய முடிந்ததை பெளருஷம் என்று கூறுகிறார்கள். தெய்வம் இல்லாமல் புருஷார்த்தத்தால் மட்டுமே முயற்சி வெற்றி தருவதில்லை. ஒவ்வொரு பொருள், அல்லது காரியமும், புருஷார்த்தம், தெய்வம் இரண்டாலுமே தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தெய்வம், புருஷார்த்தம் இரண்டின் சமமான கால ஒத்துழைப்பால் காரியங்கள் நடந்து முடிகின்றன. ஒரே காலத்தில் குளிர்ச்சியும் வெப்பமும் இருப்பதுபோல, ஒரே சமயத்தில் தெய்வம், புருஷார்த்தம் இரண்டும் செயலாற்றுகின்றன.

தெய்வம், புருஷார்த்தம் என்ற இரண்டிலும், அறிவுடையவன் புருஷார்த்தத்தை முதலில் செய்ய வேண்டும். நடக்க முடியாததைத் தொடங்குவதால் மனிதன் புகழுக்குப் பாத்திரமாகிறான். உலகில் பூமியைத் தோண்டுவதால், நீரும், கட்டையைக் கடைவதால் அக்னியும் கிடைக்கிறது. அதுபோல மனிதன் புருஷார்த்தம் செய்யும்போது, தெய்வத்தின் ஒத்துழைப்பு தானே கிடைத்துவிடுகிறது. கர்மம் செய்யாத மனிதனுக்கு தெய்வத்தின் உதவி கிடைப்பதில்லை. ஆகவே எல்லாக் காரியங்களின் ஆரம்பமும், வெற்றியும் தெய்வம், புருஷார்த்தம் இரண்டையும் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது.

47. உமா: சர்வலோகேசா! கர்ம பலனை அனுபவிப்பவர்களுக்கு ஜீவாத்மா என்னும் ஒரு பொருளின் இருப்பு கிடையாது. ஆகவே, இறந்த ஜீவன் மறுபடி பிறப்பதில்லை. மரத்திலிருந்து பழம் உண்டாவதுபோல

இயல்பாகவே எல்லாம் உற்பத்தியாகின்றன. உலகம் இயல்பாகவே தோன்றுகிறது. தவம், தானம் முதலிய கர்மங்கள் வீணாகவே தோன்றுகின்றன. ஜீவாத்மாவிற்கு மறுபிறவி இல்லை என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

சாஸ்திரங்களின் பரோக்ஷவாதி சொல்லைக் கேட்டும், பிரத்யக்ஷ தரிசனம் இல்லாததாலும் பலர் அவை அனைத்தும் இல்லை; பரலோகமில்லை என்று ஐயம் கொண்டுள்ளனர். இந்த இருபேதங்களுக்குள் யதார்த்தமானதை எனக்குக் கூறியருளுங்கள்.

உமா இவ்வாறு தன் ஐயத்தைக் கேட்டதும், முனிவர்கள் அனைவரும், இதன் விடையைக் கேட்பதற்காக ஆவல் கொண்டார்கள்.

மகேஸ்வரன்: மகா பாக்யவதியே! இதுபற்றி நாஸ்திகர்கள் கூறுவது சரியல்ல அது களங்கப்பட்டவர்களான சாஸ்திர துரோகிகளின் கருத்தாகும். நான் இதுவரை உன்னிடம் கூறியவை அனைத்தும் சாஸ்திரம் கூறுபவை. அனுபவபூர்வமானவை. பழங்காலத்திலிருந்தே மனிதர்களில் வித்வான் ஆனவர்கள், வேத சாஸ்திரத்தைப் பின்பற்றி ஆசைகளை வேருடன் களைந்து, தைரியத்துடன் உத்தமமான ஆசனத்தில் அமர்ந்து தியானத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்கள் கர்மங்களின் பலனை நேருக்கு நேர் கண்டு சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள்.

இவ்விதம் பரலோகத்தில் சிரத்தையால் உண்டாகும் பெரும் பயன் கிடைக்கிறது. தன் நன்மையை விரும்பும் மனிதனுக்கு அறிவு, சிரத்தை, பணிவு ஆகியவை மேன்மை அடைவதற்கான சாதனங்களாகும். ஆகவே, சில மனிதர்களே மேற்கூறிய சாதனத்தில் நிரம்பி சொர்க்கம் முதலிய புண்ணிய லோகங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். இந்த சாதனங்கள் இல்லாதவர்கள் நாஸ்திக பாவத்தை ஆஸ்ரயிக்கிறார்கள்.

வேதத்தை வெறுக்கும் முட்டாள்கள், நாஸ்திகன், உறுதியான தீர்மானம் இல்லாதவன், செயலற்றவன், அன்னத்தை விரும்புவவனுக்கு ஏதும் கொடுக்காமலேயே வீட்டிலிருந்து வெளியேற்றும் பாவி மனிதன் ஆகியோர் அதம கதியை அடைகிறார்கள். மறுபிறவி இருக்கிறது. இல்லை என்னும் விஷயத்தில் மிகப்பெரிய வித்வான்களும் மருட்சி கொள்ளுகிறார்கள். நூற்றுக்கணக்கான யுக்தி உடைய வாதங்களாலும் அதை முற்றிலுமாக அறிய முடிவதில்லை. இது பிரம்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. இதை தேவரும் அசுரரும் கூட மிகவும் கடினமானதாக அறிகிறார்கள். அவ்வாறு இருக்கும்போது, உலகில் களங்கமுடைய அறிவைக் கொண்ட மனிதன் இதை அறிய விரும்பினாலும் எவ்வாறு அறிய முடியும்?

தேவி! வேதத்தில் முழுமையாக நம்பிக்கை வைத்து, பரலோகமும்,

மறுபிறவியும் உண்டு என்று அறிய வேண்டும். இதனால் ஆஸ்திகன் நன்மை அடைகிறான் வேத சம்பந்தமான, ரகசியமான விஷயங்களில் யுக்தி வாதம் பயன் தராது. தன் நன்மையை விரும்புபவர்கள் இவ்விஷயத்தில் குருடனையும், செவிடனையும்போல நடந்து கொள்ள வேண்டும். நாஸ்திகர்களின் பக்கம் பார்க்கவும் அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கவும் கூடாது. இது ரிஷிகளுக்கு ரகசியமான, மனிதர்களுக்கு நன்மையளிக்கும் விஷயமாகும்.

48. யமலோகம், அதன் வழிகள், நரக துன்பங்கள்; கர்மத்திற்கேற்ற பிறப்பு விஷயம்

உமா: பகவன்: சர்வலோகேசா! சங்கரா! யமனின் தண்டனைகள் எவ்வாறு இருக்கின்றன. இறந்த பிராணிகள் யமலோகத்திற்கு எவ்வாறு செல்கின்றன? யமராஜனின் சேவகர்கள், அவரது மாளிகை, அவர் அளிக்கும் தண்டனை இவையனைத்தையும் நான் தங்களிடம் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! கல்யாணி! இந்தக் கேட்கத் தகுந்த விஷயங்கள் அனைத்திற்கும் பதிலைத் தெரிந்து கொள். சுபமானவளே! யமராஜனின் பெரிய மாளிகை தென் திசையில் உள்ளது. அது மிகவும் விசித்திரமானதும், அழகானதும் ஆகும். பித்ருக்களும், பிரேதங்களும், யமதூதர்களும் நிரம்பப் பெற்றது. கர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட பல பிராணிகளின் சமுதாயம் அந்த யமலோகத்தில் நிறைந்துள்ளன.

அங்கு உலக நன்மைக்காக, யமன் பாவிடர்களுக்கு எப்போதும் தண்டனை அளித்தவாறு வாசம் புரிகிறார். அவர் தன்னுடைய மாயா சக்தியால் எப்போதும் பிராணிகளின் சுப-அசுப கர்மங்களை அறிகிறார். மாயை மூலமே ஆங்காங்கே உள்ள பிராணி சமுதாயத்தை சம்ஹாரம் செய்து கொண்டு வருகிறார். அவருடைய மாயா மயமான பாசத்தை தேவர்களும், அசுரர்களும் அறியாதபோது மனிதர்கள் எவ்வாறு அறிய முடியும்?

யமலோகத்தில் வாசம் புரியும் யமராஜனின் தூதர்கள் பிராரப்த கர்மம் கூடினமாகிய பிராணிகளைப் பிடித்து யமனிடம் கொண்டு செல்கிறார்கள். அவர்களைக் கொண்டு வருவதற்கான காரணத்தை யமதூதர்களே ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர். உலகில் கர்மத்திற்கேற்ப உத்தம, மத்யம, அதம என்னும் மூன்று வகைப் பிராணிகள் உள்ளன. யமதூதர்கள் எல்லாப் பிராணிகளையும் பிடித்துச் சென்று யமலோகத்தில் சேர்க்கிறார்கள்.

தார்மீக புருஷர்கள் உத்தமர்கள் ஆவர். அவர்கள் தேவர்களைப்போல

சொர்க்கத்தைப் பெற அதிகாரிகளாகிறார்கள். தங்களுடைய கர்மத்திற்கேற்ப மனிதர்களாப் பிறவி அடைபவர்கள் மத்யமர்கள் ஆகிறார்கள்.

பசு-பக்ஷியாகப் பிறந்து நரகத்திற்குச் செல்லும் கீழ்த்தரமான ஜீவன்கள் அதம தரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இறந்த, மரணமடைந்த எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் மூன்று வகையான வழிகள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று அழகானது; இரண்டாவது தடையற்றது. மூன்றாவது கடக்க முடியாதது; கடினமானது. அழகான வழி கொடிகளால் சோபையுற்று மலர் மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. அது நன்கு தூய்மை செய்யப்பட்டு, நீர் தெளிக்கப்பட்டு, தூபத்தின் நறுமணம் நிரம்பியுள்ளது. அது நடப்பவர்களுக்கு சுகம் தருவது; மனம் கவருவது ஆகும்.

இரண்டாவது தடையவற்ற வழி, 'நிராபாத' வழியாகும். லௌகிக மார்க்கத்தைப்போல அழகானது. மூன்றாவது வழி பார்ப்பதற்கே துன்பம் அளிக்கக்கூடியது. 'துர்தர்ஷ' என்று கூறப்படுகிறது. அது நாற்றமும் இருளும் நிறைந்தது. சிறு கூழாங்கற்கள் வியாபித்தது; கடுமையானது. அந்த வழியில் நாய்களும், கூர்மையான பற்களுடைய கொடிய விலங்குகளும் அதிகமாக உள்ளன. அந்த வழியில் செல்பவர்களுக்கு அது மிகவும் கடக்க முடியாதது.

இனி, யமதூதர்கள், குறிப்பிட்ட சமயத்தில் உத்தம, மத்யம, அதம புருஷர்களை, இந்த வழியில் எவ்வாறு கொண்டு செல்கிறார்கள் என்பதைக் கேள். உத்தம புருஷர்களைக் கொண்டு செல்வதற்கு வரும் யமதூதர்கள் அழகிய, ஆடை அணிகளை அணிந்து, அந்த உத்தம புருஷர்களை உடன் அழைத்துக் கொண்டு அழகான வழியில் சுகமாகச் செல்கிறார்கள். நடுத்தர பிராணிகளை மத்யம வழியால் போர் வீரன் உருவில் வரும் யமதூதர்கள் தங்களுடன் அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

சண்டாள வேஷமணிந்த யமதூதர்கள், அதம தரத்துப் பிராணிகளைப் பிடித்து, அவர்களை அச்சுறுத்தியும், திட்டியும் பாசங்களால் கட்டி இழுத்து, 'துர்தர்ஷ' என்னும் கடக்க முடியாத கொடிய வழியில் அழைத்துச் செல்கின்றனர். இவ்வாறு மூன்று வகை பிராணிகளும், மூன்று வகை யமதூதர்களால், மூன்று வகையான வழிகளில் யமலோகத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்கப்படுகின்றனர்.

பாக்கியவதியே! அங்கு நான்காவது லோக பாலகனான யமராஜன் தர்மம் என்னும் ஆசனத்தின் மீது சபையின் தலைவனாக வீற்றிருக்கிறார். யமராஜன் ஆயிரக்கணக்கான உறுப்பினர்கள் சூழத் தன் சபையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். யமதூதர்கள் அவரிடம் தாங்கள் அழைத்து வந்த பிராணியைக் காட்டி அறிவிக்கிறார்கள். யமராஜன் அங்கு அழைத்து

வரப்பட்ட பிராணிகளின் சுப-அசுப கர்மங்களின் வர்ணனையைக் கேட்டு, அவர்களில் சிலருக்கு மதிப்பளிக்கிறார்; சிலருக்கு தண்டனை தருகிறார்.

யமலோகம் சென்ற உத்தம புருஷர்களை, யமராஜன் முறைப்படி வரவேற்று அவர்களிடம் நலம் விசாரித்து, அவர்களைப் பூஜித்து, அவர்களுடைய நல்ல கர்மங்களைப் புகழ்ந்து, அவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட புண்ணியலோகம் செல்ல அனுமதியளிக்கிறார். பிறகு அந்த உத்தம புருஷர்கள் சொர்க்கலோகம் செல்கிறார்கள்.

மத்திய புருஷர்களுடைய கர்மங்களைப் பற்றிக் கேட்டு, அவர்கள் மீண்டும் மனிதப் பிறவியில் பிறப்பதற்கு யமராஜன் ஆணையிடுகிறார். பாசங்களால் கட்டி இழுத்து வரப்பட்ட அதமப் பிராணிகளின் பக்கம் யமராஜன் பார்ப்பதும் கிடையாது. சண்டாளனைப் போலக் காணப்படும் பயங்கர யமதூதர்களே யமனின் ஆணைப்படி, அந்த அதமர்களை வேதனைப்படுத்தும் இடங்களுக்கு அழைத்துச் சென்று, பலவகை துன்பங்களை அளித்து, நரகம் என்னும் பள்ளத்தில் வீழ்த்துகின்றனர். பிறகு அவர்கள் தலைமீது சம்யமனி, பாறைகள் போடப்படுகின்றன. இரும்பு போன்ற அலகுள்ள பெரிய காகங்களும், கொக்குகளும் அவர்களைப் பிடுங்கித் தின்கின்றன.

பல பாவினை யமதூதர்கள் கோரமான ‘அசிபத்ர’ வனத்தில் சுழற்றுகிறார்கள். அங்கு கூரான பற்களை உடைய நாய்கள் அவர்களைக் கடிக்கின்றன. யமலோகத்தில் சிறுநீரும், ரத்தமுமே நீராகப் பெருகும் ‘வைதரணி’ என்னும் நதி உள்ளது. முதலைகள் நிரம்பியுள்ள அந்த நதியில் யமதூதர்கள் இந்தப் பாவினை வீழ்த்துகின்றனர். தாகமுள்ளவர்களை அந்த இழிந்த நீரைக் குடிக்கச் செய்கின்றனர்.

அங்கு முட்கள் நிரம்பிய பல இலவ மரங்கள் உள்ளன. சில பாவினை யமதூதர்கள் அந்த மரத்தின் மீது ஏறச் செய்கிறார்கள். எள்ளைச் செக்கில் ஆட்டுவதைப்போலப் பாவினை பலர் யந்திர செக்கில் ஆட்டப்படுகின்றனர். சிலர் கும்பீ பாகத்தில் சமைக்கப்படுகின்றனர். சிலர் தகிக்கும் மணலில் வறுக்கப்படுகிறார்கள். பலர் ரம்பம் போன்ற ஆயுதங்களால் அறுக்கப்படுகின்றனர். பலர் சூலத்தால் துண்டாக்கப்படுகின்றனர். சில பாவினின் உடல் மெல்லிய ஊசியால் குத்தப்படுகின்றது.

யமதூதர்கள் தண்டனை அளிக்கும்போது, “நீ இந்தப் பாவம் செய்ததற்காக, இந்த தண்டனை வழங்கப்படுகிறது என்று அறிவிக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு கொடுமைக்கு ஆளாகி, நரகத்தில் துக்கங்களைச் சகிக்கும் ஜீவன் தன் பாவத்தை நினைத்துக் கூவி, கத்தி, அழுது வருந்தினாலும் எந்த வேதனையிலிருந்தும் விடுதலை பெறுவதில்லை. இவ்வாறு பாவம் செய்த பிராணிகள் நரகத்தில் பல்வேறு தண்டனையை அனுபவித்து, பாவத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். நரகத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் வேதனைகள் அவர்களது பாவம் என்னும் குற்றத்தை அழிப்பவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

உமா: பிரபோ! நரகங்களில் பாவி்கள் எந்த வகையில் தண்டனை பெறுகிறார்கள்? எத்தனை நரகங்கள் உள்ளன? அவை எவ்வாறு உள்ளன?

மகேஸ்வரன்: பாமினி! நீ கேட்டதைக் கூறுகிறேன். பாவம் செய்த பிராணிகளுக்குப் பூமிக்குக் கீழே அமைந்துள்ள பயங்கரமான நரகங்களில் முக்கியமானவையாக ஐந்து நரகங்கள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் முதலாவது ‘ரௌரவம்’ என்னும் நரகம். அது 100 யோஜனை நீளமும், 100 யோஜனை அகலமும் உடையது. இருள்மயமானது; துன்பங்கள் நிறைந்தது. துர்கந்தம் வீசுவது. கொடிய புழு-பூச்சிகள் நிரம்பியது. மிகவும் கோரமான வருணிக்க முடியாதது ஆகும். பாவி்கள் அந்த நரகத்தில் நின்று கொண்டிருக்க வேண்டியுள்ளது. அங்கு அமரவோ, தூங்கவோ இடம் கிடையாது.

மலத்தின் நாற்றம் நிறைந்த அதில் நனைந்த பாவி்களை அங்குள்ள புழுக்கள் சாப்பிடுகின்றன. சாதாரண கொடுமைகளைக் காட்டிலும் பத்து மடங்கு துயரம் உடைய அங்கு, பாவியான ஜீவன்கள் கூவி, கத்தி, அழுது வேதனைகளை அனுபவிக்கிறார்கள். அவர்கள் துக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்காக சுற்றி வந்தாலும் அவர்களை விடுவிப்பவர் யாரும் இல்லை.

இரண்டாவது நரகம் ‘மகாரௌரவம்’ எனப்படும். அது நீளம், அகலம் துக்கம் அனைத்திலும் ரௌரவத்தைப்போல இருமடங்கு பெரியதாகும். மூன்றாவது நரகம் ‘கண்டகா’ வனமாகும். அது நீள அகலம், துன்பம் அனைத்திலும் மேற்கூறிய இரண்டையும் விட இருமடங்கு அதிகமாகும். அதில் கோரமான, மகாபாவம் செய்த பிராணிகள் பிரவேசிக்கின்றனர்.

நான்காவது நரகம் ‘அக்னிகுண்டம்’ என்று பிரசித்தமானது. இது மூன்றாவதைக் காட்டிலும் இருமடங்கு துயரமளிப்பது. அங்கு பெரும் அமானுஷக துயரத்தை சகிக்க நேருகிறது. ஐந்தாவது நரத்தின் பெயர் பஞ்சகஷ்டம்.

அங்கு அளிக்கப்படும் கோரமான துக்கத்தை உள்ளபடி வர்ணனை செய்ய முடியாது. ஐந்து புலன்களாலும் சகிக்க முடியாதது என்பதால் அதன் பெயர் பஞ்ச கஷ்டம் என்பதாகும். அங்கு மிகப்பெரிய ஜீவன்கள் நீண்ட காலம் வரை அமானுஷக துக்கத்தை அனுபவிக்கின்றன. இதற்குச் சமமான

அல்லது இதைவிடப் பெரியதான எந்த துக்கமும் கிடையாது. பஞ்ச கஷ்டம் எல்லா துக்கங்களின் இருப்பிடமாகக் கூறப்படுகிறது.

இவற்றைத் தவிர இன்னும் பல 'அவீசி' முதலிய நரகங்கள் உள்ளன. இங்கு நரகநிவாசிகள் அழுது புலம்பியவாறு உள்ளனர். சிலர் நாற்புறமும் சுற்றி வருகின்றனர். சிலர் பூமியின் மீது கிடந்து துடிதுடிக்கின்றனர். சிலர் சூலம் ஏந்திய எமதூதர்கள் மூலம் தடுக்கப்படுகின்றனர். பாவங்கள் தீரும் வரை ஜீவன்களுக்கு நரகங்களிலிருந்து விடுதலை கிடைப்பதில்லை. எல்லா பாவங்களும் அழியும் வரை அவை தாம் செய்த குற்றங்களால் ஏற்பட்ட பாவத்தை நினைத்து அங்கு சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன. இவ்வாறு பாவங்களின் பலனை நரகத்தில் அனுபவித்து முடித்த பிறகே அவை விடுதலை பெறுகின்றன.

உமா: மகேஸ்வரா! பாவியான ஜீவன் எவ்வளவு காலம் நரகங்களில் இருக்கின்றன என்பதைக் கூறியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! பாவி தன்னுடைய பாவங்களுக்கு ஏற்றவாறு லக்ஷம் வருஷங்கள் முதல் மகாபிரளய காலம் வரை நரகத்தில் வாசம் செய்வதாக சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

உமா: பகவன்! அந்த நரகங்களில் எந்தெந்த வகை பாவிகள் வாசம் புரிகிறார்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: 'ரௌரவ' நரகத்தில் லக்ஷம் ஆண்டுகள் இருக்கும் நியமம் உள்ளது. அங்கு மனிதர்களைக் கொன்றவர்களும், நன்றியில்லாதவர்களும், பொய் சொல்பவர்களும் போகிறார்கள். மகா ரௌரவத்தில் அந்த பாவிகள் இரண்டு லக்ஷம் வருஷம் வரை பக்குவப்படுத்தப்படுகிறார்கள். மூன்றாவது கண்டகாவனத்தில் மகாபாவி மனிதர்கள் துன்பப்படுகிறார்கள். நான்காவது அக்னி குண்ட நரகத்தில் பாவிகள் மகாபிரளய காலம் வரை தாப்பப்படுகிறார்கள். பஞ்ச கஷ்டம் நரகம் நீண்ட நாட்கள் கோரமான கஷ்டம் அளிப்பது ஆகும். இதற்கும் கீழே உள்ள மற்ற நரகங்களிலும் கஷ்டத்தை அனுபவித்து, பாவம் குறைந்த பிறகு மனிதன் அந்த நரகங்களிலிருந்து விடுபட்டு புழு பிறவியை அடைகிறான். அல்லது உத்பிஜ பிறவியில் தோன்றி சிறிது பாவத்தை அனுபவித்து பசு-பகூழியாகப் பிறக்கிறான். அதில் கர்மபலனை அனுபவித்த பிறகே மனித சரீரம் கிடைக்கிறது.

உமா: பாவம் செய்யும் மனிதர்கள் எந்த வகையால் பலவகை பிறவிகளில் தோன்றுகிறார்கள்.

மகாதேவன்: தேவி! ஜீவாத்மா எப்போதும் கர்மத்திற்கு அதீனமாக இருந்து பல்வேறு பிறவிகளில் பிறக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் மாமிசத்திற்காகப் பேராவல் கொள்பவன் காகம் மற்றும் கழுகாகப் பிறக்கிறான். எப்போதும் மது அருந்துபவன் பன்றியாகப் பிறக்கிறான். உண்ணக்கூடாததை உண்பவன் ஐயமின்றிக் காகமாகப் பிறக்கிறான். தற்கொலை செய்து கொள்பவன் பிரேதப் பிறவி எடுக்கிறான். மற்றவர்களைப் பற்றிக் கோள் சொல்பவரும் நிந்தனை செய்பவரும் சேவலாகப் பிறக்கிறார்கள்.

நாஸ்திகனான முட்டாள் மிருக ஜாதியில் பிறக்கிறான். இம்சை அல்லது வேட்டைக்காக அலைபவன் பூச்சி இனத்தில் பிறக்கிறான். மிகவும் கர்வமுடையவன் மரணத்திற்குப் பிறகு கழுதைப் பிறவியை அடைகிறான். சேரக்கூடாதவன், மற்றும் மாற்றான் மனைவியோடு சேருபவன் எலிப் பிறவியைப் பெறுகிறான் நன்றி கெட்டவனும், நண்பனைக் கொன்றவனும் நரியாகவும், ஓநாயாகவும் பிறக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் செய்த உபகாரத்தைக் கருதாதவனும், புதல்வனைக் கொன்றவனும் ஸ்தாவர பிறவியில் பிறக்கிறார்கள். தன்னுடைய அசுப கர்மங்களின் காரணமாக மேற்கூறிய பல்வேறு பிறவிகளில் பிறப்பெடுக்கிறான்.

இதேபோல வெவ்வேறு ஜாதிகளில் பிறக்கும் பாவம் செய்த பிராணிகள் எந்த வகையிலாவது அவற்றிலிருந்து விடுபட்டு மீண்டும் மனிதனாகப் பிறப்பு அடைகிறது. இரும்பை அடிக்கடி தீயில் காய்ச்சுவதால் அது தூய்மையடைவதுபோல மிகுந்த துயரத்தால் தாபமுற்று, பலவந்தமாகவே ஜீவாத்மா தூய்மையடைகிறது. எனவே எல்லா ஜன்மங்களிலும் மனித ஜன்மம் கிடைத்தற்கு அரிதான பிறவியாகும்.

சுப-அசுபமான மூவகை கர்மங்கள், அவற்றின் வடிவம்; பலன்; மது அருந்துவதால் ஏற்படும் குற்றங்கள்; புண்ணியத்தின் வருணனை; விரதத்தின் விளக்கம்; விரத காலத்தில் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் முறை ஆகாரத் தூய்மை; உண்ணத் தகுந்தது-தகாதது; குருஜனங்களைப் பூஜித்தல்; உபவாச விதிகள்; பிரம்மசரிய சிறப்பு தீர்த்தங்களின் விளக்கமும், சிறப்பும்; தானம் என்பதன் சிறந்த ஆறு குணங்கள்; தேச-கால விளக்கம்; தானம் பலனின்றிப் போவதன் காரணம்; அன்னம், சொர்ணம், கோ, பூமி, கன்னிகை, வித்தை, எள் மற்றும் பலவகைப் பொருட்களின் தான பலன்கள்; தேவ யக்ஞம், லௌகிக பூஜை இவற்றின் விளக்கமும், பலன்களும்

49. உமா: பகவன்! நான் இப்போது, சுபம், அசுபம் என்றும் கூறப்படும் கர்மத்தைச் சுருக்கமாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மகேஸ்வரன்: சோபனே! கர்மங்களை இரண்டாகக் கூறலாம். முதலாவது புண்ணியம்; இரண்டாவது பாவ கர்மமாகும். அவற்றில் பாவகர்மம் மனத்தால், வாக்கால், செயலால் செய்யப்படும் பாவங்கள் என மூன்று வகையாகும். அறிவில் மருட்சி தோன்றி இந்தப் பாவங்கள் உண்டாகின்றன. முதலில் மனத்தில் கர்மத்தின் சிந்தனை உண்டாகிறது. பிறகு வாக்கால் அது கூறப்படுகிறது. அதன்பின் செயல் மூலம் நிறைவேற்றப்படுகிறது.

அபித்ரோகம், அகூயை, மாற்றானின் பொருளை விரும்புதல் ஆகியவை மானசிக அசுப கர்மங்களாகும். தர்ம காரியத்தில் சிரத்தையில்லாமல் போவது பாவ காரியத்தில் மகிழ்ச்சியும் உற்சாகமும் தோன்றுவது என்பவை மானசிக பாவம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

பொய்ச் சொற்கள், கடுமையான சொற்கள், சம்பந்தமற்ற சொற்களைப் பேசுதல், மற்றவர்களை நிந்தித்தல் இவை வாக்கால் உண்டாகும் பாவங்கள் ஆகும். சேரத் தகாத பெண் மற்றும் மாற்றான் மனைவியோடு சேருதல், பிராணிகளின் வதம், பலவகையாக பிராணிகளைத் துன்புறுத்துதல், மற்றவரின் செல்வத்தைத் திருடுதல், அழித்தல், உண்ணத் தகாத பொருட்களை உண்ணுதல், தீய பழக்கங்களில் பற்று வைத்தல், கர்வம் கொள்ளுதல், அடங்காத தன்மை, கர்வத்தோடு மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துதல், தகாத காரியங்களைச் செய்தல், புனிதமற்றதைக் குடித்தல், பாவிஞ்ஞடன் தொடர்பு வைத்தல், பாவ காரியத்தில் உதவி செய்தல், அதர்மத்தை அதிகரிக்கும் காரியம் செய்தல், ஆகிய அசுப கர்மங்கள், செயல் அல்லது சரீரத்தால் செய்யப்படும் பாவங்கள் ஆகும்.

மானச பாவத்தைக் காட்டிலும் வாக்கின் பாவம் அதிகமானது. வாக்கின் பாவத்தைக் காட்டிலும் சரீர பாவம் அதிகமானதாகும். இவ்வாறு மூன்று வரையான பாவ கர்மங்கள் மனிதனை வீழ்ச்சியடையச் செய்கின்றன. மனிதன் செய்யும் மூவகைப் பாவங்களும், அவனை பாவமயமான பிறவிகளுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. பாவகர்மமும், அறிவால் சிந்தனை செய்து பிறருடைய உயிரைக் காப்பாற்றுதல் போன்ற உத்தேசத்திற்காக, அவசியமாகக் கருதப்பட்டு செயல் மூலம் செய்யப்படும்போது, அதனால் செய்தவன் பற்றப்படுவதில்லை; பாவமடைவதில்லை.

உமா: பாவகர்மத்தைச் செய்தவன் எவ்வாறு அதனால் பற்றப்படுவதில்லை?

மகேஸ்வரன்: தேவி! நிரபராதி மனிதன் ஆயுதத்துடன் தன்னைக் கொல்வதற்கு வந்த பகைவனால் காயப்படுத்தப்பட்டு, தன் உயிரைக்

காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக அவனை அடித்துக் கொன்றுவிட்டால் அவனுக்குப் பாவம் ஏற்படுவதில்லை. திருடனிடம் மிகவும் பயங்கொண்டு அடிக்கும்போது அவனைக் கொன்றவனும் பாவத்திற்காளாவதில்லை. கிராமத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அன்னமளித்த தலைவனின் நன்றிக் கடனுக்காக, தீன துக்கிகளுக்கு அருள் புரிவதற்காக, ஒரு பகைவனை வதம் செய்வது ஒருவனுக்கு பாவத்தை அளிக்காது.

பஞ்சகாலத்தில், உயிரைக் காப்பாற்ற வேறு வழியின்றி செய்யக்கூடாத காரியத்தைச் செய்வதாலும், உண்ணக்கூடாததை உண்பதாலும் ஒருவனுக்கு பாவம் ஏற்படுவதில்லை. மது அருந்திப் போதையில் அட்டகாசம் செய்து, கண்டபடி உளறி, கலகம் செய்து, ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக் கொண்டு ஆடையின்றிக் கூட, உணர்விழந்து, பலவகை பாவனைகளை வெளியிடும் மனிதன் பாவத்திற்கு ஆளாகிறான்.

50. மது குடிப்பவன் அறிவிழந்து கடமை, கடமையில்லாதது என்ற ஞானம் இன்றி விருப்பப்படி காரியம் செய்கிறான். வித்வான்களின் சொற்களைக் கேட்பதில்லை, மது மனிதனின் தைரியத்தையும், வெட்கத்தையும், அறிவையும் அழித்துவிடுகிறது. அவன் உலகினரால் அவமதிக்கப்படுகிறான். நண்பர்களிடையே விரோதத்தைச் செய்கிறான். எல்லாவற்றையும் சாப்பிடுகிறான். எப்போதும் தூய்மையின்றி இருக்கிறான். விவேகமுடையவர்களோடு சண்டை செய்கிறான்.

வறண்ட, கடுமையான, பயங்கர சொற்களைப் பேசுகிறான். பித்தனைப்போல் பெரியவர்களிடம் வாதாடுகிறான். ஏமாற்றுகிறான். மாற்றான் மனைவியை பலவந்தம் செய்கிறான். தூர்த்தர்களுடனும், சூதாடிகளுடனும் ஆலோசனை செய்கிறான். இவ்வாறு பல குற்றங்கள் உடைய அவன் நரகத்திற்கு மட்டுமே செல்கிறான். ஆகவே, தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் நல்லவர்கள் மதுவை முற்றிலும் விலக்கி விடுகிறார்கள்.

நன்னடத்தையைக் காப்பாற்றுவதற்காக மது அருந்துவதை விடாவிட்டால், உலகம் முழுவதும் ஒழுங்கின்றிக் கடமையிலிருந்து தவறிவிடும். ஆகவே சிறந்தவர்கள் அறிவைக் காப்பாற்றுவதற்காக மது அருந்துவதை விட்டுவிடுகிறார்கள்.

51. தேவி! இப்போது புண்ணியத்தின் முறையை அறிந்துகொள். மானசீக வாக்கு, சரீரம் ஆகியவற்றால் ஏற்படும் மூன்று வகை குற்றங்கள் நிவர்த்தி அடைந்ததும், தீய கர்மங்களை விட்டுவிடுபவன் சுபகர்மங்களின் பலனைப் பெறுகிறான். எல்லாக் குற்றங்களையும் ஒன்றாகவோ, அல்லது ஒவ்வொன்றாகவோ விட்டுவிடுபவன் தர்மப்படி நடக்கும் பலனைப்

பெறுகிறான். ஏன் எனில் குற்றங்களை விடுவது மிகவும் கடினமானதாகும்.

எல்லாக் குற்றங்களையும் துறந்துவிட்டால் மனிதன் முனிவனாகிறான். தர்ம நடத்தையால் எவ்வளவு வசதி அல்லது சுகம் உள்ளது. தன்னிடமுள்ள குற்றங்களை விலக்கிவிடுவதால் மட்டுமே மனிதன் சிறந்த புண்ணியத்தை அடைந்துவிடுகிறான் என்பதைப் பார். அற்ப புத்தியுடைய மனிதன் பாவ கர்மத்தைச் செய்து தன்னைத்தானே நரகத்தின் நெருப்பில் வேக வைக்கும் அளவிற்கு எத்தகைய கொடுமைக்காரனாக இருக்கிறான்!

மனிதர்கள் திருப்தியடைந்து, புண்ணிய கர்மங்கள் முற்றிலும் தனக்கு அதீனமானவை என்பதை அறிந்து கொள்வதில்லை. தீய கர்மங்களை விட்டுவிடுவதால் மட்டுமே சொர்க்கம் கிடைக்கிறது. ஞானிகளின் தொடர்பால் தர்மோபதேசம் பெற்று, புலன்களை அடக்கி, மகிழ்ச்சியையும், தைரியத்தையும் தரிப்பதால் குற்றங்கள் விடுபடலாம். குற்றத்தை அடக்குவதே தர்மம் என்று கூறப்படுகிறது. அடக்கம் என்னும் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பதால் உண்டாகும் தர்மம், எல்லாவற்றிலும் நன்மை அளிப்பது; வேறு கிடையாது.

அடக்கத்தைப் பின்பற்றித் துறவிகள் உத்தமகதியை அடைகின்றனர். செல்வம் மிக்கவர்கள் தானமளிப்பதாலும், தைரியம் மிக்கவர்கள் சுப கர்மங்களை மேற்கொள்வதாலும் குற்றங்களைத் துறந்துவிடுகின்றனர். இது நொடிப் பொழுதில் பலனளிப்பதாகும். மகாதேவி! தவமும், தானமும் சிறிய குற்றத்தை அழித்துவிடுகின்றன. இது அடக்கம் என்னும் குணத்தால் பெறப்படும் புண்ணியமாகும்.

இப்போது தவம், தானம் முதலிய உதவியளிக்கும் சாதனங்கள் இன்றி பெறப்படும் புண்ணியத்தைக் கேள். உலகத்து மக்கள் அனைவரும் சுகமாக இருக்க விரும்புதல், சத்தியம், தூய்மை, எளிமை, விரதம் இருந்து மேற்கொள்ளும் உபவாசம், அன்பு, பிரம்மசரியம், தமம், சமம் முதலிய சுபகர்மங்கள் நியமத்துடன் பின்பற்றப்படுவதால் புண்ணிய கர்மங்களாகின்றன.

கப்பல் கடலைக் கடப்பதற்கான சாதனம் ஆவதுபோல, சத்தியம் சொர்க்கலோகத்தை அடைய உதவும் படிக்கட்டைப்போல அமைகிறது. சத்தியத்தை விடச் சிறந்த தானம் அல்லது தவம் கிடையாது. எது எவ்வாறு கேட்கப்பட்டதோ, எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டதோ, தன் மூலம் எவ்வாறு செய்யப்பட்டதோ அதை எந்த மாறுதலுமின்றி சொற்களின் மூலம் வெளியிடுவதே சத்தியத்தின் லக்ஷணமாகும்.

கபடமுடைய சத்தியம் என்பது பொய் ஆகும். ஆகவே, சத்திய, அசத்தியத்தின் நன்மை, தீமை இவற்றின் விளைவுகளை அறிந்த மனிதர்கள் எப்போதும் உண்மையையே பேச வேண்டும். சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும்

மனிதன் நீண்ட ஆயுள் பெறுகிறான். சத்தியத்தால் குல பரம்பரை காப்பாற்றப்படுகிறது. சத்தியத்தைப் பின்பற்றும்போது அது உலக மரியாதையைக் காக்கிறது.

உமா: மனிதன் எவ்வாறு விரதம் மேற்கொண்டு சுப பலனை அடைகிறான் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! மேலே கூறப்பட்ட மனம், வாக்கு மற்றும் செயலால் உண்டாகும் பாவங்களை விட்டுவிடும் நியமங்களை மேற்கொள்வதே ‘தபோவிரதம்’ என்று கூறப்படுகிறது. மனிதன் தீர்த்தத்தில் முறைப்படி நீராடி தூய சரீரத்துடன், தன்னைத்தானே பஞ்ச மகாபூதம், சந்திரன், சூரியன் இரு கால சந்திப்பொழுது, தர்மம், யமன், மற்றும் பித்ருக்களின் சேவைக்கு நிவேதனம் செய்து விரதம் மேற்கொண்டு, தர்மப்படி நடக்க வேண்டும். அல்லது விரத காலமாக ஒரு சமயத்தைக் குறித்து அதுவரை அதை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

விரத காலத்தில் காய்கறி, பழம், மலர் முதலியவற்றை ஆகாரம் செய்ய வேண்டும். அப்போது பிரமசரியத்தையும், உபவாசத்தையும் பின்பற்றுவது அவசியமாகும். விரத சமயத்தில் பால் முதலிய மற்றவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றையும் பயன்படுத்தலாம். வித்வான் விரதபங்கம் செய்யாமல் அதைக் காக்க வேண்டும். விரத பங்கம் செய்வதால் பெரும் பாவம் உண்டாகிறது.

ஆனால் மருந்திற்காகவும், அறியாமலும், பெரியோர்களின் கட்டளையாலும், மற்றவருக்கு அருள் புரிவதற்காகவும், விரதபங்கம் ஏற்பட்டால் அது குற்றமாகக் கருதப்படாது. விரதம் முடியும்போது, மனிதன் தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் பூஜிக்க வேண்டும். இதனால் அவன் தன் காரியத்தில் வெற்றி பெறுகிறான்.

52. உமா: விரதம் மேற்கொள்ளும்போது எவ்வாறு தூய்மையடைவது? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகாதேவன்: தேவி! தூய்மை என்பது வெளித்தூய்மை, உள்ளத்தூய்மை என்று இருவகையாகக் கூறப்படுகிறது. முன்பு மானசீக புண்ணியம் என்று கூறப்பட்டதே உள்ளத் தூய்மையாகும். தூய உணவை உண்ணுதல், உடலைத் துடைத்து சுத்தமாக்குதல், ஆசமனம் முதலியவற்றின் மூலம் சரீரத்தைத் தூய்மையாக வைப்பதே வெளித்தூய்மை ஆகும்.

நல்ல இடத்து மண், சாணம், கோழுத்திரம், வாசனை திரவியம், புஷ்டியான பதார்த்தம் ஆகியவை கலந்த நீரின் மூலம் முதலில் உடலைக்

கழுவிப் பிறகு தூய நீரால் சுத்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும். பரந்துள்ள, நீராடுவதால் அழுக்காகாத, ஓடுகின்ற நீரின் பிரவாகத்திலேயே முழுகி எழுந்திருக்க வேண்டும். தூய நீரைக் கையில் எடுத்து, அதன் மூலம் மூன்று முறை ஆசமனம் செய்வது சிறந்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

அதிகமாக மண்ணைப் பயன்படுத்தி கழுவப்படுவதால், மல, மூத்திர, ஸ்தானங்கள் தூய்மையடைகின்றன. இதேபோல நீரின் தூய்மையையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தூய நீரையே ஸ்பரிசிக்க வேண்டும்; கை, கால்களைக் கழுவிக்கொப்பளிக்க வேண்டும்; நீராட வேண்டும்.

சாணத்தால் மெழுகுவதால் பூமி தூய்மையடைகிறது. சாம்பலால் துலக்குவதால் தாது பாத்திரங்கள் தூய்மை அடைகின்றன. (உலோகப் பாத்திரங்கள்) சீவுவதாலும், வெட்டுவதாலும், தேய்ப்பதாலும் மரப் பாத்திரங்கள் தூய்மையாகின்றன. மண் பாத்திரங்கள் எரிப்பதால் தூய்மையாகின்றன. “கிருச்ர” “சாந்தப்” முதலிய விரதங்களை மேற்கொள்வதால் மனிதர்கள் தூய்மையடைகின்றனர்.

தேவி! மற்ற எல்லாப் பொருட்களும், வெயிலில் காய்வதாலும், நீரில் கழுவுவதாலும், பிராமணர்களுடைய சொல்லாலும் உண்டாகின்றன. எந்தப் பொருளின் குற்றம் பார்க்கப்படவில்லையோ, அது நீரால் கழுவுவதால் தூய்மையடைந்துவிடுகிறது. இதேபோல ஆபத்து காலத்தில் தூய்மையான நிலையும், சௌசத்தின் நிலையும் உள்ளது.

53. உமா: மகேஸ்வரா! ஆகாரத்தின் தூய்மை எவ்வாறு உண்டாகிறது? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! மாமிசம், மது இல்லாதது, அழுகியோ, ஊசியோ போகாதது, அதிக கசப்பு, அதிக புளிப்பு, அதிக உவர்ப்பு இல்லாதது, நல்ல மணமுடையது, புழுக்களும் கேசமும் விழாதது, மாசற்றது, தூய்மையானது மூடி வைக்கப்பட்டது, தேவர்களாலும், பிராமணர்களாலும் விரும்பப்பட்டது ஆகிய அன்னத்தையே எப்போதும் போஜனம் செய்ய வேண்டும். இவற்றிற்கு எதிரான அன்னம் அசுபமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

கிராமத்தில் விளைந்த அன்னத்தைக் காட்டிலும் காட்டில் கிடைத்த பொருளால் ஆன அன்னம் சிறந்தது என்பதை அறிந்து கொள். மிக அதிகமாக அளிக்கப்பட்ட அன்னத்தைக் காட்டிலும் சிறிதளவு அளிக்கப்பட்ட அன்னம் புனிதமானது. யாகசேஷம் (தேவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்ததில் மீதமானது) ஹவிசேஷம் (அக்னியில் ஆஹுதி அளித்து மீதமானது) பித்ருகேஷம் (சிராத்தத்தில் மீதியான அன்னம்) ஆகியவை மாசற்ற தூய்மையான அன்னமாகக் கருதப்படுகிறது. இப்போது வேறு என்ன கேட்க

விரும்புகிறாய்.

54. உமா: பிரபோ! சிலர் மாமிசம் உண்கிறார்கள்; வேறு சிலர் அதை விலக்கிவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு இருக்கும்போது, உண்ணத்தகுந்தது; தகாதது எவை எவை எனக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! மாமிசம் உண்பதால் ஏற்படும் குற்றங்களையும், உண்ணாததால் ஏற்படும் நன்மைகளையும் உள்ளவாறு கூறுகிறேன்; கேள்.

யக்கும், தானம், வேதம் ஒதுதல், தகூழினையோடு கூடிய பலவகை யாகம் இவையனைத்தும் சேர்ந்தாலும், மாமிசம் உண்பதை நிறுத்தியதின் 16-இல் ஒரு பங்கு நன்மைக்கு சமமாகாது. நாவின் ருசியை விரும்பித் தனக்காக மற்ற பிராணிகளை இம்சிப்பவன், புலி, கழுகு, நரி, மற்றும் அரக்கர்களுக்குச் சமமானவன். மற்ற பிராணிகளின் மாமிசத்தால் தம் சரீரத்தின் மாமிசத்தை வளர்ப்பவன், எல்லாப் பிறவிகளிலும் பிறந்து துன்பப்படுகிறான்.

தன் மாமிசத்தை வெட்டுவது தனக்கு துன்பத்தை அளிப்பதுபோல், மற்றவர்களுடைய மாமிசத்தை வெட்டினாலும் அவனுக்குத் துன்பம் உண்டாகிறது, என்பதை அறிவுடைய ஒவ்வொரு மனிதனும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்நாள் முழுவதும் எல்லா வகையான மாமிசத்தையும் தியாகம் செய்து, ஒருபோதும் மாமிசம் உண்ணாதவன் ஐயமின்றி சொர்க்கத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெறுகிறான்.

மனிதன் நூறு ஆண்டுகள் உன்னதமான தவம் செய்வதும், நிரந்தரமாக மாமிசத்தை விடுவதும் சமமான கர்மங்களாகும். மாமிசத்தைத் தியாகம் செய்வது தவத்தை விட மேலானது. உலகில் உயிருக்குச் சமமான பிரியமுள்ள பொருள் வேறு கிடையாது. ஆகவே எல்லாப் பிராணிகளிடமும் இரக்கம் காட்ட வேண்டும். தன்னிடம் இரக்கத்துடன் நடந்து கொள்வதை விரும்புவதுபோல் தானும் மற்றவர்களிடம் இரக்கத்துடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு மாமிசம் உண்ணாததின் சிறப்பு முனிவர்களால் கூறப்படுகிறது.

55. உமா: தேவா! தர்மத்தைப் பின்பற்றி நடக்கும் மனிதர்கள் குருஜனங்களை எவ்வாறு பூஜை செய்ய வேண்டும்? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: சுபமானவளே! இப்போது குருஜனங்களின் பூஜை முறையைக் கேள். நன்றியுடையவன் குருஜனங்களை பூஜிப்பது சிறந்த தர்மம் என்பது வேதத்தின் கட்டளை. ஆகவே, அனைவரும் தங்கள் குருஜனங்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். ஏன் எனில் அவர்கள் சந்தானத்திற்கும்,

சிஷ்யர்களுக்கும் உபகாரம் செய்பவர்கள் ஆவர். குருஜனங்களிலும் ஆசிரியர், தாய், தந்தை மூவரும் அதிகமாக மதிக்கப்பட வேண்டியவர்களாவர். மூவுலகிலும் இவர்கள் பூஜிக்கப்படுவதால் இவர்களைச் சிறப்பாக மதித்து நடக்க வேண்டும்.

தந்தையின் பெரிய-சிறிய சகோதரர்கள், தந்தையின் தந்தை ஆகிய அனைவரும் தந்தைக்குச் சமமாகப் பூஜைக்குரியவர்கள் ஆவர். தாயின் மூத்த சகோதரி, சிறிய சகோதரி, தாய், வளர்ப்புத்தாய் அனைவரையும் தாய்க்குச் சமமாகக் கருத வேண்டும். ஆசிரியனின் புதல்வனும் குரு ஆவான். அவனுடைய குருவும் குருவாகக் கருதப்படுவான். ரித்விஜன் குரு ஆவான்; தந்தையும் குரு ஆவார். இவர்கள் அனைவரும் குருவாகக் கருதப்படுகிறார்கள். மூத்த சகோதரன் மன்னன், மாமா, மாமனார், பயசமயத்தில் காப்பவன், ஸ்வாமி ஆகிய அனைவரும் குரு என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். பதிவிரதையே! குரு என்ற தரத்தில் எண்ணப்படும் அனைவரும் இங்கு கூறப்பட்டார்கள். இப்போது அவர்களைப் பூஜிக்கும் முறையைக் கேள்.

தன் நன்மையை விரும்பும் தாய், தந்தை, ஆசிரியன் மூவரையும் ஒருவன் ஆராதிக்க வேண்டும். எந்த வகையிலும் அவமதிக்கக்கூடாது. இதனால் பித்ருக்களும், பிரம்மாவும் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஒருவன் தாயை மகிழ்விப்பதால் தேவமாதாக்கள் மகிழ்ச்சியடைகின்றனர். ஆசிரியரைத் திருப்தி செய்வதால் பிரம்மா பூஜிக்கப்படுகிறார். இவர்களைத் திருப்தி செய்யாதவர்கள் நரகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். குருஜனங்களோடு ஒருபோதும் பகை கொள்ளக்கூடாது. அவர்கள் மகிழ்ச்சியடையும்போது மனிதன் மனத்தாலும் நரகத்திற்குச் செல்லமாட்டான்.

அவர்களுக்கு விருப்பமான சொற்களையே பேச வேண்டும். அவர்களுக்குத் தீமை செய்யும் காரியங்களை ஒருபோதும் செய்யக்கூடாது. அவர்களோடு சண்டையிடக்கூடாது; அவர்களுடன் போட்டி போடக்கூடாது. அவர்கள் எந்தெந்த காரியங்களைச் செய்விக்க விரும்புகிறார்களோ, அவற்றைச் செய்ய வேண்டும். குருஜனங்களின் ஆணையை வேதங்களின் ஆணையாகக் கருதி ஏற்க வேண்டும். அவர்களுடன் கலகமும், விவாதமும் செய்யக்கூடாது. அவர்களுடன் கபடம், பரிகாசம் காம-க்ரோதமுடைய நடத்தை ஆகியவற்றைச் செய்யக்கூடாது. சோம்பலும், அகங்காரமுமின்றி குருஜனங்களின் ஆணையைச் செய்பவன் எல்லா மனிதர்களிலும் சிறந்த புண்ணியாத்மா ஆவான்.

குருஜனங்களிடம் குற்றம் காண்பதையும், நிந்திப்பதையும் விட்டுவிட்டு அவர்களுக்கு நன்மை தரும் பிரியமான செயல்களையே செய்ய வேண்டும்.

குருபூஜையினால் மனிதன் பெறும் பலனை இவ்வுலகில் யாகமும், தவமும் கூட அளிக்க முடியாது. குருசேவையின்றி எந்த ஆஸ்ரமத்திலும் தர்மம் வெற்றி பெறுவதில்லை. எனவே பொறுமையுடன் குருசேவை செய்ய வேண்டும்.

வித்வான்கள் குருவிற்காகத் தன்னுடைய செல்வத்தையும், உடலையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். செல்வத்திற்காகவோ, மோகவசப்பட்டோ அவர்களுடன் விவாதம் செய்யக்கூடாது. குருஜனங்களால் சபிக்கப்பட்டவன், பிரம்மசரியம், அகிம்சை, பலவகை தானம் அனைத்தையும் இழந்துவிடுகிறான். அவை அவனுக்கு வீணாகிவிடுகின்றன. உபாத்யாயன், தந்தை-தாயோடு மனம், வாக்கு, காயத்தால் துரோகம் செய்பவன் கருச்சிதைவு செய்வதை விடப் பெரிய பாவத்திற்கு ஆளாகிறான். உலகில் பெரும் பாவியாகிவிடுகிறான்.

56. உமா: பிரபோ! இப்போது எனக்கு உபவாசத்தின் விதிகளைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்பானவளே! உடல் குற்றத்தை அமைதிப்படுத்தவும், புலன்களை வசப்படுத்தவும், மனிதன் ஒரு சமயம் போஜனமும் இருசமயம் உபவாசமும் ஏற்கிறான். ஆகாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்வதால் பெரும் தர்மத்தின் பலன் கிடைக்கிறது. தானாகவே உணவைக் குறைத்துக் கொள்வதால் மனிதன் புண்ணியத்திற்குப் பங்காளியாகிறான். ஆகவே, கிருகஸ்தன் இயன்ற வரை உணவுக் கட்டுப்பாட்டோடு இருக்க வேண்டும் என்பது சாஸ்திரங்களின் கட்டளையாகும். உபவாசத்தின்போது, சரீரம் அதிக துன்பம் அடைந்தால், அந்த ஆபத்து காலத்தில், பிராமணனிடம் அனுமதி பெற்று பால் அல்லது நீர் அருந்தினால் உபவாச விரதம் பங்கமடைவதில்லை.

57. உமா: தேவா! அறிவுடையவன் பிரம்மசரியத்தை எவ்வாறு காப்பாற்ற வேண்டும்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! பிரம்மசரியம் மிக உத்தமமான தவமாகும். பிரம்மசரியத்தால் பரமபதம் கிடைக்கிறது. சங்கல்பத்தாலும், பார்வையாலும், நியாயமான சொல்லாலும், ஸ்பரிசுத்தாலும், சேர்க்கையாலும் விரதம் காக்கப்படுகிறது. விரதத்தோடு மேற்கொள்ளப்பட்ட களங்கமற்ற பிரம்மச்சரியத்தை எப்போதும் மேற்கொள்வது நைஷ்டிக பிரம்மசாரிகளின் விதியாகும்.

இதே பிரம்மசரிய விரதத்தைக் கிருகஸ்தர்களும் விரும்பி மேற்கொள்ள வேண்டும். இது காலத்தில் கருத்துடன் மேற்கொள்ளப்படுவது. ஜன்ம நட்சத்திரம், புனிதமான இடங்களில் பர்வ நாட்கள், வேத சம்பந்தமான தர்ம காரிய நாட்களிலும் கிருகஸ்தன் பிரம்மசரிய விரதத்தை அவசியம் காப்பாற்ற

வேண்டும். ஏகபத்தினி விரதம் உடையவன் பிரம்மசரிய விரதத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். பிரம்மசாரிகளுக்கு புனிதத் தன்மையும், ஆயுளும், ஆரோக்கியமும் கிடைக்கிறது. என்பதை அறிந்து கொள்.

58. உமா: தர்மத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் தீர்த்த யாத்திரை செய்யும் விரதத்தை மேற்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே, உலகில் என்னென்ன தீர்த்தங்கள் உள்ளன என்பதைக் கூறியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! நான் உனக்கு மகிழ்ச்சியுடன் தீர்த்த ஸ்நானத்தின் விதியைக் கூறுகிறேன். பழைய காலத்தில் பிரம்மா மற்றவர்களைப் புனிதப்படுத்தவும், தன்னையும் புனிதப்படுத்திக் கொள்ளவும் இந்த விதியை ஏற்படுத்தினார். உலகில் மிகப்பெரிய நதிகள் உள்ளன. அவை அனைத்தும் தீர்த்தங்களேயாகும். அவற்றிலும் கிழக்கு நோக்கி பிரவகிப்பவை சிறந்த தீர்த்தங்களாகும். இரண்டு நதிகள் பரஸ்பரம் கூடும் இடங்களும் உத்தமமான தீர்த்தமென்று கூறப்படுகிறது. அந்த நதிகள் கடலோடு கடக்கும் இடமும் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தீர்த்தமாகும்.

தேவி! நதிகளின் இரு கரைகளிலும் சிறந்தவர்கள் வாழும் இடமே மேலான தீர்த்தங்களாகக் கருதப்படுகிறது. கடலும் மிகப் புனிதமானதும், சுபமானதுமான மகா தீர்த்தமாகும். மகரிஷிகள் வாழும் அருவிக்கரைகளும், மலைகளும் உள்ளன. அந்த முனிவர்களின் பிரபாவத்தால் அந்த இடங்களும் தீர்த்தம் என்றே கருதப்படுகிறது. ரிஷிகள் நிவாசம் ஏற்பட்ட காலத்திலிருந்தே அந்த இடம் உலகின் நன்மைக்காக தீர்த்தம் என்ற சிறப்பைப் பெற்று விடுகிறது. இவ்வாறு இடத்தின் சிறப்பே தீர்த்தம் ஆகிறது.

இனி இத்தகைய தீர்த்தங்களில் நீராடும் முறையைக் கேள். பிறந்ததிலிருந்து பல விரதங்களை மேற்கொண்டவன், தீர்த்தத்தில் நீராட விரும்பிச் செல்லும்போது அங்கு நியமத்துடன் மூன்று அல்லது ஒருநாள் உபவாசம் இருக்க வேண்டும். புனிதமான மாதத்தில், பௌர்ணமியன்று, முறைப்படி தூய்மை செய்து கொண்டு, என்னிடத்தில் சிந்தனை வைத்து, அந்த தீர்த்தத்தில் பிரவேசிக்க வேண்டும். அந்த தீர்த்தத்தில் மூன்று முறை மூழ்கி எழுந்து நீருக்கு அருகிலேயே பிராமணர்களுக்கு தகூறினை அளிக்க வேண்டும்.

பிறகு ஆலயத்தில் தெய்வபூஜை செய்து, விரும்பிய இடத்திற்குச் செல்லலாம். ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு தீர்த்தத்திலும் நீராடும் விதி இதுவேயாகும் அருகில் உள்ள தீர்த்தங்களை விட, தொலைவில் உள்ள தீர்த்தங்களில் நீராடுவது மிகவும் பெருமையுடையதாகும். முதலிலேயே தூய்மையானவன் தீர்த்த ஸ்நானத்தினால் சுபமான பலனைப் பெறுகிறான்,

தவம், பாப-நாசம், உள்-வெளித்தூய்மை, புனிதம் இவற்றிற்காக தீர்த்தங்களில் நீராட வேண்டும். இவ்வாறு புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவது நன்மையைத் தருகிறது. இவை அனைத்தையும் நியமத்துடன் செய்வதால் புண்ணியம் உண்டாகிறது.

59. உமா: உலகில் அனைவருக்கும் கிடைக்கக்கூடிய சாதாரணப் பொருளை தானம் அளித்து, தானம் செய்பவன் எத்தகைய தர்மத்தின் பலனைப் பெறுகிறான்? என்பதை எனக்குக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! உலகிலுள்ள பௌதிக திரவியங்கள் சாதாரணமாக, அனைவருக்கும் கிடைக்கக்கூடியவை. அவற்றைத் தானமளிப்பவன் பெறும் புண்ணியத்தைப் பற்றிக் கேள்.

தானம் அளிப்பவன், தானம் ஏற்பவன், தானம் அளிக்கப்படும் பொருள் அதற்கான முயற்சி, தேசம், காலம் ஆகிய ஆறு பொருட்களில் குணம் உடைய தானம் உத்தமமாகக் கூறப்படுகிறது. அந்த ஆறு சிறந்த குணங்களையும் வருணிக்கிறேன்.

ஆதிகாலத்திலிருந்தே மனம், வாக்கு, உடல் மற்றும் செயலால் தூய்மையானவன், சத்தியவாதி, சினத்தை வென்றவன், லோபமற்றவன், குற்றம் காணாதவன், சிரத்தையுள்ளவன், ஆஸ்திகன் ஆகிய இந்த சிறந்த குணங்களைப் பெற்றவனே தானமளிப்பவர்களில் உத்தமமானவன் ஆவான். தூய்மையான, புலன்களையும், சினத்தை வென்ற, உயர்ந்த குலப்பிறப்புடைய, சாஸ்திர ஞானம், நன்னடத்தை உடைய, மனைவி மக்களை உடைய, பிணியற்ற, பஞ்சயக்கு பராயணன் தானம் பெறுவதற்குரிய உத்தமமான பாத்திரமாவான். இவை தானம் பெறுபவனின் உத்தம குணங்களாகும்.

தேவ, பித்ருக்கள் மற்றும் அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய காரியங்களில் அவனுக்கு அளித்த தானத்திற்குப் பெரும்பலன் உண்டாகிறது. உலகில் யார் எந்தப் பொருளைப் பெறத் தகுந்தவனோ, அவனே அந்தப் பொருளைப் பெறப் பாத்திரமாவான். ஆபத்தில் உள்ள மனிதன் எந்தப் பொருளைப் பெறுவதால் அந்த ஆபத்திலிருந்து விடுபடுவானோ, அந்தப் பொருளுக்கு அவனே தகுந்த பாத்திரமாவான். பசியுடையவன் அன்னத்திற்கும், தாகமுடையவன் நீருக்கும் பாத்திரமாவான். இவ்வாறு ஒவ்வொருவனும் வெவ்வேறு தானங்களுக்குப் பாத்திரமாகிறார்கள்.

திருடன், விபசாரி, நபும்சகன், கொடுமைக்காரன், ஒழுங்கு முறையை மீறுபவன், மக்களின் காரியத்தில் தடைசெய்பவன் ஆகியோர் எந்த தானம் பெறுவதற்கும் மறுக்கப்பட்டவர்கள். மற்றவர்களை வதைத்தும், திருடியும், அதர்மத்தாலும், பலரின் வாழ்க்கையைத் தடுத்தும் பெறும் செல்வம்

நிந்திக்கத்தக்கதாகும். அத்தகைய செல்வத்தால் கிடைத்த தர்மம் பலனற்றது எனக் கருதப்படுகிறது.

ஆகவே, சுகத்தை விரும்பும் மனிதன் நியாயமாகப் பெற்ற செல்வத்தின் மூலம் தானம் செய்ய வேண்டும். தனக்குப் பிடித்த பொருள்களை எப்போதும் தானம் செய்ய வேண்டும். இந்த ஒழுங்குடன் கூடிய முயற்சியே “உபக்ரமம்” என்று அறிந்துகொள். இது கொடுப்பவர்களுக்கு மிகவும் நன்மையளிப்பதாகும்.

தானத்திற்குத் தகுதியுடைய பிராமணன் வெகுதூரத்தில் வாழ்பவனாக இருந்தால், அவனிடம் சென்று, அவனை மகிழ்வித்து, அவன் திருப்தியுடைய வகையில் தானமளிக்க வேண்டும். இது தானத்தில் சிறந்த தானமாகும். தான பாத்திரத்தை தன் வீட்டிற்கழைத்து கொடுக்கப்படுவது நடுத்தரமான மத்தி தானமாகும். இதில் தானப் பாத்திரத்தைப் பற்றி நன்கறிந்து கொண்டு, பிறகு அந்த பாத்திரமான பிராமணனை வீட்டிற்கு அழைத்து தானம் அளிக்கும் விஷயத்தைப் பற்றிக் கூற வேண்டும். பிறகு தான் நீராடி, புனிதமாகி, ஆசமனம் செய்து சிரத்தையுடன் விருப்பமான பொருளைத் தானம் அளிப்பது சிறந்தது. யாசகனை முதலிலேயே பெற்று, அவனுக்கு மதிப்பளித்து, தேச-காலத்திற்கேற்ப தானமளிப்பது உசிதமாகும்.

ஐஸ்வர்யத்தை விரும்பும் மனிதன் மற்ற தகுதியற்றவர்களுக்கு, அவசியம் ஏற்படும்போது, அன்னம், வஸ்திரம் முதலியவற்றைத் தானம் செய்யலாம். தானமளிப்பவன் தன் சக்தியை விட அதிகமாகத் தானமளித்தால் அது உத்தமமானதாகும். சக்திக்கேற்பச் செய்வது நடுத்தரமானது; தனது சக்தியைவிடக் குறைவாக தானமளிப்பது அதம-தானமாகும். புண்ணியக்ஷேத்திரங்களில் புண்ணியமான சந்தர்ப்பங்களில் அளிக்கப்படும் தானம் தேச-காலத்தின் சிறப்பால் மிகவும் சுபமளிப்பதாகும்.

60. உமா: பிரபோ! புனிதமான தேச-காலம் என்பது என்ன? அதை விளக்குங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! குருக்ஷேத்திரம்; கங்கை முதலிய பெரிய நதிகள்; தேவர்களும், முனிவர்களும் விரும்பும் இடங்கள்; தேசத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பூஜிக்கப்படும் சிறந்த புருஷர்கள் தானம் ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பும் இடங்கள், இங்கெல்லாம் அளிக்கப்படும் தானம் சிறந்த பலனை அளிக்கிறது. சரத், வசந்தருதுக்கள்; பவித்ரமான மாசம், சுக்லபக்ஷம், பௌர்ணமி, மாசி மாத மகநக்ஷத்திரம், சந்திர கிரஹணம், சூரிய கிரஹணம் ஆகியவை மிக சுபமான காலங்களாகும்.

தானமளிப்பவன் இருந்து, தானமளிக்கும் பொருள் இருந்து, தானம் ஏற்பவனும் இருந்து, தானமளிக்கும் முயற்சியுடைய காலமும் இருந்து,

உத்தமமான தானமளிக்கும் இடத்தில், உத்தமமான காலமும் இருந்தால், ‘சுத்தி’ யென்று கூறப்படுகிறது. இந்த சமயம் அனைத்தும் ஒன்று சேரும்போது, தானமளிப்பது பெரும் பலனளிப்பதாகும். இந்த ஆறு குணங்களும் உடைய தானம் மிகச்சிறியதாக இருந்தாலும் அளவற்றதாகி தானமளிப்பவனை சொர்க்கத்தில் சேர்க்கிறது.

61. உமா: தேவதேவா! இந்த குணங்களுடைய தானம் கூட பலனின்றிப் போகுமா? என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: மகாபாக்யவதியே! மனிதர்களின் பாவனைகளின் குற்றத்தால் அவ்வாறு ஆகிறது. ஒருவன் விதிப்படி தானமளித்து, பிறகு அதற்காகப் பச்சாதாபப்பட்டாலோ, அல்லது நிறைந்த சபையில் அதைப் பெரிதாகப் புகழ்ந்து கூறினாலோ, அவனுடைய அந்த தானம் வீணாகிவிடுகிறது. எனவே புண்ணியத்தை விரும்பும் தானம் செய்பவன் இந்த குற்றங்களை விட வேண்டும். இந்த தான சம்பந்தமான விதி சனாதனமானது; நல்லவர்களால் பின்பற்றப்பட்டது. மற்றவர்களுக்கு அருள் செய்வதற்காகவே தானம் அளிக்கப்படுகிறது.

கிருகஸ்தர்களுக்கு மற்ற பிராணிகளின் ருணம் (கடன்) உள்ளது. தானம் அளிப்பதால் அது குறைகிறது என்று நினைத்து, தானம் செய்ய வேண்டும். இவ்விதம் அளிக்கப்பட்ட புண்ணியம் எப்போது பெரிதாக இருக்கிறது. சர்வ சாதாரணமான பொருள் கூட இவ்வாறு குணங்களோடு கூடி தானம் செய்யப்படுவதால் பெரும் பலனைத் தருகிறது.

62. உமா: பகவன்! மனிதன் தர்ம உத்தேசத்தோடு எந்த எந்தப் பொருட்களைத் தானம் அளிக்க வேண்டும் என்பதைக் கூறியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: அன்பானவனே! எப்போதும் தர்மகாரியமும், நைமித்திக கர்மமும் செய்ய வேண்டும். அன்னம் இருக்கும் இடம், விளக்கு, நீர், புல், விறகு, எண்ணெய், வாசனைப் பொருட்கள், ஓளஷதி, எள், உப்பு, ஆகியவையும் இன்னும் பல பொருட்களும் தானம் செய்வதற்குரியனவாகக் கூறப்படுகின்றன. அன்னதானம் செய்பவன் பிராணதானம் செய்தவனாகிறான்.

அன்னதானத்தின் சிறப்பு:

தேவி! தகுந்த பிராமணனுக்கு அன்னம் அளிப்பவன் பரலோகத்தில் தனக்கான அளவற்ற உத்தம நிதியைச் சேர்ப்பவன் ஆவான். அதேபோல வழி நடந்து களைத்து வந்த அதிதிக்கு உணவளிப்பதும் யாகம்போல பலனளிக்கக்கூடியது ஆகும். வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு போஜனம் அளிப்பவனின் பித்ருக்கள், நல்ல மழையைப் பெற்ற விவசாயியைப்போல

மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். சண்டாளனும், சூத்திரனுக்கும் அளிக்கும் அன்னம் கூட நிந்திக்கப்படுவதில்லை.

அத்தகைய அன்னதானம் அளிக்கும் புருஷர்கள் தேவலோகத்தில் அலங்கரிக்கப்பட்ட, அழகான, ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற வீடுகளில் வசிக்கும் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறார்கள். அவை சந்திரனைப்போலவும், சூரிய மண்டலத்தைப் போலவும் ஒளியுடன் பிரகாசிக்கின்றன. அத்தகைய மாளிகைகள் நிலைத்திருக்கும் ஸ்தாவரங்களைப்போலவும், விருப்பத்திற்கேற்றவாறு சஞ்சரிக்கும் ஜங்கமத் தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்றன. அவற்றில் உத்தமமான ஆசனங்களும், விரும்பும் உணவுப் பொருட்களும் தடையின்றிக் கிடைக்கின்றன.

மனம் விரும்பும் பலன்களை அளிக்கும் கல்ப விருஷங்களும், குளங்களும், கிணறுகளும் அந்த மாளிகைகளில் உள்ளன. அவை ரோகமும், சோகமும் அற்றவை. உலகில் நீரையும், அன்னத்தையும் தானம் செய்யும் மனிதர்கள் சூரியன், சந்திரன் மற்றும் பிரம்மாவின் லோகங்களுக்குச் செல்கின்றனர். அவர்கள் அங்கு நீண்டகாலம் அப்சரஸ்களோடு விஹாரம் செய்து மறுபடி மனித உலகில் பிறக்கிறார்கள். நன்மை தரும் குணங்கள் உடையவராகிறார்கள். அவர்கள் பலமுள்ள சரீரம் உடையவரும், வியாதிற்றவரும், நீண்ட ஆயுளையும் நல்ல குலத்தையும் அறிவையும் பெற்ற அன்ன தாதாக்களாகிறார்கள்.

ஆகவே, தன்னுடைய நன்மையை விரும்பும் மனிதன் எப்போதும் எல்லா இடங்களிலும், எல்லோருக்கும், எல்லா சமயத்திலும் சிறப்பான முறையில் அன்னதானம் செய்ய வேண்டும்.

சொர்ணதானத்தின் சிறப்பு

தேவி! சொர்ணதானமும் மிகவும் உத்தமமானது. சொர்க்கத்தை அடையச் செய்வது; பெரும் நன்மையளிப்பது. கொடிய பாவம் செய்தவனைக் கூட பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. வேதம் அறிந்த பிராமணனுக்கு தங்கத்தைத் தானம் செய்தவர்கள் தேவர்களைத் திருப்தி செய்தவர்களாகிறார்கள். என்று வேதம் கூறுகிறது. அக்னி எல்லா தேவர்களின் சொரூபமாகும். தங்கமும் அக்னியின் ரூபமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் சொர்ண தானத்தால் எல்லா தேவர்களும் திருப்தி அடைகிறார்கள். அக்னி இல்லாதபோது அதனிடத்தில் தங்கம் ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது. சொர்ணதானம் செய்யும் மனிதர்கள் தங்கள் விருப்பங்கள் நிறைவேறப் பெறுகின்றனர். அது சூரியனையும், அக்னியைப் போலப் பல நன்மைகள் தரும் லோகங்களில் பிரவேசிக்கச் செய்கிறது.

தங்கத்தைக் காட்டிலும் அதை அணிகலனாகச் செய்து அதைத் தானமளிப்பது சிறந்தது. ஆகவே தான காலத்தில் பிராமணனுக்கு தங்க அணிகலன்களை அளித்து, போஜனம் செய்விக்க வேண்டும். இந்த அற்புதமான சொர்ணதானம் செய்பவன் மீண்டும் பிறக்கும்போது, அழகிய உடலையும், ஒளியையும், அறிவையும், கீர்த்தியையும் பெறுகிறான். ஆகவே மனிதன் தன் சக்திக்கேற்பப் பூமியில் சொர்ணதானம் செய்ய வேண்டும். உலகில் இதைவிடச் சிறந்த வேறு தானம் கிடையாது.

கோதானத்தின் சிறப்பு

சௌபாக்கியவதியே! இவ்வுலகில் கோதானத்தை விடச் சிறந்த வேறுதானம் கிடையாது. பழைய காலத்தில் லோக சிருஷ்டியை விரும்பிய சுயம்புவான பிரம்மா எல்லாப் பிராணிகளின் ஜீவன் விருத்திக்காகப் பசுக்களைப் படைத்தார். அவை அனைவருக்கும் தாயாகக் கருதப்படுகின்றன. பசுக்கள் உலகில் முதலாகத் தோன்றியவை; மக்களுக்குப் பிழைப்பு அளிப்பவை. எனக்குக் கட்டுப்பட்டவை. சந்திரனின் அமுதமயமான திரவியத்திலிருந்து தோன்றியவை; மென்மையானவை; அழகானவை; புண்ணியமானவை; விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவவை; உயிரளிப்பவை; ஆகவே, புண்ணியத்தை விரும்புவவர்களுக்குப் புஜிக்கத்தக்கவையாகும்.

புஷ்டியான நல்ல இயல்புடைய கறவைப் பசுவைக் கன்றுடன் தானம் செய்பவன் அந்த பசுவின் சரீரத்தின் ரோமங்களின் எண்ணிக்கை அளவு ஆண்டுகள் சொர்க்கத்தில் பலனை அனுபவிக்கிறான். தன் வீட்டிலேயே பிறந்தது, விலைக்கு வாங்கப்பட்டது. குதில் வெல்லப்பட்டது, வேறொரு பிராணிக்குப் பதிலாகப் பெறப்பட்டது. சங்கல்பத்தோடு அளிக்கப்பட்டது, போரில் வெல்லப்பட்டது, வளர்ப்பதற்காக கொண்டு வரப்பட்டது என்ற வகையில் பெறப்பட்ட பசுக்களைத் தானம் செய்ய வேண்டும்.

வாழ வழியற்ற, பலஹீனமான, பல புதல்வர்களை உடைய, வேதமறிந்த அக்னிஹோத்ரியான வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு பால் கொடுக்கும், நோயற்ற, நல்ல பசுவைத் தானமளிப்பவன் மிக உத்தமமான உலகங்களை அடைகிறான். கொடியவனுக்கும், நன்றியற்றவனுக்கும், பேராசைக்காரனுக்கும், பொய் பேசுவனுக்கும், ஹவ்ய-கவ்யத்திலிருந்து விலகியிருப்பவனுக்கும் எந்த வகையிலும் பசுவை தானமளிக்கக்கூடாது.

தன்னுடைய நிறத்திலேயே இருக்கும் கன்றை, பால்கொடுக்கும் அதன் தாய்ப்பசுவுடன், ஆடையால் போர்த்திப் பிராமணனுக்குத் தானமளிப்பவன் சோம லோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான். கருப்பு நிறப் பசுவை, அதன் கருப்பு நிறக் கன்றுடன் வஸ்திரத்தால் போர்த்திப் பிராமணனுக்குத் தானம்

அளிப்பவன் வருணலோகத்தை அடைகிறான். தங்க நிறமும், சாம்பல் நிறக் கண்களும் கொண்ட பசுவை, கன்றுடனும், வெண்கல கறக்கும் பாத்திரத்துடனும் வஸ்திரத்தால் மூடி தானம் செய்பவன் குபேரனின் இடத்திற்குச் செல்கிறான்.

மண்ணின் நிறமுடைய பசுவை அதன் கன்றுடனும், வெண்கலத்தாலான பால் கறக்கும் பாத்திரத்துடனும் துணியால் போர்த்தி தானமளிப்பவன் வாயுலோகத்தில் மதிப்பளிக்கப்படுகிறான். ஒரே வண்ணமுடைய பசுவையும், கன்றையும் வஸ்திரத்தால் மறைத்துத் தானமளிப்பவன் அக்னிலோகத்தில் கௌரவிக்கப்படுகிறான். வேதமறிந்த பிராமணனுக்கு, இளமையான 100 ச்யாம வண்ணப் பசுக்களை, காளையுடன் தானமளிப்பவர்கள் பலமுறை பிறவி எடுத்தாலும் ஐஸ்வர்யத்துடனேயே பிறக்கிறார்கள்.

பசுக்களின் மல-மூத்திரத்தால் ஒருபோதும் கோபம் கொள்ளக்கூடாது. அவற்றின் மாமிசத்தை ஒருபோதும் உண்ணக்கூடாது. எப்போதும் பசுக்களிடம் அன்புடன் இருக்க வேண்டும். புனிதமான உள்ளத்துடன் ஓராண்டுக்காலம் அயலாரின் பசுவிற்கு, தான் உணவு உண்ணும் முன்பு ஒரு கைப்பிடி புல்லை அளிப்பவன் அந்த விரதத்தால் எல்லா விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெறுகிறான்.

பசுக்களை ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு வேளையும் அவற்றின் நன்மைக்கானவற்றைச் செய்து பாதுகாக்க வேண்டும். ஒருபோதும் அவற்றிற்குத் தீமையைச் சிந்திக்கக்கூடாது. பசுக்கள் மிகப் புனிதமானவை; அவற்றிடம் எல்லா உலகங்களும் நிலைபெற்றுள்ளன. அவை உலகனைத்தின் தாயாகும். எந்த வகையிலும் அவற்றை அவமதிக்கக்கூடாது. ஆகவே கோதானம் எல்லாவற்றிலும் மேலானதாகக் கூறப்படுகிறது. பசுக்களைப் பக்தியுடன் பூஜிப்பதால் மனிதனின் ஆயுள் அதிகரிக்கிறது.

பூமி தானத்தின் பெருமை

தேவி! இப்போது பூமிதானத்தின் பெருமையைக் கேள். பூமி தானத்திற்குப் பெரும் பலன் உள்ளது. வீடு அல்லது கூடித்திரமுடைய பூமியின் பகுதியைத் தானம் செய்ய வேண்டும். சுகம் அனுபவிக்கும் வசதி உடைய, நிந்திக்கத்தகாத இடத்தில் வாஸ்து பூஜையுடன் வீட்டை அமைத்து, தானம் பெறுபவனை வஸ்திரம், மலர்மாலை மற்றும் சந்தனத்தால் அலங்கரித்து அவனுக்கும் அவனுடைய சேவகர்கள் மற்றும் குடும்பத்தினருக்கும் ஏராளமான போஜனம் அளிக்க வேண்டும். பின் நல்ல நேரத்தில், மூன்று முறை கையில் நீரை எடுத்து தானம் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் எனக்கூறி அந்த பூமியைத் தானமாக அளிக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு அசுரையை இன்றி பூமிதானம் அளிப்பவன் அதன் பலனை அந்த பூமி இருக்கும் வரை அனுபவிக்கிறான். பூமிதானமளிப்பவன் சொர்க்கம் அடைந்து எப்போதும் சுகத்தையே அனுபவிக்கிறான். இந்த அசையாத அக்ஷயமான பூமி எல்லா விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறது. வாழ்க்கையை நடத்தக் கஷ்டப்படும் மனிதன் செய்த எந்தப் பாவத்தையும் பூமிதானம் அழித்துவிடுகிறது. பூமிதானத்தில் தங்கம், வெள்ளி, ஆடை, முத்து, ரத்தினம் ஆகிய அனைத்தின் தானமும் அடங்கியுள்ளது. போரில் மன்னனுக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்யும் சூர வீரர்கள் கூட பூமி தானம் செய்பவனைத் தாண்ட முடிவதில்லை.

அழகிய கிணறும் வீடும் அமைந்துள்ள, ஏரால் உழப்பட்ட, விதைகளோடு கூடிய பழங்கள் நிறைந்துள்ள பூமியைத் தானம் செய்ய வேண்டும். அந்த தானம் விரும்பியது அனைத்தையும் அளிக்கிறது. விளைந்த வயலோடு பூமியை பிராமணனுக்குத் தானம் செய்பவன் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுபட்டு இந்திரலோகத்தை அடைகிறான். தாய், பால் பருகும் தன் புதல்வனை வளர்த்துப் போஷிப்பதுபோலப் பூமி மனம் விரும்பும் பலனை அளிக்கிறது. தானம் செய்தவனுக்கு மேன்மையைத் தருகிறது.

உத்தம விரதங்களை உடைய, அக்னிஹோத்ரியான, நன்னடத்தை உடைய பிராமணனுக்குத் தன் பூமியை அளிப்பவன் யமலோகம் செல்வதில்லை. சக்லபக்ஷத்து சந்திரனைப்போல, பூமிதானத்தின் பலன், ஒவ்வொரு புதிய பயிர் பயிரிடப்படும்போது அதிகரித்துக் கொண்டே செல்கிறது. பூமியில் சிதறிய விதை முளை விடுவதைப்போல, பூமி தானத்தால் விரும்பிய போகங்கள் அனைத்தும் முளைத்து வளர்கின்றன. பூமியைத் தானம் செய்பவனுக்கு பித்ருக்களும், தேவர்களும் விரும்பும் போகங்களை அளிக்கின்றனர். பூமிதானம் செய்து, மனிதன் பரலோகத்தில் நீண்ட ஆயுளையும், அழகிய உடலையும், உத்தம செல்வத்தையும் பெறுகிறான்.

கன்னியாதானத்தின் மேன்மை

மகாதேவி! இப்போது முறைப்படி செய்யப்படும் கன்னியாதானத்தின் மேன்மையைக் கேள். மற்றவர்களுடையவளும், தன்னுடையவளும் ஆன கன்னிகையைத் தானம் செய்ய வேண்டும். தூய விரதமும், நல்ல நடத்தையும் உள்ள நல்ல குலத்தில் பிறந்த, அழகிய தோற்றமுடைய கன்னிகையை நல்ல பாத்திரத்திற்குத் தானம் செய்ய விரும்புகிறவன், அந்த தகுதியுள்ள வரன் கன்னிகையை விரும்புகிறானா, இல்லையா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். முதலில் உறவினர்களுடன் ஆலோசித்து, கன்னிகையின் திருமணத்தை நிச்சயிக்க வேண்டும்.

பிறகு அவளை ஆடைஅணிகளால் அலங்கரிக்க வேண்டும். அவளுக்காக மண்டபத்தை அமைத்து, ஆண்-பெண் பணியாட்கள், பல்வேறு பொருட்கள், வீட்டிற்கு அவசியமான சாமான்கள், பசு-தான்யம் இவற்றுடன் அணிகலன்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த கன்னிகையை அவளும் விரும்பும் தகுந்த வரனுக்கு அக்னிதேவனை சாட்சியாக வைத்து, முறைப்படி விவாகத்துடன் தானம் அளிக்க வேண்டும்.

அவர்களுக்கு எதிர்கால வாழ்க்கைக்கான முழு ஏற்பாட்டையும் செய்த இருவரையும் சிறந்த வீட்டில் வசிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு வதுவை உருவில் கன்னிகையை தானம் செய்பவன் அதன் மகிமையால் மரணத்திற்குப் பிறகு சொர்க்கலோகத்தில் சுகத்துடனும், மதிப்புடனும் வாழ்கிறான். மறுபிறவியிலும் சௌபாக்கியத்துடன், தன் குலத்தை வளரச் செய்கிறார்.

வித்யாதானத்தின் சிறப்பு:

தேவி! நல்ல பாத்திரமான தகுதியுள்ள சிஷ்யனுக்கு, வித்யாதானம் அளிப்பவன் மரணத்திற்குப் பிறகு, விருத்தி, புத்தி, த்ருதி, ஸ்ம்ருதி ஆகியவற்றை அடைகிறான். தகுந்த சிஷ்யனுக்கு வித்யாதானம் செய்பவன் சாஸ்திரம் கூறும் தானத்தின் அக்ஷய பலனைப் பெறுகிறான். ஏழையான மாணவனுக்கு நிதி உதவி செய்து, வித்தையை அடையச் செய்வதும் வித்யாதானத்தின் பலனை அளிக்கிறது. மிகப்பெரிய தானங்களின் பலன்களை உனக்குக் கூறினேன்; தேவி! இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

உமா: பகவன்! தேவ தேவா! என் தானம் செய்ய வேண்டிய முறையையும், என் தானத்தின் பலன்களையும் கூறி அருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்:

என் தானத்தின் சிறப்பு: தேவி! என் தானத்தின் சிறப்பை மிகுந்த கவனத்துடன் கேள். மனிதன் ஏழையானாலும், செல்வமுடையவன் ஆனாலும் எள்ளை தானம் செய்ய வேண்டும். ஏன் எனில் என் புண்ணியமானது; பாவத்தை அழிப்பது; புனிதமானதும் ஆகும்.

தன் சக்திக்கேற்ப நியாயமாக, தூய்மையான எள்ளைச் சேகரிக்க வேண்டும். பிறகு அதை மலைபோல் குவிக்க வேண்டும். அது சிறிய அளவினதோ, பெரியதோ, அதை பலவகை திரவியங்களோடும், ரத்தினங்களோடும் வைத்து இயன்றவரை தங்கம், வெள்ளி, மணி, முத்து இவற்றால் அலங்கரித்து கொடி, வேதி, ஆடையணி, படுக்கை மற்றும்

ஆசனத்தால் அழகுபடுத்த வேண்டும்.

பொதுவாக ஐப்பசி மாதம் விசேஷமாக பெளர்ணமி திதியன்று, பல தகுதியுள்ள பிராமணர்களுக்கு போஜனம் அளித்து, தான் உபவாசம் இருந்து, ஆசாரம் நிரம்பிய அந்த பிராமணர்களை வலம் வந்து, தக்ஷிணையோடு அந்த எள் குவியலை, தானம் செய்ய வேண்டும். அதை ஒரே புருஷனுக்கோ, அல்லது பலருக்கோ தானமளிக்கலாம். அவனுடைய தானத்தின் பலன் அக்னிஷ்டோம யாகத்திற்குச் சமமாகிறது. பூமியில் எள்ளினால் பசுவின் உருவை அமைத்து, கோதான பலனை விரும்பும் மனிதன் ரத்தினத்தோடும் வஸ்திரங்களோடும் அந்த எள் பசுவைத் தகுதியுள்ள பிராமணனுக்கு தானம் செய்வதால் அவனுக்கு கோதானம் செய்த பலன் கிடைக்கிறது.

தங்கத்தாலான எள் நிறைந்த மடக்குகளைப் பிராமணனுக்கு தானமளிப்பவன் புண்ணிய பலன்களைப் பெறுகிறான். எனவே, நன்மையை விரும்புபவன் எள்ளாலான பசுவைத் தானம் செய்ய வேண்டும். இனி எல்லா வகை தானங்களின் பலன்களையும் நீ தெரிந்துகொள்.

பிற தானங்களின் பலன்கள்

தேவி! அன்னதானத்தால் மனிதனுக்கு பலமும், ஆயுளும், ஆரோக்கியமும் கிடைக்கிறது. நீர் தானம் செய்பவன் சௌபாக்கியத்தையும் ரசஞானத்தையும் அடைகிறான். வஸ்திர தானம் செய்வதால் மனிதனின் சரீரம் சோபிக்கிறது; அவன் அணிகலன்களைப் பெறுகிறான். தீபதானம் செய்பவனின் அறிவு நிர்மலமாகிறது. அவனுக்கு ஒளியும் அழகும் கிடைக்கிறது. குடைதானம் செய்பவன் எல்லாப் பிறவியிலும் ராஜவம்சத்தில் பிறக்கிறான். பணியாளர்களை தானம் செய்பவன் தன் கர்மங்களை முடித்து விடுபவனாகிறான். மரணத்திற்குப் பிறகு சிறந்த குணங்களையுடைய பணியாட்களைப் பெறுகிறான்.

பிராமணனுக்கு தேர் முதலிய சவாரிகளைத் தானம் செய்பவன் கால் தொடர்பான வியாதிகளில் இருந்து விடுபடுகிறான். அவன் சவாரி செய்ய வேகமான குதிரைகள் கிடைக்கின்றன. விசித்திரமான அழகிய வாகனங்களைப் பெறுகிறான். பாலம், கிணறு, குட்டை போன்றவற்றை அமைப்பவன் தீர்க்காயுளும், சௌபாக்கியமும் பெறுகிறான். மரணத்திற்குப் பின் சுபகதியை அடைகிறான். மரம் வளர்த்து, நிழல், மலர், பழம் ஆகியவற்றைத் தானம் அளிப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் புண்ணிய லோகத்தை அடைகிறான்.

நதிகளில் இருந்து நீர் எடுத்துச் செல்லும் மனிதர்களுக்காகப் பாலம் அமைப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் புண்ணியத்தின் பலனைப் பெறுகிறான்.

எல்லா வகை சங்கடங்களில் இருந்தும் விடுபடுகிறான். பாதை அமைப்பவன் சிறந்த சந்தானத்தைப் பெறுகிறான். நீர் நிலைகளுக்குக் கரையும், அவற்றில் இறங்குவதற்குப் படிக்கட்டும் அமைப்பவன் உடல் குற்றங்களில் இருந்து விடுபடுகிறான். பிணியாளர்களுக்கு மருந்து தானம் அளிப்பவன் வியாதியின்றி, தீர்க்காயுளுடன் இருக்கிறான்.

வேத வித்யாலயம், சபாபவனம், சத்திரம், பிசுஷக்களுக்கு ஆசிரமம் ஆகியவற்றை அமைப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் சுபமான பலன்களைப் பெறுகிறான். ஆகாரத்துடன் கூடிய, பசுக் கொட்டில்களை நிர்மாணிப்பவன் மரணத்திற்குப் பின் உத்தம ஜன்மங்களைப் பெறுகிறான்; வியாதியிலிருந்து விடுபடுகிறான். இவ்வாறு பலவகை திரவியங்களை தானம் செய்பவர்களும் புண்ணிய பலன்களைப் பெறுகிறார்கள்.

அறிவு, ஆயுள், ஆரோக்கியம், பலம், பாக்கியம், ஆகமம், ரூபம் என்னும் 7 பிரிவுகளில் செய்யப்பட்ட மனிதனின் புண்ணிய கர்மங்கள் நிச்சயம் தங்களுடைய பலன்களை அளிக்கின்றன.

63. உமா: தேவ தேவா! உத்தமமானதாகக் கருதப்படும் வைதிக, லௌகிக யக்ஞங்களைப் பற்றி விளக்கியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! தேவர்களின் பூஜையும் யாகங்களுக்குள் அடங்கியது. யாகங்கள் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. வேதம் பிராமணர்களிடம் உள்ளது. சொர்க்கத்திலும், பூவுலகிலும் காணப்படும் திரவியங்கள் அனைத்தும் உலகத்தின் நன்மைக்காக, யாகத்திற்காகவே பிரம்மாவினால் படைக்கப்பட்டவையாகும். இதனை அறிந்து தன் மனைவியுடன் யாக காரியங்களில் ஈடுபடும் த்விஜன் பிரம்ம காரியத்தில் ஈடுபடுவதால், மரணத்திற்குப் பின் புண்ணிய லோகங்களை அடைகிறான்.

வேதம் எப்போதும் பிராமணர்களிடமே இருப்பதால், சாஸ்திர விதிப்படி பிராமணர்களால் செய்யப்படும் யாகங்கள் தேவர்களைத் திருப்தி செய்கின்றன. பிராமண, கூடித்திரியர்களின் படைப்பு யாகத்திற்காகவே என்று கருதப்படுகிறது. தூய்மையான யஜமானன் மற்றும் ரித்விஜர்களால் செய்யப்படும் 'அக்னிஷ்டோமம்' முதலிய யாகங்களாலும், தூய திரவியங்களாலும் தேவர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும் என்பது சாஸ்திர விதியாகும். இவ்வாறு செய்யப்படும் யாகங்களால் தேவர்கள் திருப்தி அடைகின்றனர். யஜமானனும் யாகத்தின் முழு பலனையும் பெறுகிறான். அவன் சொர்க்கலோகம் சென்று தேவர்களுடன் ஆனந்தமாக இருக்கிறான்.

யக்ஞத்திற்கு ஈடான எந்த தானமும், யாகத்திற்குச் சமமான எந்த நிதியும் இல்லை. தேவி! எல்லா தர்மங்களின் உத்தேசமும் யாகத்தில் நிலை

பெற்றுள்ளன. யாகத்தின் மூலம் செய்யப்படும் தேவபூஜை வைதிகமானது.

இதுவன்றி லௌகிக பூஜையும் உள்ளது. அதன் வருணனையைக் கேள். தேவர்களின் மரியாதைக்காக உலகில் பல சமயங்களில் உற்சவம் செய்யப்படுகிறது. தேவி! ஆலயங்களில் தேவதைகளை சம்ஸ்காரம் செய்து உற்சவம் கொண்டாடி, புனிதத்துடன் முறைப்படி யாகமும் தேவர்களுக்கு உபகாரமும் சமர்ப்பித்து அவர்களைத் திருப்தி செய்பவன் தர்மத்தின் முழுப் பலனையும் பெறுகிறான்.

தேவி! இந்தப் புவியில் தேவர்களுக்கு மதிப்போடு, பலவகை மணமாலைகள், உத்தம அன்னம், தூபதானம் அளித்துப் பலவிதமான துதி செய்கிறானோ, தூய உள்ளத்தோடு நடனம், வாத்தியம், இசை பல்வேறு காரியங்கள் மூலம் தேவ ஆராதனை செய்கிறானோ அவனுடைய பக்தியால், பூஜிக்கப்பட்ட தேவர்கள் சொர்க்கத்தில் மிகவும் திருப்தியடைகிறார்கள்.

64. சிராத்த முறைகள்: மூன்று வகை தானங்கள்; அதன் மூன்று வகை பலன்கள் தானத்தின் ஐந்து பலன்கள், பலவகை தர்மங்களும் அவற்றின் பலன்களும்

உமா: தேவ தேவா! பித்ரு மேதம் என்று கூறப்படும் சிராத்த கர்மம் எவ்வாறு செய்யப்பட வேண்டும் என்பதைக் கூறியருளுங்கள். ஏன் எனில் எல்லா வகை சொத்துக்களையும் அளிக்கும் பித்ருக்கள் பூஜைக்குரியவர்களாவர்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! நான் பித்ரு மேதத்தை உள்ளபடி கூறுகிறேன். நீ கவனத்துடன் கேள். தேசம், காலம், விதி, செயல் இவற்றிற்கு உரிய சுப-அசுப பலன்களையும் கூறுகிறேன். எல்லா உலகங்களிலும் பித்ருக்கள் பூஜைக்குரியவர்கள். அவர்கள் தேவர்களுக்கும் தேவராவர். அவர்கள் தூய்மையான சொரூபம் உடையவர்கள்; நிர்மலமானவர்கள்; பவித்ரமானவர்கள். தென் திசையில் வாசம் புரிபவர்கள்.

பூமியில் வாழும் பிராணிகள் மழையை எதிர்பார்ப்பதுபோல பித்ருலோகத்தில் வாழும் பித்ருக்கள் சிராத்தத்தை எதிர்பார்க்கிறார்கள். சிராத்தம் செய்வதற்கு குருக்ஷேத்ரம், கயை, கங்கை, சரஸ்வதி, பிரபாசம், புஷ்கரம் போன்ற இடங்கள் பவித்ரமானவையாகும். இந்த தீர்த்த ஸ்தானத்தில் அளிக்கப்படும் சிராத்த தானம் பெரும் பலனை அளிக்கிறது. இவையன்றி, பிற தீர்த்தங்கள், புனிதமான நதிகள், தனிமையான காடு, நதிக்கரைகள் ஆகியவையும் சிராத்தம் அளிப்பதற்குரிய புகழ் மிக்க இடங்களாகும்.

சிராத்தத்திற்குரிய காலம் எனப் பார்க்கும்போது மாசி மாதமும் புரட்டாசி மாதமும் புகழுக்குரியவை. இந்த மாதங்களிலும் சுக்லபக்ஷத்தை விட, கிருஷ்ணபக்ஷம் உத்தமமானது. அமாவாசை, திரயோதசி, நவமி, பிரதமை ஆகிய திதிகளில் சிராத்த தானம் செய்வதால் பித்ருக்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். காலையில், சுக்லபக்ஷத்தில், இரவில், தன் பிறந்த நாளன்று, ருக்ம தினங்களில் சிராத்தம் செய்யக்கூடாது. என்றைய தினம் நல்ல பாத்திரமான பிராமணன் தென்படுகிறாரோ, அன்றைய தினமும் சிராத்தத்திற்குரிய உத்தம சமயமாகும் எனக் கருதப்படுகிறது.

இனி சிராத்தத்தில் வரிசையில் அமரத்தகாத பிராமணர்களைத் துறந்து வரிசையில் அமரத்தக்க பிராமணர்களையே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பாவிகளுக்கு, சிராத்தத்தில் போஜனம் செய்விப்பவன் நரகத்தையே அடைகிறான். நன்னடத்தையும், சாஸ்திர ஞானமும், உத்தமகுலப் பிறப்பும், மனைவியோடு வாழ்பவனுமான வேதமறிந்த பிராமணனே சிராத்தத்திற்கு உரியவனாவான். சிராத்தத்தில் பிராமணர்கள் எண்ணிக்கை சமமாக இருக்கக்கூடாது. அந்த தகுதி வாய்ந்த பிராமணன் சிராத்தத்திற்காக முதல் நாளோ, அல்லது அன்று காலையோ அழைக்கப்பட வேண்டும்.

சிராத்தத்தில் பெண் வயிற்றுப் பேரன், பிற்பகல் நேரம், எள் என்ற மூன்று பொருட்களும் பவித்ரமானவையாகும். இந்தக் காரியத்தில் சினமின்மை, தூய்மை, நிதானம் ஆகிய மூன்று குணங்கள் பின்பற்றப்பட வேண்டும். கங்கபாத்ரம், குசம், தர்ப்பம், எள், மது, காலசாகம், கஜசாயா ஆகியவையும் சிராத்த காலத்தில் புனிதமாகக் கருதப்படுகின்றன. சிராத்த காலத்தில் நாற்புறமும் பலநிறமுள்ள எள்ளைத் தெளிக்க வேண்டும். தேவி! எள்ளால் தூய்மையில்லாத இடம் சுத்தமாகிறது. இனி சிராத்த முறையை அறிந்து கொள்.

காவி வஸ்திரம் அணிந்தவர்கள், பல்வேறு வர்ணத்தினர், உடலில் புதிய காயம் அடைந்தவர்கள், அங்கவீனர், தூய்மையற்றவர்கள் ஆகியோரை சிராத்தத்தில் விலக்கிவிட வேண்டும். பிராமணர்களுக்கு சவரம் செய்வித்து தலை குளிக்க வைத்து, அவர்களை வரிசையாக ஆசனத்தில் அமர்த்தி, நறுமணப் பொருட்கள், மலர் மாலைகள், அணிகளால் அலங்கரித்து, அவர்களிடம் “இப்போது நான் பிண்டதானம் செய்யப் போகிறேன்” என்று கூற வேண்டும். பிறகு தெற்கு பக்கம் குசத்தை விரித்து, அதன் அருகில் அக்னியை மூட்டி, அதில் சிராத்த அன்னத்தை ஆஹுதி அளிக்க வேண்டும்.

‘அக்னயே கவ்ய வாஹனாய ஸ்வாஹா
சோமாய பித்ரு மஹே ஸ்வாஹா’

என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்து ஆஹுதி அளிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அக்னிக்கும், சோமனுக்கும் ஆஹுதி அளித்து, அவர்களுக்கு அருகில் பித்ருக்களுக்காக ஹோமம் செய்ய வேண்டும். தெற்குப் பக்கம் திரும்பி அபசவ்யமாகி (பூணூலைப் பக்கம் மாற்றி) பித்ருக்களின் பெயர்களையும், கோத்திரத்தையும் உச்சரித்து குசத்தின் மீது மூன்று பிண்டங்களையும் வைக்க வேண்டும். அவற்றை கட்டை விரலால் ஸ்பரிசிக்கக் கூடாது. இதுவே பித்ருக்களுக்கு அக்ஷயமளிக்கும் பிண்டதான செயலாகும்.

பிண்டதானத்திற்குப் பின் இயன்ற வரை தக்ஷிணையும், பொருட்களையும் அளித்து சக்திக்கேற்ப பிராமணர்களைப் பூஜிக்க வேண்டும். இந்த சிராத்த பூஜை செய்யப்படும் இடத்தில் யாரும் பேசவோ, தங்களுக்குள் உரையாடவோ கூடாது. பிண்டதான காரியம் நிறைவேறியதும் அந்தப் பிண்டங்களை, பிராமணன், அக்னி, ஆடு அல்லது பசு சாப்பிட வேண்டும். அல்லது அவற்றை நீரில் விட்டுவிடலாம். சிராத்தம் செய்பவனின் மனைவி புதல்வனைப் பெற விரும்பினால், நடுப்பிண்டத்தை அதாவது முன்னோர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பிண்டத்தை சாப்பிட்டு, “பித்ருக்களே! நீங்கள் என் கர்ப்பத்தில் ஒரு அழகிய புதல்வனை ஸ்தாபனம் செய்யுங்கள்” என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

பிராமணர்கள் போஜனம் செய்த பின், மீதமான அன்னத்தை மற்றவர்களுக்கு நிவேதிக்க வேண்டும். அதன்பின் மீதமானதையே தான் உண்ண வேண்டும். சனாதனமான இந்த பித்ரு யக்ஞத்தை உனக்கு சுருக்கமாகக் கூறினேன். மனிதன் தன் சக்திக்கேற்ப, ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு மாதமும், ஆண்டில் இருமுறை அல்லது நான்கு முறை சிராத்தம் செய்ய வேண்டும்.

தேவி! இப்போது சிராத்த கர்மத்தின் பலனைக் கேள். சிராத்தம் செய்வதால் பித்ருக்கள் திருப்தியடைகிறார்கள். சிராத்தம் செய்தவர்களுக்கு உத்தமமான பலன் கிடைக்கிறது. சிராத்தம் செய்வதால் மனிதன் உடல் நலத்துடன் நீண்ட ஆயுளைப் பெறுகிறான். பல புதல்வர்களுடன் தன, தான்யம் நிரம்பப் பெறுகிறான். சிராத்த தானத்தால், மனிதன் எப்போதும் சொர்க்கத்தை அடைகிறான். புஷ்டியை விரும்பி சிராத்தம் செய்பவர்களுக்கு பித்ருக்கள் எப்போதும் புஷ்டியையும் சந்தானத்தையும் அளிக்கிறார்கள். சிராத்தமானது செல்வம், புகழ், ஆயுள், சொர்க்கத்தைத் தருவது, பகைவரை அழிப்பது, குலத்தைக் காப்பது என்று சான்றோர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தேவி! சிராத்த தானத்தின் பலன் என்பது. மனிதனிடம் எந்தப் பொருள் இருக்கிறதோ அதை அளிப்பதால் கிடைப்பது. வறுமையில் உள்ளவனின் சக்தி ஒரு சேர் அன்னம். கோடிஸ்வரனுக்குக் கோடி என்பது அவனுடைய

சாரம். ஒரு சேர் தானியம் எவனுடைய சாரமோ அவன் அதையே தானமளித்துப் பெரும் பயனைப் பெற்று விடுகிறான். யாரால் ஒரு கோடி தங்க நாணயம் அளிக்க முடியுமோ, அவன் அதைத் தானமளித்துப் பெரும் பயனடைந்து விடுகிறான். ஒரு சேர் அன்னத்தின் தானமும், கோடி தங்க நாணயத்தின் தானமும் பெருமை மிக்க பலனைத் தர வல்லன.

தன்னுடைய சக்திக்கேற்ற தானம் என்பது நடுத்தரமானது. தன் சக்திக்கும் செல்வத்திற்கும் தகுந்ததைவிடக் குறைவான தானம் என்பது கடைத்தரமானது. அதமமானது, தேவி! தானத்தின் பலன் ஐந்து வகையாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனந்த்ய, மஹான், சம, ஹீன, பாப என்பவை அவற்றின் பெயர்களாகும். அவற்றின் விளக்கத்தைக் கூறுகிறேன்; கவனத்துடன் கேள்.

எந்த செல்வத்தைத் தியாகம் செய்வது மிகவும் கடினமோ, அதை நல்ல பாத்திரத்திற்கு அளிப்பது ‘ஆனந்த்ய’ எனப்படும். முதலில் கூறப்பட்ட தானத்திற்குரிய தேசம், காலம், இடம் முதலிய ஆறு குணங்களுடைய தானம் ‘மஹான்’ என்று கூறப்படுகிறது. தன்னுடைய சிரத்தைக்கு ஏற்றவாறு தகுதிப்படி தானம் அளிப்பது “சம” எனப்படும். குணமற்ற தானம் “ஹீன” என்பதாகும். இவற்றிற்கு எதிரான விபரீதமான தானம் “பாப” தானம் ஆகும்.

‘ஆனந்த்ய’ அல்லது ‘அனந்த’ தானத்தின் பலனாக நீண்டகாலம் தேவலோக வாசம் கிட்டுகிறது. ‘மஹான்’ அல்லது ‘மகத்’ தானத்தின் பலனாக மனிதன் சொர்க்கத்தில் அதிக நாட்கள் பூஜிக்கப்படுகிறான். ‘சம’ தானம் பூவுலகில் போகங்களை அளிக்கக்கூடியது. ஹீன தானம் பலனற்றது. அல்லது மனிதன் மிலேச்ச தேசங்களில் பிறந்து அதன் பலனை அனுபவிக்கிறான். அசுப தானமான பாபதானம் அளித்தவன் மரணத்திற்குப் பின் கோணலான தாழ்ந்த பிறவியை அடைகிறான்.

65. உமா: பகவன் அசுப தானத்தின் பலன் எவ்வாறு சுபமானதாகும்?

மகேஸ்வரன்: அன்பிற்குரியவளே! தூய இதயத்தோடு, பலனை எதிர்பாராமல் அளிக்கப்படும் தானம், கொடிய தன்மை இன்றி இரக்கத்தோடு அளிக்கப்பட்ட தானம் இவை சுப பலன்களை அளிக்கவல்லது. எல்லா வகை தானங்களையும் மகிழ்ச்சியுடன் அளிப்பவன் சுபமான பலனை அடைகிறான். இதுவே தானங்களின் ரகசியமாகும். இனி நல்லவர்களால் செய்யப்பட்ட மற்ற தர்ம காரியங்களைக் கேள்.

தோட்டம் போடுதல், தேவஸ்தானம் அமைத்தல், பாலம் அல்லது கிணற்றை நிர்மாணித்தல், மாட்டுக் கொட்டில் அமைத்தல், குட்டை, சத்திரம், அனைவருக்கும் வீடு, வெளிவேஷக்காரனுக்குக் கூட ஆதரவு அளித்தல், பசுக்களுக்குப் புல் தருதல், வியாதி யஸ்தர்களுக்கு மருந்தும்,

பத்தியத்திற்கான ஏற்பாடும் செய்தல். அனாதைக் குழந்தைகளைப் பாதுகாத்து போஷித்தல், அனாதைப் பிணங்களுக்கு எரியூட்டும், சடங்கினைச் செய்தல், தீர்த்த ஸ்தலங்களைப் புனரமைத்தல், தன் சக்திக்கேற்ப பிறருடைய கஷ்டங்களை விலக்க முயற்சித்தல் அனைத்தும் தர்ம காரியங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

மனிதன் தன் சக்திக்கேற்ப சிரத்தையுடன் இந்த தர்ம காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். அதனால் மரணத்திற்குப் பின் மனிதன் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறான். அவன் ரூபம், சௌபாக்கியம், ஆரோக்கியம், பலம் மற்றும் சுகத்தை அடைகிறான். அவன் சொர்க்கலோகத்தில் இருந்தாலும், மனிதலோகத்தில் இருந்தாலும் அந்த புண்ணியங்களின் பலன்களால் திருப்தியடைகிறான்.

66. உமா: பகவன்! லோகபாலேஸ்வரா! தர்மத்தின் வேறுபாடுகள் சாதுக்களால் எவ்வாறு கூறப்படுகின்றன என்பதை எனக்கு விளக்குங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! ஸ்ம்ருதி கூறும் தர்மம் பலவகையானது. சிறந்த புருஷர்கள் ஆசார தர்மத்தை விரும்புகிறார்கள். தேச தர்மம், ஜாதி தர்மம், குல தர்மம், சமுதாய தர்மம் ஆகியவையும் கூறப்படுகின்றன. சரீரம் மற்றும் காலத்தின் வேறுபாட்டால் ஆபத் தர்மமும் காணப்படுகிறது. இவ்வுலகில் வாழும் மனிதர்களே தர்மத்தின் இந்த வேறுபாடுகளைச் செய்பவர் ஆவர். காரணம் ஏற்பட்டதும், தர்மப்படி நடக்கும் மனிதன் அந்த தர்மத்தின் பலனைப் பெறுகிறான்.

தர்மங்களில் வேத சம்பந்தமான ‘ஸ்ரௌத’ மற்றும் ஸ்ம்ருதி சம்பந்தமான ஸ்மார்த்த தர்மங்களைப் “ப்ரக்ருத தர்மம்” என்று கூறுகிறார்கள். இவையே தர்மத்தின் வேறுபாடுகள் ஆகும். தேவி! இப்போது நீ இன்னும் என்ன கேட்க விரும்புகிறாய்?

67. உமா: பிரபோ! மனிதர்கள் உயிருடன் இருக்கும்போது அவர்கள் அடையும் கதியின் ஞானம் இருக்கிறதா இல்லையா? நல்ல கதியுடைய மனிதனின் வாழ்க்கையைப் போல தீய கதியுடையவனுடையது இருப்பதில்லை. இதனைப் பற்றிக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! பிராணிகளின் வாழ்க்கை உலகில் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைக் கேள். உலகில் இருவகையான பிராணிகள் உள்ளன. ஒன்று தெய்வ பாவத்தைச் சார்ந்துள்ளது. மற்றொன்று ஆகூர பாவத்தைக் கொண்டுள்ளது.

மனம், வாக்கு, செயல் மூலம் எப்போதும், எல்லோருக்கும்

பிரதிகூலமாக நடந்து கொள்பவன் ஆசூரன் ஆவான். அவர்கள் நரகத்தில் வாசம் புரிய நேருகிறது. இம்சை செய்பவர்கள், திருடர்கள், தூர்த்தர்கள், மாற்றான் மனைவியுடன் சம்பந்தம் வைப்பவர்கள், நீச கர்மத்தைச் செய்பவர்கள் தூய்மையும் மங்கல நடத்தையும் இல்லாதவர்கள், புனிதத் தன்மையை வெறுப்பவர்கள், பாவிகள், மற்றவர் மீது குற்றம் சுமத்துபவர்கள் ஆகிய இயல்புடையவர்கள் ஆசூரிகள்; அவர்கள் உயிருடன் நரகத்தில் விழுகிறார்கள்.

இவர்கள் மறுபிறவியில் மக்களுக்கு சினம் ஊட்டும் மிருகங்கள், பாம்பு, தேள் ஆகிய ஜந்துக்கள், வறண்ட முட்களை உடைய மரங்களாகப் பிறவி எடுக்கிறார்கள்.

தேவி! இப்போது தெய்வீக இயல்புடையவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள். அவர்கள் எப்போதும் மனம், வாக்கு, செயலால் அனுகூலமாக இருக்கிறார்கள். தேவர்களுக்குரிய இயல்புடன் சொர்க்கம் அடைகிறார்கள்.

தூய்மை, எளிமை உடைய, தீரரான, பிறர் செல்வத்தை அபகரிக்காத எல்லாப் பிராணிகளிடமும் சமமாக இருக்கும் மனிதர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்; தாரமீகர்களாக, தூய நடத்தையுடன், சுத்தமாக, இனிமையாக பேசுகின்ற, மனத்தாலும் நினைக்கத் தகாத காரியத்தைச் செய்ய விரும்பாத மனிதர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

தரித்திரனாக இருந்தாலும் யாசிப்பவனுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் சிறிதளவாவது கொடுப்பவர்கள், ஆஸ்திகர்கள், மங்களம் செய்பவர்கள், மூத்தோர் சேவையில் ஈடுபடுபவர், ஒவ்வொரு நாளும் ஏதேனும் புண்ணிய கர்மம் செய்பவர் ஆகியோர் சொர்க்கத்தை அடைகிறார்கள். மமதையும், அகங்காரமும் இல்லாதவர்களும், உறவினர்களுக்கும், தீனர்களுக்கும் அருள்புரிபவர்களும், மற்றவர்களின் துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகக் கருதுபவர்களும், குருஜனங்களின் சேவையில் ஈடுபடுபவர்களும், தேவர்களையும், பிராமணர்களையும் பூஜை செய்பவர்களும், நன்றி உடையவர்களும், வித்வானாகவும் உள்ள அந்த மனிதர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்லுகிறார்கள்.

புலன்கள், சினம், மானம், மதம் இவற்றை வென்றவர்கள், பேராசையும் அகுவையும் அற்றவர்கள், பரோபகாரத்தில் ஈடுபடுபவர்கள், விரதம் மேற்கொள்பவர்கள், தானசீலர்கள், தர்மசீலர்கள், எளியவர்கள், மென்மையானவர்கள் ஆகிய இயல்புடையவர்களும் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

இந்த உலகத்தின் ஆசாரத்தால் பரலோகத்தை அடையும் கதி

அனுமானிக்கப்படுகிறது. இவ்விதம் உலகில் வாழ்க்கையைக் கழிக்கும் மனிதர்கள் சொர்க்கத்திற்குச் செல்கிறார்கள். உலகில் இன்னும் பல சுபமான, அருள் நிறைந்த கர்மங்கள் உள்ளன. அவை சொர்க்கத்தை அடைவிப்பன. மக்களுக்கு நன்மை செய்யும் விலங்குகளும் (பசுக்கள்) மரங்களும் தேவ தரப்பைச் சேர்ந்ததாகும். உலகில் சராசர சமுதாயம் முழுவதும் சுப-அசுப மயமானது. இதில் சுபமானதை தெய்வமென்றும் அசுபமானதை ஆசுரம் என்றும் கருத வேண்டும்.

68. உமா: பகவன்! மரணத்தை நெருங்கி விட்ட மனிதன் எவ்வாறு தன் உயிரைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும்? எந்த முறையால் அவர்கள் பரலோகத்தில் நன்மையடைவார்கள் என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! நான் இந்த விஷயத்தை மகிழ்ச்சியுடன் உனக்குக் கூறுகிறேன். கவனமாகக் கேள். உலகில் இருவகை மரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று இயல்பானது; மற்றொன்று முயற்சியால் பெறுவது, இவ்விரண்டில் இயல்பான மரணம் என்பது உறுதியானது; தடையற்றது. ஆனால் முயற்சியால் பெறுவது சாதனப் பொருட்களால் நிகழ்வது. இவ்விரண்டின் விதிமுறைகளைக் கேள்.

இறக்கும் விருப்பத்துடன் தெரிந்தே தன் சரீரத்தைத் தியாகம் செய்வதே முயற்சியால் பெறும் மரணம் எனப்படும். அது திறமுடைய, மற்றும் திறமையற்ற சரீரத்தால் செய்யப்படுவது என இருவகைப்படும். அதில் திறனற்ற சரீரம் உடையவர்கள், முதுமையாலோ, பிணியாலோ துன்பப்படுபவர்கள் முயற்சி செய்து மரணத்தைத் தேடுவது நான்கு வகைப்படும். மகா பிரஸ்தான கமனம், இறக்கும் வரை உபவாசம், நீரில் பிரவேசித்தல், சிதையில் புகுந்து நெருப்பில் எரிந்து இறத்தல் என்ற நான்கு வகையில் அவர்கள் முயற்சி செய்கிறார்கள்.

இந்த வகையில் சரீரத் தியாகம் செய்ய விரும்புவன், தன்னுடைய தர்மப்படி கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து, பிறகு தன் கடமைகளை நிறைவேற்றி, கடனற்றவனாக, மூப்பினாலோ, வியாதியாலோ தன்னுடைய பலவீனத்தைக் காட்டி, வீட்டைத் துறப்பதற்கு எல்லோரிடமிருந்தும் அனுமதி பெற வேண்டும். பிறகு தன் தர்ம காரியத்திற்காக விதிப்படி தானமளித்து, இனிமையாகப் பேசி எல்லோரிடமும் விடைபெற வேண்டும். புதிய ஆடை அணிந்து, உறுதியான தீர்மானத்தோடு உயிரைத் தியாகம் செய்யச் சபதம் செய்து, விருப்பப்படி காரியம் செய்தல் உசிதமானது.

அத்தகையவன் மஹாபிரஸ்தானத்தில் விருப்பம் கொண்டிருந்தால் ஆகாரத்தைத் துறந்து உயிர் போகும் வரை வடதிசை நோக்கிப் போக

வேண்டும். உடல் செயலற்றுப் போகும்போது, வடதிசை நோக்கி இருந்து அங்கேயே உறங்கி, பரமேஸ்வரனிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்தி உயிர்த் தியாகம் செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் அவன் புண்ணியாத்மாக்களின் நிர்மலமான உலகங்களுக்குச் செல்கிறான்.

இரண்டாவது முறையில் மனிதன் ப்ராயோபவேசம் (இறக்கும் வரை உண்ணாவிரதம்) செய்ய விரும்பினால், மேற்கூறிய முறையில் வீட்டை விட்டு, புனிதமான, சிறந்த இடத்தில் உணவின்றி அமர வேண்டும். உயிருக்கு முடிவு வரும்வரை, தன் சக்திக்கேற்ப தானமளித்து, இறைவனுடைய நினைவுடன் உயிர்த்தியாகம் செய்ய வேண்டும். இதுவே சனாதன தர்மமாகும். அவன் உடலைத் துறந்து சொர்க்கலோகத்தில் நிலைபெறுகிறான்.

சுபமானவளே! ஒருவன் நீரில் பிரவேசிக்க விரும்பினால், அதே விதிப்படி, புகழ் பெற்ற புனிதமான தீர்த்தத்தில் புண்ணியத்தைச் சிந்தித்தபடி மூழ்கிவிட வேண்டும். அத்தகைய மனிதனும் இயல்பாகவே புண்ணியமான உலகங்களை அடைகிறான். தீயில் பிரவேசிக்க விரும்பினால் மனிதன் அதே முறைப்படி அனைவரிடமும் விடைபெற்று, ஒரு புண்ணியக் கூடத்திரம் அல்லது நதிக்கரையில் விறகாலான சிதையை அமைக்க வேண்டும். பிறகு தேவர்களை வணங்கி, வலம் வந்து, உறுதியோடு தூய்மையாகி, ஸ்ரீ ஹரியை ஸ்மரணம் செய்து, கொழுந்து விட்டெரியும் அந்த சிதையில் பிரவேசிக்க வேண்டும். அத்தகையவனும், புண்ணியாத்மாக்களின் உலகங்களுக்குச் சென்றுவிடுகிறான்.

இதுவரை திறமையற்ற, பலமற்ற சரீரமுடையவன் முயற்சியால் உயிர்த்தியாகம் செய்யும் வழிகளைக் கூறினேன். இனி, பலமான, திறமையான சரீரமுடைய மனிதனின் ஆத்ம தியாகத்தைத் தத்துவ விதிப்படி கூறுகிறேன் கேள். கூடித்திரியன் தீனர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், மக்களைப் பாலனம் செய்வதற்காகவும் உயிரைத் தியாகம் செய்வது சிறந்ததாகும். போர் வீரன் தன் மன்னன் அளித்த அன்னத்திற்குப் பிரதி உபகாரம் செய்யவும் பிரம்மச்சாரி, குருவின் நன்மைக்காகவும், பிற மனிதர்கள் பசுக்களுக்காகவும் பிராமணர்களுக்காகவும் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது.

மன்னன் தன்னுடைய ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும் அல்லது துஷ்ட மன்னர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட மக்களை அத்துன்பத்திலிருந்து விடுவிப்பதற்காகவும் முறைப்படி யுத்தம் செய்து, உயிர்த்தியாகம் செய்ய வேண்டும். கவசமணிந்து, மன உறுதியுடன், போரில் புறமுதுகிடாமல், பகைவரை எதிர்த்து உயிர் துறப்பவன் அக்கணமே சொர்க்கம் அடைந்து மரியாதை செய்யப்படுகிறான். பொதுவாக அனைவருக்கும், சிறப்பாக

கூத்திரியருக்கும் இத்தகைய உத்தமமான கதி வேறு இல்லை.

தலைவனின் அன்னத்திற்காகப் பதில் உபகாரம் செய்ய விரும்பி, அவருடைய காரியங்கள் உண்டானபோது, அவருக்கு உதவி செய்து, அவருக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்யும் பணியாள் தேவர்களால் விரும்பப்படுகிறான். புண்ணிய லோகங்களைப் பெறுகிறான். இதேபோல, பசுக்கள், பிராமணர்கள், தீனதுக்கிகள் இவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக உடல் தியாகம் செய்பவன், இரக்கம் என்னும் தர்மத்தை ஏற்றுக் கொள்வதால் புண்ணிய லோகங்களுக்குச் செல்கிறான். இதுவும் உயிர்த்தியாகத்தின் ஒரு வழியாகும்.

ஒருவன் காம-க்ரோதம் மற்றும் பயத்தால் தற்கொலை செய்து தன் சரீரத்தைத் துறந்தால் முடிவற்ற நரகத்தையே அடைகிறான். இயல்பான மரணம் என்பது தன் விருப்பப்படி உண்டாவதல்ல; தானாகவே கிடைப்பது ஆகும். அதனால் கிடைக்கும் தியாகம் ஒரு முட்டாளின் தற்கொலையைவிடச் சிறந்ததாகும்.

இயல்பாக இறந்த மனிதனின் உடலைப் பூமியில் கிடத்த வேண்டும். அவன் சரீரத்தைப் புதிய ஆடையால் மூட வேண்டும். பிறகு நறுமணப் பொருட்களாலும், மலர் மாலைகளாலும், தங்கத்தாலும் அலங்கரித்து மயான பூமியில் தென்திசைப் பக்கம் சிதையில் நெருப்பில் அந்த சரீரத்தை எரித்து விட வேண்டும். அல்லது பூமியினுள் போட்டுவிட வேண்டும்.

மரணத்தை விரும்பும் முழுட்களுக்கு பகல், சக்லபகூடம், உத்தராயணம் ஆகியவை உத்தமமான சமயமாகும். இதற்கு எதிராக, இரவு, கிருஷ்ணபகூடம், தக்ஷிணாயணம் ஆகியவை நிந்தைக்குரியதாகும். பலர் மூலம் அளிக்கப்பட்ட ஜலதானம், மற்றும் அஷ்டகா சிராத்தமும் பரலோகத்தில் இருக்கும் மரணமடைந்த மனிதனை திருப்தி செய்கின்றன; சுபமளிக்கின்றன. இவை மரண விஷயத்தில் மனிதர்களுக்கு நன்மையளிப்பனவாகும்.

69. மோக்ஷ தர்மத்தின் சிறப்பு; மோக்ஷத்தைப் பெறுவதில் வைராக்கியத்தின் முக்கியம்

உமா: தேவ தேவா! சங்கரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். உங்கள் அருளால் நான் பலவகை தர்மங்களைத் தெரிந்து கொண்டேன். இப்போது எல்லா தர்மங்களிலும் சிறந்ததும், சனாதனமானதும், உறுதியானதும், அழியாததுமான தர்மம் எது என்பதைக் கூறுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: மகா பாக்கியவதியே! நீ விருப்பத்துடன் கேட்டது நியாயமானதே. உன்னுடைய சிறந்த குணத்தின் காரணமாகவே என்னிடம்

இதனைக் கேட்டுள்ளாய். எல்லா இடத்திலும் சொர்க்கம் என்னும் பலனை ஆதாரமாகக் கொண்ட தர்மம் கூறப்பட்டுள்ளது. தர்மத்திற்குப் பல வாசல்கள் உள்ளன. தர்மத்தின் எந்த செயலும் இங்கு பலனின்றிப் போவதில்லை. தேவி! யார் யார் எந்தெந்த விஷயத்தைத் தீர்மானிக்கிறார்களோ, அவற்றையே அவரவர் தர்மம் என்று கருதுகிறார்கள்.

இப்போது எல்லா தர்மத்திலும் உத்தமமான சுபமான, அழியாத மோகூஷ தர்மத்தை அறிந்து கொள். மோகூஷத்தை விட உத்தமமான தத்துவம் வேறு இல்லை. அதைவிடச் சிறந்த வேறு கதியும் கிடையாது ஞானிகள் மோகூஷத்தையே மிகவும் சிறந்ததாகவும், சுபமானதாகவும் கருதுகிறார்கள். மோகூஷ தர்மத்தில் முதுமை, மரணம், சோகம், அல்லது துக்கம் கிடையாது. இது சிந்திக்க இயலாத சிறந்த சுகமாகும்.

ரிஷிகளும், தேவர்களும் இதனை பரமபதம் என்று கூறுகிறார்கள். நித்யமான, அழியாத, வெல்ல முடியாத, சாஸ்வதமான, சிவசொருபமான அந்த மோகூஷம் என்னும் பதம் தேவர்களாலும், ரிஷிகளாலும் விரும்பப்படுவது ஞானிகள் அதில் பிரவேசிக்கின்றனர்.

இந்த உலகம் முதலிலும் முடிவிலும் துக்கமயமானதாகக் கூறப்படுகிறது. இது சோகமும், வியாதியும், முதுமையும், மரணமும் உடையது. வானத்தில் நகூஷத்திரங்கள் அடிக்கடி வருவதும், விலகுவதும்போல ஜீவன்கள் உலகில் அடிக்கடி திரும்பி வருகின்றன. இனி ஞானத்தின் மூலம் சம்சார சாகரத்தின் மோகூஷம் பார்க்கப்படுகிறது.

அத்யாத்ம தத்துவத்தை நன்கு அறிந்து கொள்வதே ஞானம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்த ஞானத்தைப் பெறும் வழியையும், ஞானிகளின் நடத்தையையும் உள்ளவாறு கேள். இது மோகூஷத்தை அடையும் வழியாகும்.

மோகூஷத்தை விரும்பும் கூஷத்திரியன் அல்லது பிராமணன் முதலில் கிருகஸ்தாஸ்ரமத்தில் இருந்து, எல்லா வகை கடன்களிலிருந்தும் விடுபட்டு கடைசியில் வீட்டைத் தியாகம் செய்துவிட வேண்டும். பிறகு காட்டை ஆஸ்ரயிக்க வேண்டும். வனத்தில் குருவின் ஆணையைப் பெற்று முறைப்படி தீட்சையேற்று, உசிதமான முறையில் தன்னுடைய நன்னடத்தையை மேற்கொள்ள வேண்டும். பிறகு குருவிடமிருந்து மோகூஷ ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். நிந்தையற்ற நடத்தையைப் பின்பற்ற வேண்டும். இந்த மோகூஷ தர்மம் இருவகைப்படும்.

ஒன்று சாங்க்ய ஞானத்தால் அடைவது; மற்றொன்று யோகத்தால் அடைவது. 25 தத்துவங்களின் ஞானத்தைப் பெறுவது சாங்க்யமாகும். அணிமா முதலிய ஐஸ்வர்யங்களும், தேவர்களுக்குச் சமமான ரூபமும்

யோக சாஸ்திரத்தின் நிர்ணயமாகும். இவ்விரண்டில் ஏதேனும் ஒரு ஞானத்தை சிஷ்ய பாவனையோடு கேட்க வேண்டும். காலமில்லாத காலத்திலும், துவராடை அணியாமலும், ஓராண்டு காலம் குருவிற்கு சேவை செய்யாமலும், சிரத்தை இல்லாமலும் சாங்க்யம் அல்லது யோக சாஸ்திரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமலும் குருவிடம் உபதேசம் பெறக்கூடாது.

எல்லோரிடமும் சமமான பாவம் கொண்டு, குளிர், வெயில், மகிழ்ச்சி, சோகம் ஆகிய இருமைகளை சகித்துக் கொள்பவனே முனிவன் ஆவான். முனிவன் பசி-தாகத்திற்கு வசப்படாமல், போகங்களிலிருந்து தன் மனத்தை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் தியானத்தில் ஈடுபட வேண்டும். குண்டி (கமண்டலம்) சமஸ் (பாத்திரம்) சீகா, சாதா, குடை, செருப்பு, தடி, வஸ்திரம் ஆகிய பொருட்களையும் தன்னுடைய உரிமைக்குரியதாக்கிக் கொள்ளக்கூடாது.

குருவிற்கு முன்னால் எழுந்து, பின்னால் தூங்க வேண்டும். குருவிற்கு தேவையானதைச் செய்யாமல், எந்த அவசிய காரியத்திற்கும் செல்லக்கூடாது. ஒவ்வொரு நாளும் பகலில் இருமுறையும், இரு சந்திப்பொழுதுகளிலும் ஆடையுடன் நீராட வேண்டும். ஒரு நாளைக்கு ஒரு முறை உண்ணும் விதியே உள்ளது. பழைய காலத்தில் துறவிகள் இவ்வாறே செய்தனர். எல்லா இடத்திலும் பிசுஷ ஏற்க வேண்டும். சினத்தை முற்றிலும் துறக்க வேண்டும். இரவில் எப்போதும் இறைவனைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பிரம்மசரியம், வனவாசம், தூய்மை, புலனடக்கம், பிராணிகளிடம் இரக்கம் காட்டுதல் ஆகியவை சந்யாசிகளின் சனாதன தர்மமாகும். சந்யாசி எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விலகி லேசான ஆகாரம் ஏற்க வேண்டும். புலன்களைக் கட்டுப்படுத்தி இறைவனின் சிந்தனையில் ஈடுபட வேண்டும். மனம், வாக்கு, காயத்தால் எந்தப் பிராணிக்கும் பாவத்தை நினைக்காதபோது துறவி பிரம்ம சொரூபனாகிறான். கொடுமையும், அகங்காரமும் இல்லாமல் இருமைக்கு அப்பாற்பட்டு, அகுலையை விலக்கிய துறவி சோகத்திலிருந்தும் பயத்திலிருந்தும், தடைகளிலிருந்தும் விலகி மிக உத்தமமான பிரம்மபதவியை அடைகிறான். இது ஞானத்தின் விளக்கத்தை அறிந்து கொள்;

நிந்தையையும் துதியையும் சமமாகக் கருதி, மௌனமாக இருந்து மண், பாறை, தங்கம் அனைத்தையும் சமமாக மதித்து, பகைவனிடமும் நண்பனிடமும் சமபாவம் வைப்பவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். இந்த ஞானப் பயிற்சியால் பரமகதியை அடைகிறான். இவ்வுலகில் ஆவேசம் அற்ற அறிவினை உடைய பிராணி சோகம், வியாதி, முதுமை போன்ற துயரங்களில் இருந்து விலகி மோக்ஷத்தை அடைகிறது. ஆகவே, உலகில் வைராக்கியத்தை உண்டாக்குவதும் மனத்தை நிலைக்கச் செய்வதுமான

ஞானத்தை நீ அறிந்து கொள்.

ஏன் எனில் அம்ருதம் என்று கூறப்படும் மோக்ஷத்திற்கு மூலகாரணம் ஞானமேயாகும். துயரம் கொள்ளுவதற்கு ஆயிரக்கணக்கிலும், பயம் கொள்ளுவதற்கு நூற்றுக்கணக்கான இடங்களும் உள்ளன. அவை ஒவ்வொரு நாளும் முட்டாள்கள் மீதே ஆதிக்கம் செய்கின்றன. வித்வான்கள் மீது அல்ல.

செல்வம் அழிந்தாலோ, மனைவி-மக்கள், தந்தை மரணம் அடைந்தாலோ, மனிதன் பெரும் துயரம் வந்ததாகக் கருதி சோகத்தில் மூழ்குகிறான். எந்தப் பொருள் அழிந்தாலும் அதன் சுப குணத்தை மதிக்காதவன் அதற்காக சோகம் கொள்வதில்லை. பிடிக்காதவை கிடைக்கும்போதும், பிடித்தவை பிரியும்போதும் அற்ப புத்தியுடையவன் மானசீக துயரடைகிறான். இறந்தவர்களுக்காகவும், இழந்த பொருளுக்காகவும் துயரம் கொள்பவன் பாவத்தால் பற்றப்படுகின்றானேயன்றி துயரம் நீங்கப் பெறுவதில்லை.

மனிதப் பிறவியில் கர்ப்ப நிலையிலேயே பலவகை சுக-துக்கங்கள் வந்து செல்கின்றன. பற்று வைக்கும் பொருளிடம் விருப்பத்தை விட்டுவிட்டால் அதனிடம் வைராக்கியம் தோன்றிவிடுகிறது. பெரிய கடலில் வேறு வேறு இடத்திலிருந்து வந்த இரண்டு கட்டைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பின் விலகுவதுபோல சகோதரர்களின் சம்பந்தம் உண்டாகிறது. எல்லா மனிதர்களும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத இடத்திலிருந்து வந்து, மறுபடி அதே கண்ணுக்குப் புலப்படாத இடத்திற்கே செல்கின்றனர். அவர்களின் பிரிவு என்பது நிச்சயம். ஆகவே அவர்களிடம் நேசம் கொள்ளக்கூடாது.

குடும்பம், மனைவி, மக்கள், சரீரம், செல்வம், ஐஸ்வர்யம், ஆரோக்கியம் இவற்றில் பற்று வைக்கக்கூடாது. சொர்க்கத்தில் வாழும் இந்திரனுக்குக் கூட சுகம் மட்டுமே கிடைப்பதில்லை. அங்கும் துயரம் அதிகம். யாருக்கும் எப்போதும் சுகமும், எப்போதும் துக்கமும் கிடைப்பதில்லை. சுகத்திற்குப் பின் துக்கமும், துக்கத்திற்குப் பிறகு சுகமும் வந்தவாறு உள்ளன. எல்லா சேர்க்கையின் முடிவும் அழிவாகும். எல்லா மேன்மைகளுக்கும் முடிவு வீழ்ச்சியாகும். வாழ்க்கையின் முடிவு மரணமாகும். இவற்றைப் பார்த்து இங்குள்ள அனைத்தும் நிலையானவை அல்ல; நிலையற்றவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

செல்வத்தைச் சம்பாதிப்பதிலும், சம்பாதித்த செல்வத்தைக் காப்பதிலும் துயரம் ஏற்படுகிறது. செல்வம் அழியும்போதும், செலவழியும்போதும் துயரம் ஏற்படுகிறது. செல்வமுடைய மனிதனை, மன்னன், திருடன், வாரிசுகள்,

மற்ற மனிதர்கள், நோய் ஆகிய பகைவர்கள் எப்போதும் காயப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். எனவே அர்த்தம் (செல்வம்) அனர்த்தத்தின் வேர் ஆகிறது. செல்வம் இல்லாத மனிதனுக்கு அனர்த்தங்கள் தடையாவதில்லை.

செல்வத்தைப் பெறுவது பெரும் துயரமானது. ஏழ்மை மிகவும் சுகமானது. செல்வத்திற்கு உபத்திரவங்கள் வரும்போது பெரும் துயரம் ஏற்படுகிறது. செல்வத்தின் தாகம் ஒருபோதும் தணிவதில்லை. அதற்கு ஆதாரம் கிடைத்துவிட்டால் கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயைப்போல அது வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறது. பூமி முழுவதையும் வென்றாலும் மனிதன் திருப்தியடைவதில்லை. செல்வம் சேர்ப்பதில் எந்த லாபமும் இல்லை. ஏன் எனில் அது குற்றங்கள் நிறைந்ததாகும்.

பூமி முழுவதையும் ஒரு குடையின் கீழ் ஆளும் மன்னனும் ஏதோ ஒரு தேசத்தில், அந்த தேசத்திலும் ஏதோ ஒரு நகரத்தில், அந்த நகரத்திலும் ஏதோ ஒரு மாளிகையில் தான் வாசம்புரிகிறான். அந்த வீட்டிலும் ஏதோ ஒரு அறையே அவனுக்கானது. அந்த அறையிலும் இரவில் அவன் உறங்குவது ஒரே படுக்கைதான். அந்தப் படுக்கையிலும் பாதியை அவன் மனைவி பகிர்ந்து கொள்கிறாள். ஆனால் அந்த முட்டாள் உலகம் முழுவதையும் தன்னுடையதாகக் கருதுகிறான். எல்லா இடங்களிலும் தன் பலத்தையே பார்க்கிறான்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு சேர் அரிசியாலேயே எல்லோருடைய வாழ்க்கை நிர்வாகமும் நடைபெறுகிறது. இதைவிட அதிக உணவு துக்கத்திற்கும், தாபத்திற்கும் காரணமாகிறது. பேராசையைப் போன்ற வேறு ஒரு துக்கம் இல்லை. தியாகத்திற்கு ஈடான சுகமும் இல்லை. எல்லா ஆசைகளையும் துறந்தவன் பிரம்ம பாவத்தை அடைகிறான். தீய அறிவுடையவனுக்குத் தியாகம் செய்யக் கடினமானதும், மனிதன் கிழவனானாலும் தான் கிழவியாகாததும், உயிரை அழிக்கும் வியாதியாகக் கருதப்படுவதும் ஆகிய பேராசையைத் தியாகம் செய்பவனே சுகம் பெறுகிறான்.

போகங்களை அனுபவிப்பதால் ஏற்படும் பேராசை-எவ்வளவு அனுபவித்தாலும் அமைதியடைவதில்லை. மாறாகக் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீயைப்போல மேன்மேலும் வளர்கிறது. போகங்கள் இல்லாதவனே சோகமின்றி இருக்கிறான். ஈர்க்கக்கூடிய அக்னியிலிருந்து தோன்றிய ஆசை என்னும் அக்னி முட்டாள் மனிதனை சுகபோகத்தின் மூலம் மோகமடையச் செய்து எரித்துவிடுகிறது. இந்த பூமியில் உள்ள தானியம், தங்கம், பசு, பெண்கள் அனைத்தும் கிடைத்தாலும் ஒருவனுக்குப் போதுமானதல்ல.

இதைப் புரிந்து கொள்பவன் மோகம் கொள்வதில்லை.

உலகில் உள்ள காமசுகம், பரலோகத்தில் பெறும் திவ்ய சுகம் இரண்டும் சேர்ந்தாலும் ஆசை அறுபட்டதால் உண்டாகும் சுகத்தின் 16-இல் ஒரு பங்கிற்குக் கூட சமமாக முடியாது. தைரியமுடையவன் தன்னுடைய புலன்களைச் சுகபோகத்தில் ஈடுபடுத்தாமல் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி எப்போதும் பரமாத்மாவைத் தியானம் செய்ய வேண்டும். புலன்களை அவிழ்த்துவிடுவதால் நிச்சயம் குற்றம் உண்டாகிறது. அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தியவன் சித்தி பெற்றுவிடுகிறான்.

பரமார்த்த சிந்தனையில் மனத்தையும், ஐம்புலன்களையும் ஈடுபடுத்தும் வித்வானைப் பாவங்களும், அனர்த்தங்களும் பற்றுவதில்லை. வித்வான்கள் கவனத்துடன் இருந்து எப்போதும் புலன்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். புலன்களைக் காப்பாற்றாவிட்டால் அவை விரைவில் நரகத்தில் விழுந்து விடுகின்றன. மோக சஞ்சயம் என்னும் விதையால் தோன்றிய காமமயமான ஒரு மரம் இதயமாகிய தேசத்தில் இருக்கிறது. அஞ்ஞானமே அதனுடைய வேர். விருப்பத்துடன் கர்மத்தில் ஈடுபடுவதே அதற்குப் பாய்ச்சப்படும். நீர், ரோஷம், லோபம் என்பன அதனுடைய தண்டு; பாவம் அதன் சாரம்; பிரயாசை அதன் கிளைகள்; சோகம் அதன் மலர்; பயம் என்பது முளையாகும்; பலவகை சங்கல்பங்கள் அதன் இலைகளாகும்.

தவறால் வளர்ந்த இந்த காமம் என்னும் மரத்தில் மிகப்பெரிய ஆசை என்னும் கொடி நாற்புறமும் படர்ந்துள்ளது. அஞ்ஞானி மனிதனிடமே இந்த காமமயமான (ஆசை விருப்பம்) மரம் தோன்றுகிறது; வளருகிறது. தத்துவம் அறிந்தவர்களில் இது முளைவிடுவதில்லை; முளைத்தாலும் அறுந்துவிடுகிறது. கடுமையான உபாயங்களாலேயே இது சாத்தியமாகிறது. இந்த மரம் நிலையற்றது; இதன் பழங்கள் சாரமற்றவை; இதன் முதலும் முடிவும் துயரமானவை. இதனுடன் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டால் என்ன நன்மை உண்டாகும்?

சுபமானவளே! புலன்கள் எப்போதும் ஜீரணமாகின்றன; ஆயுள் குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. மரணம் முன்னால் நிற்கிறது. இவை அனைத்தையும் பார்த்து உலகில் யாருக்கு என்ன சுகம் தோன்றும்? மனிதன் எப்போதும் சரீர, மானசிக வியாதிகளால் பீடிக்கப்படுகிறான். தன்னுடைய விருப்பங்கள் நிறைவேறாமலே இறந்துவிடுகிறான் என்னும்போது இங்கு என்ன சுகம் இருக்கிறது?

மனிதன் தன் விருப்பங்களை நிறைவேற்றும் வழியை யோசிக்கிறான். ஆசைகளால் திருப்தி அடையாதவனாகவே இருக்கிறான். காட்டில் புலி

திடீரெனப் பசுவைப் பாய்ந்து பிடிப்பதுபோல மரணம் அவனை எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறது. பிறப்பு, இறப்பு, முதுமை போன்ற துக்கங்களால் எப்போதும் தாக்கப்பட்டு உலகில் மனிதன் எப்போதும் வேக வைக்கப்படுகிறான் என்றாலும் அவன் பாவத்தில் இருந்து விலகுவதில்லை. எனவே மோகூஷத்தை அடைவதற்கு ஞானத்தின் வைராக்கியமே முக்கியமாகும்.

70. மரணம் விலக்க முடியாதது என்பது: வைராக்கியம் கொள்ளுதல்:

உமா: பகவன்! மோகூஷம் சிறந்த தர்மம்: மோகூஷத்தை அடையும் இரு வழிகள்: மோகூஷத்தினைப் பெற ஞானமும், வைராக்கியமுமே முதன்மையானவை என்பதைக் கூறினீர்கள். மனிதர்களின் முதுமையும், மரணமும் விலகுவதற்கு ஏதேனும் உபாயம் உள்ளதா? பெரும் தவம், கர்மம், சாஸ்திர ஞானம், அல்லது ரசாயன பிரயோகம் இவற்றில் ஏதேனும் மனிதன் முதுமையையும், மரணத்தையும் தாண்ட உபாயமாகுமா? இதனை எனக்கு விளக்கியருளுங்கள்.

மகேஸ்வரன்: மகா பாக்கியவதியே! அத்தகைய விஷயம் நடப்பதில்லை உலகனைத்திலும் மோகூஷத்தைத் தவிர வேறு எந்த இடத்திலும் மூட்டும், மரணமும் விலகுவதில்லை. ஆத்மா முக்தி அடைந்தால் மட்டுமே மரணத்தை வெல்ல முடியும். செல்வத்தாலோ, உயர்ந்த தவத்தாலோ, ஆயிரக்கணக்கான அஸ்வமேதம் வாஜபேய யாகங்களாலே முதுமையையும், மரணத்தையும் வெல்ல முடியாது. ஐஸ்வர்யம், தன-தான்யம், வித்தை, தவம், ரசாயன பிரயோகம் எதனாலும் முதுமையையும், மரணத்தையும் அடக்க முடியாதது.

தேவர், தானவர், கந்தர்வர், கின்னரர், நாகர், ராக்ஷஸர்களையும் காலன் தன் வசப்படுத்தி விடுகிறான். யாருமே காலனின் பிடிக்கு மேற்பட்டவரல்ல. கடந்த நாட்கள், மாசம், இரவுகள் மறுபடி திரும்பி வருவதில்லை. நடைமுறையில் உள்ள இந்த உறுதியான, அழியாத வழியையே ஜீவாத்மா ஏற்றுக் கொள்கிறது. நதிகளில் பெருகும் அருவிகளைப்போல் கடந்து சென்ற ஆயுளின் நாட்கள் திரும்பி வருவதில்லை. காலன் மனிதனின் ஆயுளை எடுத்துக் கொண்டு சென்றுவிடுகிறான். சூரியன் எல்லாப் பிராணிகளின் வாழ்க்கையையும் கூழ்ணமாக்கியவாறு அஸ்தனமாகிறான்; மறுபடி உதயமாகிறான். ஒவ்வொரு இரவு கழிந்ததும் ஆயுள் குறைகிறது.

ஆயுள் குறைந்து கொண்டே செல்லும், குறிப்பிட்ட ஆயுள் உடைய மனிதனுக்குக் குமர வயதின் சுகம் என்ன உள்ளது? உடலின் மரணம் தீர்மானமானது; உறுதியானது; எல்லோரும் இங்கு ஒரு விநாடி தங்கிவிட்டு

மறுபடி காலனுக்கு அதீனமாகி விடுகிறார்கள். தேகதாரி பிராணிகள் இறக்காமலும், முதுமையடையாமலும் இருப்பாராகில் அவர்களுக்குத் தீமையும், துயரமும் உண்டாகாது. எல்லாப் பிராணிகளும் கவனமின்றி இருந்தாலும் காலன் எப்போதும் கவனத்துடன் இருக்கிறான். கவனத்துடன் இருக்கும் அந்தக் காலனின் ஆஸ்ரயத்திற்கு வந்துவிட்ட யாரும் தப்ப முடியாது.

எனவே, மனிதன் நாளைய காரியத்தை இன்றே செய்துவிட வேண்டும். பிற்பகல் செய்ய வேண்டியதை முற்பகலிலேயே முடித்துவிட வேண்டும். அவர்கள் மீது மரணத்தின் பார்வைபடவில்லை என்பதை யார் அறிய முடியும் விவேகமற்றவன் வரப்போகும் மழைக்காலத்தில் இதைச் செய்வேன். கோடையிலும், வசந்த ருதுவிலும் இந்த காரியத்தைத் தொடங்குவேன் என்றெல்லாம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அதில் மரணம் தடை செய்யக்கூடும் என்பதை அவன் சிந்திப்பதில்லை.

மனிதன் தன்னிடம் அது இருக்கட்டும். இது இருக்கட்டும் என்று மனக்கோட்டை கட்டுகிறான். அவனுடைய ஆசைகள் கிடைக்காமலே போகின்றன. அவன் மரணத்தின் பக்கம் இழுத்துச் செல்லப்படுகிறான். காலனின் கயிற்றில் கட்டப்பட்டு, ஒவ்வொரு நாளும் ஜீரணமாகிக் கொண்டே செல்லும், சமமற்ற வழியில் அலைந்து திரியும் பிராணிகளுக்கு இந்த வாழ்க்கையில் என்ன நம்பிக்கை இருக்க முடியும்?

இளம் வயதிலேயே மனிதன் தர்மசீலனாக வேண்டும். ஏன் எனில் வாழ்க்கைக்கு எந்த உறுதியான காரணமும் கிடையாது. இதற்கு பழுத்த பழத்தைப்போல விழுந்துவிடும் பயம் இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. அவ்வாறு இருக்கும்போது, மனிதனுக்கு மனைவி, மக்கள், பிரியமான போகங்களால் என்ன பிரயோஜனம் இருக்கிறது? ஏன் எனில் அவன் ஒரே நாளில் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு மரணத்தை நோக்கிச் சென்றுவிடுகிறான். இறப்பவர்களைப் பார்த்தும் மன்னன் வைராக்கியம் அடையவில்லை என்றால் அவன் உணர்வுடையவன் அல்ல; கட்டை அல்லது மண்ணைப்போல ஜடமானவன்.

அழியக் கூடிய, நிச்சயமற்ற வாழ்க்கையை உடைய மனிதனுக்கு நண்பர்களையும், மனிதர்களையும் சேர்த்துக் கொள்வதால் என்ன பிரயோஜனம் ஏன் எனில் அவன் எல்லோரையும் ஒரு நொடியில் விட்டு விட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். சென்று ஒருபோதும் திரும்புவதில்லை. இவ்வாறு எல்லாப் பொருட்களின் நிலையற்ற தன்மையைச் சிந்தித்து மனிதன் விரைவில் ஒருவன் மற்றவரிடம் வைராக்கியம் அடைகிறான். அதுவே மோகூத்திற்குக் காரணமாகும்.

அந்த வைராக்கியத்தால் அவன் மனத்தில் விமரிசனம் பிறக்கிறது. எல்லாப் பொருட்களிடமும் வைராக்கியம் கொள்வதே விமரிசனமாகும். தேவி! வைராக்கியத்தால் மனிதர்களுக்கு அமைதி கிடைக்கிறது. வைராக்கியம் மோகூத்தை அடைவிக்கும் திவ்ய சாதனமாகிறது. இது மோகூத்தின் அருகில் உள்ளது. தேவி! வைராக்கியத்தைப் பற்றிய விஷயங்கள் உனக்குக் கூறப்பட்டன. முமுகூக்கள் இவ்வாறு அடிக்கடி விசாரம் செய்வதாலேயே முக்தி அடைகின்றனர்.

71. சாங்க்ய ஞானம்; அவ்யக்தம் முதலிய 24 தத்துவங்களின் தோற்றம், வருணனை

மகேஸ்வரன்: தேவி! இப்போது நான் உன்னிடம் சாங்க்ய ஞானத்தை விவரிக்கிறேன். சாங்க்ய ஞானத்தை அறிந்தவன். மறுபடி சம்சார பந்தத்தில் கட்டுப்படுவதில்லை. சந்யாசத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற சாங்க்ய ஞானிகள் ஞானத்தால் முக்தி அடைகிறார்கள். சரீரத்தால் மேற்கொள்ளப்படும் கடுமையான தவம் வீணானது என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். 25 தத்துவங்களின் ஞானத்தைப் பெறுவதே சாங்க்ய ஞானமாகும். இனி அந்த 25 தத்துவங்களையும் விவரிக்கிறேன்; கவனமாகக் கேள்.

மூலப்ருக்ருதி அவ்யக்தம் (தோற்றமில்லாதது) எனப்படும். அவ்யக்தத்தில் இருந்து மகத் தத்துவம் உற்பத்தியாகிறது. மகத் தத்துவத்தில் இருந்து அகங்காரம் வெளிப்படுகிறது. அகங்காரத்திலிருந்து ஐந்து தன் மாத்திரைகள் உற்பத்தியாகின்றன. அவற்றிலிருந்து பத்து புலன்களும், ஒரு மனமும் உற்பத்தியாகின்றன. அவற்றிலிருந்து ஐம்பூதங்கள் தோன்றுகின்றன. ஐம்பூதங்களில் இருந்து சரீர, நிர்மாணம் உண்டாகிறது. இதுவே கேஷத்திரம் எனப்படும் சரீரத்தின் சுருக்கமான சொரூபமாகும். இதுவே 24 தத்துவங்கள் என்று கூறப்படுகின்றன.

இவற்றோடு புருஷனையும் சேர்த்தால் மொத்தம் 25 தத்துவங்கள் ஆகும். ப்ருக்ருதியிலிருந்து சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் மூன்று குணங்கள் தோன்றுகின்றன. இந்த மூன்று குணங்களால் ப்ருக்ருதி உலகம் அனைத்தையும் படைக்கிறது. விருப்பு, வெறுப்பு, சுகம், துக்கம், ஸ்தூல சரீரம், உணர்வு, தைரியம் ஆகியவை ப்ருக்ருதியின் மாறுதல்கள் என்று அறிய வேண்டும். இனி இவை அனைத்தின் லக்ஷணங்கள், தனித்தனி மாறுதல்கள் அனைத்தையும் விரிவாகக் கூறுகிறேன். அதன் விளக்கத்தைக் கேள்.

அவ்யக்தம் என்பது நித்யமானது; சூஷ்மமானது; எங்கும் வியாபித்திருப்பது; செயலற்றது; காரணமற்ற புலன்கள் மூலம் ஏற்கப்படாததும்

ஆகும். அவ்யக்தம், ப்ருக்ருதி, மூலம், பிரதானம், யோனி, அவிநாசி என்னும் ஒரே பொருளுடைய பல சொற்களால் கூறப்படுகிறது. அவ்யக்தம் மிகவும் சூக்ஷ்மமானது என்பதால் சொற்களால் அதனை விளக்க முடியாதது. அது “சத்” என்று அழைக்கப்படுகிறது. உலகனைத்திற்கும் அதுவே மூலமாகும். சிருஷ்டிக்கும் அதுவே மூல காரணமாகிறது. இனி ப்ருக்ருதியின் மூன்று குணங்களைக் கேள்.

சுகம், சந்தோஷம், பிரகாசம் ஆகிய மூன்றும் ப்ருக்ருதியின் சாத்வீக குணங்களாகும். விருப்பு-வெறுப்பு, சுக-துக்கம்; பிடிவாதம் ஆகியவை ரஜோகுணத்தின் குணங்கள். இருள், பயம், மோகம் மற்றும் சோம்பல் தமோகுணத்தின் குணங்களாகும்.

சத்வ குணம் மேலோங்கும்போது, அதிகரிக்கும்போது, சிரத்தை, மகிழ்ச்சி, விஞ்ஞானம், மோகமின்மை, இரக்கம், தைரியம் முதலிய பாவனைகள் அதிகமாகின்றன. தமோகுணம் அதிகரிக்கும்போது, சத்துவ குணத்திற்கு எதிரான பாவனைகளான அசிரத்தை முதலிய பாவங்கள் அதிகரிக்கின்றன. ரஜோகுணம் மேலோங்கும்போது, காமம்-க்ரோதம், மானசிக தாபம், லோப-மோகம், பொய் கூறுதல் ஆகிய அனைத்து குற்றங்களும் உண்டாகின்றன. தமோகுணம் அதிகரிக்கும்போது கவலை, சந்தேகம், மோகம், சோம்பல், உறக்கம், பயம் ஆகியவை அதிகரிக்கின்றன.

இவ்வாறு இந்த மூன்று குணங்களும் அடிக்கடி பரஸ்பரம் அதிகரிக்கின்றன. ஒன்று மற்றொன்றால் மறைக்கப்பட்டபோது கூடிணமாகின்றன. இவற்றின் உடலிலோ, மனத்திலோ மகிழ்ச்சியால் ஏற்படும் பாவனையை சாத்வீகம் என்று கருத வேண்டும். உள்ளத்தில் துயரத்தை உண்டாக்கும் தாபமுடைய பாவனை ரஜோகுணத்தின் ஈடுபாடு ஆகும். மோகத்தையும் கவலையையும் உண்டாக்கும் பாவனை அறிய முடியாத உருவிலும், எண்ணப்படாத வகையிலும் தோன்றுமானால் அது தமோ குணத்தின் காரியம் என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தர்மம் சாத்வீக குணமாகும்; செல்வம் ராஜஸமானது; காமம் தாமஸமானது என்று கூறுகிறார்கள். இவ்வாறு தர்மம், அர்த்தம், காமம் என்னும் மூன்று வர்க்கத்திலும் மூன்று குணங்களின் நிலை கூறப்படுகிறது. பிரம்மா முதலிய தேவர்களின் சிருஷ்டி சாத்விக சிருஷ்டி என்றும், மனிதர்களுடையது ராஜஸ சிருஷ்டி என்றும், கோணலான பிறவிகள் தாமஸ சிருஷ்டி என்றும் கூறப்படுகின்றன.

உலகில் சத்திய குணத்தில் நிலைத்து வாழும் மனிதர்கள் ஊர்தவ லோகத்திற்கும், ரஜோகுணமுடையவர்கள் மனிதர் போன்ற பிறவியிலும்

நிலைக்கிறார்கள். தமோ குணத்தின் காரிய ரூபமான உறக்கம், தவறு, சோம்பல் முதலியவற்றில் நிலைத்த தாமஸ புருஷர்கள் பசு, புழு போன்ற நீச பிறவியில் பிறக்கின்றனர்; நரகம் முதலியவற்றையும் அடைகிறார்கள். தேவர், மனிதர், கோணலான பிறவிகள் முதலிய சராசர பிராணிகள் அனைத்தும் ஆதிகாலத்தில் இருந்தே இந்த மூன்று குணங்களால் வியாபிக்கப்பட்டும், ஒன்று சேர்ந்தும் உள்ளன.

அடுத்து மகத் முதலிய தத்துவங்களின் லக்ஷணங்களைக் கூறுகிறேன். மகான், புத்தி, மதி, பிரக்ஞா ஆகியவை மஹத் தத்துவத்தின் குணங்களாகும் அகங்காரத்திலிருந்தே பிராணிகளின் பலவகை சிருஷ்டிகள் உண்டாகின்றன. அகங்காரத்தின் நிவ்ருத்தி மோக்ஷத்தை அடைவிக்கிறது.

ஆகாயம், வாயு, அக்னி, நீர், ப்ருத்வி ஆகியவை ஐம்பெரும் பூதங்களாகும். இவையே எல்லாப் பிராணிகளின் உற்பத்திக்கும், பிரளயத்திற்கும் சாதனம் ஆகிறது. ஒளி, கேட்கும் புலன், புலன்களின் துவாரம் ஆகிய மூன்றும் ஆகாயத்தில் இருந்து தோன்றியவை. ஸ்பரிசுமும், பிராணிகளின் செயல்களும் வாயுவின் குணங்கள். ரூபம், கண், ஜோதி, குற்றம் இன்மை ஆகிய நான்கும் அக்னியின் குணங்கள். ரசம், ஈரத்தன்மை, நாக்கு, குளிர்ச்சி ஆகிய நான்கும் நீரின் குணங்கள். முகரும் புலன், மணம், சரீரம் ஆகிய மூன்றும் பூமியின் குணங்களாகும். படிப்படியாக ஐம்பெரும் பூதங்களும், தத்தம் குணங்களை ஏற்றுக் கொள்கின்றன. அதனாலேயே பிராணிகளின் சிருஷ்டி பல குணங்கள் உடையதாகக் காணப்படுகிறது.

சில தகுதியற்ற மனிதர்கள் நீரை மணம் அல்லது நாற்றத்தைப் பெற்ற கந்தம் (மணம், வாசனை) நீரின் குணம் என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் வித்வான்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவதில்லை. நீரில் மணம் கிடையாது மணம் பூமியின் குணமாகும். மணத்தில் பூமியும், ரசத்தில் நீரும் கண்ணில் தேஜஸும் (அக்னி, ஒளி) நிலைபெற்றுள்ளன. பிராணன் மற்றும் அபானனின் ஆதாரம் வாயுவாகும்.

சரீரம் படைத்தவர்களின் உடலில் உள்ள துவாரங்கள் அனைத்திலும் ஆகாயம் வியாபித்துள்ளது. கேசம், எலும்பு, நகம், பல், தோல், கை-கால், தலை, முதுகு, வயிறு, இடுப்பு, கழுத்து அனைத்தும் பூமியின் காரியமாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்த சரீரத்தில் உள்ள தாது, தோஷம், மற்றும் மல சம்பந்தமான பொருட்கள் பாஞ்ச பெளதிகம் ஆகும்.

சரீரத்தின் மூலமே இவ்வுலகில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்வாமித்துவம் உள்ளது. காது, தோல், கண், மூக்கு, நாக்கு ஆகியவை ஞானேந்திரியங்களாகும். கை-கால், வாக்கு, குதா, லிங்கம் ஆகியவை

தர்மேந்திரியங்களாகும். சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் ஆகியவை பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து தோன்றிய ஞானேந்திரியங்களின் விஷயமாகும். வாக்கு, செயல், கதி (இயக்கம்) ப்ரீதி, உத்சாகம் ஆகிய ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்களிலிருந்து தோன்றிய விஷயங்களாகும். இவையும் பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து தோன்றியவை என்று கருதப்படுகின்றன.

எல்லாப் புலன்களையும் தூண்டுவிக்கும் ஸ்வாமி மனம் என்று கூறப்படுகிறது. அதன் லக்ஷணமானது ஒரு பொருளிடம் விருப்பம் என்பதாகும். மனதும் புலன் என்ற கருதப்படுகிறது. மனத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்கும், சிருஷ்டிக்கும் காரணமான ஆத்மாவே மனத்துடன் பூதங்கள் அனைத்தையும் எப்போதும் பல்வேறு காரியங்களில் நியமிக்கிறது.

புலன், புலன்களின் விஷயம், இயல்பு, உணர்வு, தைரியம், பூதபூத விகாரம் ஆகிய அனைத்தும் சேர்ந்து சரீரமாகிறது. சரீரத்திற்கு அப்பாற்பட்டு சரீரதாரியான ஆத்மா உள்ளது. சரீரத்தையும், சரீரியின் வேறுபாட்டையும் அறிபவனே முனிவனாவான். ரசம், கந்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம் மற்றும் சப்தம் இல்லாததும் புலன்கள் அற்றதும், சரீரமற்றதுமான ஆத்மாவை சரீரத்திற்குள் காண்பதற்கு விருப்பப்பட வேண்டும்.

இறக்கும் இந்த சரீரங்களில் பரமாத்மாவைக் காண்பவன், பந்தங்களிலிருந்து விடுதலையடைகிறான். பல பாவனைகள் உடைய மகாபராக்ரமியான பரமாத்மா தனியாகவே சராசர பூதங்களில் வாசம் புரிகிறான். அவன் மேலேயோ, அக்கம் பக்கத்திலோ இல்லை. இங்கு புலன்கள் அல்லது அறிவின் மூலம் ஒருபோதும் தென்படுவதில்லை. ஒன்பது துவாரமுள்ள நகரமான சரீரத்தில் பரமாத்மா எப்போதும் நியமத்தோடு வாசம்புரிகிறான். அந்த பரமாத்மாவே எல்லா லோகங்களிலும் சராசரி பிராணிகளையும் ஆட்சி செய்யும் ஈஸ்வரன் ஆவான். அணுவிற்கும் அணுவாகவும், மகத்திற்கும், மகத்தாகவும் அந்த பரமாத்மா கருதப்படுகிறான். பிராணிகள் அனைத்திலும் அவன் வியாபித்து நிலைபெற்றுள்ளான். கேஷத்ரக்ருன் ஒருபக்கமாகவும், எல்லா கேஷத்திரங்களையும் மற்றொரு பக்கம் தனியாகவும் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

கட்டுப்பாட்டோடு இருக்கும் ஞானி எப்போதும் தன் உள்ளத்தில் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஜடம் மற்றும் சேதனத்தின் தனித் தன்மையை விமரிசித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். புருஷன் ப்ருக்ருதியில் இருந்து கொண்டே, அவன் மூலம் தோன்றிய மூன்று குணங்கள் உடைய பொருட்களை அனுபவிக்கிறான். பரமாத்மா அல்லது கேஷத்ரக்ருன் செய்பவனல்ல; பற்றப்படாதவன்; நிலையானவன்; எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் சாட்சியாகவும், நடுநிலையாளனாகவும் இருப்பவன்

ஆவான்.

ப்ருக்ருதி, காரிய, காரண உற்பத்திக்கான காரணமாகும். புருஷனான ஜீவாத்மா சுக-துக்கத்தின் அனுபவத்திற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுகிறான். தேஜோ மயமான ஆத்மா இந்த சரீரத்திற்கு உள்ளே உள்ளது என்று கருதுகிறார்கள். இது மூப்பில்லாதது; சிந்தனைக்கு எட்டாதது; வெளிப்படாதது; சனாதனமானதாகும். சில சிந்தனையாளர்கள் உலகம் முழுவதிலும் வியாபித்து, அதில் நிலைத்துள்ள பரமேஸ்வரனே, எள்ளினுள் எண்ணெயைப்போல, இந்த சரீரத்தில் ஜீவாத்மா ரூபத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்.

முட்டாள்களான நாஸ்திகர்கள் ஸ்தூல லக்ஷணத்திலிருந்து வேறுபட்டிருப்பதால் ஆத்மாவே இல்லை என்று கூறுகிறார்கள். ஆத்மா இல்லை என்று தீர்மானிப்பதால் நரகத்திலேயே வாசம் புரிகிறார்கள். இவ்விதம் பரமாத்மாவின் விஷயத்தில் பலவகைக் கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன.

72. உமாதேவி: பகவன்! சீலமுடைய பிராமணன் உலகில் எல்லா சரீரத்திலும் நித்யமான அழிவற்ற ஆத்மா உள்ளது என்று கூறுகிறான். இதன் உண்மையைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது மிகவும் கடினமானதாகும்.

மகேஸ்வரன்: தேவி! இதற்கான காரணத்தை அறிந்து கொள். ரிஷிகளும் தேவர்களும் கூட இந்த பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காண முடிவதில்லை. அந்த பரமாத்மாவை நேருக்கு நேர் காண்பவன் மீண்டும் இந்த சம்சாரத்திற்குத் திரும்பி வருவதில்லை; பிறவி பெறுவதில்லை. ஆகவே, அந்த பரமாத்மாவின் தரிசனத்தாலேயே பிறவியற்ற மோக்ஷமான சிறந்த கதி கிடைத்துவிடுகிறது. இதுவே சாங்க்ய தர்மம் ஆகும். இது கபிலர் முதலிய ஆசாரியர்களாலும், மகரிஷிகளாலும் பின்பற்றப்பட்டது ஆகும்.

73. யோக தர்மத்தின் வருணனை

மகேஸ்வரன்: தேவி! சாங்க்ய ஞானத்தை உனக்கு விளக்கினேன். இப்போது யோக தர்மம் முழுவதையும் விளக்குகிறேன்; கேள். பிரம்ம ரிஷிகளாலும், தேவரிஷிகளாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட யோகம் 'பீஜ' (விதையுடைய) 'நிர்பீஜ' (விதையில்லாதது) என இருவகையானவை. இரண்டும் சாஸ்திரம் கூறும் நன்னடத்தைக்குச் சமமானவையாகும்.

அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராப்தி, பிராகாம்ய, ஈஷித்வ, வஷித்வ என்னும் எட்டு பேதங்கள் கொண்ட ஐஸ்வர்யத்தின் அதிகாரம்

செய்து யோக தர்மம் அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. ஞானம், யோகம் முழுவதிற்கும் மூலமாகும். சாதகன், விரதம், உபவாசம் மற்றும் நியமங்கள் இவற்றால் யோக ஞானத்தை அதிகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். அழியாத ஆத்மாவில் அறிவையும், மனத்தையும், இந்திரியங்களையும் ஒன்றுபடுத்துவதே யோகிகளின் ஞானமாகும்.

பிராமணன் முதலில் அக்னியையும், ஆலயங்களையும் பூஜிக்க வேண்டும் முழுமையாக சத்வ குணத்தைப் பின்பற்றி அமங்கலமான பாவனையை விட்டுவிட வேண்டும். பிறகு தானம், வேதம் ஓதுதல், சிரத்தை, விரதம், நியமம், சத்தியம், ஆகாரத் தூய்மை, சௌசம், புலனடக்கம் ஆகியவற்றால் தேஜஸ் விருத்தியடைகிறது. பாவம் கரைந்துவிடுகிறது. பாவம் கரையப் பெற்றவன் தேஜஸ்வியாகவும், ஆகாரமில்லாதவனாகவும், புலன்களை வென்றவனாகவும், நிர்மலனாகவும், மோகமில்லாதவனாகவும், மனத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதில் திறமை உடையவனாகவும் ஆக வேண்டும். பிறகு யோகப் பயிற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். யோகத்தில் ஈடுபடுபவன், தனிமையான, மக்களற்ற, பிரதேசத்தில் புனிதமான, மென்மையான ஆசனத்தை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அந்த ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்து, தன் உடலையும், கழுத்தையும் நேராக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். மனத்தில் எந்த வகையான தீவிரத் தன்மையும் வரவிடக்கூடாது. அங்கங்களில் அசைவில்லாமல் சுகமாக அமர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பார்வையை மூக்கின் நுனியில் இருத்தி, தியானத்தில் ஈடுபட வேண்டும். மனத்தை உறுதியோடு ஸ்தாபித்து விடுதல் யோகத்தின் சித்தியை அறிவிப்பது ஆகும். ஆகவே, உண்மையான முயற்சியுடன் மனத்தை எப்போதும் உறுதியாக நிலைப்படுத்த வேண்டும். தோல், காது, நாக்கு, மூக்கு, கண் ஆகிய அனைத்தையும் விஷயங்களிலிருந்து விலக்கி, ஐம்புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தி மனத்தில் ஸ்தாபித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பிறகு சங்கல்பங்கள் முழுவதையும் விலக்கி மனத்தை ஆத்மாவில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். மனமும், ஐம்புலன்களும் ஆத்மாவில் நிலைத்துவிடும்போது, பிராணவாயுவும், அபானவாயுவும் ஒன்றாகவே வசப்பட்டுவிடுகின்றன. பிராணன் வசப்பட்டுவிட்டதும் யோகசித்தி உறுதியாகிவிடுகிறது. சரீரம் முழுவதையும் அருகாமையில் இருந்து திரையை விலக்கிப் பார்த்து அது என்ன என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். சரீரத்தின் உள்ளே இருக்கும் பிராணனின் கதியையும் ஆலோசிக்க வேண்டும்.

பிறகு மூர்த்தா, அக்னி மற்றும் சரீரத்தைப் பராமரிக்க வேண்டும்.

மூர்த்தாவில் பிராணனின் நிலை உள்ளது. அது சுவாசம் என்னும் நிகழ்காலத்தில் இருந்து செயல்புரிகிறது. பிராணனே ஜீவன்கள் அனைத்தின் ஆத்மாவான சனாதன புருஷனாகும். அதுவே மனம், அறிவு, அகங்காரம், பஞ்சபூதம் மற்றும் விஷயத்தின் ரூபமாகும். அடிவயிற்றின் மூலப் பகுதியையும், குதாவையும், அக்னியையும் ஆஸ்ரயித்த அபானவாயு எப்போதும் மலமுத்திரத்தைச் சுமந்து தன் காரியத்தில் ஈடுபடுகிறது. அபான வாயுவின் கர்மம் என்று சரீரங்களின் செயல்பாடு கருதப்படுகிறது.

எல்லா தாதுக்களையும் மேலே எழுப்பி, அபானத்தால் மேல்நோக்கி செலுத்துவதை ‘உதானம்’ என்று கூறுகிறார்கள். எந்த வாயு மனிதனின் சரீரத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இணைப்புகளிலும் அதன் செயல்களை ஈடுபடுத்துகிறதோ அதை ‘வ்யானன்’ என்று கூறுகிறார்கள். எது தாதுக்களிடமும், அக்னியிடமும் வியாபித்துள்ளதோ அது அக்னி சொரூபமான சமான வாயுவாகும். இறுதிக் காலத்தில் அது எல்லா செயல்களையும் உலர்த்துகிறது.

எல்லாப் பிராணிகளின் பரஸ்பர சேர்க்கையினால் உண்டாகும் தாபம் அக்னி என்று அறிய வேண்டும். அந்த அக்னியே சரீரம் படைத்தவர்கள் உண்ட அன்னத்தை ஜீரணம் செய்கிறது. அபான, பிராண வாயுவின் நடுவில் வ்யான, உதான வாயுக்கள் உள்ளன. சமான வாயுவிலிருந்து தோன்றிய அக்னி அன்னத்தை ஜீரணிக்கிறது. உடலின் நடுப்பகுதியில் நாபி உள்ளது. நாபிக்குள்ளே அக்னி உள்ளது. அக்னியோடு பிராணன் இணைந்துள்ளது. பிராணனில் ஆத்மா நிலைத்துள்ளது.

நாபிக்குக் கீழே பக்காசயம் உள்ளது. மேலே இரைகுடல் (உணவுப்பை) உள்ளது. சரீரத்தின் சரியான மையப்பகுதியில் நாபி உள்ளது. எல்லாப் பிராணனும் நாபியை ஆஸ்ரயித்தே உள்ளன. பிராணன் முதலிய எல்லா வாயுக்களும் மேலும், கீழும், பக்கவாட்டிலும் சஞ்சரிக்கின்றன. பத்து பிராணனாலும், அக்னியாலும் தூண்டப்பட்டு நாடிகள் அன்னரசத்தைச் சுமக்கின்றன. இது யோகிகளின் மார்க்கமாகும். இது பஞ்சபிராணனிலும் உள்ளது.

யோக சாதகன் சிரமத்தை வென்று ஆசனத்தில் அமர்ந்து ஆத்மாவை பிரம்மரந்திரத்தில் ஸ்தாபிக்க வேண்டும். மூர்த்தாவில் ஆத்மாவை ஸ்தாபித்து, இரு புருவங்களுக்கு இடையில் மனத்தைத் தடுத்து வைக்க வேண்டும். பிறகு பிராணனை நன்றாகத் தடுத்து பரமாத்வைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

பிராணனை அபானத்திலும், அபானனை கர்மத்திலும், பிராணனை யோகத்திலும் நிலைக்கச் செய்ய வேண்டும். பிறகு அவ்விரண்டு கதிகளையும்

தடுத்து பிராணாயமத்தில் ஈடுபட வேண்டும்.

இவ்வாறு தனிமையான இடத்தில் அமர்ந்து அளவோடு உண்ட முனிவன் தன் உள்ளத்தின் ஐந்து பிராணன்களையும் பரஸ்பரம் சேர்க்க வேண்டும். பேச்சின்றி, மூச்சு விடாமல், களைப்பில்லாமல், தியானத்தில் ஆழ வேண்டும். யோகிகள் அடிக்கடி எழுந்தும் செல்வதுண்டு; தூங்குவதும் உண்டு. இருந்து கொண்டு சோம்பலின்றி யோகாப்யாசத்தில் யோகி ஈடுபட வேண்டும்.

இவ்வாறு தியானத்தில் ஈடுபட்டு யோகப் பயிற்சியைச் செய்யும் யோகியின் மனம் விரைவில் மகிழ்ச்சியடைகிறது. மனம் மகிழ்ச்சியடைந்ததும் பரமாத்ம தத்துவத்தின் சாக்ஷாத்காரம் உண்டாகிறது. அப்போது அவிநாசி புருஷனான பரமாத்மா, புகையில்லாமல் பிரகாசிக்கும் அக்னியைப் போலவும், சூரியனைப் போலவும், மின்னலைப் போலவும் காட்சியளிக்கிறார். அந்த நிலையில் மனத்தில் ஜோதிமயமான பரமாத்மாவை தரிசனம் செய்து, யோகி, அணிமா முதலிய எட்டு ஐஸ்வர்யங்களும் உடையவனாகி, தேவர்களும் அடைய விரும்பும் பரம பதத்தை அடைந்துவிடுகிறான்.

யோகிகளின் வழியில் பத்து குற்றங்கள் தடை உண்டாக்குகின்றன. காமம், க்ரோதம், பயம், கனவு, நட்பு, அதிக உணவு, மனமாறுபாடு, வியாதி, சோம்பல், லோபம் எனப்படும் பேராசை ஆகியவையே அந்த பத்துக் குற்றங்களாகும். தேவர்கள் மூலம் உண்டாக்கப்படும் இந்தப் பத்துக் குற்றங்களால் யோகிகளுக்குத் தடை உண்டாக்குகிறது. ஆகவே இந்த பத்துக் குற்றங்களையும் விலக்கி மனத்தைப் பரமாத்மாவிடம் ஈடுபடுத்த வேண்டும்.

யோகிகளில் சிறந்தவர் யோகத்தின் எட்டு குணங்களான அணிமா, மகிமா முதலியவற்றைப் பெற்ற விருப்பங்கள் நிறைவேறியவராகிறார். அவர் உலகனைத்தையும் ஆளக்கூடிய திறமை உடையவராக தேவர்களையும் விடச் சிறந்தவராகிறார். அதிகம் உண்ணுபவன், முற்றிலும் உண்ணாதவன், அதிகம் உறங்குபவன், எப்போதும் விழித்திருப்பவன் ஆகியோர் யோகத்தில் சித்தி பெற முடியாது.

தகுந்த அளவு ஆகாரம் ஏற்று, கர்மங்களில் முயற்சி செய்பவன், தகுந்த அளவு தூங்கி விழிப்பவன் இவர்களே யோக சித்தி பெற்று, தேவ சாயுஜ்யத்தை அடைந்து விடுகிறார்கள். பக்தியால் தேவர்களின் சாயுஜ்யத்தைப் பெற்று யோக சாதனையில் ஈடுபட வேண்டும். தேவி! ஒவ்வொரு நாளும் வேறு நினைவின்றி நீண்டகாலம் மிகவும் முயற்சி செய்தால் தேவர்களோடு சாயுஜ்யம் கிடைக்கிறது. (சாயுஜ்யம்-ஒன்றுபடுதல்)

யோகிகள் ஹவிஸ்யம், பூஜை, ஹவனம், வணக்கம், நித்திய சிந்தனை ஆகியவற்றால் இயன்ற வரை ஆராதனை செய்து, தன் இஷ்ட தேவனின் சொருபத்தில் பிரகாசிக்கிறார்கள். தேவி! சாயுஜ்யத்தில் என்னுடையதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடையதுமான சாயுஜ்யம் சிறந்ததாகும். என்னையோ, விஷ்ணுவையோ அடைந்து மனிதன் மறுபடி இந்த சம்சாரத்திற்குத் திரும்புவதில்லை. இதுவே சனாதன யோக தர்மமாகும். உன்னைத்தவிர வேறு யாரும் யோக தர்ம விஷயமாகக் கேள்வி கேட்க முடியாது.

74. பாசுபத யோக வர்ணனையும், சிவலிங்க பூஜையின் மகிமையும்; பலனும்

உமா: தேவேஸ்வரா! த்ரியம்பகா! சூலபாணியே! லோகேஸ்வரா! உங்களுக்கு நமஸ்காரம். நான் கேட்டதும் எனக்கு உத்தமமான அத்யாத்ம ஞானத்தைக் (பரம்பொருளின் இயல்பு, சுபாவம்) கூறினீர்கள். பல கிளைகள் உடைய, முடிவற்ற, தர்க்கம் செய்யக்கூடாத, சாங்க்ய யோகமுடைய அதனைக் கேட்டேன்.

பிரபோ! இப்போது தங்களுடைய சாயுஜ்யத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். பக்தர்கள் பரமேஷ்டியான உங்களுக்கு எவ்வாறு சிஸ்ருக்ஷ செய்கிறார்கள்? அவர்களுடைய ஆசாரம் எவ்வாறானது? எந்த சாதனையால் தாங்கள் திருப்தி அடைகிறீர்கள்? சாக்ஷாத் தாங்களே இதனை எடுத்துக் கூறுவதால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மகேஸ்வரன்: அன்பானவளே! தேவி! நான் மகிழ்ச்சியுடன் உன்னிடம் என்னுடைய அற்புதமான சாயுஜ்யத்தை வர்ணிக்கிறேன். என்னுடைய சாயுஜ்யத்தை அடைந்த சிறந்த யோகிகள் பிறகு உலகிற்குத் திரும்புவதில்லை. முன்பிருந்த முமுகூக்களின் மூலமும் நான் அவ்யக்தமாகவும், சிந்திக்க முடியாதவனாகவும் இருந்திருக்கிறேன். நானே சாங்க்யத்தையும், யோகத்தையும் படைத்தேன். சராசர உலகம் முழுவதையும் நானே தோற்றுவித்தேன். நான் பூஜிக்க வேண்டிய ஈஸ்வரன். நானே அழிவற்ற சனாதன புருஷன் ஆவேன். நான் மகிழ்ச்சியடைந்தால், என் பக்தர்களுக்கு அமரத்துவத்தை அளிக்கிறேன்.

தேவர்களும், தவம் நிறைந்த முனிவர்களும் கூட என்னை நன்றாக அறிவது இல்லை. தேவி! உன் விருப்பமானதைச் செய்வதற்காக நான் என்னுடைய விபூதியைக் கூறுகிறேன். நான் நான்கு ஆஸ்ரமங்களிலும் நான்கு புண்ணியாத்மாக்களான தபஸ்வி பிராமணர்களைக் கொண்டு வந்து, அவர்கள் முன் பெரும் பாசுபத யோகத்தை விளக்கிக் கூறினேன். அந்த என் பக்தர்கள் தூய உள்ளம் உடையவர்கள். என்னுடைய தென்திசையிலுள்ள

முகத்திலிருந்து அந்த உபதேசம் முழுவதையும் கேட்டு, அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். பிறகு மூவுலகிலும் அதை ஸ்தாபித்தனர். இப்போது நீ கேட்பதால் நான் அதே பாசபத யோகத்தை வர்ணிக்கிறேன் ஒன்றுபட்ட உள்ளத்துடன் கேள்.

தேவி! என்னுடைய பெயரே பசுபதியாகும். தங்களுடைய உடல் முழுவதும் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டிருக்கும் என்னுடைய பக்தர்களைப் பாசபதர்கள் என்று அறிய வேண்டும். பழைய காலத்தில் நான் காப்பாற்றுவதற்காகவும், நன்மைக்காகவும், புனிதத்திற்காகவும், அடையாளத்திற்காகவும் என்னுடைய பக்தர்களுக்கு சாம்பலை அளித்தேன்.

அதனால் அங்கங்களில் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு பிரம்மசரிய பாலனம் செய்யும், ஐடாதாரிகள், மொட்டை அடித்தவர்கள், பலவகையாக சிகை தரிப்பவர்கள், மாறுதலான வேஷம் உடையவர்கள், பிங்கள வர்ணமுடையவர்கள், நிர்வாண சரீரம் உடையவர்கள். தானம் ஏற்காத, பலவேஷமணிந்த, ஆசையற்ற என்னுடைய பக்தர்கள் என்னிடமே மனத்தையும், அறிவையும் வைத்து மண் பாத்திரத்தைக் கையிலேந்தி எல்லா இடங்களிலும் பிசுக்காகச் சஞ்சரிக்கிறார்கள். எல்லா உலகிலும் சஞ்சரிக்கும் அந்த பக்தர்கள் என்னுடைய மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்கிறார்கள்.

எல்லா உலகிலும் என்னுடைய, சிறந்த, உத்தமமானதும், சூக்ஷ்மமானதும் ஆகிய திவ்ய பாசபத யோக சாஸ்திரத்தை சிந்தித்தவாறு அவர்கள் சஞ்சரிக்கிறார்கள். இவ்வாறு எப்போதும் என்னுடைய சிந்தனையிலேயே ஈடுபட்டுள்ள அந்த தவசிகளான பக்தர்கள் என்னை விரைவில் அடைவதற்கான உபாயத்தை நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். மூன்று உலகங்களிலும் நான் என் சொரூபமான சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்துள்ளேன். அதை நமஸ்காரம் மட்டுமே செய்து மனிதர்கள் எல்லாப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுதலையடைகிறார்கள். ஹோமம், தானம், அத்யயனம், தகூழிணையுடன் கூடிய யாகம் இவற்றின் புண்ணியம் சிவலிங்கத்தை வணங்குவதால் கிடைக்கும் புண்ணியத்தில் பதினாறில் ஒரு பங்குக்குக்கூட சமமாகாது.

தேவி! நீ சிவலிங்க பூஜை முறையை என்னிடமிருந்து கேள். பசும்பாலாலும், வெண்ணெயாலும் என்னுடைய சிவலிங்கத்தைப் பூஜிப்பவன் அஸ்வமேத யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். ஒவ்வொரு நாளும் நெய்யால் சிவலிங்க பூஜை செய்பவன் ஒவ்வொரு நாளும் அக்னிஹோத்ரம் செய்யும் புண்ணியத்தைப் பெறுகிறான். நீரால் மட்டுமே சிவலிங்க ஸ்நானம் செய்விப்பவனும் புண்ணியத்தைப் பெற்று விரும்பும் பலனை அடைகிறான்.

சிவலிங்கத்தின் அருகில் நெய் கலந்த குங்குலியத்தின் தூபத்தை நிவேதனம் செய்பவன் 'கோசவ' யாகத்தின் பலனைப் பெறுகிறான். குங்குலியப் பிண்டத்தால் தூபம் அளிப்பவன் சொர்ணதானப் பலனைப் பெறுகிறான். பலவகைப் பூக்களால் லிங்கத்தைப் பூஜிப்பவன் ஆயிரம் பசுக்களைத் தானம் செய்த பலன் பெறுகிறான். தேசாந்திரம் சென்று சிவலிங்கத்தைப் பூஜிப்பவன் எனக்குச் சிறந்த நன்மை செய்தவனாகிறான். இவ்விதம் பலவகை திரவியங்களால் சிவலிங்கத்தைப் பூஜிப்பவன் எனக்குச் சமமானவன் ஆவான்.

அவன் மறுபடி இந்த சம்சாரத்தில் பிறப்பதில்லை. ஆகவே, பக்தர்கள் அர்ச்சனையாலும், நமஸ்காரத்தாலும், உபகாரங்களாலும், துதிகளாலும், ஒவ்வொரு நாளும் சோம்பலின்றி, சிவலிங்க உருவில் என்னைப் பூஜிக்க வேண்டும். பலாசம் மற்றும் இலந்தை இலைகள், ராஜ மரத்தின் மலர் மாலைகள் எருக்கின் பூக்கள் ஆகியவை எனக்கு விருப்பமானவை. தேவி! என்னிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்திய என் பக்தர்கள் அளித்த கனி, மலர், நீர், காய்கறி கூட எனக்குப் பிரியமானதாகும். நான் திருப்தியடைந்தால் பக்தர்களுக்கு உலகில் கிடைக்காதது எதுவுமல்ல. ஆகவே, பக்தர்கள் எப்போதும் என்னைப் பூஜை செய்கிறார்கள். என் பக்தர்கள் ஒருபோதும் நஷ்டமாவதில்லை. அவர்களுடைய பாவங்கள் விலகிவிடுகின்றன; என்னுடைய பக்தர்கள் எல்லா உலகிலும் சிறப்பான பூஜைக்குரியவர்கள் ஆகிறார்கள்.

என்னிடமோ, என் பக்தர்களிடமோ த்வேஷம் செய்பவன் 100 யாகங்களை அனுஷ்டித்தாலும் கோரமான நரகத்திலேயே விழுகிறான். தேவி! இதுவே என்னுடைய பெருமைக்குரிய பாசபத யோகத்தின் விளக்கமாகும். என்னிடம் பக்தி கொள்ளும் மனிதர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் இதைக் கேட்க வேண்டும். இந்த என்னுடைய தர்ம நிச்சயத்தைக் கேட்பவன் அல்லது படிப்பவன் இவ்வுலகில் தன-தான்யமும், புகழும் பெறுகிறான். பரலோகத்தில் சொர்க்கத்தை அடைகிறான்.

87. பார்வதி தேவியின் சொற்கள் மூலம் ஸ்திரீகளின் தர்மம்
கூறப்படுதல்;

அனுசாஸன பருவம் அத்-146

சிவபிரான் உமாதேவியிடம் ஸ்திரீ தர்மத்தை விளக்குமாறு கேட்டல்

உமாதேவியின் பல்வேறு வினாக்களுக்கு விடையளித்து அவருக்கு தர்மம் தொடர்பான உபதேசங்களை வர்ணித்த சிவபிரான் தன் தேவியின் மூலம் தானும் ஏதேனும் கேட்க விரும்பினார். தன் அருகில் அமர்ந்திருந்த பத்தினியிடம் சிவன் இவ்வாறு கேட்டார்.

“தபோ வனத்தில் வாம்புரியும் தேவி! நீ கடந்த காலத்தையும், எதிர்காலத்தையும் அறிந்தவள். தர்ம தத்துவத்தை அறிந்து தர்மப்படி நடந்து கொள்பவள். இமவானின் புதல்வியே! நீ புலனடக்கமும், மன அடக்கமும் நிரம்பியவள்; அகந்தையும் மமதையும் அற்றவள்; ஆகவே, நான் உன்னிடம் ஒரு விஷயத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன்.

பிரம்மாவின் பத்தினி சாவித்ரி பதிவிரதை; இந்திரனின் பத்தினி சசியும் பதிவிரதை; விஷ்ணுவின் அன்பு பத்தினி லக்ஷ்மி பதிவிரதையாவாள். இதேபோல யமனின் மனைவி த்ருதி, மார்க்கண்டேயரின் பத்தினி தூமோர்ணா, குபேரனின் பத்தினி வ்ருத்தி, வருணபத்தினி கௌரி, சூரிய பத்தினி சுவர்சலா சந்திரனின் பிரியமனைவி ரோஹிணி, அக்னியின் பத்தினி ஸ்வாஹா, கச்யபரின் பத்தினி அதிதி ஆகிய அனைவரும் பதிவிரதைகள் ஆவர்.

தேவி! நீ இவர்கள் அனைவருடனும் எப்போதும் நட்பு கொண்டுள்ளாய். இவர்களிடமிருந்து தர்ம விஷயத்தைக் கேட்டுள்ளாய். ஆகவே தர்மத்தைக் கூறும் தர்மமறிந்த தேவி! நான் உன்னிடம் ஸ்ரீ தர்ம விஷயமாக அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். ஸ்திரீ தர்மத்தை தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை கேட்க விரும்புகிறேன். நீ என்னுடைய சகதர்மினி. உன்னுடைய சீலமும் விரதமும் எனக்குச் சமமானவை. உன்னுடைய சக்தியும் என்னை விடக் குறைந்தது அல்ல. நீ தீவிர தவம் புரிந்துள்ளாய். ஆகவே தேவி உன் மூலம் கூறப்படும் ஸ்திரீ தர்மம் சிறந்த குணமுடையதாக, உலகத்தில் சான்றாகக் கருதப்படும்.

சிறப்பாகப் பெண்களே பெண்களின் சிறந்த கதியாவார். உலகில் இது பிரபலமான விஷயமாகும். என்னுடைய சரீரத்தில் பாதி உன்னுடைய சரீரம் ஆகும். நீ தேவர்களின் காரியத்தை வெற்றி பெறச் செய்பவள். உலக சந்ததியை விஸ்தரிப்பவள். நிந்தையற்றவளே! பெண் கூறிய விஷயமே

பெண்களிடையே அதிக மகத்துவம் உடையது. ஆண்கள் கூறிய விஷயத்திற்கு பெண்களிடையே வரவேற்பு அளிக்கப்படுவதில்லை. எல்லா சனாதன ஸ்திரீ தர்மங்களும் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே அவற்றை முழுமையாக, விளக்கமாக என் முன் கூறுவாயாக,” என்று கூறினார்.

உமாதேவி சிவபிரானிடம் தான் நதிகளோடு ஆலோசித்துக் கூறுவதாகப் பதில் அளித்தல்

உமாதேவி சிவபிரானிடம் கூறினார்; “பகவன்! சர்வ பூதேசா! எதிர்காலம், நிகழ்காலம், இறந்த காலத்தின் சொருபமான மகாதேவா! உங்கள் பிரபாவத்தால் என்னுடைய வாக்கு அறிவுடையதாகிறது. இப்போது நான் பெண் தர்மத்தை வர்ணிக்க முடியும். ஆனால் இங்கு எல்லா நதிகளும் நீரால் நிரம்பி உங்களுடைய ஸ்நானம் மற்றும் ஆசமனம் முதலியவற்றிற்காகவோ, அல்லது உங்களுடைய திருவடிகளை ஸ்பரிசிப்பதற்காகவோ உங்கள் அருகில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. நான் இந்த நதிகளுடன் ஆலோசித்து ஸ்திரீ தர்மத்தை வர்ணிக்கிறேன்.

திறமையிருந்தாலும் அகங்காரம் அற்றவனே புருஷன் என்று கூறப்படுகிறான். பூதநாதா! பெண் எப்போதும் பெண்ணையே பின்பற்றுகிறாள். நான் இந்த நதிகளைக் கலந்து ஆலோசிப்பதால் இவை என் மூலம் கௌரவிக்கப்படும். இந்த நதிகளில் புண்ணிய நீருடைய சரஸ்வதி இருக்கிறார். அவர் சமுத்திரத்தில் கலந்துள்ளார். இவர் எல்லா நதிகளிலும் முக்கியமாகக் கருதப்படுகிறார்.

இவைத்தவிர, பியாஸ், ஜீலம், சந்த்ரபாகா, ராவி, சட்லஜ், தேவிகா, சிந்து, கௌசிகி, கோதாவரி, யமுனா, நர்மதா, காவேரி ஆகிய நதிகளும் இங்கு வந்துள்ளனர். எல்லாத் தீர்த்தங்களாலும் சேவிக்கப்படுபவரும், நதிகள் அனைத்திலும் சிறந்தவரும், ஆகாயத்தில் இருந்து பூமிக்கு இறங்கியவருமான தேவ நதி கங்காதேவியும் இங்கு வந்துள்ளார்”. இவ்வாறு சிவபிரானிடம் கூறிய உமாதேவி ஸ்திரீ தர்ம ஞானத்தில் நிபுணர்களான கங்கை முதலிய எல்லா சிறந்த நதிகளையும், புன் முறுவலோடு தன்னிடம் அழைத்து அவர்களிடம் ஸ்திரீ தர்மத்தின் விஷயமாகக் கேட்கலானார்.

உமாதேவி நதிகளிடம் கேட்பதும்; கங்கை உமாதேவியை ஸ்திரீ தர்மத்தை உபதேசிக்கக் கூறுவதும்

உமா அனைத்து நதிகளிடமும், “எல்லாப் பாவங்களையும் அழிக்கும் ஞான-விஞ்ஞானம் நிரம்பிய புண்ணிய நீருடைய சிறந்த நதிகளே! சிவபிரான் என்னிடம் ஸ்திரீ தர்ம விஷயத்தைக் கூறுமாறு கேட்டுள்ளார். நான் ஸ்திரீ

தர்ம விஷயத்தை உங்களுடன் ஆலோசித்தே அவரிடம் கூற விரும்புகிறேன். கடலை நோக்கிச் செல்லும் நதிகளே! சொர்க்கத்தில் கூட யாரும் மற்றவர்கள் ஒத்துழைப்பில்லாமல், தனியாகவே ஞான உபதேசத்தைக் கூறியதாக நான் அறியவில்லை. ஆகவே, ஸ்ரீ தர்ம விஷயமாக, மரியாதையுடன் நான் உங்களுடன் ஆலோசனை செய்ய விரும்புகிறேன்.” என்று கூறினார். இவ்வாறு உமா கூறியதும் அந்த நதிகள் தேவநதி கங்கையை உமாவுக்குப் பதிலளிக்குமாறு நியமித்தனர்.

புனிதமான கங்கை, பல அறிவுகளில் சிறந்தவர். ஸ்திரீ தர்மத்தை அறிந்தவர்; பாவத்தையும், பயத்தையும் விலக்குபவர்; புண்ணியமயமானவர்; அறிவும், வினயமும் மிக்கவர்; சர்வ தர்மத்திலும் சிறந்தவர்; பேரறிவு மிக்கவர். அவர் மலையரசன் மகள் உமாதேவியிடம் மெல்லிய புன்னகையுடன் கூறினார்.

“தேவி! தர்ம பராயணரே! பாவமற்றவரே! நான் தன்யமானேன். என் மீது உங்களுக்கு மிகுந்த அருள் உள்ளது. ஏன் எனில் தாங்கள் உலகம் அனைத்தின் மதிப்பிற்குரியவராக இருந்தாலும், ஒரு துச்ச நதியான எனக்குக் கௌரவம் அளிக்கிறீர்கள். எல்லா விஷயங்களிலும் வல்லவராக இருந்தும், மற்றவர்களுக்கு மதிப்பளித்து அவர்களிடம் ஆலோசிப்பவர்களே பண்டிதர்கள் என்று கூறப்படுகிறார்கள்.

எந்த மனிதன் ஆனாலும், ஞான-விஞ்ஞானத்தில் சிறந்தவன் மற்றவர்களிடம் தன்னுடைய சந்தேகத்தைக் கேட்கும்போது அவன் ஆபத்தில் சிக்குவதில்லை சிறந்த அறிவுள்ளவர்கள் சபையில் ஒருவிதமாகப் பேசுகிறார்கள். அகங்காரி மனிதர்கள் வேறு வகையான பலவீனமான விஷயங்களைக் கூறுகிறார்கள். தேவி! நீ திவ்ய ஞானம் நிரம்பியவள். தேவலோகத்தில் மிகச் சிறந்தவள். திவ்யமான புண்ணியங்களோடு தோன்றியவள். நீயே எங்கள் அனைவருக்கும் ஸ்திரீ தர்மத்தை உபதேசிக்கத் தகுந்தவள்” என்று உமாதேவியையே ஸ்திரீ தர்மத்தை உபதேசிக்குமாறு கூறினார்.

உமாதேவி, ஸ்திரீ தர்மத்தை விளக்கிக் கூறுதல்

உமாதேவி ஸ்திரீ தர்மத்தை விளக்கலானார்; “என் அறிவில் தோன்றியவாறு முறைப்படி நான் ஸ்திரீ தர்மத்தைக் கூறுகிறேன். நீங்கள் உற்சாகத்தோடு இதைக் கேளுங்கள்.

திருமணத்தின்போது கன்னிகையின் உற்றார் உறவினர் முதலிலேயே அவளுக்கு ஸ்திரீ தர்மத்தை உபதேசிக்கிறார்கள். அவள் அக்னியின் முன் தன் கணவனின் சகதர்மினியாக ஆகிறாள். இயல்பு, உரையாடல், நடத்தை

ஆகியவை உத்தமமாக இருக்கும், கணவனுக்கு சுகம் அளிக்கும், கணவனைத் தவிர வேறு எந்த ஆணிடமும் மனத்தைச் செலுத்தாதவளே ஸ்திரீ தர்ம நடத்தை உடையவளாகக் கருதப்படுகிறாள்.

தன் ஸ்வாமியை எப்போதும் தெய்வத்திற்குச் சமமாகக் கருதி, சேவையும், சிஸ்ருகஷையும் செய்பவளே தர்ம பராயணள். கணவனைத் தவிர வேறு யாரிடமும் இதய பூர்வமான அன்பைச் செலுத்தாதவளும், ஒருபோதும் சினம் கொள்ளாதவளும், தன் தரிசனத்தால் கணவனுக்கு சுகம் அளிப்பவளும், தன் ஸ்வாமியின் முகத்தை எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளும், அளவான ஆகாரத்தை உட்கொள்பவளும் ஆகிய பெண்ணே ஸ்திரீ தர்மசாரிணி என்று கூறப்படுகிறாள்.

பதி, பத்தினி ஒன்றாக இருந்து தர்ம நடத்தைகளைச் செய்ய வேண்டும். இந்த தாம்பத்ய தர்மத்தை நிஷ்டையாகக் கொள்பவளே, கணவனுக்குச் சமமான, விரதம் ஏற்பவளாவாள். பதிவிரதையான பெண் எப்போதும் தன் கணவனைத் தெய்வமாகக் கருதுகிறாள். கணவன் மனைவியின் அந்த சுகதர்மம் (உடன் இருந்து தர்மப்படி நடத்தல்) மிகவும் மங்களமயமானதாகும்.

அன்பின் காரணமாக கணவனுக்கு அதீனமாகி, மகிழ்ச்சியான மனத்துடன் தெய்வத்தைப்போல கணவனுக்கு சேவையும் சிஸ்ருகஷையும் செய்து, உத்தமமான விரதத்தை மேற்கொண்டு; கணவனுக்காக தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு, கணவனைத் தவிர வேறு யாரையும் பார்க்காமல், கணவனின் முன் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பவளே ஸ்திரீ தர்மசாரிணியாவாள்.

கணவன் கடுமையாகப் பேசினாலும், குற்றமாகப் பார்த்தாலும் மகிழ்ச்சியுடன் இருப்பவளே பதிவிரதையாவாள். கணவனைத் தவிர, ஆண் பெயருள்ள சூரியன், சந்திரன் மற்றும் மரத்தின் பக்கம் கூட பார்க்காதவளே பதிவிரதா தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பவளாவாள். தன்னுடைய கணவன் தரித்திரனாக, ரோகியாக, தீனனாக, வழிக்களைப்பால் எரிச்சலுடன் இருந்தாலும் அவனுக்கு மகனைப்போல சேவை செய்து, அவனிடம் முழு நம்பிக்கை வைத்து, அவனிடம் விநயமாக நடந்து கொள்பவளே பதிவிரதா தர்மத்தின் பலனைப் பெறுகிறாள்.

கணவனுடைய விருப்பத்தையே தன் விருப்பமாகக் கொண்டிருப்பவள் பதிவிரதா தர்மத்தின் பங்காளியாகிறாள். ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் எழுவதில் விருப்பம் கொண்டு, வீட்டு வேலைகளில் உதவி செய்து, வீட்டைப் பெருக்கி சுத்தம் செய்து, சாணத்தால் மெழுகி புனிதமாக்குகிறவள், கணவனோடு இருந்து ஒவ்வொரு நாளும் அக்னி ஹோத்ரம் செய்து, தெய்வங்களுக்கு மலரும், பலியும் அர்ப்பணம் செய்பவள், தேவர், அதிதி

மற்றும் போஷிக்க வேண்டியவர்களுக்கு போஜனம் அளித்து, மீதமான அன்னத்தை தான் உண்பவள், வீட்டு மக்களைப் புஷ்டியாகவும், திருப்தியாகவும் வைத்திருப்பவள் ஆகிய அத்தகையவளே, சதி தர்மத்தின் பலன் உடையவளாகிறாள்.

உத்தம குணத்துடன் மாமனார்-மாமியாருக்கு சேவை செய்பவள், தாய், தந்தையிடம் பக்தி உடையவள் ஆகிய பெண் தவம் என்னும் செல்வம் நிரம்பியவள் ஆவாள். பிராமணர்களையும், பலவீனமானவர்களையும், அனாதைகளையும், தீனர்களையும், குருடர்களையும் அன்னத்தினால் போஷிப்பவள், பதிவிரதா தர்மத்தின் பலனை அடைகிறாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் சீக்கிரமாக எழுந்து, மரியாதையுடன் போதம் அளிக்கும் அறிவின் மூலம் கடுமையான விரதங்களில் ஈடுபட்டு, எப்போதும் கணவனிடம் மனத்தை ஈடுபடுத்தி, அவனுக்கு நன்மையைச் செய்பவள் பதிவிரதா தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்த சுகத்தைப் பெறுகிறாள்.

பதிவிரதா தர்மத்தைக் கடைப்பிடித்து, கணவனின் சேவையில் ஈடுபடும் பெண்ணின் அந்தக்காரியம் பெரும் புண்ணியமுடையது. பெரும் தவமுடையது. சனாதன சொர்க்கத்தை அடையச் செய்வது. கணவனே பெண்களின் தெய்வம், கணவனே உற்றார் உறவினர்; கணவனே அவளுடைய கதியாவான்.

பெண்ணுக்குக் கணவனுக்குச் சமமான வேறு ஒரு உதவி இல்லை. வேறு தெய்வம் இல்லை. ஒருபுறம் கணவனின் மகிழ்ச்சி, மற்றொரு புறம் சொர்க்கம் இவ்விரண்டையும் பெண் சமமாகப் பார்ப்பாளா என்பது சந்தேகம்தான். என் பிராணநாதனான மகேசா! நான் சொர்க்கத்தை விட உங்களுடைய மகிழ்ச்சியையே விரும்புகிறேன்.

கணவன் ஏழை ஆனாலும், வியாதினால் பீடிக்கப்பட்டாலும் ஆபத்தில் சிக்கினாலும், பகைவர்களிடம் அகப்பட்டாலும், பிராமண சாபத்தால் கஷ்டமடைந்தாலும், அந்த நிலையிலும் அவன் செய்யத் தகாத காரியத்தைச் செய்யச் சொன்னாலும், உயிரை விடும்படி ஆணையிட்டாலும், அதை ஆபத்துக்கால தர்மமாகக் கருதி, ஐயமின்றி உடனே நிறைவேற்ற வேண்டும்.

தேவா! நான் தங்கள் ஆணைப்படி ஸ்திரீ தர்மத்தை வர்ணித்தேன். மேலே கூறிய நியமங்களின்படி வாழ்க்கையை நடத்திக் கொள்பவள் பதிவிரதா தர்மத்தின் பங்காளியாகிறாள்” என்றார்.

பார்வதி இவ்வாறு ஸ்திரீ தர்மத்தை வருணித்ததைக் கேட்டு தேவாதி தேவனான மகாதேவன், மலையரசன் மகளுக்குப் பெரும் மரியாதை

செய்தார். தங்களைப் பின்பற்றுபவர்களுடன் வந்திருந்த மக்களுக்கு
செல்லும்படி அனுமதி அளித்தார். அங்கிருந்த பூத கணங்கள், நதிகள்,
கந்தர்வ-அப்சரஸ் அனைவரும் சங்கரனைத் தலைவணங்கித் தத்தம் இடம்
சென்றனர்.

88. சிவபிரான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமையையும், வம்ச
பரம்பரையையும் ரிஷிகளிடம் விளக்கி உரைத்தல்

அனுசாஸன பருவம் அத் 147

ரிஷிகள் சிவபிரானிடம் பகவான் வாசுதேவனின் மகிமையை
உரையுங்கள் என்று கேட்டனர். ஈஸ்வரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகளை
விளக்கலானார்.

சிவன் கூறினார்; “முனிவர்களே! சனாதன புருஷரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்
பிரம்மாவை விடச் சிறந்தவர். ஹரி ஜம்பூநதம் என்னும் தங்கத்தைப்போல
சியாம காந்தி உடையவர். மேகங்களற்ற வானில் பிரகாசிக்கும்
சூரியனைப்போல ஒளிமிக்கவர் பத்து புஜங்களை உடையவர்; தேவர்களின்
பகைவர்களை அழிப்பவர்; ஸ்ரீ வத்ஸம் என்னும் மருவால் அலங்கரிக்கப்படுபவர்.
இத்தகைய ஹ்ருஷிகேசன் தேவர்கள் அனைவராலும் பூஜிக்கப்படுகிறார்.

பிரம்மா அவரது வயிற்றிலிருந்து தோன்றியவர்; நான் அவருடைய
தலையிலிருந்து தோன்றினேன். அவரது தலை கேசத்திலிருந்து
நகூத்திரங்களும், ரோமங்களிலிருந்து தேவாசுரர்களும் தோன்றினர். எல்லா
ரிஷிகளும், சனாதன உலகங்களும் அவரது திருமேனியிலிருந்து
தோன்றியவை ஸ்ரீ ஹரியே எல்லா தேவர்களின் வீடும், பிரம்மாவின்
இருப்பிடமும் ஆவார்.

இப்புவி முழுவதையும் படைத்தவரும், மூவுலகங்களின் சுவாமியும் ஸ்ரீ
ஹரியே ஆவார். அவரே சராசர பிராணிகளை சம்ஹாரம் செய்கிறார். அவர்
தேவர்களில் சிறந்தவர்; தேவர்களின் ரகூகர்; பகைவரைத் தகிப்பவர்;
எல்லாம் அறிந்தவர்; எல்லோருடனும் பின்னப்பட்டவர்; எங்கும்
வியாபித்துள்ளவர்; எல்லாப் பக்கமும் முகமுடையவராவர்.

அவரே பரமாத்மா, புலன்களைத் தூண்டுபவர்; எங்கும் நிறைந்த
மகேஸ்வரர்; மூவுலகிலும் அவரே மிகச் சிறந்தவர்; சனாதனமானவர்;
மதுசூதனன், கோவிந்தன் என்ற பெயர்களில் புகழ் பெற்றவர். அந்த பகவான்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மகாபாரதப் போரில் மன்னர்கள் அனைவரையும் சம்ஹாரம்
செய்துவிடுவார். தேவர்களின் காரியம் வெற்றி பெறுவதற்காகப் பூமியில்
மனித உடல் தரித்துத் தோன்றியுள்ளார். த்ரிவிக்ரமரான அந்த பகவானின்
சக்தியும் உதவியும் இன்றி தேவர்கள் கூட எந்த காரியத்தையும் செய்ய
முடியாது.

தலைவனில்லாமல் தேவர்கள் தங்களுடைய எந்தக் காரியத்தையும்
செய்யும் திறமுடையவர்கள் அல்ல. பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எல்லாப்

பிராணிகளுக்கும் தலைவர் ஆதலால் தேவர்கள் அனைவரும் அவரது பாதம் பணிகின்றனர். தேவர்களைக் காப்பாற்றி அவர்கள் காரியமாற்றச் செய்யும் பகவான் வாசுதேவன் ப்ரம்ம ஸ்வரூபமானவர். ப்ரம்ம ரிஷிகளுக்கு எப்போதும் சரணமளிக்கிறார்.

பிரம்மம் அவரது சரீரத்திற்குள் கர்ப்பத்தில் மிகவும் சுகமாக இருக்கிறார். எப்போதும் சுகமாக இருக்கும் சிவனான நானும் அவரது திருமேனிக்குள் சுகமாக வாசம்புரிகிறேன். தேவர்கள் அனைவரும் அவரது திருமேனியில் சுகமாக வாசம் செய்கிறார்கள். ஸ்ரீ ஹரி தன் திருமார்பில் லக்ஷ்மிக்கு வாசம் அளித்துள்ளார். எப்போதும் லக்ஷ்மியுடனேயே இருக்கிறார். சார்ங்கம் என்னும் வில்லையும், சுதர்சனம் என்னும் சக்கரத்தையும், நாந்தகம் என்னும் வாளையும் ஆயுதமாகக் கொண்டுள்ளார். அவருடைய கொடியில் நாசங்களின் பகைவனான கருடனின் சின்னம் அழகுடன் திகழ்கிறது.

பகவான் ஸ்ரீ ஹரி உத்தம சீலம், சம-தமம், பராக்கிரமம், வீரியம், அழகிய சரீரம், உத்தம தரிசனம், கட்டான உடல், தைரியம், பெருமை, எளிமை, மென்மை, ரூபம், குணம் ஆகிய நற்குணங்களுடன் சோபிப்பவர் ஆவார். எப்போதும் திவ்யமான ஆயுதங்களை ஆயத்தமாக வைத்திருப்பவர். யோக மாயை நிரம்பியவர்; ஆயிரக்கணக்கான கண்களுடையவர்; அழிவற்றவர், வீரர், நண்பர்களிடம் அன்புடையவர்; உற்றார் உறவினருக்குப் பிரியமானவர், பொறுமை உடையவர், அகங்காரமற்றவர், பிராண பக்தர், வேதங்களை உத்தாரம் செய்பவர், பயம் கொண்டவர்களின் பயத்தைப் போக்குபவர், நண்பர்களின் ஆனந்தத்தை அதிகரிப்பவர்.

அவர் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரணளிப்பவர்; தீன துக்கிகளைக் காப்பவர்; சாஸ்திர ஞானம் நிரம்பியவர்; செல்வந்தர்; எல்லா பூதங்களாலும் வணங்கப்படுபவர்; பகைவனும் சரணடைந்தால் வரமளிப்பவர். தர்மம் அறிந்தவர்; நீதிமான்; பிரம்மவாதி; புலன்களை வென்றவர் ஆவார்.

பகவான் ஸ்ரீ ஹரியின் வம்ச பரம்பரை

ஸ்ரீ கோவிந்தனின் மகிமைகளை வருணித்த சங்கரன் ரிஷிகளிடம் அவரது வம்ச பரம்பரை எவ்வாறு தோன்றும் என்பதையும் வர்ணித்தார்; “ரிஷிகளே! மிகுந்த அறிவுடைய கோவிந்தன் இங்கு தேவர்களின் மேன்மைக்காக பிரஜாபதியின் சுபமான வழியில் இருந்து, மனுவின் பண்பட்ட குலத்தில் தோன்றுவார். மகாத்மா மனுவிற்கு ‘அங்கன்’ என்னும் புதல்வன் தோன்றி மன்னராக இருப்பார். அவருக்கு ‘அந்தர்தாமா’ என்னும் புதல்வனும், அவருக்க ‘ப்ராசீன பர்ஹிஸ்’ என்ற புதல்வரும் தோன்றுவர். ப்ராசீன பர்ஹிஸின் புதல்வர்கள் பத்துப்பேர் “ப்ரசேதசர்கள்” என்ற பெயரில்

தோன்றுவர்.

ப்ரசேதசர்களின் மகன் தக்ஷபிரஜாபதி; அவருடைய மகள் அதிதியிடமிருந்து ஆதிதயர் தோன்றுவர். சூரியனிடமிருந்து மனு தோன்றுவார். மனுவின் மகள் 'இலா' என்னும் கன்னிகை. அவள் கன்னி வயதில் புதனுடன் சேர்ந்து புருராவிற்குப் பிறப்பளிப்பாள். அதன்பின் இலா 'ஸ்த்யும்னன்' என்னும் பெயருடைய ஆணாக மாறிவிடுவாள்.

புருராவின் புதல்வன் ஆயு; ஆயுவின் புதல்வன் 'நஹுஷன்' அவன் மகன் யயாதி; யயாதியின் புதல்வன் பலசாலியான யது; யதுவிடமிருந்து க்ரோஷ்டாவின் பிறப்பு உண்டாகும். க்ரோஷ்டாவின் சிறந்த புதல்வர் 'வ்ருஜினீவான்' வ்ருஜினியிடமிருந்து 'உஷங்கு'வும் அவருடைய புதல்வராக சித்ரரதனும் தோன்றுவர். சித்ரரதனின் இளையமகன் சூரன் என்ற பெயரில் புகழ் பெற்றவன் ஆவான்.

யதுவிடமிருந்து தோன்றிய இந்த வம்சத்தினர் அனைவரும் புகழ் பெற்ற பராக்கிரமிகளாகவும், நன்னடத்தையும், நற்குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவர்களாகவும், யாகம் செய்பவர்களாகவும் விளங்குவார்கள். அவர்கள் குலம் பிராமணர்களால் மதிக்கப்படும். அந்தக்குலத்தில் பிறந்த, புகழ் மிக்க, மற்றவரை மதிக்கும் கூத்திரிய சிரோமணி சூரன், வசுதேவன் என்னும் புதல்வனுக்கு பிறப்பளிப்பார். அவரது மற்றொரு பெயர் ஆனக துந்துபியாகும். வசுதேவனின் புதல்வனே நான்கு திருக்கரங்களையுடைய வாசுதேவனாவார்.

பகவான் வாசுதேவன் மூலம் பூமியில் நடக்க இருக்கும் செயல்களை சிவபிரான் கூறுதல்

ரிஷிகளே! பகவான் வாசுதேவன் வள்ளலாகவும், பிராமணப் பிரியராகவும், அவர்களை உபசரிப்பவராகவும், பிரம்மபூதராகவும் இருப்பார். யதுகுல திலகரான மதுகுதனன், மகதராஜன் ஜராசந்தன் கைது செய்து சிறையிலடைக்கும் மன்னர்களை சிறையிலிருந்து விடுவிப்பார். ஜராசந்தனை வென்று மன்னர்களிடமிருந்து காணிக்கையாக ரத்தினங்களைப் பெறுவார். இந்த பூமியில் தன் பல-பராக்கிரமத்தால் வெல்ல முடியாதவராகத் திகழ்வார்.

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் சூரசேனனின் தேசமாகிய மதுரா மண்டலத்தில் அவதரித்து, பிறகு அங்கிருந்து கடல் நடுவில் துவாரகையை நிறுவி துவாரகாபுரியிலிருந்து வாசம் செய்வார். மன்னர்கள் அனைவரையும் வென்று பூமியைப் பாலனம் செய்வார்.

பகவான் வாசுதேவரைப் பூஜிப்பதன் பலன்

மகரிஷிகளே! நீங்கள் அனைவரும் இந்த பகவான் ஸ்ரீ ஹரியைச் சரணடைந்து, தங்களுடைய சொல் மாலைகளாலும், பூஜை முதலிய உபசாரங்களாலும் சனாதன பிரம்மாவாகிய அவரை உசிதப்படி வணங்குங்கள். என்னையோ லோக பிதாமகரான பிரம்மாவையோ தரிசனம் செய்ய விரும்புவன் வாசுதேவனைத் தரிசனம் செய்ய வேண்டும். அவருடைய தரிசனம் ஆகிவிட்டால் என்னுடைய தரிசனமும், தேவேஸ்வரரான பிரம்மாவின் தரிசனமும் ஆகிவிடுகிறது. இதில் ஐயம் ஏதும் இல்லை.

யாரிடம் தாமரைக் கண்ணன் மகிழ்ச்சியடைகிறாரோ, அவரிடம் பிரம்மா முதலிய தேவரனைவரும் மகிழ்ச்சியடைந்து விடுகின்றனர். மனித உலகில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சரணடைபவன், கீர்த்தி, வெற்றி, மற்றும் உத்தம சொர்க்கத்தையும் பெற்று விடுகிறான். இத்துடன் அவன் தர்மோபதேசம் அளிக்கும் தர்மாசாரியனாகவும், தர்மபலன் பெறும் அதிகாரியாகவும் ஆகிவிடுகிறான். ஆகவே தர்மாத்மாக்கள் எப்போதும் தேவர் தலைவனான பகவான் வாசுதேவனை வணங்க வேண்டும்.

எங்கும் வியாபித்துள்ள அந்த பரமேஸ்வரனைப் பூஜை செய்வதால் சிறந்த தர்மத்தின் சித்தி உண்டாகிறது. அவர் பெரும் தேஜஸ் உடைய தேவர். ஆண் சிங்கமான அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மக்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்பி, தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காக கோடிக்கணக்கான ரிஷிகளைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். பகவான் சிருஷ்டித்த சனத்குமாரர் முதலிய ரிஷிகள் கந்தமாதன மலை மீது எப்போதும் தவத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர். ஆகவே, பேச்சுத்திறமை உடைய, தர்மம் அறிந்தவரான ஸ்ரீ வாசுதேவனை எப்போதும் வணங்குங்கள்.

பகவான் ஸ்ரீ ஹரி நாராயணன் தேவலோகத்தில் எல்லோரையும் விடச் சிறந்தவர். அவரை வணங்குபவரை அவரும் வணங்குகிறார். அவருக்கு மதிப்பளிப்பவனுக்கு அவரும் மதிப்பளிக்கிறார். அவர் அர்ச்சிக்கப்பட்டால் அவரும் அர்ச்சனை செய்கிறார். பூஜிக்கப்பட்டால் அவரும் பூஜை செய்கிறார். தினந்தோறும் தரிசிப்பவனிடம் அருட்பார்வை வைக்கிறார். அவரை ஆச்ரயித்தவனை அவர் தானும் இதயத்தில் ஆச்ரயிக்கிறார். அந்த ஆதிதேவன் விஷ்ணுவின் இந்த விரதம் உத்தமமானது.

அவர் சனாதனமான தேவன்; எனவே, மூவுலகிலும், எப்போதும் அவரையே பூஜிக்கிறார்கள். அவருடைய அனன்ய பக்தர்கள் தங்கள் பூஜைக்கு ஏற்றவாறு பயமற்ற பதத்தை அடைகிறார்கள். பிராமணர்கள் மனம், வாக்கு செயலால் எப்போதும் அந்த பகவானை வணங்க வேண்டும்.

முயற்சியுடன் உபாசனை செய்து அந்த தேவகி மைந்தனை தரிசனம் செய்ய வேண்டும்.

முனிவர்களே! நான் உங்களுக்கு இந்த உத்தமமான மார்க்கத்தைக் கூறியுள்ளேன். பகவான் வாசுதேவனைத் தரிசனம் செய்ததும், எல்லா தேவர்களையும் தரிசனம் செய்ததாகி விடும். பெரிய வராஹ ரூபத்தைத் தரிக்கும் சர்வ லோக பிதாமகரான அந்த ஐகதீச்வரனைத் தினமும் வணங்குகிறேன். தேவர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும் அவருடைய திருமேனியில் வாசம் செய்கிறோம். ஆகவே, அவரை தரிசனம் செய்வதால் மும்மூர்த்திகளையும் தரிசித்ததாகிவிடுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அவரது தமையனார் பலராமன் என்னும் பெயரில் பிரசித்தியடைவார். அவர் கயிலை மலையைப்போல வெண்மையோடு பிரகாசிப்பவர்; ஏரை ஏந்தியவர். புவியைத் தாங்கும் சேஷநாகனே பலராமன் உருவில் அவதரிக்கப் போகிறார். பலராமனின் தேரின் மீது மூன்று சிறு ஜ்வாலை உடைய தங்கநிறமுடைய பனை மரம் கொடியின் உருவில் திகழும். சர்வ லோகேஸ்வரனான மகாபாஹு பலராமனின் தலை மிகப்பெரிய படங்களை உடைய பெரிய உருக் கொண்ட நாகங்களால் சூழப்பட்டதாக இருக்கும் அவர் சிந்தித்த உடனேயே எல்லா திவ்ய ஆயுதங்களும் அவருக்குக் கிடைத்துவிடும். அவினாசியான பகவான் ஸ்ரீ ஹரியே அனந்தன், சேஷநாகன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

பழைய காலத்தில் தேவர்கள் கருடனிடம் “தாங்கள் எங்களுக்கு ஆதிசேஷனின் முடிவைக் காட்டுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டனர். அப்போது கஸ்யபரின் பலம் மிக்க புதல்வரான கருடன் தன் சக்தி முழுவதையும் ஈடுபடுத்தியும் பரமாத்ம தேவன் அனந்தனின் அந்தத்தை, முடிவைக் காண முடியவில்லை.

அந்த சேஷபகவான் மிகவும் ஆனந்தத்துடன் எல்லா இடங்களிலும் சுஞ்சரிக்கிறார். தனது பெரும் உடலால் பூமியை ஆலிங்கன பாசத்தால் கட்டிப் பாதாள லோகத்தில் வாசம் புரிகிறார். பகவான் விஷ்ணுவே இந்தப் புவியைத் தரிக்கும் பகவான் ஸ்ரீ அனந்தனாவார். பலராமன் யாரோ, அவரே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்; எவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரோ, அவரே பூமியைத் தாங்கும் பலராமனாவார்.

அவர்கள் இருவரும் திவ்ய ரூபத்திலும், திவ்ய பராக்கிரமத்தாலும் நிரம்பியவர்கள். பலராமனும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் ஏரையும், சக்கரத்தையும் ஏந்துபவர்களாவர். நீங்கள் அவ்விருவரையும் தரிசனம் செய்ய வேண்டும். மரியாதை செய்ய வேண்டும். தவச் செல்வர்களே! உங்களிடம் அருள் கொண்டு நான் பகவானுடைய புனிதமான மகிமையைக் கூறினேன். நீங்கள்

முயற்சி செய்து அந்த யதுகுல திலகர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை பூஜை செய்யுங்கள்” என்று சங்கரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகளையும், அவர் பிறப்பு பற்றியும், அவரே பகவான் ஸ்ரீ ஹரி என்பதையும் ரிஷிகளிடம் விளக்கி அருளினார்.

89. கார்த்தவீரிய அர்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரிடமிருந்து பெற்ற வரங்கள்;
வாயு அவரிடம் பிராமணர்களின் மகிமையை விளக்குதல்
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத் 152-157

பிராமணர்களைப் பூஜிப்பதால் பெறும் பலன்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, எடுத்துக்காட்டாக கார்த்தவீரிய அர்ஜுனன் பற்றிப் பீஷ்மர் விவரித்தார்.

இது மிகப் பழமையான விஷயம். ஹைஹய வம்சத்தைச் சேர்ந்த கார்த்தவீரிய அர்ஜுனன் என்ற மன்னன் மாஹிஷ்மதி நகரத்தில் இருந்து புவி முழுவதையும் அரசாண்டு வந்தான். அவன் பெரும் பலவான்; சத்திய பராக்கிரமி. ஒருசமயம் அந்த மன்னன் கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி, விநயமுடன், சாஸ்திர ஞானத்திற்கு ஏற்றவாறு தத்தாத்ரேய முனிவரை ஆராதித்து, தன் செல்வம் முழுவதையும் அவருடைய சேவைக்காகவே அர்ப்பணித்தான். நீண்டகாலம் அவனால் சேவிக்கப்பட்ட தத்தாத்ரேயர் அவனிடம் திருப்தியடைந்து மூன்று வரங்களைக் கேட்குமாறு ஆணையிட்டார்.

மன்னனும் அவருடைய கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டான். தனக்குப் போர்க்களத்தில் ஆயிரம் கரங்கள் இருக்க வேண்டும்; வீட்டில் எனக்கு இரண்டு கைகள் மட்டுமே இருக்க வேண்டும். என்னுடைய பராக்கிரமத்தால் நான் புவி முழுவதையும் வெல்ல வேண்டும். தர்மப்படி புவியைப் பெற்று அதைச் சோம்பலின்றிப் பராமரிக்க வேண்டும் என்ற மூன்று வரங்களையும் கேட்டான். இவற்றுடன் தான் எப்போதாவது நல்ல வழியை விட்டு, அசத்திய வழியைப் பின்பற்றினால், சிறந்த புருஷர்கள் எனக்குப் பாடம் கற்பித்து வழிக்குக் கொண்டு வர வேண்டும்' என்ற நான்காவது வரத்தையும் கேட்டான். தத்தாத்ரேயரும் அவ்வாறே வரமளித்தார்.

இவ்வாறு விரும்பிய வரங்களைப் பெற்ற கார்த்தவீரிய அர்ஜுனன் சூரியனையும், அக்னியையும் போன்ற ஒளிமிக்க தேரில் அமர்ந்து தன் பலத்தின் கர்வத்தால் மோகம் கொண்டு, “தேரியம், வீரம், சூரத்தன்மை, பராக்கிரமம் மற்றும் ஓஜஸில் எனக்குச் சமமானவர் யார்?” என்று கூறலானான். அப்போது அவனிடம் அசரீரி வாக்கு “முட்டாளே! பிராமணன் கூடித்திரியனை விடச் சிறந்தவன் என்பது உனக்குத் தெரியாது. பிராமணனுடைய உதவியாலேயே கூடித்திரியன் இவ்வுலகில் மக்களைக் காப்பாற்றுகிறான்” என்று கூறியது.

கார்த்தவீரியன் அசரீரிக்குக் கூறிய பதில்

மன்னன் அந்த அசரீரி ஒலிக்குப் பதில் கூறினான்; “நான் மகிழ்ச்சியடைந்தால் பிராமணிகளைப் படைக்க முடியும். மனம், வாக்கு, செயலால் எந்த பிராமணனும் என்னை விடச் சிறந்தவனல்ல. “இவ்வுலகில் பிராமணர்களுக்கு முக்கியத் தன்மை உள்ளது” என்னும் சொல் பழையது. கூத்திரியனின் சிறப்புத் தன்மையே முக்கியமானது என்பதே சித்தாந்தம் ஆகும். பிராமணன், கூத்திரியன் இருவரும் மக்களைக் காப்பாற்றுவார்கள் என்று கூறப்பட்டாலும் அவர்களிடையே வேறுபாடு உள்ளது. பிராமணர்கள் கூத்திரியர்களின் நிழலில் பிழைப்பு நடத்துகிறார்கள். ஆனால் கூத்திரியன் ஒருபோதும் பிராமணனை நம்பி இருப்பதில்லை.

வேதங்களைக் கற்பது-கற்பிப்பது என்னும் காரணத்தால் வாழ்க்கை நடத்தும் பிராமணர்கள் இப்புவிയിல் கூத்திரியர்களின் உதவியாலேயே உணவைப் பெறுகிறார்கள். மக்களைக் காக்கும் தர்மம் கூத்திரியர்களிடமே உள்ளது. கூத்திரியனாலேயே பிராமணர்களுக்கு வாழ வகை கிடைக்கிறது. பிறகு எவ்வாறு பிராமணன் கூத்திரியனை விடச் சிறந்தவனாக இருக்க முடியும்? எப்போதும் பிச்சை எடுத்து வாழ்க்கை நடத்தும், தம்மை எல்லோரிலும் சிறந்தவராகக் கருதும் பிராமணர்களை எனக்கு அதீனமாக வைப்பேன்.

ஆகாயத்தில் உள்ள காயத்ரி தேவி பிராமணர்கள் கூத்திரியர்களை விடச் சிறந்தவர்களாகக் கூறியுள்ளது பொய்யான சொல். எப்போதும் மான்தோலை அணியும் பிராமணர்கள் அனைவரும் வகையற்றவர்கள். நான் அவர்களை வென்றுவிடுவேன். மூவுலகிலும் எந்த தேவனோ அல்லது மனிதனோ என்னை ராஜ்யத்திலிருந்து விலகச் செய்ய முடியாது. ஆகவே நான் பிராமணனை விடச் சிறந்தவன். உலகில் இதுவரை பிராமணர்களே சிறந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டு வந்தனர். ஆனால், இன்று முதல் நான் கூத்திரியர்களின் முக்கியத் தன்மையை ஸ்தாபிக்கப் போகிறேன். உலகில் யாரும் என் பலத்தை சகிக்க முடியாது” என்று கூறினான்.

கார்த்தவீரியனின் இந்த சொற்களைக் கேட்ட நிசாசரி பயந்துவிட்டாள். பிறகு, வானத்தில் சஞ்சரித்த வாயுதேவன், “கார்த்தவீரியா! நீ இந்தக் குற்றமுள்ள சொற்களை விட்டுவிடு. பிராமணர்களை வணங்கு. இவர்களுக்குத் தீமை செய்வாயானால், உனது ராஜ்யத்தில் குழப்பம் உண்டாகிவிடும். அல்லது பெரும் சக்திசாலியான பிராமணர்கள் உன்னை அமைதிப்படுத்திவிடுவார். நீ அவரது உற்சாகத்தில் இடையூறு செய்தால் அவர் உன்னை ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றி விடுவார்,” என்று கூறினார்.

வாயுதேவனின் சொற்களைக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவரிடம், “தாங்கள் யார்? என்று கேட்டான். வாயுதேவன் அவனிடம், “மன்னா! நான் தேவர்களின் தூதனான வாயு ஆவேன்; உனக்கு நன்மையளிக்கும் விஷயத்தையே கூறினேன்” என்று பதிலுரைத்தார். கார்த்தவீரியன் வாயுவிடம், “தேவா! இத்தகைய விஷயத்தைக் கூறி, பிராமணர்களிடம் உள்ள உங்கள் அன்பையும், பக்தியையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளீர்கள்; நல்லது. நீங்கள் அறிந்தவரை பூமியைப் போன்ற பொறுமையுடைய பிராமணன் இருந்தால், எனக்கு அவனைப் பற்றிக் கூறுங்கள். அல்லது அக்னி, நீர், சூரியன், வாயு மற்றும் ஆகாயத்தைப்போல் யாராவது இருந்தால் அவனைப் பற்றியும் கூறுங்கள்” எனக் கேட்டார்.

வாயு பகவான் எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் பிராமணர்களின் மகிமையைக் கூறுதல்

வாயு கார்த்தவீரியனுக்குப் பதிலளித்தார்; “மூடா! நான் மகாத்மாக்களான பிராமணர்களின் சில குணங்களைக் கூறுகிறேன்; கேள். நீ கூறிய பூமி, நீர், அக்னி இவை அனைத்தையும் விடப் பிராமணர்கள் சிறந்தவர்கள். ஒரு சமயம் அங்க மன்னனோடு போட்டி ஏற்பட்டதால், பூமியின் அதிஷ்டாத்ரி தேவி தனது லோக தர்மமான தரிக்கும் சக்தியைத் தியாகம் செய்துவிட்டு மறைந்துவிட்டார். அப்போது பிராமணரான கஸ்யபர் தனது தவபலத்தால் இந்த ஸ்தூலமான பூமியைத் தாங்கினார். மன்னா! பிராமணர்கள் இந்த மண்ணுலகில் மட்டுமின்றிச் சுவர்க்கலோகத்திலும் வெல்ல முடியாதவர்கள்.

முன்பு ஒருசமயம் அங்கிரா முனிவர், நீரைப் பாலைப்போலப் பருகிவிட்டார். ஆனால் அவர் திருப்தியடையாமல், புவியின் நீர் முழுவதையும் பருகிவிட்டார். பின்னர் பெரும் நீர் அருவியைப் பெருக்கிப் பூமி முழுவதையும் நிரப்பி விட்டார். அதே அங்கிரா முனிவர் ஒருமுறை என்னிடம் சினம் கொண்டதால், அவரிடம் பயம் கொண்டு, நான் நீண்டகாலம் அக்னிஹோத்ர அக்னிக்குள் வாசம் புரிய நேர்ந்தது. கௌதம மகரிஷி, இந்திரன் அகல்யா மீது பற்று கொண்டதால் அவரைச் சபித்துவிட்டார். ஆனால் தர்மத்தைக் காக்க அவன் உயிரை எடுக்கவில்லை.

மன்னா! கடல் முதலில் இனிப்பான நீர் நிரம்பியதாக இருந்தது. ஆனால் பிராமணர்களின் சாபத்தால் அதன் நீர் உவர்ப்பாகிவிட்டது. அக்னியின் நிறம் முதலில் தங்கத்தைப் போலிருந்தது. அதில் புகையில்லை. அதன் தீ ஜ்வாலை எப்போதும் மேல்நோக்கியே எழும்பியது. ஆனால் சினம் கொண்ட அங்கிரா முனிவர் அதற்குச் சாபம் அளித்துவிட்டார். அதனால் அக்னிக்கு மேற்கூறிய குணங்கள் இல்லாமல் போய்விட்டது. உத்தம

குலத்தரான பிரம்மரிஷி கபிலரின் சாபத்தால், சகர புதல்வர்கள் யாக குதிரையைத் தேடிக் கடல் வரை வந்து சாம்பல் குவியலாகிவிட்டனர்.

மன்னா! நீ ஒருபோதும் பிராமணர்களுக்கு ஈடாக முடியாது. அவர்களிடமிருந்து உன் நன்மைக்கான உபாயத்தை அறிந்து கொள்ள முயற்சி செய். தண்டகாரணயத்தின் பரந்த சாம்ராஜ்யத்தை ஒரு பிராமணனே நஷ்டமாக்கிவிட்டான். “தாவஜங்க” என்னும் கூத்திரியனை மகாத்மாவான “ஒளர்வர்” தனியாகவே ஸம்ஹாரம் செய்துவிட்டார். இவ்வளவு ஏன்? உனக்கு இப்போது கிடைத்துள்ள மிகப் பரந்த ராஜ்யம், பலம், தர்மம், சாஸ்திர ஞானம் அனைத்தும் அந்த விப்ரர் தத்தாத்ரேயரின் அருளால் நிகழ்ந்ததல்லவா?

கார்த்தவீரியா! அக்னியும் பிராமணன்தான். நீ ஒவ்வொரு நாளும் அதற்கு ஏன் யஜனம் செய்கிறாய்? அக்னி எல்லா லோகங்களுக்கும் ஹவிஸ்யத்தைக் கொண்டு சேர்ப்பவர் என்பதை நீ அறியமாட்டாயா? சிறந்த பிராமணன் ஒவ்வொரு ஜீவனையும் காப்பாற்றி ஜீவலோகத்தை சிருஷ்டிக்கிறான். இந்த விஷயத்தை அறிந்தும் நீ ஏன் மோகம் கொள்கிறாய்? இந்த உலகம் முழுவதையும் படைத்த அவ்யக்தரும், அழிவற்றவருமான பிரஜாபதி பகவான் பிரம்மாவும் பிராமணனேயாவார்.

சில முட்டாள் மனிதர்கள் பிரம்மா அண்டத்திலிருந்து தோன்றியதாகக் கூறுகிறார்கள். உடைந்த அண்டத்திலிருந்தே மலைகள், திசைகள், நீர், பூமி மற்றும் சுவர்க்கம் தோன்றியது. ஆனால் பிரம்மா பிறப்பற்றவர்; அவர் எப்படி அண்டத்திலிருந்து பிறக்க முடியும்? என்றாலும் மஹாகாசமே இங்கு அண்டம் என்று கூறப்படுகிறது. அதிலிருந்து லோகபிதாமகர் தோன்றியதால் அவரை அண்டத்திலிருந்து தோன்றியவர் எனச் சொல்லப்படுகிறார்.

பிரம்மா ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றினார் என்று கூறுவாயானால், அவர் எந்த ஆதாரத்தின் மீது தங்குகிறார் என்பதைக் கூற வேண்டும். ஏன் எனில் அந்த சமயம் வேறு எந்த ஆசிரயமும் இருப்பதில்லை; ஆனாலும் பிரம்மா அகங்கார சொரூபமாக, எல்லா தேஜஸிலும் வியாபித்துள்ளார் என்று உனக்குக் கூறுகிறேன். உண்மையில் அண்டம் என்ற பெயரில் ஒரு பொருள் இல்லை. ஆனால் பிரம்மாவின் இருப்பு உள்ளது. ஏன் எனில் அவரே உலகைத் தோற்றுவித்தவராவார்” என்று வாயு பகவான் கார்த்தவீரியனிடம் கூறினார்.

அவரது சொற்களைக் கேட்ட கார்த்தவீரிய அர்ஜுனன் மௌனமாகிவிட்டார். வாயு மீண்டும் அவனிடம் பேசலானார்.

வாயு கஸ்யபர் மற்றும் உதத்யரின் பிரபாவத்தைக் கூறுதல்

“மன்னா! முன்பு நடந்த இந்த விஷயத்தைக் கேள். அங்கன் என்னும் மன்னன் இந்த பூமியைப் பிராமணர்களுக்கு தானமளிக்க நினைத்தான். இதை அறிந்த பூமிதேவி கவலை கொண்டார். எல்லாப் பிராணிகளையும் தரிக்கும் பிரம்மாவின் புதல்வியான என்னைப் பெற்றும் இந்த மன்னன் என்னை ஏன் பிராமணர்களுக்கு அளிக்க விரும்புகிறான்? இவன் அவ்வாறு கருதினால் நான் பூமியைத் தாங்கும் என் குணத்தைத் துறந்து பிரம்மலோகம் சென்றுவிடுவேன்; இந்த மன்னன் தன் ராஜ்யத்திலிருந்து நஷ்டமாகட்டும் என்று யோசித்து, பூமி தேவி சென்றுவிட்டாள்.

பூமி தேவி பூமியைத் தரிப்பதை விட்டுச் செல்வதைக் கண்ட கஸ்யப மகரிஷி தன் யோக சக்தியால் தன் உடலைத் துறந்து பூமியின் ஸ்தூலமேனியில் பிரவேசித்துவிட்டார். அவருடைய பிரவேசத்தால் பூமி முன்பை விடச் செழுமை உடையதாயிற்று. பயிர்களுடன் அன்னமும் அதிகம் விளைந்தது. தர்மம் பெருகியது. பயம் அழிந்துவிட்டது. இவ்வாறு, கஸ்யப மகரிஷி 30000 திவ்ய ஆண்டுகள் வரை பூமியில் ஸ்தூல உருவில் நிலைத்தார்.

மன்னா! பிறகு பூமி தேவி பிரம்மலோகத்திலிருந்து திரும்பி வந்து, கஸ்யப மகரிஷியை வணங்கி அவருடைய மகளாக வாழலானார். அப்போதிருந்து பூமியின் பெயர் கஸ்யபி என்று வழங்கலாயிற்று. அந்த கஸ்யபரும் ஒரு பிராமணன்தான். அந்த கஸ்யபரை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு கூடித்திரியனை அறிந்திருந்தால் கூறு” என்று வாயு கேட்டார்.

கார்த்தவீரிய மன்னனால் பதிலேதும் கூற முடியவில்லை. அவன் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தான். வாயு மேலும் கூறலானார்.

மன்னா! நீ இப்போது அங்கிராவின் குலத்தில் தோன்றிய உதத்யரின் கதையைக் கேள். சோமனின் மகள் பத்ரா மிகச்சிறந்த அழகி. சோமன் தன் மகளுக்கு உதத்ய மகரிஷி தகுந்த வரன் எனக் கருதினான். பத்ராவும் உதத்யரைக் கணவனாக அடைய உத்தமமான நியமங்களுடன் தவத்தில் ஈடுபட்டாள். சில நாட்களுக்குப் பின் சோமனின் தந்தையான அத்ரி மகரிஷி உதத்யரை அழைத்து, தன் பேத்தியை அவரிடம் ஒப்படைத்தார். உதத்யன் பத்ராவைத் தன் பத்தினியாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஆனால் வருணதேவன் முதலிலேயே பத்ராவை விரும்பியிருந்தார். வருணன், ஒருநாள் பத்ரா ஆசிரமத்திற்கு அருகில் யமுனையில் நீராடிக் கொண்டிருந்தபோது, அவளை அபகரித்துச் சென்றுவிட்டார். வருணன் 6000

மின்னல்களின் பிரகாசத்தைக் கொண்ட தன் அற்புதமான நகரத்திற்கு பத்ராவைக் கொண்டு சென்று அவளுடன் ரமிக்கலானார். பிறகு நாரதர் உதத்யரிடம், வருணன் பத்ராவை அபகரித்து அவளைப் பலாத்காரம் செய்துள்ளான்” என்ற செய்தியைக் கூறினார்.

உதத்யர் தன்னுடைய செய்தியை வருணனுக்குக் கூறுமாறு நாரதரிடம் சொன்னார். “வருணா! என் மனைவியை விட்டுவிடு. நீ ஏன் அவளை அபகரித்தாய்? நீ மக்களின் லோகபாலகன்; அழிப்பவன் அல்ல. சோமன் தனது கன்னிகையை எனக்குத்தான் அளித்தார். என் மனைவியான அவளை நீ எவ்வாறு அபகரிக்கலாம்? என்ற உதத்யரின் செய்தியை நாரதர் வருணனுக்குத் தெரிவித்தார். நாரதர் மூலம் உதத்யரின் சொற்களைக் கேட்ட வருணன், “இவள் என் அன்பிற்குரிய மனைவி இவளை விட முடியாது” என்று கூறினார்.

வருணன் பத்ராவை விட மறுத்துவிட்டதை உதத்யருக்குத் தெரிவித்த நாரதர், முனிவரிடம் நீங்கள் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யுங்கள் என்று கூறிவிட்டார். நாரதர் மூலம் விஷயத்தைக் கேட்ட அங்கிரா சினத்தால் கொதித்தார். அவரோ பெரும் தவசி. தன் தவத்தால் நீர் முழுவதையும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்து பருகலானார். நீர் முழுவதும் பருகப்படவே, வருணனிடம் அவரது நண்பர்கள் பத்ராவை விட்டுவிட வேண்டினர். ஆனாலும் வருணன் பத்ராவை விடவில்லை. சினம் கொண்ட உதத்யர் பூமியிடம் 6000 மின்னல்களின் பிரகாசம் பரவியுள்ள இடத்தைக் காட்டுமாறு கேட்டார்.

கடல் வறண்டுவிட்டது; அந்த இடம் முழுவதும் உவர்பூமியாகிவிட்டது. அந்த வழியே பெருகிய சரஸ்வதி நதியிடம், உதத்யர் “தேரியமற்ற சரஸ்வதி நீ கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து பாலைவனப் பிரதேசத்திற்குச் சென்றுவிடு. உன்னால் துறக்கப்பட்டு இந்த தேசம் புனிதமற்றதாகட்டும்” என்றார். அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் வறண்டுவிட்டது. நீருக்குத் தலைவனான வருணன் பத்ராவை அழைத்துக் கொண்டு முனிவரைச் சரணடைந்தான். முனிவரிடம் அவருடைய மனைவியை ஒப்படைத்தான். தன் மனைவியை தவபலத்தால் பெற்ற உதத்யர் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

பிறகு உதத்யர் உலக முழுவதையும், வருணனையும் தண்ணீர்க் கஷ்டத்திலிருந்து விடுவித்தார். வருணனிடம், “நீருக்குத் தலைவா! நீ கத்தியபோதும் நான் என் தவபலத்தால் என்னுடைய மனைவியைப் பெற்றுவிட்டேன்” என்று கூறி பத்ராவுடன் தன் இடம் திரும்பினார். “மன்னா! பிராமண சிரோமணி உதத்யரைவிடச் சிறந்த ஒரு கூடித்திரியன் இருப்பானாகில் நீ அவனைக் கூறு” என்றார் வாயுதேவன். வாயுதேவன் சொற்களைக் கேட்ட கார்த்தவீரியன் பதிலேதும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். வாயு மறுபடியும் அவனிடம் பேசலானார்.

வாயுதேவன் பிரம்மரிஷி அகஸ்தியரின் பிரபாவத்தை வருணித்தல்

மன்னா! இப்போது பிராமண ஜாதியைச் சேர்ந்த அகஸ்தியரின் மகிமையைக் கேள். ஹைஹயா! பழைய காலத்தில் அசுரர்கள் தேவர்களைத் தோல்வியுறச் செய்துவிட்டார்கள். தேவர்கள் உற்சாகம் இழந்தனர். தானவர்கள் தேவர்களின் யாகங்கள்; பித்ருக்களின் சிராத்தம், மனிதர்களின் கர்மானுஷ்டானம் அனைத்தையும் நஷ்டமாக்கிவிட்டனர். தங்களது ஐஸ்வர்யத்தை இழந்த தேவர்கள் புவியில் அலைந்து திரியலாயினர்.

பிறகு, ஒரு நாள் தேவர்கள் சூரியனைப் போன்ற ஒளிமிக்க தேஜஸ்வியும், பெரும் விரததாரியுமான அகஸ்தியரைக் கண்டனர். அவரை வணங்கி, நலம் விசாரித்து, நல்ல சமயம் பார்த்து அந்த மகாத்மாவிடம், “முனிவரே! தானவர்கள் எங்களைப் போரில் வென்று எங்களுடைய ஐஸ்வர்யத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டனர். அவர்களால் ஏற்பட்ட இந்த பயத்திலிருந்து நீங்கள்தான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று வேண்டினர்.

தேவர்கள் அவ்வாறு வேண்டியதும் தேஜஸ்வியான அகஸ்திய முனிவர் பெரும் சினம் கொண்டார். பிரளயகால அக்னியைப்போல எரிச்சல் அடைந்தார். அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்ட கிரணங்களால் தீண்டப்பட்டு, ஆயிரக்கணக்கான தானவர்கள் ஆகாயத்தில் இருந்து பூமியில் விழுந்துவிட்டனர். அகஸ்தியரின் தேஜஸால் தகிக்கப்பட்டு அவர்கள் தேவருலகத்தையும், பித்ரு உலகத்தையும் விட்டுவிட்டு, தென்திசை நோக்கிச் சென்றுவிட்டனர். அச்சமயம் பூமிக்கு வந்து அசுவமேதயாகம் செய்து கொண்டிருந்த பலிச்சக்ரவர்த்தியும், அவருடன் இருந்தவர்களும், பாதாளத்தில் இருந்த தானவர்களும் மட்டுமே எரியாமல் மீதியாயினர்.

தேவர்கள் அகஸ்தியரிடம் பூமியிலுள்ள தானவர்களையும் நசித்து விடுங்கள் என்று வேண்டினர். அகஸ்தியர் அவ்வாறு செய்தால் தன் தவம் கூடினமாகிவிடும் என்பதால் அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய இயலாது எனக்கூறிவிட்டார். அகஸ்தியர் இவ்வாறு தன் தவத்தாலும், தேஜஸாலும் தானவர்களை எரித்துவிட்டார் பிராமணராகிய அகஸ்தியரை விடச் சிறந்த ஒரு கூடித்திரியனை அறிவாயாகில் சொல்” என்று வாயுதேவன் கார்த்தவீரியனிடம் கூறினார்.

வாயுபகவான் வசிஷ்ட முனிவரின் பிரபாவத்தைக் கார்த்தவீரியனிடம் கூறுதல்

வாயு அவ்வாறு கூறியதும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் மௌனமானார் அப்போது வாயுதேவன் மீண்டும் கூறலானார்.

“மன்னா! இப்போது புகழ்மிக்க பிராமணரான வசிஷ்ட முனிவரின் சிறந்த கர்மத்தைக் கேள். ஒருமுறை தேவர்கள் வசிஷ்ட முனிவரின் கௌவரத்தை அறிந்து, மானசீகமாக அவரைச் சரணடைந்து, மானசரோவரின் கரையில் யாகத்தைத் தொடங்கினார்கள். யாக தீக்கூடி ஏற்றதால் தேவர்கள் அனைவரும் மெலிந்துவிட்டனர். அவர்கள் யாகம் செய்வதைக் கண்ட மலை போன்ற பெரும் உடலுடைய “காலி” என்னும் தானவர்கள் தேவர்களைக் கொன்றுவிடத் தீர்மானித்தனர். அவர்களுக்கிடையே போர் மூண்டது.

போர் நடைபெற்ற இடத்திற்கருகிலேயே ‘மானசரோவர்’ இருந்தது. தைத்யர்களுக்கு பிரம்மா உயிரிழந்த தானவன் மானசரோவத்தில் மூழ்கி எழுந்தால் உயிர் பெற்றுவிடுவர் என்ற வரத்தை அளித்திருந்தார். ஆகவே, போரில் கொல்லப்பட்ட தானவர்கள் மற்ற தானவர்களால் மானசரோவரில் போடப்பட்டு மீண்டும் உயிர் பெற்றனர். அவர்கள் எண்ணிக்கை பத்தாயிரமாக இருந்தது. தானவர்கள் பரிகம், மரங்கள், மலைகள் இவற்றை ஏந்தி தேவர்கள் மீது பாய்ந்தனர். தானவர்களால் துன்புறுத்தப்பட்ட தேவர்கள் இந்திரனைச் சரணடைந்தனர். இந்திரனும் அந்த தைத்யர்களோடு போராடி பெரும் துயரமடைந்தார்.

எனவே இந்திரன் தேவர்களுடன் வசிஷ்டரைச் சரணடைந்தார். மிகவும் இரக்கமுடைய வசிஷ்ட முனிவர் தேவர்களுக்கு அபயம் அளித்தார். எந்த முயற்சியும் இல்லாமலேயே தன் தேஜஸால், “காலி” என்னும் தானவர்கள் அனைவரையும் தகித்துவிட்டார். அத்துடன், தேஜஸ்வியான அவர் கயிலையை நோக்கிச் சென்ற கங்கை நதியை மானசரோவருக்குக் கொண்டு வந்தார். அங்கு வந்ததுமே கங்கை அதன் கரையை உடைத்துவிட்டார். கங்கையின் மூலம் பிளக்கப்பட்ட அருவியே ‘சரயு’ என்னும் நதியாகப் புகழ்பெற்றது. ‘காலி’ என்ற தானவர்கள் கொல்லப்பட்ட இடம் ‘கலின’ என்னும் பெயரில் பிரசித்தமானது.

இவ்வாறு மகாத்மா வசிஷ்டர் இந்திரனையும், தேவர்களையும் காப்பாற்றினார். பிரம்மாவிடம் இருந்தே வரம் பெற்ற தானவர்களையும் கொன்றுவிட்டார். மன்னா! வசிஷ்ட முனிவரின் இந்த செயலால் பிராமணன் சிறந்தவன் என்று நான் கூறுகிறேன். வசிஷ்டரை விடப்பெரிய கூடித்திரியன் யாராவது இருந்தால் நீ சொல்” என்று வாயுதேவன் கூறினார்.

வாயு பகவான் அத்ரி முனிவரின் பிரபாவத்தைக் கூறுதல்

வாயு இவ்வாறு கூறியதும், கார்த்தவீர்யாஜனன் எந்த பதிலும் அளிக்காததால், அவர் மறுபடியும் தொடர்ந்து கூறலானார்.

“ஹேஹய சிரேஷ்டா! நீ இப்போது மஹாத்மாவான அத்ரி செய்த

பெரிய காரியத்தைக் கேள். பழைய காலத்தில் தேவர்களும், தானவர்களும் கோரமான இருளில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ராஹு தன் அம்புகளால் சூரிய, சந்திரரைக் காயப்படுத்திவிட்டதால், அவர்களின் ஒளி மங்கி இருளாகிவிட்டது. இருளில் ஏதும் புலப்படாததால் தானவர்கள் மூலம் தேவர்கள் அடிக்கப்பட்டனர். தேவர்களின் சக்தி குறையத் தொடங்கியது. அவர்கள் தவம் செய்து கொண்டிருந்த அத்ரி முனிவரைச் சரணடைந்தனர்.

அத்ரியிடம், “பிரபோ! அசுரர்கள் சூரிய, சந்திரரைக் காயப்படுத்திவிட்டதால் இருள் பரவிவிட்டது. நாங்களும் அவர்களால் தாக்கப்பட்டு அமைதி இழந்துவிட்டோம். தாங்கள் அருள்கூர்ந்து எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். அத்ரி நான் எந்த வகையில் உங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டார். தேவர்கள், “தாங்கள் சூரிய-சந்திரனின் உருவம் தரித்து, இருளை அழித்து, எங்கள் பகைவர்களான தானவர்களை அழித்து விடுங்கள்” என்றனர்.

தேவர்கள் அவ்வாறு கூறியதும், அத்ரி இருளைப் போக்கும் சந்திரனின் உருவைத் தரித்தார். சோமனைப் போலவே பார்வைக்குப் பிரியமானவரானார். சாந்தமாக தேவர்களைப் பார்த்தார். சூரிய, சந்திரனின் பிரபை மந்தமாக இருப்பதைக் கண்டு, தன்னுடைய தவத்தால் அந்தப் போர்க்களத்தில் ஒளியைப் பரப்பினார். உலகின் இருளை விலக்கி, ஒளியூட்டினார். தனது தேஜஸால் தேவர்களின் பகைவரைத் தோல்வியடையச் செய்தார். அத்ரியின் தேஜஸால் அசுரர் தகிக்கப்படுவதைக் கண்டு, அத்ரியால் காக்கப்பட்ட தேவர்கள், பெரும் வீரத்தை வெளிப்படுத்தி, தைத்யர்களைக் கொன்றுவிட்டனர். அத்ரி சூரியனையும் தேஜஸ்வியாக்கினார்; தேவர்களை உத்தாரம் செய்தார்; அசுரர்களை அழித்துவிட்டார்.

அத்ரி முனிவர் காயத்ரி ஜபம் செய்பவர்; மான்தோல் அணிபவர்; பழங்களை உண்பவர்; அக்னிஹோத்திரம் செய்பவர்; உத்தம தேஜஸ் உடைய பிராமணர், அவர் காட்டிய திறமையையும், அவர் செய்த பெரும் செயலையும் நீ பார்; மகாத்மா அத்ரி செய்ததை நான் உனக்கு விளக்கமாகக் கூறினேன். பிராமணனே சிறந்தவன் என்று நான் கூறுகிறேன். அத்ரி முனிவரை விடச் சிறந்த கூடித்திரியன் யார் என்று நீ கூறு” என வாயுதேவன் கேட்டார்.

வாயு பகவானின் சொற்களைக் கேட்ட கார்த்தவீரியனால் பேசமுடியவில்லை. அதனால் வாயுதேவன் மறுபடியும் கூறத் தொடங்கினார்.

வாயுதேவன் சயவன முனிவரின் மகிமையைக் கார்த்தவீரியனுக்குக் கூறுதல்

“மன்னா! இப்போது மகாத்மாவான ச்யவனரின் மகிமையைக் கேள். பழைய காலத்தில் ச்யவன முனிவர், அசுவினி குமாரர்களுக்கு சோமபானம் செய்விப்பதாகச் சபதம் செய்தார். பிறகு இந்திரனிடம், “தேவராஜா! தாங்கள் அசுவினி குமாரர்கள் இருவரையும் தேவர்களுடன் சோமபானத்திற்கு உரியவர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார்.

இந்திரன் ச்யவனரிடம், “பிராமணரே! அசுவினி குமாரர்கள் எங்களால் நிந்திக்கப்பட்டவர்கள். அவர்கள் எவ்வாறு சோமபானத்திற்கு உரியவராக முடியும்? இவர்கள் இருவரும் தேவர்களைப்போல் கௌரவமுடையவர்கள் அல்லர். ஆகவே, அவர்களுக்காக இவ்வாறு பேசாதீர்கள். பெரும் தவமுடைய பிராமணரே! நாங்கள் அசுவினி குமாரருடன் சேர்ந்து சோமபானம் செய்ய விரும்பவில்லை. ஆகவே, இதைத்தவிர, வேறு எந்த காரியத்திற்காகத் தாங்கள் ஆணையிட்டாலும் அதை அவசியம் நிறைவேற்றுவேன்” என்று கூறினார்.

ச்யவனர் இந்திரனிடம், “தேவராஜா! அசுவினி குமாரர்களும் சூரிய புத்திரர்கள் ஆதலால் தேவர்களேயாவர். ஆகவே, இவர்கள் உங்கள் அனைவருடனும் சோமபானம் செய்யலாம். நான் கூறியதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவ்வாறு செய்வதுதான் உங்களுக்கு நன்மை தரும். இல்லாவிட்டால் இதன் விளைவு நல்லதாக இருக்காது” என்றார்.

இந்திரன், “த்விஜ ச்ரேஷ்டா! நிச்சயம் நான் அசுவினி குமாரர் இருவருடனும் சோமபானம் செய்ய மாட்டேன். மற்ற தேவர்களுக்கு விருப்பம் இருந்தால் அவர்கள் அசுவினி குமாரர்களோடு சோமரசம் பருகட்டும். நான் பருக முடியாது” என ச்யவன முனிவரிடம் மறுப்பு தெரிவித்துவிட்டார்.

ச்யவனர், இந்திரனிடம், “பலசூதனா! நீ நேராக, நான் கூறியதை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டால், யாகத்தில் என் மூலம் உன்னுடைய கர்வம் பொடிப் பொடியாக்கப்பட்டுவிடும். பிறகு அக்கணமே நீ சோமரசம் பருகத் தொடங்குவாய்” என்று கூறினார்.

பிறகு ச்யவன முனிவர் அசுவினி குமாரர்கள் நன்மைக்காக உடனே யாகத்தைத் தொடங்கிவிட்டார். யாக காரியம் தொடங்கியதைக் கண்ட இந்திரன் சினத்துடன் கையில் ஒரு மலையைத் தூக்கிக் கொண்டு ச்யவன முனிவரை நோக்கி ஓடினார். கோபத்துடன், கண்கள் சிவக்க வஜ்ராயுதத்தால் முனிவரைத் தாக்கினார். அதனைக் கண்ட ச்யவன முனிவர் நீரைத் தெளித்து, வஜ்ரத்தோடும், மலையோடும் இந்திரனை ஸ்தம்பிக்கச் செய்து, ஐடம் போலச் செய்துவிட்டார்.

பிறகு அக்னியில் ஆஹுதியளித்து, இந்திரனை எதிர்க்க ஒரு பயங்கர பகைவனைத் தோற்றுவித்தார். அவன் பெயர் “மத” மாகும். அவன் வாயைப் பிளந்து கொண்டு நின்றான். அவனது முகவாய் தரையைத் தொட்டது. அவனுடைய வாய்க்குள் மிக உயரமான ஆயிரம் பற்கள் இருந்தன. அவனது பயங்கரமான கடைவாய்ப் பற்கள் 200 யோஜனை நீளமானவை. அப்போது இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அவனுடைய நாக்கின் வேரில் வந்துவிட்டனர். கடலில் பல மீன்கள் திமிங்கலத்தின் வாய்க்குள் போய்விட்டதைப்போல அவர்கள் தோற்றமளித்தனர்.

“மத”னின் வாய்க்குள் சிக்கியிருந்த தேவர்கள் தங்களுக்குள் ஆலோசித்தனர். இந்திரனிடம், “தேவராஜா! தாங்கள் ச்யவனரை வணங்கிவிடுங்கள்; நாம் அசுவினி குமாரர்களுடன் சோமபானம் செய்வோம்” என்று கூறினர். தேவர்களின் சொற்களைக் கேட்ட இந்திரன் ச்யவன முனிவரின் தாள் பணிந்து அவரது ஆலோசனையை ஏற்றுக் கொண்டார். அசுவினி குமாரர்களை சோமரசத்திற்குப் பங்காளியாகச் செய்த ச்யவன முனிவரும் தனது யாகத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

இதன் பின் சக்தி மிகுந்த ச்யவன முனிவர் மதனை, சூதாட்டம், வேட்டை, மது மற்றும் பெண்களிடம் பங்கிட்டார். இந்த குற்றங்களுடைய மனிதன் நிச்சயம் நாசமாகிவிடுகிறான். ஆகவே எப்போதும் இவற்றை விட்டு விலகியிருக்க வேண்டும். மன்னா! உன்னிடம் ச்யவன முனிவரின் அரிய செயலைக் கூறினேன். பிராமணன் சிறந்தவன் என்று நான் கூறுகிறேன். எந்த கூத்திரியன் பிராமணனை விடச் சிறந்தவன் என்பதை நீ கூறு” என்று வாயு பகவான் கார்த்தவீரியனிடம் கேட்டார்.

‘கப’ என்னும் தானவர்கள் சுவர்க்கத்தில் நிலை பெறுவதும், பிராமணர்கள் அவர்களை எரித்துச் சாம்பலாக்குவதும்

ச்யவனரின் பிரபாவத்தை வாயுதேவன் எடுத்துரைத்தும் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் எதுவும் பேசவில்லை. பிறகு வாயுதேவன் மீண்டும் அவனிடம் கூறத் தொடங்கினார். “மன்னா! பிராமணர்களின் இன்னும் பல சிறந்த காரியங்களையும் வர்ணிக்கிறேன்; கேள். இந்திரனும் தேவர்களும் மதனின் வாய்க்குள் போன அதேசமயம், ச்யவனர் தேவரின் அதிகாரத்திலிருந்த பூமி முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டார். ‘கப’ என்னும் பெயருடைய தானவர்கள் தேவர்களின் சுவர்க்கத்தில் அதிகாரம் பெற்றுவிட்டனர். தங்களுடைய இரு உலகங்களும் அபகரிக்கப்பட்டதை அறிந்த தேவர்கள் துயரமடைந்தனர். அவர்கள் பிரம்மாவைச் சரணடைந்தனர்.

பிரம்மாவிடம், “பிரபோ! நாங்கள் ‘மத’ எனும் அரக்கனால் பீடிக்கப்பட்ட சமயம், சயவனர் பூமியையும், ‘கப’ என்னும் தானவர்கள் சொர்க்கத்தையும் தன் அதிகாரத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டனர்” எனக் கவலையுடன் கூறினர். பிரம்மா தேவர்களிடம், “நீங்கள் விரைவாகப் பிராமணர்களைச் சரணடையுங்கள். அவர்கள் மகிழ்வித்தால், பழைய படி நீங்கள் இரு உலகங்களையும் பெற்றுவிடலாம்.” என்றார்.

தேவர்களும் பிராமணர்களைச் சரணடைந்தனர். பிராமணர்கள் “நாங்கள் யாரை வெல்லட்டும்” என்று கேட்டனர். தேவர்கள் பிராமணர்களிடம், நீங்கள் ‘கப’ என்னும் தானவர்களை வெல்லுங்கள் எனக் கேட்டனர். அந்தத் தானவர்களைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்து தோற்கச் செய்வோம் என்று கூறிய பிராமணர்கள் ‘கப’ ரின் அழிவிற்கான காரியத்தைத் தொடங்கினர். தானவர்கள் “தனி” என்ற பெயர் கொண்ட தங்கள் தூதுவனைப் பிராமணர்களிடம் அனுப்பினர். ‘தனி’ பிராமணர்களிடம் தானவர்களின் செய்தியைத் தெரிவித்துக் கூறத் தொடங்கினான்.

“பிராமணர்களே! ‘கப’ என்னும் தானவர்கள் அனைவரும் உங்களுக்கு சமமானவர்களே ஆவார்கள். அவர்களுக்கு எதிராக இங்கு என்ன செய்கிறீர்கள் அவர்கள் அனைவரும் வேதமறிந்தவர்கள்; வித்வான்கள்; யாகத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள்; சத்யவாதிகள்; மகரிஷிகளுக்கு நிகரானவர்கள்; ஸ்ரீ யால் விரும்பப்படுகிறவர்கள். அவர்கள் அயலார் மனைவியுடன் சேருவதில்லை; மாமிசம் உண்பதில்லை. யாகத்தியில் ஆஹுதி அளிக்கிறார்கள். குரு ஜனங்களின் ஆணைக்குக் கட்டுப்படுகிறார்கள். அனைவரும் மனக்கட்டுப்பாடு உடையவர்கள். சுப கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். சுவர்க்கலோகத்திற்குச் செல்கிறார்கள். கர்ப்பவதி, முதியோர் இவர்கள் போஜனம் செய்யும் முன் உண்பதில்லை. காலையில் சூதாடுவதும், பகலில் உறங்குவதும் இல்லை. இத்தகைய நல்ல குணங்களை உடைய ‘கப’ என்னும் தானவர்களைத் தோற்கச் செய்யும் இந்த காரியத்தை ஏன் செய்கிறீர்கள்? இதிலிருந்து விலகிச் சுகம் பெறுங்கள்” என்று ‘தனி’ கூறினான்.

பிராமணர்கள் ‘தனி’யிடம் “தேவர்கள் யாரோ, அவர்களே நாங்கள். ஆகவே, தேவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யும் ‘கப’ ர்கள் எங்களால் வதம் செய்யத் தகுந்தவராவர். நாங்கள் அவர்களைத் தோற்கச் செய்வோம். நீ வந்தபடியே திரும்பிச் சென்றுவிடு” என்று கூறிவிட்டனர்.

‘தனி’ தானவர்களிடம் சென்று பிராமணர்கள் உங்கள் சொற்களை ஏற்க மறுத்துவிட்டனர் என்று தெரிவித்தான். அதைக் கேட்ட ‘கப’ தானவர் அனைவரும் பிராமணர்களைத் தாக்கத் தொடங்கினர். பிராமணர்கள்

தானவர்களைக் கொழுந்துவிட்டு எரியும், உயிரை அழிக்கக்கூடிய அக்னியால் அடிக்கலாயினர். பிராமணர்கள் விடுத்த அக்னி தானவர்களைச் சம்ஹாரம் செய்யத் தொடங்கியது. அப்போது தேவர்களும் அவர்களைத் தாக்கி அழித்துவிட்டனர்.

ஆனால் பிராமணர்களின் முயற்சியாலேயே, கபர்கள் நாசம் செய்யப்பட்டனர் என்பதைத் தேவர்கள் அறியவில்லை. பிறகு நாரதர் தேவர்களிடம் வந்து, பிராமணர்கள் தம் தேஜஸால் கபர்களை அழித்த விஷயத்தைக் கூறினர். தேவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் த்விஜர்களையும், புகழ் மிக்க பிராமணர்களையும் புகழ்ந்தனர். பிறகு தேவர்கள் முன்புபோல தேஜஸுடனும், பராக்கிரமத்துடனும், மூவுலகிலும் மதிப்பும், அமரத்துவமும் பெற்று விட்டனர்”

கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் பிராமணர்களை வணங்குவதாக வாயுவிடம் கூறுதல்

வாயுதேவன் இவ்வாறு பிராமணர்களின் பெருமையைப் புகழ்ந்து உரைத்ததைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கேட்டு, பிராமணர்கள் பெருமைமிக்கவர்கள் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டான். வாயுதேவனிடம், “பிரபோ! நான் எல்லா வகையிலும் எப்போதும் பிராமணர்களுக்காக வாழ்வேன். பிராமணர்களின் பக்தனாவேன். தினமும் பிராமணர்களை வணங்குகிறேன். சிறந்த பிராமணரான தத்தாத்ரேயரின் அருளாலேயே எனக்கு இவ்வுலகில் பெரும் பலமும், கீர்த்தியும், பெரும் தர்மமும் கிடைத்துள்ளது. வாயுதேவா! தாங்கள் பிராமணர்களின் அற்புதமான காரியங்களை உள்ளவாறு வர்ணித்தது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். தாங்கள் கூறியதை நான் கவனத்துடன் கேட்டேன்” எனக் கூறினான்.

வாயு பகவானும் அவனிடம், “மன்னா! நீ கூடித்திரிய தர்மத்தின்படி பிராமணர்களைக் காப்பாற்று. புலன்களைக் கட்டுப்படுத்து. உனக்கு ப்ருகு வம்சத்துப் பிராமணர்களால் கோரமான பயம் உண்டாகப் போகிறது. ஆனால் அது நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகே நடக்கும்” என்று கூறிச் சென்றார்.

90. பீஷ்மர் மூலம் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமை
பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத் 158

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அப்ரமேயர்; இந்தப் புவியையும், ஆகாயத்தையும் சுவர்க்கத்தையும் படைத்தவர். இவரது உடலில் இருந்தே ப்ருத்வி தோன்றியது. இவரே பயங்கரமான பலமுடைய வராஹ உருவில் தோன்றினார். புராண புருஷன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே மலைகளையும், திசைகளையும் தோற்றுவித்தார். அந்தரிக்ஷம், சுவர்க்கம், நான்கு திசைகள், நான்கு கோணங்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்குக் கீழ் உள்ளன. இவரிடமிருந்தே கிருஷ்டி தோன்றியது. இவரே இந்தப் பழமையான உலகை நிர்மாணித்துள்ளார்.

கிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் இவரது நாபியிலிருந்தே தாமரை தோன்றியது அதற்குள் அளவற்ற தேஜஸ் உடைய பிரம்மா தானாகத் தோன்றினார். அவர் இருளை அழித்துக், கடலை அதட்டி எல்லாத் திசைகளிலும் வியாபித்தார். சத்ய யுகத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எல்லா தர்மத்தின் உருவிலும் இருந்தார். த்ரேதாவில் பூரண ஞானம் அல்லது விவேகத்தின் உருவில் இருந்தார். துவாபார யுகத்தின் பலத்தின் உருவிலிருந்தார். கலியுகத்தில் அதர்ம உருவில் பூமிக்கு வரப் போகிறார். இவரே பழைய காலத்தில் தைத்யர்களை அழித்தார். இவரே தைத்ய சக்கரவர்த்தியான பலியின் உருவில் தோன்றினார். இந்த பூதபாவன பிரபுவே இறந்த, எதிர்காலத்தின் உருவாவார். இவரே இவ்வுலகம் முழுவதையும் காப்பாற்றுகிறார்.

தர்மத்திற்கு அழிவு உண்டாகும்போது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே தேவர் மற்றும் மனித குலத்தில் அவதரித்து, தானே தர்மத்தில் நிலைத்து, அதை நடத்திக் காட்டி, அதை ஸ்தாபித்து இக, பரலோகங்களைக் காப்பாற்றுகிறார். விடத் தகுந்த பொருளை விட்டு, அசுரர்களை வதம் செய்வதற்குத் தானே காரணமாகிறார். காரியம், காரியமின்மை, காரணம் அனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய சொருபமாகும். இந்த நாராயணனே முக்காலங்களிலும் செய்யப்படும் கர்ம ரூபம் ஆனவர். இவரே சந்திரன், இந்திரன் மற்றும் ராகு என்று கருதத்தக்கவர்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே விஸ்வகர்மா, விஸ்வரூபர், விஸ்வபோக்தா, விஸ்வவிதாதா, மற்றும் விஸ்வவிஜேதா ஆவார். இவரே ஒரு கையில் திரிகுலமும் மற்றொரு கையில் ரத்தம் நிரம்பிய கப்பரையும் எடுத்துப் பயங்கரமான ரூபத்தைத் தரிக்கிறார். தன் பலவகைக் கர்மங்களாலும் புவியில் பிரசித்தமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரையே மக்கள் அனைவரும்

துதிக்கிறார்கள். நூற்றுக்கணக்கான கந்தர்வர்களும், அப்சரஸ்களும், தேவர்களும், எப்போதும் இவரது சேவைக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள். அரக்கர்சுட இவரிடம் அனுமதி பெறுகிறார்கள்.

இவர் ஒருவர் மட்டுமே செல்வத்தைக் காப்பவர்; வெற்றியை விரும்புகிறவரும் ஆவார். யாகங்களில் இவரே துதிக்கப்படுகிறார். சாமகானம் செய்பவர்கள் ‘ரதந்தர்’ சாமத்தில் இவருடைய குணங்களையே பாடுகிறார்கள். வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் வேத மந்திரங்களால் இவரையே துதி செய்கிறார்கள். யஜுர் வேத அத்வர்யுகள் (யாகம் செய்விப்பவர்) யாகத்தில் இவருக்கே ஹவிஸ்யத்தின் பங்கை அளிக்கிறார்கள். இவர் முற்காலத்தில் பிரம்மரூபமான பழைய குகையில் பிரவேசித்து இந்தப் புவி நீரில், ப்ரளய காலத்தில் லயமாவதைக் கண்டுள்ளார். சிருஷ்டி காரியத்தைச் செய்யும் இந்தக் கண்ணன் தைத்ய-தானவநாகங்களைக் குழப்பமடையச் செய்து இப்புவி யை ரஸாதலத்திலிருந்து உத்தாரம் செய்தார். வ்ரஜத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகக் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கிய சமயம். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இவரைத் துதித்தனர்.

இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஒருவர் மட்டுமே, எல்லா ஜீவன்களின் தலைவராவார். இவருக்குப் பலவகையான போஜனங்கள் அர்ப்பணம் செய்யப்படுகின்றன. போரில் இவரே வெற்றியளிக்கிறார். பூமி, வானம், சுவர்க்கம் அனைத்தும் இந்த சனாதன புருஷன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய வசத்தில் உள்ளன. இவர் கும்பத்தில் மித்ரா-வருணர் என்னும் தேவர்களின் வீரியத்தை ஸ்தாபித்தார். அதில் இருந்தே வசிஷ்டமகரிஷி தோன்றியதாகக் கருதப்படுகிறது. இவரே எல்லா இடங்களிலும், சஞ்சரிக்கும் வாயுவும், விரைந்து செல்லும் குதிரைகளும் ஆவார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எல்லா இடங்களிலும் வியாபித்தவர்; அம்சமாலியும் (சூரியன்) ஆதிதேவனுமாவார். இவரே அசுரர் அனைவரையும் வெற்றி கொண்டவர். இவரே, தனது மூன்று அடிகளால் மூன்று உலகங்களையும் அளந்து விட்டவர். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எல்லா தேவ, பித்ரு, மனிதர்களின் ஆத்மா ஆவார். இவரே யக்ஞ வேத்தாக்களின் யாகம்; இவரே பகல்-இரவினைத் தோற்றுவித்து சூரியன் உருவில் உதிக்கிறார். உத்தராயணமும், தக்ஷிணாயணமும் இவருடைய இரு வழிகளேயாகும். இவருக்கு மேலும், கீழும், அக்கம் பக்கத்திலும் பூமியைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் கிரணங்கள் பரவியுள்ளன. வேதம் அறிந்த பிராமணர்கள் இவருக்கே சேவை செய்கின்றனர். இவருடைய ஒளியின் உதவியாலேயே சூரியன் பிரகாசிக்கிறார்.

யாகம் செய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஒவ்வொரு மாதமும் யாகம் செய்கிறார். ஒவ்வொரு யாகத்திலும் வேதமறிந்த பிராமணர்கள் இவருடைய குணங்களையே பாடுகிறார்கள். இவரே மூன்று நாபிகளும், மூன்று தர்மங்களும், ஏழு குதிரைகளும் உள்ள இந்த சம்வத்சரம் (ஆண்டு) என்னும் சக்கரத்தைத் தரிக்கிறார். மகா தேஜஸ்வியும், எங்கும் வியாபித்துள்ளவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தனியாகவே உலகம் அனைத்தையும் தரிக்கிறார். இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே இருளை அழிக்கும் சூரியன்; எல்லாக் காரியங்களுக்கும் கர்த்தா ஆவார்.

மகாத்மாவான இந்த வாசுதேவனே அக்னி உருவத்தில் காண்டவ வனம் முழுவதிலும் வியாபித்து, திருப்தியடைந்தார். எங்கும் வியாபித்த இந்தப் பிரபு அரக்கர்களையும், நாகங்களையும் வென்று அனைவரையும் அக்னியில் ஹோமம் செய்துவிடுகிறார். இவரே அர்ஜுனனுக்கு வெண்மையான குதிரைகளை அளித்தார். எல்லாக் குதிரைகளையும் உற்பத்தி செய்தவரும் இவரேயாவார். இவர் சம்சாரம் என்னும் தேரைக் கட்டுப்படுத்தும் தளையாவார். சத்வ-ரஜ-தமம் என்னும் மூன்று குணங்களுமே இந்தத் தேரின் சக்கரங்களாகும். இது ஊர்த்வ (மேல்) மத்ய, அத (கீழ்) என்ற கதிகளையுடையது. காலம், அதிர்ஷ்டம், விருப்பம், சங்கல்பம், நான்கும் சம்சார தேரின் குதிரைகளாகும். வெண்மை, சிவப்பு, கருப்பு என்ற வண்ணமுடைய மூன்று கர்மங்களே இதன் நாபியாகும். இந்த சம்சாரம் என்னும் தேர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அதிகாரத்திலேயே உள்ளது.

பஞ்ச பூதங்களின் ஆச்ரய ரூபமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே பூமி, சுவர்க்கலோகம் மற்றும் ஆகாயத்தைப் படைத்துள்ளார். இந்த அக்னியைப் போன்ற தேஜஸ்வியான ஹ்ருஷிகேசனே வனங்களையும், மலைகளையும் உண்டாக்கினார். இந்த வாசுதேவனே வஜ்ரத்தால் அடிக்கத் தயாரான இந்திரனைக் கொன்றுவிட விரும்பிப் பல நதிகளைத் தாண்டி அவரைத் தோற்கச் செய்தார். இவர் மகேந்திர ரூபமானவர். பிராமணர்கள் மிகப்பெரிய யாகங்களில் ஆயிரக்கணக்கான பழைய ருசாக்கள் என்னும் வேதமந்திரங்களால் இவர் ஒருவரையே துதிக்கின்றனர்.

இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் தவிர வேறு யாரும் தன் வீட்டில் மகாதேஜஸ்வியான தூர்வாச முனிவரைத் தங்க வைக்க முடியாது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே இணையற்ற புராதன ரிஷி என்று கூறுகிறார்கள். இவரே உலகை நிர்மாணித்தவர். தன் ஸ்வரூபத்தாலே பல பொருட்களைப் படைத்து வருகிறார். இவர் தேவருக்கும் தேவராக இருந்தாலும் வேதங்களைப் பயில்கிறார். பழமையான விதிகளை ஆச்ரயிக்கிறார். வைதிக, லௌகிக கர்மங்களின் பலன் முழுவதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே ஆவார் என்று நம்பிக்கை

வை. இவரே உலகனைத்தின் வெண்மையான ஜோதியாவார். மூன்று லோகங்களும், மூன்று லோக பாலகர்களும், மூவகை அக்னியும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளும் (ஓம் என்னும் மந்திரம்) தேவர்கள் அனைவரும் கூட தேவகி மைந்தரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே ஆகும்.

சம்வத்சரம் (ஆண்டு) ருதி, பக்ஷம், பகல்-இரவு, கலை, காஷ்டை, மாத்திரை, முகூர்த்தம் (காலம்) லவம், கூஷணம், ஆகிய அனைத்தையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும். சந்திரன், சூரியன், கிரகம், நக்ஷத்திரம், தாரகா, அமாவாசை, பெளர்ணமி, நக்ஷத்திர யோகம், ருது ஆகிய அனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்தே உண்டாயின. ருத்ர, ஆதித்ய, வசு, அசுவினி குமாரர்கள், சாத்ய தேவர்கள், விஸ்வே தேவர்கள், மருத் கணங்கள், பிரஜாபதி தேவமாதா அதிதி, சப்தரிஷிகள் அனைவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்தே தோன்றியவர்களாவர். விசுவரூபனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே வாயுவின் உருவத்தைத் தரித்து, உலகிற்கு செயல்களை அளிக்கிறார்; அக்னி ரூபமாகி அனைத்தையும் எரித்து விடுகிறார்; நீரின் உருவைத் தரித்து உலகை மூழ்கச் செய்கிறார். பிரம்மாவாகி உலகனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறார்.

இவர் அறியத்தக்க வேத்ய ஸ்வரூபமாயிருந்தும், வேத வேத்ய தத்துவத்தைத் தரித்து உலகிற்குச் செயல்களை அளிக்கிறார்; அக்னி ரூபமாகி அனைத்தையும் எரித்து விடுகிறார்; நீரின் உருவைத் தரித்து உலகை மூழ்கச் செய்கிறார்; உலகனைத்தையும் சிருஷ்டிக்கிறார். இவர் தானே அறியத்தக்க ஸ்வரூபமாயிருந்தும், வேத-வேத்ய தத்துவத்தை அறிவதற்கு முயற்சி செய்கிறார். விதிரூபராக இருந்தும், விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை ஆசிரயிக்கிறார். இவர் தர்மத்திலும், வேதத்திலும், பலத்திலும் இருக்கிறார். உலகம் முழுவதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய ஸ்வரூபம் ஆகும்.

விஸ்வரூபதாரியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஒளிமயமான சூரியனுடைய ரூபத்தைத் தரித்துக் கிழக்கு திசையில் தோன்றுகிறார். அவருடைய பிரபாவத்தால் உலகம் பிரகாசிக்கிறது. இவர் எல்லாப் பிராணிகளின் உற்பத்தி ஸ்தானம் ஆவார். இவர் பழைய காலத்தில் முதலில் நீரைப் படைத்துப் பிறகு உலகனைத்தையும் சிருஷ்டித்தார். ருதுக்கள், பலவகை உபத்திரவங்கள், பல்வேறு அற்புதமான பொருட்கள், மேகம், மின்னல், ஐராவதம், மற்றும் சராசர உலகனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்தே தோன்றின. இவரே உலகனைத்தின் ஆத்மாவான விஷ்ணு ஆவார். உலகனைத்தும் வாசம்புரியும் இடம் ஆவார்; நிர்குணராவார். இவரே, வாசுதேவன், ஜீவபூதன், சங்கர்ஷணன், ப்ரத்யுமனன், அநிருத்தன் என்று கூறப்படுகிறார். இந்த ஆத்மயோனி பரமாத்மா அனைத்தையும் தன் ஆணைக்கு அதீனமாக வைக்கிறார்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தேவர், அசுரர், மனிதர், பித்ரு மற்றும் பசு-பக்ஷி உருவில் ஐந்து வகையான சம்சார சிருஷ்டியைச் செய்ய விரும்பி, பஞ்ச பூதங்களுடைய உலகைத் தூண்டி, அனைவரையும் தனக்கு அதீனமாக வைக்கிறார். அவரே வரிசையாக பூமி, நீர், ஒளி, காற்று மற்றும் ஆகாயத்தைப் படைத்துள்ளார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே “ஐராயுஜ” முதலிய நான்கு வகையான பிராணிகள் உள்ள சராசர உலகைப் படைத்து, நான்கு விதமான பூத சமுதாயம், கர்மம் ஆகிய ஐந்தின் காரண ரூபமான பூமியை நிர்மாணித்துள்ளார். ஆகாய ஸ்வரூபமாகி இந்தப் புவியில் பெரும் நீரை மழையாகப் பொழிகிறார்.

இவரே இவ்வுலகைத் தோற்றுவித்து, தன் சக்தியால் அனைவருக்கும் ஜீவன் அளிக்கிறார். தேவர், அசுரர், மனிதர், உலகம், ரிஷி, பிதரர், மக்கள், சுருக்கமாக எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இவரிடமிருந்தே ஜீவன் கிடைக்கிறது. பூத நாதனான இந்த பகவானே எப்போதும் விதிப்படி எல்லாப் பூதங்களையும் படைக்கிறார். சுப-அசுப, ஸ்தாவர, ஜங்கம ரூபமான இந்த உலகம் முழுவதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்தே உண்டாயின.

கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் அனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஸ்வரூபமேயாகும். பிராணிகளுக்கு இறுதிகாலம் வந்ததும் சாக்ஷாத் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே மரண ரூபமாகிறார். இவரே தர்மத்தின் சனாதனமான ரக்ஷகர் ஆவார். கடந்து விட்ட விஷயங்களும், இன்னும் அறியப்படாதவையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்தே தோன்றுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. மூவுலகிலும் உள்ள உத்தமமான, புனிதமான, சுப-அசுப பொருட்கள் அனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய சொரூபமேயாகும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைத் தவிர இத்தகைய வேறு ஒரு பொருள் உள்ளது என்று யோசிப்பது விபரீதமான அறிவின் விளைவாகும். ஏன் எனில் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய மகிமை அத்தகையது. ஆனால் இதைக் காட்டிலும் அவர் அதிக பிரபாவமுடையவர். இவரே பரமபுருஷரான அவிநாசி நராயணன் ஆவார். இவரே, ஸ்தாவர-ஜங்கம ரூப உலகின் முதலும், நடுவும், முடிவும் ஆவார். உலகில் பிறக்கும் பிராணிகளின் உற்பத்திக்கு இவரே காரணமாவார். இவரே மாறுதலற்ற பரமாத்மாவும் ஆவார்.

இவ்வாறு பீஷ்மர் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மகிமைகளை எடுத்துரைத்தார்.

91. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ப்ரத்யும்னனிடம் பிராமணர்களின் மகிமையைக் கூறுதல்; துர்வாச முனிவரின் சரித்திரத்தை வருணித்தல்
ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத் 159

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் அவரது புதல்வன் ப்ரத்யும்னன் பிராமணர்களைப் பூஜிப்பதால் பெறும் பலன் பற்றிக் கேட்பதும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பதிலும்

ஒருநாள் ஒரு பிராமணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் புதல்வனான ப்ரத்யும்னன் சினம் கொள்ளுமாறு செய்துவிட்டான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அப்போது துவாரகையில் தான் இருந்தார். ப்ரத்யும்னன் தன் தந்தையிடம் வந்து, “மதுகுதனா! பிராமணர்களைப் பூஜை செய்வதால் என்ன பலன் உண்டாகிறது? இகலோகத்திலும், பரலோகத்திலும் அவர்கள் ஏன் ஈஸ்வரன் இணையாகக் கருதப்படுகின்றனர். எப்போதும் பிராமணர்களைப் பூஜை செய்து மனிதன் என்ன பயனை அடைகிறான்? இவையனைத்தையும் எனக்குத் தெளிவாகக் கூறுங்கள் ஏன் எனில் இது தொடர்பாக எனக்குப் பெரும் ஐயம் தோன்றியுள்ளது” என்று கேட்டான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன் புதல்வனுக்குப் பதிலளித்தார்; “ருக்மிணி குமாரா! பிராமணர்களைப் பூஜிப்பதால் ஏற்படும் பலன்களைக் கூறுகிறேன்; நீ கேள் மகனே! பிராமணர்களின் மன்னன் சந்திரன் ஆவார். ஆகவே, இவர்கள் இக, பரலோகங்களில் சுக-துக்கம் அளிக்க வல்லவர்கள் ஆவர். பிராமணர்களிடம் எப்போதும் அமைதியான பாவனை முக்கியமாக நிலைபெற்றுள்ளது. பிராமணர்களைப் பூஜை செய்வதால், ஆயுள், கீர்த்தி, புகழ் மற்றும் பலம் கிடைக்கிறது. எல்லா உலகங்களின் லோகேஸ்வரர்களும் பிராமணர்களைப் பூஜிக்கின்றனர். தர்ம, அர்த்த, காமம் இவற்றின் சித்திக்காகவும், மோகூஷ சித்திக்காகவும், புகழ், ஆரோக்கியம் மற்றும் லக்ஷ்மியைப் பெறுவதற்காகவும் தேவர் மற்றும் பித்ருக்களின் பூஜை சமயத்தில் நாம் பிராமணர்களை முழுமையாகத் திருப்தி செய்ய வேண்டும்.

மகனே! அவ்வாறு இருக்கும்போது பிராமணர்களை எவ்வாறு மதிக்காமல் இருக்க முடியும்? நான் ஸர்வ வல்லமையுடைய ஈஸ்வரன் என்று கருதி நீ பிராமணர்களிடம் சினம் கொள்ளக்கூடாது. பிராமணர்கள் இக, பரலோகத்தில் பெரியவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அவர்கள் எல்லாவற்றையும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்க்கிறார்கள். சினம் கொண்டால், இந்த உலகையே எரித்துச் சாம்பலாக்கி விட முடிந்தவர்கள். வேறு உலகங்களையும், லோக பாலகர்களையும் அவர்களால் சிருஷ்டி செய்துவிட முடியும். ஆகவே தேஜஸ்வி புருஷர்கள் பிராமணர்களின் மகத்துவத்தை

நன்கு அறிந்து, அவர்களோடு ஏன் நல்ல நடத்தையை செய்ய மாட்டார்கள்? மகனே! என் வீட்டில் முன்பு நடந்த ஒரு விஷயத்தை அறிந்து கொள்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் துவாச முனிவருக்கு இடம் அளித்தல்

பச்சையும், மஞ்சளும் கலந்த வண்ணமுடைய பிராமணன் ஒருவன், கந்தலை அணிந்து, கையில் வில்வடித்தடியுடன், முகத்தில் மீசை, தாடியுடன் துவாரகைக்கு வந்தான். அவன் மிகவும் ஒல்லியாகவும், மிகவும் உயரமாகவும் இருந்தான். மிக உயரமான மனிதர்களைக் காட்டிலும் அவன் மிக உயரமானவன். அவன் திவ்ய லோகங்களிலும், மனித உலகத்திலும் தன் விருப்பப்படி சஞ்சரித்து வந்தான்.

அந்த பிராமணன் அங்கு வந்தபோது, சத்திரங்களிலும், நாற்சந்திகளிலும், “துர்வாசா என்னும் பிராமணனான என்னை மரியாதையோடு தன் வீட்டில் தங்க வைக்கக் கூடியவன் யார் இருக்கிறான்? எனக்குச் சிறிதளவு குற்றம் நேர்ந்தாலும், நான் சினம் கொண்டு விடுவேன். என்னுடைய இந்தப் பேச்சைக் கேட்டும் யார் எனக்குத் தங்க இடமளிப்பான்? என்னைத் தன் வீட்டில் தங்க வைப்பவன் எனக்குச் சினம் உண்டாக்கக்கூடாது. அந்த விஷயத்தில் அவன் எப்போதும் எச்சரிக்கையுடன் இருக்க வேண்டும்” என்றும் பாடித் திரிந்தான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மாளிகையில் துவாசரின் நடத்தை

மகனே! யாரும் துவாசாவை மரியாதையுடன் தங்க வைக்காததால் நான் அவரை என் வீட்டில் தங்க வைத்தேன். அந்த துவாசர் சிலசமயம் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் உண்ணக்கூடிய உணவைத் தான் ஒருவரே உண்டுவிடுவார். சிலசமயம் மிகவும் குறைவாக உண்பார். வீட்டிலிருந்து வெளியே சென்றுவிடுவார். அன்று மறுபடி திரும்பி வரமாட்டார்; மீண்டும் திரென்று திரும்பி வருவார். அந்தசமயம் அவருக்குச் சமமான வயதுடையவர் புவியில் யாருமில்லை.

அவர் திரென்று பலமாகச் சிரிக்கத் தொடங்குவார். திரென்று விம்மி விம்மி அழுவார். ஒருநாள் தான் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்று அங்கு இருந்த படுக்கைகளையும், விரிப்புகளையும், அணிகலன்களால் அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்த கன்னிகைகளையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டார். பிறகு அங்கிருந்து மெதுவாக நழுவிச் சென்றுவிட்டார்.

பிறகு என்னிடம் வந்து “கிருஷ்ணா! நான் பாயசம் சாப்பிட விரும்புகிறேன் என்றார். அவருடைய எண்ணத்தை முன்பே அறிந்திருந்ததால் முதலிலேயே எல்லா வகை உத்தம, மத்ய அன்ன-பானங்கள், பக்ய-

போஜ்யங்களும் மரியாதையுடன் தயாரித்து வைக்கப்பட வேண்டும் என ஆணையிட்டிருந்தேன். எல்லாப் பொருட்களும் தயாராக இருந்தன. எனவே நான் சூடான பாயசத்தை முனிவருக்கு நிவேதனம் செய்தேன். அவர் அதில் சிறிதளவு உண்டார். பிறகு என்னிடம் “கிருஷ்ணா! இந்தப் பாயசத்தை உடல் முழுதும் பூசிக்கொள் என ஆணையிட்டார். நான் சிறிதும் யோசிக்காமல், எச்சிலான அந்தப் பாயசத்தை உடல் முழுதும் பூசிக் கொண்டேன்.

இதற்குள் ருக்மிணி என் அருகில் நின்று சிரிப்பதைப் பார்த்த முனிவர் உன் தாயின் உடலிலும் பாயசத்தைப் பூசி விட ஆணையிட்டார். நானும் அவ்வாறே செய்தேன். உடல் முழுதும் பாயசம் பூசப்பட்டிருந்த மகாராணி ருக்மிணியை முனிவர் உடனே தேரில் பூட்டிவிட்டார். அந்த தேரில் அமர்ந்து அவர் என் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டுவிட்டார். பிராமணரான துர்வாசா தனது தேஜஸால் அக்னியைப்போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் என் கண்முன்பே தேர்க்குதிரைகளை அடிப்பதுபோல ருக்மிணியைச் சாட்டையால் அடித்துக் காயப்படுத்தலானார்.

அப்போது நான் மனத்தில் சிறிதும் கோபம் கொள்ளவில்லை. தேரை ருக்மிணி இழுக்க அவர் மாளிகையிலிருந்து வெளியே வந்து பெரிய ராஜவீதியில் சென்றார். இதைக்கண்டு, தஷார்ஹ வம்சத்து யாதவர்கள் மிகுந்த சினம் கொண்டனர். அவர்கள் தங்களுக்குள் “இவ்வுலகில் பிராமணனாகப் பிறக்க வேண்டும். வேறு வகையாகப் பிறக்கக்கூடாது. இல்லையென்றால் இந்தத் தேரில் இந்த பிராமணனைத் தவிர வேறு எந்த மனிதன் அமர்ந்து உயிரோடு இருக்க முடியும்? பாம்பின் விஷம் மிகத் தீக்ஷண்யமானது எனப்படுகிறது. ஆனால் பிராமணன் என்னும் விஷமுள்ள பாம்பால் எரிக்கப்படுபவனுக்கு இவ்வுலகில் எந்த வைத்தியனும் கிடையாது” என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

அந்த சினமுடைய துர்வாசா இவ்வாறு தேரைச் செலுத்தியபோது பாவமான ருக்மிணி வழியில் தடுமாறி விழுந்து விட்டாள். ஆனால் துர்வாசா முனிவர் இதைச் சகிக்க முடியாமல் அவளைச் சாட்டையால் ஓட்டினார். அவள் அடிக்கடி தடுமாறவும் மேலும் சினம் கொண்டு தேரிலிருந்து குதித்தார். வழி இல்லாத போதும் தென்திசையை நோக்கிக் கால்நடையாக ஓடலானார். அவ்வாறு ஓடிய அவருக்குப் பின்னால் நானும் உடல் முழுவதும் பாயசம் பூசிய நிலையிலேயே ஓடினேன் “பகவான்! மகிழ்ச்சியடையுங்கள்” என்று கூறினேன்.

தேஜஸ்வியான அந்த பிராமணன் என்னிடம், “மஹாபாஹு! கிருஷ்ணா நீ இயல்பாகவே சினத்தை வென்றுவிட்டாய். உத்தம விரதமுடைய கோவிந்தா நான் இங்கு உன்னிடம் எந்தக் குற்றமும் பார்க்கவில்லை.

ஆகவே, உன்னிடம் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். நீ என்னிடமிருந்து விரும்பியவற்றைப் பெற்றுக் கொள். நான் உன்னிடம் மகிழ்ச்சி அடைந்ததற்கான, எதிர்காலத்தில் பெறப் போகும் பலனை விதிப்படி அறிந்து கொள்.

தேவர்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் எதுவரை அன்னத்திடம் பிரேமை இருக்குமோ அதுவரை உன்னிடமும் பிரேமை இருக்கும். மூவுலகிலும் உன்னுடைய புண்ணிய கீர்த்தி இருக்கும். மூவுலகிலும் நீயே முக்கியமானவனாக, பிரதானமானவனாக இருப்பாய். ஜனார்தனா! நீ எல்லோருக்கும் பிரியமானவனாக இருப்பாய். உன்னுடைய எந்தெந்த பொருட்களை நான் உடைத்து, எரித்து நஷ்டமாக்கினேனோ, அவை அனைத்தும் உனக்கு முன்பிருந்ததைவிட நல்ல நிலையில் பாதுகாப்புடன் காணக் கிடைக்கும்.

மதுகுதனா! நீ உன் உடல் முழுவதும் பாயசம் பூசியுள்ளாய். உன் பாயசம் பூசப்பட்ட அங்கங்களில் அடிபடுவதால் மரணபயம் இருக்காது. அச்யுதா! நீ விரும்பும் வரை இங்கு அமரனாகத் திகழ்வாய். ஆனால், நீ இந்தப் பாயசத்தை உன் உள்ளங்கால்களில் ஏன் பூசவில்லை? மகனே! நீ ஏன் அவ்வாறு செய்தாய்? உன்னுடைய இந்தக்காரியம் எனக்குப் பிடித்தமானதல்ல” என்றார். அவர் இவ்வாறு கூறியதும், என் உடல் அற்புத காந்தி நிறைந்ததாகி விட்டதை நான் கண்டேன்.

பிறகு முனிவர் ருக்மிணியிடம் மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்; “அழகியே! நீ பெண்கள் அனைவரிலும் உத்தமமான புகழையும், உலகில் மிக உத்தமமான கீர்த்தியையும் அடைவாய். பாமினி! உன்னை முதுமை, வியாதி, ஒளியின்மை ஆகிய குற்றங்கள் தீண்டாது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய 16000 ராணிகள் அனைவரிலும் சிறந்தவளாக, கணவனின் ஸாலோக்யத்திற்கு அதிகாரியாக ஆவாய்” என்றார். இவ்வாறு உன் தாயாரிடம் கூறிவிட்டு, அக்னியைப்போல் பிரகாசித்த அந்த துர்வாசா புறப்படும்போது, “கேசவா! பிராமணர்களிடம் உன் அறிவு எப்போதும் இதேபோல் அமைந்திருக்கட்டும்” என்று கூறினார். மகனே! உடனே அவர் அங்கேயே மறைந்துவிட்டார்.

அவர் மறைந்ததும் நான் “இன்று முதல் எந்த பிராமணன் என்னிடம் எதைக் கூறினாலும் அவை அனைத்தையும் நான் நிறைவேற்றுவேன்” என்ற விரதத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். பிறகு உன் தாயுடன் மகிழ்ச்சி மிகுந்த இதயத்துடன் மாளிகைக்குள் சென்றேன். மகனே! வீட்டிற்குள் அந்த பிராமணர் உடைத்த, எரித்த பொருட்கள் அனைத்தும் புதிதாக, உறுதியாக வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மிகுந்த வியப்பு அடைந்தேன். அதன் பிறகு த்விஜர்களை நான் மனத்திற்குள் எப்போதும் பூஜித்து வந்தேன்” என்றார்.

இவ்வாறு துர்வாச முனிவரைப் பூஜித்ததால் தான் பெற்ற பலன்களைக் கூறி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ப்ரத்யும்னனின் ஐயத்தைப் போக்கி, மகனுடைய வினாவிற்கு விடையையும் அளித்துவிட்டார்.

92. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பகவான் சங்கரனின் மகிமைகளைக் கூறுதல்
ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறியது

அனுசாஸன பருவம் அத் 160-161

மகாதவசியான பிரஜாபதி தவத்தின் முடிவில் “சதருத்ரியத்தை” இயற்றினார். சங்கரன் எல்லா சராசர பிராணிகளையும் சிருஷ்டித்தார். மூவுலகிலும் மகாதேவனை விடச் சிறந்த வேறு ஒரு தேவன் கிடையாது. ஏன் எனில் அவரே பூதங்களின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர். சங்கரனுக்கு எதிரில் யாரும் நிற்கத் துணிய முடியாது.. மூவுலகிலும் எந்தப் பிராணியும் அவருக்கு இணையாக முடியாது. போரில் அவர் கோபம் கொண்டால் பகைவர்கள் அனைவரும் இறந்தவர்களைப்போல நடுநடுங்கி விழுந்து விடுகிறார்கள்.

போரில் மேகம் போல் கர்ஜிக்கும் அவருடைய சிம்மநாதத்தைக் கேட்டுத் தேவர்களின் இதயமும் பிளந்துவிடுகிறது. பினாகத்தை ஏந்தும் ருத்ரன் கோபித்தால் பார்ப்பவர்களின் இதயம் துண்டு துண்டாகிவிடும். உலகில் சங்கரன் கோபம் கொண்டுவிட்டால், தேவ, அசுர, கந்தர்வ, நாசுரர்கள் பயந்து குகையில் மறைந்து கொண்டாலும் தப்ப முடியாது. தகூ பிரஜாபதி யாகம் செய்தபோது, யாகம் தொடங்கியதும் சினம் கொண்ட சிவன் தகூனின் யாகத்தைத் தன் அம்புகளால் பிளந்துவிட்டார்.

அவரது பினாகம் என்னும் வில்லிலிருந்து அம்புகளின் ஒலியைக் கேட்டு, தேவர்கள் அமைதியிழந்தனர்; பெரும் கவலையில் மூழ்கிவிட்டனர். கடல் முதலியவற்றின் நீர் கலங்கியது; பூமி நடுங்கியது; மலைகள் உருகத் தொடங்கின; ஆகாயம் எல்லாப் பக்கமும் கிழியத் தொடங்கியது. உலகங்கள் அனைத்தும் கோரமான இருளால் மூடப்பட்டுவிட்டன. கிரகங்களும், நகூத்திரங்களும், சூரியனும் நஷ்டமாகிவிட்டன. பூதங்களின் நன்மையை விரும்பிய ரிஷிகள் மிகவும் பயந்து, சாந்தி பாடமும், ஸ்வஸ்தி வாசனமும் செய்யலாயினர்.

பயங்கர பராக்கிரமியான ருத்ரன் தேவர்கள் பக்கம் ஓடினார். சினத்துடன் பகதேவனின் கண்களைப் பறித்தார். பூஷாதேவனின் பற்களை உடைத்துவிட்டார். தேவர்கள் அனைவரும் நடுநடுங்கி சங்கரனை வணங்கினர். ருத்ரன் மறுபடி ஒரு அம்பைக் குறி வைத்தார். நடுங்கிய ரிஷிகளும், தேவர்களும் கைகுவித்து “சதருத்ரியத்தை ஜபிக்கத் தொடங்கினர். தேவர்கள் தன்னைத் துதிப்பதைக் கண்டு மகேஸ்வரன் மகிழ்ச்சியுற்றார்.

தேவர்கள் பயத்துடன் சங்கரனைச் சரணடைந்தனர்; அவர்கள் யாகத்தில் ருத்ரனுக்காக சிறந்த பாகத்தை நினைத்தனர். அதனால் சிவபிரான்

திருப்தியடைந்தார்; அந்த யாகம் மறுபடியும் நிறைவுற்றது. அந்த யாகத்தில் அழிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளையும் அவர் மறுபடியும் முன்பிருந்தவாறே உயிர்ப்பித்தார்.

பழைய காலத்தில் பலம் மிகுந்த அசுரர்களின் மூன்று புரங்கள் (நகரம் போன்ற விமானங்கள்) இருந்தன. அவை வானத்தில் சஞ்சரித்தன. அவை இரும்பு, வெள்ளி, மற்றும் தங்கத்தாலானவை. இந்திரன் தன் ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தியும் அந்தப்புரங்களை வெல்ல முடியவில்லை. அதனால் துன்புற்ற தேவர் அனைவரும் ருத்ரனைச் சரணடைந்தனர். அசுரர்கள் தங்களைத் துன்புறுத்துவதைக் கூறினர். மூன்று புரங்களோடும் தைத்யர்கள் அனைவரையும் அழித்து உலகத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று வேண்டினர். ருத்ரனும் அவ்வாறே செய்வதாக வாக்களித்தார்.

ருத்ரன் விஷ்ணு பகவானைப் பாணமாகவும், அக்னியை அந்த பாணத்தின் முனையாகவும், வைவஸ்தயமனைச் சிறகாகவும், வேதங்களை வில்லாகவும் காயத்ரியை நாணாகவும் அமைத்துக் கொண்டு, பிரம்மாவைச் சாரதியாக்கினார். பிறகு அனைவரையும் அவரவர் காரியத்தில் நியமித்து, மூன்று பர்வமும், மூன்று சல்யமும் உள்ள அந்த பாணத்தின் மூலம் அந்த மூன்று புரங்களையும் பிளந்துவிட்டார்.

சூரியனைப்போல ஒளிமிக்க, பிரளயத் தீயைப் போன்ற தேஜஸ்வியான அந்தப் பாணத்தின் மூலம், மூன்று புரங்களையும், அவற்றில் இருந்த அசுரர்கள் அனைவரையும் ருத்ரன் எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டார். பிறகு அவர் ஐந்து சிகையுடைய சிறுவன் உருவில் தோன்றினார். உமாதேவி அவரை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, தேவர்களிடம் “இவர் யார் என்று புரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார்.

அப்போது இந்திரன் அகூயை கொண்டார். அவர் வஜ்ரத்தால் அந்த சிறுவனை அடிக்க விரும்பிக் கையை உயர்த்தியதும்; அந்த பாலகன் இந்திரனின் பருமனான கையை வஜ்ரத்துடன் ஸ்தம்பிக்கச் செய்துவிட்டான். தேவர்களும், பிரஜாபதியும் அந்த புவனேஸ்வரனைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. பிரம்மா தியானம் செய்து உமாபதியைப் புரிந்து கொண்டார். இவரே சிறந்த தேவன் என்று அறிந்து அவரை வணங்கினார். பிறகு தேவர்களும் உமாதேவியும், ருத்ரனும் மகிழ்ச்சியடையும்படி அவர்களை வணங்கினர். அதன் பிறகே இந்திரனின் கை பழையபடி ஆயிற்று.

அதே மகாதேவன் துர்வாசா என்னும் பிராமணனாகி துவாரகாபுரியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் மாளிகையில் நீண்டகாலம் தங்கியிருந்தார். அவர் அங்கு

சகிக்க முடியாத பல குற்றங்களைச் செய்தார். என்றாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அவரைப் பெருந்தன்மையுடன் மன்னித்துவிட்டார். அவரே ருத்ரன்; அவரே சிவன்; அவரே அக்னி; அவரே சர்வஸ்வரூபர்; அவரே அனைவரையும் வெல்பவராவார்.

அவரே இந்திரன், வாயு, அசுவினி குமாரர்கள், மற்றும் மின்னலுமாவார். அவரே சந்திரன், சூரியன்; ஈசானன், வருணன், காலன், அந்தகன், மரணம் மற்றும் யமனுமாவார். இரவு-பகல்; மாசம்-பக்ஷம்; ருது, சந்தி, ஆண்டு அனைத்தும் அவரேயாவார். அவரே தாதா-விதாதா; விசுவகர்மா, அனைத்தும் அறிந்தவர். நக்ஷத்திரம், கிரகம், திசை, விதிசை அனைத்தும் அவரே; அவரே விசுவரூபர்; அப்ரமேயர்; ஆறுவகை ஐஸ்வர்யமுடையவர் பரமதேஜஸ்வி. அவருக்கு ஒன்று, இரண்டு, பல, நூறு, ஆயிரம் மற்றும் லக்ஷக்கணக்கான உருவங்கள் உள்ளன. மகாதேவன் இத்தகைய பிரபாவசாலி மட்டுமல்ல; இதைவிடச் சிறந்தவர். நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் கூறினாலும் அவரது குணங்களை வர்ணிக்க முடியாது.

சிவபெருமானின் பல நாம ரூபங்கள்

வித்வான்கள் இவரை அக்னி, ஸ்தாணு, மகேஸ்வரன், ஏகாக்ஷன், த்ரயம்பகம், விஸ்வரூபன் சிவன் முதலிய பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர். வேதத்தில் இவருக்கு இரண்டு ரூபங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. ஒரு ஸ்வரூபம் கோரமானது; மற்றொன்று சிவமானது. இவை இரண்டிற்கும் பல பேதங்கள் உள்ளன. இவருடைய கோர உருவம் பயத்தைத் தோற்றுவிப்பது. அதற்கு அக்னி, மின்னல், சூரியன் முதலிய பல உருவங்கள் உள்ளன. சிவன் என்னும் மற்றொரு உருவம் மிகவும் சாந்தமானது; மங்களமயமானது. அதற்கு தர்மம், நீர், சந்திரன், முதலிய பல உருவங்கள் உள்ளன.

மகாதேவனின் பாதி உடலை அக்னி என்றும், மறுபாதியை சோமன் என்றும் கூறுகிறார்கள். அவருடைய மங்களமான சிவமூர்த்தி பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறது. மிக கோரமான உருவம் உலகை சம்ஹாரம் செய்கிறது. அவரிடம் மகத்துவமும், ஈஸ்வரத் தன்மையும் இருப்பதால் மகேஸ்வரன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். அவர் எல்லோரையும் தகித்துவிடுவதாலும், மிகவும் தீஷ்ணமாக இருப்பதாலும், உக்ரரும், பிரதாபியும் ஆனதாலும், பிரளய அக்னியின் உருவில் மாமிசம், ரத்தம், மஜ்ஜை அனைத்தையும், தன் கவளமாக்கிக் கொள்வதாலும் 'ருத்ரன்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

அவர் தேவர்களில் மகான் ஆவார். அவருடைய விஷயம் பெரியது. அவர் பெரும் உலகைக் காப்பாற்றுகிறார். ஆகவே, மகாதேவன் என்று

அழைக்கப்படுகிறார். அவரது ஜடையின் உருவம் புகை வண்ணமானதால் அவரை ‘துர்ஜடி’ என்று கூறுகிறார்கள். எல்லா வகைக் கர்மங்களாலும் எல்லா மக்களுக்கும் உன்னதமளித்து அனைவருக்கும் நன்மையைச் செய்வதால் இவர் சிவன் என்று பெயர் பெறுகிறார்.

இவர் சரீரம் தரிப்பவர்களின் பிராணனை அழிக்கிறார்; எப்போதும் நிலையாக இருக்கிறார். அவரது லிங்கத் திருமேனி எப்போதும் அசையாமல் இருப்பதால் “ஸ்தாணு” என்று அழைக்கப்படுகிறார். மூன்று உலகங்களிலும் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களாக அவர் பல உருவங்களில் தோன்றுவதால் “பஹுரூபர்” என்று அழைக்கப்படுகிறார். தேவர் அனைவரும் அவரிடம் வாசம்புரிவதால் “விசுவரூபர்” என்று கூறப்படுகிறார். அவருடைய கண்களிலிருந்து ஒளி பரவுகிறது. அவரது கண்களுக்கு முடிவில்லை என்பதால் ‘ஸ்வரஸ்ராக்ஷன்’, ‘ஆயுதாக்ஷன்’ “ஸ்ரவதோண்க்ஷிமய” என்று அழைக்கப்படுகிறார். அவர் பசுக்களைப் பராமரிப்பதாலும், பசுக்களுக்குத் தலைவனாக இருப்பதாலும் ‘பசுபதி’ என்று கூறப்படுகிறார்.

பிரம்மசரிய விரதத்தைப் பாலனம் செய்து, ஒவ்வொரு நாளும் நிலையாக சிவலிங்கத்தைப் பூஜிப்பவனிடம் சங்கரன் மகிழ்ச்சியடைகிறார். சங்கரனின் திருமேனியையோ, சிவலிங்கத்தையோ பூஜிப்பவன் எப்போதும் மிகப்பெரும் செல்வத்தைப் பெறுகிறான். ரிஷி, தேவ, கந்தர்வ, அப்சரஸ்கள் ஊர்த்வ லோகத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தைப் பூஜை செய்கிறார்கள். சிவலிங்கம் பூஜிக்கப்படும்போது பகவான் மகேஸ்வரன் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து பக்தர்களுக்குச் சுகம் அளிக்கிறார்.

இதே சங்கரன் அக்னி ரூபத்தில் பிரேதத்தை எரித்து, மயானத்தில் வாசம் புரிகிறார். அங்கேயே அவரைப் பூஜிப்பவர்கள் வீரர்களுக்குக் கிடைக்கும் உத்தம லோகங்களைப் பெறுகிறார்கள். அவர் பிராணிகளின் சரீரத்தில் இருக்கிறார்; அவர்களின் மரண ரூபமானவர். அவரே பிராணன், அபானன் முதலிய வாயுவின் உருவோடு சரீரத்திற்குள் வாசம் புரிகிறார்.

அவருக்குப் பல பயங்கரமான உருவங்கள் உள்ளன; அவை உலகில் பூஜிக்கப்படுகின்றன. வித்வானான பிராமணர்கள் அந்த உருவங்கள் அனைத்தையும் அறிகிறார்கள். அவரது மகிமை, வியாபகத் தன்மை மற்றும் திவ்யமான காரியங்களுக்கேற்றவாறு அவருடைய பல பெயர்கள் தேவர்களிடையே நடைமுறையில் உள்ளன. வேதத்தின் சதருத்ரிய ப்ரகரணத்தில் அவருடைய நூற்றுக்கணக்கான உத்தமமான நாமங்கள் உள்ளன. அவற்றை வேதமறிந்த பிராமணர்கள் அறிவர். வியாச மகரிஷியும் மஹாத்மா சிவனின் ஸ்தவத்தைக் கூறியுள்ளார்.

இவர் உலகனைத்திற்கும் அவற்றின் விருப்பமான பொருளை அளிப்பவர் இந்தப் பெரிய உலகம் அவருடைய உருவம் என்று கூறப்படுகிறது. பிராமணர்களும், ரிஷிகளும் அவரை எல்லோருக்கும் மூத்தவராகக் கூறுகிறார்கள். அவர் தேவர்களில் முக்கியமானவர்; அவர் தன் முகத்திலிருந்து அக்னியைத் தோற்றுவித்தார். பலவகை கிரகத் தடைகளால் பீடிக்கப்பட்ட பிராணிகளுக்கு துயரத்திலிருந்து விடுதலை அளிக்கிறார்.

அவர் சரணமடைந்தவரைத் தியாகம் செய்யாத புண்ணியாத்மா சரணாகத வத்ஸலர். மனிதர்களுக்கு ஆயுள், ஆரோக்கியம், ஐஸ்வர்யம், செல்வம், விருப்பங்கள் அனைத்தையும் அளிக்கிறார், அவரே மறுபடி அவற்றைப் பிடுங்கிக் கொள்கிறார். இந்திரன் முதலிய தேவர்களிடம் இவர் அளித்த செல்வமே உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. இரண்டு உலகங்களின் சுப-அசுப செயல்களுக்கு இவரே பலனளிப்பவராக உள்ளார்.

எல்லா ஆசைகளுக்கும் தலைவனாக இருப்பதால் அவர் ஈஸ்வரன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். பெரிய உலகங்களின் ஈஸ்வரன் ஆனதால் அவர் மகேஸ்வரன் என்ற பெயர் அவருக்கு ஏற்பட்டது. பலவகையான ஏராளமான உருவங்களால் அவர் இந்த உலகம் முழுவதும் வியாபித்துள்ளார். அவருடைய வாயே கடலில் உள்ள 'படவானல்' என்னும் தீயாகும்.

இவை அனைத்தும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறப்பட்ட மகேஸ்வரனின் மகிமைகள் ஆகும்.